सतगुरुदेवको दया

ज्ञान गंगा

अनुवादक

भक्त सुमन दास

हिन्दीबाट नेपाली अनुवाद

फोन नं. +977-9804885093

-ःप्रचार प्रसार समितिः-

सतलोक आश्रम, चण्डीगढ रोड, बरवाला

जिल्ला-हिसार (हरियाणा) भारत

जगतगुरु तत्त्वदर्शी संत रामपालज्यू
महाराजको सत्संग प्रवचनहरूबाट संग्रहित
अनमोल पुस्तक

"ज्ञान गंगा"

"भक्ति सौदागरको सन्देश" पुस्तकको विकल्प "ज्ञान गंगा"

-ःप्रचार प्रसार समितिः-
सतलोक आश्रम, चण्डीगढ रोड, बरवाला
जिल्ला- हिसार (हरियाणा) भारत

धर्मार्थ मूल्य केवल - ने.रु. २५।-
- भा.रू. १५।-

नेपालका सम्पर्क मोबाइल नम्बरहरूः-
+977-9841684061, 9804749253, 9815809785,
9848723769, 9844094249,

सतलोक आश्रम

१. सतलोक आश्रम चण्डीगढ रोड बरवाला,
जिल्ला-हिसार (हरियाणा) भारत

२. निर्माणाधीन सतलोक आश्रम बैतूल, ग्राम उडदन, इटारसी रोड,
जिल्ला बैतूल (म.प्र), भारत

Ph. No.(+91)9992600801,9992600802,9992600803,
9812166044,9812151088,9812026821,9812142324,9992600825

visit us at: www.jagatgururampalji.org
e-mail: jagatgururampalji@yahoo.com

-ःविषय सूचीः-

भूमिका

अनादि कालदेखि नै मानिस पूर्ण शान्ति, सुख तथा अमृत्वको खोजीमा लागिरहका छन् । उनीहरू आफ्नो क्षमता अनुसार प्रयास गर्दै आइरहेका छन् तर उनीहरूका इच्छा आंकाक्षा पूरा भइरहेका छैनन् । यो इच्छा पूरा नहुनुको कारण सही बाटोको सही ज्ञान नहुनु हो । सबै मानिस चाहन्छन् कि कुनै काम गर्न नपरोस, मिठो खाना पाइयोस्, बस्नको लागि आकर्षक घर होस्, घुम्नको लागि सुन्दर तथा रमणिय पार्क, मनोरञ्जन गर्नको लागि सुमधुर संगीत, नाचगान, खेलकूद, मोजमस्ती गर्नका लागि उपयुक्त ब्यवस्था होस् अनि कहिल्यै रोग नलागोस्, बुढो पनि हुन नपरोस र मृत्यु नहोस् आदि । तर जुन संसारमा हामी बस्दछौं, यहाँ यस्तो कुनै ब्यवस्था देखा पर्दैन र ती कुराहरू सम्भव पनि छैनन् । किनकी यो संसार नाशवान छ र यो संसारका सम्पूर्ण वस्तुहरू नाशवान छन् । यो संसारको राजा ब्रह्म (काल) हो जसले दैनिक एक लाख मानव सुक्ष्म शरीरको भोजन (खाना) गर्छ । उसले सम्पूर्ण प्राणीलाई कर्म, धर्म र पाप-पुण्य रूपी जालमा फसाएर तीन लोकको पिंजडामा कैंद गरेको छ । कबीर साहेब भन्नु हुन्छ किः-

कबीर, तीन लोक पिंजरा भया, पाप पुण्य दो जाल ।
सभी जीव भोजन भये, एक खाने वाला काल ।।
गरीब, एक पापी एक पुन्यी आया, एक है सूम दलेल रे ।
बिना भजन कोई काम नही आवै सब है जम की जेल रे ।।

उसले चाहदैन कि कुनै पनि प्राणी यो पिंजरा रूपी कैंद (कारागार) बाट बाहिर निस्कन पाओस् । उसको चाहना अनुसार कुनै जीव (प्राणी) ले आफ्नो निज घर सतलोकको जानकारी नपाऊन् । त्यसकारण वहाँले आफ्नो त्रिगुणी मायाद्वारा प्रत्येक जीवलाई अल्मल्याएर राखेका छन् । फेरी मानिसलाई उपरोक्त चाहना कहाँबाट उत्पन्न भएको होला ? यहाँ हामी सबैलाई मर्नु छ, सबै दुःखी र अशान्त छौं । जुन अवस्थालाई हामी यहाँ प्राप्त गर्न चाहन्छौं त्यो अवस्थामा हामी आफ्नो निज घर सतलोकमा र हन्थ्यौं । तर हामी काल ब्रह्मको लोकमा आएर फँसेका छौ र आफ्नो निज घरको बाटो बिराएका छौ ।   कबीर साहेब भन्नुहुन्छ किः-

इच्छा रूपी खेलन आया, तातैं सुख सागर नहीं पाया ।

यस काल ब्रह्मको लोकमा शान्ति, सुखको कुनै नाम निशान छैन । त्रिगुण मायाबाट उत्पन्न काम, क्रोध, लोभ, मोह, अहंकार, राग, द्वेष, हर्ष-शोक, नाफा-नोक्सान, मानसम्मान रूपी अवगुणहरूले हरेक जीवलाई दुखित बनाईरहेका छन् । यहाँ एउटा प्राणीले अरू प्राणीलाई मारेर खाइरहेका छन्, शोषण गर्दैछन्, इज्जत लुटिरहेका छन्, धन सम्पति लुटिरहेका छन्, शान्ति खोसिरहेका छन् । लाग्छ चारैतिर आगो दन्कि रहेको छ । तपाई शान्तिले बस्न चाहनुहुन्छ भने पनि अरूले शान्तले बस्न दिदैनन् । तपाईले

नचिताएता पनि चोरले चोरी गरेर लैजान्छ, घटना घटिरहन्छ, किसानको (फसल) बाली नष्ट भइरहेछ, व्यापारीको व्यापार ठप्प भइरहेछ, राजाको राज्य खोसिन्छ, स्वस्थ शरीरमा रोग लाग्छ अर्थात् यहाँ केहि सुरक्षित छैन । राजाको राज्य, इज्जतदारको इज्जत, धनीको धन, बलियोको बल र यहाँसम्म की हामी सबैको शरीर पनि अचानक खोसेर लैजान्छ । आमा-बुवाको सामुन्ने युवा छोराछोरी मर्छन, दुधे बालकलाई रूवाँउदै छोडेर आमा बुवाको मृत्यु हुन्छ, जवान बहिनी विधुवा हुन जान्छिन् र मान्छे पहाड जस्तो दुःख भोग्नका लागि विवश हुन्छन् ।

विचार गर्नुहोस् कि यो स्थान बस्नको लागि उपयुक्त छ त ? तर हामी विवश भएर यहाँ बसिरहेका छौं, किनकि यस कालको पिंजराबाट बाहिर निस्कनको लागि कुनै बाटो देखा पर्दैन । हामीमा अरूलाई दुःखी बनाउन र आफू पनि दुःख सहने बानी परी सकेको छ । किनकि हामीले आफ्नो निज घरलाई बिर्सीसकेका छौं । परम शान्ति तथा सुख यहाँ नभएर निज घर सतलोकमा छ । जहाँ जन्म मृत्यु हुँदैन, बुढापा हुँदैन, दुःख हुँदैन, लडाइ झगडा हुँदैन, रोग लाग्दैन, पैसाको लेनदेन हुँदैन, बिजुलीको विल तिर्नुपर्दैन, मनोरञ्जनको साधन किन्नु पर्दैन । त्यहाँ सबै कुरा परमात्माद्वारा निःशुल्क तथा अखण्ड छ । बन्दीछोड गरीबदासजी महाराजको वाणीमा प्रमाण छ किः-

बिन ही मुख सांरग राग सुन, बिन ही तंती तार । बिना सुर अलगोजे बजैं, नगर नांच घुमार ।।
घण्टा बाजे ताल नग, मंजीरे डंफ झांझ । मूरली मधूर सुहावनी, निसबासर और सांझ ।।
बीन बिहंगम बाजहिं, तरक तम्बूरे तीर । राग खण्ड नहीं होत है, बंध्या रहत समीर ।।
तरक नहीं तोरा नहीं, नाँही कशीस कबाब । अमृत प्याले मध पीवैं, ज्यों भाटी चवैं शराब ।।
मतवाले मस्तानपुर, गली-२ गुलजार । संख शराबी फिरत हैं, चलो तास बजार ।।
संख-संख पत्नी नाचैं, गावैं शब्द सुभान । चंद्र बदन सूरजमुखी, नांही मान गुमान ।।
संख हिंडोले नूर नग, झूलैं संत हजूर । तख्त धनी के पास कर, ऐसा मुलक जहूर ।।
नदी नाव नाले बगैं छूटैं फुहारे सुन्न । भरे होद सरवर सदा, नहीं पाप नहीं पुण्य ।।
ना कोई भिक्षुक दान दे, ना कोई हार व्यवहार । ना कोई जन्मे मरे, ऐसा देश हमार ।।
जहां संखों लहर मेहर की उपजैं, कहर जहां नहीं कोई ।
दासगरीब अचल अविनाशी, सुख का सागर सोई ।।

सतलोकमा मात्र एउटा रस परम शान्ति तथा सुख छ । जबसम्म हामी सतलोकमा जाँदैनौं तबसम्म हामी परमशान्ति, सुख तथा अमृत्वको प्राप्ति गर्न सक्दैनौं । सतलोकमा जानलाई तब सम्भव हुन्छ जब हामी पूर्ण संतबाट नाम उपदेश लिएर पूर्ण परमात्माको भक्ति अन्तिम साससम्म गरिरहन्छौं । यस किताबको माध्यमबाट हामी जुन सन्देश दिन चाहन्छौं त्यसमा कुनै देवी, देवता, धर्मको आलोचना नगरी सबै पवित्र धर्म ग्रन्थहरूमा (छुपेको) लुकेका गुढ रहस्य (मूल कुरा) को उजागर गरी यथार्थ भक्ति मार्ग बताउन चाहन्छौं, जुन वर्तमानको संत, मंहत तथा आचार्य गुरू साहेवान

शास्त्रहरूमा लुकेका गुढ रहस्य (मुल कुरा) लाई बुझ्न सकिएको छैन । कबीर साहेब आफ्नो वाणीमा भन्नुहुन्छ किः-

वेद कतेब झुठे ना भाई, झुठे हैं सो समझे नांही ।

जसकारण भक्त समाजलाई ठूलो हानी भइरहेको छ । सबै आफ्नो अनुमानले अथवा गुरुहरूद्वारा बताए अनुसार शास्त्र विरूद्ध साधना गर्दैछन् । जसबाट न त मानसिक शान्ति मिल्छ, न त शारिरीक सुख, न त घर तथा कारोबारमा लाभ हुन्छ र न त परमेश्वरसँग साक्षात्कार हुन्छ, न त मुक्तिको प्राप्ति हुन्छ । यो सबै सुख कसरी मिल्छ तथा यो कुरा जान्नको लागि कि म को हुँ, कहाँबाट आएको हुँ, किन जन्म लिन्छु, किन मर्छु र किन दुःख भोग्छु ? आखिर यो सबै कसले गराइरहेको छ र परमेश्वर को हुन, कस्तो हुनुहुन्छ, कहाँ हुनुहुन्छ तथा कसरी मिल्नुहुन्छ ? ब्रह्मा, बिष्णु र शिवको आमा बुवा को हुन् र कसरी काल ब्रह्मको कारागारबाट छुटकारा पाएर आफ्नो निज घर सतलोकमा फिर्ता जान सक्छौ ? यो सबै यस किताबको माध्यमबाट प्रष्ट गरिएका छन्, जसले गर्दा यो किताब पढेर सम्पूर्ण भक्तात्माहरूको कल्याण सम्भव हुन सकोस् । यो किताब सतगुरू रामपालजी महाराजको प्रवचनको संग्रह हो जुन सत्य तथ्यमा आधारित छन् । हामीलाई पूर्ण विश्वास छ कि जुन पाठकवर्ग रूची तथा निष्पक्ष भावबाट पढेर अनुशरण गर्ने छन्, उसको कल्याण सम्भव छ ।

"आत्म प्राण उद्धार हीं, ऐसा धर्म नहीं और । कोटी अश्वमेघ यज्ञ, सकल समाना भौर ।।"

भावार्थ :- यदि एउटा आत्मालाई सतभक्ति मार्गमा ल्याएर उसको आत्म कल्याण गरायो भने करोड अश्वमेघ यज्ञ बराबरको फल मिल्छ र यो बराबर अरू कुनै धर्म हुँदैन । कबीर साहेब भन्नुहुन्छ कि मेरो यो ज्ञान यस्तो छ की यदि ज्ञानी पुरूष छ भने यो सुनेर आफ्नो हृदयमा बसाउछ र मूर्ख छ भने उसले सम्झन सक्दैन ।

'कबीर, ज्ञानी हो तो हृदय लगाई, मूर्ख हो तो गम ना पाई'

सत साहेब ।

भक्ति मर्यादा

"जीव हमारी जाति है, मानव धर्म हमारा ।
हिन्दु, मुस्लिम, सिक्ख, इसाई धर्म नही कोई न्यारा ।।"

प्रिय भक्तजनहरू !

आज भन्दा करीब पाँच हजार वर्ष अगाडी कुनै धर्म वा अन्य कुनै सम्प्रदाय थिएन । न हिन्दु, न मुस्लिम, न सिक्ख, न ईसाई थिए । एकमात्र मानव धर्म थियो । सबैको एउटै मानव धर्म थियो र अहिले पनि विद्यमान छ । तर जतिजति कलियुगको प्रभाव बढदै गयो त्यति नै हामीबीच मतभेदहरू बढदै गयो । कारण मात्र एउटै थियो कि धार्मिक कुल गुरूहरूद्वारा शास्त्रमा उल्लेखित सत्यतालाई लुकाइयो । कारण चाहे व्यक्तिगत स्वार्थ होस् वा आडम्बर। जसको परिणाम स्वरूप आज एक मानव धर्मका चार धर्म र अनेक सम्प्रदायहरू विभाजित भैसकेका छन् । जसको फलस्वरूप आपसमा मतभेद हुनु स्वभाविक नै हो । सबैका प्रभु/भगवान/राम/अल्लाह/रब/गाड/ खुदा/परमेश्वर एउटै हुन । यी मात्र भाषाका भिन्न पर्यायवाची शब्दहरू हुन । सबैले मान्छन् कि सबैका मालिक एउटै हुन् फेरी पनि यी अलग अलग धर्म सम्प्रदायहरू किन ?

यो कुरा बिल्कुल ठिकै हो कि सबैका मालिक/रब/खुदा/अल्लाह/गड/राम/परमेश्वर एउटै छ जसको वास्तविक नाम कबीर हो र उहाँ आफ्नो सत्यलोक/सतधाम/सच्चखण्डमा मानव सदृश्य साकार रूपमा बस्नुहुन्छ । तर अहिले हिन्दु भन्छन् हाम्रो राम ठूलो हो, मुस्लिम भन्छन् हाम्रो अल्लाह ठूलो हो , ईसाई भन्छन् कि हाम्रो ईसामसीह ठूलो र सिक्ख भन्छन् कि हाम्रो गुरू नानक साहेबजी ठूलो हुन् । यसरी भन्छन् जसरी चार वटा अवोध बालकहरूले भन्छ यो मेरो पापा, दोस्रो भन्छ यो मेरो पापा हो तेरो होइन, तेस्रो भन्छ यो मेरो बुवा ज्यू हो जो सबैभन्दा ठूलो हो र चौथो भन्छ अरे मूर्खहरू यो त मेरो डैडी हो, तिम्रो होइन । जब कि उनी चारैका पिता उही एक हुन् । तिनै अबुझ केटाकेटीहरू जस्तै आज हाम्रो मानव समाज लड्दै छन् ।

कोई कहे मेरा राम बडा है, कोई कहे खुदाई रे ।
कोई कहे हमारा इसामसीह बडा, बाटा रहे लगाई रे ।।

जबकि हाम्रा सबै धार्मिक ग्रंथ र शास्त्रहरूमा उनै एक प्रभु/मालिक/रब /खुदा/अल्लाह/राम/साहेब/ गौड/परमेश्वरको प्रत्यक्ष नाम लेखेर महिमा गाएको छ कि उही एक मालिक/प्रभु कबीर साहेब हुन् जो सत्यलोकमा मानव सदृश्य स्वरूपका आकारमा बस्नु हुन्छ ।

वेद, गीता, कुरान र गुरू ग्रंथ साहेब यी सबै करीब करीब मिल्दो जुल्दै नै छन् । यजुर्वेद अ. ५ को श्लोक नं. ३२ मा, सामवेदको संख्या नं. १४००, ८२२ मा, अथर्वेदको काण्ड नं. ४ को अनुवाक १ को श्लोक नं. ७, ऋगवेदमो म. १ अ. १ को सुक्त ११ को श्लोक नं. ४ मा कबीर नाम लेखेर बताइएको छ कि पूर्णब्रम्ह कबीर हो जो सत्यलोकमा आकारमा बस्नु

हुन्छ । गीताजी चारै वेदको संक्षिप्त सार हो । गीताजीको अं १५ को श्लोक नं. १६–१७, अध्याय १८ को श्लोक नं. ४६, ६२, अ. ८ को श्लोक नं. ८ देखि १० सम्म र २२ मा, अ. १५ को श्लोक नं. १,२,४ मा उनै पूर्णपरमात्माको भक्ति गर्नु पर्ने इशारा गरिएको छ । श्री गुरू ग्रंथ साहेब पृष्ठ नं. २४ मा र पृष्ठ नं. ७२१ म नाम लेखेर कबीर साहेबको महिमा गाइएको छ, यस्तै कुरान र बाइवल दुवै एउटै शास्त्र हुन । दुवै लगभग एउटै सन्देश दिन्छन् कि उनै कबीर अल्लाहको महिमा बयान गर्नुहोस् जसको शक्तिले यो सम्पूर्ण सृष्टि चलायमान छ । कुरान शरीफ सुरत फुर्कानी नं. २५ को आयात नं. ५२ देखी ५९ सम्म कबीरन्, खबीरा, कबीरू आदि शब्द लेखेर उनै एक कबीर अल्लाहको पवित्र बयान गरिएको छ कि ऐ पैगम्बर (मुहम्मद) उनै कबीर अल्लाहको पवित्र बयान गर जो छ दिनमा नै आफ्नो शक्तिद्वारा सृष्टि रचना गरी सातौं दिन तखतामा बिराजमान हुनु भयो अर्थात् सत्यलोकमा गई विश्राम गर्नु भयो । त्यो अल्लाह (प्रभु) कबीर हुन् । यसैको प्रमाण बाईवल भित्र उत्पति ग्रंथमा सृष्टि क्रममा बाईवलको प्रारम्भमा नै सात दिनको रचनामा १ः२०–२ः५ मा छ ।

सबै संत र ग्रंथहरूको सार यिनै हुन् कि पूर्णगुरू जोसँग तिनै नाम होस् र नामदान गर्ने अधिकार पनि होस् नाम उपदेश लिएर जीवलाई जन्म मृत्यु रोगबाट छुटकारा पाउनु पर्ने हो । हाम्रो उद्देश्य तपाईलाई कालको जालबाट (कारागारबाट) मुक्त गराई आफ्नो मूल मालिक कविर्देव (कबीर साहेब) को सत्यलोकलाई प्राप्त गराउनु हो । कविर्देवले आफ्नो वाणीमा भन्नु हुन्छ कि एउटा जीवलाई कालको साधनाबाट हटाएर पूर्णगुरूबाट सत्य उपदेश दिलाउन लगाउनुको पुण्य त्यति हुन्छ जति करोडौं गाई, बाख्रा आदिलाई कसाईको हातबाट छुटाउनु हो । किनकी यो अबोध मानव शरीरधारी प्राणी गलत गुरूहरूद्वारा बताइएको शास्त्र विरूद्ध साधनाले कालको जालमा जेलिएर अनगिन्ती दुःखदायी चौरासी लाख योनीको दुःख भोगी रहन्छन् । जब यो जिवात्मा कविर्देवको शरणमा पूर्णसतगुरूको माध्यमबाट आईपुग्छ र नामसँग जोडिन्छ अनि मात्रै उसको जन्म, मृत्यु रूपी कष्ट सदाको लागी समाप्त हुन जान्छ र सत्यलोकमा वास्तविक परम शान्ति प्राप्त हुन्छ ।

अचेल गुरूहरू धेरै भन्दा धेरै चेला (शिष्य) बनाएर आफ्नो योग्यताको प्रमाण दिन्छन् अर्थात् हरेक जना दुई चार कथा सिकेर भन्छन् कि म पनि नाम दान गर्छु र सिधा साधा आत्मालाई कालको जालमा फसाई दिन्छन् । किन कि शास्त्र विरूद्ध नाम उपदेश दिने र लिनेहरू सबै निश्चित नै नर्कको भागिदारी हुनेछन् । तिनीहरूलाई नर्कमा उल्टो झुण्ड्याइने छ । यो भनाई शास्त्रहरूले (गीता, वेद, ग्रंथ) नै भन्छन् । यसै कथनलाई सिद्ध गर्न एउटा संक्षिप्त कथा भन्दछु –

एक समयको कुरा हो । सबैलाई थाहा भयो कि राजा परीक्षितलाई सातौं दिनका दिन सर्पले डसेर उनको मृत्यु हुनेछ । सबैको राय सल्लाहमा उक्त सात दिनसम्म राजा पर ीक्षितलाई भगवत कथा सुनाइयोस् जसले राजाको मोह यहाँबाट हटेर प्रभु चिन्तनमा लागोस् किन कि मर्ने बेलामा जसको जस्तो भावना हुन्छ त्यो उसैको प्राप्त हुन्छ । सबैको रायमा यो अति उत्तम विचार थियो । तर अब कथा कसले भन्ने ? यसमा प्रश्नवाचक चिन्ह लाग्यो ।

त्यस बेला त्यहाँ उपस्थित सबै महर्षीहरूका साथै श्रीमद्भगवत सुधा सागरको रचयिता महर्षी वेद ब्यासजीले पनि आफूलाई सुयोग्य कथावाचक ठानेनन् । किनकि उनीहरूलाई थाहा थियो कि आफूहरूमा त्यति सामर्थता छैन भने किन एउटा जीवको जीवनलाई नष्ट गरी पापको भागीदार बनौं । किनकी सातौं दिनमा परिणाम निश्चित थियो । यसैले सात दिनसम्म कथा सुनाउने हिम्मत कसैले गरेनन् । किनकि सबैलाई आफ्नो सामर्थ्य थाहा हुन्छ । स्वर्गबाट सुकदेवजीलाई भगवत कथा सुनाउन बोलाइयो अनि मात्र राजा परीक्षितको मोह यहाँबाट हट्यो र स्वर्ग प्राप्ती भयो । स्वर्गमा सुख भोग गरे पछि नरकमा अनि फेरी चौरासी लाखमा चक्कर काट्ने छ । यो यहाँको अटल नियम छ । यो उपलब्धि पनि तीन लोकको पूर्णगुरू बिना प्राप्त हुन सक्तैन ।

ठीक त्यस्तै कुनै ठाउँमा प्रधानमन्त्रीको आगमन हुन्छ त्यसभन्दा अगाडी दुई चार राम्रो वक्ता /गायक र तबला बैंजु बजाउने वाला हुन्छन् जो धेरै सुरिलो आकर्षक आवाजमा दर्शकलाई प्रभावित पार्छन् । तर उनीहरूले भन्ने गरेको कुराहरू मध्ये एउटा पनि गर्न सक्षम छैनन् तर जब प्रधानमंत्री आउँछन् उनले थोरै शब्दमा भन्नु हुन्छ कि आगरामा इन्टरनेशनल कलेज बनाई देउ, चण्डीगढमा इन्टरनेशनल यूनिभर्सिटी बनाई देउ आदि, आदि । मात्र यति भनेर प्रधानमन्त्री साहेब गई दिनु हुन्छ र उनले भनेको भोलि पल्ट नै त्यो काम थालनी भै दिन्छ किनकि उनको वचनमा शक्ति छ । र त्यही कुरा म र तपाई या आम मानिसले भन्यो भने हाम्रो मूर्खता हुनेछ । किन कि हाम्रो बोलीमा त्यति शक्ति छैन । वब कि प्रधानमन्त्रीको लागी यो साधारण कुरा हो । यी तथ्यहरूलाई प्रमाणित गर्नको लागी केही निम्न लिखित वाणीहरू प्राप्त गर्नुहोस् ।

कबीर, पंडित और मशालची, दोनों सूझैं नाहिं । औरों ने करैं चांदना, आप अंधेरे माहिं ।।
कबीर, करणी तज कथनी कथैं, अज्ञानी दिन रात । कुकर ज्यों भौंकत फिरैं, सुनी सुनाई बात ।।
गरीब, बीजक की बातां कहैं, बीजक नाहिं हाथ । पृथ्वी डोबन उतरे, कहै-कहै मीठी बात ।।
गरीब, बीजक की बातां कहैं, बीजक नाहिं पास । औरों को प्रमोध हीं, आपन चले निराश ।।
गरीब, कथनी के शूरे घने, कथैं अटम्बर ज्ञान । बाहर ज्वाब आवै नहीं, लीद करैं मैदान ।।

कथा वाच्नु र नाम उपदेश दिनु केटाकेटीको खेल होइन कि पुस्तक लिएर कथा वाच्नु, रामायण पाठ गर्नु, गीताजी को पाठ गर्नु, ग्रन्थ साहेबको पाठ गर्नु अर्थात् सतसंग गर्नु र नाम पनि दिई हाल्नु आदि आदि । पूर्णसंतलाई नै कथा भन्ने र गर्ने अधिकार हुन्छ र कथाको समापन पनि उनैबाट हुन सक्छ । कारण पुर्ण संतको वचनमा शक्ति हुन्छ । जसर ी सुकदेवजीको शब्दमा शक्ति थियो । मानौं कोहि सतसंगमा आँपको महिमा बयान गरी भनोस् कि आँप धेरै गुलियो हुन्छ, फलको राजा हो, त्यसको रंग पहेंलो हुन्छ इत्यादि र कोही आएर भनोस् कि ल्याउनुहोस् आँप । अनि कथा वाचक सतसंगीले भनोस् कि मसँग आँप छैन । त्यसपछि लिने मानिसले भनोस् कि आँप कहाँ पाइन्छ ? त्यसलाई जवाफ दिइयोस् कि थाहा छैन, आँप त निराकार हो, त्यो देखिदैन । फेरि लिने मान्छेले भन्ला अरे मूर्ख, जब तँसँग आँप नै छैन र आँप कहाँ पाइएला यो पनि थाहा छैन, फेरि भन्छौ त्यो निराकार हो, अनि त

व्यर्थमा हल्ला गर्दै हिड्छौं । भन्नुको तात्पर्य के हो भने तत्त्वज्ञान रहित र विना अधिकारी कथा वाचक अनि त्यसको मुखबाट कथा सुन्ने मानिस सबै नरकको अधिकारी हुनेछन् ।

यदि कुनै मानिस आफू खुशी गुरू बनेर शिष्य बनाउने गर्छ भने संभनुहोस् उसले आफ्नो टाउकोमा अभ भार थप्दै जान्छ । किनकी परमेश्वरको नियम छ कि जबसम्म शिष्यको उद्धार हुँदैन तबसम्म गुरूले बारम्बार जन्म लिई रहनुपर्छ । पूर्णगुरू अधुरो शिष्यबाट छुट्टी पाउनलाई यस्तो लीला गरी रहनु हुन्छ जसले अज्ञानी शिष्यहरूलाई गुरू प्रति घृणा हुन जान्छ । जस्तो कबीर साहेब जब काशीमा प्रकट हुनु भयो त्यस बेला कबीर साहेबको चौसठ्ठी लाख शिष्य बन्न पुग्यो । तिनीहरूको परीक्षा लिनको निमित्त कबीर साहेबले काशी शहरकी एउटी प्रख्यात वेश्यालाई सतसंग ज्ञान संभाउनको लागि त्यसको घर जान थाल्नु भयो । जसलाई देखेर वा सुनेर शिष्यहरूको मनमा गुरू प्रति घृणा हुन थाल्यो र सबैको आफ्नो गुरू प्रति विश्वास हुन छोड्यो मात्र दुईलाई छोडेर सबै शिष्यहरू गुरू विहिन हुन गए । सतगुरू गरीबदासजी महाराजको वाणीमा प्रमाण छ :-

गरीब, चंडाली के चौंक मे, सतगुरू बैठे जाय । चौसठ लाख गारत गए, दो रहे सतगुरू पाय ।।

भडवा भडवा सब कहैं, जानत नाहिं खोज । दास गरीब कबीर करम से, बांटत सिरका बोभ ।।

हामी तपाईसँग यही प्रार्थना गर्छौ कि सोची विचारी सौदा गर्नुहोस् । सामवेदको श्लोक नं. ८२२ मा भनिएको छ कि जीवको मुक्ति तीन नामले हुनेछ । प्रथम ऊँ, दोस्रो सतनाम (तत्) र तेस्रो सारनाम (सत्) यिनै कुरा गीताजीले पनि प्रमाणित गर्छ कि ऊँ-तत्-सत् र श्री गुरू ग्रन्थ साहेब पनि यही सतनामजीने इशारा गर्दछ । सतनाम सतनाम कुनै जप गर्ने नाम होइन । यो त त्यस नाम तिर इशारा गर्दै छ जो एउटा साचो नाम हो । यसै गर ी सारनाम पनि । एक्लै ऊँ मंत्रको कुनै कामको छैन । यी तीनै नाम र नाम दिने आज्ञा मलाई मेरो गुरूदेव स्वामी रामदेवानन्दजी महाराजद्वारा बक्सिएको हो जुन कबीर साहेब देखि पुस्तौं पुस्ता चल्दै आएको छ । पहिला तपाई सतसंग सुन्नुहोस, सेवा गर्नुहोस् जसले तपाईको भक्तिरूपी खेत मलिलो हुन जान्छ ।

कबीर, मानुष जन्म पाय कर, नही रटैं हरि नाम । जैसे कुआा जल बिना, खुदवाया किस काम ।।

कबीर, एक हरि के नाम बिना, ये राजा ऋषभ हो । माटी ढोवै कुम्हार की, घास न डालेको ।।

त्यसपछि आफ्नो मलिनो खेतमा विउ छर्नु पर्छ । शास्त्रहरू (कबीर साहेबको वाणी) वेद, गीता, पुराण, कुराण, धर्मदास साहेब र अन्य संतहरूको वाणी) को अध्ययनले मुक्ति हुँदैन । यी सबै शास्त्रहरूको निचोड एउटै छकि पूर्णमुक्तिको लागि पूर्णपरमात्मा कबीर साहेबको प्रतिनिधि संत (जसलाई उनको गुरूबाट नाम दिने आज्ञा पनि होस्) बाट नाम उपदेश लिएर आत्म कल्याण गराउनु पर्ने हो । यदि नाम उपदेश दिइएन भने –

नाम बिना सूना नगर, पडया सकल में शोर ।

लूट न लूटी बंदगी, हो गया हंसा भोर ।।

अदली आरती अदल अजुनी, नाम बिना है काया सूनी ।

झूठी काया खाल लुहारा, इंगला पिंगला सुषमन द्वारा ।

कृतध्नी भूले नर लोई, जा घट निश्चय नाम न होई ।

सो नर कीट पतंग भुजंगा, चौरासी में धर है अंगा ।

यदि बिउ छरिएन भने आत्मरूपी खेत जोताउनु, मल हाल्नु बेकार हुन्छ । भन्नुको अर्थ यो छ कि यसले तपाईलाई ज्ञान हुन्छ जो आवश्यक छ । तर पूर्णगुरूद्वारा नाम उपदेश लिनु अर्थात् बिउ छर्नु पनि अति आवश्यक छ । नाम पनि त्यही नै जप गर्नु पर्छ जुन गुरू नानक साहेबजीले जपनु भएको थियो, गरीबदास साहेबलेजीनु भएको थियो, धर्मदास साहेब आदि संतहरूले जप्नु भएको थियो । यस बाहेक अन्य नामबाट जीवको मुक्ति हुँदैन ।

यसैले तपाई सबैले नाम उपदेश लिएर आफ्नो भक्तिरूपी धन जोड्न प्रारम्भ गर्नुहोस् र अरूलाई पनि भन्नुहोस् । छिटो भन्दा छिटो गर्नुहोस् । किनकी कहिले कुन बेला यस शरीरलाई त्याग्ने समय आई पुग्छ थाहा छैन । गुरू नानक देवजी पनि भन्नु हुन्छ कि -

ना जाने ये काल की कर डारै, किस विधि ढल जा पासा वे ।

जिन्हादे सिर ते मौत खुडगदी, उन्हानूं केडा हांसा वे ।।

कबीर साहेब भन्नु हुन्छ कि -

कबीर, स्वांस-स्वांस मे नाम जपो, व्यर्था स्वांस मत खोए ।

न जाने इस स्वांस का, आवन हो के ना होए ।।

सतगुरू सोई जो सारनाम दृढावै, और गुरू कोई काम न आवै ।

'सार नाम बिन पुरुष (भगवान) द्रोही'

अर्थात् जो गुरू सारनाम व सार शब्द दिदैन अथवा त्यसलाई आफ्नो गुरूबाट नाम दिने अधिकार (आज्ञा) प्राप्त छैन अथवा शास्त्रहरूको अध्ययन गरी कोहि मनमुखी गुरू यी नाम दिए पनि त्यो गुरू र तिनका शिष्यहरूलाई नरकमा राखिने छ । त्यो गुरू भगवानको दुश्मन हो, द्रोही हो । त्यसलाई भगवानको दरवारमा उल्टो झुण्डाइने छ ।

अब भक्त समाजमा नक्कली गुरूहरूद्वारा गलत धारणा फिजाइएको छ कि एक पटक गुरू धारण गरे पछि अर्को गुरू बनाउनु हुँदैन । अलि विचार गरेर हेर्नुस् कि गुरू हाम्रो जन्म मृत्यु रूपी रोगलाई नाश गर्ने वैद्य हुनुहुन्छ । यदी एक वैद्यले हाम्रो रोग ठीक पार्न सक्तैन भने हामी अर्को राम्रो वैद्य (डाक्टर) को मा जान्छौं जसले हाम्रो ज्यान जाने रोग ठीक पार्न सक्तछ । जस्तै धर्मदास साहेबको पहिलो गुरू श्री रूपदासजी थिए । तर जब धर्मदासजीलाई थाहा भयो कि यो गुरू पूर्णमुक्ति दाता होइन भन्ने त्यसैबेला त्यसलाई त्यागेर पूर्णब्रह्म परमेश्वर सत्यपुरूष कबीर साहेबलाई आफ्नो गुरू बनाउनु भयो र पूर्णमोक्ष सत्यलोकमा प्राप्त गर्नुभयो । ठीक यसरी नै अपूर्ण गुरूलाई तुरून्तै त्याग्नु पर्दछ ।

'झुठे गुरू के पक्ष को, तजत न कीजै वारि'

(गुरू र नाम महिमाको वाणी)

गरीब, बिन उपदेश अचंभ है, क्यो जीवत हैं प्राण । बिन भक्ति कहा ठौर है, नर नाहिं पाषाण ।।२।
गरीब, एक हरि के नाम बिना, नारि कुतिया हो । गली-२ भौंकत फिरै, टूक ना डालै को ।।३।
गरीब, बीबी पडदे रहैं थी, डयोढी लगती बार । गात उघाडे फिरती है, बन कुतिया बाजार ।।४।
गरीब, नकबेसर नक से बनी, पहरत हार हमेल । सुन्दरी से सुनही(कुत्तिया) बनी, सुन साहिब के खेल ।।५।
गरीब, हरि के नाम बिना, राजा रषभ होए । माटी लदै कुम्हार कै, घास ना डाले कोए । ।६।
गरीब, राम कृष्ण से कौन बडा, उन्हों भी गुरू किन्ह । तीन लोक के वे धनी, गुरू आगे आधिन । ।७।
गरीब, गर्भ योगेश्वर गुरू बिना, लागा हरि की सेव । कहैं कबीर स्वर्ग से, फेर दिया सुखदेव । ।८।
गरीब, राजा जनक से नाम ले, किन्ही हरी की सेव (पूजा) । कहै कबीर बैकुण्ठ मे उल्ट मिले सुखदेव ।।९।
गरीब, सतगुरू के उपदेश का लाया एक विचार । जै सतगुरू मिलते नही, जाता नरक द्धार ।।१०।
गरीब, नरक द्धार में दूत सब, करते खैंचा तान । उनतें कबहु ना छुटता, फिर फिरता चारों खान ।।११।
गरीब, चा खानी में भ्रमता, कबहु ना लगता पार । सो फेरा सब मिट गया, सतगुरू के उपकार ।।१२।
गरीब, सात समुन्द्र मसि करूं, लेखनी करूं बनराय । धरती का कागद करूं, गुरू गुण लिखा न जाए ।।१३।
गरीब, गुरू बडड़े गोविन्द से, मन में देख विचार । हरी सुमरे सो रह गए, गुरू भजे हुए पार ।।१४।
गरीब, गुरू गोविन्द दोऊ खडड़े काके लागुं पाय । बलिहारी गुरू आपने, जिन गोविन्द दिया मिलाय ।।१५।
गरीब, हरी के रूठतां, गुरू की शरण में जाय । कबीर गुरू जै रूठजां, हरी नही होत सहाय ।।१६।

नाम कुन रामको जप्नु छ ?

गीताजीको अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. १६

द्वौ, इमौ, पुरूषौ, लोके, क्षरः, च, अक्षरः, एव, च, क्षरः, सर्वाणि, भूतानी, कूटस्थः, अक्षर ः, उच्यते ।।

अनुवाद ः यस संसारमा दुई किसिमका भगवान छन् नाशवान र अविनाशी र सम्पूर्ण भूतप्राणीहरूको शरीर त नाशवान र जीवात्मा अविनाशी भनिन्छ ।

गीताजीको अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. १७

उत्तमः, पुरूषः, तु, अन्यः, परमात्मा, इति, उदाहृतः, यः, लोकत्रयम् आविश्य, बिभर्ति, अव्ययः, ईश्वरः ।।

अनुवाद ः उत्तम भगवान त अन्य नै हो जो तिनै लोकमा प्रवेश गरी सबैको धारण पोषण गर्दछ एवम् अविनाशी परमेश्वर परमात्मा यस प्रकार भनिएको छ ।

कबीर, अक्षर पुरूष एक पेडड़ है, निरंजन बाकी डार ।
त्रिदेवा (बह्मा, विष्णु, शिव) शाखा भये, पात भया संसार ।।
कबीर, तीन देवको सब कोई ध्यावै, चौथा देवका मरम न पावै ।
चौथा छांडि पाचम ध्यावै, कहै कबीर सो हमरे आवै ।।
कबीर, तीन गुणन की भक्ति में, भूलि पर्‍यौ संसार ।
कहै कबीर निज नाम बिन, कैसे उतरै पार ।।
कबीर, ओंकार नाम ब्रह्म (काल) का, यह कर्ता मति जानी ।

सांचा शब्द कबीर का, परदा माहिं पहिचानी ।।
कबीर, तीन लोक सब रामजीत है, जान मुक्ति को धाम ।
रामचन्द्र वसिष्ठ गुरू किया, तिन कहि सुनायो नाम ।।
कबीर, राम कृष्ण अवतार है, इनका नाहीं संसार ।
जिन साहब संसार किया, सो किनहु न जनम्यां नारि ।।
कबीर, चार भुजाके भजनमें, भूलि परे सब संत ।
कबिरा सुमिरै तासु को, जाके भुजा अनन्त ।।
कबीर, वाशिष्ट मुनि से तत्वेता ज्ञानी, शोध कर लग्न धरै ।
सीता हरण मरण दशरथ को, बन बन राम फिरै ।।
कबीर, समुन्द्र पाटि लंका गये, सीता को भरतार ।
ताहि अगस्त मुनि पीय गयो, इनमें को करतार ।।
कबीर, गोवर्धन कृष्णजी उठाया, द्रोणागिरि हनुमंत ।
शेष नाग सब सृष्टी उठाई, इनमें को भगवंत ।।
कबीर, दुर्वासा कोपे तहा, समझ न आई नीच ।
छप्पन कोटि यादव कटे मची रुधिर की कीच ।।
कबीर, काटे बंधन विपति में, कठिन किया संग्राम ।
चीन्हो रे नर प्राणियां, गरुड बडो की राम ।।
कबीर, कह कबीर चित चेतहू, शब्द करौ निरुवार ।
श्री रामचन्द्र को कर्ता कहत है, भूलि पर्‍यो संसार ।।
कबीर, जिन राम कृष्ण निरंजन किया, सो तो करता न्यार ।
अंधा ज्ञान न बूझई, कहै कबीर बिचार ।।
कबीर, तीन गुणन (ब्रह्मा, विष्णु, शिव) की भक्ति में, भूल पडयो संसार ।
कहै कबीर निज नाम बिना, कैसे उतरो पार ।।

।।शब्द।। (संत रामपाल दास रचित)

युद्ध जीत कर पांडव, खुशी हुए अपार । इन्द्रप्रस्थ की गद्दी पर, युधिष्ठिर की सरकार ।।१।।
एक दिन अर्जुन पूछता, सुन कृष्ण भगवान । एक बार फिर सुना दियो, वो निर्मल गीता ज्ञान ।।२।।
घमासान युद्ध के कारण, भूल पडी है मोहें । ज्यों का त्यों कहना भगवन्, तनिक न अन्तर होए ।।३।।
ऋषि मुनि और देवता, सबको रहे तुम खाय । इनको भी नही छोडा आपने, रहे तुम्हारा ही गुण गाय ।।४।।
कृष्ण बोले अर्जुन से, यह गलती क्यों किन्ह । ऐसे निर्मल ज्ञान को भूल गया बुद्धिहीन ।।५।।
अब मुझे भी कुछ याद नही, भूल पडी नीदान । ज्यों का त्यों उस गीता का मैं, नही कर सकता गुणगान ।।६।।
स्वयं श्री कृष्णको याद नहीं और अर्जुनको धमकावे । बुद्धि काल के हाथ है, चाहे त्रिलोकी नाथ कहलावे ।।७।।
ज्ञान हीन प्रचारका, ज्ञान कथें दिन रात । जो सर्व को खाने वाला, कहें उसी की बात ।।८।।
सब कहें भगवान कृपालु है, कृपा करें दयाल । जिसकी सब पूजा करें, वह स्वयं कहै मैं काल ।।९।।
मारै खावै सबको, वह कैसा कृपाल । कुत्ते गधे सुअर बनावै है, फिर भी दीन दयाल ।।१०।।
बाईबल वेद कुरान है, जैसे चांद प्रकास । सूरज ज्ञान कबीर का, करै तिमर का नाश ।।११।।
रामपाल साची कहै, करो विवेक विचार । सतनाम व सारनाम, यही मन्त्र है सार ।।१२।।

कबीर हमारा राम है, वो है दीन दयाल । संकट मोचन कष्ट हरण, गुण गावै रामपाल ।।१३।।

।।शब्द।। (संत रामपाल दास रचित)

ब्रह्मा विष्णु शिव, हैं तीन लोक प्रधान । अष्टंगी इनकी माता है, और पिता काल भगवान ।।१।।
एक लाख को काल, नित खावै सीना ताण । ब्रह्मा बनावै विष्णु पालै, शिव करदे कल्याण ।।२।।
अर्जुन डर के पूछत है, यह कौन रूप भगवान । कहै निरंजन मैं काल हू, सबको आया खान ।।३।।
ब्रह्म नाम इसी का है, वेद करें गुणगान । जन्म मरण चौरासी, यह इसका संविधान ।।४।।
चार राम की भक्ति में, लग रहा संसार । पाचवें राम का ज्ञान नहीं, जो पार उतारनहार ।।५।।
ब्रह्मा-विष्णु-शिव तीनों गुण है दूसरा प्रकृति का जाल । लाख जीव नित भक्षण करें, राम तीसरा काल ।।६।।
अक्षर पुरूष है राम चौथा, जैसे चन्द्रमा जान । पाचवा राम कबीर है, जैसे उदय हुआ भान ।।७।।
रामदेवानन्द गुरूजी, कर गए नजर निहाल । सतनाम का दिया खजाना, बरतै रामपाल ।।८।।

नाम लिने मानिसहरूको लागि आवश्यक जानकारी

१. पूर्ण गुरूको पहिचान – आज कलियुगमा भक्त समाज सामू पूर्णगुरूको पहिचान गर्नु सबैभन्दा कठीन प्रश्न बनेको छ । तर यसको उत्तर सबभन्दा सानो र साधारण नै छ कि जो गुरू शास्त्र अनुसार भक्ति गर्छ र आफ्नो शिष्यहरूद्वारा गराउँदछ त्यही पूर्णसंत हो । भक्ति मार्गको संविधान धार्मिक शास्त्र जस्तै - कबीर साहेबको वाणी, नानक साहेबको वाणी, संत गरीबदासजी महाराजको वाणी, संत धर्मदासजी साहेबको वाणी, वेद, गीता, पुराण, कुरान, पवित्र बाईबल आदि छन् । जो कोही संत शास्त्र अनुसार भक्ति साधना भन्दछ र भक्त समाजलाई मार्ग दर्शन गराउँदछ भने ऊ पूर्णगुरू हो अन्यथा ऊ भक्त समाजको घोर शत्रु हो जसले शास्त्र विरूद्ध साधना गराइरहेको छ । यो अमूल्य मानव जन्मसँग हेलचेक्राई गरि रहेको छ । यस्तो गुरू वा संतलाई भगवानको दरबारमा घोर नर्कमा उल्टो भुण्डयाइने छ ।

उदाहरणको लागी कुनै शिक्षक सिलेबल्स (पाठयक्रम) भन्दा बाहिरको शिक्षा दिन्छ भने त्यो विद्यार्थीहरूको शत्रु हो ।

गीता अध्याय नं. ७ को श्लोक नं. १५

न, माम्, दुष्कृतिनः मूढाः, प्रपद्यन्ते, नराधमाः, मायया, अपहृतज्ञानाः, आसुरम्, भावम्, आश्रिताः ।।

अनुवाद ः मायाले गर्दा जसको ज्ञान हरण भै सकेको छ त्यस्तो असुर स्वभाव धारण गरेको मनुष्य नीच दुषित कर्म गर्नेहरू मूर्खहरूले मलाई भज्दैनन् अर्थात् उनीहरू तीन गुण (रजोगुण-ब्रह्मा, सतोगुण-विष्णु, तमोगुण-शिव) हरूको नै साधना गरि रहने छन् ।

यर्जुवेद अध्याय नं. ४० श्लोक नं. १० (संत रामपाल दासद्वारा भाषा भाषीत)

अन्यदेवाहुःसम्भवादन्यदाहुरसम्भवात्, इति शुश्रुम धीराणं ये नस्तद्विचचक्षिरे ।।१०।।

नेपाली अनुवाद ः- परमात्माको बारेमा सामान्यतया निराकार अर्थात् कहिले पनि न जन्मनेलाई भदन्छन् । अर्को आकारमा अर्थात् जन्म लिएर अवतार रूपमा आउनेवाला भन्दछन् । जो टिकाउ अर्थात् पूर्णज्ञानी राम्ररी सुनाउँछन् त्यसलाई यस प्रकार सही तवरमा

उही स्वरूप यथार्थ रूपमा भिन्न भिन्न रूपबाट प्रत्यक्ष ज्ञान गराउछन् ।

गीता अध्याय नं. ४ का श्लोक नं. ३४

तत्, विद्धि, प्रणिपातेन, परिप्रश्नेन, सेवया,
उपदेक्ष्यन्ति, ते, ज्ञानम्, ज्ञानिनः, तत्वदर्शिनः ।।

अनुवाद : उसलाई बुझ त्यो पूर्णपरमात्माको ज्ञान र समाधानलाई चिन्नेहरू संतहरूको भलीभाँति दण्डवत् प्रणाम गर्नाले तिनको सेवा गर्नाले र कपट छोडेर सरलतापूर्वक प्रश्न गर्नाले उनी परमात्म तत्त्वको भली भाँति जान्नेहरू ज्ञानी महात्मा तपाईलाई त्यो तत्त्वज्ञानको उपदेश गर्नु हुनेछ ।

२. नशालु पदार्थहरूको सेवन निषेध :- हुक्का, रक्सी, बीयर, सुर्ती, खैनी, बीडी, सिगरेट, हुलास सुँघने, गुटका, मासु, अण्डा, सुल्फा, अफीम, गाँजा र अन्य नशालु चीजहरूको सेवन त पर जाओस् कसैलाई नशालु वस्तु ल्याएर पनि दिने हैन । बन्दी छोड गरीबदासजी महाराज यी सबै नशालु वस्तुहरूलाई धेरै नराम्रो भन्नु हुँदै आफ्नो वाणीमा पनि भन्नु हुन्छ कि -

सुरापान मद्य मांसाहारी, गमन करै भोगैं पर नारी । सतर जन्म कटत हैं शीशं, साक्षी साबिह है जगदीश ।।
पर द्वारा स्त्री का खोलै, सतर जन्म अंधा होवै डोलै । मदिरा पीवै कडवा पानी, सत्तर जन्म श्वान के जानी ।।
गरीब, हुक्का हरदम पिवते, लाल मिलावैं धूर । इसमें संशय है नहीं, जन्म पिछले सूर ।।१।।
गरीब, सो नारी जारी रै, सुरा पान सौ बार । एक चिलम हुक्का भरै, डुबै काली धार ।।२।।
गरीब, सूर गऊ कुं खात है, भक्ति बिहुनें राड । भांग तम्बाखु खा गए, सोचाबत हैं हाड ।।३।।
गरीब, भांग तम्बाखू पीव हीं, नास नाक में देत । गौस्त मट्टी खाये कर, जंगली बनें प्रेत ।।४।।
गरीब, पान तम्बाखु चाब हीं, नास नाक में देत । सो तो इरानै गए, ज्यूं भडभूजे का रेत ।।५।।
गरीब, भांग तम्बाखू पीव हीं, गोस्त गला कबाब । मोर मृग कूं भखत हैं, देगें कहां जवाब ।।६।।

३. तीर्थ स्थानहरूमा जान निषेध :- कुनै किसिमको कुनै पनि व्रत राख्न हुदैन् । कुनै तीर्थ यात्रा नगर्ने, कुनै गंगा ननुहाउने आदि, कुनै अन्य धार्मिक स्थलमा नुहाउन वा दर्शन गर्न नजाने । यस मन्दिरमा भगवान छ भनेर कुनै पनि मन्दिर वा ईस्ट धाममा पूजा तथा भक्तिको भावले नजाने । भगवान कुनै पशु त होइन जसलाई पुजारीजीले मन्दिरमा बाँधेर राखेको हुन्छ । भगवान त कण कणमा व्यापक छ । यो सबै साधनाहरू शास्त्रको विरूद्ध हो ।

अलिक विचार गरेर हेर्नुस् कि यो सबै तीर्थ स्थल (जस्तै जगन्नाथको मन्दिर, बद्रीनाथ, हरिद्वार, मक्का मदीना, अमरनाथ, वैष्णे देवी, वृन्दावन, मथुरा, बरसाना, अयोध्या राम मन्दिर , कांशी धाम, छुडानी धाम आदि), मन्दिर, मस्जिद, गुरूद्वारा, चर्च व ईष्ट धाम आदि यस्तो स्थल हो जहाँ कुनै संत बस्तथे । उहाँहरू त्यो ठाउँमा आफ्नो भक्ति साधना गरी भक्तिरूपी धन जम्मा गरेर आफ्नो शरीर त्यागी आफ्नै ईष्ट देवको लोकमा जानु भयो । पछि उहाँको संझनालाई प्रमाणित राख्नको लागि त्यस ठाउँमा कसैले मन्दिर, कसैले मस्जिद, कसैले गुरूद्वारा, कसैले चर्च अथवा कसैले धर्मशाला बनाई दिए जसले उनको याद रही रहोस् र

हामी जस्ता तुच्छ प्राणीहरूलाई प्रमाण भेटीरहोस् कि हामीले यस्तै कर्म गर्नु पर्दो रहेछ जस्तो यी महान आत्माहरूले गरेका छन् । यी सबै धार्मिक स्थलले हामी सबैलाई यही संदेश दिन्छन् कि जस्तो भक्ति साधना यी नामी संतहरूले गरेका छन् त्यस्तै हामी पनि गरौं । यसका लागि तपाई यस्तै तरिकाले साधना गर्ने र गराउने संतहरूलाई खोज्नुहोस् र जस्तो भन्छन् त्यस्तै गर्नुहोस् । तर पछि यी स्थानहरूमा नै पूजा प्रारम्भ भयो जो कि एकदमै व्यर्थ हो र शास्त्रहरूको विरुद्ध हो ।

यी सबै स्थान त एउटा यस्तो स्थान जस्तै छ जहाँ कुनै हलुवाईले चुल्हो बनाई जुलेवी (जेरी), लड्डु आदि बनाएर आफुले खाएर र अरू आफ्नो इष्ट मित्रहरूलाई पनि ख्वाएर त्यहाँबाट गयो । त्यस पछि त्यस स्थानमा न त त्यो हलुवाई छ र, न त मिठाई नै । भने त्यहाँ केवल चुल्हो मात्रै छ । उसले न त हामीलाई मिठाई बनाउन सिकाउन सक्छ न त हाम्रो पेट भर्न सक्छ । अब कसैले भन्छ कि दाजु आउनुस् तपाईलाई त्यो चुल्हो देखाएर ल्याउँछु जहाँ एउटा हलुवाईले मिठाई बनाएको थियो । हिडौं जाउँ न त । त्यहाँ गएर त्यस चुल्होलाई हेरयो र सात चक्कर पनि मारेर आयो । के तपाईले मिठाई पाउनु भयो ? के तपाईलाई मिठाई बनाउने विधि भन्ने हलुवाईलाई भेट्नु भयो ? यसको लागि तपाईले त्यस्तै नै हलुवाई खोज्नु पर्छ जसले सबभन्दा पहिले तपाईलाई मिठाई खुवाओस् र बनाउने विधि पनि भनोस् । फेरी जस्तो उसले भन्छ त्यही गर्नु, अरू नगर्नु ।

ठीक यसै प्रकार तीर्थ स्थानहरूको पूजा नगरी त्यस्तै नै संतहरूको खोजी गर जसले शास्त्र अनुसार पूर्णपरमात्मा कबीर साहेबको भक्ति गर्ने र भन्ने गर्दछन् । त्यसपछि जस्तो उहाँले भन्नु हुन्छ त्यस्तै मात्र गर्नु, आफ्नो मनोमानी नगर्नु ।

सामवेद संख्या नं. १४०० उतार्चिक अध्याय नं. १२ खण्ड नं. ३ श्लोक नं. ५ (संत रामपाल दासद्वारा भाषा भाषीत):-

भद्रा वस्त्रा समन्या३वसानो महान् कविर्निवचनानि शंसन् ।

आ वच्यस्व चम्वोः पूयमानो विचक्षणो जागृविर्देववीतौ ।।५।।

नेपाली– चलाख मानिसहरूले आफ्नो वचनद्वारा पूर्णपरमात्मा (पूर्णब्रह्म) को पूजाको सत्यमार्ग दर्शन नगरी अमृतको सट्टा अन्य उपासना -जस्तै भूत पूजा, पितृ पूजा, श्राद्ध गर्नु तिनै गुणहरूको पूजा (रजोगुण-ब्रह्म, सतोगुण-विष्णु, तमोगुण-शिव) र ब्रह्म-कालको पूजा मन्दिर, मस्जिद, गुरूद्वारा, चर्च अनि तीर्थ-उपवास सम्मको उपसना) रूपी पिलो र घाउबाट निस्केको पीपलाई आदर सहित आचमन गराई रहेका हुन्छन् । परम सुखदायक पूर्णब्रह्म कबीर सशरीर साधारण वेशभूषामा ("वस्त्रको अर्थ वेशभूषा-संत भाषामा यसलाई चोला पनि भन्छन् । जस्तै कुनै संत शरीर त्यागेर जान्छ भने भनिन्छ कि महात्माले त चोला छोडेर गएछन् ।")

सत्यलोकवाला शरीर जस्तै अर्को तेजपुंजको शरीर धारण गरेर साधारण मानिस सर ह जीवन चलाएर केहि दिन संसारमा बसेर आफ्नो शब्द सखाहरूको माध्यमबाट सत्यज्ञान, अज्ञानको वर्णन गरी पूर्णपरमात्माको ओझेल भएको वास्तविक सत्यज्ञान तथा भक्तिलाई

जागृत गर्नुहुन्छ ।

गीता अध्याय नं. १६ को श्लोक नं. २३

यः, शास्त्रविधिम्, उत्सृज्य, वर्तते, कामकारतः, न, सः,
सिद्धिम्, अवाप्नोति, न, सुखम्, न, पराम्, गमि, ।।

अनुवाद : जो मानिस शास्त्र विधिलाई त्यागेर आफू खुशी मनलागी आचरण गर्दछ त्यो न सिद्धि नै प्राप्त गर्छ न परम गति र न त सुख नै ।

गीता अध्याय नं. ६ को श्लोक नं. १६

न, अति, अश्नतः, तु, योगः, अस्ति, न, च, एकान्तम्,
अनश्नतः, न, च, अति, स्वप्नशीलस्य, जाग्रतः, न, एव, च, अर्जुन ।।

अनुवाद : हे अर्जुन ! यो योग अर्थात् भक्ति न त धेरै खाने मानिस न बिल्कुलै न खाने मानिस, न एकान्तमा आसन लगाएर साधना गर्ने मानिस र न धेरै सुत्ने स्वभाव भएको र न सधैं जाग्ने मानिसलाई सिद्ध हुन्छ ।

पूजैं देई धामको, शीश हलावै जो । गरीबदास साची कहैं, हद काफिर है सो ।।
कबीर, गंगा काठै घर करै, पीवै निर्मल नीर । मुक्ति नहीं हरि नाम बिन, सतगुरु कहैं कबीर ।।
कबीर, तीर्थ कर-कर नग मूवा, उडै पानी न्हाय । राम ही नाम नाजीा, काल घसिटे जाय ।।
गरीब, पीतल ही का थाल हैं, पीतल का लोटा । जड मूरत को पूजतें, आवैगा टोटा ।।
गरीब, पीतल चमच्चा पूजिये, जो थाल परोसै । जड मूरत किस काम की, मति रहो भरोसै ।।
कबीर, पर्वत पर्वत मैं फिर्‍या, कारण अपने राम । राम सरीखे जन मिले, जिन सारे सब काम ।।

४. पितृ पूजा निषेध :– कुनै किसिमको पितृ पूजा, श्राद्ध आदि केही पनि नगर्ने । भगवान श्री कृष्णजीले पनि यी पितृहरू र भूतहरूको पूजा गर्न सख्त मनाही गर्नु भएको छ ।

गीताजीको अध्याय नं. ९ को श्लोक नं. २५ मा भनेको छ कि -

यान्ति, देवव्रताः, देवान्, पितृऋन्, यान्ति, पितृव्रताः । भूतानि, यान्ति, भूतेज्याः, मद्याजिनः, अपि, माम् ।

अनुवाद : देवताहरूलाई पूज्ने मानिसहरू देवताहरूलाई प्राप्त हुन्छन्, पितृहरू पूज्नेहरूलाई पितृहरू नै प्राप्त हुन्छन् भूत पूजा गर्ने मानिसहरूलाई भूतहरू नै प्राप्त हुन्छन् र मतानुसार पूजा गर्ने भक्तहरू मबाट नै लाभान्वित हुन्छन् ।

बन्दी छोड गरीबदासजी महाराज र कबीर साहिबजी महाराज पनि भन्नुहुन्छ -

'गरीब, भूत रमै सो भूत है, देव रमै सो देव । राम रमै सो राम है, सुनो सकल सुर भेव ।।'

यसैले त्यो (पूर्णपरमात्मा) परमेश्वरको भक्ति गरौं जसले पूर्णमुक्ति होस् । त्यो पर मात्मा पूर्णब्रह्म सत्यपुरूष (सत्य कबीर) हो । यसैको प्रमाण गीताजीको अध्याय नं. १८ को श्लोक नं. ४६ मा छ ।

यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्भ्य सिद्धिं विन्दति मानवः ।।४६।।

अनुवाद : जुन परमेश्वरबाट सम्पूर्ण प्राणीहरूको उत्पत्ति भएको छ र जसबाट यो

समस्त जगत् व्याप्त छ, त्यस परमेश्वरको आफ्नो स्वभाविक कर्महरूद्वारा पूजा गरी मनुष्यलाई परमसिद्धि प्राप्त हुन्छ ।।६३।।

गीता अध्याय नं. १८ को श्लोक नं. ६२ :-

तमेव शरणं गच्छ सर्वमिदं ततम् ।

तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ।।६२।।

अनुवाद : हे भरतवंशोभ्द्रव अर्जुन ! तँ सर्वभावले त्यस ईश्वर कै शरणमा जा । उसको कृपाले त परम शान्ति (संसारभन्दा सर्वथा उपरित) र अविनाशी परमपदलाई प्राप्त गर्नेछस् ।

सर्वभावको तात्पर्य यो हो कि कोही अन्यको पूजा नगरी मन-कर्म-वचनले एउटा परमेश्वर माथि आस्था राख्नु ।

गीता अध्याय नं. ८ को श्लोक नं.२२ :-

पुरूषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया ।

यस्यान्तः स्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ।।२२।।

अनुवाद : हे पृथानन्दन अर्जुन ! सम्पूर्ण प्राणी जसको अन्तर्गत छ र जसले सम्पूर्ण संसार व्याप्त छ, त्यो परम पुरूष परमात्मा त अनन्य भक्तिबाट प्राप्त हुने योग्य छ ।

अनन्य भक्तिको तात्पर्य छ एउटा परमेश्वर (पूर्णब्रह्म) को भक्ति गर्नु, अरू देवी-देवताहरू अर्थात् तीनै गुण (रजोगुण-ब्रह्मा, सतोगुण-विष्णु, तमोगुण-शिव) हरूलाई होइन । गीताजी के अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. १ देखी ४ :-

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. १

ऊर्ध्वमूलम्, अधःशाखम्, अश्वत्थम्, प्राहुः अव्ययम्,

छन्दांसि, यस्य, पर्णानि, यः, तम्, वेद, सः, वेदवित् ।।१।।

अनुवाद : माथिको जरा र तल शाखा भएको अविनाशी विशाल विस्तृत वृक्ष (रूख) हो । घोडा जस्तो बलियो जसका साना साना भाग वा हाँगा पातहरू भनिएको छ, त्यस संसाररूपी वृक्षको जो यस प्रकार जान्दछ उ भक्त पूर्णज्ञानी हो ।

अधः, च, ऊर्ध्वम्, प्रसृताः, तस्य, शाखाः, गुणप्रवृद्धाः, विषयप्रवालाः,

अधः, च, मूलानि, अनुसन्ततानि, कर्मानुबन्धीनि, मनुष्यलोके ।।२।।

अनुवाद : त्यस वृक्ष (रूख) को तल र माथि तीनै गुण ब्रह्मा-रजोगुण, विष्णु-सतोगुण, शिव-तमोगुण) रूपी फिँजिएको विकार (काम, क्रोध, मोह, लोभ, अहंकार) रूपी कमलो हाँगा ब्रह्मा, विष्णु, शिव नै जीवहरूलाई कर्ममा बाँध्ने जरा अर्थात् मूल कारण हो तथा मनुष्यलोक, स्वर्ग लोक, नर्क लोक, पृथ्वीलोकमा तल (चौरासी लाख जुनिहरूमा) माथि व्यवस्थित गरिएको छ ।

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. ३

न, रुपम्, अस्य, इह, तथा, उपलभ्यते, न, अन्तः, न, च, आदिः, न, च,

सम्प्रतिष्ठा, अश्वत्थम्, एनम्, सुविरूढमूलम्, असङ्गशस्त्रेण, दृढेन, छित्वा ।।३।।

अनुवाद : यस रचनाको न शुरूवात छ न अन्त छ न त्यस्तै स्वरूप पाइन्छ तथा यहाँ विकार कालमा अर्थात् मद्वारा दिन गई रहेको गीता ज्ञानमा पूर्णजानकारी मलाई पनि छैन किनकी सबै ब्रह्मण्डहरूको रचनाको राम्रोसँग स्थितिको मलाई पनि ज्ञान छैन यो राम्रोसँग स्थाई स्थितिवाला बलियो स्वरूपवालाहरू निर्लेप तत्त्वज्ञान रूपी दृढ शस्त्रले अर्थात् निर्मल तत्त्वज्ञानकोद्वारा काटेर अर्थात् निरंजनको भक्तिलाई क्षणिक जानेर ।

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. ४

ततः पदं तत्परिमार्गितव्यं यस्मिन्गता न निवर्तन्ति भूयः ।

तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये यतः प्रवृत्ति प्रसृता पुराणी ।।४।।

अनुवाद : त्यस पछि त्यो परमपद परमात्माको खोजी गर्नु पर्यो । जसलाई प्राप्त भएको मनुष्य फेरी फर्केर संसारमा आउदैनन र जसबाट अनादी कालदेखी चली आउने यो सृष्टी विस्तारलाई प्राप्त भएको छ, त्यस आदि पुरूष परमात्माको मात्र शरणमा म छु ।

यसरी स्वयं भगवान श्री कृष्णले इन्द्र (जो देवी-देवताहरूका राजा हुन्) को पूजा छाडेर त्यस परमात्माको भक्ति गर्नको लागी नै प्रेरणा दिएका थिए । जसका कारण उनले गोवर्धन पर्वतलाई उठाएर इन्द्रको कोपबाट ब्रज वासिहरूको रक्षा गर्नु भयो ।

गरीब, इन्द्र चढा बृज डुबोवन, भीगा भीत न लेव ।

इन्द्र कढाई होत जगत में, पूजा खा गए देव ।।

कबीर, इस संसार को, समझाऊा कै बार ।

पूाछ जो पकडै भेढ की, उतरा चाहै पार ।।

५. गुरू आज्ञाको पालन :—गुरूदेवजीको आज्ञा बिना घरमा कुनै प्रकारको पनि धार्मिक अनुष्ठान गराउने होइन । जस्तै बन्दी छोड आफ्नो वाणीमा भन्नु हुन्छ कि -

'गुरू बिन यज्ञ हवन जो करहीं, मिथ्या जावे कबहु नही फलहीं ।'

कबीर, गुरू बिन माला फेरते, गुरू बिन देते दान ।

गुरू बिन दोनों निष्फल हैं, पूछो वेद पुराण ।।

६. माता मसानी पूजा निषेध :— आफ्नो खेतम ाबनेको कुनै गहबर (मंढी) या कुनै ढिही (खेडे) आदि या कुनै अन्य देवताको समाधिलाई नपुज्ने । समाधि कसैको भए पनि पूजा नगर्ने । अरू कुनै उपासना गर्नु हुदैन । यहाँ सम्म कि तीनै गुण (ब्रह्मा, विष्णु, शिव) को पूजा पनि नगर्ने । मात्र गुरूजीले भने अनुसार नै गर्ने ।

गीता अध्याय नं. ७ को श्लोक नं. १५

न, माम्, दुष्कृतिनः, मूढाः, प्रपद्यन्ते, नराधमाः,

मायया, अपहृतज्ञानाः, आसुरम, भावम, आश्रिताः ।।

अनुवाद :— मायाद्वारा जसको ज्ञान हरण भै सकेको छ यस्तो असुर स्वभावका धार ण गरेका मनुष्य नीच दुषित कर्म गर्ने मूर्खहरू मलाई भज्दैनन् अर्थात् उनीहरू तीन गुण (

रजोगुण- ब्रह्मा, सतोगुण-विष्णु, तमोगुण-शिव) को नै साधना गरिरहन्छन् ।

कबीर, माई मसानी शेढ शीतला, भैरव भूत हनुमंत । परमात्मा उनसे दूर है, जो इनको पूजंत ।।

कबीर, सौ वर्ष तो गुरू की सेवा, एक दिन आन उपासी । वो अपराधी आत्मा, परै काल की फांसी ।।

गुरू को तजै भजै जो आना । ता पसुवा को फोकट ज्ञाना ।।

७. संकट मोचन कबीर साहेब हुनु हुन्छ :— कर्म कष्ट (संकट) भएमा कुनै अन्य ईष्ट देवताको वा माता मसानी आदिको पूजा कहिल्यै नगर्ने । कुनै किसिमको भाकल नगर्ने । मात्र बन्दी छोड कबीर साहेबको पूजा गर्ने जो सबै दुःखहरूको हरण गर्ने संकट मोचन हुनुहुन्छ ।

सामवेद संख्या नं. ८२२ उतार्चिक अध्याय ३ खण्ड नं. ५ श्लोक नं. ८ (सन्तं रामपालद्वारा भाषा भाषित) :-

मनीषिभिः पवते पूर्व्यः कविर्नृभिर्यतः परि कोशां असिष्यदत् ।

त्रितस्य नाम जनयन्मधु क्षरन्निन्द्रस्य वायुं सख्याय वर्धयन् ।।८।।

नेपाली :- सनातन अर्थात् अविनाशी कबीर परमेश्वर हृदय देखि चाहनेहरू श्रद्धाले भक्ति गर्ने भक्तात्माहरूलाई तीन मन्त्र उपदेश दिएर पवित्र गरेर जन्म-मृत्यु बाट रहित गर्नुहुनेछ तथा उसको प्राण अर्थात् जीवन-साँसंहरूको जो संस्कारवश आफ्नो मित्र अर्थात् भक्तमा गन्नको लागि राखेको हुन्छ लाई आफ्नो भण्डारबाट पूर्णरूपले बढाउनु हुनेछ । जस कार णले परमेश्वरको वास्तविक आनन्दलाई आफ्नो आशिर्वाद प्रसाद ले प्राप्त गराउनु हुनेछ ।

कबीर, देवी देव ठाढे भये, हमको ठौर बताओ । जो मुझ (कबीर) को पूजैं नहीं, उनको लुटो खाओ ।।

कबीर, काल जो पीसै पीसना, जोरा है पनिहार । ये दो असल मजुर हैं, सतगुरू के दरबार ।।

८. अनावश्यक दान निषेध :- कहीं पनि र कसैलाई पनि दान रूपमा केही पनि दिनु हुँदैन । न पैसा, न बिना सिएको कपडा आदि केही पनि दिनु हुदैन । यदि कोही दान रूपमा केही माग्न आए भने उसलाई खाना खान दिनु, चिया, दूध, लस्सी, पानी आदि खुवाई दिनु तर केही पनि नदिनु । के थाहा त्यो भिक्षुकले त्यस पैसाको दुरूपयोग गरिदेला । जस्तै एउटा मानिसले कुनै भिखारीलाई त्यसको झुट्टो कहानी जसमा उसले भनिरहेको थियो कि मेरो छोरा छोरी उपचार बिना छट्पट्टाई रहेका छन् केही पैसा दिने कृपा गरिदिनुस, भनेको सुनेर भावनावस भई १०० रूपैया दियो । त्यो भिखारी पहिले एक पाउ रक्सी पिउने गर्थो त्यस दिन उसले आधा बोतल रक्सी पिएर आफ्नै श्रीमतीलाई बेस्सरी कुटेछ त्यसपछी उसको श्रीमतीले बच्चाहरू सहित आत्महत्या गरिछिन् । तपाईद्वारा गरेको त्यो दान त्यस परिवारको नाशको कारण बन्यो । यदि तपाई यस्तो दुःखी ब्यक्तिलाई मद्दत गरूँ भन्ने चाहनु हुन्छ भने, त्यसको केटाकेटीलाई डाक्टरबाट दवाई उपलब्ध गराई दिनु, तर पैसा नदिनु ।

कबीर, गुरू बिन माला फेरते, गुरू बिन देते दान । गुरू बिन दोनो निष्फल हैं, पूछो वेद पुरान ।।

९. जुठो खान निषेध :— यस्तो ब्यक्तिको जुठो खानु हुदैन जो जाँड, रक्सी, बियर , तोङ्वा, माछा, मासु, अण्डा, सुर्ती, गाँजा, भाँङ्ग, अफीम आदि सेवन गर्छ ।

१०. स्वर्गवास (देहान्त) पछि क्रिया-कर्म निषेध :- यदि परिवारमा कसैको मृत्यु

हुन्छ भने चितामा अग्नी कसैले पनि दिन सक्छ, घरका या अन्यले तथा अग्नी प्रज्वलित गर्ने बेला मंगलाचरण बोल्नु होस् । त उसको फूल आदि केही पनि उठाउनु पर्दैन, यदि त्यस स्थानलाई सफा गर्न अनिवार्य छ भने ती अस्तु (अस्थियाँ) हरूलाई उठाएर आफैले कुनै स्थानमा बगीरहेको पानीमा बगाई दिनु । त्यस समयमा मंगलाचरण उच्चारण गर्नुहोस् । न पिण्ड आदि गराउने, हो न तेरहवीं, छः माही, वर्षी, पिण्ड पनि नदिने तथा श्राद्ध आदि केही पनि गर्ने होईन । कुनै अन्य ब्यक्तिबाट हवन आदि गराउने होईन । सम्बन्धी तथा नातेदार हरू आदि जो शोक मनाउन आए उनीहरूलाई कुनै एक दिन नियुक्त गर्नु । त्यस दिन प्रतिदिन गर्ने नित्य नियम गर्नु, ज्योति जाग्रत गर्नु, अनि सबैलाई खाना ख्वाउनु । अगर तपाईले उसको (मर्ने वालाको) नाममा केही धर्म गर्नु छ भने आफ नो गुरूदेवजीको आज्ञा लिएर बन्दी छोड गरीबदासजी महाराजको अमृतमयी वाणीको अखण्ड पाठ गराउनु पर्दछ । यदि पाठ गराउने आज्ञा नभएमा परिवार कै उपदेशी भक्तले चार दिन या सात दिन घरमा एउटा अखण्ड ज्योति देशी घ्यूको बाल्ने तथा ब्रह्म गायत्री मन्त्र प्रतिदिन चार पटक गर्ने तथा तीन वा एक पटकको मन्त्रको दान संकल्प स्वर्गवासीलाई गर्ने । जस्तो उचित हुन्छ एक, दुई, तीन सम्म मन्त्रको जपको फल उसलाई दान गर्ने । प्रतिदिनको जस्तै ज्योति, आरती र नाम स्मरण गरी राख्नु पर्छ, यो याद राख्दै किः-

कबीर, साथी हमारे चले गए, हम भी चालन हार । कोए कागज में बाकी रह रही, ताते लाग रही वार ।।

कबीर, देह पडी तो क्या हुआ, झूठा सभी पटीट । पंक्षी उडया आकाश कूं, चलता कर गया बीट ।।

"कर्म काण्डको विषयमा सत्य कथा"

मेरो (संत रामपाल दासको) पूज्य गुरूदेव स्वामी राम देवानन्दजी महाराजको सोलह वर्षको उमेरमा कुनै महात्माको सत्संग सुनेर वैराग उत्पन्न भएछ । एक दिन उनी खेतमा गएका थिए । नजिकै जंगल थियो । उनी जंगलमा गएर कुनै मरेको जनावरको हाडहरूको छेउमा आफ्नो कपडाहरू च्याती फ्याँकेर स्वयं महात्माजीसँगै जानु भएछ ।

जब उनको खोजी भयो उनको घरका मानिसहरूले हाडहरू भएको ठाउँमा उनको च्यातिएको कपडाहरू देखेर सोचे कि उनलाई कुनै जंगली जनावरले खाएछ । उनीहरूले कपडासँगै हाडहरू बोकेर घर ल्याई अन्तीम सँस्कार गरिदिएछन् । त्यसपछि तेरहवीं तथा छः माही गर्छन अनि फेरी श्राद्धहरू शुरू हुन्छन् ।

जब मेरो पूज्य गुरूदेव धेरै नै वृद्ध (बुढो) भै सकेको हुनुहुन्थ्यो तब एक पटक घर जानु भयो । त्यसबेला मात्र घरका मानिसहरूलाई थाहा भयो कि उँहा जीवित नै हुनुहुन्छ तथा घर छाडेर जानु भएको थियो । उनीहरूले भने कि जब उँहाले घर छोडेर जानु भएको थियो उँहाको खोजी गरियो । जंगलमा उँहाको कपडाहरू भेटियो । त्यहाँ नजिकै उँहाको केही हाडहरू थियो । अनि त हामीले सोच्यौं कि कुनै जंगली जनावरले उँहालाई

खाएछ र ती कपडाहरू तथा हाडहरूलाई घर ल्याएर अंतिम संस्कार गरीदियौं ।

फेरी मैले (संत रामपाल दासले) मेरो पूज्य गुरूदेवको सानो भाइको पत्नीलाई सोधे कि जब हाम्रो पूज्य गुरूदेव घर छोडेर गए पछि तिमीले त्यस पछि के गर्‍यौं ? तिनले भनिन कि जब म यस घरमा बिहे गरी आएको थिए त्यसबेला मलाई उँहाको श्राद्ध गर्ने गरेको थाहा भयो र मैले नै आफ्नै हातले भ्रण्डै ७० श्राद्ध गरिसकेको छु । तिनले भनिन कि जब घर मा कुनै नोक्सान हुन्थ्यो जस्तै कि भैंसीले दुध न दिनु,थुनमा खराबी आउनु, कुनै अरू नोक्सान हुनु आदि तब धामी भ्राँक्रीहरूलाई देखाउँदा उनीहरूले भन्थे कि तेरो खानदानमा कुनै अविवाहित मरेको छ जसले गर्दा तिमीहरूलाई दुःख दिने गरिरहन्छ । अनि हामी त्यसलाई उसको कपडा आदि दिन्छौं ।

अनि मैले भने कि उँहाले त दुनियाको उद्धार गर्नु हुँदैछ । कसैलाई दुःख दिनु भएको थिएन । उँहा त अब सुख दाता हुनुहुन्छ । फेरी मैले (संत रामपालजी महाराजले) त्यस वृद्धालाई भने कि अहिले उँहा तपाईंकै अगाडी हुनुहुन्छ, अब त यो श्राद्ध गर्ने जस्तो ब्यर्थको साधनालाई बंद गरी देऊ । तब तिनले भनिन् कि यो त पुरानो रिवाज हो, यसलाई कसरी छोडनु ? अर्थात् हामी आफ्नो पुरानो रीति रिवाजहरूमा यति डुबेका छौं कि प्रत्यक्ष प्रमाण हुँदा पनि त्यो गलत कार्य गरिरहन्छन तर छोडन सक्तैनन्। यसबाट प्रमाणित हुन्छ कि श्राद्ध गर्नु, पितृ पूजा गर्नु आदि सबै ब्यर्थ छ ।

११. सन्तान जन्मे पछि शास्त्र विरूद्ध पूजा निषेधः— केटाकेटी जन्मेपछि कुनै छटी, न्वारान आदि नगराउने । सुतकले गर्दा प्रतिदिन गर्ने पूजा, भक्ति, आरती, ज्योति जागृत गर्ने आदि बन्द नगर्ने ।

यसै सन्दर्भमा एउटा सानो कथा भन्छु । एउटा मान्छेको विहे भएको दस वर्ष पछि छोरा भएछ । छोरा जन्मको खुसीमा उसले धेरैं नै खुशी मनायो । बीस-पच्चिस गाउँका मानिसलाई भोजनको लागि आमन्त्रित गर्‍यो र धेरैं नै गाना बजाना गरी धेरैं पैसा खर्च गर्‍यो । अनि एक वर्ष पछि त्यो छोराको देहान्त हुन्छ । फेरी त्यही परिवार लडीबडी गर्दै रूवाबासी गर्छन् र आफ्नो दुर्भाग्यलाई सराप्छन् । यसैले कबीर साहेब हामीलाई भन्नु हुन्छ किः-

कबीर, बेटा जाया खुशी हुई, बहुत बजाये थाल । आना जाना लग रहा, ज्यों कीडी का नाल ।।
कबीर, पतभ्रड आवत देखकर, बन रोवै मन माहिं । ऊंची डाली पात थे, अब पीले हो हो जाहिं ।।
कबीर, पात भ्रड़ंता यूं कहै, सुन भई तरूवर राय । अब के बिछुडे नहीं मिला, न जाने कहां गिरेंगे जाय ।
कबीर, तरूवर कहता पात से, सुनों पात एक बात । यहाा की रीति है, एक आवत एक जात ।।

१२. देव धाममा गई कपाल काट्न निषेध ः- केटाकेटीलाई कुनै देव (देवता) धाममा कपाल काट्न नलैजाने । जब कपाल ठूलो भयो, काटेर फ्याँकिदिने । एउटा मन्दिरमा देखे कि श्रद्धालु भक्त आफ्नो छोरा छोरीहरूको कपाल काट्न आए । त्यहाँ उपस्थित हजाम (नाई) ले बाहिरको रेट भन्दा तीन गुना पैसा लियो अनि एक कैंची जती कपाल काटेर आमा-बाबुलाई दियो । उनीहरूले श्रद्धाले मन्दिरमा चढाए । पुजारीले त्यसलाई एउटा थैलोमा राखी

रात्री समयमा टाढा एकान्त ठाउँमा फालि दियो । यो मात्र नाटक बाजी हो । पहिले जस्तै स्वभाविक तरिकाले कपाल काट्न कि नलगाउने र बाहिर फाल्ने । परमात्मा नामले प्रसन्न हुनुहुन्छ पाखण्डले होइन ।

१३. नाम जप गर्नाले सुख :— नाम (उपदेश) लाई दुःख निवारणको दृष्टिकोणले मात्र नलिएर आत्म कल्याणको लागि लिनु पर्दछ । फेरी स्मरण गर्दै जाँदा सबै सुख आफै आउँछ ।

'कबीर, सुमिरण से सुख होता है, सुमिरण से दुःख जाए ।

कहैं कबीर सुमिरण किए, सांई माहिं समाय ।।'

१४. व्यभिचार निषेध :—अर्काकी स्त्रीलाई आमा-छोरी-बहिनीको जस्तै दृष्टिले हेर्नुपर्दछ । व्यभिचार महापाप हो । जस्तै :-

गरीब, परद्वारा स्त्री का खोलै । सत्तर जन्म अन्ध हो डोलै ।।

सुरापान मद्य मांसाहारी । गवन करें भोगैं पर नारी ।।

सत्तर जन्म कटत हैं शीशं । साक्षी साबिह है जगदिशं ।।

पर नारी ना परसियों, मानो वचन हमार । भवन चर्तुदश तास सिर, त्रिलोकी का भार ।।

पर नारी ना परसियों, सुनो शब्द सलतंत । धर्मराय के खंभ से, अर्धमुखी लटकंत ।।

१५. निन्दा सुन्नु वा गर्नु निषेध :— आफ्नो गुरूको निन्दा बिर्सेर पनि नगर्नु र नसुन्नु पनि । सुन्नुको अभिप्राय यदि कसैले तपाईको गुरूको बारेमा झूटो कुरा गर्‍यो भने तपाईले झगडा नगर्नु बरू यो सम्झनुस् कि त्यसले बिना सोचि भन्दैछ अर्थात् झुटो बोल्दै छ ।

गुरु की निंदा सुनै जो काना । ताको निश्चय नरक निदाना ।।

अपने मुख निंदा जो करही । शुकर श्वान गर्भ में परही ।।

निन्दा त न कसैको गर्नु न कसैको सुन्नु । चाहे त्यो सामान्य व्यक्ति नै किन नहोस् । कबीर साहेब भन्नु हुन्छ कि -

'तिनका कबहू न निन्दीये, जो पांव तले हो । कबहु उठ आखिन पडे, पीर घनेरी हो ।।'

१६. गुरू दर्शनको महिमा :— समय पाउने बित्तिकै सत्सङ्गमा आउने कोशिश गर्नुस् तथा सत्सङ्गमा मान-बडाई गर्न नआउनुस् । बरू आफूलाई एउटा रोगी सम्झेर आउनुहोस् । जस्तै बिमारी मान्छे चाहे जति सुकै धनी होस्, चाहे उच्च ओहदावाला होस् जब अस्पताल जान्छ त्यस बेला उसको उदेश्य मात्र रोग मुक्त हुनसँग रहन्छ । जहाँ डाक्टर सुत्न भन्छ त्यही सुत्छ, बस्नलाई भन्छ बस्छ, बाहिर जाने इशारा भए बाहिर जान्छ । फेरि भित्र आउनलाई आवाज आउँछ चुपचाप भित्र आउँछ । ठीक यसरी यदि तपाई सत्सङ्गमा आउनु हुन्छ भने तपाईलाई सत्सङ्गको फाईदा (लाभ) हुन्छ अन्यथा निष्फल छ । सत्सङ्गमा जहाँ बस्ने ठाउँ छ त्यही बस्ने, जे खान पाईन्छ त्यो परमात्मा कबीर साहेबको कृपाले प्रसाद सम्झी खाएर प्रसन्न चित्त रहने ।

कबीर, संत मिलन कूं चलिए, तज माया अभिमान । जो-कदम आगे रखे, वो ही यज्ञ समान ।।

कबीर, संत मिलन कूं जाईए, दिन में कई-कई बार । आसोज के मेह ज्यों, घना करे उपकार ।।
कबीर, दर्शन साधु का, परमात्मा आवै याद । लेखे में वोहे घडी, बाकी के दिन बाद ।।
कबीर, दर्शन साधु का, मुख पर बसै सुहाग । दर्श उन्हीं को होत हैं, जिनके पूर्णभाग ।।

१७. गुरू महिमा :– यदि कहीं पाठ वा सत्सङ्ग चलीरहेको छ या त्यसै गुरूजीको दर्शनको लागि जानु हुन्छ भने सर्वप्रथम गुरूजी लाई दण्डवत् (लम्पसार भएर) गर्नु पर्दछ पछि सत ग्रन्थ साहिब वा फोटोहरू जस्तै साहिब कबीरको मूर्ति- गरीबदासजी स्वामी राम देवानन्दजी, गुरूजीको मूर्तिलाई प्रणाम गर्नु पर्दछ जस्ले मात्र भावना कायम रही रहन्छ । मूर्ति पूजा गर्नु हुँदैन । केवल प्रणाम गर्नु पूजा अन्तर्गत आउँदैन । यो त भक्तको श्रद्धा कायम राख्नलाई सहयोगी हुन्छ । पूजा त वक्त गुरू व नाम मन्त्रको गर्नुछ जसले पार लगाउने छ ।

कबीर, गुरू गोविन्द दाऊको खडड्रे, काके लागुं पाय ।
बलिहारी गुरू आपने, जिन गोविन्द दियो मिलाय ।।
कबीर, गुरू बडे हैं गोविन्द से, मन में देख विचार । हरि सुमरे सो रह गए, गुरू भजे होय पार ।।
कबीर, हरि के रूठतां, गुरू की शरण में जाय । कबीर गुरू जै रूठजां, हरि नहीं होत सहाय ।।
कबीर, सात समुन्द्र की मसि करूं, लेखनि करूं बनिराय ।
धरती का कागज करं, तो गुरू गुन लिखा न जाय ।।

१८. मांस भक्षण निषेध :– अण्डा, मासु भक्षण र जीव हिंसा गर्नु हुँदैन । यो महापाप हुन्छ । जस्तै साहेब कबीरजी महाराज व गरीबदासजी महाराज भन्नु हुन्छ :-

कबीर, जीव हने हिंसा करे, प्रकट पाप सिर होय । निगम पुनि ऐसे पाप तें, भिरत गया नहिं कोय ।।१।।
कबीर, तिलभर मछली खायके, कोटि गऊ दे दान । काशी करौंत ले मरे, तो भी नरक निदान ।।२।।
कबीर, बकरी पाती खात है, ताकी काढी खाल । जो बकरीको खात है, तिनका कौन हवाल ।।३।।
कबीर, गला काटि कलमा भरे, कीया कहै हलाल । साहब लेखा मांगसी, तबहोसी कौन हवाल ।।४।।
कबीर, दिनको रोजा रहत हैं, रात हनत हैं गाय । यह खून वह वंदगी, कहुं क्यों ख़ुशी खुदाय ।।५।।
कबीर, कबिरा तेई पीर हैं, जो जानै पर पीर । जो पर पीर न जानि है, सो काफिर बेपीर ।।६।।
कबीर, खूब खाना है खीचडी, मांहीं परी टुक लौन । मांस पराया खायकै, गला कटावै कौन ।।७।।
कबीर, मुसलमान मारैं करदसो, हिंदू मारैं तरवार । कहै कबीर दोनूं मिलि, जैहैं यमके द्वार ।।८।।
कबीर, मांस अहारी मानव, प्रत्यक्ष राक्षस जानि । ताकी संगति मति करै, होई भक्ति मे हानि ।।९।।
कबीर, मांस खांय ते ढेड सब, मद पीवैं सो नीच । कुलकी दुरमति पर हरै, राम कहै सो ऊंच ।।१०।।
कबीर, मांस मछलिया खात हैं, सुरापान से हेत । ते नर नरकै जाहिंगे, माता पिता समेत ।।११।।
गरीब, जीव हिंसा जो करते हैं, या आगे क्या पाप । कंटक जुनी जिहान में, सिंह भेडिया और सांप ।।
झोटे बकरे मुरगे ताई । लेखा सब ही लेत गुसाई ।। मृग मोर मारे महमंता । अचरा चर हैं जीव अनंता ।।
जिह्वा स्वाद हिते प्राना । नीमा नाश गया हम जाना ।।
तीतर लवा बुटेरी चिडिया । खूनी मारे बडड्रे अगडिया ।।
अदले बदले लेखे लेखा । समझ देख सुन ज्ञान विवेका ।।
गरीब, शब्द हमारा मानियो, और सुनते हो नर नारि ।

जीव दया बिन कुफुर है, चले जमाना हारि ।।

अनजानमा भएको हिंसाको पाप लाग्दैन । बन्दी छोड कबीर साहेब भन्नु हुन्छ

'इच्छा कर मारै नहीं, बिन इच्छा मर जाए । कहैं कबीरू तास का, पाप नहीं लगाए ।।'

१९. गुरू द्रोहीको सम्पर्क निषेध :— यदि कुनै भक्त गुरूजीसँग विद्रोह (गुरूजी सँग वेमुख हुन जान्छ) गर्छ त्यो महापापको भागी हुन्छ । यदि कसैलाई यो मार्ग राम्रो लाग्दैन भने गुरू बदल्न सक्छ । यदि ऊ पूर्व गुरूसँग बैरभाव व निन्दा गर्छ भने त्यो गुरू द्रोही हुन जान्छ । यस्तो व्यक्तिसँग भक्तिको चर्चा गर्दा उपदेशीलाई दोष लाग्दछ । त्यसको भक्ति समाप्त हुन जान्छ ।

कबीर, गुरू द्रोही की पैड पर, जे पग आवै बीर । चौरासी निश्चय पडै, सतगुरू कहैं बकीर ।।

कबीर, जान बुझ साची तजै, करै झुठै से नेह । जाकी संगत हे प्रभु, स्वपन में भी ना देह ।।

अर्थात् गुरू द्रोहीसँग लाग्ने मानिस भक्ति विहिन भएर नर्क व लाख चौरासी जुनीमा जानेछ ।

२०. जुवा निषेधः— जुवा-तास कहिले पनि खेल्नु हुँदैन ।

कबीर, मांस भखै और मद पिये, धन वेश्या सों खाय । जूवा खेलि चोरी करै, अंत समूला जाय ।।

२१. नाच-गान निषेधः-- कुनै प्रकारको खुशीको बेलामा नाच्न वा छाँडा (नराम्रा) गाना गाउन भक्ति भावको विरूद्ध हो । जस्तै एक समयमा एउटी विधुवा बहिनी कुनै खुशीको बेलामा आफ्नो नातेदारको घरमा गएकी थिइन । सबै जना खुशीसँग नाच्ने गाउने गरि रहेका थिए तर ती बहिनी एकातिर बसेर प्रभु चिंतनमा लागेकी थिइन । तिनको नातेदारले सोधे कि यसरी किन निराश बस्नु भएको ? तपाई पनि हामीले जस्तै नाच गान गरेर खुशी मनाउनुस् । यस कुरामा ति बहिनीले भनिन् म कसको खुशी मनाउँनु । म विधवाको एउटै मात्र छोरा थियो त्यो पनि भगवानको प्यारो भै दियो । अब के खुशी छ र मेरो लागी ? ठीक यसै प्रकार यस कालको लोकमा प्रत्येक व्यक्तिको स्थिति छ । यहाँ गुरू नानक देवजीको वाणी छ कि :-

ना जाने काल की कर डारै, किस विधि ढल पासा वे ।

जिन्हादे सिर ते मौत खुडगदी, उन्हानू केडा हांसा वे ।।

साध मिलें साडी शादी (खुशी) होंदी, बिछड दां दिल गिरि (दुःख) वे ।

अखदे नानक सुनो जिहाना, मुश्किल हाल फकीरी वे ।।

कबीर साहेबजी महराज पनि भन्नु हुन्छ कि :-

कबीर, झूठे सुख को सुख कहैं, मान रहा मन मोद ।

सकल चबीना काल का, कुछ मुखमें कुछ गोद ।।

कबीर, बेटा जाया खुशी हई, बहुत बजाये थाल ।

आवण जाणा लग रहा, ज्यों कीडी का नाल ।।

विशेष :- स्त्री तथा पुरूष दुवै परमात्मा प्राप्तिका अधिकारी हुन् । स्त्रीहरूको मासिक

धर्म (Mainces) भएको दिनमा पनि आफ्नो दैनिक पूजा, ज्योति बाल्नु आदि बन्द गर्नु हुँदैन र कसैको देहान्त या जन्म दिनमा पनि दैनिक पूजा कर्म बन्द गर्नु हुँदैन ।

नोटः– जो भक्तजन यो एक्काइस सुत्रिय आदेशहरूको पालना गर्दैन त्यसको नाम समाप्त हुन जान्छ । यदि अनजानमा कोई गल्ती हुन्छ भने त्यो माफ हुन्छ र यदि जानी जानी कुनै गल्ती गरेको छ भने त्यो भक्त नाम विहिन हुन जान्छ । यसको समाधान यही हो कि गुरूदेवजी सँग क्षमा याचना गरेर पुनः नाम उपदेश लिनु पर्छ ।!

सृष्टी रचना

(सुक्ष्म वेदको निष्कर्ष स्वरूप सृष्टी रचनाको वर्णन)

प्रभु प्रेमी आत्माहरू जब पहिलो पटक निम्न सृष्टि रचना पढछन् तब उनीहरूलाई यस्तो लाग्ने छ कि यो दन्त्य कथा हो । तर सबै पवित्र सद्ग्रन्थहरूको प्रमाणहरू पढे पछि अचम्मित हुनेछन् कि यो वास्तविक अमृत ज्ञान कहाँ लुकेको थियो । कृपया धैर्यसँग पढदै जानुस र यो अमृत ज्ञानलाई सुरक्षितसँग राख्नुस । तपाईको एक सय एक पुस्तासम्म काम लाग्ने छ । पवित्र आत्माहरू कृपया सत्यनारायण (अविनाशी प्रभु/सतपुरूष) द्वारा रचित सृष्टि रचनाको वास्तविक ज्ञान पढ्नुहोस् ।

१. पूर्णब्रह्म :- यस सृष्टी रचनामा सतपुरूष-सतलोकको स्वामी (प्रभु), अलख पुरूष-अलख लोकको स्वामी (प्रभु), अगम पुरूष-अगम लोकको स्वामी (प्रभु) तथा अनामी पुरूष-अनामी अकह लोकको स्वामी (प्रभु) एउटै पूर्णब्रह्म हुनुहुन्छ,,जो वास्तवमा अविनाशी प्रभु हुन् र भिन्न भिन्न रूप धारण गरी आफ्ना चारै लोकमा बस्नु हुन्छ । जस अन्तर्गत असंख्य ब्रह्माण्डहरू आउँछन् ।

२. परब्रह्म :- यो मात्र सात संख ब्रह्माण्डको स्वामी (प्रभु) हो । यसलाई अक्षर पुरूष पनि भनिन्छ । तर यो तथा यसको ब्रह्माण्ड पनि वास्तवमा अविनाशी छैन ।

३. ब्रह्म :- यो मात्र एक्काइस ब्रह्माण्डको स्वामी (प्रभु) हो । यसलाई क्षरपुरूष, ज्योति निरंजन, काल आदि उपमाले चिनिन्छ । यो र यसका सबै ब्रह्माण्डहरू नाशवान छन् ।

(उपरोक्त तिनै पुरूषहरू (प्रभुहरू) को प्रमाण पवित्र श्री मद्भगवत गीता अध्याय १५ श्लोक १६-१७ मा पनि छ ।)

४. ब्रह्मा :- ब्रह्मा यसै ब्रह्मको जेष्ठ पुत्र हुन्, विष्णु माईला पुत्र र शिव कान्छा पुत्र हुन् । यी तिनै ब्रह्मका पुत्र मात्र एउटा ब्रह्माण्डमा एक विभाग (गुण) को स्वामी (प्रभु) हुन् र नाशवान छन् । विस्तृत विवरणको लागि कृपया पढ्नुहोस् निम्न लिखित सृष्टी रचना :-

(कविर्देव (कबीर परमेश्वर) ले सुक्ष्म वेद अर्थात् कबिर्बाणीमा आफूद्वारा रचित सृष्टीको ज्ञान स्वयं आफूले नै बताउनु भएको छ जो निम्नलिखित छ)

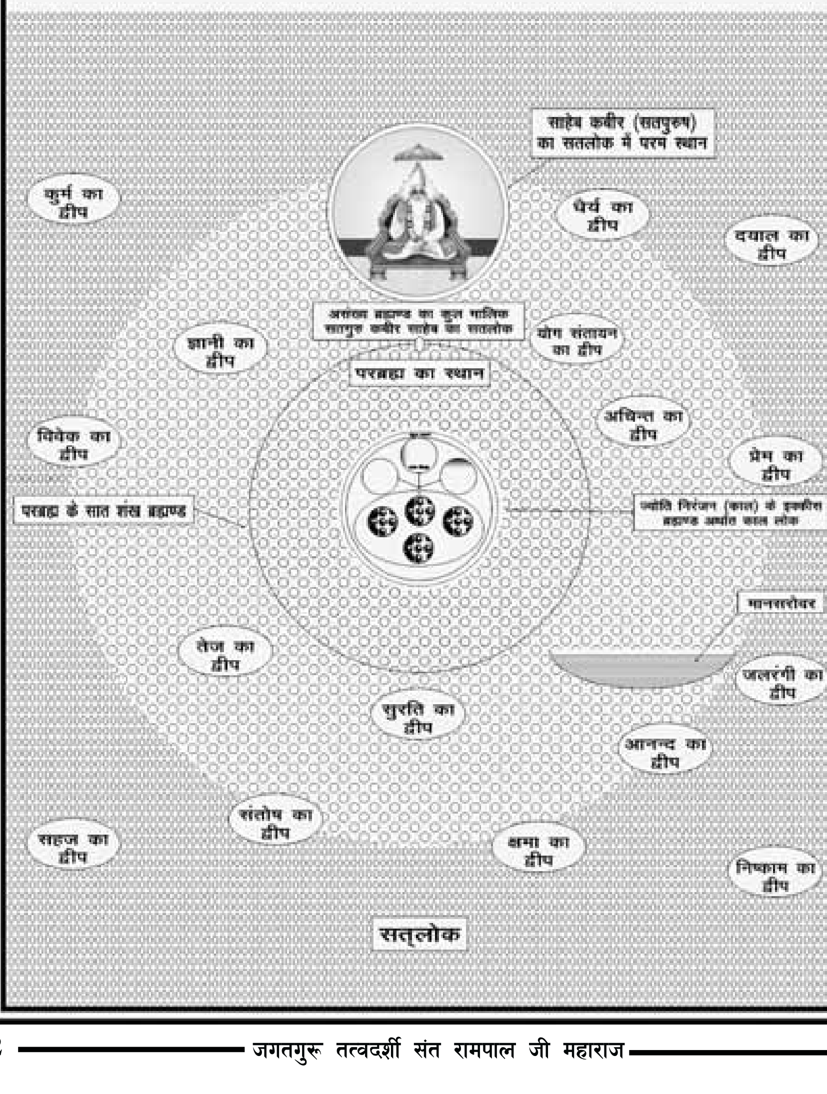
सर्व प्रथम मात्र एक स्थान 'अनामी (अनामय)' लोक थियो । जसलाई अकह लोक पनि भनिन्छ, पूर्णपरमात्मा त्यस अनामी लोकमा एक्लै बस्नु हुन्थ्यो । त्यस परमात्माको वास्तविक नाम कविर्देव अर्थात् कबीर परमेश्वर हो । सबै आत्माहरू त्यस पूर्णधनीको शरीरमा रहेका थिए । यसै कविर्देवको उपमात्मक (पदवीको) नाम अनामी पुरूष हो (पुरूषको अर्थ प्रभु हुन्छ । प्रभुले मनुष्यलाई आफ्नै जस्तो स्वरूपमा बनाउनु भयो, यसैले मानवको नाम पनि पुरूष रहन गयो ।) अनामी पुरूषको एक रोम कूपको प्रकाश संख

परमेश्वर कबीर साहेब के असंख्य ब्रह्मण्डों का लघु चित्र

अनामी लोक : इस लोक में आत्मा और परमात्मा एक रूप होकर कबीर साहेब ही अनामी रूप में है। जैसे मिट्टी के ढले (छोटे-छोटे टुकड़े) हो जाते हैं। फिर वर्षा होने पर एक पृथ्वी बन जाती है, अलग अस्तित्व नहीं रहता।

अगम लोक : इस लोक में भी कबीर साहेब अगम पुरूष रूप में रहते हैं।

अलख लोक : इस लोक में भी कबीर साहेब अलख पुरूष रूप में रहते हैं।

सूर्यहरूको उज्यालो भन्दा पनि धेरै छ ।

विशेष :- जस्तै कुनै देशको आदरणिय प्रधानमन्त्रीजीको शरीरको नाम त अन्य हुन्छ तर पद (ओहोदा) को उपमात्मक नाम प्रधानमन्त्री हुन्छ । अनेकौं पटक प्रधानमन्त्रीजी आफूसँग अनेकौं विभाग पनि राख्नु हुन्छ ।

अनामी लोक : यस लोकमा आत्मा परमात्मा एउटै रूप भएर कबीर साहेब नै अनामी रूपमा हुनुहुन्छ । जस्तै खेतमा माटोको स-साना डल्लाहरू हुन्छन् त्यसमा पानी पर ेपछि एउटा पृथ्वी बन्न जान्छ, अलग अस्तित्त्व रहदैन् ।

अगम लोक : यस लोकमा पनि कबीर साहेब अगम पुरूष रूपमा बस्नु हुन्छ ।

अलख लोक : यस लोकमा पनि कबीर साहेब अलख पुरूष रूपमा बस्नु हुन्छ ।

जब जुन विभागको कागजातहरूमा दस्तखत (हस्ताक्षर) गर्नुहुन्छ त्यसमा त्यही पद (ओहोदा) लेख्नु हुन्छ । जस्तै गृह मन्त्रालयको कागजातहरूमा दस्तखत गर्नुहुन्छ भने आफुलाई गृह मन्त्री लेख्नु हुन्छ । त्यहाँ त्यही व्यक्तिको दस्तखतको शक्ति कम हुन जान्छ । यसै प्रकार कबीर परमेश्वर (कविर्देव) को प्रकाश (उज्याँलो)मा अंतर भिन्न भिन्न लोकहरूमा हुन जान्छ ।

ठीक यसरी नै पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कबीर परमेश्वर) ले तलको तीन वटा अरू लोकहरू (अगम लोक, अलख लोक, सतलोकको रचना शब्द (वचन) ले गर्नु भयो । यही पूर्णब्रह्म परमात्मा कविर्देव (कबीर परमेश्वर) अगम लोकमा प्रकट हुनुभयो तथा कविर्देव (कबीर परमेश्वर) अगम लोकको पनि स्वामी हुनुहुन्छ तथा त्यहाँ उँहाको उपमात्मक (पदवीको) नाम अगम पुरूष अर्थात् अगम प्रभु हो । यही अगम प्रभुको मानव सदृश्य शर ीर धेरै तेजोमय छ जसको एक रोम कूपको उज्याँलो (प्रकाश) खरब सूर्यहरूको प्रकाश भन्दा धेरै छ ।

यही पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कबिर देव़कबीर परमेश्वर) अलख लोकमा प्रकट भए तथा स्वयं नै अलख लोकको पनि स्वामी हुनुहुन्छ तथा उपमात्मक (पदवीको) नाम अलख पुरूष पनि यसै परमेश्वरको हो र यस पूर्णप्रभुको मानव सदृश्य शर ीर तेजोमय (स्वर्ज्योति) स्वयं प्रकाशित छ । एक रोम कुपको प्रकाश अरब सूर्यहरूको प्रकाश भन्दा पनि ज्यादा छ ।

यही पूर्णप्रभु सतलोकमा प्रकट भए तथा सतलोकको पनि अधिपति उनै हुन्.। यसैले उनको उपमात्मक (पदवीको) नाम सतपुरूष (अविनाशी प्रभु) हो । उनकै नाम अकालमूर्ति - शब्द स्वरूपी राम - पूर्णब्रह्म - परम अक्षर ब्रह्म आदि छन् यही सतपुरूष कविर्देव (कबीर प्रभु) को मानव सदृश्य शरीर तेजोमय छ । जसको एक रोम कूपको प्रकाश करोड सूर्यहरू तथा यति नै चन्द्रमाहरूको प्रकाश भन्दा पनि धेरै छ ।

यही कविर्देव (कबीर प्रभु) ले सतपुरूष रूपमा प्रकट भै सतलोकमा विराजमान भएर प्रथम सतलोकमा अन्य रचना गर्नु भयो ।

एक शब्द (वचन) बाट सोरह द्वीपहरूको रचना गर्नु भयो । अनि

फेरी सोरह शब्दहरूले सोरह पुत्रहरूको उत्पत्ति गर्नु भयो । एउटा मानसरोवरको रचना गर्नुभयो जसलाई अमृतले भर्नु भयो । सोरह पुत्रहरूको नामः- (१) "कूर्म", (२) "ज्ञानी", (३) "विवेक", (४) "तेज", (५) "सहज", (६) "सन्तोष", (७) "सुरति", (८) "आनन्द", (९) "क्षमा", (१०) "निष्काम", (११) "जलरङ्गी", (१२) "अचिन्त", (१३) "प्रेम", (१४) "दयाल", (१५) "धैर्य", (१६) "योग संतायन" अर्थात् "योगजित" ।

सतपुरूष कविर्देवले आफ्नो पुत्र अचिन्तलाई सत्यलोकको अन्य रचनाको भार सुम्पेर शक्ति प्रदान गर्नु भयो । अचिन्तले अक्षर पुरूष (परब्रह्म) लाई शब्दले उत्पत्ति गरी भन्नु भयो कि मलाई मदत गर्नु । अक्षर पुरूष नुहाउन मानसरोवरमा गयो त्यहाँ आनन्द आयो अनि सुतेछ । लामो समय सम्म बाहिर आएन । तब अचिन्तको प्रार्थनामा अक्षर पुरूषको निन्द्रा ब्युँझाउन कविर्देव (कबीर परमेश्वर) ले त्यही मानसरोवरको अलिकति अमृत जल लिएर एउटा अण्डा बनाई त्यस अण्डामा एउटा आत्मा प्रवेश गराउनु भयो र अण्डालाई मानसरोवरको अमृत जलमा छोड्नुभयो । अण्डाको गडगडाहटले अक्षर पुरूषको निन्द्रा भङ्ग भयो । उसले अण्डालाई क्रोधले हेर्‍यो जसले गर्दा अण्डाको दुई भाग भयो । त्यसबाट ज्योति निरंजन (क्षरपुरूष) निस्के जो पछि गएर 'काल' भयो । यसको वास्तविक नाम "कैल" हो । अनि सतपुरूष (कर्विदेव) बाट आकाशवाणी भयो कि तपाई दुवै बाहिर आएर अचिन्तको द्वीपमा बस्नुहोस् । आज्ञा अनुसार अक्षर पुरूष र क्षरपुरूष (कैल) दुवै अचिन्तको द्वीपमा बस्न थाले । (केटाकेटीहरूको अबुझपना उनीहरूलाई नै देखाइयो कि काँही फेरी प्रभुत्वको छट्पट्टी न हुन जाओस, किनकी समर्थ बिना कार्य सफल हुँदैन) फेरी पूर्णधनी कविर्देवले सबै रचना आफै गर्नु भयो । आफ्नो शब्द शक्तिले एक राजेश्वरी (राष्ट्री) शक्ति उत्पन्न गरी सबै ब्रह्माण्डहरूलाई स्थापित गर्नुभयो । यसैलाई पराशक्ति परानन्दनी पनि भनिन्छ । पूर्णब्रह्मले सबै आत्माहरूलाई आफ्नै भित्रबाट वचन शक्तिले आफ्नै मानव शरीर सदृष्य उत्पन्न गर्नु भयो । प्रत्येक हंस आत्मालाई परमात्माको शरीर जस्तै बनाउनु भयो । जस्को तेज १६ (सोरह) सूर्यहरू जस्तै मानव सदृष्य नै छ । तर परमात्माको शरीरको एक रूम कुपको प्रकाश करोडौं सूर्यहरूको भन्दा पनि ज्यादा छ । धेरै समय उपरान्त क्षरपुरूष (ज्योति निरंजन) ले सोच्यो कि हामी तीनै जना (अचिन्त - अक्षर पुरूष - क्षरपुरूष) एउटै द्वीपमा बसेका छौं तर अरू एक-एक द्वीपमा बसेका छन् । म पनि साधना गरेर अलग द्वीप प्राप्त गर्नेछु । उसले यस्तो विचार गरेर एउटा खुट्टा उँभिएर सत्तरी (७०) युगसम्म तपस्या गर्‍यो ।

"आत्माहरू कालको जालमा कसरी फँसे ?"

विशेष :- जब ब्रह्म (ज्योति निरंजन) तपस्या गर्दै थियो हामी सबै आत्माहरू, जो आज ज्योति निरंजनको एक्काइस (२१) ब्रह्माण्डमा बसेका छौं । यसको साधनामा आसक्त

भएर अर्न्तरात्मा देखि नै यसलाई चाहन थाल्यौं र आफ्नो सुखदायी प्रभु सत्य पुरूष देखि विमुख हुन गयौं । जस कारणले पतिव्रता पदबाट झर्‍यौं । पूर्णप्रभुले बारम्बार सावधान गराउँदा पनि हाम्रो आसक्ति क्षरपुरूषबाट हटेन् । (यही प्रभाव आज पनि काल सृष्टीमा विद्यमान छ । जस्तै तन्नेरी केटाकेटीहरू चलचित्र कलाकार (अभिनेता तथा अभिनेत्री) हरूको भूमिका (एक्टीङ्) तथा आफ्नो रोजगारीको उदेश्यले गरेको भूमिका (एक्टीङ्) मा अति नै आसक्त हुन्छन् । जति रोके पनि रोकिदैनन् । यदि कुनै अभिनेता वा अभिनेत्री नजिकैको शहरमा आए भने पनि मात्र हेर्न कै लागि केटाकेटीहरूको अपार भीड ओइरिन्छ । रोजी र ोटी अभिनेताहरू कमाउँछन् जवान केटाकेटीहरू ठगिन्छन् । आमा बावुले जति सम्झाए पनि केटाकेटीहरू मान्दैनन् । आँखा छलेर कुनै न कुनै बेला गईहाल्छन् ।

पूर्णब्रह्म कविर्देव (कबीर प्रभु) ले क्षरपुरूषलाई सोध्नु भयो कि भन के चाहन्छौ ? उसले भन्यो कि पिता श्री यो स्थान मेरो लागि थोरै छ, मलाई अलग्गै द्वीप प्रदान गर्नुहोस् । हक्का कबीर (सत् कबीर) ले उसलाई २१ (एक्काइस) ब्रह्माण्ड दिनु भयो । केही समय उपरान्त ज्योति निरंजनले सोच्यो कि यसमा केही रचना गर्नु पर्‍यो । खाली ब्रह्माण्ड (जग्गा) के कामको ? यो सोचेर पुनः ७० युग तपस्या गरी पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कबीर प्रभु) सँग रचना सामाग्रीको याचना गर्‍यो । सतपुरूषले उसलाई तीन गुण तथा पाँच तत्त्व प्रदान गर्नु भयो, जसबाट ब्रह्म (ज्योति निरंजन) ले आफ्नो ब्रह्माण्डमा केही रचना गर्‍यो । फेरि सोच्यो कि यसमा जीव पनि हुनु पर्छ, एक्लै मन लाग्दैन । यो सोचेर ६४ (चौंसट्ठी) युगसम्म फेरि तप गर्‍यो । पूर्णपरमात्मा कवीर् देवले सोधे पछि उस्ले भन्यो कि मलाई केही आत्मा दिनुस्, म एक्लैको मन लाग्दैन । सतपुरूष कवीरग्नि (कबीर परमेश्वर) ले भन्नु भयो कि हे ब्रह्म ! तिम्रो तपस्याको प्रतिफलमा म तिमीलाई अरू ब्रह्माण्ड दिन सक्छु तर मेरो आत्माहरूलाई कुनै जप-तप साधनाको फलस्वरूपमा दिन सक्तिन । अँ, यदि कुनै आत्मा स्वेच्छाले तिमीसँग जान चाहन्छ भने जान सक्छ । युवा कवीर् (समर्थ कबीर) को वचन सुनेर ज्योति निरजंन हाम्रो (आत्माको) नजिकै आयो । हामी सबै हंस आत्माहरू पहिले देखि नै उसँग आसक्त थियौं । हामीहरू उसलाई चारै तिरबाट घेरेर उभियौं । ज्योति निरंजनले भन्यो कि मैले पिताजी सँग अलग्गै २१ ब्रह्माण्ड प्राप्त गरेको छु । त्यहाँ नाना प्रकारको रमणीय स्थलहरू बनाएको छ । के तपाईहरू मसँग जानुहुन्छ ? हामी सबै हंसहरूले जो आज २१ ब्रह्माण्डमा दुःखित भएका छौं, भन्यौं कि यदि पिताजीले आज्ञा दिनु भयो भने हामी तयार छौं । तब क्षरपुरूष पूर्णब्रह्म महान् कवीर् (समर्थ कबीर प्रभु) कहाँ गएर सबै वार्ता सुनायो । अनि कवीरग्नि (कबीर परमेश्वर) ले भन्नु भयो कि मेरो सामु स्वीकृति दिनेलाई आज्ञा दिन्छु । क्षरपुरूष तथा परम अक्षर पुरूष (कवीरमितौजा) दुवै हामी सबै हंसात्माहरूको नजिक आउनु भयो । सत् कविर्देवले भन्नु भयो कि जो हंस आत्मा ब्रह्मसँग जान चाहन्छ हात उठाएर स्वीकृति देउ । आफ्नै पिताको सामु कसैको हिम्मत भएन । कसैले स्वीकृति दिएनन् । धेरै बेर सम्मको मौनता पछि एउटा हंस आत्माले साहस गर्‍यो र भन्यो कि पिताजी म जान चाहन्छु । अनि त उसको देखा-देखी (जो आज काल

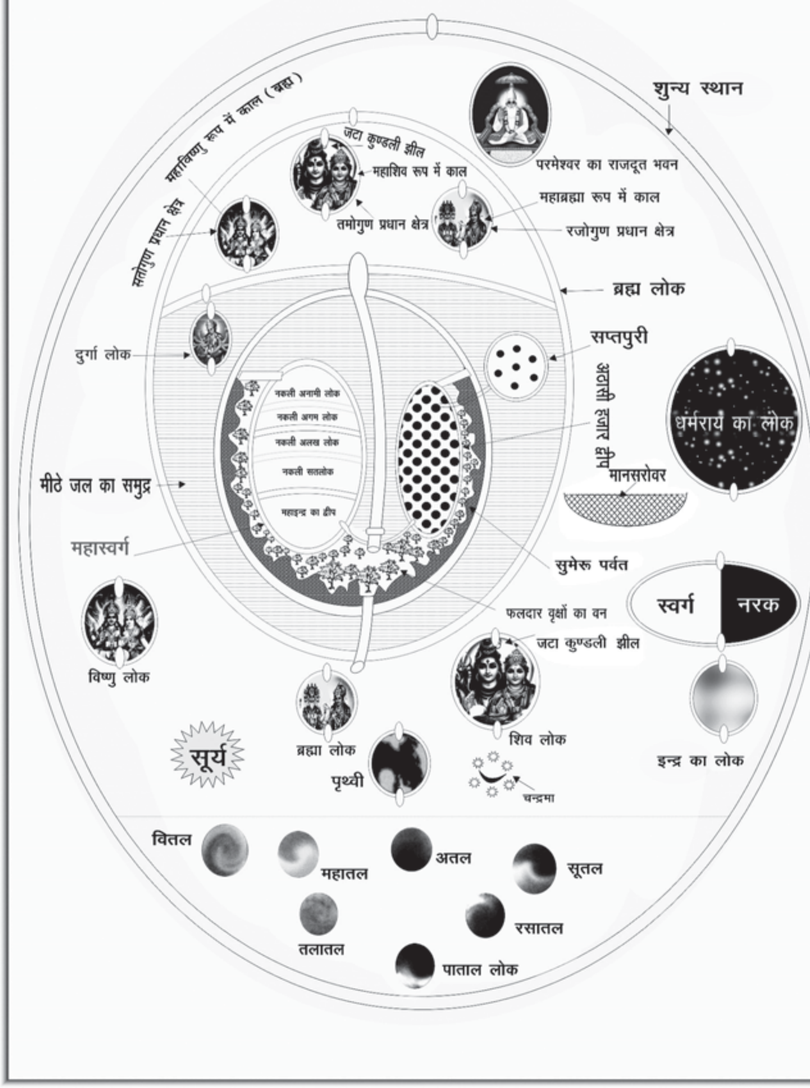
(ब्रह्म) को एक्काइस ब्रह्माण्डहरूमा फँसेको छ) हामी सबै आत्माहरूले स्वीकृति दियौं । परमेश्वर कबीरजीले ज्योति निरंजनलाई भन्नु भयो कि तिमी आफ्नो स्थानमा जानुस् । ज-जसले तिमीसँग जाने स्वीकृति दिएको छ म तीसबै हंस आत्माहरू तिमीलाई पठाई दिन्छु । ज्योति निरंजन आफ्नो २१ ब्रह्माण्डमा गयो । त्यस समयसम्म यी ब्रह्माण्डहरू सतलोक मै थिए ।

तत् पश्चात पूर्णब्रह्मले सर्वप्रथम स्वीकृति दिने हंसलाई केटीको रूप दिनु भयो तर स्त्री इन्द्री बनाउनु भएन र सबै आत्माहरूलाई (जसले ज्योति निरंजन (ब्रह्म) सँग जाने सहमती दिएका थिए) त्यस केटीको शरीरमा प्रवेश गराई दिनु भयो । त्यसको नाम आष्ट्रा (आदि माया /प्रकृति देवी /दुर्गा) राखेर उहाँले भन्नु भयो कि छोरी मैले तलाई शब्द शक्ति प्रदान गरेको छु जति जीव ब्रह्मले भन्छन् तिमीले उत्पन्न गरिदिनु । पूर्णब्रह्म कर्विदेव (कबीर साहेब) आफ्नो छोरा सहज दासको मार्फत प्रकृतिलाई क्षरपुरूष कहाँ पठाई दिनु भयो । सहज दासजीले ज्योति निरंजनलाई भने कि पिताजीले यी बहिनीको शरीरमा ती सबै आत्माहरूलाई प्रवेश गराई दिनु भएको छ ज-जसले तपाईसँग जाने सहमति व्यक्त गरेका थिए । तथा यसलाई वचन शक्ति प्रदान गर्नु भएको छ, तपाईजीत जीव चाहनु हुन्छ प्रकृतिले आफ्नो शब्दबाट उत्पन्न गर्नेछिन्। यति भनेर सहज दास आफ्नो द्वीपमा आए ।

तरूणी हुनाले केटीको रंग-रूप अति निखारिएको थियो । उसलाई देखेर ब्रह्मको मनमा विषय-वासना उत्पन्न हुन गयो र प्रकृति देवीसित अभद्र गति विधि शुरू गऱ्यो । अनि दुर्गाले भनिन् कि ज्योति निरंजन मसँग पिताजीले प्रदान गरेको शब्द शक्ति छ । तपाई जति प्राणी भन्नु हुन्छ म वचनले उत्पन्न गरिदिन्छु । तपाई मैथुन परम्परा शुरू न गर्नुस् । तपाई पनि उही पिताको शब्दले अण्डाबाट उत्पन्न हुनु भएको हो र म पनि उनै परमपिताको वचनबाट नै पछि उत्पन्न भएकी हुँ । तपाई मेरो दाजु हुनुहुन्छ । दाजु बहिनीको यो संयोग महापापको कारण बन्ने छ । तर ज्योति निरंजनले प्रकृति देवीको एउटा पनि प्रार्थाना मानेन र आफ्नो शब्द शक्तिद्वारा नङले स्त्री इन्द्री (भग) प्रकृतिलाई लगाईदियो र बलत्कार गर्ने ठान्यो । त्यही समय दुर्गाले आफ्नो रक्षाको लागि कुनै उपाय नदेखेर सुक्ष्म (सानो) रूप बनाइन् र ज्योति निरंजनको खुला मुखबाट पेटमा प्रवेश गरि पूर्णब्रह्म कवीर देवसित आफ्नो रक्षाको लागि याचना गरिन् । त्यसै बेला कविर्देव (कवीर देव) आफ्नो पुत्र योग संतायन अर्थात् जोगजितको रूप बनाएर प्रकट हुनभयो अनि कन्यालाई ब्रह्मको पेटबाट बाहिर निकाल्नु भयो र भन्नु भयो कि ज्योति निरंजन आज देखि तेरो नाम 'काल' हुनेछ । तेरो जन्म-मृत्यु भई रहनेछ । यसैले तेरो नाम क्षरपुरूष हुनेछ तथा एक लाख मानव शरीर धारी प्राणीहरूलाई प्रति दिन खाने गर्नेछस् अनि सवा लाख उत्पन्न गर्ने गर्छस् । तपाई दुवैलाई २१ ब्रह्माण्ड सहित यहाँबाट निष्कासित गरिन्छ । यति भन्दै २१ ब्रह्माण्ड विमानको जसर ी हिड्न थाले । सहज दासको द्वीपको छेउबाट हुँदै सतलोक भन्दा १६ संख कोस (एक कोस लगभग ३ कि.मी. को हुन्छ) टाँढा आएर रोकिए ।

विशेष विवरण - अहिले सम्म तीन शक्तिहरूको विवरण आएको छ ।

एक ब्रह्मण्ड का लघु चित्र

१. पूर्णब्रह्म जसलाई अन्य उपमात्मक नामहरूले पनि जानिन्छ । जस्तै सतपुरूष, अकालपुरूष, शब्द स्वरूपीराम, परम अक्षर ब्रह्म/पुरूष आदि । यही पूर्णब्रह्म असंख्य ब्रह्माण्डहरूको स्वामी हुनुहुन्छ तथा वास्तवमा अविनाशी हुनुहुन्छ ।

२. परब्रह्म जसलाई अक्षर पुरूष पनि भनिन्छ । यो वास्तवमा अविनाशी होइन । यो ७ शंख ब्रह्माण्डहरूको स्वामी हो ।

३. ब्रह्म जसलाई ज्योति निरंजन, काल, कैल, क्षरपुरूष तथा धर्मराय आदि नामले जानिन्छ, जो मात्र २१ ब्रह्माण्डको स्वामी हो । अब अगाडी यसै ब्रह्म (काल) को सृष्टीको एक ब्रह्माण्डको परिचय दिइनेछ जसमा अरू तीन नाम बारे पढ्नु हुनेछ - ब्रह्मा, विष्णु तथा शिव ।

ब्रह्म तथा ब्रह्मामा भेद - एउटा ब्रह्माण्डमा बनेको सर्वोपरि स्थानमा ब्रह्म (क्षर पुरूष) स्वयं तीन गुप्त स्थानहरूको रचना गरेर ब्रह्मा, विष्णु तथा शिव रूपमा रहन्छन् । साथै आफ्नो पत्नी प्रकृति (दुर्गा) को सहयोगमा तीन छोराहरूको उत्पत्ति गर्छन् । तिनको नाम पनि ब्रह्मा, विष्णु तथा शिव नै राख्छन् ।

जो ब्रह्मको छोरा ब्रह्मा छ त्यो एक ब्रह्माण्डमा मात्र तीन लोकहरू (पृथ्वी लोक, स्वर्ग लोक तथा पाताल लोक) मा एउटा रजोगुण विभागको मन्त्री (स्वामी) छ । यसलाई त्रिलोकीय ब्रह्मा भनिएको छ तथा ब्रह्म जो ब्रह्मलोकमा ब्रह्माको रूपमा रहेको छ उसलाई महाब्रह्मा वा ब्रह्मलोकीय ब्रह्मा भनिएको छ । यसै ब्रह्म(काल) लाई सदाशिव, महाशिव, महाविष्णु पनि भनिन्छ ।

श्री विष्णु पुराणमा प्रमाण :- चतुर्थ अंश अध्याय । पृष्ठ २३०-२३१ म श्री ब्रह्माजीले भन्नु हुन्छ :- त्यो अजन्मा, सर्वमय विधाता परमेश्वरको आदि, मध्य, अन्त, स्वरूप, स्वभाव र सार बारे हामी जान्न सक्दैनौं (श्लोक ८३)

जो मेरो रूप धारण गरी संसारको रचना गर्नु हुन्छ, स्थितिको समय जुन पुरूष रूप छ तथा जो रूद्र रूपले विश्वलाई ग्रास (विश्वलाई निल्छ) गर्छन । अनन्त रूपले सम्पूर्ण जगत्लाई धारण गर्दछन् । (श्लोक ८६)

"श्री ब्रह्ममाजी, श्री विष्णुजी र श्री शिवजीको उत्पत्ति"

काल (ब्रह्म) ले प्रकृति (दुर्गा) सित भन्यो कि अब मेरो कसले के बिगार्न सक्छ ? आफ्नै मनोमानी गर्छु । प्रकृतिले फेरि प्रार्थना गरिन कि केही त लाज मानुहोस् । प्रथम तपाई मेरो दाजु हुनुहुन्छ किन कि उनै पूर्णपरमात्मा (कविर्देव) को वचन शक्तिले तपाईको (ब्रह्मको) अण्डाबाट उत्पत्ति भयो र तिनै परमेश्वरको वचनले पछि मेरो उत्पत्ति भयो । अर्को म तपाईको पेटबाट बाहिर निस्केकीले म तपाईको छोरी भए तथा तपाई मेरो पिताजी हुनुभयो । यो पवित्र नातालाई खराब गर्नु महापाप हुन्छ । मसँग पिताजीले दिएको शब्द शक्ति छ, जति

पनि प्राणी तपाईले भन्नु हुन्छ म वचनले उत्पन्न गरिदिन्छु । ज्योति निरजंनले दुर्गाले भनेको एउटा पनि सुनेन र भन्यो कि मैले जे सजाय पाउनु थियो त्यो पाई सके । मलाई सत्यलोकबाट निष्कासित गरियो । अब मनोमानी गर्छु । यति भनेर काल पुरूष (क्षरपुरूष) ले प्रकृतिसँग जबरजस्ती बिहे गऱ्यो र तीनजना छोराहरू (रजोगुण युक्त - ब्रह्माजी, सतोगुण युक्त - विष्णुजी तथा तामोगुण युक्त - शिव शंकरजी) को उत्पत्ति गर्नु भयो । छोराहरू युवा नहुन्जेल सम्म दुर्गाद्वारा अचेत गराई दिन्छ र युवा भएपछि श्री ब्रह्माजीलाई कमलको फूलमा, श्री विष्णुजी लाई शेष नागको शैऱ्यामा र श्री शिवजीलाई कैलाश पर्वतमा सचेत गराई एक ठाउँमा राखी प्रकृति (दुर्गा) द्वारा यी तीनैको विवाह गराई एक ब्रह्माण्डमा तीन लोकहरू (स्वर्ग, पृथ्वी तथा पाताल लोक) मा एक-एक विभाग के मन्त्री (प्रभु) नियुक्त गरि दिन्छ । जस्तै श्री ब्रह्माजीको रजोगुण विभागको, विष्णुजीको सतोगुण विभागको र श्री शिव शंकर जीको तमोगुण विभागको तथा स्वयं (महाब्रह्मा -महाविष्णु - महाशिव) गुप्त रूपमा मुख्य मन्त्री पद सम्हाल्नु हुन्छ । एक ब्रह्माण्डमा एक ब्रह्मलोकको रचना गर्नु भएको छ जसमा तीन गुप्त स्थान बनाउनु भएको छ । एक रजोगुण प्रधान स्थान जहाँ यो (ब्रह्म) काल स्वयं महाब्रह्मा (मुख्य मन्त्री) रूपमा बस्नु हुन्छ र आफ्नी पत्नी दुर्गालाई महा सावित्री रूपमा र ाख्नु हुन्छ । यी दुवैको संयोगले जुन छोरो यस स्थानमा उत्पन्न हुन्छ त्यो स्वतः रजोगुणी भई हाल्छ । दोस्रो स्थान सतोगुण प्रधान बनाइएको छ । त्यहाँ यो क्षरपुरूष स्वयं महाविष्णु रूप बनाएर बस्दछ तथा पत्नी दुर्गालाई महालक्ष्मी रूपमा राखेर जुन पुत्र गर्दछ त्यसको नाम नाम विष्णु राख्तछ । त्यो बालक सतोगुण युक्त हुन्छ । तेस्रो स्थान तमोगुण प्रधान हुन्छ जहाँ स्वयं काल सदाशिव रूपमा बसी आफ्नी पत्नी प्रकृतिलाई महापार्वती रूपमा राख्नु हुन्छ । यी दुवैको पति-पत्नी ब्यवहारबाट जुन पुत्र उत्पन्न हुन्छ त्यसको नाम शिव राखिन्छ जो तमोगुण युक्त हुन जान्छ । (प्रमाणको लागि हेर्नुस् पवित्र श्री शिव महापुराण, विद्यवेश्वर संहिता पृष्ठ २४-२६ मा जसमा ब्रह्मा, विष्णु, रूद्र तथा महेश्वरमा अन्य सदाशिव हुन्छ तथा रूद्र संहिता अध्याय ६ तथा ७, ९ पृष्ठ नं.१०० देखि १०५ र ११० मा अनुवाद कर्ता श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार, गीता प्रेस गोर खपुरबाट प्रकाशित तथा पवित्र श्रीमद्देवीमहापुराण तेस्रो स्कंध पृष्ठ नं.११४ देखि १२३ सम्म, गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित, जसको अनुवाद कर्ता हनुमान प्रसाद पोद्दार र चिमन लाल गोस्वामी हुन) ***फेरि यिनीहरूलाई भुक्याएर आफैले खानको लागि जीवहरूको उत्पत्ति श्री ब्रह्माजीद्वारा तथास्थिति*** (एक अर्कालाई मोह जालमा पारेर काल जालमा फासाउनु) श्री विष्णुजीद्वारा एवं संहार (किनभने काल पुरूषले श्रापमा परेर एक लाख मानव शरीर धारी प्राणीहरूको सूक्ष्म शरीरबाट मैला निकालेरखानु पर्ने हुन्छ त्यसको लागि एक्काइसौं ब्रह्माण्डमा एउटा तप्तशिला छ जो स्वतः तातो नै रहन्छ, त्यसमा तताएर मैला पगालेर खान्छ । जीवहरू मर्दैनन् तर कष्ट असहनीय हुन्छ । फेरि प्राणीहरूको कर्म आधारमा अन्य शरीर प्रदान गर्दछ) ***शिवजीद्वारा गराउँदछ । जस्तै कुनै घरमा तीन वटा कोठा बनेको होस् । एउटा कोठामा अश्लील (छाँडा) फोटो टाँगेको होस् । त्यस कोठामा जाने बित्तिकै मनमा त्यस्तै मलिन विचार उत्पन्न हुन जान्छ । अर्को कोठामा साधु-संतहरू, भक्तहरूको चित्र लागेको छ भने मनमा राम्रा विचार, परमात्माको चिन्तन आईरहन्छ । तेस्रो कोठामा देश***

भक्तहरू वा शहीदहरूको चित्र लागेको छ भने त्यस्तै नै जोशीलो विचार उत्पन्न हुन जान्छ । ठीक यसै प्रकार ब्रह्म (काल) ले आफ्नो सुझ-बुझबाट उपरोक्त तीनै गुण प्रधान स्थानहरूको रचना गरेको छ ।

"तीनै गुण के हो ? प्रमाण सहित"

"तीनै गुण अर्थात् रजोगुण ब्रह्माजी, सतोगुण विष्णुजी, तमोगुण शिवजी हुन् । यी तीनै ब्रह्म (काल) तथा प्रकृति (दुर्गा) बाट उत्पन्न भएका हुन् र नाशवान छन्"

प्रमाण : गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित श्री शिव महापुराण जसको सम्पादक छ श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार पृष्ठ सं. २४ देखि २६ विद्यवेश्वर संहिता तथा पृष्ठ ११० अध्याय ९ रूद्र संहिता "यस प्रकार ब्रह्मा-विष्णु तथा शिव तीनै देवताहरूमा गुण छ तर शिव (ब्रह्म-काल) गुणातीत भनिएको छ ।

दोस्रो प्रमाण :- गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित श्री मद् देवीभागवत पुराण जसको सम्पादक छ श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार चिमन लाल गोस्वामी, तेस्रो स्कंध, अध्याय ५ पृष्ठ १२३:- भगवान विष्णुले दुर्गाको स्तुति गनु भयो : भन्नु भयो कि म (विष्णु) ब्रह्मा तथा शंकर तपाई कै कृपाले विद्यमान छौं । हाम्रो त आविर्भाव (जन्म) तथा तिरोभाव (मृत्यु) हुन्छन् । हामी नित्य (अविनाशी) छैनौं । तपाई नै नित्य, जगत् जननी, प्रकृति र सनातनी देवी हुनुहुन्छ । भगवान शंकरले भन्नुभयो : यदि भगवान ब्रह्मा तथा भगवान विष्णु तिमीबाट नै उत्पन्न भएका छन् भने म तमोगुणी लीला गर्ने शंकर के तपाईको संतान भइन र ? अर्थात् मलाई पनि उत्पन्न तिमीले नै गरेकी हौं । यस संसारको सृष्टी-स्तिथि र संहारमा तपाईको गुण सदा सर्वदा छ । यही तीन गुणहरूबाट उत्पन्न हामी ब्रह्मा, विष्णु तथा शंकर नियमानुसार कार्यमा तत्पर रहन्छौं ।

उपरोक्त यो विवरण मात्र हिन्दीमा अनुवादित श्री देवीमहापुराणबाट लिइएको हो जसमा केही तथ्यहरू लुकाइएका छन् । यसैले यही प्रमाण हेरौं कि श्री मद्देवीभागवत महापुराण सभाषटिकम् समहात्यम्, खेमराज श्री कृष्ण दास प्रकाशन मुम्बइ, यसमा संस्कृत समेत शिन्दी अनुवाद गरिएको छ । तेस्रो स्कंध अध्याय ४ पृष्ठ १०, श्लोक ४२ :-

ब्रह्मा - अहम् ईश्वरः फिल ते प्रभावात्सर्वे वयं जनि युवा न यदा तू नित्याः, के अन्य सूराः शतमख प्रमुखाः च नित्या नित्या त्वमेव जननी प्रकृतिः पुराण (४२) ।

नेपाली अनुवाद : हे माता! म, बिष्णु र शिव तपाईंकै प्रभावले जन्मवान छौं, नित्य छैनौं अर्थात् हामी अविनाशी छैनौं, फेरि अन्य इन्द्रादि अरू देवता कुन किसिमले नित्य हुन सक्छन् । तिमी नै अविनाशी हौ, प्रकृति तथा सनातनी देवी हौं । (४२)

पृष्ठ ११-१२, अध्याय ५, श्लोक ८ : यदि दयार्द्रमना न सदांऽबिके कथमहं विहितः च तमोगुणः कमलजश्च रजोगुणसंभवः सुविहितः किमु सत्वगुणों हरिः । (८)

अनुवाद : भगवान शंकरले भन्नु भयो :- हे माता! गदि हामी माथि दयायुक्त

हुनुहुन्छ भने मलाई तमोगुण किन बनाउनु भयो, कमलबाट उत्पन्न ब्रह्मालाई रजोगुण किन बनाउनु भएको र विष्णुलाई सतोगुण किन बनाउनु भएको? अर्थात् जीवहरूको जन्म-मृत्यु रूपी दुष्कर्ममा किन लगाउनु भयो ?

श्लोक १२ :- रमयसे स्वपतिं पुरूषं सदा तव गतिं न हि विह विद्म शिवे (१२)

अनुवाद - आफ्नो पति पुरूष अर्थात् काल भगवानसँग सधैं भोग-विलासमा र हन्छ्यौं । तपाईको गति कसैले जान्दैन ।

निष्कर्ष :- उपरोक्त प्रमाणहरूबाट प्रमाणित भयो कि रजोगुण - ब्रह्म, सतोगुण विष्णु तथा तमोगुण शिवजी हुन् यी तीनै नाशवान छन् । दुर्गाको पति ब्रह्म (काल) हो र यो उ सित भोग विलास गर्छ ।

ब्रह्म (काल) को अव्यक्त रहने प्रतिज्ञा
सुक्ष्म वेदबाट शेष सृष्टी रचना—

तीनैं पुत्रहरूको उत्पत्ति पछि ब्रह्मले आफ्नी पत्नी दुर्गा (प्रकृति) लाई भन्नु भयो म प्रतिज्ञा गर्छु कि भविष्यमा म कसैलाई आफ्नो वास्तविक रूपमा दर्शन दिने छैन । जसले गर्दा म अव्यक्त मानिने छु । दुर्गासँग भन्नु भयो कि तपाई मेरो भेद कसैलाई नभन्नु । म गुप्त रहने छु । दुर्गाले सोधिन् के तपाई आफ्नो छोराहरूलाई पनि दर्शन दिनुहुन्न ? ब्रह्मले भन्नु भयो म आफ्नो छोराहरू र अन्य कसैलाई कुनै पनि साधनाले दर्शन दिने छैन । यो मेरो अटल नियम रहने छ । दुर्गाले भनिन् यो त तपाईको उत्तम नियम होइन जो तपाई आफ्नो संतानसित पनि लुकेर बस्नु हुनेछ । तब कालले भन्नु भयो - दुर्गा! यो मेरो विवशता हो । मलाई प्रतिदिन एकलाख मानव शरीर धारी प्राणीहरूको आहार गर्ने श्राप लागेको छ । यदि मेरो छोराहरू (ब्रह्मा, विष्णु, महेश) लाई थाहा भयो भने उनीहरूले उत्पत्ति, स्थिति, र संहार को कार्य गर्ने छैनन् । यसैले मेरो यो अनुत्तम नियम सदा रहनेछ । जब यी तीनैं छोराहरू अलिक ठूला भएपछि यीनलाई अचेत पारिदिनु । मेरो विषयमा केही नभन्नु, नत्र म तिमीलाई पनि दण्ड दिनेछु । दुर्गा यस डरले वास्तविकता भन्दिनन् । यसैले गीता अध्याय ७ श्लोक २४ मा भनिएको छ कि यो बुद्धिहीन जन समुदाय मेरो अनुत्तम नियम देखि अपरिचित छन् म कहिले पनि कसै सामु प्रकट हुन्न आफ्नो योग मायाले लुकेको हुन्छु । त्यसैले म अव्यक्तलाई मनुष्य रूपमा आएको अर्थात् कृष्ण मान्दछन् ।

(अबुद्धयः) बुद्धि हीन (मम्) मेरो (अनुत्तमम्) अनुत्तम अर्थात् घटिया (अव्ययम्) अविनाशी (परम् भावम्) विशेष भावलाई (अजानन्तः) नजानिकन (माम् अव्यक्तम्) म अव्यक्तलाई (व्यक्तिम्) मनुष्य रुपमा (आपन्नम) आएको (मन्यन्ते) मान्छन् अर्थात् म कृष्ण होइन । (गीता अध्याय ७ श्लोक २४)

गीता अध्याय ११ श्लोक ४७/४८ मा भनिएको छ कि यो मेरो वास्तविक काल रूप हो । यसको दर्शन अर्थात् ब्रह्म प्राप्ति न त वेदहरूमा वर्णित विधिले, न जपले, न तपले

र न कुनै क्रियाबाट हुन सक्छ ।

जब तीनै छोराहरू युवावस्थाका भए तब आमा भवानी (प्रकृति, अष्टंङ्गी) ले भन्नु भयो कि तिमीहरू सागर मन्थन गर । प्रथम पटक सागर मन्थन हुँदा (ज्योति निरंजनले आफ्नो श्वाँस (साँस) बाट चार वेद उत्पन्न गरे । उनलाई गुप्त वाणीद्वारा आज्ञा भयो कि सागरमा निवास गर्नु) चारै वेद निस्के । तिनलाई लिएर आमा कहाँ आउँदा आमाले भन्नु भयो कि चार वेद ब्रह्माले राखोस् र पढोस् ।

नोट :- वास्तवमा पूर्णब्रह्मले ब्रह्म अर्थात् काललाई पाँच वेद प्रदान गर्नु भएको थियो तर बह्माले मात्र चार वेद प्रकट गरे । पाचौं वेद लुकाएर राखे । जसलाई पूर्णपरमात्मा स्वयं प्रकट भएर कविर्गिर्भीः अर्थात् कर्विवाणी (कबीर वाणी) द्वारा लोकोक्तिहरू व दोहाहर को माध्यमबाट प्रकट गर्नु भएको छ ।

दोस्रो पटक सागर मंथन हुँदा तीन कन्याहरू भेटिए । आमाले तीनै छोराहरूलाई बाँडी दिनु भयो । प्रकृति (दुर्गा) ले आफ्नै अर्को तीन रूप (सावित्री, लक्ष्मी, र पार्वती) धारण गरि समुन्द्रमा लुकाई दिइन् । समुन्द्र मन्थनको बेला बाहिर आइन् । उही प्रकृतिको तीन रूप भएर भगवान ब्रह्मालाई सावित्री, भगवान विष्णुलाई लक्ष्मी, भगवान शंकर लाई पार्वती पत्नीको रूपमा दिइन् । तीनै जनाहरूले भोग विलास गरे । सुर तथा असुर दुवैको जन्म भयो ।

{जब तेस्रो पटक सागर मन्थन हुँदा चौंदह रत्न ब्रह्मालाई, अमृत विष्णु र देवताहरूलाई, मद्य (रक्सी) असुरहरूलाई तथा विष परमार्थ शिवले आफ्नो कण्ठमा राख्नु भयो । यो त धेरै पछाडिको कुरा हो ।} जब ब्रह्मा वेद पढ्न लागे अनि थाहा भयो कि सर्व ब्रह्माण्डहरूको रचना गर्ने सबै कुलको मालिक पुरूष (प्रभु) कोही अरू नै छ । तब ब्रह्माजीले विष्णुजी र शंकरजीलाई भन्नु भयो कि वेदहरूमा वर्णन छ कि सृजनहार कोही अरू नै प्रभु छ तर वेदले भन्छन् कि भेद हामी पनि जान्दैनौं, त्यसको लागि संकेत छ कि कुनै तत्त्वदर्शि संतसित सोध । अनि ब्रह्मा आएर आमालाई सबै वृतान्त सुनाये । आमाले भन्ने गर्थिन कि म बाहेक अरू कोही छैन् । म नै कर्ता हूँ, म नै सर्वशक्तिमान हूँ तर ब्रह्माले भने कि वेद ईश्वर कृत छ यो झुटो हुन सक्तैन । दुर्गाले भनिन् तिम्रो पिताले तिमीलाई दर्शन दिदैनन्, उनले प्रतिज्ञा गर्नु भएको छ । तब ब्रह्माले भने कि आमा अब तपाईको कुर ामा मलाई विश्वास छैन । म त्यस पुरूष (प्रभु) लाई पत्ता लगाएरै छाड्छु । दुर्गाले भनिन् कि यदि उनले तिमीलाई दर्शन दिएनन् भने तिमी के गर्ने छौं । ब्रह्माले भने कि म तपाईलाई आफ्नो अनुहार नै देखाउदिन । अर्को तिर ज्योति निरंजनले प्रतिज्ञा गरेको छ कि म कसैलाई दर्शन दिने छैन अर्थात् २१ ब्रह्माण्डमा कहिले पनि आफ्नो वास्तविक काल रूपमा आकार मा आउँदिन ।

गीता अध्याय नं. ७ श्लोक नं. २४

अव्यक्तम, व्यक्तिम, आपन्नम्, मन्यन्ते, माम्, अबुद्धयः ।
परम्, भावम्, अजानन्तः, मम, अव्ययम्, अनुत्तमम् ।।

अनुवाद : (अबुद्धयः) बुद्धिहीन मानिस (मम्) मेरो (अनुत्तम्) अश्रेष्ठ (अव्ययम्) अटल (परम्) परम (भावम्) भावलाई (अजानन्तः) नजानीकन (अव्यक्तम्) अदृश्यमान (माम्) म काललाई (व्यक्तिम्) आकारमा कृष्ण अवतार (आप□म्) प्राप्त भएको (मन्यन्ते) मान्छन् ।

गीता अध्याय नं. ७ को श्लोक नं. २५

न, अहम्, प्रकाशः, सर्वस्य, योगमायासमावृतः ।

मूढः, अयम्, न, अभिजानाति, लोकः, माम्, अजम्, अव्ययम् ।।२५।।

अनुवाद : (अहम्) म (योगमाया समावृतः) योगमायाले लुकेको (सर्वस्य) सबैको (प्रकाशः) प्रत्यक्ष (न) हुँदैन अर्थात् अदृश्य रहन्छु यसैले (अजम्) जन्म नलिने (अव्ययम्) अविनाशी अटल भावलाई(अयम्) यो (मूढः) अज्ञानी (लोकः) जन समुदाय संसार (माम्) मलाई (न अभिजानाति) जान्दैनन् अर्थात् मलाई अवतार रूपमा आएको मान्छन् किन कि ब्रह्म आफ्नो शब्द शक्तिले आफ्नो अनेक रूप बनाउँछन् । यो दुर्गाको पति हो यसैले यस मन्त्रमा भनिरहेको छ कि म श्री कृष्ण आदिको जस्तै दुर्गाबाट जन्म लिए ।

"आफ्नो पिता ब्रह्म प्राप्तिको लागि ब्रह्माको प्रयत्न"

तब दुर्गाले ब्रह्माजीलाई भन्नु भयो कि अलख निरंजन तिम्रो पिता हो तर उहाँले तिमीलाई दर्शन दिनु हुने छैन । ब्रह्माले भन्यो कि म दर्शन गरेरै आउँछु । माताले सोध्नु भयो कि यदि तिमीलाई दर्शन भएन भने के गर्छौ ? ब्रह्माले भने म प्रतिज्ञा गर्छु कि यदि पिताको दर्शन भएन भने म तपाईको अगाडी आउँदिन । यति भनेर ब्रह्माजी व्याकुल भै उत्तर दिशा तर्फ लागे जहाँ अध्याँरो नै अध्याँरो थियो । त्यहाँ ब्रह्माले चार युग सम्म ध्यान लगाए तर केही पनि प्राप्त भएन । कालले आकाशवाणी गऱ्यो कि दुर्गा सृष्टि रचना किन गरिनौं ? भवानीले भनिन कि तपाईको जेष्ठ पुत्र ब्रह्मा जिद्दी गरेर तपाई कै खोजीमा गएको छ । ब्रह्म (काल) ले भन्यो उसलाई तुरून्त बोलाउ, उसलाई म दर्शन दिने छैन । ब्रह्मा बिना जीव उत्पत्तिको कार्य असम्भव छ । अनि दुर्गा (प्रकृति) ले आफ्नो शब्द शक्तिले गायत्री नामकी युवती उत्पन्न गरिन तथा बह्मालाई लिएर आउन् भनिन् । गायत्री ब्रह्माजी भएको ठाउँमा गइन् तर ब्रह्माजी समाधि लगाई बसेका थिए । उनलाई थाहै भएन कि कोही आएको छ । तब आदि कुमारी (प्रकृति) ले गायत्रीलाई ध्यानद्वारा आदेश दिइन कि यिनलाई चरण स्पर्श गर । तब गायत्रीले त्यसै गरिन । ब्रह्माजीको ध्यान भङ्ग भयो । उनले क्रोधित भई भने कि को पापिनी हो जसले मेरो ध्यान भङ्ग गऱ्यो ? म तलाई श्राप दिन्छु । गायत्री भन्न थालिन कि मेरो दोष छैन् । पहिला मेरो कुरा सुन्नुस अनि मलाई श्राप दिनु होला । मलाई आमाले तिमीलाई फर्काएर ल्याउन भनेको छ, किन कि तपाई बिना जीव उत्पत्ति हुन सक्तैन । ब्रह्माले भन्यो म कसरी जाउँ ? पिताजीको दर्शन त भएन, त्यसै जाँदा मेरो उपहास हुनेछ । यदि तिमी माताजी समक्ष यो भन् कि ब्रह्मालाई पिता (ज्योति निरंजन) को दर्शन भएको छ, मैले आफ्नै आँखाले देखेको हो अनि म तिमीसँग जान्छु । तब गायत्रीले भनिन् कि तपाई मसँग संभोग (सेक्स) गर्नु हुन्छ भने म तपाईको भुट्टो साक्षी (गवाही) दिन्छु । ब्रह्माले सोचे

कि पिताजीको दर्शन भएन, यसै जाउँ त माताजीको अगाडी शरम लाग्नेछ अरू उपाय नदेखेर गायत्रीसँग संभोग (रति क्रिया) गऱ्यो ।

त्यसपछि गायत्रीले भनिन् कि एउटा अर्को साक्षी किन न तयार गर्ने । ब्रह्माको स्वीकृति लिएर गायत्रीले शब्द शक्तिबाट एउटा युवती (पुहुपवती नामकी) गरिन् र दुवैले उसलाई भने कि तिमीले गवाही दिनु पर्छ कि ब्रह्माले पिताजीको दर्शन पाएका छन् । तब पुहुपवतीले भनिन् कि म झुट्टो गवाही किन दिने ? हो, यदि ब्रह्मा मसँग रति क्रिया (संभोग) गर्छन् भने गवाही दिन सक्छु । गायत्रीले ब्रह्मालाई सम्झाइन् (उक्साइन्) कि अरू कुनै उपाय छैन् अनि ब्रह्माले पुहुपवति सित संभोग गऱ्यो अनि तीनै जना आदि माया (प्रकृति) कहाँ आए । दुवै देवीहरूले उपरोक्त शर्त यसैका लागि राखेका थिए कि यदि ब्रह्माले मातासँग हाम्रो झुट्टो गवाहीको पोल खोली दियो भने माताले हामीलाई श्राप दिनेछिन् । त्यसैले उसलाई पनि दोषी बनाइएको ।

(यहाँ महाराज गरीबदासजी भन्नु हुन्छ कि- 'दास गरीब यह चुक धुरों धुर')

"माता (दुर्गा) द्वारा ब्रह्मालाई श्राप दिनु"

तब माताले ब्रह्मालाई सोध्नु भयो - के तिमीलाई आफ्नो पिताको दर्शन भयो ? ब्रह्माले भने हो मलाई पिताजीको दर्शन भयो । दुर्गाले भनिन् साक्षी बताउ । ब्रह्माले भने यी दुवैको समक्ष साक्षात्कार भएको छ । तब दुवैले भने कि हो हामीले आफ्नै आँखाले देखेका छौं । फेरि भवानीलाई शंका भयो कि ब्रह्मले मलाई भनेको थियो कि म कसैलाई दर्शन दिने छैन तर यिनीहरू भन्छन् दर्शन भएको हो । अनि अष्टङ्गीले ध्यान लगाएर काल (ज्योति निर ंजन) लाई सोधिन् कि यो के कहानी हो ? ज्योति निरंजनजीले भने कि यी तीनै झुट्टो बोल्दै छन् । अनि माताले भनिन् तिमी झुट्टो बोल्दैछु । आकाशवाणी भएको छ कि यिनलाई कुनै दर्शन भएको छैन् । यो कुरा सुनेर ब्रह्माले भने कि माताजी म कसम खाएर पिताजीको खोजीमा गएको थिए । तर पिताजी (ब्रह्म) को दर्शन भएन । तपाईंको सामु आउनलाई लाज लागेको थियो । यसैले हामीले झुट्टो बोल्यौं । तब माता(दुर्गा) ले भनिन् कि अब म तिमीलाई श्राप दिनेछु ।

ब्रह्मालाई श्राप :-- तेरो पूजा संसारमा हुने छैन् । पछाडी आउने तेरो वंशज पाखण्डी हुनेछन् । झुट्टो कुरा गरेर संसारलाई ठग्ने छन् । बाहिरबाट कर्म काण्ड गर्दै गरेको देखिन्छ भने भित्रबाट विकार गर्नेछन् । कथा पुराणहरू पढेर अरूलाई सुनाउने गर्छन्, तर स्वयंलाई ज्ञान हुँदैन कि सद्ग्रन्थहरूमा वास्तविकता के छ ? र पनि मान वश तथा धन प्राप्तिको लागि गुरू बनेर अनुयायीहरूलाई लोकवेद (शास्त्र विरूद्ध दन्त्य कथा) सुनाउदै रहन्छन् । देवी -देवताहरूको पूजा गरेर तथा गराएर, अरूको निन्दा गरी कष्ट माथि कष्ट उठाउनेछन् । जो उनका अनुयाई हुनेछन तिनलाई परमार्थ बताउन छैनन् । दक्षिणाको लागि जगतलाई गलत बाटो देखाई रहनेछन् । आफूलाई सर्व श्रेष्ठ मान्ने छन्, अरूलाई

होचा सम्झने छन् । माताजीको मुखबाट यो सुने पछि ब्रह्मा मुर्छित भै भुईमा लड्यो । धेरै समय पछाडी होशमा आयो ।

गायत्रीलाई श्राप ः- तँ मृतलोकमा गाई बन्ने छेस् र तेरा अनेक साँढे पति हुनेछन् ।

पुहुपवतीलाई श्राप ः— तेरो ठाउँ फोहोर मैलामा हुनेछ । तेरो फूललाई कसैले पनि पूजामा लाने छैनन् । यस झुट्टो गवाही (साक्षी) को कारण तलाई यो नर्कवास भोग्नु पर्नेछ । तेरो नाम केवडा केतकी हुनेछ । (हरियाणामा कुसोंधी भनिन्छ । यो फोहोर ठाउँमा हुन्छ ।)

यसरी तीनै जनालाई श्राप दिएपछि माता भवानी धरै पछुताईन् । (यस प्रकार पहिले तजीव बिना सोची मन (काल निरंजन) को प्रभावले गलत कार्य गर्दछ तर जब आत्मा (सतपुरूष अंश) को प्रभावले उसलाई ज्ञान हुन्छ अनि पछुतो गर्न थाल्छ । जसरी माता-पिता आफ्नो केटाकेटीको सानो गल्तीको कारणमा हप्काउँछन् या कुट्छन् (क्रोधवशमा) तर पछाडी धेरै पछुतो गर्छन् । यस्तै प्रक्रिया मन (काल निरंजन) को प्रभावले सबैजीवहरूमा क्रियाशिल भई रहेको छ ।) हो, यहाँ एउटा कुरा छ कि निरंजन (काल ब्रह्म) ले पनि आफ्नो कानून बनाएको छ कि यदि कुनै जीव कुनै दुर्बल जीवलाई सताउछ भने उसलाई त्यसको बदला दिनु पर्छ । जब आदि भवानी (प्रकृति, अष्टङ्गी) ले ब्रह्मा, गायत्री र पुहुपवतीलाई श्राप दिइन तब अलख निरंजन(ब्रह्म-काल) ले भन्यो कि हे भवानी(प्रकृति/अष्टङ्गी) यो तिमीले राम्रो गरिनौं । अब म (निरंजन) तिमीलाई श्राप दिन्छु कि द्वापर युगमा तेरो पनि पाँच पति हुनेछन् । (द्रोपदी नै आदिमायाको अवतार हो) जब यो आकाश वाणी सुनिन् तब आदि मायाले भनिन् कि हे ज्योति निरंजन (काल) म तेरो वशमा छु जे मन लाग्छ गर ।

"आफ्नो पिता प्राप्तिको लागि विष्णुको प्रस्थान र माताजीबाट आशिर्वाद पाउनु"

यसपछि विष्णुसित प्रकृतिले भनिन् कि पुत्र तिमी पनि आफ्नो पिताको पत्ता लगाउँ । तब विष्णु आफ्नो पिताजी काल (ब्रह्म) को खाजीमा पाताल लोकमा गए, जहाँ शेषनाग थियो । उसले विष्णुलाई आफ्नो सीमामा प्रवेश गरेको देखेर क्रोधित भै विषले भरिएको फुँकार गर्न थाल्यो । उसको विषको प्रभावले विष्णुजीको रङ्ग साँवला हुन गयो, जस्तै स्प्रे पेंट हुन्छ । तब विष्णुले त्यो नागलाई सजाय दिन लाग्नु भयो तब ज्योति निरंजन (काल) ले देख्यो कि अब विष्णुलाई शान्त गर्नु पऱ्यो भने आकाशवाणी गरायो कि हे विष्णु अब तिमी आफ्नो माताजी कहाँ जाउँ र सत्य-सत्य सबै विवरण भनिदिनु तथा जो कष्ण तिमीलाई शेषनागबाट भएको छ, यसको प्रतिशोध द्वापर युगमा लिनु । द्वापर युगमा तिमी (विष्णु) त कृष्ण अवतार धारण गर्नेछौं र कालीदहमा कालिन्द्री नामक नाग, शेष नागको अवतार हुनेछ ।

ऊँच होई के नीच सतावै, ताकर ओएल (बदला) मोही सों पावैं ।
जो जीव देई पीर पुनी काँहु, हम पुनि ओएल दिवावें ताहूँ ।।

त्यसपछि विष्णुजीले माताजी नजीक आएर सत्य-सत्य कुरा भने कि मलाई

पिताजीको दर्शन भएन् । यस कुराले माता (प्रकृति) धेरै खुशी भईन् र भनिन् कि पुत्र तिमी सत्यवादी छौ । अब म आफ्नो शक्तिले तिम्रो पितासँग भेट गराउँछु साथै तिम्रो मनको संशय हटाउँछु ।

कबीर देख पुत्र तोहि पिता भीटाऊँ, तौरे मन का धोखा मिटाऊँ ।
मन स्वरूप कर्ता कह जानों, मन ते दूजा और न मानो ।
स्वर्ग पाताल दौर मन केरा, मन अस्थीर मन अहै अनेरा ।
निंरकार मन ही को कहिए, मन कीआस निश दिन रहिए ।
देख हूँ पलटि सुन्य मह ज्योति, जहाँ पर झिलमिल झालर हाती ।।

यसरी माता (अष्टङ्गी) ले विष्णुलाई भनिन् कि मन नै जगतको कर्ता हो र त्यही ज्योति निरंजन हो । ध्यानमा जुन एक हजार ज्योतिहरू देखिन्छन् त्यही उसको रूप हो । जो शंख, नगारा, घण्टी, आदि बाजा सुनिन्छ ती महास्वर्गमा निरंजन कै बज्दछन् । तब माता (प्रकृति, अष्टङ्गी) ले भनिन् कि पुत्र तिमी सबै देवका मुकुट हौ र तिम्रो हरेक कामना र कार्य म पूरा गर्ने छु । तिम्रो पूजा सर्वत्र हुनेछ । तिमीले साँचो कुरा गऱ्यौ । कालको २१ ब्रह्माण्डको प्राणीहरूको विशेष आदत छ कि उ आफ्नो व्यर्थ महिमा बनाउँछन् । जस्तै दुर्गाजी श्री विष्णुजीलाई भन्छिन् कि तिम्रो पूजा जगतमा हुनेछ । मैले तिमीलाई तिम्रो पिताको दर्शन गराई दिए । दुर्गाले मात्र प्रकाश देखाएर श्री विष्णुलाई भ्रमित पारिन् । श्री विष्णुजीले पनि आफ्नो अनुयायीहरूलाई प्रभुको यस्तै स्थिति हो भनेर संझाउन थाले कि परमात्माको मात्र प्रकाश देखिन्छ, परमात्मा निराकार छ । त्यसपछि आदि भवानी रूद्र (महेशजी) कहाँ गई र भनिन् कि महेश तिमी पनि आफ्नो पिताको खोजी गर । तिम्रो दुवै दाजुलाई त पिताको दर्शन हुन सकेन उनीहरूलाई जे दिनु पर्ने थियो त्यो दिए अब तिमी माँग जे माँग्नु छ । तब महेशजीले भने कि हे जननी ! मेरा दुवै दाजुहरूलाई पिताको दर्शन भएन भने प्रयत्न गर्नु बेकार छ । कृपा गरी मलाई यस्तो वरदार दिनुहोस् कि म अमर भई जाउँ । तब माताले भनिन् म यस्तो गर्न सक्दिन, बरू म युक्ति बताउन सक्छु कि तिम्रो आयु सबैभन्दा बढी होस् । त्यो विधि योग समाधि हो (यसैले महादेवजी बढी समाधि मै रहनु हुन्छ) । यस प्रकार माता (अष्टङ्गी, प्रकृति) ले तीनै पुत्रहरूलाई विभाग बाँडि दिनु भयो :—

भगवान ब्रह्माजीलाई काल लोकमा चौरासी लाख चोला (शरीर) हरू रच्ने (बनाउने) अर्थात् रजोगुण प्रभावित गरी सन्तान उत्पत्तिको लागि प्रेरित गरी जीव उत्पत्ति गर ाउने विभाग ।

भगवान विष्णुजीलाई ती जीवहरूको पालनपोषण (कर्मानुसार) गर्ने तथा माया-मोह उत्पन्न गराई स्थिति बनाई राख्ने विभाग ।

"भगवान शिव शंकर (महादेव) लाई संहार गर्ने विभाग ।"

किनकि यिनीहरूका पिता निरंजनले एक लाख मानव शरीर धारी जीव प्रतिदिन

खानु पर्ने हुन्छ । यहाँ मनमा एउटा प्रश्न उत्पन्न हुन सक्छ कि ब्रह्मा, विष्णु र शंकरजीबाट उत्पत्ति, स्थिति र संहार कसरी हुन्छ ? यी तीनै आ-आफ्नै लोकमा बस्नु हुन्छ । जस्तै अचेल संचार प्रणाली चलाउनका लागि उपग्रहहरूलाई माथि आकाशमा छोडिन्छ र ती उपग्रहहरू तल पृथ्वीमा संचार प्रणालीलाई चलाउछन् । ठीक यसरी नै यी तीनै देवहरू जहाँ बसे पनि यिनका शरीरबाट निस्किने सुक्ष्म गुणका तरङ्गहरूले तीनै लोकहरूमा आफ से आफ हरेक प्राणी माथि प्रभाव बनाई राख्न् ।

उपरोक्त विवरण एक ब्रह्माण्डमा ब्रह्म (काल) को रचनाको छ । यस्ता क्षरपुरूष (काल) को एक्काइस ब्रह्माण्ड छन् ।

तर क्षरपुरूष (काल) स्वयं ब्यक्त अर्थात् वास्तविक शरीर रूपमा सबै समक्ष आँउदैन । त्यसैलाई प्राप्त गर्न तीनवटै देव (ब्रह्माजी, विष्णुजी र शिवजी) लाई वेदहरूमा वर्णित विधि अनुसार भरसक साधना गर्दा पनि ब्रह्म (काल) को दर्शन भएन । पछि ऋषिहरूले वेद पढे । त्यसमा लेखिएको छ कि 'अग्नेः तनूर् असि' (पवित्र यजुर्वेद अ. १ मन्त्र १५) परमेश्वर सशरीर छन् तथा पवित्र यजुर्वेद अध्याय ५ मन्त्र १ मा लेखिएको कि 'अग्नेः तनूर असि विष्णवे त्वा सोमस्य तनूर् असि' । यस मन्त्रमा दुई पटक वेद गवाही दिन्छ कि सर्व ब्यापक, सर्व पालन कर्ता सतपुरूष सशरीर छन् । पवित्र यजुर्वेद अध्याय ४० मन्त्र ८ मा भनिएको छ कि (कवीर् मनिषी) जुन परमेश्वरको चाहना सबैले गर्छ त्यो कवीर् अर्थात् कबीर हुन् । उनको शरीर विना नाडी (अस्नाविरम्) को छ, (शुक्रम्) वीर्यबाट बनेको पाँच तत्त्वले निर्मित भौतिक (अकायम्) काया रहित छ । त्यो सबैका मालिक सर्वोपरि सत्यलोकमा विराजमान छन् । त्यो परमेश्वरको स्वयं प्रकाशित तेजपुंजको शरीर हो जो शब्द रूप अर्थात् अविनाशी छ । उही कविर्देव (कबीर परमेश्वर) हो जो सर्व ब्रह्माण्डहरूको रचनागर्ने (विधाता) सबै ब्रंहाण्डहरूको रचनहार (स्वयम्भूः)स्वयं प्रकट हुने (यथा तथ्य अर्थान्) वास्तवमा (शाश्वत्) अविनाशी छ (गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मा पनि प्रमाण छ ।) भावार्थ छ कि पूर्णब्रह्मको शरीरको नाम कबीर (कवीर देव) हो । त्यस परमेश्वरको शरीर नूर तत्त्वले बनेको छ । पर मात्माको शरीर अति सूक्ष्म छ जो त्यो साधकलाई देखिन्छ जसको दिब्य दृष्टि खुलि सकेको छ । यस प्रकार जीवको पनि सूक्ष्म शरीर छ जसमाथि पाँच तत्त्वको खोल (कभर) अर्थात् पाँच तत्त्वको काया चढेको हुन्छ जो माता-पिताको संयोगले (शुक्रम) अर्थात् वीर्यबाट बनेको हुन्छ । शरीर त्यागे पछि पनि जीवको सूक्ष्म शरीर साथै रहन्छ । त्यो शरीर त्यहि साधकले देख्न सक्छ जसको दिब्य दृष्टि खुलिसकेको छ । यसरी नै परमात्मा र जीवको स्थिति सम्झौं । वेदहरूमा ॐ नामको स्मरणको प्रमाण छ जो मात्र ब्रह्म साधना हो । यस उदेश्यबाट ॐ नामको जपलाई पूर्णब्रह्मको जप ठानेर ऋषिहरूले पनि हजारौं वर्ष हठयोग (समाधि लगाएर) गरेर प्रभु प्राप्तिको प्रयास गरे तर प्रभुको दर्शन भएन, सिद्धिहरू प्राप्त भए । तिनै सिद्धिरूपी खेलौनाहरूबाट खेलेर ऋषिहरू पनि जन्म-मृत्युको चक्रमा नै अल्झिए र आफ्नो अनुभवको शास्त्रमा परमात्मालाई निराकार भनेर लेखे । ब्रह्म (काल) ले कसम खाएको छ कि म आफ्नो वास्तविक रूपमा कसैलाई दर्शन दिने छैन् । मलाई अब्यक्त ठा

छन् । भावार्थ छ कि कोही आकारमा छन् तर व्यक्तिगत रूपले स्थूल रूपमा दर्शन दिदैन । जसरी आकाशमा बादल लागेमा दिनको समयमा सूर्य अदृश्य हुन जान्छ, त्या देखिदैन तर वास्तवमा बादल पारी सूर्य जस्ता को त्येस्तै छ । यस्तो अवस्थालाई अव्उक्त भनिन्छ । (प्रमाणको लागि गीता अध्याय ७ श्लोक २४, २५ अध्याय ११ श्लोक ४८ तथा ३२)

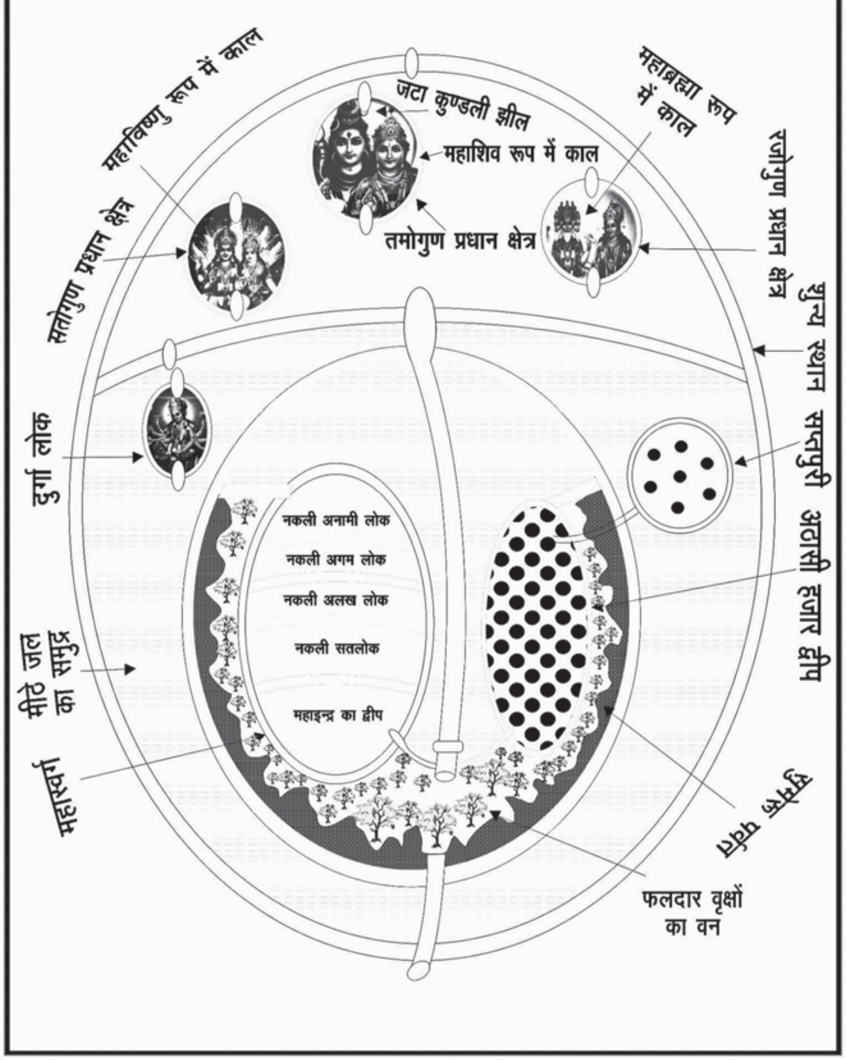
पवित्र गीताजी भन्ने ब्रह्म (काल) श्री कृष्णजीको शरीरमा प्रेत झैं प्रवेश गरी भन्दैछ कि अर्जुन म बढेको काल हूँ र सबैलाई खानको लागि आएको हूँ । (गीता अध्याय ११ को श्लोक नं.३२) यो मेरो वास्तविक रूप हो । यसलाई तिमी बाहेक न त कसैले पहिले देख्न सक्यो न पछि देख्न सक्नेछन् अर्थात् वेदहरूमा वर्णित यज्ञ-जप-तप तथा ॐ नाम आदिको विधिबाट मेरो यस वास्तविक स्वरूपको दर्शन हुन सक्तैन । (गीता अध्याय ११ श्लोक नं.४८) म कृष्ण होइन, यी मूर्ख मानिसहरू कृष्ण रूपमा म अव्यक्तलाई व्यक्त (मनुष्य रूप) ठान्दछन् । किन कि यिनीहरू मेरो घटिया नियमसित अपरिचित छन् कि म कहिले वास्तविक यस काल रूपमा सबै समक्ष आउँदिन । आफ्नो योग मायाले लुकेको हुन्छु (गीता अध्याय ७ श्लोक नं.२४-२५) विचार गर्नुहोस् ःआफ्नो लुकि रहने विधानलाई स्वयं अश्रेष्ठ(अनुत्तम) किन भन्नु हुन्छ?

यदि पिता आफ्नो सन्तानलाई पनि दर्शन दिदैन भने उसमा केहि दोष छ जसले गर्दा लुकेको छ र सुविधाहरू पनि प्रदान गरी रहेको छ । काल (ब्रह्म) लाई श्रापवश एक लाख मानव शरीर धारी प्राणीहरूको आहार गर्नु पर्ने हुन्छ तथा २५ प्रतिशत जुन ज्यादा उत्पन्न हुन्छ तिनलाई व्यवस्थित गर्न र कर्म भोगको दण्ड दिनको लागि चैरासी लाख योनिहरूको रचना गरिएको छ । यदि सबैको समक्ष बसेर कसैको छोरी, कसैको पत्नी, कसैको पुत्र, माता-पितालाई खायो भने सबैलाई ब्रह्म देखि घृणा हुन जानेछ र जहिले पनि पूर्णपर मात्मा कवीरग्नि (कबीर परमेश्वर) स्वयं आए वा आफ्नो कोई संदेश वाहक (दूत) पठाए भने सबै प्राणी सत्यभक्ति गरेर कालको जालबाट निक्लेर जानेछन् । यसैले धोका दिएर राख्छ । तथा पवित्र गीता अध्याय श्लोक १८, २४, २५ मा आफ्नो साधनाले हुने मुक्ति (गीता) लाई पनि (अनुत्तम) अश्रेष्ठ भनेको छ ।

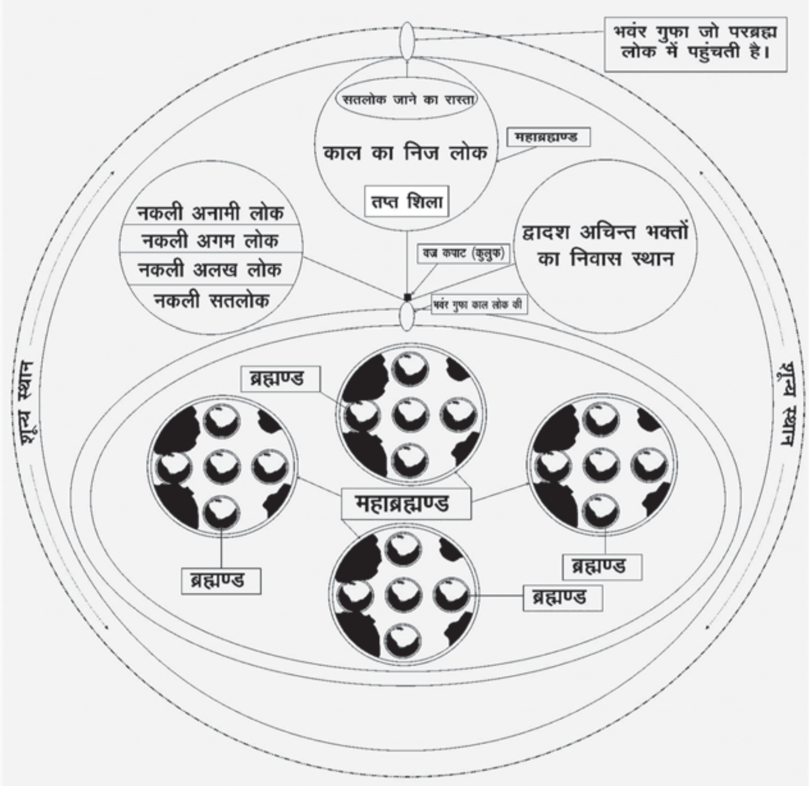
प्रत्येक ब्रह्माण्डमा बनेको ब्रह्मलोकमा एउटा एउटा महास्वर्ग बनाइएको छ । महास्वर्गमा एक ठाउँमा नक्कली सतलोक - नक्कली अलख लोक - नक्कली अगम लोक तथा नक्कली अनामी लोकको रचना प्राणीहरूलाई झुक्याउनको लागि प्रकृति (दुर्गा/आदि माया) द्वारा गराई राखेको छ । कबीर साहेबको एउटा शब्द छ "कर नैनों दीदार महल में प्यारा है" मा वाणी छ कि 'काया भेद किया निरवारा' यो सबै रचना पिण्ड मंझारा है । आदि माया किन्ही चतुराई, झुठी बाजी पिण्ड दिखाई, अविगत रचना रचि अण्ड माहि वाका प्रतिविम्ब डारा है ।'

एक ब्रह्माण्डमा अन्य लोकको पनि रचना छ जस्तै ब्रह्मजीको लोक, श्री विष्णुजीको लोक, श्री शिवजीको लोक । जहाँ बसेर तीन वटै प्रभु तलका तीनलोक (स्वर्गलोक- अर्थात् इन्द्रको लोक- पृथ्वी लोक र पाताल लोक) माथि एक एक विभागको

ब्रह्म लोक का लघु चित्र

ज्योति निरंजन (काल) ब्रह्म के लोक (21 ब्रह्मण्ड) का लघु चित्र

मालिक भएर प्रभुत्ता गर्नु हुन्छ र आफ्नो पिता कालको भोजनका लागि प्राणिहरूको उत्पत्ति, स्थिति र संहारको कार्य गर्नु हुन्छ । तीन वटै प्रभुको पनि जन्म मृत्यु हुन्छ । तब कालले यिनलाई पनि खान्छ । (यसै ब्रह्माण्ड (यसलाई अण्ड पनि भनिन्छ किन कि ब्रह्माण्डको बनावट अण्डाकार छ । यसलाई पिण्ड पनि भनिन्छ किन कि शरीर (पिण्ड) मा एक ब्रह्माण्डको रचना कमलहरूमा टी. भी. जस्तै देख्न सकिन्छ) मा एक मान सारोवर तथा धर्मराय (न्यायधिश) को पनि लोक छ र एक गुप्त स्थानमा पूर्णपरमात्मा अन्य रूप धारण गरी बस्नु हुन्छ । जसर ी प्रत्येक देशको राजदूत भवन हुन्छ । त्यहाँ कोही जान सक्तैन । त्यहाँ ती आत्माहरू वास गर्छन् जसको सतलोकको भक्ति अधुरो रहन्छ । जब भक्ति युग आउँछ त्यस वेला यी पूण्यात्माहरूलाई पृथ्वीमा मानव शरीर प्राप्त हुन्छ र तिनीहरू चाँडै नै सत भक्तिमा लाग्छन् र पूर्णमोक्ष प्राप्त गर्छन् । त्यस स्थानमा बस्ने हंस आत्माहरूको नीजि भक्ति कमाई खर्च हुँदैन । परमात्माको भण्डारबाट सबै सुविधाहरू उपलब्ध हुन जान्छ । ब्रह्म (काल) को उपासकहरूको भक्ति कमाई स्वर्ग-महा स्वर्गमा समाप्त हुन जान्छ किन कि यस काल लोक (ब्रह्म लोक) तथा परब्रह्म लोकमा प्राणिहरूले गरेको आफ्नो कर्मफल नै प्राप्त हुन्छ ।

क्षरपुरूष (ब्रह्म) ले आफ्नो २० ब्रह्माण्डहरूलाई चार महा ब्रह्माण्डहरूमा विभाजित गर्नु भएको छ । एक महा ब्रह्माण्डमा पाँच ब्रह्माण्डहरूको समूह बनाइएको छ तथा चारै तिरबाट अण्डाकार गोलाई (परिधि) मा रोकिएको छ । त्यस्तै चारै महा ब्रह्माण्डहरूलाई पनि फेरि अण्डाकार गोलाई (परिधि) मा रोकिएको छ । एक्काइसौं ब्रह्माण्डको रचना एक महाब्रह्माण्ड जति स्थान लिएर गरेको छ । एक्काइसौं ब्रह्माण्डमा प्रवेश हुने बित्तिकै तीनवटा बाटो बनाई राखेको छ । एक्काइसौं ब्रह्माण्डमा पनि बायाँ तिर नक्कली सतलोक, नक्कली अलख लोक, नक्कली अगम लोक, नक्कली अनामी लोकको रचना प्राणिहरूलाई झुक्याउनको लागि आदि माया (दुर्गा) बाट गराएको छ तथा दायाँ तिर १२ सर्व सर्वश्रेष्ठ ब्रह्म साधकहरू (भक्तहरू) लाई राखेको छ । फेरि प्रत्येक युगमा उनीहरूलाई आफ्नो संदेश वाहक (सन्त सतगुरू) बनाएर पृथ्वीमा पठाउँछ जो शास्त्र विधि रहित साधना व ज्ञान बताउँछन् र स्वयं पनि भक्तिहीन हुन्छन तथा अनुयायीहरूलाई पनि काल जालमा फसाई दिन्छ । फेरि ती गुरूजी तथा अनुयाई दुवै नर्कमा जान्छन् । अनि फेरि सामु एउटा ताला (कुलुफ) लगाई राखेको छ । त्यो बाटो बह्म (काल) को निजलोकमा जान्छ । जहाँ ब्रह्म (काल) आफ्नो वास्तविक मानव सदृश्य काल रूपमा रहन्छ । त्यसै स्थानमा एउटा ढुङ्गाको टुक्रा तावा (रोटी पकाउने फलामको गोलो प्लेट) आकारको जो हमेशा आफै तातो रहन्छ । जस माथि एक लाख मानव शरीर धारी प्राणीहरूको सूक्ष्म शरीरलाई भुटेर त्यसबाट फोहोर निकालेर खान्छ । त्यस बेला सबै प्राणीहरू अत्यधिक पीडा अनुभव गर्छन् तथा हाहाकार मच्चिएर जान्छ । फेरि केहि समय उपरान्त उनीहरू बेहोस हुन जान्छन् । जीव मर्दैन। फेरि धर्मरायको लोकमा गई कर्माधारले अन्य जन्म प्राप्त गर्छन् । यसरी जन्म मृत्युको चक्र चली रहन्छ । उपरोक्त सामु लागेको ताला ब्रह्म (काल) ले आफ्नो आहारको लागि आएका प्राणीहरूका लागि मात्र केहि क्षणको लागि खोल्दछ । पूर्णपर

मात्माको सत्यनाम र सारनामबाट यो ताला स्वयं खुल्छ । यस्तो कालको जाल बारे पूर्णपर मात्मा कविर्देव (कबीर साहेब) ले स्वय. नै आफ्नो निजी भक्त धर्मदासलाई संझाउनु भयो ।

"परब्रह्मका सात संख ब्रह्माण्डहरूको स्थापना"

कबीर परमेश्वर (कविर्देव) ले पहिले भनिसक्नु भएको छ कि परब्रह्म (अक्षर पुरूष) ले आफ्नो कार्यमा लापरवाही गऱ्यो किन कि उ मानसरोवरमा सुत्यो (निदायो) अनि जब परमेश्वर (मैले अर्थात् कबीर साहेबले) त्यस मान सरोवरमा फुल (अण्डा) छोड्नु भयो तब अक्षर पुरूष (परब्रह्म) ले त्यसलाई क्रोधले हेऱ्यो । यो दुइटा अपराध गरेको कारणले यसलाई पनि सात संख ब्रह्माण्डहरू समेत सतलोकबाट निष्कासित गरिदिनु भयो । अर्को कारण अक्षर पुरूष (परब्रह्म) आफ्नो साथी ब्रह्म (क्षरपुरूष) ब्याकुल भएर परमपिता कविर्देव (कबीर परमेश्वर) लाई बिर्सेर उसैलाई याद गर्न थाल्यो र सोच्न थाल्यो कि क्षरपुरूष (ब्रह्म) त निकै आनन्द मनाउँदै होला, म नै पछाडी परें तथा अन्य केही आत्माहरू जो परब्रह्मसँग सातसंख ब्रह्माण्डहरूमा जन्म-मृत्युको कर्मदण्ड भोग गर्दैछन् ती हंसात्माहरूको बिदाइको यादमा डुबे जो ब्रह्म (काल) सँग एक्काइस ब्रह्माण्डमा फँसेका छन् र पूर्णपरमात्मा सुखदायी कविर्देवको याद बिर्सियो । परमेश्वर कवीर् देवले पटक पटक सम्झाउँदा पनि आस्था कम भएन । परब्रह्म (अक्षर पुरूष) ले सोच्यो कि मैले पनि आफ्नो अलग स्थान पाएँ भने र म्रो हुनेछ । यो सोचेर राज्य प्राप्तिको इच्छाले सारनामको जप प्रारम्भ गऱ्यो । यसै प्रकार अन्य आत्माहरूले (जो परब्रह्मको सात संख ब्रह्माण्डहरूमा फँसेका छन्) सोचे कि ती जो ब्रह्मसँग आत्माहरू गएका छन् उनीहरू त त्याँहा रमाइलो गर्दै होलान् हामी पछाडी पर्यौं । परब्रह्मको मनमा यो धारणा बन्यो कि क्षरपुरूष अलग्गै भएर निकै खुशी होला । यो सोचेर अन्तरात्मा देखि अलग्गै स्थान प्राप्ति गर्ने निश्चयमा पुग्यो । परब्रह्म (अक्षर पुरूष) ले हठयोग गरेनन् तर मात्र अलग राज्य प्राप्तिको लागि सहज ध्यान योग विशेष रूचिका साथ गर्न थाल्यो । अलग स्थान प्राप्त गर्नको लागि पागल जस्तै विचरण गर्न थाल्यो । खान पान समेत त्याग्यो । अन्य केहि आत्माहरू उसको वैराग्य प्रति आसक्त भएर उसलाई चाहन थाले । पूर्णप्रभुले सोध्नु हुँदा परब्रह्मले अलग स्थान माग्यो तथा केहि हंसात्माहरूको लागि पनि याचना गऱ्यो । तब कविर्देवले भन्नु भयो कि जो आत्मा तिमीसँग स्वेच्छाले जान चाहन्छ, तिनलाई पठाई दिनेछु । पूर्णप्रभुले सोध्नु भयो कि कुन हंसात्मा परब्रह्मसँग जान चाहन्छ, सहमति ब्यक्त गरोस । धेरै समय पछि एक हंसात्माले स्वीकृति दियो । फेरि देखा-देखी ती सबै आत्माहरूले पनि सहमति ब्यक्त गरे । सर्वप्रथम स्वीकृति दिने हंसलाई स्त्री रूप बनाउनु भयो, उसको नाम ईश्वरी माया (प्रकृति सुरति) राख्नु भयो र अन्य आत्माहरूलाई त्यस ईश्वरी मायामा प्रवेश गराई अचिन्तद्वारा अक्षर पुरूष (परब्रह्म) कहाँ पठाई दिनु भयो । (पतिव्रता पदबाट तल झर्नेको सजाय पायो) अनेकौं युगसम्म दुवै सात संख ब्रह्माण्डहरूमा बसे तर परब्रह्मले दुर्व्यवहार गरेनन् । ईश्वरी मायालाई स्वेच्छाले

अंगीकार गरी आफ्नो शब्द शक्तिद्वारा नंग्राले स्त्री इन्द्री (योनी) बनायो । ईश्वरी देवीको सहमतिले संतान उत्पन्न गरे । यसैले परब्रह्मको लोक (सात संख ब्रह्माण्ड) मा प्राणीहरूलाई तप्तशिलाको कष्ट छैन र त्यहाँ पशु-पक्षी पनि ब्रह्म लोकका देवहरू भन्दा राम्रो चरित्र युक्त छन् । आयु पनि धेरै लामो छ, तर जन्म-मृत्यु कर्माधारमा कर्मदण्ड र परिश्रम गरेर नै उदर पूर्ति हुन्छ । स्वर्ग तथा नर्क पनि यस्तै नै बनेका छन् । परब्रह्म (अक्षर पुरूष) लाई उसको इच्छा इच्छारूपी भक्ति ध्यान अर्थात् सजिलो समाधि विधिद्वारा गरिएको कमाईको प्रतिफलमा प्रदान गरे तथा सत्यलोक देखि अलग स्थानमा गोलाकार परिधिमा बन्द गरी सात संख ब्रह्माण्डहरू सहित अक्षर ब्रह्म र ईश्वरी मायालाई निष्कासित गरियो ।

पूर्णब्रह्म (सत पुरूष) असंख्य ब्रह्माण्डहरू जो सत्यलोक आदिमा छन् साथै ब्रह्मको एक्काइस ब्रह्माण्डहरू र परब्रह्मको सात संख ब्रह्माण्डहरूको पनि प्रभु (मालिक) हुन् अर्थात् परमेश्वर कविर्देव कुलको मालिक हुन् ।

श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी तथा श्री शिवजी आदिको चार-चार हात र १६ कला छन् तथा प्रकृति देवी (दुर्गा) को ८ हात र ६४ कला छन् । ब्रह्म (क्षरपुरूष) को एक हजार हात र एक हजार कला छन् तथा एक्काइस ब्रह्माण्डका मालिक छन् । परब्रह्म (अक्षर पुरूष) का दस हजार हात र दस हजार कला छन् । उनी सात संख ब्रह्माण्डहरूका मालिक (प्रभु) हुन् । पूर्णब्रह्म (परम अक्षर पुरूष अर्थात् सतपुरूष) का असंख्य हातहरू र असंख्य कलाहरू छन् तथा ब्रह्मको एक्काइस ब्रह्माण्ड र परब्रह्मको सात संख ब्रह्माण्डहरू सहित असंख्य ब्रह्माण्डहरूका प्रभु हुन् । प्रत्येक प्रभु आफ्ना सबै हातहरूलाई समेटेर मात्र दुई हात पनि राख्न सक्नु हुन्छ र जुन बेला मन लाग्यो सबै हातहरूलाई प्रकट गर्न सक्नु हुन्छ । पूर्णपरमात्मा परब्रह्मको हरेक ब्रह्माण्डमा पनि अलग्गै स्थान बनाएर अन्य रूपमा गुप्त बस्नु हुन्छ । यसरी बुझौं जसरी एउटा घुम्ने खालको क्यामेरा बाहिर फीट गरी भित्र टी.भी. मा बाहिरका सबै दृष्य देखिन्छ र अर्को टी.भी. बाहिर राखेर भित्रको क्यामेरा स्थाई गरी राखेमा त्यसमा मात्र भित्र बसेको प्रबन्धक (मेनेजर) को चित्र (फोटो) देखिन्छ जसले गर्दा सबै कर्मचारी सावधान रहन्छन् ।

यस प्रकार पूर्णपरमात्माले आफ्नो सतलोकमा बसेर सबैलाई नियंत्रित गर्नु भएको छ तथा प्रत्येक ब्रह्माण्डमा पनि सतगुरू कविर्देव विद्यमान रहनु हुन्छ जसरी सूर्य टाढा भएर पनि आफ्नो प्रभाव सबै लोकहरूमा बनाएर राखेको हुन्छ ।

"पवित्र अथर्ववेदमा सृष्टी रचनाको प्रमाण"

काण्ड नं. ४ अनुवाक नं. १ मन्त्र नं. १ :–

ब्रह्म जज्ञानं प्रथम पुरस्ताद् वि सीमतः सुरुचो वेन आवः ।

स बुध्न्या उपमा अस्य विष्ठाः सतश्च योनिमसतश्च वि वः ।।

ब्रह्म–ज–ज्ञानम्–प्रथमम्–पुरस्तात्–विसिमतः–सुरूचः–वेनः–आवः–सः–

बुध्न्याः–उपमा–अस्य–विष्ठाः–सतः–च–योनिम्–असतः–च–वि वः

अनुवाद :- (प्रथमम्) प्राचीन अर्थात् सनातन (ब्रह्म) परमात्मा (ज) प्रकट भएर (ज्ञानम्) आफ्नो सूझ-बूझले (पुरस्तात्) शिखरमा अर्थात् सतलोक आदिलाई (सुरूचः) स्वेच्छाले निकै अभिरूचि सहित स्वप्रकाशित (विसिमतः) सीमा रहित अर्थात् विशाल सीमा वाला अन्य लोकलाई त्यस (वेनः) जुलाहाले तान्यो अर्थात् कपडाको बुने झैं बुनेर (आवः) सुरक्षित गर्‍यो (च) तथा (सः) त्यो पूर्णब्रह्म नै सबै रचना गर्नु हुन्छ (अस्य) यसैले उही (बुध्न्याः) मूल मालिकले (योनिम्) मूल स्थान सत्यलोकको रचना गरेको हो (अस्य) यसको (उपमा) सदृश्य अर्थात् मिल्दो-जुल्दो (सतः) अक्षर पुरूष अर्थात् परब्रह्मको लोक केहि स्थायी (च) तथा (असतः) क्षरपुरूषको अस्थाई लोक आदि (वि वः) आवास स्थान छुट्टै (विष्ठाः) स्थापित गरे ।

भावार्थ :- पवित्र वेदहरू भन्ने ब्रह्म (काल) भन्दै छ कि सनातन परमेश्वर स्वयं अनामय (अनामी) लोकबाट सत्यलोकमा प्रकट भएर आफ्नो बुद्धि विवेकले कपडा जस्तै बनाएर माथिको सतलोक आदिलाई सीमा रहित स्वप्रकाशित अजर–अमर अर्थात् अविनाशी स्थापित गरी तथा तलका परब्रह्मको सात संख ब्रह्माण्ड र ब्रह्मको एक्काइस ब्रह्माण्ड र यिनमा स-साना रचनाहरू पनि त्यहि परमात्माले अस्थाई बनाए ।

काण्ड नं. ४ अनुवाक नं. १ मंत्र नं. २ :-

इयं पित्र्या राष्ट्र्येत्वग्रे प्रथमाय जनुषे भुवनेष्ठाः ।
तस्मा एतं सुरूचं ह्वारमह्म धर्म श्रीणन्तु प्रथमाय धास्यवे ।।२।।

इयम–पित्र्या–राष्ट्रि–एतु–अग्रे–प्रथमाय–जनुषे–भुवनेष्ठाः–तस्मा–एतम्–सुरूचम्–ह्वार मह्यम्–धर्मम्–श्रीणान्तु–प्रथमाय–धास्यवे

अनुवाद :– (इयम्) यही (पित्र्या) जगतपिता परमेश्वरले (एतु) यो (अग्रे) सर्वोत्तम (प्रथमाय) सबैभन्दा पहिले माया परानदनी (राष्ट्रि) राजेश्वरी शक्ति अर्थात् पराशक्ति जसलाई आकर्षण शक्ति पनि भनिन्छ, लाई (जनुषे) उत्पन्न गरी (भुवनेष्ठाः) लोक स्थापना गरे (तस्मा) त्यही परमेश्वरले (सुरूचम्) बडो अभिरूचिका साथ स्वच्छाले (एतम्) यो (प्रथमाय) प्रथम उत्पत्तिको शक्ति अर्थात् पराशक्तिद्वारा (ह्वारमह्यम्) एक अर्काको वियोगलाई रोक्ने अर्थात् आकर्षण शक्तिको (श्रीणान्तु) गुरूत्वाकर्षणलाई परमात्माले आदेश दिनु भयो सदा रहोस् त्यस कहिले पनि समाप्त नहुने (धर्मम्) स्वभावले (धास्यवे) धारण गरी तान्नु भयो । अर्थात् कपडा जस्तै बुनेर रोकी राखेको छ ।

भावार्थ :- जगतपिता परमेश्वरले आफ्नो शब्द शक्तिबाट राष्ट्री अर्थात् सबैभन्दा पहिलाकी माया राजेश्वरी उत्पन्न गरी त्यसै पराशक्तिद्वारा एक अर्कालाई आकर्षण गर्ने शक्तिले रोक्नेहरू कहिले पनि ननासिने गुणले उपरोक्त सबै ब्रह्मण्डहरूलाई स्थापित गरेको छ ।

काण्ड नं. ४ अनुवाक नं. १ मन्त्र नं. ३ :-

प्र यो जज्ञे विद्वानस्य बन्धुर्विश्वा देवानां जनिमा विवक्ति ।

ब्रह्म ब्रह्मण उज्जभार मध्यात्रीचैरुच्चैः स्वधा अभि प्र तस्थौ ।।३।।

प्र–यः–जज्ञे–विद्वानस्य–बन्धुः–विश्वा–देवानाम्–जनिमा–विवक्ति–बह्मः–ब्रह्मणः–उज्जभार–मध्यात्–निचैः–उच्चैः–स्वधा–अभिः–प्रतस्थौ

अनुवाद ः- (प्र) सर्वप्रथम (देवानाम्) देवताओं व ब्रह्मण्डों की (जज्ञे) उत्पत्ति के ज्ञानको (विद्वानस्य) जिज्ञासु भक्त का (यः) जो(बन्धुः) वास्तविक साथी अर्थात् पूर्णपरमात्मा ही अपने निज सेवकको (जवनमा) अपने द्वारा सृजन किए हुए को (विवक्ति) स्वयं ही ठीक–ठीक विस्तार पूर्वक बताता है कि (ब्रह्माणः) पूर्णपरमात्मा ने (मध्यात्) अपने मध्य से अर्थात् शब्द शक्ति से (बह्मः) ब्रह्म–क्षरपुरूष अर्थात् कालको (उज्जभार) उत्पन्न करके (विश्वा) सारे संसारको अर्थात् सर्व लोकों को (उच्चैः) ऊपर सत्यलोक आदि (निचैः) नीचे परब्रह्म व ब्रह्म के सर्व ब्रह्मण्ड (स्वधा) अपनी धारण करने वाली (अभिः) आकर्षण शक्ति से (प्र तस्थौ) दोनोंको अच्छी प्रकार स्थित किया ।

भावार्थ ः- परमात्मा आफूद्वारा निर्मित सृष्टिको ज्ञान तथा सबै आत्माहरूको उत्पत्तिको ज्ञान आफ्नो निजी दासलाई स्वयं नै ठीक भन्नु हुन्छ कि पूर्णपरमात्मा आफ्नो शरीरबाट आफ्नो शब्द शक्तिद्वारा ब्रह्म (क्षरपुरूष/काल) को उत्पत्तिको तथा सबै ब्रह्माण्डहरूको माथि सतलोक, अलख लोक, अगम लोक, अनामी लोक आदि तथा तल परब्रह्मको सात संख ब्रह्मण्ड तथा ब्रह्मको २१ ब्रह्मण्डहरूको आफ्नो धारण गर्ने आकर्षण शक्तिले अड्याएको छ ।

जस्तै पूर्णपरमात्मा कबीर परमेश्वर (कविर्देव) ले आफ्नो निजी सेवक अर्थात् सखा श्री धर्मदासजी, आदरणीय गरीबदासजी आदिलाई आफुद्वारा रचित सृष्टीको ज्ञान स्वयंले नै भन्नु भयो । उपरोक्त वेद मन्त्रले पनि यही समर्थन गरि रहेको छ ।

काण्ड नं. ४ अनुवाक नं. १ मन्त्र नं. ४

स हि दिवः स पृथिव्या ऋतस्था मही क्षेमं रोदसी अस्कभायत् ।

महान् मही अस्कभायद् वि जातो द्यां सध्म पार्थिवं च रजः ।।४।।

हि–दिवः–स–पृथिव्या–ऋतस्था–मही–क्षेमम्–रोदसी–अकस्भायत्–महान्–मही–अस्कभायद्–विजातः–धाम्–सदम्–पार्थिवम्–च–रजः

अनुवाद – (स) उसी सर्वशक्तिमान परमात्मा ने (हि) निःसंदेह (दिवः) ऊपर के चारों दिव्य लोक जैसे सत्य लोक, अलख लोक, अगम लोक तथा अनामी अर्थात् अकह लोक अर्थात् दिव्य गुणें युक्त लोकोंको (ऋतस्था) सत्य स्थिर अर्थात् अजर-अमर रूप से स्थिर किए (स) उन्हीं के समान् (पृथिव्या) नीचे के पृथ्वी वाले सर्व लोकों जैसे परब्रह्म के सात संख तथा ब्रह्म/काल के इक्कीस ब्रह्मण्ड (मही) पृथ्वी तत्त्व से (क्षेमम्) सुरक्षा के साथ (अस्कभायत्) ठहराया (रोदसी) आकाशतत्त्व तथा पृथ्वीतत्त्व दोनों से ऊपर नीचे के बह्मण्डों को जैसे आकाश एक सुक्ष्म तत्त्व है, आकाश का गुण शब्द है, पूर्णपरमात्मा ने ऊपर के लोक शब्द रूप रचे जो तेजपुंज के बनाए हैं तथा नीचे के परब्रह्म (अक्षर पुरूष) के सप्त

संख ब्रह्मण्ड तथा ब्रह्म/क्षरपुरूष के इक्कीस ब्रह्मण्डोंको पृथ्वी तत्त्व से अस्थाई रचा (महान्) पूर्णपरमात्मा ने (पार्थिवम्) पृथ्वी वाले (वि) भिन्न–भिन्न (धाम्) लोक (च) और (सदम्) आवास स्थान (मही) पृथ्वी तत्त्व से (रजः) प्रत्येक ब्रह्मण्ड में छोटे-छोटे लोकों की (जातः) रचना करके (अस्कभायत्) स्थिर किया ।

भावार्थ :- माथिका चारै लोक सत्यलोक, अलख लोक, अगम लोक, अनामी लोक, यो त अजर-अमर स्थाई अर्थात् अविनाशी रचिएको छ र तलको ब्रह्म तथा परब्रह्मको लोकहरूलाई अस्थाई रचना गरेर तथा स-साना लोक पनि उनै परमेश्वरले रचेर स्थिर गर्नुभयो ।

काण्ड नं. ४ अनुवाक नं. १ मन्त्र ५

स बुध्न्यादाष्ट्र जनुषो ऽभ्यग्रं बृहस्पतिर्देवता तस्य सम्राट् ।
अहर्यच्छुक्रं ज्योतिषो जनिष्टाथ द्युमन्तो वि वसन्तु विप्राः ।।५।।

स–बुध्न्यात्–आष्ट्र–जनुषेः–अभि–अग्रम्–बृहस्पतिः–दे वता–तस्य–सम्राट–अहः–यत्–शुक्रम्-ज्योतिषः–जनिष्ट–अथ–द्युमन्तः–वि–वसन्तु–विप्राः

अनुवाद :– (सः) उसी (बुध्न्यात्) मूल मालिक से (अभि-अग्रम्) सर्व प्रथम स्थान पर (आष्ट्र) अष्टङ्गी माया-दुर्गा अर्थात् प्रकृति देवी (जनुषेः) उत्पन्न हुई क्योकि नीचे के पर ब्रह्म व ब्रह्म के लोकों का प्रथम स्थान सतलोक है यह तीसरा धाम भी कहलाता है (तस्य) इस दुर्गा का भी मालिक यही (सम्राट) राजाधिराज (बृहस्पतिः) सबसे बडा पति व जगतगुरू (देवता) परमेश्वर है । (यत्) जिस से (अहः) सबका वियोग हुआ (अथ) इसके बाद (ज्योतिषः) ज्योति रूप निरंजन अर्थात् काल के (शुक्रम्) वीर्य अर्थात् बीज शक्ति से (जनिष्ट) दुर्गा के उदर से उत्पन्न होकर (विप्राः) भक्त आत्माएं (वि) अलग से (द्युमन्तः) मनुष्य लोक तथा स्वर्ग लोक में ज्योति निरंजन के आदेश से दुर्गा ने कहा (वसन्तु) निवास करो, अर्थात् वे निवास करने लगी ।

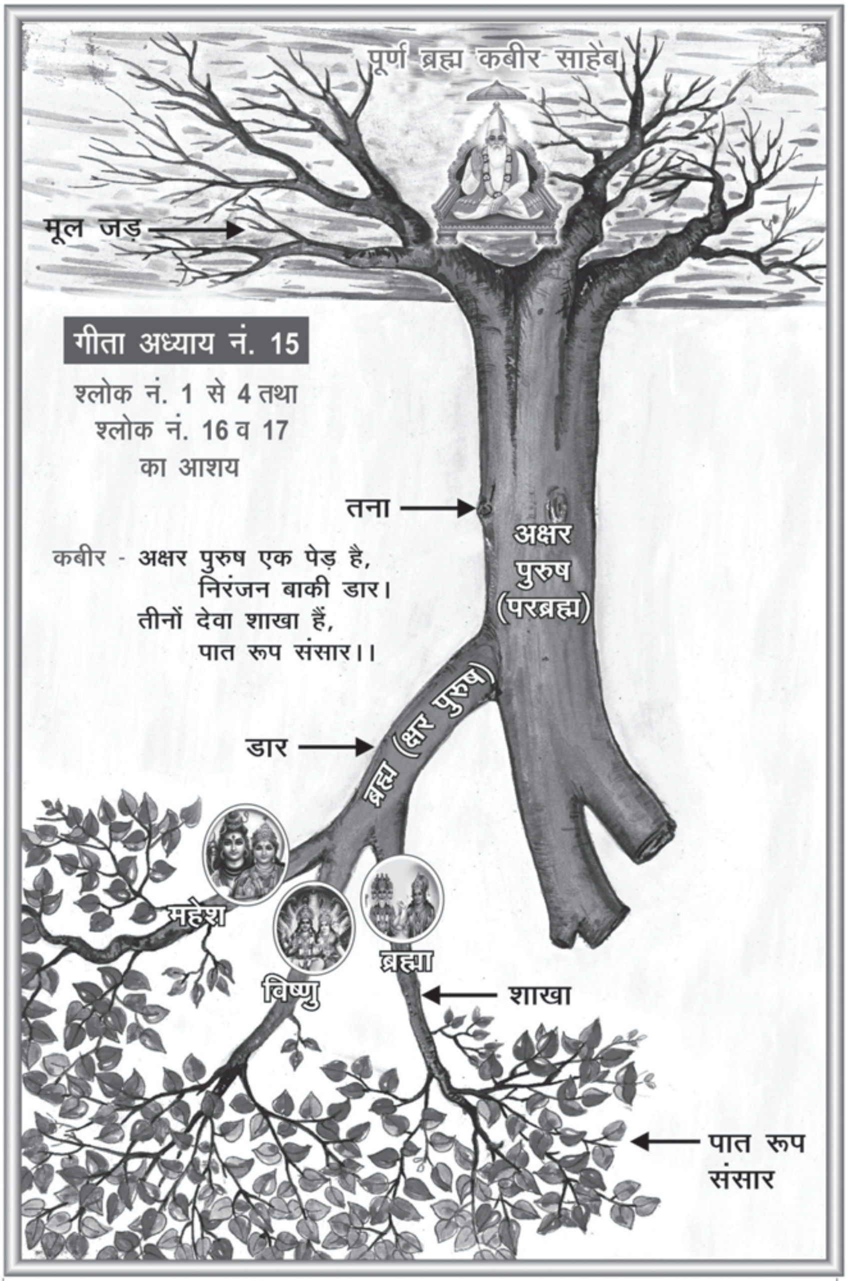
भावार्थ :- पूर्णपरमात्माले माथिका चारै लोकहरू मध्ये तलतिरबाट सबै भन्दा पहिले अर्थात् सत्यलोकमा आष्ट्रा अर्थात् अष्टङ्गी (प्रकृति देवी/दुर्गा) को उत्पत्ति गर्नु भयो । यही नै राजाधिराज, जगतगुरु, पूर्णपरमेश्वर (सतपुरुष) हुन् जसबाट सबैको वियोग भएको छ । फेरि सबै प्राणी ज्योति निरंजन (काल) को वीर्यबाट दुर्गा (आष्ट्रा) को गर्भद्वारा उत्पन्न भएर स्वर्ग लोक र पृथ्वी लोकमा निवास गर्न थाले ।

काण्ड नं. ४ अनुवाक नं. १ मंत्र ६

नूनं तदस्य काव्यो हिनोति महो देवस्य पूर्व्यय धाम ।
एष जज्ञे बहुभिः साकमित्था पूर्वे अर्धे विषिते ससन् नु ।।६।।

नूनम्–तत्–अस्य–काव्यः–महः–देवस्य–पूर्व्यस्य–धाम–हिनोति–पूर्वे–विषिते–एष–जज्ञे–बहुभि–साकम्–इत्था–अर्धे–ससन्–नू ।

अनुवाद – (नूनम्) निःसंदेह (तत्) वह पूर्णपरमेश्वर अर्थात् तत् ब्रह्म ही (अस्य) इस (काव्यः) भक्त आत्मा जो पूर्णपरमेश्वर की भक्ति विधिवत करता है को वापिस

ऊपर जड़ नीचे शाखा वाला उल्टा लटका हुआ
संसार रूपी वृक्ष का चित्र

(महः) सवृशक्तिमान (देवस्य) परमेश्वर के (पूर्व्यस्य) पहले के (धाम) लोक में अर्थात् सत्य लोक में (हिनोति) भेजता है ।

(पूर्वे) पहले वाले (विषिते) विशेष चाहे हुए (एष) इस परमेश्वर को व (जज्ञे) सृष्टी उत्पत्ति के ज्ञान को जान कर (बहुभिः) बहुत आनन्द (साकम्) के साथ (अर्धे) आधा (ससन्) सोता हुआ (इत्था) विधिवत् इस प्रकार (नु) सच्ची आत्मा से स्तुति करता है ।

भावार्थ :- त्यही पूर्णपरमेश्वरले सत्य साधना गर्ने साधकहरूलाई त्यही पहिलो स्थान (सत्यलोक) मा लैजानु हुन्छ, जहाँबाट हामी बिछोडिएर आएका थियौं । त्यहाँ त्यस वास्तविक सुखदाई प्रभुलाई प्राप्त गरी खुशीसँग आत्म विभोर भै आनन्दले स्तुति गर्छन् कि हे परमात्मा! असंख्य जन्महरू देखि विछोड भएका आत्माहरूलाई वास्तविक ठाउँ भेटियो । यसैको प्रमाण पवित्र ऋग्वेद मण्डल १० सुक्त ९० मन्त्र १६ मा पनि छ ।

आदरणीय गरीबदासजीलाई यसै प्रकार पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कबीर परमेश्वर) स्वयं सत्यभक्ति प्रदान गरी सत्यलोक लिएर जानु भएको थियो, तब आफ्नो अमृतवाणीमा आदर णीय गरीबदासजी महाराजले आफ्नै आँखाले हेरेर भन्नु भयोः-

गरीब, अजब नगर में ले गए, हम कुसत गुरु आन । झिलके बिम्ब अगाध गति, सुते चादर तान ।।

काण्ड नं. ४ अनुवाक नं. १ मन्त्र ७

योऽथर्वाणं पित्तरं देवबन्धुं बृहस्पतिं नमसाव च गच्छात् ।
त्वं विश्वेषां जनिता यथासः कविर्देवो न दभायात् स्वधावान् ।।७।।

यः–अथर्वाणम्–पित्तरम्–देवबन्धुम्–बृहस्पतिम्–नमसा–अव–च–गच्छात्–त्वम्–विश्वेषाम्–जनिता–यथा–सः–कविर्देवः–न–दभायत्–स्वधावान्

अनुवाद :- (यः) जो (अथर्वाणम्) अचल अर्थात् अविनाशी (पित्तरम्) जगत पिता (देव बन्धुम्) भक्तों का वास्तविक साथी अर्थात् आत्मा का आधार (बृहस्पतिम्) जगतगुरू (च) तथा (नमसा) विनम्र पुजारी अर्थात् साधक को (अव) सुरक्षा के साथ (गच्छात्) सतलोक गए हुओं को सतलोक ले जाने वाला (विश्वेषाम्) सर्व ब्रह्मण्डों की (जनिता) रचना करने वाला जगदम्बा अर्थात् माता वाता गुणों से भी युक्त (न दभायत्) काल की त।ह धोखा न देने वाले (स्वाधावान्) स्वाभाव अर्थात् गुणों वाला (यथा) ज्यों का ज्यों अर्थात् वैसा ही (सः) वह (त्वम्) आप (कविर्देवः/कवीर्देवः) कविर्देव है अर्थात् भाषा भिन्न इसे कबीर पर मेश्वर भी कहते है ।

भावार्थ :- यस मन्त्रमा यो पनि स्पष्ट गरिएको छ कि त्यस परमेश्वरको नाम कविर्देव अर्थात् कबीर परमेश्वर हो, जसले सबै रचना गर्नुभएको छ।

जो परमेश्वर अचल अर्थात् वास्तवमा अविनाशी (गीता अध्याय १५ श्लोक नं. १६, १७ मा पनि प्रमाण छ) जगत् गुरु, आत्माधार, जो पूर्णमुक्त भएर सत्यलोक जानु भएको छ उनीहरूलाई सतलोक लग्ने, सबै ब्रह्मण्डाहरूको रचनहार, काल (ब्रह्म) ले जस्तो धोका नदिने जस्ताको तस्तै त्यो स्वयं कविर्देव अर्थात् कबीर प्रभु हो । त्यही परमेश्वर सबै

ब्रह्मण्डहरू, सबै प्राणीहरूलाई आफ्नो शब्द शक्तिबाट उत्पन्न गर्ने हुनाले (जनिता) माता पनि भनिन्छ तथा (पितरम्) पिता तथा (बन्धु) भाइ (दाजु) पनि वास्तवमा त्यही हो तथा (देव) परमेश्वर पनि त्यही हो । यसैले त्यहि कविर्देव (कबीर परमेश्वर) को स्तुति गरिन्छ । त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव बन्धु च सखात्वमेव, त्वमेव विद्या च द्रविणंम त्वमेव, त्वमेव सर्व मम् देव देव । यसै परमेश्वरको महिमाको विस्तृत विवरण पवित्र ऋग्वेद मण्डल नं. १ सूक्त नं. २४ मा दिइएको छ ।

"पवित्र ऋग्वेदमा सृष्टी रचनाको प्रमाण"

मण्डल १० सुक्त ९० मन्त्र १

सहस्रशीर्षा पुरूषः सहस्राक्षः सहस्रपात् ।

स भूमिं विश्वतों वृत्वात्यातिष्ठद्दशाङ्गुलम् ।।१।।

सहस्रशीर्षा–पुरूषः–सहस्राक्षः–सहस्रपात्–स–भूमिम्–विश्वतः–वृत्वा–अध्यातिष्ठत्–दशंगुलम् ।

अनुवाद :– (पुरुषः) विराट रूप काल भगवान अर्थात् क्षर पुरुष (सहस्रशीर्षा) हजार सिरों वाला (सहस्राक्षः) हजार आँखो वाला (सहस्रपात्) हजार पैरों वाला है (स) वह काल (भूमिम्) पृथ्वी वाले इक्कीस ब्रह्मण्डें को (विश्वतः) सब ओर से (दशंगुलम्) दसों अंगुलियों से अर्थात् पूर्णरुप से काबू किए हुए (वृत्वा) गोलाकार घेरे में घेर कर (अत्यातिष्ठत्) इस से बढकर अर्थात् काल लोक में सबसे न्यारा भी इक्कीसवें ब्रह्मण्ड में ठहरा है अर्थात् र हता है ।

भावार्थ :- यस मन्त्रमा विराट (काल/ब्रह्म) को वर्णन छ । (गीता अध्याय १०-११ म पनि त्यही काल/ब्रह्मको यस्तै वर्णन छ । अध्याय ११ मन्त्र नं. ४६ मा अर्जुनले भनेका छन् कि हे सहस्राबाहु अर्थात् हजार भुजा भएका तपाई आफ्नो चतुर्भुज रुपमा दर्शन दिनुहोस्)

जसको हजारौं हात, खुट्टा, हजारौं आँखा, कान आदि छ त्यो विराट रूप काल प्रभु आफ्नो आधीन सबै प्राणीहरूलाई पूर्णकाबूमा राखेर अर्थात् २० ब्रह्मण्डहरूलाई गोलाकार परिरधमा रोकेर स्वयं त्यो भन्दा माथिल्लो अलग २१ औं ब्रह्मण्डमा बस्नु भएको छ ।

मण्डल १० सुक्त ९० मन्त्र २

पुरूष एवेदं सर्व यद्भूतं यच्च भाव्यम् ।

उतामृतत्त्वस्येशानो यदत्रेनातिरोहति ।।२।।

पुरूष–एव–इदम्–सर्वम्–यत्–भूतम्–यत्–च–भाभ्यम्–उत–अमृततत्त्वस्य–इशानः–यत्–अन्नेन–अतिरोहति

अनुवाद :- (एव) इसी प्रकार कुछ सही तौर पर (पुरूष) भगवान है वह अक्षर पुरूष अर्थात् परब्रह्म है (च) और (इदम्) यह(यत्) जो (भूतम्) उत्पन्न हुआ है (यत्) जो (भाभ्यम्) भविष्य में होगा (सर्वम्) सब (यत्) प्रयत्न से अर्थात् मेहनतद्वारा

(अन्नेत) अन्न (अतिरोहति) विकसित होता है । यह अक्षर पुरूष भी (उत) सन्देह युक्त (अमृतत्त्वस्य) मोक्ष का (इशानः) स्वामी है । अर्थात् भगवान तो अक्षर पुरूष भी कुछ सही है परन्तु पूर्णमोक्ष दायक नही है ।

भावार्थ :- यस मन्त्रमा परब्रह्म (अक्षर पुरूष) को विवरण छ जो केहि भगवान वाला लक्षण युक्त छन् तर यसको भक्तिले पनि पूर्णमोक्ष हुँदैन । यसैले यसलाई संदेहयुक्त मुक्ति दाता भनिन्छ । यसलाई केहि प्रभुको गुण युक्त यसैले भनिएको छ कि यसले कालको जस्तो तप्तशिलामा भुटेर खाँदैन । तर यस परब्रह्मको लोकमा पनि प्राणीहरूले परिश्रम गर ेर कर्माधारबाट फल प्राप्त गर्नेछन् तथा अन्नद्वारा नै सबै प्राणीहरूको शरीर विकसित हुनेछ । जन्म र मृत्युको समय यद्यपि काल (क्षरपुरूष) भन्दा बढी हुन्छ तर पनि उत्पत्ति प्रलय र चौरासी लाख योनिहरूमा यातना सहनु पर्ने बनी रहन्छ ।

मण्डल १० सुक्त ९० मन्त्र ३

एतावानस्य महिमातो ज्यायाश्च पुरुषः ।

पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि ।।३।।

एतावान्–अस्य–महिमा–अतः–ज्यायान्–च–पुरुषः–पादः–अस्य–विश्वा–भूतानि–त्रि–पाद्–अस्य–अमृतम्–दिवि

अनुवाद :- (अस्य) इस अक्षर पुरूष अर्थात् परब्रह्म की तो (एतावान्) इतनी ही (महिमा) प्रभुता है । (च) तथा (पुरूषः) वह परम अक्षर ब्रह्म अर्थात् पूर्णब्रह्म परमेश्वर तो (अतः) इससे भी (ज्यायान्) बडा है (विश्वा) समस्त (भूतानि) क्षरपुरूष तथा अक्षर पुरूष तथा इनके लोकों में तथा इन लोकों में जितने भी प्राणी हैं (अस्य) इस पूर्णपरमात्मा परम अक्षर पुरूष का (पादः) एक पैर है अर्थात् एक अंश मात्र है । (अस्य) इस परमेश्वर के (त्रि) तीन (दिवि) दिव्य लोक जैसे सत्यलोक–अलख लोक–अगम लोक (अमृतम्) अविनाशी (पाद्) दूसरा पैर है अर्थात् जो भी सर्व ब्रह्मण्डों में उत्पन्न है वह सत्यपुरूष पूर्णपरमात्मा का ही अंश या अंग है ।

भावार्थ :- यस माथिको मन्त्र २ मा वर्णित अक्षर पुरूष (परब्रह्म) को त यति मात्रै महिमा छ तर पूर्णपुरूष कविर्देव त यस भन्दा पनि ठूलो छ अर्थात् सर्व शक्तिमान छ तथा सबै ब्रह्मण्डहरू उहाँकै अंश मात्रमा अवस्थित छ । यस मन्त्रमा तीन लोकहरूको वर्णन यसैले गरिएको छ किन कि चौथो अनामी (अनामय) लोक अन्य रचना भन्दा अगाडिको छ । यिनै तीन प्रभुहरू (क्षरपुरूष–अक्षर पुरूष र यी दुवै भन्दा अन्य परम अक्षर पुरूष) को विवर ण श्री मद्भागवत गीता अध्याय १५ श्लोक संख्या १६-१७ मा छ यसैको प्रमाण आदरणीय गरीबदास साहेबजी भन्नु हुन्छ कि :-

गरीब, जाके अर्ध रूम पर सकल पसारा, ऐसा पूर्णब्रह्म हमारा ।।

गरीब, अनन्त कोटि ब्रह्मण्ड का, एक रति नही भार । सतगुरू पुरुष कबीर है कुल के सृजनहार ।।

यसैको प्रमाण आदरणीय दादू साहेबजी भन्नु हुन्छ कि :-

जिन मोकुं निज नाम दिया, सोई सतगुरु हमार ।
दादू दूसरा कोए नहीं, कबीर सृजनहार ।।

यसैको प्रमाण आदरणीय नानक साहेबजी दिनु हुन्छ कि :-

यक अर्ज गुफतम पेश तो दर कून करतार ।
हक्का कबीर करीम तू बेएब परवरदिगार ।।

(श्री गुरू ग्रन्थ साहेब, पृष्ठ नं. ७२१, महला १, राग तिलंग)

कुन करतारको अर्थ हुन्छ सबैको रचनहार, अर्थात् शब्द शक्तिले रचना गर्न सक्ने शब्द स्वरूपी प्रभु, हक्का कबीरको अर्थ हो सत् कबीर, करीमको अर्थ दयालु, परवरदिगारको अर्थ परमात्मा हुन्छ ।

मण्डल १० सुक्त ९० मन्त्र ४

त्रिपादूर्ध्व उदैत्पुरुषः पादोऽस्येहाभवत्पुनः ।
ततो विष्व ङ्व्यक्रामत्साशनानशने अभि ।।४।।

त्रि–पाद–ऊर्ध्वः–उदैत्–पुरुषः–पादः–अस्य–इह–अभवत्–पूनः–ततः–विश्वङ्–व्यक्रामत्–सः–अशनानशने–अभि

अनुवाद :– (पुरुषः) यह परम अक्षर ब्रह्म अर्थात् अविनाशी परमात्मा ऊर्ध्वः) ऊपर (त्रि) तीन लोक जैसे सत्यलोक–अलख लोक–अगम लोक रूप (पाद) पैर अर्थात् ऊपर के हिस्से में (उदैत्) प्रकट होता है अर्थात् विराजमान है (अस्य) इसी परमेश्वर पूर्णब्रह्म का (पादः) एक पैर अर्थात् एक हिस्सा जगत रूप (पुनर्) फिर (इह) यहाँ (अभवत्) प्रकट होता है (ततः) इसलिए (सः) वह अविनाशी पूर्णपरमात्मा अशनानशने) खाने वाले काल अर्थात् क्षरपुरुष व न खाने वाले परब्रह्म अर्थात् अक्षर पुरुष के भी (अभि) ऊपर (विश्वङ्) सर्वत (व्यक्रामत्) व्याप्त है अर्थात् उसकी प्रभुता सर्व ब्रह्मण्डों व सर्व प्रभुओं पर है वह कुल का मालिक है । जिसने अपनी शक्ति को सर्व के ऊपर फैलाया है ।

भावार्थः- यही सबै सृष्टी रचनहार प्रभु आफ्नो रचनाको माथिल्लो भागमा तीन वटै स्थानहरू (सतलोक, अलख लोक, अगम लोक) मा ती रूपमा स्वयं प्रकट हुन्छ अर्थात् स्वयं नै विराजमान छ । यहाँ अनामी लोकको वर्ण यसैले गरिएको छैन किन कि अनामी लोकमा कुनै रचना छैन तथा अकह (अनामय) लोक शेष रचना भन्दा अगाडीको हो । फेरि भनिएको छ कि उही परमात्माको सत्यलोकबाट अलग भएर तलको ब्रह्म र परब्रह्म लोक उत्पन्न हुन्छन् र त्यो पूर्णपरमात्मा खाने वाला ब्रह्म अर्थात् कालबाट (किन कि ब्रह्म/काल विराट श्रापवश एक लाख मानव शरीर धारी प्राणीहरूलाई खान्छ) तथा नखाने परबह्य अर्थात् अक्षर पुरूष (परब्रह्म प्राणीहरूलाई खाँदैन तर जन्म मृत्यु कर्मदण्ड जस्ताको तस्तै कायमै रहन्छ) भन्दा पनि माथि सर्वत्र व्याप्त छ । अर्थात् यस पूर्णपरमात्माको प्रभुता सबै माथि छ । कबीर परमेश्वर नै सबैका मालिक हुन । जसले आफ्नो शक्ति सबै माथि फिजाई राखेको छ । जसरी सूर्यले आफ्नो प्रकाशलाई सबै माथि फिजाएर प्रभावित पार्छ, त्यसरी नै पूर्णपरमात्माले

आफ्नो शक्ति रूपी रेंज (क्षमता) लाई सबै ब्रह्मण्डहरूलाई नियन्त्रित राख्नको लागि फिजाएका छन् । जस्तै मोबाईल फोनको टावर एक देशिय हुँदै आफ्नो शक्ति अर्थात् मोबाईल फोनको रेंज (क्षमता) चारै तिर फिजिएको हुन्छ । यसरी नै पूर्णप्रभुले आफ्नो निर ाकार शक्ति सर्व ब्यापक पार्नु भएको छ जसले पूर्णपरमात्मा सबै ब्रह्मण्डहरूलाई एक स्थानमा बसेर नियन्त्रित गर्नु हुन्छ ।

यसैको प्रमाण आदरणीय गरीबदासजी महाराज दिनु हुन्छ (अमृतवबाणी राग कल्याण)

तीन चरण चिन्तामणी साहेब, शेष बदन पर छाए ।

माता, पिता, कुल न बन्धु, ना किन्हें जननी जाये ।।

मण्डल १० सुक्त ९० मन्त्र ५

तस्माद्विराजायत विराजो अधि पूरूषः ।

स जातो अत्यरिच्यद्भूमिमथो पुरः ।।५।।

तस्मात्–विराट्–अजायत–विराजः–अधि–पुरूषः–स–जातः–अत्यरिच्यत–पश्चात्–भूमिम्–अथः–पुरः ।

अनुवाद :- (तस्मात) त्यसपछि त्यस परमेश्वर सत्यपुरूषको शब्द शक्तिबाट (विराट्) विराट अर्थात् बह्म जसलाई क्षरपुरूष वा काल पनि भनिन्छ (अजायत) उत्पन्न भयो (पश्चात्) यस पछाडी (विराजः) विराट पुरूष अर्थात् काल भगवान भन्दा (अधि) ठूलो (पुरूषः) परमेश्वरले (भूमिम्) पृथ्वी लोक, काल ब्रह्म तथा परब्रह्मको लोकलाई (अत्यरिच्यत) राम्ररी रचना गर्नु भयो (अथः) फेरी (पुरः) अन्य सानो–साना लोक (स) उही पूर्णपरमेश्वर बाट नै (जातः) उत्पन्न भयो अर्थात् स्थापित भयो ।

भावार्थ :- उपरोक्त मन्त्र ४ मा वर्णित तीन वटै लोकहरू (अगमलोक, अलख लोक तथा सतलोक) को रचना पछि पूर्णपरमात्माले ज्योति निरंजन (ब्रह्म) को उत्पत्ति गर्नु भयो अर्थात् तिनै सर्व शक्तिमान परमात्मा पूर्णब्रह्म कविर्देव (कबीर) प्रभु) बाट नै विराट अर्थात् ब्रह्म (काल) को उत्पत्ति भयो त्यही प्रमाण गीता अध्याय ३ मन्त्र १५ मा छ कि अक्षर पुरूष अर्थात् अविनाशी प्रभुबाट ब्रह्म उत्पन्न भयो । यही प्रमाण अर्थववेद काण्ड ४ अनुवाक १ सुक्त ३ मा छ कि पूर्णब्रह्मबाट ब्रह्मको उत्पत्ति भयो त्यही पूर्णब्रह्मले (भूमिम्) भूमि आदि साना-ठूला सबै लोकहरूको रचना गर्नु भयो । त्यो पूर्णब्रह्म यो विराट भगवान अर्थात् ब्रह्म भन्दा पनि ठूलो छ अर्थात् यसको पनि मालिक हो ।

मण्डल १० सुक्त ९० मन्त्र १५

सप्तास्यासन्परिधयस्त्रिः सप्त समिधः कृताः ।

द्येवा यद्यज्ञं तन्वाना अबध्नन्पुरूषं पशुम् ।।१५।।

सप्त–अस्य–आसन्–परिधयः–त्रिसप्त–समधिः–कृताः–देवा–यत्–यज्ञम्–तन्वानाः–अबध्नन्–पुरूषम्–पशुम् ।

अनुवाद :– (सप्त) सात संख ब्रह्मण्ड त परब्रह्मको तथा (त्रिसप्त) एक्काइस

ब्रह्मण्ड काल ब्रह्मको (समिधः) कर्मदण्ड दुःखरुपी आगोबाट दुःख (कृताः) दिनेहरू (परि धयः) गोलाकार घेरा स्वरूप सीमामा (आसन्) विद्यमान छन् (यत्) जो (पुरूषम्) पूर्णपर मात्माको (यज्ञम्) विधिवत् धार्मिक कर्म अर्थात् पूजा गर्दछ (पशुम्) बलिको पशु रुपी कालको जालमा कर्म बन्धनमा बाँधिएका (देवा) भक्तात्माहरूको (तन्वानाः) कालद्वारा रचित अर्थात् फिँजाएको कर्म बन्धन जालबाट (अबध्नन्) बन्धन रहित गर्दछ अर्थात् बन्दी छुडाउनेवाला बन्दी छोड हो ।

भावार्थ :- सात संख ब्रह्मण्डहरू परब्रह्मको तथा एक्काइस ब्रह्मण्ड ब्रह्मको छ जसमा गोलाकार सीमामा बन्द पाप कर्महरूको आगोमा बलि (डढी) रहेका प्राणीहरूको वास्तविक पूजा विधि बताएर ठीक उपासना गराउँछ जस कारणले बली दिने पशु जस्तै जन्म-मृत्युको काल (ब्रह्म) को भोजनको लागि तप्तशिलाको पीडाबाट पीडीत भक्तात्माहरूलाई काल कर्म बन्धनद्वारा फिँजाइएको जाललाई भत्काएर बन्धन मुक्त गर्दछ अर्थात् बन्धन छुटाउने बन्धी छोड हो । यसको प्रमाण पवित्र यजुर्वेद अत्तयाय ५ मन्त्र ३२ मा छ कि

कवीरंघारिसि (कवीर्) कबिर परमेश्वर (अंध) पाप को (अरि) शत्रु हुन् अर्थात् पाप नाशक कबीर हुन् ।

बम्भारिसि (बम्भारि) बन्धनको शत्रु अर्थात् बन्धी छोड कबीर परमेश्वर (असि) हुन् ।

मण्डल १० सुक्त ९० मन्त्र १६

यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवास्तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् ।

ते ह नाकं महिमानः सचन्त यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः ।।१६।।

यज्ञेन–यज्ञम्–अ–यजन्त–देवाः–तानि–धर्माणि–प्रथमानि–आसन्–ते–ह–नाकम्–महिमानः–सचन्त–यत्र–पूर्वे–साध्याः–सन्ति देवाः ।

अनुवाद :– जो (देवाः) निर्विकार देव स्वरूप भक्तात्माहरू (अयज्ञम्) अधुरो तथा गलत धार्मिक पूजाको स्थानमा (यज्ञेन) सत्य भक्ति धार्मिक कर्मको आधारमा (यजन्त) पूजा गर्दछन् । (तानि) तिनीहरू (धर्माणि) धार्मिक शक्ति सम्पन्न (प्रथमानि) मुख्य अर्थात् उत्तम (आसन्) हुन् (ते ह) तिनीहरू नै वास्तवमा (महिमानः) महान भक्ति शक्ति युक्त भएर (साध्याः) सफल भक्तजन (नाकाम्) पूर्णसुखदायक परमेश्वरको (सचन्त) भक्ति निमित कारण अर्थात् सतभक्तिको कमाईबाट प्राप्त हुन्छन् । उनीहरू त्यहाँ जान्छन । (यत्र) जहाँ (पूर्वे) पहिलेको सृष्टीका (देवाः) पापरहित देव स्वरुप भक्तात्माहरू (सन्ति) रहन्छन् ।

भावार्थ :- जो (निर्विकार) जसले मासु, रक्सी, खैनी सेवन गर्न त्यागेको छ तथा अन्य खराबीहरूबाट अलग छ) देव स्वरूप भक्त आत्माहरू शास्त्र विधि रहित पूजालाई त्यागेर शास्त्रानुकूल साधना गर्छन् उनीहरू भक्तिको कमाईले धनी भएर कालको ऋणबाट मुक्त भई आफ्नो सत्य भक्तिको कमाईले त्यो सर्व सुखदाई परमात्मालाई प्राप्त गर्छन् अर्थात् सत्यलोकमा जान्छन् जहाँ सबै भन्दा पहिले रचिएको सृष्टीका देव स्वरूप अर्थात् पाप रहित हंस आत्माहरू बस्दछन् ।

जस्तै केहि आत्माहरू त काल (ब्रह्म) को जालमा फँसेर यहाँ आई हाले, केहि पर

ब्रह्मसँग सात संख ब्रह्मण्डहरूमा बसे, फेरि पनि असख्य आत्माहरू जसको विश्वास पूर्णपरमात्मामा अटल (अडिग) थियो, जो पतिव्रता पदबाट झरेनन् ती आत्माहरू त्यहि बसे । यसैले यहाँ त्यहि वर्णन पवित्र वेदहरूले पनि सत्य भनेको छ । यही प्रमाण गीता अध्याााय ८ को श्लोक संख्या ८ देखि १० मा वर्णन छ कि जो साधक पूर्णपरमात्माको सतसाधना शास्त्रविधि अनुसार गर्छ त्यो भक्तिको कमाईको बलबाट त्यो पूर्णपरमात्मालाई प्रप्त हुन्छ अर्थात् उसको नजीक पुग्छ । यसबाट यो सिद्ध भयो कि तीन प्रभु छन् ब्रह्म - परबह्म- पूर्णब्रह्म । यीनलाई नै १. बह्म - ईश - क्षरपुरूष २. परब्रह्म - अक्षर पुरूष/अक्षर ब्रह्म ईश्वर तथा ३. पूर्णब्रह्म - परम अक्षर ब्रह्म - परमेश्वर - सतपुरूष आदि पर्यायवाची शब्दहरूले जानिन्छ ।

यही प्रमाण ऋग्वेद मण्डल ९ सूक्त ९६ मन्त्र १७ देखि २० सम्ममा स्पष्ट छ कि पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कबीर) शिशु रूप धारण गरी प्रकट हुन्छन् तथा आफ्नो निर्मल ज्ञान अर्थात् तत्त्वज्ञान (कविगीर्भिः) कबीर बाणीद्वारा आफ्ना अनुयायीहरूलाई भनेर वर्णन गर्नु हुन्छ । ती कविर्देव (कबीर परमेश्वर) ब्रह्म (क्षरपुरूष) को धाम तथा परब्रह्म (अक्षर पुरूष) को धाम भन्दा अलग्गै जो पूर्णब्रह्म (परम अक्षर पुरूष) को तेस्रो ऋतधाम (सतलोक) छ र त्यसमा आकारमा विराजमान छन् तथा सतलोकबाट चौथो अनामी लोक छ त्यसमा पनि यही कविर्देव (कबीर परमेश्वर) अनामी पुरूष रूपमा मनुष्य सदृष्य आकारमा विराजमान छन् ।

"पवित्र श्रीमद्‌देवी महापुराणमा सृष्टी रचनाको प्रमाण"

'ब्रह्मा, विष्णु तथा शिवका माता-पिता'

(दुर्गा र ब्रह्मको संयोगबाट ब्रह्मा, विष्णु र शिवको जन्म)

पवित्र श्रीमद्‌देवी महापुराण तेस्रो स्कन्ध (गीता प्रैस, गोरखपुरबाट प्रकाशित, अनुवाद कर्ता श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार तथा चिमन लाल गोस्वामीजी, पृष्ठ नं. ११४ देखि)

पृष्ठ नं. ११४ देखि ११८ सम्ममा विवरण छ कि धेरै आचार्यहरू भवानीलाई सम्पूर्ण मनोरथ पूरा गर्ने देवी बताउँछन् । उनलाई प्रकृति पनि भनिन्छ तथा ब्रह्मसँग अभेद सम्बन्ध छ जस्तै पत्नीलाई अर्धाङ्गीनी पनि भनिन्छ अर्थात् दुर्गा ब्रह्म (काल) को पत्नी हुन् । एक ब्रह्मण्डको सृष्टी रचनाको विषयमा राजा श्री परीक्षितद्वारा सोधिएको प्रश्नमा श्री ब्यासजीले भन्नु भयो कि मैले श्री नारदजीसँग सोधेको थिए कि हे देवर्षे ! यस ब्रह्मण्डको रचना कसरी भयो ? मेरो यस प्रश्नको उत्तरमा श्री नारदजीले भन्नु भयो कि मैले आफ्नो पिता श्री ब्रह्माजी सँग सोधेको थिए कि हे पिताश्री यस ब्रह्मण्डको रचना तपाईले गर्नु भयो वा श्री विष्णुजी यसको रचयिता हुन् वा शिवजी ले रचेका हुन् ? सत्य-सत्य बताउने कृपा गर्नुहोस् । अनि मेरा पूज्य पिता श्री ब्रह्माजी ले भन्नु भयो कि पुत्र नारद, मैले आफैंलाई कमलको फूलमा बसेको पाएको थिए, मलाई थाहा भएन यस अगाध जलमा म कहाँबाट (

कसरी) उत्पन्न भएँ । एक हजार वर्ष सम्म पृथ्वीको खोजी गरि रहें, काहीं पनि जलको ओर -छोर पाइएन । फेरी आकाशवाणी भयो कि तप गर । एक हजार वर्ष सम्म तप गरे । फेरी सृष्टी गर्नलाई आकाशवाणी भयो । यतिमै मधु र कैटभ नामका दुईटा राक्षस आए । तिनका भयले म कमलको डण्ठा समातेर तल झरे । त्यहाँ भगवान विष्णुजी शेष शैऱ्यामा अचेत ढलेका थिए । त्यस मध्येबाट एउटी स्त्री (प्रेतवत प्रविष्ट दुर्गा) निस्किन । त्यसलाई आकाशमा आभुषणमा सु-सज्जित देखिन थाल्यो । अनि भगवान विष्णु होसमा आउनु भयो । अब म र विष्णुजी दुई जना थियौं यत्तिकैमा भगवान शंकर पनि आउनु भयो । देवीले हामीलाई विमानमा बसाईन र ब्रह्म लोकमा लगिन् । त्यहाँ एउटा ब्रह्मा, एउटा विष्णु र एउटा शिव अरू देख्यौं फेरी एउटा देवी देख्यौं, त्यसलाई देखेर विष्णुजीले विवेक पूर्वक निम्न वर्णन गरे (ब्रह्म कालले भगवान विष्णुलाई चेतना प्रदान गर्नु भयो, उनलाई आफ्नो बाल्यकालको याद आयो तब सानो छँदाको कथा सुनाउनु भयो) ।

पृष्ठ नं. ११९-१२० मा भगवान विष्णुजीले श्री ब्रह्मजी र श्री शिवजी लाई भन्नु भयो कि यी देवी हामी तीनैको माता हुन् यीनै जगत् जननी प्रकृति देवी हुन । मैले यस देवीलाई त्यस बेला देखेको थिए जब म सानो बालक थिए, यीनले मलाई कोक्रो (पालना) मा झुलाई रहेकी थिइन् ।

तेस्रो स्कन्ध पृष्ठ नं. १२३ मा श्री विष्णुजीले श्री दुर्गाजीको स्तुति गर्दै भन्नु भयो - तिमी शुद्ध स्वरूपा हौ, यो सारा संसार तिमीबाट नै उद्भासित भै रहेको छ, म (विष्णु), ब्रह्मा र शंकर हामी सबै तपाईको कृपाले नै विद्यमान छौं । हाम्रो आविर्भाव (जन्म) तिरोभाव (मृत्यु) भई रहन्छ अर्थात् हामी तीनै देव नाशवान छौं । मात्र तिमी नै नित्य (अविनाशी) हौ, जगत जननी हौ, प्रकृति देवी हौ ।

भगवान शंकरले भन्नु भयो - देवी यदि महाभाग विष्णु तिमीबाट नै प्रकट (उत्पन्न) भएका हुन भने उनी पछी उत्पन्न हुने ब्रह्मा पनि तिम्रै बालक भए । फेरि म तमोगुणी लीला गर्ने शंकर के तिम्रो सन्तान भइन र ? अर्थात् मलाई पनि उत्पन्न गर्ने तिमी नै हौ ।

विचार गरौं :- उपरोक्त विवरणबाट सिद्ध भयो कि श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, श्री शिवजी नाशवान छन् । मृत्युंजय (अजर-अमर) र सर्वेश्वर छैनन् । दुर्गा (प्रकृति) का पुत्र हुन् तथा ब्रह्म (काल-सदाशिव) यिनका पिता हुन् ।

तेस्रो स्कन्ध पृष्ठ नं. १२५ मा ब्रह्माजी ले सोध्नु हँदा कि हे माता ! वेदहरूमा जुन बह्य भनेको छ त्यो तपाई नै हुनुहुन्छ कि या कोही अन्य प्रभु छन् । यसको उत्तरमा यहाँ त दुर्गा भन्दैछिन् कि म र बह्य एउटै हौं । फेरि यसै स्कन्धको पृष्ठ नं. १२९ मा भनेको छ कि अब मेरो कार्य सिद्ध गर्नको लागि विमानमा बसेर तिमीहरू चाँडै जाओ । कुनै कठिन कार्य उपस्थित हुँदा खेरी जब तिमीहरू मलाई सम्झन्छौ, तब म सामुन्ने आउँनेछु । देवताहरू ! मेरो (दुर्गाको) तथा ब्रह्मको ध्यान तिमीहरूले सधैं गरि रहनु पर्छ ।

उपरोक्त व्याख्याबाट स्वयं सिद्ध छ कि दुर्गा (प्रकृति) र ब्रह्म (काल) नै तीनै

देवताहरूका माता-पिता हुन् तथा ब्रह्मा, विष्णु, शिवजी नाशवान हुन् र पूर्णशक्ति युक्त छैनन् ।

तीनै देवताहरू (श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, श्री शिवजी) को बिवाह दुर्गा (प्रकृति देवीले) ले गरि दिइन् । पृष्ठ नं. १२८-१२९ मा, तेस्रो स्कन्धमा ।

गीता अध्याय नं. ७ को श्लोक नं. १२

ये, च, एव, सात्विकाः, भावाः, राजसाः,तामसाः, च, ये,
मतः, एव, इति, तान्, विद्धि, न, तु, अहम्, तेषु, ते, मयि ।।

अनुवाद : (च) र (एव) पनि (ये) जुन (सात्विकाः) सत्वगुण विष्णुजी बाट स्थिति (भावाः) भाव छ र (ये) जुन (राजसाः) रजोगुण ब्रह्माजी बाट उत्पत्ति (च) तथा (तामसाः) तमोगुण शिवबाट संहार छ (तान्) यी सबैलाई तँ (मतः, एव) मद्वारा सुनियोजित नियमानुसार नै हुन आँटेको छ (इति) यसरी (विद्धि) बुझ (तु) त वास्तवमा (तेषु) उनीहरूमा (अहम्) म र (ते) तिनीहरू (मयि) ममा (न) छैनन् ।

"पवित्र शिव महापुराणमा सृष्टी रचनाको प्रमाण"
(काल ब्रह्म र दुर्गाबाट विष्णु, ब्रह्मा र शिवको उत्पति)

यसैको प्रमाण पवित्र श्री शिव पुराण गीता प्रैस गोरखपुरबाट प्रकाशित, अनुवाद कर्ता श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार, यसको अध्याय ६ रूद्र संहिता, पृष्ठ नं. १०० मा भनिएको छ कि जो मूर्ति रहित परब्रह्म छ, उसैको मूर्ति भगवान सदाशिव हो । यिनीहरूको शरीरबाट एउटा शक्ति निक्लियो, त्यो शक्ति अम्बिका, प्रकृति (दुर्गा), त्रिदेव जननी (श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी तथा श्री शिवजीलाई उत्पन्न गर्ने माता) नामले प्रख्यात भइन् । जसको आँठ भुजाहरू छन् । त्यो जो सदाशिव हुन्, उनलाई शिव शंभू र महेश्वर पनि भनिन्छ । (पृष्ठ नं. १०१ मा) त्यो आफ्नो पूरै शरीरमा भस्म रमाई रहन्छन् । त्यस काल रूपी ब्रह्मले एक शिवलोक नामक क्षेत्रको निर्माण गऱ्यो । फेरि दुवै जनामा पति-पत्नीको ब्यवहार भयो जसबाट एउटा पुत्र उत्पन्न भयो । उसको नाम विष्णु राखे (पृष्ठ नं. १०२) ।

फेरि रूद्र संहिता अध्याय नं. ७ पृष्ठ नं. १०३ मा ब्रह्माजीले भने कि मेरो उत्पत्ति पनि भगवान सदाशिव (ब्रह्म-काल) तथा प्रकृति (दुर्गा) को संयोगबाट अर्थात् पति-पत्नीको ब्यवहारबाट नै भयो । अनि फेरि मलाई बेहास गरि दिए ।

फेरि रूद्र संहिता अध्याय नं. ९ पृष्ठ नं. ११० मा भनिएको छ कि यस प्रकार ब्रह्मा, विष्णु तथा रूद्र यी तीनै देवताहरूमा गुण छ, परन्तु शिव (का-ब्रह्म) गुणतीत मानिन्छ ।

यहाँ निर चार सिद्ध भए अर्थात् सदाशिव (काल-ब्रह्म) र प्रकृति (दुर्गा) बाट नै ब्रह्मा, विष्णु तथा शिव उत्पन्न भएका हुन् । तीनै भगवानहरू (श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी तथा श्री शिवजी) का माताजी श्री दुर्गाजी तथा पिता श्री ज्योति निरंजन (ब्रह्म) हुन् । यही

तीन प्रभु रजगुण-ब्रह्मजी, सतगुण-विष्णुजी, तमगुण-शिवजी हुन् ।

"पवित्र श्रीमद्भगवत गीताजीमा सृष्टी रचनाको प्रमाण"

यसैको प्रमाण पवित्र गीताजी अध्याय १४ श्लोक ३ देखि ५ सम्म छ । ब्रह्म (काल) भन्दै छ कि प्रकृति (दुर्गा) त मेरो पत्नी हो, म ब्रह्म (काल) उसको पति हुँ । हामी दुवैको संयोगले सबै प्राणीहरू सहित तीनै गुणहरू (रजगुण- ब्रह्माजी, सतगुण - विष्णुजी, तमगुण - शिवजी) को उत्पत्ति भएको हो । म (ब्रह्म) सबै प्राणीहरूको पिता हुँ तथा प्रकृति (दुर्गा) यिनीहरूको आमा (माता) हुन् । म यसको पेटमा वीर्य स्थापना गरिदिन्छु जसबाट सबै प्राणीहरूको उत्पत्ति हुन्छ । प्रकृति (दुर्गा) बाट उत्पन्न तीनै गुण (रजगुण बह्म, सतगुण विष्णु तथा तमगुण शिव) जीवलाई कर्म आधारबाट शरीरमा बाधिन्छन् ।

यही प्रमाण अध्याय १५ श्लोक १ देखि ४ तथा १६, १७ मा पनि छ ।

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. १

ऊर्ध्वमूलम्, अधःशाखम्, प्राहुः, अव्ययम्,
छन्दासि, यस्य, पर्णानि, यः, तम्, वेद, सः, वेदविंत् ।।

अनुवाद : (ऊर्ध्वमूलम्) माथि पूर्णपरमात्मा आदि पुरूष परमेश्वर रुपी जरा भएको (अधःशाखम्) तल शाखा (हाँगा) भएको (अव्ययम्) अविनाशी (अश्वत्थम्) विस्तारित रूख (वृक्ष) छ, घोडा जस्तै बलियो (यस्य) जसका (छन्दांसि) साना-साना भाग वा हाँगाहरू (पर्णानि) पातहरू (प्राहुः) भनिएको छ (तम्) त्यो संसाररूप रूखलाई (यः) जो (वेद) सर्वाङ्ग सहित जान्दछ (सः) उ (वेदवित्) पूर्णज्ञानी अर्थात् तत्त्वदर्शी हो ।

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. २

अधः, च, ऊर्ध्वम्, प्रसृताः, तस्य, शाखाः, गुणप्रवृद्धाः,
विषयप्रवालाः, अधः, च, मूलानि, अनुसन्ततानि, कर्मानुबन्धीनि, मनुष्यलोके ।।

अनुवाद : (तस्य) त्यस रूखको (अधः) तल (च) र (ऊर्ध्वम्) माथि (गुणप्रवृद्धाः) तीनै गुणहरू ब्रह्मा–रजगुण, विष्णु–सतगुण, शिव–तमगुण रूपी (प्रसृता) फिँजिएको (विषयप्रवालाः) विकार– काम क्रोध, मोह, लोभ अहङ्कार रूपी कोपिला (शाखाः) हाँगा ब्रह्मा, विष्णु, शिव (कर्मानुबन्धीनि) जीवको कर्महरूमा बाँध्नलाई (अपि) पनि (मूलानि) जराहरू मुख्य कारण हो (च) तथा (मनुष्यलोके) मनुष्यलोक – अर्थात् पृथ्वी लोकमा (अधः) तल– नर्क, चौरासी लाख जूनिहरूमा (ऊर्ध्वम्) माथि स्वर्ग लोक आदिमा (अनुसन्ततानि) ब्यवस्थित गरिएको छ ।

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. ३

न, रूपम्, अस्य, इह, तथा, उपलभ्यते, न अन्तः, न, च, आदिः, न, च
सम्प्रतिष्ठा, अश्वत्थम्, एनम्, सुविरूढमूलम्, असंगशस्त्रेण, दृढेन, छित्वा ।।

अनुवाद : (अस्य) यस रचनाको (न) छैन (आदिः) शरूवात (च) तथा (न) छैन (अन्तः) अन्त छ (न) छैन (तथा) त्यस्तो (रूपम्) स्वरूप (उपलभ्यते) पाउन जान्छ (च) तथा (इह)

यहाँ विचार कालमा अर्थात् मद्धारा दिई रहेको गीता ज्ञानमा पूर्णजानकारी मलाई पनि ज्ञान छैन (सम्प्रतिष्ठा) किन कि सबै ब्रह्मण्डहरूको रचनाको राम्रोसँग स्थाई स्थिति भएको (अश्वत्थम्) बलियो स्वरूप भएको संसार रूपी रूखको ज्ञानलाई (असंङ्गशस्त्रेण) पूर्णज्ञान रूपी (दृढेन) दृढ सूक्ष्म वेद अर्थात् तत्त्वज्ञानद्धारा बुझेर (जानेर) (छित्वा) काटेर अर्थात् निरंजनको भक्तिको क्षणिक अर्थात् क्षण भंगुर जानेर ब्रह्मा, विष्णु, शिव, बह्य तथा परब्रह्म भन्दा पनि पर (अगाडी) पूर्णबह्यको खोजी गर्नु पर्छ ।

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. ४

ततः, पदम्, तत्, परिमार्गितयम्, यस्मिन्, गताः, न, निवर्तन्ति, भूयः,

तम्, एव्, च, आद्यम्, पुरूषम्, प्रपद्ये, यतः, प्रवृतिः, प्रसृता, पुराणी ।।

अनुवाद : जब तत्त्वदर्शी संत भेटिन्छन् (ततः) यसपछि (तत्) त्यो परमात्माको (पदम्) पद स्थान अर्थात् सतलोकको (परिमार्गितव्यम्) भली भाँति खोज्नु पर्छ (यसिन्) जस्मा (गताः) गई सकेका साधक (भूयः) फेरि (न, निवर्तन्ति) फर्केर संसारमा आउँदैनन् (च) र (यतः) जुन परमात्मा–परम अक्षर ब्रह्मबाट (पुराणी) आदि (प्रवृतिः) रचना–सृष्टी (प्रसृता) उत्पन्न भएको छ (तम्) अज्ञात (आद्यम्) आदि यम अर्थात् म काल निरंजन (पुरूषम्) पूर्णपरमात्माको (एव) नै (प्रपद्ये) शरणमा छुँ तथा उसैको पूजा गर्दछु ।

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. १६

द्वौ, इमौ, पुरूषौ, लोके, क्षरः, च, अक्षरः, एव, च

क्षरः, सर्वाणि, भूतानि, कूटस्थः, अक्षरः, उच्यते ।।

अनुवाद : (लोके) यस संसारमा (द्वौ) दुई प्रकारका (क्षरः) नाशवान् (च) र (अक्षर :) अविनाशी (पुरूषौ) भगवान छन् (एव) यसै प्रकार (इमौ) यी दुवै प्रभुहरूको लोकहरूमा (सर्वाणि) सम्पूर्ण (भूतानि) प्राणीहरूको शरीर त (क्षरः) नाशवान् (च) र (कूटस्थः) जीवात्मा (अक्षर :) अविनाशी (उच्यते) भनिन्छ ।

गीता अध्याय नं. १५ को श्लोक नं. १७

उत्तमः, पुरुषः, तु, अन्यः, परमात्मा, इति, उदाहृतः,

यः, लोकत्रयम् आविश्य, बिभर्ति, अव्ययः, ईश्वरः ।।

अनुवाद : (उत्तमः) उत्तम (पुरूषः) प्रभु (तु) त (अन्यः) उपरोक्त दुवै प्रभुहरू "क्षर पुरूष तथा अक्षर पुरूष" भन्दा पनि अर्को नै छ (इति) यो वास्तवमा (परमात्मा) परमात्मा (उदाहृतः) भनेको छ । (यः) जो (लोकत्रयम्) तीनै लोकहरूमा (आविश्य) प्रवेश गरी (बिभर्ति) सबैको धारण पोषण गर्दछ एवं (अब्ययः) अविनाशी (ईश्वरः) प्रभुहरूमा श्रेष्ठ अर्थात् समर्थ प्रभु छ ।

भावार्थ - गीता ज्ञान दाता प्रभुले मात्र यति नै भन्नु भएको छ कि यो संसार उल्टो झुण्डिएको रुख (वृक्ष) जस्तै बुझ (जान) । माथि जरा (मूल) त पूर्णपरमात्मा हो । तल हाँगा बिँगा आदि अन्य भाग जान्नु । यस संसा रूपी रूखको प्रत्येक भागको अलग-अलग विवरण जुन सन्त जान्दछ त्यो तत्त्वदर्शी सन्त हो जस्को विषयमा गीता अध्याय ४ श्लोक

नं. ३४ मा भनिएको छ । गीता अध्याय १५ श्लोक नं. २-३ मा मात्र यति नै भनिएको छ कि तीन गुण रूपी शाखा छन् । यहाँ विचारकालमा अर्थात् गीतामा तपाईलाई म (गीता ज्ञान दाता) जानकारी दिन सक्तिन किन कि मलाई यस संसारको रचना आदि र अंतको ज्ञान छैन । त्यसको लागि गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा भनिएको छ कि कुनै तत्त्वदर्शी सन्तबाट त्यो पूर्णपरमात्माको ज्ञान जान । यस गीता अध्याय १५ श्लोक १ मा त्यस तत्त्वदर्शी सन्तको पहिचान बताइएको छ कि त्यो संसार रूपी रूखको प्रत्येक भागको ज्ञान गराउने छ । उसैलाई सोध । गीता अध्याय ४ श्लोक नं. ३४ मा भनिएको छ कि त्यो तत्त्वदर्शी सन्त भेटे पछि त्यस परमपद परमेश्वरको खोजी गर्नु अर्थात् त्यस तत्त्वदर्शी सन्तले भने अनुसार साधना गर्नु जसबाट पूर्णमोक्ष (अनादि मोक्ष) प्राप्त हुन्छ । गीता अध्याय १५ को श्लोक १६-१७ मा स्पष्ट पारेको छ कि तीन प्रभु छन् । एक क्षरपुरूष (ब्रह्म) दोस्रो अक्षर पुरूष (पर ब्रह्म) तेस्रो परम अक्षर पुरूष (पूर्णब्रह्म) । क्षरपुरूष तथा अक्षर पुरूष वास्तवमा अविनाशी छैनन् । त्यो अविनाशी परमात्मा त यी दुवै भन्दा अर्को (अन्य) नै छ । उहाँ नै तीनै लोकहरूमा प्रवेश गरी सबैको धारण पोषण गर्नु हुन्छ ।

उपरोक्त श्रीमद्भगवत गीता १५ श्लोक १ देखि ४ तथा १६-१७ बाट यो प्रमाणित भयो कि उल्टो झुण्डिएको संसार रूपी रूखको मूल अर्थात् जरा त परम अक्षर ब्रह्म अर्थात् पूर्णब्रह्म हुन् जसबाट पूरै रूखको रेख-देख (पालन) हुन्छ तथा रूखको जुन भाग पृथ्वीको तुरन्त बाहिर भुई (जमीन) मा सँगै देखिन्छ त्यो फेद हुन्छ त्यसलाई अक्षर पुरूष अर्थात् पर ब्रह्म जान । त्यस फेदबाट माथि गएर अन्य मोटो हाँगा निक्लिन्छ त्यसमा एउटा हाँगालाई ब्रह्म अर्थात् क्षरपुरूष जान तथा त्यही हाँगाबाट अन्य तीन हाँगा (शाखा) हरू निक्लिन्छन् तीनलाई ब्रह्मा, विष्णु र शिव जान साथै हाँगाहरूबाट अगाडी पत्ताहरूको रूपमा सांसारिक प्राणी जानौं । उपरोक्त गीता अध्याय १५ श्लोक १६-१७ मा स्पष्ट छ कि क्षरपुरूष (ब्रह्म) तथा अक्षर पुरूष (परब्रह्म) तथा यी दुवैका लोकहरूमा जति पनि प्राणी छन् उनीहरूको स्थूल शरीर त नाशवान छन् तथा जीवात्मा अविनाशी छ अर्थात् उपरोक्त दुवै प्रभु र यिनीहरू अन्तर्गत प्राणी नाशवान छन् । यद्यपि अक्षर पुरूष (परब्रह्म) लाई अविनाशी भनिएको छ तर वास्तवमा अविनाशी परमात्मा त यी दुई भन्दा पनि अर्का (अन्य) छन् । उनी तीनै लोकहरूमा प्रवेश गरी सबैको पालन-पोषण गर्छन् । उपरोक्त विवरणमा तीन प्रभुहरूका भिन्दा भिन्दै वर्णन गरिएको छ ।

"पवित्र बाईबल तथा पवित्र कुर्आन शरीफमा सृष्टी रचनाको प्रमाण"

यसैको प्रमाण पवित्र बाईबलमा तथा पवित्र कुर्आन शरीफमा पनि छ ।

कुर्आन शरीफमा बाईबलको पनि ज्ञान छ, यसले गर्दा यी दुईटैं पवित्र सद्ग्रन्थहरूले मिली-जुली प्रमाणित गरेको छ कि को र कस्तो छ सृष्टी रचनहार तथा त्यसको वास्तविक नाम के हो ।

पवित्र बाईबल (उत्पत्ति ग्रन्थ पृष्ठ नं. २ मा, अ. १:२० - २:५ मा) **छैठौं दिन :– प्राणी र मनुष्य :**

अन्य प्राणीहरूको रचना गरेर २६. फेरि परमेश्वरले भन्नु भयो, हामी मनुष्यलाई आफ्नो स्वरुप अनुसार आँनै समानतामा बनाउ जसले सबै प्राणीहरूलाई काबूमा राख्नेछन् । २७. तब परमेश्वरले मनुष्यलाई आँनै स्वरूप अनुसार उत्पन्न गर्नु भयो, आँनै स्वरुप अनुसार परमेश्वरले उस (मनुष्य) लाई उत्पन्न गर्नु भयो, नर र नारी बनाएर मनुष्यहरूको सृष्टी गर्नु भयो ।

२९. प्रभुले मनुष्यलाई खानको लागि जति बीऊ वाला स-साना पौधा र जति पौधाहरूमा बीऊ वाला फल हुन्छन् त्यो खानको लागि प्रदान गर्नु भएको छ, (मासु खान भनेको छैन ।)

सातौं दिनः- विश्रामको दिन :

परमेश्वरले छः दिनमा सबै सृष्टी गर्नु भयो उत्पत्ति गर्नु भयो र सातौं दिन विश्राम गर्नु भयो ।

पवित्र बाईबलले सिद्ध गरि दियो कि परमात्मा मानव सदृश शरीमा छन्, जसले छः दिनमा सबै सृष्टीको रचाना गरे तथा फेरि विश्राम गर्नु भयो ।

पवित्र कुर्आन शरीफ (सुरत फुर्कानि २५, आयत नं. ५२, ५८, ५९)

आयत ५२ :- फला तुतिअल् _ काफिरन् व जहिद्हुम बिही जिहादन् कबीरा (कबीरन्) ।।५२।।

यसको भावार्थ छ कि हजरत मुहम्मदजीको खुदा (प्रभु) भन्दै छ कि हे पैगम्बर ! तपाई काफिरहरू (जो एक प्रभुको भक्ति त्यागेर अन्य देवी-देवताहरू तथा मूर्ति आदिको पूजा गर्दछन्) ले भनेको नमान्नु किन कि तिनीहरू कबीरलाई पूर्णपरमात्मा मान्दैनन् । तपाई मद्वारा दिइएका यस कुर्आनको ज्ञानको आधारमा अटल रहनु कि कबीर नै पूर्णप्रभु हुन तथा कबीर अल्लाहको लागि संघर्ष गर्न (लड्ने होइन) अर्थात् अडिग रहनु ।

आयात ५८ :- व तवक्कल् अलल्- हरूिल्लजी ला यमूतु व सब्बिह्दिही व कफा बिही बिजुनूबि अिबादिही खबीरा (कबीरा) ।।५८।।

भावार्थ छ कि हजरत मुहम्मदजी जसलाई आफ्नै प्रभु मान्दछन् त्यो अल्लाह (प्रभु) कुनै अर्को पूर्णप्रभुतिर संकेत गर्दै छ कि ऐ पैगम्बर त्यस कबीर परमात्मामा विश्वास राख जो तलाई जिउँदो माहात्माको रूपमा आएर भेटेका थियो । उ कहिल्यै मर्ने वाला छैन अर्थात् वास्तव अविनाशी छ । तारीफका साथ उनको पाकी (पवित्र महिमा) को गुणगान गर्दै जा, त्यो बकीर अल्लाह (कविर्देव) पूजा योग्य छ तथा आफ्नो उपासकहरूको सबै पापहरूलाई विनाश गर्ने वाला छ ।

आयत ५९ :- अल्ल्जी खलकस्समावाति वल्अर्ज व मा बैनहुमा फी सित्तति अय्यामिन् सुम्मस्तवा अलल्अर्शि अर्रह्मानु फस्अल् बिही खबीरन् (कबीरन्) ।।५९।।

भावार्थ छ कि हजरत मुहम्मदलाई कुर्आन शरीफ भन्ने प्रभु (अल्लाह) भन्दै छ कि त्यो कबीर प्रभु त्यहि हो जसले धर्ती तथा आकाशको बीचमा जे सुकै विद्यमान छ सबै सृष्टीको रचना छः दिनमा गरेर सातौं दिन माथि आफ्नो सत्यलोकमा सिंहासनमा विराजमान भए । उसको बारेमा जानकारी कुनै (बाखबर) तत्त्वदर्शी सन्तसित सोध्नु ।

त्यस पूर्णपरमात्माको प्राप्ति कसरी हुन्छ तथा वास्तविक ज्ञान त कुनै तत्त्वदर्शी सन्त (बाखबर) सित सोध्नु, म जान्दिन ।

उपरोक्त दुवै पवित्र धर्म (ईसाई तथा मुसलमान) हरूको पवित्र शास्त्रहरूले पनि प्रमाणित गऱ्यो कि सबै सृष्टी रचनहार, सबै पाप विनाशक, सर्व शक्तिमान, अविनाशी पर मात्मा मानव सदृश शरीरमा आकारमा छ तथा सत्यलोकमा बस्नु हुन्छ । उनको नाम कबीर हो, उनैलाई अल्लाहु अकबिरू पनि भन्छन् ।

आदरणीय धर्मदासजीले पूज्य कबीर प्रभुसित सोध्नु भयो कि हे सर्वशक्तिमान ! आज सम्म यो तत्त्वज्ञान कसैले पनि भनेनन्, वेदहरूका मर्मज्ञ ज्ञानीहरूले पनि भनेनन् । यसबाट सिद्ध छ कि चारै पवित्र वेद तथा चारै पवित्र कतेब(कुर्आन शरीफ आदि) गलत (झुट्टा) छ । पूर्णपरमात्माले भन्नु भयो :-

कबीर, वेद कतेब झुठे नही भाई, झुठे हैं जो समझे नाहिं ।

भावार्थ छ कि चारै पवित्र वेद (ऋग्वेद - अथर्ववेद - यजुर्वेद - सामवेद) तथा पवित्र चारै कतेब (कुर्आन शरीफ - जबूर - तौरात - इंजिल) गलत छैनन् । तर जसले यीनलाई बुझेनन् ती अबुझ हुन् ।

"पूज्य कबीर परमेश्वर (कवीर्देव)जीको अमृतवाणीमा सृष्टी रचना"

विशेषः- निम्न अमृतवाणी सन् १४०३ देखि जब पूज्य कविर्देव (कबीर परमेश्वर) लीलामय शरीरमा पाँच वर्षको हुनु भयो सन् १५१८ जब कविर्देव (कबीर परमेश्वर) मगहर स्थानबाट सशरीर सतलोक जानु भयो को बीचमा लगभग ६०० वर्ष पूर्व परम पूज्य कबीर परमेश्वर (कविर्देव)जीद्वारा आफ्नो निजी सेवक (दास भक्त) आदरणीय धर्मदास साहेबजीलाई सुनाउनु भएको थियो तथा धनी धर्मदास साहेबजीले लिपिबद्ध गर्नु भएको थियो । तर त्यस बेलाको पवित्र हिन्दुहरू र पवित्र मुसलमानहरूका अबुझ गुरूहरू (धामी-झाँक्रीहरू) ले भने कि यो धाणक (बुनकर/जुलाहा) कबीर झुट्टा छ । कुनै पनि सद्ग्रन्थमा श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी तथा श्री शिवजीका माता-पिताको नाम छैन । यी तीनै प्रभु अविनाशी छन् यिनीहरूको जन्म मृत्यु हुँदैन । न त पवित्र वेदहरूमा वा पवित्र कुर्आन शरीफ आदिमा कबीर परमेश्वरको प्रमाण छ तथा परमात्मालाई निराकार लेखिएको छ । हामी प्रतिदिन पढछौं । अबोध आत्माहरूले ती चतुर गुरुहरू माथि विश्वास गरी हाले कि साँच्चिकै यो कबीर धाणक त अशिक्षित हो तथा गुरुजी हरू शिक्षित छन्, साँच्चै नै भनेको होला । आज त्यही सत्यता प्रकाशमा आइ रहेको छ तथा आफ्ना सबै पवित्र धर्महरूका सद्ग्रन्थ साक्षी छन् । यसबाट सिद्ध छ कि पूर्णपरमेश्वर, सर्व सृष्टी रचनहारकुल करतार तथा सर्वज्ञ कविर्देव (कबीर पर मेश्वर) नै हो जो काशी (बनारस) मा कमलको फूलमा प्रकट भए तथम १२० वर्ष सम्म वास्तविक तेजोमय शरीर माथि मानव सदृश्य शरीर हल्का उज्यालो बनाएर बस्नु भयो साथै

आफुद्वारा रचीत सृष्टीको ठकि-ठीक (वास्तविक तत्त्व,) ज्ञान दिएर सशरीर सतलोक जानु भयो । कृपया प्रेमी पाठक पढनुहोस निम्न अमृतवाणी परमेश्वर कबीर साहेबजीद्वारा उच्चारित :-

धर्मदास यह जग बौराना । कोइ न जाने पद निरवाना ।।
यहि कारन मैं कथा पसारा । जगसे कहियो राम नियारा ।।
यही ज्ञान जग जीव सुनाओ । सब जीवोंका भरम नशाओ ।।
अब मैं तुमसे कहों चिताई । त्रयदेवनकी उत्पति भाई ।।
कुछ संक्षेप कहों गुहराई । सब संशय तुम्हरे मिट जाई ।।
भरम गये जग वेद पुराना । आदि रामका का भेद न जाना ।।
राम राम सब जगत बखाने । आदि राम कोइ बिरला जाने ।।
ज्ञानी सुने सो हिरदै लगाई । मूर्ख सुने सो गम्य ना पाई ।।
माँ अष्टंगी पिता निरंजन । वे जम दारुण वंशन अंजन ।।
पहिले कीन्ह निरंजन राई । पीछेसे माया उपजाई ।।
माया रूप देख अति शोभा । देव निरंजन तन मन लोभा ।।
कामदेव धर्मराय सत्ताये । देवी को तुरतही धर खाये ।।
पेट से देवी करी पुकारा । साहब मेरा करो उबारा ।।
टेर सुनी तबह म तहा आये । अष्टंगी को बंद छुडाये ।।
सतलोक में कीन्हा दुराचारि, काल निरंजन दिन्हा निकारि ।।
माया समेत दिया भगाई, सोलह संख कोस दूरी पर आई ।।
पेट से देवी करी पुकारा । साहब मेरा करो उबारा ।।
टेर सुनी तबह म तहा आये । अष्टंगी को बंद छुडाये ।।
सतलोक में कीन्हा दुराचारि, काल निरंजन दिन्हा निकारि ।।
माया समेत दिया भगाई, सोलह संख कोस दूरी पर आई ।।
अष्टंगी और काल अब दोई, मंद कर्म से गए बिगोई ।।
धर्मराय को हिकमत कीन्हा । नख रेखा से भगकर लीन्हा ।।
धर्मराय किन्हा भोग विलासा । मायाको रही तब आसा ।।
तीन पुत्र अष्टंगी जाये । ब्रह्मा विष्णु शिव नाम धराये ।।
तीन देव विस्तार चलाये । इनमें यह जग धोखा खाये ।।
पुरुष गम्य कैसे को पावै । काल निरंजन जग भरमावै ।।
तीन लोक अपने सुत दीन्हा । सुन्न निरंजन बासा लीन्हा ।।
अलख निरंजन सुन्न ठिकाना । ब्रह्मा विष्णु शिव भेद न जाना ।।
तीन देव सो उनको धावें । निरंजन का वे पार ना पावें ।।
अलख निरंजन बडा बटपारा । तीन लोक जिव कीन्ह अहारा ।।
ब्रह्मा विष्णु शिव नहीं बाचये । सकल खाय पुन धूर उडाये ।।
तिनके सुत हैं तीनों देवा । आंधर जीव करत हैं सेवा ।।
अकाल पुरुष काहू नहिं चीन्हां । काल पाय सबही गह लीन्हां ।।
ब्रह्म काल सकल जग जाने । आदि ब्रह्मको ना पहिचाने ।।
तीनों देव और औतारा । ताको भजे सकल संसारा ।।

तीनों गसणका यह विस्तारा । धर्मदास मै कहें पुकारा ।।
गुण तीनों की भक्ति में, भूल परो संसार ।
कहै कबीर निज नाम बिन, कैसे उतरैं पार ।।

उपरोक्त अमृतवाणीमा परमेश्वर कबीर साहेबजी आफ्नै निजी सेवक श्री धर्मदास साहेबजीलाई भन्दै हुनु हुन्छ कि धर्मदास यो सब संसार तत्त्वज्ञानको अभावबाट विचलित छ । कसैलाई पूर्णमोक्षको बाटो तथा सम्पूण सृष्टी रचनाको ज्ञान छैन । त्यसैले म तिमीलाई मैद्वारा रचीत सृष्टीको कथा सुनाउँदछु । बुद्धिमान ब्यक्ति त तुरून्तै बुभ्ने छन् तर जो सबै प्रमाणहरूलाई देखेर पनि मान्दैनन् भने ती अबुभ प्राणी काल प्रभावले प्रभावित छन्, तिनीहरू भक्ति योग्य छैनन् । अब म भन्दछु तीनै भगवानहरू (ब्रह्माजी, विष्णुजी तथा शिवजी) को उत्पत्ति कसरी भयो । यिनीहरू की माता अष्टङ्गी (दुर्गा) र पिता ज्योति निर ंजन (ब्रह्म, काल) हो । पहिले ब्रह्मको उत्पत्ति अण्डाबाट भयो । फेरि दुर्गाको उत्पत्ति भयो । दुर्गाको रूपमा आसक्त भएर काल (ब्रह्म) ले गलती (छेड-खानी) गऱ्यो अनि दुर्गाले उसको पेटमा शरण लीइन । म त्यहाँ गएँ जहाँ ज्योति निरंजन काल थियो । तब भवानीलाई ब्रह्मको पेटबाट निकालेर एक्काइस ब्रह्मण्ड समेत १६ संख कोस टाढा पठाई दिएँ । ज्योति निरंजन (धर्मराय) ले प्रकृति देवी (दुर्गा) सँग भोग विलास गऱ्यो । यी दुवैको संयोगबाट तीनै गुणहरू (श्री ब्रह्माजी, विष्णुजी तथा श्री शिवजी) को उत्पत्ति भयो । यीनै तीन गुणहरू (रजगुण ब्रह्माजी, सतगुण विष्णुजी, तमगुण शिवजी) को नै साधना गरेर सबै प्राणी काल जालमा फँसेका छन् । जब सम्म वास्तविक मन्त्र पाउँदैनन् पूर्णमोक्ष कसरी होला ।

विशेष :- प्रिय पाठक विचार गर्नुहोस् कि श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी तथा श्री शिवजीको स्थिति अविनाशी बताइएको थियो । सबै हिन्दु समाज अहिले सम्म तीनै पर मात्माहरूलाई अजर, अमर व जन्म-मृत्यु रहित मानी रहें जबकि यी तीनै नाशवान छन् । यिनका पिता काल रूपी ब्रह्म तथा माता दुर्गा (प्रकृति/अष्टंङ्गी) हुन् जस्तो कि तपाईले पूर्व प्रमाणहरूमा पढ्नु भयो । यो ज्ञान आफ्नो शास्त्रहरूमा पनि विद्यमान छ तर हिन्दु समाजका कलयुगी गुरूहरू, ऋषिहरू, सन्तहरूलाई ज्ञान छैन । जुन अध्यापक पाठ्यक्रम (सलेबस) बाट नै अपरिचित छ त्यो अध्यापक ठीक छैन (विद्वान छैन), विद्यार्थिहरूको भविष्यको शत्रु हो । यसै प्रकार जुन गुरुहरूलाई अहिले सम्म यो थाहा छैन कि श्री ब्रह्मा, श्री विष्णु तथा श्री शिवजीका माता-पिताको हुन ? भन्नाले ती गुरू, ऋषि, सन्त ज्ञान हीन छन् । जस कार णले सबै भक्त समाजलाई शास्त्र विरूद्ध ज्ञान (लोक वेद अर्थात् दन्त्य कथा) सुनाएर अज्ञानले परिपूर्ण गरि दिए । शास्त्रविधि विरूद्ध भक्तिसाधना गराएर परमात्माको वास्तविक लाभ (पूर्णमोक्ष) बाट वंचित राखेर सबैका मानव जन्म नष्ट गराई दिए किनकि श्री मद्भगवत गीता अध्याय १६ श्लोक २३, २४ मा यही प्रमाण छ कि जो शास्त्रविधि त्यागेर मनमानी आचरण पूजा गर्छ त्यसको कुनै लाभ हुँदैन । पूर्णपरमात्मा कबीरजीने सन् १४०३ बाट नै सबै शास्त्रायुक्त ज्ञान आफ्नो अमृतवाणी (कबीरवाणी) मा भन्न प्रारम्भ गर्नु भएको थियो । तर अज्ञानी गुरूहरूले यो ज्ञान भक्त समाज सम्म जान दिएनन । जो वर्तमानमा

स्पष्ट भईरहेको छ यसले सिद्ध भयो कि कविर्देव (कबीर प्रभु) तत्त्वदर्शी सन्त रूपमा स्वयं पूर्णपरमात्मा नै आएका थिए ।

"आदरणीय गरीबदास साहेबजी को अमृतवाणीमा सृष्टी रचनाको प्रमाण"

आदि रमैणी (सद् ग्रन्थ पृष्ठ नं. ६९० देखि ६९२ सम्म)

आदि रमैंणी अदली सारा । जा दिन होते धुंधुंकारा ।।१।।
सत्त पुरुष कीन्हा प्रकाशा । हम होते तखत कबीर खवासा ।।२।।
मन मोहिनी सिरजी माया । सतपुरूष एक ख्याल बनाया ।।३।।
धर्मराय सिरजे दरबानी । चौसठ जुगतप सेवा ठानी ।।४।।
पुरुष पृथिवी जाकूं दीन्ही । राज करो देवा आधीनी ।।५।।
ब्रह्मण्ड इकीस राज तुम्ह दीन्हा । मन की इच्छा सब जुग लीन्हा ।।६।।
माया मूल रूप एक छाजा । मोहि लिए जिनहूँ धर्मराजा ।।७।।
धर्म का मन चंचल चित धार्‌या । मन माया का रूप बिचारा ।।८।।
चंचल चेरी चपल चिरागा । या के परसे सरबस जागा ।।९।।
धर्मराय कीया मन का भागी । विषय वासना संग से जागी ।।१०।।
आदि पुरुष अदली अनरागी । धर्मराय दिया दिल सें त्यागी ।।११।।
पुरुष लोक सें दीया ढहाही । अगम दीप चलि आये भाई ।।१२।।
सहज दास जिस दीप रहंता । कारण कौंन कौंन कुल पंथा ।।१३।।
धर्मराय बोले दरबानी । सुनो सहज दास बह्मज्ञानी ।।१४।।
चौसठ जुग हम सेवा कीन्ही । पुरुष पृथिवी हम कूं दीन्ही ।।१५।।
चंचल रूप भया मन बौरा । मनमोहिनी ठगिया भौंरा ।।१६।।
सतपुरुष के ना मन भाये । पुरुष लोक से हम चलि आये ।।१७।।
अगर दीप सुनत बडभागी । सहज दास मेटो मन पागी ।।१८।।
बोले सहजदास दिल दानी । हम तो चाकर सत सहदानी ।।१९।।
सतपुरुष सें अरज गुजारुं । जब तुम्हारा बिवाण उतारुं ।।२०।।
सहज दास को कीया पीयाना । सत्यलोक लीया प्रवाना ।।२१।।
सतपुरुष साबिह सरबंगी । अविगत अदली अचल अभंगी ।।२२।।
धर्मराय तुम्हरा दरबानी । अगर दीप चलि गये प्रानी ।।२३।।
कौंन हुकम करी अरज अवाजा । कहां पठावौ उस धर्मराजा ।।२४।।
भई अवाज अदली एक साचा । विषय लोक जा तीन्यूं बाचा ।।२५।।
सहज विमाान चले अधिकाई । छिन में अगर दीप चलि आई ।।२६।।
हमतो अरज करी अनरागी । तुम्ह विषय लोक जावो बडभागी ।।२७।।
धर्मराय के चले विमाना । मानसरोवर आये प्राना ।।२८।।
मनसरोवर रहन न पाये । दरै कबीरा थांना लाये ।।२९।।

बंकनाल की विषमी बाटी । तहां कबीरा रोकी घाटी ।।३०।।
इन पाँचों मिलि जगत बंधाना । लख चौरासी जीव संताना ।।३१।।
ब्रह्मा विष्णु महेश्वर माया । धर्मराय का राज पठाया ।।३२।।
यौह खोखा पुर झूठी बाजी । भिसति बैकुण्ठ दगासी साजी ।।३३।।
कृतिम जीव भुलांनें भाई । निज घर की तो खबरि न पाई ।।३४।।
सवा लाख उजपें नित हंसा । एक लाख विनशें नित अंसा ।।३५।।
उपति खपति प्रलय फेरी । हर्ष शोक जौंरा जम जेरी ।।३६।।
पाँचों तत्त्व हैं प्रलय माही । सत्वगुण रजगुण तमगुण झांई ।।३७।।
आठों अंग मिली है माया । पिण्ड ब्रह्मण्ड सकल भरमाया ।।३८।।
या में सुरति शब्द की डोरी । पिण्ड ब्रह्मण्ड लगी है खोरी ।।३९।।
श्वासा पारस मन गह राखो । खोल्हि कपाट अमीरस चाखो ।।४०।।
सुनाऊं हंस शब्द सुन दासा । अगम दीप है अग है बासा ।।४१।।
भवसागर जम दण्ड जमाना । धर्मराय का है तलबांना ।।४२।।
पाँचों ऊपर पद की नगरी । बाट बिहंगम बंकी डगरी ।।४३।।
हमरा धर्मराय सों दावा । भवसागर में जीव भरमावा ।।४४।।
हम तो कहैं अगम की बानी । जहाँ अविगत अदली आप बिनानी ।।४५।।
बंदी छोड हमारा नामं । अजर अमर है अस्थीर ठामं ।।४६।।
जुगन जुगन हम कहते आये जम जौरा सें हंस छुटाये ।।४७।।
जो कोई माने शब्द हमारा । भवसागर नही भरमें धारा ।।४८।।
या में सुरति शब्दका लेखा । तन अंदर मन कहो कीन्ही देखा ।।४९।।
दास गरीब अगम की बानी । खोजा हंसा शब्द सहदानी ।।५०।।

उपरोक्त अमृतवाणीको भावार्थ छ कि आदरणीय गरीबदास साहेबजी भन्दै हुनुहुन्छ कि यहाँ पहिले मात्र अध्याँरो (अंधकार) थियो तथा पूर्णपरमात्मा कबीर परमात्मा कबीर साहेबजी सत्यलोकमा गद्दी (सिंहासन) माथि विराजमान हुनुहुन्थ्यो । आमी त्यहाँ चाकर थियौं । परमात्माले ज्योति निरंजनलाई उत्पन्न गर्नु भयो । फेरि उसको तपको प्रतिफलमा एक्काइस ब्रह्मण्ड प्रदान गर्नु भयो । अनि फेरि माया (प्रकृति) को उत्पत्ति गर्नु भयो । नवयुवती दुर्गाको रूपमा मोहित भएर ज्योति निरंजन (ब्रह्म) ले दुर्गा (प्रकृति) लाई बलात्कार गर्ने चेष्टा (प्रयास) गऱ्यो तथा त्यसको सजाय (दण्ड) पनि पायो । उसलाई सत्यलोकबाट निष्कासित गरीयो तथा श्राप लाग्यो कि एक लाख मानव शरी धारी प्राणीहरूको प्रतिदिन आहार गर्नेछ । यहाँ सबै प्राणी जन्म-मृत्युको कष्ट उठाई रहेका छन् । यदि कोही पूर्णपरमात्माको वास्तविक शब्द (सच्चानाम जप मन्त्र) हामीबाट प्राप्त गर्छ भने उसलाई कालको बन्धनबाट मुक्त गरिने छ । हाम्रो बन्दी छोड नाम हो । आदरणीय गरीबदासजी आफ्नो गुरू र कबीर परमात्माको आधारमा भन्दै हुनु हुन्छ कि सच्चा मंत्र अर्थात् सतनाम र सार शब्दको प्राप्ति गर, पूर्णमोक्ष हुनेछ । होइन भने नकली नाम दाता संत व महंथहरूको मिठा-मिठा कुरामा फँसेर शास्त्र रहित साधाना गरेर काल जालमा रही रहने छौ । फेरि कष्ट माथि

कष्ट उठाउने छौं ।

।। गरीबदासजी महाराजको वाणी।।

(सत ग्रन्थ साबिह पृष्ठ नं.६९० बाट सहाभार)

माया आदि निरंजन भाई, अपने जाऐ आपै खाई ।

बह्मा विष्णु महेश्वर चेला, ऊा सोहं का है खेला ।।

शिखर सुत्र मे धर्म अन्यायी, जिन शक्ति डायन महल पठाई ।।

लाख ग्रास नित उठ दूती, माया आदि तख्त की कुती ।।

सवा लाख घडिये नित भांडे, हंसा उतपति परलय डांडे ।

ये तीनों चेला बटपारी, सिरजे पुरुष सिरजी नारी ।।

खोखापुर में जीव भुलाये, स्वपना बहिस्त वैकुंठ बनाये ।

यो हरहट का कुआ लोई, या गल बंध्या है सब कोई ।।

कीडी कुजंर और अवतारा, हरहट डोरी बंधे कई बारा ।

अरब अलील इन्द्र हैं भाई, हरहट डोरी बंधे सब आई ।।

शेष महेश गणेश्वर ताहिं, हरहट डोरी बंधे सब आहिं ।

शुक्रादिक ब्रह्मादिक देवा, हरहट डोरी बंधे सब खेवा ।।

कोटिक कर्ता फिरता देख्या, हरहट डोरी कहूँ सुन लेखा ।

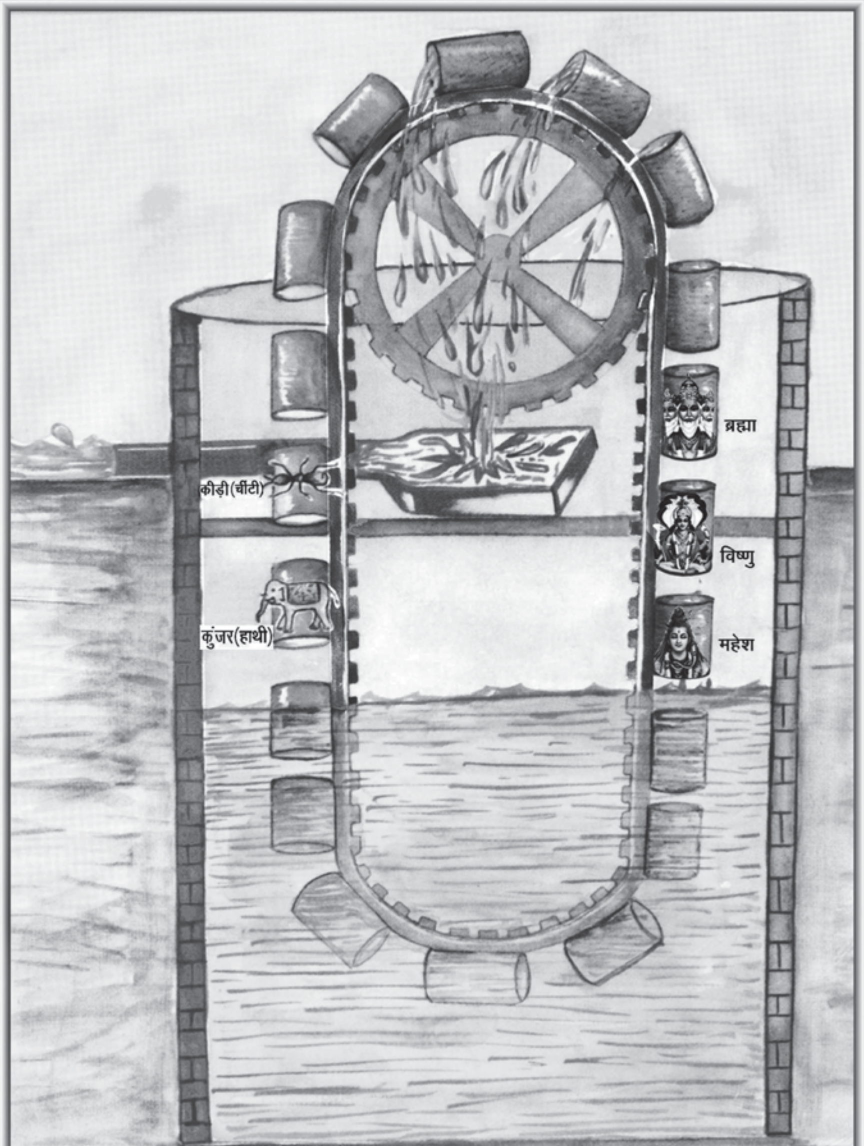
चतुर्भुजी भगवान कहावैं, हरहट डोरी बंधे सब आवै ।।

यो है खोखापुर का कुआ, या में पडा सो निश्चय मुवा ।

ज्योति निरंजन (कालबली) को वशीभूत भएर यी तीनै देवताहरू (ब्रह्मा, विष्णु, शंकर) आफ्नो महिमा देखाएर जीवहरूलाई स्वर्ग नर्क तथा भजसागर लख चौरासी योनीहरू) मा भौतारी रहेका हुन्छन् । ज्योति निरंजन आफ्नो मायाले नागिनी जस्तै जीवहरूलाई उत्पन्न गर्छन् र फेरि मार दिन्छन् । जसरी नागिनी आफ्नो पुच्छरले अण्डाहरूको चारैतिर कुण्डली (सर्पनीको पुच्छरको घेरा) बनाउछे फेरि ती अण्डाहरू माथि आफ्नो फनले हिर्काउछे जसले अण्डाहरू फुट्छन् र बच्चाहरू बाहिर निस्कन्छन् । तिनलाई नागिनी खाई दिन्छे । नागिनीको धेरै अण्डाहरू हुन्छ, फनले हिर्काउने बेला जुन अण्डाहरू फुट्छन् त्यसबाट बच्चाहरू निकन्छन् । यदि कुनै बच्चा कुण्डली (सर्पनीको पुच्चरको घेर ा) बाट बाहिर निस्कन्छ भने त्यो बाँच्दछ । कुण्डलीमा रहेका कुनै बच्चालाई सर्पनीले छोड्दिन्, सबैलाई खान्छे ।

माया काली नागिनी, अपने जाये खात । कुण्डली में छोडै नहीं, सौ बातों की बात ।।

यस्तै यो कालबलीको जाल हो । निरंजन सम्मको भक्ति पूरै संतबाट नाम उपदेश लिएर गरे पनि यो निरंजनको कुण्डली (२१ ब्रह्मण्डहरू) बाट बाहिर निसकन सकिदैन । स्वयं ब्रह्मा, विष्णु महेश आदि माया शेराँवाली पनि निरंजनको कुण्डली भित्र छन् । यी बिचर ाहरू अवतार धारण गरी आउँछन् र जन्म मृत्युको चक्कर काटी रहन्छन् । यसैले विचार गर्नुहोस् सोहं जप जो कि ध्रुब व प्रहलाद र सुकदेव ऋषिलेजीनु भयो उनीहरू पनि पार हुन सकेन । किनकि श्री विष्णु पुराणको प्रथम अंशको अध्याय १२ श्लोक नं. ८३ पृष्ट ५१

योह हरहट का कुआँ लोई, या गल बंध्या है सब कोई।
कीड़ी कुंजर और अवतारा, हरहट डोरी बंधे कई बारा।।

काल लोक में जन्म-मरण रूपी हरहट (चक्र)

म लेखिएको छ कि ध्रुब मात्र एक कल्प अर्थात् एक हजार चतुर्युग सम्म मुक्त छन् । यसैले काल लोक मै रहनु भयो । 'ऊँ नमः भगवते वासुदेवाय' मन्त्र जप गर्ने भक्त पनि कृष्ण सम्मको भक्ति गर्दै छ उ पनि चौरासी लाख योनिहरूको चक्करबाट बाँच्न सक्तैन । यो पर म पूज्य कबीर साहेब र आदरणीय गरीबदास साहेबजी महाराजको वाणी प्रत्यक्ष प्रमाण दिन्छ कि

अनन्त कोटि अवतार हैं, माया के गोविन्द । कर्ता हो हो अवतरे, बहुर पडे जग फंध ।।

सतपुरूष कबीर साहेबजीको भक्तिले नै जीव मुक्त हुन सक्छ ।

जब सम्म जीव सतलोकमा वापिस जाँदैन तब सम्म काल लोकमा यस्तै किसिमले कर्म गर्दै रहन्छ र गरेका नाम र दान धर्मको कमाई स्वर्ग रूपी होटलमा समाप्त गरी कर्माधार ले चौरासी लाख प्रकारका प्राणीहरूको शरीरमा कष्ट उठाउने काल लोकमा चक्कर काटी र हने छ । माया (दुर्गा) बाट उत्पन्न भएर करोडौं गोविन्द (ब्रह्मा-विष्णु-शिव) मरी सकेका छन् । भगवानको अवतार भएर आएका थिए । फेरि कर्म बन्धनमा बाँधिएर कर्म भोग गर ी चौरासी लाख योनीहरूमा गए । जस्तै भगवान विष्णुजीलाई देवर्षि नारदको श्राप लाग्यो । उनी श्री रामचन्द्र रूपमा अयोध्यामा आए । फेरि श्री रामजी रूपमा बालीको बध गरे । त्यो कर्म दण्ड भोग्नका लागि श्री कृष्णको जन्म भयो फेरि बाली आत्मा शिकारी भयो र आफ्नो प्रतिशोध लियो । श्री कृष्णजीको पैतालामा विषाक्त तीर हानेर बध गऱ्यो । महाराज गरीबदासजी आफ्नो वाणीमा भन्नु हुन्छः

ब्रह्मा विष्णु महेश्वर माया, और धर्मराय कहिये ।
इन पाचो मिल परपंच बनाया, वाणी हमरी लहिये ।।
इन पाचों मिल जीव अटकाये, जुगन–जुगन हम आन छुटाये ।
बन्दी छोड हमारा नामं, अजर अमर है अस्थिर ठामं ।।
पीर पैगम्बर कुतुब औलिया, सुर नर मुनिजन ज्ञानी ।
येता को तो राह न पाया, जम के बंधे प्राणी ।।
धर्मराय की धूमा-धामी, जम पर जंग चलाऊँ ।
जोरा को तो जान न दूगां, बांध अदल घर ल्याऊँ ।।
काल अकाल दोहूँ को मोसूं, महाकाल सिर मूंडू ।
मैं तो तख्त हजूरी हुकमी, चोर खोज कूं ढूंढू ।।
मूला माया मग में बैठी, हंसा चुन–चुन खाई ।
ज्योति स्वरूपी भया निरंजन, मैं ही कर्ता भाई ।।
संहस अठासी दीप मुनीश्वर, बंधे मुला डोरी ।
ऐत्यां में जम का तलबाना, चलिए पुरुष कीशोरी ।।
मूला का तो माथा दागूं, सतकी मोहर मरूंगा ।
पुरुष दीप कूं हंस चलाऊँ, दरा न रोकन दूंगा ।।
हम तो बन्दी छोड कहावां, धर्मराय है चकवै ।

सतलोक की सकल सुनावां, वाणी हमरी अखवै ।।
नौ लख पटट्न ऊपर खेलूं, साहदरे कूं रोकूं ।
द्वादस कोटि कटक सब काटूं, हंस पठाऊँ मोखूं ।।
चौदह भुवन गमन है मेरा, जल थल में सरबंगी ।
खलिक खलक खलक में खालिक, अविगत अचल अभंगी ।।
अगर अलील चक्र है मेरा, जित से हम चल आए ।
पाँचों पर प्रवाना मेरा, बधि छुटावन धाये ।।
जहाँ ओंकार निरंजन नाहीं, ब्रह्मा विष्णु वेद नहीं जाहीं ।
जहाँ करता नही जान भगवाना, काया माया पिण्ड न प्राणा ।।
पाँच तत्त्व तीनों गुण नाहीं, जोरा काल दीप नहीं जाहीं ।
अमर करूं सतलोक पठाँऊ, तातै बन्दी छोड कहाऊँ ।।

कबीर परमेश्वर (कविर्देव) को महिमाबताउँदै आदरणीय गरीबदास साहेबजी भन्दै हुनुहुन्छ कि हाम्रो प्रभु कबीर (कविर्देव) बन्दी छोड हुन् । बन्दी छोडको भावार्थ हा कालको कारागारबाट मुक्त गरि दिने । काल ब्रह्मको २१ ब्रह्मण्डहरूमा सबै प्राणीहरू पापले गर्दा कालका बन्दी छन् । पूर्णपरमात्मा (कविर्देव) कबीर साहेब पापको विनाश गरि दिनु हुन्छ । पापहरूको विनश न ब्रह्म, न परब्रह्म, न ब्रह्मा, विष्णु, शिव जीगर्न सक्छन् । मात्र जस्तो कर्म छ त्यसको त्यस्तै फल दिनु हुन्छ । यसैले यर्जुवेदको अध्याय ५ को मन्त्र ३२ मा लेखिएको छ 'कवीरंधारिरसि' कविर्देव (कबीर परमेश्वर) पापहरका शत्रु हुन् ।

यी पाँचै (ब्रह्मा, विष्णु शिव, माया र धर्मराय) भन्दा माथि सतपुरूष परमात्मा (कविर्देव) छन् जो सतलोकका मालिक हुन् । बाँकी सबै परब्रह्म-ब्रह्म, तथा ब्रह्मा-विष्णु-शिवजी र आदि माया नाशवान परमात्मा हुन् । महा प्रलयमा यी सबै तथा यीनका लोकहरू समाप्त हुने छन् । सामान्य जीव भन्दा अनेकौं हजार गुण ज्यादा लामो यिनीहरूको आयु छ । तर जो समय निधारित छ त्यो एक दिन अवश्य पूरा हुनेछ । आदरणीय गरीबदासजी महाराज भन्दै हुनुहुन्छ :

शिव ब्रह्मा का राज, इन्द्र गिनती कहां । चार मुक्ति वैकुण्ठ समझ, येता लह्मा ।।
संख जुगन की जुनी, उम्र बड धारिया । जा जननी कुर्बान, सु कागज पारिया ।।
यती उम्र बुलंद मरैगा अंत रे । सतगुरू लगे न कान, न भैंटे संत रे ।।

चाहे संख युग लामो उमेर किन न होस् त्यो एक दिन अवश्य समाप्त हुनेछ । यदि सतपुरुष परमात्मा (कविर्देव) कबीर साहेबको परम प्रिय पूर्णसंत (गुरू) जो नामको मन्त्र (जसमा एउटा ओ३म+तत्+सत् सांकेतिक छ) दिनु हुन्छ साथै जसलाई पूर्णसंतद्वारा नाम दान गर्ने आदेश छ । उनीबाट उपदेश लिएर नाम रूपी कमाई गर्ने हो भने हामी सतलोकको अधिकार ी हंस हुन सक्छौं । सत्य साधना बिना धेरै लामो आयु कुनै काम लाग्दैन किनकि निरंजन लोकमा दुःखै दुःख छ ।

कबीर, जीवना तो थोडा ही भला, जै सत सुमरन होय ।

लाख वर्ष का जीवना, लेखै धरै न कोय ।।

कबीर साहिब आफ्नो (पूर्णब्रह्मको) जानकारी स्वयं बताउनु हुन्छ कि यी पर मात्माहरू माथि असंख्य भूजाको परमात्मा सतपुरुष छ जो सत्यलोक (सच्च खण्ड, सतधाम) मा बस्नु हुन्छ र त्यसको अन्तर्गत सबै लोक {ब्रह्म (काल)} को २१ ब्रह्माण्ड व ब्रह्मा, विष्णु, शिव शक्तिको लोक र परब्रह्मको सात संख ब्रह्माण्ड व अन्य सर्व ब्रह्माण्ड) आउँछन् । त्यहाँ सत्यनाम-सारनामको जपद्वारा जान सकिन्छ जो पूरै गुरूद्वारा प्राप्त हुन्छ । सच्च खण्ड सतलोकमा जुन आत्मा गई हाल्छ उसको पुनर्जन्म हुँदैन । सतपुरुष (पूर्णब्रह्म) कबीर साहेब (कविर्देव) नै अन्य लोकहरमा स्वयं नै भिन्न-भिन्न नामले विराजमान हुनु हुन्छ । जस्तै अलख लोकमा अलख पुरुष, अगम लोमा अगम पुरुष तथा अकह लोकमा अनामी पुरूष रूपमा विराजमान छन् । यी त उपमात्मक नाम हुन् तर त्यस पछि तर त्यस पुरुषको वास्तविक नाम कविर्देव (भाषा भिन्न भएर कबीर साहेबं) हो ।

"आदरणीय नानक साहेबजीको वाणीमा सृष्टी रचनाको संकेत"

श्री नानक साहेबजीको अमृतवाणी, महला १, राग बिलावलु, अंश १ (गु.ग्र. ८३९)

आपे सचु कीआ कर जोडि । अंडज फोडि जोडि विछोड ।।

धरती आकाश कीए बैसण कउ थाउ । राति दिनंतु कीए भउ-भाउ ।।

जिन कीए करि वेखणहारा । (३)

त्रितीआ ब्रह्मा-बिसनु-महेसा । देवी देव उपाए वेसा ।। (४)

पउण पाणी अगनी बिसराउ । ताही निरंजन साचो नाउ ।।

तिसु महि मनुआ रहिआ लिव लाई । प्रणवति नानकु कालु न खाई ।। (१०)

उपरोक्त अमृतवाणीको भावार्थ छ कि सच्चा परमात्मा (सतपुरुष) ने स्वयं आफ्नै हातले सर्व सृष्टिको रचना गर्नु भएको छ । उसैले अण्डा बनाउनु भयो फेरि फुटाउनु भयो र त्यसबाट ज्योति निरंजन निस्क्यो । त्यही पूर्णपरमात्माले सबै प्राणीहरूलाई बस्नको निमित्त धरती, आकाश, पवन, पानी आदि पाँच तत्त्व रचना गरे । आफूद्वारा रचिएका सृष्टिको स्वयं नै साक्षी हुनु हुन्छ । अर्को कसैले सही जानकारी दिन सक्तैन, फरि अण्डा फूटेर निरंजन निस्के पछि तीनै श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, तथा श्री शिवजी को उत्पत्ति भयो । त्यस पछि अन्य देवी देवताहरूको जीवन चरित्र र अन्य ऋषिहरूका अनुभवको आधारमा छः शास्त्र र १८ पुराणहरू बने । पूर्णपरमात्माको सच्चा नाम (सत्यनाम) को साधना गुरु मर्यादामा बसी अनन्य मनबाट गर्नाले उनलाई कालले खान सक्तैन यस्तो गुरु नानकजी भन्नु हुन्छ ।
राग मारू (अंश) अमृतवाणी हमहला १ (गु.ग्र.पृ. १०३७)

सुनहु ब्रह्मा, बिसनु, महेसु उपाए । सुने वरते जुग सवाए ।।

इसु पद बिचारे सो जनु पुरा । तिस मिलिए भरमु चुकाइदा ।। (३)

साम वेदु, रुगु जुजरु अथबणु । ब्रहमें मुख माइआ है त्रैगुण ।।

त की कीमत कहि न सकै । को तिउ बोले जिउ बुलाईदा ।। (९)

उपरोक्त अमृतवाणीको सारांश छ कि जो संत पूर्णसृष्टि रचना सुनाएर अण्डाको दुई भागबाट को निस्क्यो जसले ब्रह्मलोकको सुन्नमा अर्थात् गुप्त स्थानमा ब्रह्मा-विष्णु-शिवजीको उत्पत्ति गरे र त्यो परमात्मा को हो जसले ब्रह्म (काल) को मुखबाट चारै वेद (पवित्र ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद,अथर्ववेद) को उच्चारण गरायो, त्यो पूर्णपरमात्मा को हो जसले आफूले चाहे अनुसार प्रत्येक प्राणीबाट बोल्न लगाउँछ । यी सबै ज्ञान बारे पूर्णबताउने वाला र सबै शंकाहरूको पूर्णसमाधान गरि दिने संत नै पूर्णसंत अर्थात् तत्त्वदर्शी संत हो ।

श्री गुरू ग्रंथ साहेब पृष्ठ नं. ८२९ अमृतवाणी श्री नानक साहेबजीको राग रामकली महला १ दखणी ओअंकार

ओअंकारि ब्रह्मा उतपति । ओअंकारु कीआ जिनि चित । ओअंकारि सैल जुग भए । ओअंकारि बेद निरमए । ओअंकारि सबदि उधरे । ओअंकारि गुरूमुखि तरे । ओनम अखर सुणहू बीचार ५ । ओनम अखरु त्रिभवण सारु ।

उपरोक्त अमृतवाणीमा श्री नानक साहेबजी भन्दै हुनुहुन्छ कि ओंकार अर्थात् ज्योति निरजंन (काल) बाट ब्रह्माजीको उत्पत्ति भयो । अनेकौं युग सम्म मस्ती गरेर ओंकार (ब्रह्म) ले वेदहरूको उत्पति गर्नु भयो जो ब्रह्माजी लाई प्राप्त भयो । तीन लोकको भक्तिका मात्र एक 'ओ३म्' मंत्र नै वास्तवमा जप गर्नु पर्ने हो यो ओ३म् शब्दलाई पूरा संतबाट उपदेश लिएर अर्थात् गुरु धारण गरी मंत्र जप गर्नाले उद्धार हुन्छ ।

विशेष :– श्री नानक साहेबजीले तीन वटै मंत्रहरू(ओ३म् + तत् + सत्) को ठाउँ ठाउँमा रहस्यात्मक विवरण दिनु भएको छ । त्यसलाई मात्र पूर्णसंत (तत्त्वदर्शी संत) नै सम्झन सक्छ र तीनै मंत्र जप उपदेशीलाई सम्झाउन सक्छन् ।

(पृ. १०३८) उत्तम सतिगुरू पुरुष निराले, सबदि रते हरि रस मतवाले ।
रिधि, बुधि, सिधि, गिआन गुरू ते पाइए, पूरे भाग मिलाईदा ।।(१५।।
सतिगुरू ते पाए बीचारा, सुन समाधि सचे धरबारा ।
ननक निरमल नादु सबद धुनि, सचु रामैं नामि समाइदा(१७) ।।५।।१७।।

उपरोक्त अमृतवाणीको भावार्थ छ कि वास्तविक ज्ञान दिने सतगुरु त निराला नै छन्, उनी मात्र नामको जाप गर्दछन, अन्य हठयोग साधना बताउदैनन् । यदि तपाईलाई धन, सम्पत्ती, पद, बुद्धि अथवा भक्ति शक्ति पनि चाहिन्छ भने त्यो भक्तिको मार्ग ज्ञान पूर्णसंत नै प्रदान गर्नेछ । यस्तो पूर्णसंत ठूलो भाग्यले मिल्छ, त्यहि पूर्णसंत विवरण बताउने छ कि माथि आकाशमा आफ्नो वास्तविक घर (सतलोक) परमेश्वले रचना गरी राख्नु भएको छ ।

त्यसमा एक वास्तविक सारनामको धुन (आवाज) भई रहेको छ । त्यस आनन्दमा अविनाशी परमेश्वरको सार शब्दले प्रवेश गर्छ अर्थात् त्यस वास्तविक सुखदायी स्थानमा वास हुन सक्छ, अन्य नामहरूले र अधुरो गुरुहरूबाट यो संभव छैन ।

आंशिक अमृतवाणी महला पहला (श्री गु. ग्र. पृ. ३५९-३६०)

सिव नगरी महि आसणि बैसउ कलप त्यागी वादं ।(१)

सिंडी सबद सदा धुनि सोहै अहिनिसि पूरै नादं ।(२)

हरि कीरति रह रासि हमारी गुरू मुख पंथ अतीत (३)

सगली जोति हमारी संमिआ नाना वरण अनेकं ।

कह नानक सुणि भरथरी जोगी पारब्रह्म लिव एकं ।(४)

उपरोक्त अमृतवाणीको भावार्थ छ कि नानक साहेब भन्दै हुनु हुन्छ कि हे भरथर ी योगीजी तपाईको साधना भगवान शिव सम्म छ । त्यसले तपाईलाई शिव नगरी (लोक) मा स्थान भेटेको छ र शरीरमा जुन सिंगी शब्द आदि भई रहेको छ त्यो उही कमलहरूको छ र टेलिभिजन जस्तै प्रत्येक देवलोकबाट शरीर भित्र सुनिन्छ ।

हामी त पारब्रह्म भन्दा पनि पार एक मात्र पूर्णपरमात्मामा लौ (आनन्द मनले लग्न) लगाउँछौं । म त सबै प्राणीहरूलाई एक पूर्णपरमात्मा (सतपुरुष) का सन्तान सम्झन्छु । सबै त्यहि शक्तिबाट चलायमान छन् । हाम्रो मुद्रा त गुरुबाट सच्चा नाम प्राप्त गरी जप गर्नु छ । क्षमा गर्नु हाम्रो बाणा (वेशभूषा) हो । म त पूर्णपरमात्माको उपासक छु । पूर्णसतगुरुको भक्ति मार्ग तपाईकोभक्ति मार्ग भन्दा भिन्न छ ।

अमृत वाणी राग आसा महला १ (श्री गु. ग्र. पृ. ४२०)

।।आसा महला ।।१।। जिनी नामु विसारिआ दूजै भरमि भुलाई । मूलु छोडि डाली लगे किआ पावहि छाई।।१।। साहिबु मेरा एकु है अवरु नहीं भाई । किरपा ते सुखु पाइआ साचे परथाई ।।३।। गुर की सेवा सो करे जिसु आपि कराए । नानक सिरू दे छूटीऐ दरगह पति पाए ।।८।।१८।।

श्री नानक साहेबजी भन्दै हुनु हुन्छ कि जो पूर्णपरमात्माको वास्तविक नाम बिर्सेर अन्य भगवानहरूको नाम जपमा भ्रमित भई रहेको छ उनीहरू यस्तो गर्दै छ जस्तो कि मूल (पूर्णपरमात्मा) लाई छोडेर डालीहरू (तीन गुण रूपी रजगुण-ब्रह्मा, सतगुण-विष्णु, तमगुण-शिवजी) को सिंचाई (पूजा) गर्दै छन् । त्यस साधनाले कुनै सुख हुन सक्तैन अर्थात् रूख सुकेर जाने छ र छाँयामा बस्न सकिदैन । भावार्थ छ कि शास्त्र विधि रहित साधना गर्नु ब्यर्थ प्रयत्न हो, कुनै लाभ हुँदैन् । यसैको प्रमाण पवित्र गीता अध्याय १६ श्लोक २३,-२४ मा पनि छ । त्यस पूर्णपरमात्मालाई प्राप्त गर्नको लागि मनमानी साधना त्यागेर पूर्णगुरुदेवलाई समर्पण गर्नाले र साँचो नाम जपले नै मोक्ष सम्भव छ, होइन भने मृत्यु उपरान्त नर्क वास हुनेछ ।

(श्री गुरु ग्रन्थ साहेब पृष्ठ नं. ८४३-८४४)

।।बिलावलु महला १ ।। मैं मन चाहु घणा साचि विगासी राम । मोही प्रेम पिरे प्रभु अबिनासी राम ।। अविगतो हरि नाथु नाथह तिसै भावै सो थीऐ । किरपालु सदा दइआलु दाताजीआ अंदरि तूं जीऐ । मैं आधारु तेरा तू खसमु मेरा मै ताणु तकीआ तेरओ । साचि सूचा सदा नानक गुरसबदि झगर ु निबेरओ ।।४।।२।।

उपरोक्त अमृतवाणीमा श्री नानक साहेबजी भन्नु हुन्छ कि अविनाशी पूर्णपरमात्मा नाथहरूको पनि नाथ हुन् अर्थात् देवहरूका पनि देव हुन् (सबै प्रभुहरू श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, श्री शिवजी तथा ब्रह्म व परब्रह्म पर भी नाथ हैं अर्थात् स्वामी हुन्) म त सच्चा नामको हृदयमा समाइ सकेको छु । हे परमात्मा ! सर्व प्राणीको जीवन आधार पनि तपाई नै

हो । म तपाईको आश्रित छु, तपाई मेरो मालिक हुनु हुन्छ । तपाई नै गुरुरूपमा आएर सत्यभक्तिको निर्णायक ज्ञान दिएर सबै झगडा मेट्नु भयो अर्थात् सबै शंकाको समाधान गरि दिनु भयो ।

(श्री गुरू ग्रन्थ साहेब पृष्ठ नं. ७२१, राग तिलंग महला १)

यक अर्ज गुफतम् पेश तो दर कून करतार ।

हक्का कबीर करीम तू बेअब परवरदिगार ।

नानक बुगोयद जन तुरा तेरे चाकरां पाखाक ।

उपरोक्त अमृतवाणीमा स्पष्ट गरिएको छ कि हे (हक्का कबीर) तपाई सत् कबीर (कून करतार) शब्द शक्तिबाट रचना गर्ने वाला शब्द स्वरूपी प्रभु अर्थात् सबै सृष्टिको र चनहार हुनु हुन्छ । तपाई नै बेएब निर्विकार (परवरदिगार) सबैको पालन कर्ता दयालु हुनु हुन्छ । म तपाईको दासहरूको दास हूँ ।

(श्री गुरु ग्रन्थ साहेब पृष्ठ नं. २४, राग सीरी महला १)

तेरा एक नाम तारे संसार, मैं ऐहा आस ऐहो आधार ।

नानक नीच कहै बिचार, धाणक रूप रहा करतार ।।

उपरोक्त अमृतवाणीमा प्रमाण छ जो काशी मा धाणक (जुलाहा) छ त्यहि कुलका सृजनहार (करतार) छ । अति अधीन भएर श्री नानकजी भन्नु हुन्छ कि म सत्य भन्छु यो धाणक अर्थात् कबीर जुलाहा नै पूर्णब्रह्म (सतपुरुष) हुन् ।

विशेष :- उपरोक्त सबै प्रमाणहरको साकेतिक ज्ञानद्वारा प्रमाणित भयो कि सृष्टि र चना कसरी भयो ? अब पूर्णपरमात्माको प्राप्ति पूर्णसंतबाट नाम उपदेश लिएर नै सम्भव छ ।

"अन्य संतहरूद्वारा सृष्टि रचनाको दन्त्य कथा"

अन्य संतहरूबाट जो सृष्टि रचनाको ज्ञान बताईएको छ त्यो कस्तो छ ? कृपया निम्न पढ्नु होस् :- सृष्टि रचनाको सम्बन्धमा राधास्वामी पंथका सन्तहरू व धन-धन सतगुरू पंथका सन्तहरूका विचार :-

पवित्र पुस्तक जीवन चरित्र परम संत बाबा जयमल सिंहजी महाराज पृष्ठ नं. १०२-१०३ बाट "सृष्टि की रचना" (सावन कृपाल पब्लिकेशन, दिल्ली)

"पहले सतपुरुष निराकार था, फिर इजहार (आकार) में आया तो ऊपर के तीन निर्मल मण्डल (सतलोक अलखलोक अगमलोक) बन गया तथा प्रकाश तथा मण्डलों का नाद (धुनि) बन गया ।"

पवित्र पुस्तक सारवचन (नसर) प्रकाशक :- राधास्वामी सत्संग सभा, दयालबाग आगरा, "सृष्टि की रचना" पृष्ठ ८१,

"प्रथम धूंधूकार था । उसमें पुरुष सुन्न समाध में थे । जब कुछ रचना नही हुई थी । फिर जब मौज हुई तब शब्द प्रकट हुआ और उससे सब रचना हुई, पहले सतलोक

और फिर सतपुरुष की कला से तीन लोक और सब विस्तार हुआ ।"

यो ज्ञान त यसतो छ जस्तै एक समय कुनै केटो नोकरीको लागि साक्षत्कार (इन्टर भ्यू) मा उपस्थित भयो । अधिकारीले सोध्यो कि तपाईले महाभारत पढ्नु भएको छ । केटोले उत्तर दियो कि औंलामा गन्ती गरेर राखेको छु । अधिकारीले प्रश्न गऱ्यो कि पाँचै पाण्डवहरूको नाम बताउ । केटोले उत्तर दियो कि एउटा भीम थियो, एउटा उसको जेठो दाई थियो, एउटा उसको कान्छो भाई थियो, एउटा अरू थियो र एउटाको नाम मैले बिर्सिऐ । उपर ोक्त सृष्टि रचनाको ज्ञान त यस्तै हो ।

सतपुरुष व सतलोकको महिमा बताउने वाला र पाँच नाम(औंकार - ज्योति निर ंजन - ररंकार - सोहं - सत्यनाम) दिने वाला र तीन नाम(अकालमूर्ति–सतपुरुष शबद स्वरूपी राम) दिने वाला संतहरूद्वारा रचिएका पुस्तकहरू मध्येबाट केहि निष्कर्ष :-

संतमत प्रकाश भाग ३ पृष्ठ ७६ मा लेखिएको छ कि "सच्चखण्ड या सतनाम चौथो लोक हो", यहाँ 'सतनाम' लाई स्थान भनिएको छ । फरि यस पवित्र पुस्तकको पृष्ठ नं. ७९ मा लेखिएको छ कि "एक राम दशरथ का बेटा, दूसरा राम 'मन', तीसरा राम 'ब्रह्म', चौथा राम 'सतनाम', यह असली राम है ।" फरि पवित्र पुस्तक संतमत प्रकाश पहिलो भाग पृष्ठ नं.१७ मा लेखिएको छ कि "वह सतलोक है, उसीको सतनाम कहा जाता है ।" पवित्र पुस्तक 'सार वचन नसर यानि वार्तिक' पृष्ठ नं.३ मा लेखिएको छ कि "अब समझना चाहिए कि राधा स्वामी पद सबसे उच्चा मुकाम है कि जिसको संतो ने सतलोक और सच्चखण्ड और सार शब्द और सत शब्द और सतनाम और सतपुरुष करके ब्यान किया है ।" पवित्र पुस्तक सार वचन (नसर) आगरा से प्रकाशित पृष्ठ नं. ४ पर भी उपरोक्त ज्यों का त्यों वर्णन है । पवित्र पुस्तक 'सच्चखण्ड की सडक' पृष्ठ नं.२२६ "संतों का देश सच्चखण्ड या सतलोक है, उसी को सतनाम-सतशब्द-सारशब्द कहा जाता है ।"

विशेष :- उपरोक्त ब्याख्या यस्तो लाग्यो जस्तो कसैले जीवनमा न त शहर देखेको छ, न कार देखेको छ र न पेट्रोल देखेको छ, न ड्राइभर को ज्ञान छ कि ड्राइभर कसलाई भन्छ र वह ब्यक्ति अन्य साथीहरूसँग भनोस् कि म शहरमा जान्छु, कारमा बसेर आनन्द मनाउँछु । फेरि साथिहरले सोधे कि कार कस्तो हुन्छ, पेट्रोल कस्तो छ र ड्राइभर कस्तो छ, शहर कस्तो छ ?

आउनुस् विचार गरौं - सतपुरुष त पूर्णपरमात्मा हुन्, सतनाम ती दुई मंत्रको नाम हो जसमा एक ओ३म्+तत् सांकेतिक छ र यस पछि सारनाम साधकलाई पूर्णगुरुबाट दिइन्छ । यो सतनाम र सारनाम दुवै स्मरण गर्ने नाम हुन् सतलोक त्यो स्थान छ जहाँ सतपुरुष रहनु हुन्छ । पुण्यात्माहरू स्वयं निर्णय गर्नुहोस् सत्य र असत्य के हो ?

को र कस्ता छन् कुलका मालिक ?

जुन-जुन पुण्यात्माहरूले परमात्मालाई प्राप्त गर्नु भएको छ उनीहरूले भने कि कुलको मालिक एउटै छ । त्यो मासि जस्तै तेजोमय शरीरमा छ । जसको एक रोमकूपको प्रकाश करोड सूर्य र करोड चँन्द्रमाको रोशनी भन्दा बढी छ । उनले नै अनेक रूप बनाउनु भएको छ । परमेश्वरको वास्तविक नाम आ-आफ्नो भाषामा कविर्देव (वेदहरूमा संस्कृत भाषमा) र हक्का कबीर(श्री गुरु गंथ साहेब पृष्ठ नं. ७२१ मा क्षेत्रिय भाषामा) तथा सतकबीर (श्री धर्मदासजीको वाणीमा क्षेत्रिय भाषामा), बन्दी छोड कबीर (सन्त गरीबदासजीको सद्ग्रन्थ क्षेत्रिय भाषमा) कबीरा, कबीरन् व खबीरा या खबीरन् (श्री कुरान शरीफ सूरत फुकानि नं.२५, आयात नं. १८, २१, ५२, ५८, ५८ क्षेत्रीय अरबी भाषामा) यसै पूर्णपरमात्माको उपमात्मक नाम अनामी पुरुष, अगम पुरुष, अलख पुरुष, सतपुरुष, अकाल मूर्ति, शब्द स्वरूपी राम, पूर्णब्रह्म, परम अक्षर ब्रह्म आदि छन् जस्तै देशको प्रधान मंत्रीको वास्तविक शरीरको नाम कुनै अर्कै हुन्छ तर उपमात्मक नाम प्रधान मंत्रीजी, प्राइम मिनिस्टरजी छुट्टै हुन्छ । जस्तै भारत देशको प्रधानमंत्रीजी आफूसँग गृह विभाग राख्नु हुन्छ । जब उहाँ त्यस विभागको कागज पत्रमा हस्ताक्षर गर्नु हुन्छ तब गृहमंत्रीको भूमिका निर्वाह गर्नु हुन्छ र आफ्नो पद पनि गृहमंत्री नै लेख्नु हुन्छ तर हस्ताक्षर प्रधानमंत्री वाला नै गर्नु हुन्छ । त्यस्तै इश्वरीय सत्ताको बारेमा सम्झनु होस् ।

जुन संत व ऋषिहरूलाई परमात्मा प्राप्त हुन सकेन तिनले आफ्नो अन्तिम अनुभव बताए कि प्रभुको मात्र प्रकाश देख्न सकिन्छ, प्रभु देखिनु हुन्न किन कि उनको आकार छैन र शरीरमा धुनि सुन्नु आदि प्रभु भक्तिको उपलब्धि छ ।

आऔं विचार गरौं - जस्तै कुनै अंधो मानिस अन्य अन्धाहरमा आफूलाई आँखा भएको मानिस सिद्ध गरी बसेको हुन्छ र भन्छ कि रात्रीमा चन्द्रमाको रोशनी बडो सुन्दर मन-भावन हुन्छ, म देख्छु । अन्य अन्धा शिष्यहरूले सोधे कि गुरुजी चन्द्रमा कस्तो हुन्छ ? चतुर अन्धाले उत्तर दियो कि चन्द्रमा त निराकार हो त्यो देखिन्छ र ? कोही भनोस् कि सूर्य निराकार छ त्यो देखिदैन, सूर्य स्वप्रकाशित छ त्यसैले मात्र उसको प्रकाश देखिन्छ । गुरुजीले बताए अनुसार शिष्य २□ घण्टा बिहान २□ बेलुका आकाश तिर हेर्छन् तर केहि पनि देखिदैन । स्वयं नै विचार विमर्श गर्छन् कि गुरुजी त ठीक भन्दै हुनु हुन्छ, हाम्रो साधना पूरा २□ घण्टा बिहान बेलुका हुन पाउँदैन । त्यसैले हामीलाई सूर्य र चन्द्रमाको प्रकाश देखिदैन । चतुर गुरुजीको ब्याख्यामा आधारित भएर त्यस चतुर अंधा (ज्ञानहीन) को ब्याख्याका प्रचारक करोडौं अन्धाहरू (ज्ञानहीन) भई सकेका छन् । फेरि तिनलाई आँखा हुने (तत्त्वदर्शी संत) ले भने कि सूर्य आकारमा छ र त्यसैबाट प्रकाश आइरहेको छ । यस्तै चन्द्रमाबाट पनि प्रकाश आई रहेको छ ऐ नेत्रहीन हो ! चन्द्रमाको बिना रात्रीमा प्रकाश कसरी हुन सक्छ ? जस्तै यदि कोहि भनोस् कि मैले ट्यूब लाईट देखें । फेरि काई भनोस् कि

ट्यूब कस्तो हुन्छ जसको रोशनी तपाईले देख्नु भयो ? उत्तर देओस् कि ट्यूब त निराकार हुने हुनाले देखिदैन, मात्र प्रकाश देख्न सकिन्छ । विचार गर्नु होस् - ट्यूब बिना प्रकाश कस्तो ?

यदि कसैले भनोस् कि हीरा स्व प्रकाशित हुन्छ, फेरि यो पनि भनोस कि हीराको मात्र प्रकाश देख्न सकिन्छ किन कि हीरा त निराकार हो त्यो त देखिदैन, त त्यस्तो भन्ने व्यक्ति हीराबाट परिचित छैन । फोकटको जौहरी बनेको छ । जो परमात्मालाई निराकार भन्छन् तथा मात्र प्रकाश देख्नु, धुनी सुन्नु नै प्रभु प्राप्ति ठान्दछन् तिनीहरू पूर्णरूपले प्रभु र भक्तिबाट अपरिचित छन् । जब उनीहरूसँग प्रार्थाना गरें कि तपाईले केही पनि देख्नु भएन, आफ्ना अनुयायीहरूलाई भ्रमित गरी दोषी बन्दै हुनु हुन्छ, न त तपाईको गुरूदेवका तत्त्वज्ञान रूपी आँखा छन् न तपाईसँग । यसैले दुनियालाई भ्रमित नगर्नु । यस कुरामा सबै ज्ञानरूपी नेत्र विहीन अन्धाहरूले लाठी उठाई हाले कि हामी सबै झुट्टा, तँ एउटा साचो । आज त्यही स्थिति संत रामपालजी महाराजसित छ ।

यस विवादको निर्णय कसरी होला कि कुन संतको विचार ठीक छ र कसको गलत छ ? मानौं, कुनै अपराधको विषयमा पाँच वकील आ-आफ्ना विचार व्यक्त गर्दैछन् । एउटाले भनोस् कि यस अपराधमा संविधानको धारा ३०१ लाग्नेछ, दोस्रोले भनोस् कि ३०२, तेस्रोले भनोस् ३०४ चौथोले ३०६ तथा पाचौं वकीलले भनोस् कि ३०७ नै सही हुन्छ ।

यी पाँचै वकील सही हुन सक्तैनन् । मात्र एउटाको विचार ठीक हुन सक्छ जसको व्याख्या देशको संविधानसँग मेल खान्छ । यदि उसको व्याख्या पनि संविधानको विपरित छ भने पाँचै वकील गलत छन् । यसको निर्णय देशको पवित्र संविधानले गर्ने छ जो सबैलाई मान्य हुनेछ । त्यसरी नै भिन्दा भिन्दै विचारधाराहरू वा साधनाहरू मध्ये कुन चाहि सही छन् र कुन शास्त्र विरुद्ध छ ? यसको निर्णय पवित्र सद्ग्रन्थ नै गर्नेछन् जो सबैलाई मान्य हुनेछ । (यही प्रमाण पवित्र श्रीमद्भगवत गीता अध्याय १६ श्लोक २३-२४ मा छ)

जुन आँखावालाहरू (पूर्णसंतहरू) ले सूर्य (पूर्णपरमात्मा) लाई देखें ती मध्ये केहि का नाम छन्ः-

(क) आदरणीय धर्मदास साहेबजी (ख) आदरणीय दादू साहेबजी (ग) आदरणीय मलूक दास साहेबजी (घ) आदरणीय गरीबदास साहेबजी (ङ) आदरणीय नानक साहेबजी (च) आदरणीय घीसा दास साहेबजी आदि ।

(क) आदरणीय धर्मदास साहेबजी, बांधवगढ मध्य प्रदेश वाला, जसलाई पूर्णपर मात्मा जिंदा महात्मा रूपमा मथुरामा भेट्नु भयो । सतलोक देखाउनु भयो । त्यहाँ सतलोकमा दुई रूप देखाएर जिंदा वाला रूपमा पूर्णपरमात्मा वाला सिंहासन पर विराजमान हुनु भयो र आदरणीय धर्मदास साहेबलाई भन्नु भयो कि म नै काशी (बनारस) मा नीरू-नीमाको घर गएको छु । त्यहाँ धाणक (जुलाहा) को काम गर्छु आदरणीय श्री रामनन्दजी मेर ो गुरुजी हुनु हुन्छ । यस्तो भनेर श्री धर्मदासजीको आत्मालाई वापीस शरीरमा पठाई दिनु भयो, श्री धर्मदासजीको शरीर दुई दिन सम्म बेहोश रह्यो । तेस्रो दिन होश आए पछि काशीमा

खोज गर्दा थाहा भयो कि त्यहि काशीमा आएको धाण्क नै पूर्णपरमात्मा (सतपुरुष) हुन् । आदरणीय धर्मदास साहेबजीले पवित्र कबीर सागर, कबीर साखी, कबीर वीजक नाम गरेका सद्ग्रंथहरूको रचना आफूले स्वयं देखेका र पूज्य परमात्माको पवित्र मुखकमलबाट निसकेका अमृत वचन रूपी विवरणबाट गर्नु भयो – अमृत वाणीमा प्रमाण ः

आज मोहे दर्शन दियोजी कबीर ।।टेक।।

सत्यलोक से चल कर आए, काटन जम की जंजीर ।।१।।

थारे दर्शन से म्हारे पाप कटत हैं, निर्मल होवैजी शरीर ।।२।।

अमृत भोजन म्हारे सतगुरू जीमैं, शब्द दूध की खीर ।।३।।

हिन्दू के तुम देव कहाये, मुस्लमान के पीर ।।४।।

दोनों दीन का झगडा छिड गया, टोहे ना पाये शरीर ।।५।।

धर्मदास की अर्ज गोसांई, बेडा लंघाईयो परले तीर ।।६।।

(ख) आदरणीय दादू साहेबजी (अमृत वाणीमा प्रमाण) कबीर परमेश्वरको साक्षी -

आदरणीय दादू साहेबजी जब सात वर्षको बालक थिए तब पूर्णपरमात्मा जिंदा महात्माको रूपमा भेट्नु भयो तथा सत्यलोक लैजानु भयो । तीन दिन सम्म दादूजी बेहोश रहनु भयो । होशमा आए पछि परमेश्वरको महिमाको आँखाले देखेको धेरै जसो अमृतवाणी उच्चारण गर्नु भयो –

जिन मोकुं निज नाम दिया, सोइ सतगुरू हमार । दादू दूसरा कोई नहीं, कबीर सृजन हार ।।
दादू नाम कबीर की, जै कोई लेवे ओट । उनको कबहू लागे नहीं, काल वज्र की चोट ।।
दादू नाम कबीर का, सुनकर कांपे काल । नाम भरोसे जो नर चले, होवे न बंका बाल ।।
जो जो शरण कबीर के, तरगए अनन्त अपार । दादू गुण कीता कहे, कहत न आवै पार ।।
कबीर कर्ता आप है, दूजा नाहिं कोय । दादू पूरन जगत को, भक्ति दृढावत सोय ।।
ठेका पूरन होय जब, सब कोई तजै शरीर । दादू काल गाजे नहीं,जौ जो नाम कबीर ।।
आदमी की आयु घटै, तब यम घेरे आय । सुमिरन किया कबीर का, दादू लिया बचाय ।।
मेटि दिया अपराध सब, आय मिले छनमाह । दादू संग ले चले, कबीर चरण की छांह ।।
सेवक देव निज चरण का, दादू अपना जान । भृंगी सत्य कबीर ने, कीन्हा आप समान ।।
दादू अन्तरगत सदा, छिन-छिन सुमिरन ध्यान । वारु नाम कबीर पर, पल-पल मेरा प्रान ।।
सुन-२ साखी कबीर की, काल नवावै भाथ । धन्य-धन्य हो तिन लोक में, दादू जोडे हाथ ।।
केहरि नाम कबीर का, विषम काल गज राज । दादू भजन प्रतापते, भागे सुनत आवाज ।।
पल एक नाम कबीर का, दादू मनचित लाय । हस्ती के अश्वार को, श्वान काल नहीं खाय ।।
सुमरत नाम कबीर का, कटे काल की पीर । दादू दिन दिन ऊँचे, परमानन्द सुख सीर ।।
दादू नाम कबीर की, जो कोई लेवे ओट । तिनको कबहुं ना लगई, काल ब्रज की चोट ।।
और संत सब कूप हैं, केते झरिता नीर । दादू अगम अपार है, दरिया सत्य कबीर ।।
अबही तेरी सब मिटै, जनम मरन की पीर । स्वांस उस्वांस सुमिरले, दादू नाम कबीर ।।
कोई सर्गुन में रीझ रहा, कोई निर्गुण ठहराय । दादू गति कबीर की, मोते कही न जाय ।।
जिन मोको निज नाम दई, सदगुरू सोई हमार । दादू दूसर कौन है, कबीर सिरजन हार ।।

(ग) आदरणीय मलूक दास साहेबजी कबीर परमेश्वरको साक्षी -

४२ वर्षको आयुमा श्री मलूक दास साहेबलाई पूर्णपरमात्माले दर्शन दिनु भयो । श्री मलूक दासजी २ दिन सम्म बेहोश रही रहे । फेरि निम्न वाणी उच्चारण गर्नु भयो –

जपो रे मन सतगुरू नाम कबीर ।।टेक।।
जपो रे मन परमेश्वर नाम कबीर ।
एक समय गुरू बंसी बजाई कालंदी के तीर ।
सुर-नर मुनि थक गए, रूक गया दरिया नीर ।।
कााशी तज गुरू मगहर आये, दोनों दीन के पीर ।
कोई गाढे कोई अग्नि जरावै, ढूंडा न पाया शरीर ।
चार दाग से सतगुरू न्यारा, अजरो अमर शरीर ।
दास मलूक सलूक कहत है, खोजो खसम कबीर ।।

(घ) आदरणीय गरीबदास साहेबजी छुडानी जिला-भज्जर, हरियाण वाले(अमृत वाणीमा प्रमाण) प्रभु कबीरको साक्षी -

आदरणीय गरीब दास साहेबजीको जनम सन् १७१७ मा भयो र साहेब कबीरजीको दर्शन दश वर्षको आयुमा सन १७२७ मा नला नाम गरेको खेतमा भयो र सतलोकको वास सन् १७७८ मा भयो । आदरणीय गरीब दास साहेबजीलाई पनि परमात्मा कबीर साहेबजी सशरीर जिंदा रुपमा भेट्नु भयो । आदरणी गरीब दास साहेबजी आफ्नो नला नामको खेतमा अन्य साथीहरूसँग गाई चराउँदै थिए । त्यो खेत कवलाना गाउँको सीमा सित टाँसिएको छ । गाई चराउँनेहरूले जिंदा महात्मा रुपमा प्रकट कबीर परमेश्वरसित आग्रह गरे कि तपाई खाना खानु हुन्न भने दुध त खानुस् किन कि परमात्माले भन्नु भएको थियो कि म आफ्नो सतलोक गाउँबाट खाना खाएर आएको छु । अनि परमेश्वर कबीरजीले भन्नु भयो कि म कुमारी गाईको दुध खान्छु । बालक गरीब दासजीले एउटी कुमारी गाईलाई परमेश्वर कबीरजी समक्ष ल्याएर भन्यो कि बाबाजी यो न ब्याएकी गाई कसरी दुध दिन सक्छे ? अनि कविर्देव (कबीर परमेश्वर) ले त्यो कुमारी गाईको बाच्छीको कम्मरमा हात राख्नु भयो । आफ से आफ बाच्छीको थुनबाट दुध निस्कन थाल्यो । पात्र दुधले भरिए पछि थामियो । त्यो दुध परमेश्वर कबीरजीले पिउँनु भयो र प्रसाद रूपमा अलिकति बालक गरीबदासलाई पिलाउनु भयो र सतलोकको दर्शन गराउनु भयो । सतलोकमा आफ्ना दुई रुप देखाएर फेरि जिंदा रुपमा कुल मालिक रुपमा सिंहासनमा विराजमान हुनु भयो र भन्नु भयो कि म नै काशीमा धाणक (जुलाहा) रूपमा १२० वर्ष सम्म बसेर आएको छु । म पहिला पनि हजरत मुहम्मदजीसँग पनि भेंटेको थिए । पवित्र कुर्आन शरीफमा जुन कबीरू, कबीरन्, खबीरा, खबीरन, अल्लाहु अकबर आदि शब्द छन् ती मेरै बोध गराउँछन् र म नै श्री नानकजीलाई बेई नदीको किनारमा जिंदा महात्माको रूपमा भेंटेको थिएँ । मुस्लमानहरूमा जिंदा महात्मा हुन्छन्, उनीहरू कालो चौगा(ओवर कोट जस्तो)घुँडा भन्दा तल सम्म र टाउकोमा टुप्पी भएको कालो टोपी लाउँछनू तथा म नै बलख शहरमा राजा श्री अब्राहिम सुलतान अधमजी र श्री दादूजी लाई भेंटेको

थिएँ साथै चारै पवित्र वेदहरूमा जो कबीर अग्नी, कविर्देव (कवीरंघारिः) आदि नाम छन् ती मेरै बोध गराउछ 'कबीर बेद हमारा भेद है, मै मिलु बेदों से नांही । जौन बेद से मैं मिलूं, वो बेद जानते नांही ।।' *म नै वेद भन्दा अगाडि पनि सतलोकमा विराजमान थिएँ ।*

(गाँव छुडानी जि. झज्जर (हरियाण) मा आज पनि त्यो जंगलमा जँहा पूर्णपरमात्मा मानव शरीरमा संत गरीब दासजीलाई दर्शन दिनु भएको थियो, एउटा यादगार विद्यमान छ ।) आदरणीय गरीबदासजीको आत्मा आफ्नो परमात्मा कबीर बन्दी छोडसँग गै सकेपछि उनलाई मृतक संझेर चितामा राखी आगोले डढाउनें तयारी गर्न लागे, त्यहि समय आदरणीय गर ीबदास साहेबजीको आत्मालाई पूर्णपरमेश्वरले शरीरमा प्रवेश गराई दिनु भयो । दश वर्षिय बालक गरीबदास जीवित हुनु भयो । त्यस पछि त्यो पूर्णपरमात्माको आफ्नै आँखाले देखेको विवरण आफ्नो अमृतवाणीमा "सद्ग्रन्थ" नामले ग्रन्थको रचना गर्नु भयो । त्यसै अमृत वाणीमा प्रमाण ः

अजब नगर में ले गया, हमकूं सतगुरु आन । झिलके बिम्ब अगाध गति, सुते चादर तान ।।
अनन्त काटि ब्रह्मण्ड का एक रति नहीं भार । सतगुरू पुरुष कबीर हैं कुल के सृजन हार ।।
गैबी ख्याल विशाल सतगुरू, अचल दिगम्बर थीर है । भक्ति हेत काया धर आये, अविगत सत् कबीर है ।।
हरदम खोज हनोज हाजर, त्रिवैणी के तीर हैं । दास गरीब तबीब सतगुरू, बन्दी छोड कबीर है ।।
हम सुल्तानी नानक तारे, दादू कूं उपदेश दिया । जात जुलाहा भेद नही पाया, काशी माहे कबीर हआ ।।
सब पदवी के मूल है, सकल सिद्धि है तीर । दास गरीब सतपुरुष भजो, अविगत कला कबीर ।।
जिंदा जोगी जगत् गुरू मालिक मुरशद पीर । दहूँ दीन झगडा मंड्या, पाया नहीं शरीर ।।
गरीब जिस कूं कहते कबीर जुलाहा । सब गति पूर्ण अगम अगाहा ।।

उपरोक्त वाणीमा आदरणीय गरीबदास साहेबजी महाराजले स्पष्ट गरि दिनु भएको छ कि काशीवाला धाणक (जुलाहा) ले मलाई पनि नाम दान, दिएर पार गर्नु भएको छ । उही काशीवाला धाणक नै (सतपुरुष) पूर्णब्रह्म हुनु हुन्छ ।

परमेश्वर कबीर नै सत्यलोकबाट जिन्दा महात्माको रूपमा आएर मलाई अजब नगर (अद्भुत नगर (सतलोक) मा लिएर जानु भयो जहाँ आनन्द छ, कुनै चिन्ता छैन्, जन्म मृत्यु, अरु प्राणीहरूको शारीरिक कष्ट इत्यादिको शोक छैन ।

यसै काशीमा धाणक रूपमा आएका सतपुरुषले बेग्ला बेग्लै समयमा प्रकट भएर आदरणीय श्री अब्राहीम सुल्तान अधम साहेबजी तथा आदरणीय दादू साहेबजी, आदरणीय नानक साहेबजीलाई पनि सतनाम दिएर पार गर्नु भयो । त्यहि कबीर देव जसको एक र ोम कूपमा करोडौं सूर्य जस्तै प्रकाश छ र मानव सदृश छ । अति तेजोमय आफ्नो वास्तविक शरीर माथि हल्का तेजपुंजको चोला अर्थात् (वस्त्र) तेजपुंजको शरीर राखेर हामीलाई मर्त्यलोकमा दर्शन दिनु हुन्छ । किन कि त्यस परमेश्वरका वास्तविक स्वरूपको प्रकाशलाई हामी चर्म दृष्टिले सहन गर्न सक्तैन ।

आदरणीय गरीब दास साहे ज्यूले आफ्नो "अमृतवाणी" मा भन्नु भएको छ 'सर्व कला सतगुरु साहेब की, हरि आए हरियाणे नुँ" । भावार्थ है कि पूर्णपरमात्मा कवीर हरि (कविर्देव) जुन क्षेत्रमा आउनु भयो । उसको नाम हरयाणा अर्थात् परमात्मा आउने पवित्र स्थल

जसले गर्दा आस पासको क्षेत्रलाई हरियाना (हरयाणा) भन्न थाले । सन् १९६६ मा पंजाब प्रान्तको विभाजन पछि यस क्षेत्रलाई हरियाणा (हरयाणा) नाम रहन् गयो । लग भग २३६ वर्ष पूर्व कही वाणी १९६६ मा सिद्ध भयो कि समय आए पछि यो क्षेत्र हरियाणा प्रान्तको नामले विख्यात हुनेछ । जो आज प्रत्यक्ष प्रमाण छ ।

यसैले गुरुग्रन्थ साहेब पृष्ठ ७२१ मा आफ्नो अमृतवाणी महला १ मा श्री नानकजीले भन्नु भएको छ कि :-

'हक्का कबीर करीम तू, बेएब परवरदीगार ।
नानक बुगोयद जनु तुरा, तेरे चाकरां पाखाक'

यसैको प्रमाण गुरु ग्रन्थ साहिबको राग "सिरी" महला १ पृष्ठ नं. २४ पर शब्द नं. २९

शब्द – एक सुआन दुई सुआनी नाल, भलके भौकही सदा बिआल
कुड छुरा मुठा मुरदार, धाणक रूप रहा करतार ।।१।।
मै पति की पंदि न करनी की कार । उह बिगडै रूप रहा बिकराल ।।
तेरा एक नाम तारे संसार, मै ऐहो आस एहो आधार ।
मुख निंदा आखा दिन रात, पर घर जोही नीच मनाति ।।
काम क्रोध तन वहस चंडाल, धाणक रूप रहा करतार ।।२।।
फाही सुरत मलूकी वेस, उह ठगवाडा ठगी देस ।।
खरा सिआणां बहुता भार, धाणक रूप रहा करतार ।।३।।
मैं कीता न जाता हरामखोर, उह किआ मुह देसा दुष्ट चोर ।
नानक नीच कह बिचार, धाणक रूप रहा करतार ।।४।।

गुरु ग्रन्थ साहेब, राग आसावरी, महला १ के कुछ अंश -

साहिब मेरा एको है । एको है भाई एको है ।
आपे रूप करे बहु भांती नानक बपुडा एव कह ।। (पृ. ३५०)
जो तिन कीआ सो सचु थीआ, अमृत नाम सतगुरू दीआ ।। (पृ. ३५२)
गुरू पुरे ते गति मति पाई । (पृ. ३५३)
बूडत जगु देखिआ तउ डरि भागे ।
सतिगुरू राखे से बड भागे, नानक गुरू की चरणों लागे ।। (पृ. ३५२)
मैं गुरू पूछिआ अपणा साचा बिचारी राम । (पृ. ४३९)

उपरोक्त अमृत वाणीमा श्री नानक साहेबजी स्वयं स्वीकार्दै हुनु हुन्छ कि साबिह (प्रभु) एउटै हो र उनको (श्री नानकजीको) कोहि मानिस रूपमा वक्त गुरू पनि थिए जसको विषयमा भनिएको छ कि पूरा गुरूबाट तत्त्व ज्ञान प्राप्त भयो र मेरो गुरूजीले मलाई (अमृत नाम) अमर मंत्र अर्थात् पूर्णमोक्ष गरि दिने उपदेश नाम मंत्र दिनु भयो । त्यहि मेरो गुरू अनेक रूप धारण गर्नु हुन्छ अर्थात् उही सतपुरूष छ, उही जिंदा रूप बनाई हाल्नु हुन्छ । उही धाणक रूपमा पनि काशी नगरमा विराजमान भएर आम ब्यक्ति अर्थात् भक्तको भूमिका निर्वाह गरि रहनु हुन्छ । शास्त्र विरूद्ध पूजा गरेर सम्पूर्ण जगत् लाई जन्म-मृत्यु तथा

कर्मफलको आगोमा बल्दै देखेर जीवन व्यर्थ हुने डरले भागेर मैले गुरूजी को चरणमा शरण लिएँ ।

बलिहारी गुरू आपणे दिउहाडी सदवार ।
जिन माणस ते देवते कीए करत न लागी वार ।
आपीनै आप साजिओ आपीनै रचिओ नाउ ।
दुयी कुदरति साजिऐ करि आसणु डिठो चाउ ।
दाता करता आपि तूं तुसि देवहि करहि पसाउ ।
तूं जाणोइ सभसै दे लैसहि जिंद कवाउ करि आसणु डिठो चाउ । (पृ.४६३)

भावार्थ छ कि पूर्णपरमात्मा जिंदाको रूप बनाएर बेई नदीमा आएर स्वयं नै दुई दुनियाँ माथि (सतलोक आदि) र तल (ब्रह्म र परब्रह्मको लोक) को रचना गरी माथि सतलोकमा आकारमा आसन माथि बसेर अभिरूचि साथ आफले रचेका दुनियाँलाई हेर्दै हुनु हुन्छ र आफै स्वयम्भू अर्थात् आमाको गर्भबाट न जन्मिने स्वयं प्रकट हुनु हुन्छ । त्यही प्रमाण पवित्र यजुर्वेद अध्याय ४० मं ८ मा छ कि कवीर् मनीषि स्वयक्भूः परिभू व्यवधाता, भावार्थ छ कि कबीर परमात्मा सर्वज्ञ छ (मनीषिको अर्थ सर्वज्ञ हुन्छ) र अपने आप प्रकट हुन्छ । उनी (परिभू) सनातन अर्थात् सर्व प्रथम प्रभु हुन् । उनी सबै ब्रह्मण्डहरूका (व्यवधाता) अर्थात् रचनहार हुन् ।

एहू जीउ बहुते जनम भरमिआ, ता सतिहुरु शबद सुणाइया ।। (पृ.४६५)

भवार्थ – श्री नानक साहेबजी भन्दै हुनु हुन्छ कि मेरो यो जीव धेरै समय देखि जन्म र मृत्युको चक्रमा भ्रमित हुदै रह्यो अब पूर्णसतगुरुले वास्तविक नाम प्रदान गर्नु भएको छ ।

श्री नानकजीको पूर्व जन्म - सतयुगमा राजा अम्ब्रीस, त्रेतायुगमा राजा जनक हुनु भयो फेरि नानकजी हुनु भयो । अन्य योनीहरूको जीवन सम्बन्धमा त गिन्ती नै छैन ।

“प्रभु कबीरजीले स्वामी रामानन्दजीलाई तत्त्वज्ञान सम्झाउनु भयो”

पंडित स्वामी श्री रामानन्दजी एउटा विद्वान पुरूष हुनु हुन्थ्यो वेद र गीताजीको वहाँ मर्मज्ञ ज्ञाता मानिन्थे ।

“पूँच वर्षको आयुमा रामानन्दजीलाई गुरु धारण गर्नु”

जुन बेला कबीर परमेश्वर(कविर्देव) आफ्नो लीलामय शरीरमा ५ वर्षको हुनु भयो अनि गुरु मर्यादा कायम राख्नको निमित्त लीला गर्नु भयो साढे दुई वर्षको बालकको रूप धारण गरी एका बिहानै अँध्यारै मा पंचगंगा घाटको खुड्किलामा पल्टिनु भयो, जहाँ स्वामी रामानन्दजी दिनहुँ स्नानार्थ जानु हुन्थ्यो । श्री रामानन्दजी चारै वेदका ज्ञाता र पवित्र गीताजीको विद्वान मानिन्थ्यो । स्वामी रामानन्दजीको आयु १०४ वर्ष भै सकेको थियो ।

काशीमा जुन पाखण्ड पूजा अन्य पंडितहरूले चलाई राखेका थिए तिनलाई स्वामीजीले बन्द गराई शास्त्र अनुकुल साधना बताउनु हुन्थ्यो र पुरै काशीमा आफ्नो बावन दरबार लगाउनु हुन्थ्यो । रामानन्दजी पवित्र गीताजी व वेदहरूको आधारमा विधिवत् साधना बताउनु हुन्थ्यो । ओउम् नाम जपको उपदेश दिनु हुन्थ्यो ।

त्यस दिन पनि जब नुहाउनको लागि स्वामीजी पंचगंगा घाटमा जानु भयो कबीर साहेब घाटको खुड्किलामा पल्टि रहेका थिए । एका बिहानै ब्रह्ममूहूर्तको अँध्यारैमा स्वामी रामानन्दजीले कबीर साहेबलाई देख्नु भएन । कबीर साहेबको टाउकोमा रामानन्दजीको खडाऊ ठोक्कियो । कबीर साहेबजी बालक रोए झैं रून थाल्नु भयो । रामानन्दजी झट्टै निहुरिएर हेर्दा कि कहीं बालकलाई चोट त लागेन तथा प्यार (माया) ले उठाउनु भयो । त्यसै बेला रामानन्दजीले लगाएको कंठी (माला) निस्केर परमेश्वर कबीर देवको घाँटी (गला) मा लाग्न गयो । रामानन्दजीले भन्नु भयो बेटा राम-राम भन । रामको नामले दुःख टाढा जान्छ, राम - राम भन, कबीर साहेबको टाउकोमा हात राख्नु भयो । बालक रूपका कबीर चुप लाग्नु भयो । फेरि रामानन्द स्नान गर्दै सोच्नु भयो कि बालकलाई आश्रममा लैजान्छु । जसको बालक हुन्छ उसलाई पठाई दिन्छु । रामानन्दजीले स्नान पछि हेर्दा त बालक त्यहाँ त छैन । कबीर साहेब त्यहाँबाट अर्न्तध्यान भएर आफ्नो झोपडीमा आउनु भयो । स्वामीजीले सोच्नु भयो कि बालक थियो गयो होला, अब उसलाई कहाँ खोजौं ?

"कबीर प्रभुद्वारा स्वामी रामानन्दजीको आश्रममा दुई रूप धारण गर्नु"

एक दिन स्वामी रामानन्दजीको कुनै शिष्य कुनै ठाउँमा सतसंग गर्दै थियो । कबीर साहेब त्यहाँ जानु भयो । त्यो सतसंगी ऋषिजी श्री विष्णु पुराणको कथा सुनाउँदै थियो कि भगवान विष्णुजी सम्पूर्ण सृष्टिको रचनहार हुन र उनै पालन कर्ता हुन् । यही राम र कृष्ण रूपमा अवतार लिने परम शक्ति हुन्, अजन्मा हुन् तथा श्री विष्णुजीका कुनै माता-पिता छैनन् । कवीरीश्वरले यो सबै चर्चा सुन्नु भयो । सत्संग पछि कबीर परमेश्वरले सोध्नु भयो कि ऋषिजी के म एउटा प्रश्न सोध्न सक्छु ? ऋषिजीले भन्नु भयो हुन्छ पुत्र सोध । त्यहाँ सैकडौं भक्तजन उपस्थित थिउ । कविर्देवले भन्नु भयो कि तपाई विष्णु पुराणबाट सत्संग सुनाई रहनु भएको थियो कि श्री विष्णुजी परम शक्ति हुनुहुन्छ । उनीबाट नै ब्रह्मा र शिवको उत्पत्ति भएको हो । ऋषिजीले भन्नु भयो कि म जे सुनाउँछु विष्णु पुराणमा त्यस्तै लेखिएको छ । कबीर साहेबले भन्नु भयो कि ऋषिजी म त सन्देह निवारणको लागि तपाईसँग प्रार्थना गरेको हो तपाई क्षुब्ध नहुनुहोस् । एक दिन मैले शिव पुराण सुनेको थिएँ । त्यसमा त्यो महापुरूष सुनाइ रहेको थियो कि भगवान शिवबाट विष्णु र ब्रह्माको उत्पत्ति भयो (प्रमाण पवित्र शिव पुराण, रूद्र संहिता, अध्याय ६ तथा ७ मा, गीता प्रैस गोरखपुरबाट प्रकाशित) देवी भागवतको तेस्रो स्कन्दमा लेखिएको छ कि देवी यी तीनै ब्रह्म-विष्णु-शिव की आमा हो । यी तीनै नाशवान छन्, अविनाशी छैनन् । ऋषिजी निरूत्तर भए । क्रोधित भएर सोधे कि तिमी

को हौं ? कसको छोरो हौं ? कबीर साहेबले भन्नु भन्दा अगाडि अरु नै भक्तजन भन्न लागे कि यो त नीरू जुलाहाको छोरो हो । स्वामी रामानन्दजीको शिष्य भन्न थाल्यो कि तैंले घाँटीमा कंठी कसरी लगाइस् । (वैष्णु साधु तुलसीको एक मणिय माला घाँटीमा लगाउँछन् त्यसले प्रमाणित गर्छ कि त्यो ब्यक्ति विष्णु परम्पराबाट उपदेश लिएको छ) तेरो गुरूदेव को हो ? कबीर साहेबले भन्नु भयो कि मेरो गुरूदेव त्यहि हो जो तपाईको गुरुदेव हो । त्यो ऋषि धेरै रिसाए र भने कि अरे अबोध बालक ! तँ अछुत जुलाहाको बच्चा मेरो गुरुदेवलाई आफ्नो गुरुदेव भन्छस् । थाहा छ मेरो गुरुदेव को हुनु हुन्छ ? श्री श्री १००८ पंडित रामानन्द आचार्य । तँ जस्ता अछुतहरूको उहाँ दर्शन पनि गर्नु हुन्न र तँ भन्दैछस् कि मैले उहाँबाट नाम उपदेश लिएको छु । हेर्नुहोस् भक्तजनहरू यो भुट्टा, कपटी केटो हो । अहिले गुरुदेव कहाँ गएर तेरो सबै कहानी भनुलाँ । त तल्लो जातिको केटो हाम्रो गुरुदेवलाई बेइज्जती गर्छस् । कवीरग्निले भन्नु भयो ठीक छ गुरुदेवजीलाई भन्नुस् । त्यो ऋषि गएर श्री र ामानन्दजीलाई भन्यो कि गुरुदेव एक जुलाहा जातिको केटा छ, उसले हाम्रो नाक नै काट्यो । भन्छ स्वामी रामानन्द मेरो गुरुदेव हो । हे भगवन ! हामीलाई त बाहिर निस्कन पनि आफत भयो । स्वामी रामानन्दजीले भन्नु भयो कि भोली बिहान उसलाई बोलाएर ल्याउनु । भोली हेर तिम्रो अगाडी म उसलाई कति सजाय दिनेछु ।

"स्वामी रामानन्दजीको मनको कुरा भन्दिनु भयो"

भोलि पल्ट बिहानै बिहान कबीर साहेबलाई दश जना नादान ब्यक्तिहरूले समातेर श्री रामानन्द स्वामीजी सामु ल्याए । स्वामी रामानन्दजीले यो देखाउनको लागि कि म कहिल्यै तल्लो जातिको दर्शन पनि गर्दिन, यो भुट्टो भन्दै थियो कि उसले मसँग दीक्षा लिएको छ । अगाडी (सामुन्ने पर्दा लगाउनु भयो । रामानन्दजीले पर्दाको पछाडीबाट सोध्नु भयो तँ को होस् र तेरो के जाति हो ? तेरो कुन पंथ हो, अर्थात् कुन परमात्माको पूजा गर्छस् ?

रामानंद अधिकार सुनि, जुलहा अक जगदिश । दास गरीब बिलंब ना, ताहि नवावत शीश ।।४०७।।
रामानंद कूं गुरु कहै, तनसैं नहीं मिलात । दास गरीब दर्शन भये, पैडे लगी जुं लात ।।४०८।।
पंथ चलत ठोकर लगी, रामनाम कहि दीन । दास गरीब कसर नहीं, सीख लई प्रबीन ।।४०९।।
आडा पडदा लाय करि, रामानंद बूझंत । दास गरीब कुलंग छबि, अधर डाक कूदंत ।।४१०।।
कौन जाति कुल पंथ है, कौन तुम्हारा नाम । दास गरीब अधीन गति, बोलत है बलि जांव ।।४११।।

उत्तर कबीरजीको :-

जाति अमारी जगतगुरु, परमेश्वर पद पंथ । दास गरीब लिखति परै, नाम निरंजन कंत ।।४१२।।

रामानन्दजी भन्नु हुन्छ :-

रे बालक सुन दुर्बद्धि, ध्रुट मठ तन आकार । दास गरीब दरद लग्या, हो बोले सिरजनहार।।४१३।।
तुम मोमन के पालवा, जुलहै के घर बास । दास गरीब अज्ञान गति, एता दृढ विश्वास ।।४१४।।
मान बडाई छांडि करि, बोलौ बालक बैंन । दास गरीब अधम मुखी, एता तुम घट फैंन ।।४१५।।

तर्क तलूसैं बोलतै, रामानंद सुर ज्ञान । दास गरीब कुजाति है, आखर नीच निदान ।।४२३।।

परमेश्वर कबीरजी (कविर्देव) ले प्रेमपूर्वक उत्तर दिनु भयो -

महके बदन खुलास कर, सुनि स्वामी प्रबीन । दास गरीब मनी मरै, मैं आजिज आधिन ।।४२८।।
मैं अविगत गति सैं परै, च्यारि बेद सैं दूर । दास गरीब दशौं दिशा, सकल सिंध भरपुर ।।४२९।।
सकल सिंध भरपुर हूँ, खालिक हमरा नाम । दास गरीब अजाति हू, तैं जूं कह्या बलि जांव ।।४३०।।
जति पाति मेरे नहीं, नहीं बस्ती नहीं गाम । दास गरीब अनिन गति, नहीं हमारे नाम ।।४३१।।
नद बिंद मेरे नहीं, नहीं गुदा नहीं गात । दास गरीब शब्द सजा, नहीं किसी का साथ ।।४३२।।
सब संगी बिछरू नहीं, आदि अंत बहु जांहि । दास गरीब सकल वंसु, बाहर भीतर माहि ।।४३३।।
ए स्वामी सृष्टा मैं, सृष्टी हमारै तीर । दा गरीब अधर बसूं, अविगत सत्य कबी। ।।४३४।।
पौहमी धरणि आकाश मैं, मैं व्यापक सब ठौर । दास गरीब न दूसरा, हम समतुल नहीं और ।।४३६।।
हम दासन के दास हैं, करता पुरुष करीम । दासगरीब अबधूत हम, हम ब्रह्मचारी सीम ।।४३९।।
सुनि रामानंद राम हम, मैं बावन नरसिंह । दास गरीब कली कली, हमहीं से कृष्ण अभंग ।।४४०।।
हमहीं से इंद्र कुबेर हैं, ब्रह्मा, बिष्णु महेश । दास गरीब धरम ध्वजा, धरणि रसाताल शेष ।।४४७।।
सुनि स्वामी सति भाखहूँ, झूठ न हमरै रिंच । दास गरीब हम रूप बिन, और सकल प्रपंच ।।४५३।।
गोता लाऊं स्वर्ग सैं, फिरि पैठूं पाताल । गरीबदास ढूंढत फिरूं, हीरे माणिक लाल ।।४७६।।
इस दरिया कंकर बहुत, लाल कहीं कहीं ठाव । गरीबदास माणिक चुगैं, हम मुरजीवा नांव ।।४७७।।
मुरजीवा माणिक चुगैं, कंकर पत्थर डमरि । दास गरीब डोरी अगम, उतरो शब्द अधार ।।४७८।।

यदि मेरो जाति भन्नु हुन्छ भने म जगतगुरू हूँ (वेदहरूमा लेखिएको छ कि जगतगुरु, सम्पूर्ण सृष्टीलाई ज्ञान दिने कबीर प्रभु हुन्) मेरो पंथ के हो ? (कुन परमेश्वरको म मार्ग दर्शन गर्छु) यसको उत्तरमा कबीरजीले भन्नु भयो मेरो परमेश्वर पंथ हो । ईश, ईश्वर , परमेश्वर (ब्रह्म, परब्रह्म, पूर्णब्रह्म तथा क्षरपुरूष, अक्षर पुरूष, परम अक्षर पुरूष) म त्यस सर्वोच्च शक्ति (सुप्रीम पावर) परमेश्वरको मार्ग दर्शन गर्न आएको छु जो अनन्त कोटि ब्रह्मण्डहरूको रचयिता र धारण-पोषण गर्ने परमात्मा हो जसलाई वेदहरूमा कविर्देव, कवीर ग्नि आदि नामहरूले सम्बोधित गरिएको छ ।

ईश वा क्षरपुरूष त ब्रह्मलाई भनिन्छ जो मात्र २१ ब्रह्मण्डहरूको स्वामी हो पर ब्रह्म वा अक्षर पुरूषलाई ईश्वर भनिन्छ जो सात शंख ब्रह्मण्डहरूको स्वामी हो र परम अक्षर पुरूषलाई पूर्णब्रह्म व परमेश्वर भनिन्छ जो असख्य ब्रह्मण्डहरको स्वामी हुन् अर्थात् कुलको मालिक हो अनि यसैले कबीरजीले स्वामी रामानन्दजीलाई भन्नु भयो कि मेरो पंथ परमेश्वरको प्राप्ति वाला हो ।

गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मा लेखिएको छ कि वास्तवमा अविनाशी परमेश्वर त कुनै अन्य नै छन् र उँहा नै तीनै लोकमा प्रवेश गरी सबैको धारण-पोषण गर्नु हुन्छ र उँहा अविनाशी परमात्मा, परमेश्वर यस नामबाट जानिन्छ । त्यो परमेश्वर म नै हूँ । यस कुरालाई सुनेर स्वामी रामानन्दजी रिसाएर भन्नु भयो कि अरे निकम्मे ! तँ तल्लो जातको र सानो मुख ठूलो कुरा गर्छस् । तँ आफै भगवान बनेर बसिस् । नराम्रो गाली पनि दिनु भयो । कबीर साहेब भन्नु हुन्छ हे गुरुदेव ! तपाई मेरो गुरुजी हुनु हुन्छ । तपाई मलाई गाली गर्नु हुन्छ

र पनि मलाई आनन्द आई रहेको छ । तर म जो तपाईलाई भन्दै छु कि म जस्ता को त्यस्तै पूर्णब्रह्म नै हूँ, यसमा कुनै शंका छैन । यस कुरालाई सुनेर रामानन्दजीले भन्नु भयो- पख, तेरो लामो कहानी हुनेछ, तँ यसरी मान्दैनस् । म पहिला आफ्नो पूजा गरी हाल्छु । र ामानन्दजीले भन्नु भयो यसलाई बसाउदै गर्नु म पहिले आफ्नो केही क्रिया बाँकी छ त्यो गरी हाल्छु, पछि यसलाई सल्टाउने छु । स्वामी रामानन्दजी के क्रिया गर्नु हुन्थ्यो ? भगवान विष्णुजीको एउटा काल्पनिक मूर्ति बनाउनु हुन्थ्यो । सामुन्ने मूर्ति देखिन थाल्थ्यो (जसरी कर्मकाण्ड गरिन्छ, भगवानको मूर्तिको सबै पहिले लाएका कपडाहरू खोलि दिएर जलले स्नान गराएर, फेरि स्वच्छ कपडाहरू भगवान ठाकूरलाई लगाई दिएर घाँटीमा माला पहिराएर तिलक लगाएर मुकुट राखिन्छ) रामानन्दजी कल्पना गर्दै थिए । भगवानको काल्पनिक मूर्ति बनाउनु भयो । श्रद्धाले जस्तै नाङ्गो खुट्टा गएर आफै गंगा जल ल्याउनु भएको हों, यस्तो भावना बनाएर ठाकुरजीको मूर्तिका कपडाहरू फुकाल्नु भयो, फेरि स्नान गराएर नयाँ वस्त्र लगाई दिनु भयो । तिलक लगाएर मुकुट समेत राखी दिनु भयो तर माला (कण्ठी) लगाउन बिर्सनु भयो । यदि कण्ठी लगाइएन भने पूजा अधुरो भयो, मुकुट लगाई दिए भने पुनः त्यसलाई उतार्न न सकिने । यदि त्यसै दिन मुकुट उतारियो भने पूजा खण्डित भएको मानिन्छ । स्वामी रामानन्दजी आफूलाई नै धिक्कार्दै हुन्थ्यो कि यतिका जीवन बित्यो तर मबाट यस्तो गल्ती कहिले पनि भएको थिएन । प्रभु आज कस्तो गलती भयो म पापीबाट ? यदि मुकुट उतारौं भने पूजा खण्डित । उनले सोचे कि मुकुटको माथिबाट कण्ठी हालेर हेरौं (यी सबै क्रियाहरू कल्पनाले गर्दै हुनु हुन्छ, सामुन्ने कुनै मूर्ति छैन । पर्दा लागेकै छ, कबीर साहेब अर्को तिर बस्नु भएको छ । मुकुटमा माला फस्यो, अगाडी जाँदैन थियो । तब रामानन्दजी सोच्न थाल्नु भयो कि के गरौं ? हे भगवान ! आज त मेरो पूरा दिन ब्यर्थ गयो । आजको मेरो भक्ति कमाई ब्यर्थ गयो । (किनकि जसलाई परमात्माको कसक (चाहना) हुन्छ त्यसको एउटा नित्य नियम पनि बाँकी रह्यो भने धेरै दुःख हुन्छ, जसरी कुनै मान्छेको गोजी (पाकेट) काटियो भने धेरै पश्चताप गर्दछ त्यस्तै प्रभुको सच्चा भक्तलाई पनि त्यति नै लगन हुन्छ ।) यतिकैमा कबीर साहेबले भन्नु भयो - स्वामीजी मालाको घुण्डी खोल्नु र घाँटीमा लगाई दिनुस्, अनि फेरि पछाडी गाँठो पारिदिनुस्, मुकुट उतार्नु नै पर्दैन । अब रामानन्दजी किन मुकुट उतार्नु हुन्थ्यो, किन गाँठो फुकाउनु हुन्थ्यो, कुटी (झोपडी) को अगाडी लगाएको पर्दा पनि स्वामी रामानन्दजी आफ्नै हातले फ्याँक्नु भयो र सबै ब्रह्मण समाजको सामुन्ने त्यस कबीर परमेश्वरलाई अंगालो हाल्नु भयो । रामानन्दजीले भन्नु भयो कि भगवन ! तपाईको शरीर त यति कोमल छ जस्तो रूवा (रूई) हुन्छ तर मेरो त ढुँङ्गा जस्तो शरीर छ । एका तिर प्रभु उँभिनु भएको छ, अर्को तिर जाति व धर्मको पर्खाल छ । प्रभु चाहने पुण्यात्माहरू धर्मको बनावटी पर्खाललाई भत्काउँनु श्रेयकर ठान्दछन् । त्यस्तै स्वामी र ामानन्दजीले गर्नु भयो । सामुन्ने पूर्णपरमात्मालाई देखेर जाति पाति, धर्म, छुवाछुत आदि केहि पनि विचार न गरी मात्र आत्म कल्याण देख्नु भयो । यसैलाई ब्रह्मण भनिन्छ ।

बोलत रामानंदजी, हम घर बडा सुकाल । गरीबदास पूजा करैं, मुकुट फही जदि माल ।।४७९।।

सेवा करौं संभाल करि, सुनि स्वामी सुर ज्ञान । गरीबदास शिर मुकुट धरि, माला अटकी जान ।।४८०।।
स्वामी घंडी खोलि करि, फिरि माला गल डार । गरीबदास इस भजन कूं, जानत है करतार ।।४८१।।
ड्यौढी पडदा दूरि करि, लीया कंठ लगाय । गरीबदास गुजरी बौहत, बदनैं बदन मिलाय ।।४८२।।

स्वामी रामानन्दजीले सोध्नु भयो हे कबीर प्रभु ! तपाईले झूटो किन बोल्नु भयो ? कबीर साहेबले भन्नु भयो कस्तो झूटो स्वामीजी ? स्वामी रामानन्दजीले भन्नु भयो कि तपाई भन्दै हुनुहुन्थ्यो कि तपाईले मसँग नाम उपदेश लिनु भएको छ । तपाईले मबाट नाम उपदेश कहिले लिनु भयो ? एक समय तपाई स्नान गर्नलाई पंच गंगा घाटमा जानु भएको थियो । म त्यहीं पल्टि रहेको थिएँ । तपाईले गोडा (खुट्टा) मा लगाएको खडाउँ मेरो टाउकोमा लाग्यो अनि तपाईले भन्नु भएको थियो कि बेटा "राम नाम बोलो" । रामानन्दजीले भन्नु भयो हो अब केहि याद आयो । तर त्यो त धेरै सानो बालक थियो (किन कि त्यस बेलाका ५ वर्षको बाल पनि निकै ठूलो हुने गर्दथे र पाँच वर्षको बालक र साढें दुई वर्षको बालकको शरीरमा दोब्बर अन्तर हुन जान्छ) । कबीर साहेब भन्न लाग्नु भयो कि स्वामीजी हेर्नुहोस्, म यस्तो थिएँ । स्वामी रामानन्दजीको अगाडी उँभिनु पनि हुन्छ र एउटा अढाई वर्षीय बालकको रूप बनाएर कुनै अन्य सेवकको त्यहाँ खाट थियो त्यसमाथि विराजमान हुनु भयो । अब रामानन्दजीले छः पल्ट उता र छः पल्ट यता हेर्नु भयो । फेरि आँखा मिची मिची हेर्नु भयो कि कहीं धोका त भै रहेको छैन । यस प्रकारले रामानन्दजीले हेर्दा हेर्दै कबीर साहेबको सानो बालक वाला रूप उठ्यो र कबीर साहेबको ठूलो पाँच वर्ष वाला स्वरूपमा समायो । अब पाँच वर्ष वाला स्वरूपमा कबीर साहेब उँभी रहनु भयो ।

मनकी पूजा तुम लखी, मुकुट माल परबेश । गरीबदास गति को लखै, कौन वरण क्याभेष ।।४८३।।
यह तौ तुम शिक्षा दई, मानि लई मनमोर । गरीबदास कोमल पुरूष, हमरा बदन कठोर।।४८४।।

अनि रामानन्दजी भन्नु हुन्छ कि मेरो संशय (शंका) मेटीयो । हे परमेश्वर ! हजुर लाई कसरी चिन्न सकिन्छ । हजुर कुन जातिमा तथा वेश भुषामा उँभिनु भएको छ । हामी नादान प्राणी हजुरसँग वाद-विवाद गरेर दोषी भयौं, क्षमा गर्नुहोस् पूर्णपरमेश्वर कविर्देव, म हजुरको अनजान बच्चा हूँ ।

"स्वामी रामानन्दजीलाई सत्यलोक दर्शन"

सुनि बच्चा मैं स्वर्ग की कैसैं छांडौं रीति । गरीबदास गुदरी लगी, जनम जात है बीत ।।४८६।।
च्यारि मुक्ति बैकुंठ मैं, जिन की मोरै चाह । गरीबदास घर अगम की, कैसैं पाऊं थाह ।।४८७।।
हेम रूप जहा धरणि है, रतन जडे बौह शोभ । गरीबदास बैकुंठ कूं तन मन हमरा लोभ ।।४८८।।
शंख चक्र गदा पदम हैं, मोहन मदन मुरारि । गरीबदास मुरली बजै, सुरगलोक दरबारि ।।४८९।।
दूधौं की नदियां बगैं, सेत वृक्ष सुभान । गरीबदास मंदल मुक्ति, सुरगापुर अस्थान ।।४९०।।
रतन जडाऊ मनुष्य हैं, गण गंधर्व सब देव । गरीबदास उस धाम की कैसैं छामूं सेव ।।४९१।।
ऋग युज साम अथर्वण, गावैं चारौं वेद । गरीबदास घर अगम की, कैसैं जानो भेद ।।४९२।।
च्यारि मुक्ति चितवन लगी, कैसैं बंचुं ताहि । गरीबदास गुप्तारगति, हमकूं द्यौ समझाय ।।४९३।।

सुरग लोक बैकुंठ है, यासैं परै न और । गरीबदास षट्शास्त्र, च्यारि बेदकी दौर ।।४९४।।
च्यारि बेद गावैं तिसैं, सुरनर मुनि मिलाप । गरीबदास ध्रुव पोर जिस, मिटि गये तीनूं ताप ।।४९५।।
प्रहलाद गये तिस लोककूं, सुरगा पुरी समूल । गरीबदास हरि भक्ति की, मैं बंचत हूँ धूल ।।४९६।।
बिंद्रावन गये तिस लोककूं, सुरगा पुरी समूल । गरीबदास उस मुक्ति कूं, कैसैं जाऊं भूल ।।४९७।।
नारद ब्रह्मा तिस रटैं, गावैं शेष गणेश । गरीबदास बैकुंठ सैं, और परै को देश ।।४९८।।
सहंस अठासी जिसजौ, और तेतीसौं सेव । गरीबदास जासै परै, और कौन है देव ।।४९९।।
सुनि स्वामी निज मूल गति, कहि समझाऊं तोहि । गरीबदास भगवान कूं, सख्या जगत समोहि ।।५००।।
तीनि लोक के जीव सब, विषय वास भरमाय । गरीबदास हमकूंजौ, तिसकूं धाम दिखाय ।।५०१।।
जो देखैगा धाम कूं, सो जानत है मुझ । गरीबदास तोसैं कहूं, सुनि गायत्री गुझ ।।५०२।।
कृष्ण विष्णु भगवान कूं, जहडायें हैं जीव । गरीबदास त्रिलोक मैं, काल कर्म शिर शीव ।।५०३।।
सुनि स्वामी तोसैं कहूं, अगम दीप की सैल । गरीबदास पूठे परे, पुस्तक लादे बैल ।।५०४।।
पैहमी धरणि अकाश थंभ, चलसी चंदर सूर गरीबदास रज बिरजकी, कहाँ रहैगी धूर ।।५०५।।
तरायण त्रिलोक सब, चलसी इन्द्र कुबेर । गरीबदास सब जात हैं, सुरगा पाताल सुमेर ।।५०६।।
च्यारि मुक्ति बैकुंठ बट, फना हुआ कई बार । गरीबदास अलप रुप मघ, क्या जानैं संसार ।।५०७।।
कहौ स्वामी कित रहौगे, चौदा भुवन बिहंड । गरीबदास बीजक कह्या, चलत प्राण और पिंड ।।५०८।।
सुन स्वामी एक शक्ति है, अरधंगी ॐकार । गरीबदास बीजक तहां, अनंत लोक सिंघार ।।५०९।।
जैसेका तैसा रहै, परलो फना प्रान । गरीबदास उस शक्तिकूं, बार बार कुरबांन ।।५१०।।
कोटि इन्द्र ब्रह्मा जहाँ, कोटि कृष्ण कैलास । गरीबदास शिव कोटि हैं, करौ कौंनकी आश ।।५११।।
कोटि विष्णु जहाँ बसत हैं, उस शक्ति के धाम ।गरीबदास गुल बौहत है अलफ बस्त निहकाम ।।५१२।।
शिव शक्ति जासै हुए, अनंत कोटि अवतार । गरीबदास उस अलफकूं, लखै सो होय करतार ।।५१३।।
अलफ हमारा रुप है, दम देही नहीं दंत । गरीबदास गुलसैं परै, चलना है बिन पंथ ।।५१४।।
बिना पंथ उस कंतकै, धाम चलन है मोर । गरीबदास गति ना किसी, संख सुरग पर डोर ।।५१५।।
संख सुरगपर हम बसैं, सुनि स्वामी यह सैंन । गरीबदास हम अलफ हैं, यौह गुल फोकट फैंन ।।५१६।।
जे तै कहया सौ मैं लहया, बिन देखै नहीं धीज । गरीबदास स्वामी कहै, कहाँ अलफ दीदार ।।५१७।।
अनंत कोटि ब्रह्मांड फण, अनंत कोटि उदगार । गरीबदास स्वामी कहै, कहां अलफ दीदार ।।५१८।।
हद बेहद कहीं ना कहीं, ना कहीं थरपी ठैर । गरीबदास निज ब्रह्मकी, कौंन धाम वह पौर ।।५१९।।
चल स्वामी सर पर चलैं, गंग तीर सुन ज्ञान । गरीबदास बैकुंठ बट, कोटि कोटि घट ध्यान ।।५२०।।
तहां कोटि वैकुंठ है, नक सरवर संगीत । गरीबदास स्वामी सुनैं, जात अनन्त जुग बीत ।।५२१।।
प्राण पिंड पुरमैं धसौं, गये रामानंद कोटि । गरीबदास सर सुरगमैं, रहौ शब्दकी ओट ।।५२२।।
तहां वहाँ चित चक्रित भया, देखि फजल दरबार । गरीबदास सिजदा किया, हम पाये दीदार ।।५२३।।
तुम स्वामी मैं बाल बुद्धि, भर्म कर्म किये नाश । गरीबदास निज ब्रह्म तुम, हमरै दृढ़ विश्वास ।।५२४।।
सुन्न-बेसुन्न सैं तुम परै, उरैं से हमरै तीर । गरीबदास सरबंगमैं, अविगत पुरूष कबीर ।।५२५।। कोटि कोटि सिजदे करैं, कोटि कोटि प्रणाम । गरीबदास अनहद अधर, हम परसैं तुम धाम ।।५२६।।
सुनि स्वामी एक गल गुझ, तिल तारी पल जोरि । गरीबदास सर गगन मैं, सूरज अनंत करोरि ।५२७।।
शहर अमान अनन्तपुर, रिमझिम रिमझिम होय । गरीबदास उस नगर का, मरम न जानैं कोय ।।५२८।।
सुनि स्वामी कैसैं लखौ, कहि समझाऊं तोहि । गरीबदास बिन पर उडैं, तन मन शीश न होय ।।५२९।।

रवनपुरी एक चक्र है, तहा धनजय बाय । गरीबदास जीते जन्म, याकू लेत समाय ।।५३०।।
आसन पदम लगायकर, भिरंग नाद को खैंचि । गरीबदास अचवन करै, देवदत्त को ऐचि ।।५३१।।
काली ऊन कुलीन रंग, जाकै दो फुन धार । गरीबदास कुरंभ शिर, तास करे उद्गार ।।५३२।।
चिश्में लाल गुलाल रंग, तीनि गिरह नभ पेंच । गरीबदास वह नागनी कूँ, हैने न देवे रेच ।।५३३।।
कूंभक रेचक सब करै, ऊन करत उदगार । गरीबदास उस नागनी कू, जीतै कोई खिलार ।।५३४।।
कूंभ भरै रेचक करै, फिर टुटत है पौन । गरीबदास गगन मण्डल, नही होत है रौन ।।५३५।।
आगे घाटी बंद है, ईगला–पिंगला दाय । गरीबदास सुषमन खुले, तास मिलावा होय ।।५३६।।
ज्यूंका त्यूंही बैठि रहो, तजि आसन सब जोग । गरीबदास पल बीच पद, सर्व सैल सब भोग ।।५४७।।
कोटि कोटि बैकुंठ हैं, कोटि कोटि शिव शेष । गरीबदास उस धाममैं, ब्रह्मा कोटि नरेश ।।५५३।।
अवादान अमानपुर, चलि स्वामी तहां चाल । गरीबदास परलो अनंत, बौहरि न झंपै काल ।।५५४।।
अमर चीर तहा पहरि है, अमर हंस सुख धाम । गरीबदास भोजन अजर, चल स्वामी निजधाम ।।५५५।।
बोलत रामानंदजी, सुन कबीर करतार । गरीबदास सब रूपमैं, तुमहीं बोलन हार ।।५५६।।
तुम साबिह तुम संत हौ, तुम सतगुरु तुम हंस । गरीबदास तुम रुप बिन और न दूजा अंस ।।५५७।।
मैं भगता मुक्ता भया, किया कर्म कुन्द नाश । गरीबदास अविगत मिले, मेटी मन की बास ।।५५८।।
दोहूँ ठौर है एक तूं, भया एक से दोय । गरीबदास हम कारणैं, उतरे हैं मघ जोय ।।५५९।।
गोष्टी रामानंदसैं, कांशी नगर मंझार । गरीबदास जिंद पीरके, हम पाये दीदार ।।५६२।।
बोलै रामानंदजी, सुनौं कबीर सुभांन । गरीबदास मुक्ता भये, उधरे पिंड अरु प्राण ।।५६७।।

कबीर साहेब (कविर्देव) ले स्वामी रामानन्दजीलाई सोध्नु भयो कि स्वामीजी तपाई कसरी पूजा गर्नु हुन्छ ? स्वामीजीले भन्नु भयो कि वेदहरू र गीताजी अनुसार साधना गर्छु । कबीर साहेबले सोध्नु भयो कि यसरी साधना गर्नाले कुन लोकमा पुग्नु हुनेछ ? रामानन्दजीले भन्नु भयो स्वर्गमा जानेछु । कबीर परमेश्वरले सोध्नु भयो स्वर्गमा के गर्नु हुनेछ दाता ? रामानन्दजीले भन्नु भयो कि त्यहाँ धेरै प्यारो भगवान विष्णुजी बस्नु हुन्छ । उनको दर्शन गरि रहन्छु र त्यहाँ दूँधै दूँधको नदी छ, त्यहाँ कुनै चिन्ता छैन, निस्फिक्रीका साथ म त्यहाँ आनन्द पूर्वक बस्ने छु । कबीर परमेश्वरले सोध्नु भयो कि स्वामीजी कति दिन बस्नु हुन्छ स्वर्गमा ? (विद्वान पुरूष थिए, उनलाई ज्ञान थियो, दुई मिनट मैं सबै कुरा बुझ्नु भयो)

स्वामीजीले भन्नु भयो मेरो भक्तिको कमाई जब सम्म रहन्छ तब सम्म रहूँला । कबीर साहेबले भन्नु भयो फेरि कहाँ जानु हुनेछ ? रामानन्दजीले भन्नु भयो कि थाहा छैन कर्माधारको हिसाबले कहाँ र कुन योनिमा जन्म हुनेछ ? कबीर साहेबले सम्झाउनु भयो कि स्वामीजी ! यो साधना तपाईले असंख्यौं पटक गर्नु भएको छ । यसले जीव मुक्त हुन सक्तैन । तपाई श्री विष्णुजीको साधना गरी स्वर्ग लोकमा जान चाहनु हुन्छ । जो साधक ब्रह्म साधना गरेर ब्रह्मलोकमा जान्छन् त्यो पनि जन्म मृत्युको चक्रमा नै रहन्छ किन कि एक दिन महास्वर्ग जो ब्रह्मलोकमा बनाईएको छ त्यो पनि नष्ट हुन जानेछ । गीताजी अध्याय ८ को श्लोक १६ भन्छन् । स्वामी रामानन्दजी तो विद्वान पुरूष हुनुहुन्थ्यो उहाँलाई श्लोकहरू कण्ठस्त थिए । स्वामीजीले भन्नु भयो तपाई ठीक भन्नु हुन्छ, यस्तै लेखिएको छ । कबीर साहेबले सोध्नु भयो कि भन्नुस फेरि कहाँ बस्नु हुनेछ ? तपाईको कृष्ण मुरारि

पनि रहने छैन । यो ब्रह्मालोक, विष्णुलोक आदि का सबै प्राणीहरू तथा श्री विष्णुजी आदि तीन वटै देवताहरू पनि नष्ट हुनेछ । फेरि तपाई कहाँ बस्नु हुन्छ गुरूदेव ? रामानन्दजी विचार गर्न विवश हुनुभयो । परमेश्वर कबीर साहेबजीले जवाफ दिनु भयो । श्री कृष्णजीले । परमेश्वर कबीर साहेबले भन्नु भयो स्वामीजी संक्षिप्त महाभारत द्वितीय खण्ड (पृष्ट नं. १५३१ पुरानो तथा ६६७ नयाँ) मा लेखिएको छ कि श्री कृष्णजी त भन्नु हुन्छ कि हे अर्जुन मलाई अब त्यो गीता वाला ज्ञान याद छैन, म फेरि उही ज्ञान सुनाउन सक्तिन । परमेश्वर कबीर साहेबजीले सबै प्रमाण बताउनु भयो

गीता अध्याय ८ श्लोक १३ मा गीता ज्ञान दाता (ब्रह्म) भन्दै छ कि -

ओम् इति एकाक्षरम् ब्रह्म, व्याहरन् माम् अनुस्मरन्,
यः प्रयाति त्यजन् देहम् सः याति परमाम् गतिम् ।।१३।।

यसको शब्दार्थ छ कि गीता ज्ञान बोल्ने वाला ब्रह्म अर्थात् काल भन्दैछ कि -माम् ब्रह्म) म ब्रह्मलाई त (इति) यो (ओम् एकाक्षरम्) ओम्/ॐ एक अक्षर छ (व्याहरन्) उच्चारण गरी (अनुस्मरन्) स्मरण गर्ने (यः) जो साधक (त्यजन् देहम्) शरीर त्यागे सम्म अर्थात् अंतीम स्वांस सम्म (प्रयाति) स्मरण साधना गर्छ (सः) त्यो साधक नै मेरो वाला (परमाम् गतिम्) परम गतिको (याति) प्राप्त हुन्छ ।

भावार्थ छ कि श्री कृष्णजीको शरीरमा प्रेतवत प्रवेश गरी ब्रह्म अर्थात् हजार भूजा वाला ज्योति निरंजन काल भन्दै छ कि म ब्रह्मको साधना मात्र एक (ॐ) नामले मृत्यु पर्यन्तगर्ने साधकलाई म बाट दिइने लाभ प्राप्त हुन्छ । अन्ण कुनै मंत्र मेरो भक्तिका लागि छै ।

गीता अध्याय ८ श्लोक ५, ७ तथा १३ मा गीता ज्ञान दाताले आफ्नो विषयमा साधना गर्नका निमित्त भनेको छ कि जो मेरो साधना ओम् (ॐ) नामको स्मरण अंतीम स्वांस सम्म गर्छ, त्यो मलाई नै प्राप्त हुन्छ । यसैले तँ युद्ध पनि गर र मेरो ॐ नामको स्मरण पनि गर किन कि युद्ध हल्ला/ठूलो आवाजको हल्ला गरेर गरिन्छ, यसैले भनिएको छ कि ओम् (ॐ) नाम को उच्चारण (ठूलो स्वरले) गर्दै स्मरण पनि गर तथा युद्ध पनि गर ।

फेरि गीता अध्याय ८ श्लोक ६ मा भनिएको छ कि यो विधान छ कि जो जुन प्रभुको अंत समयमा स्मरण गर्दै शरीर त्याग गर्छ त्यो उसैलाई प्राप्त हुन्छ । गीता ज्ञान दाता प्रभु गीता अध्याय ८ श्लोक ८ देखि १० सम्म तीन वटै श्लोकमा ब्रह्म देखि भिन्न पूर्णपरमात्मा (परम दिव्य पुश्रष परमेश्वर अर्थात् पूर्णब्रह्म) को विषयमा भन्दै छ कि यदि कोहि उसको साधना गर्दै शरीर त्याग गर्छ त त्यही पूर्णपरमात्मा (परमेश्वर) लाई नै प्राप्त गर्छ । उनैबाट पूर्णमोक्ष तथा सत्यलोक प्राप्ति र परम शान्ति प्राप्त हुनछ । यसैले त्यस परमेश्वरको शरणमा जाउ ।

(गीता अध्याय १८ श्लोक ६२-६६ तथा अध्याय १५ श्लोक ४) म (गीता ज्ञान दाता ब्रह्म) पनि उसैको शरण छु ।

रामानन्दजीले सबै प्रमाणहरू आफ्नै आँखाले देखेर आश्चर्यचकित हुनु भयो र सत्यलाई स्वीकार गर्नु भयो । भन्नु भयो कि बालक शास्त्रहरूका कुरा तिमी ठीक भनिरहेका

छौं जो सत्य छ । हामीलाई कसैले यस्तो ज्ञानै दिएन, हामी के गरौं ? कबीर साहेबले बताउनु भयो कि पवित्र गीताजी मै लेखिएको छ । अध्याय ८ को ८, ९ र १० श्लोक तथा अध्याय १८ को श्लोक ६२ पढेर हेर्नुहोस् ।

पवित्र गीताजी व पवित्र वेदहरू भन्ने वाला ब्रह्म (काल) भन्दै छ कि त्यस पर मात्माको शरणमा जाउ अर्जुन तेरो फेरि मरण हुने छैन । त्यसका लागि (गीता अध्याय ४ श्लोक ३४) त्यस संतलाई खोज जो त्यस परमात्माको परम तत्त्वको जानकारी राखेको छ । उनलाई दण्डवत प्रणाम गरी विनम्र एवं निष्पक्ष भावले सत्कार गर । जब त्यो तत्त्वदर्शी संत प्रसन्न भइ जाओस् अनि उहाँबाट दीक्षा (नाम) ग्रहण गर । फेरि तेरो पुनर्जन्म र मृत्यु हुने छैन । पवित्र गीता अध्याय १५ मंत्र १ देखि ४ सम्ममा भनिएको छ कि यो उल्टो झुण्डिएको संसाररूपी वृक्ष हो । माथिको मूल (जरो) त आदि पुरूष अर्थात् सनातन् परमात्मा छ, तलको तीनवटै गुण(रजगुण-ब्रह्मा, सतगुण-विष्णु, तमगुण-शिव) रूपी शाखाहरू छन् । यो पूर्णसंसार रुपी वृक्ष अर्थात् पूर्णसृष्टी रचनालाई म (ब्रह्म, काल) जान्दिन । यहाँ विचारकालमा अर्थात् गीताजीको ज्ञानमा तपाईलाई म पूर्णज्ञान दिन सक्तिन । यसका लागि कुनै तत्त्वदर्शी संतको खोजी गर (गीता अध्याय ४ मंत्र ३४) अनि त्यो संत तिमीलाई सबै सृष्टी रचनाको ज्ञान र सबै प्रभुहरूको वास्तविक स्थिति बताई दिने छन् । त्यस पछि त्यो परम पद परमेश्वरको खोजी गर्नु पर्ने हो जसमा गएका साधकको फेरि जन्म मृत्यु हुदैन अर्थात् पूर्णमोक्ष हुन जान्छ । जुन परमेश्वरले संसाररूपी वृक्ष अर्थात् सबै ब्रह्माण्डहरूको रचना गर्नु भएको छ, म (ब्रह्म, काल) पनि त्यसै परमेश्वरको शरणमा छु, यसैले त्यस परमेश्वरको पूजा गर । स्वामी रामानन्दजी भन्नु हुन्छ कि लेखेको त यस्तै नै छ तर यो सतलोक न त कसैबाट सुनेको छु जसले गर्दा अब मेरो मनल विश्वास गर्दैन कि यो सत्य होला । कबीर साहेबले सोध्नु भयो कि तिमी कसर ी साधना गर्छौ ? स्वामी रामानन्दजीले भन्नु भयो कि मैले आफ्नो सम्पूर्ण शरीरलाई साधेको छु । योग अभ्यासद्वारा म भित्र कमलहरू हुँदै त्रिकुटी (त्रिवेणी) सम्म पुग्छु । कबीर साहेबले भन्नु भयो कि तपाई एक पटक त्रिवेणी सम्म पुग्नुस् । जब रामानन्दजी समाधिस्थ हुनु भयो (किन कि उनको प्रतिदिनको अभ्यास थियो) त्रिवेणीमा गए पछि तीन बाटो हुन जान्छ । प्रत्येक ब्रह्माण्डमा बनेको ब्रह्मलोकमा प्रवेश गर्ने बित्तिकै तीनवटा बाटो हुन जान्छन् । यसर ी नै बीस ब्रह्माण्ड पारी एक्काइस ब्रह्माण्डमा पनि यस्तै ब्यवस्था छ । एउटा बाटो सामुन्ने ब्रह्मलोकमा बनेको तीन गुप्त स्थान तिर जान्छ जहाँ ज्योति निरंजन तीन रूप बनाएर बस्छ । सामुन्नेको ब्रह्मरंध तिम्रो यस नामले खुल्दैन । यो ब्रह्मरंध पनि सतनामले खुल्नेछ । कबीर साहेबले आफ्नो स्वासद्वारा सतनामको उच्चारण गर्नु भयो, सामुन्नेको द्वार खुल्यो । कबीर साहेबले भन्नु भयो कि अब तपाईलाई काल भगवान देखाउँछु जसलाई तपाई निर ाकार भन्नु हुन्छ । जो गीतामा भन्नु हुन्छ कि म सबैलाई खान्छु । अर्जुन ! म कहिल्यै कसैलाई पनि दर्शन दिन्न, म कहिल्यै कसैको सामुन्ने प्रत्यक्ष हुन्न । कबीर साहेबले भन्नु भयो कि अब म तपाईको समक्ष त्यस काललाई देखाउँछु । पहिला त एक ब्रह्माण्डमा बनेको ब्रह्मलोकमा गुप्त स्थानहरूमा देखाउनु भयो ब्रह्म-विष्णु व शिव रूप धारण गरेका थिए ।

फेरि ब्रह्मलोक पार गर्ने द्वारबाट निस्केर एक्काइसौं ब्रह्माण्डमा लग्नु भयो । ब्रह्मलोक देखि अगाडि जाने बाटोलाई पनि जो जटा कुण्डली सरोवर माथि छ, आफ्नो आँखा अगाडी राख्तछ कि कोही जान नपाओस् । एक्काइस ब्रह्माण्डको जो अंतिम लोक छ त्यो काल ब्रह्म (क्षर पुरूष) को आफ्नो स्थान छ । त्यहाँ उ त्यस्तै भयङ्कर रूपमा बसेको छ, जो उसको वास्तविक श्रप छ । कबीर साहेबले भन्नु भयो कि हेर त्यो बसेको तिम्रो निराकार भगवान, जसलाई तिमी निराकार भन्छौं (किन कि योगीहरूले वेदको आधारमा ॐ नामले साधना गरे, परमात्मा त भेटिएन, सिद्धीहरू आउ, स्वर्ग गए, महा स्वर्ग गए, फेरि पशु बने । यसैले प्रभुलाई सबैले निराकार मान्न थाले कि त्यो देखिदैन र वेदहरूमा लेखिएको छ कि भगवान आकारमा हुनु हुन्छ ।) जब कालको नजिक पुगे तब साहेबले अपनो सारनामसँग सतनाम उच्चारण गर्नु भयो । त्यसै बेला कालको टाउको तल झुक्यो । कालको टाउको माथि त्यो द्वार छ जहाँबाट सतलोक गइन्छ तथा परब्रह्मको लोकमा प्रवेश हुन्छ । त्यस पछि एउटा भँवर गुफा शुरू हुन्छ । (एउटा भँवर गुफा कालको लोकमा पनि छ) कालको टाउकोमा टेकेर कबीर साहेबको हंस (निर्विकारी साधक) माथि जान्छन् । यो काल उनको सिढीको काम गर्छ । परब्रह्मको लोकलाई पार गरेर कबीर साहेब श्री रामानन्दजीको आत्मालाई सतलोक लानु भयो । (त्यहाँ पनि एउटा भँवर गुफा छ) । सतलोकमा श्री रामानन्दजीले देख्नु भयो कि कबीर साहेब (कर्विर्देव) आफ्नो वास्तविक रूपमा बस्नु भएको छ । त्यहाँ कबीर साहेबको यति तेज (प्रकाश) छ कि एक रोम कूपमा जस्तो करोडौं सूर्य र करोडौं चन्द्रमाको जो संयुक्त प्रकाश (तर गर्मी नभएको) भन्दा पनि अधिक छ । कबीर साहेब त्यहाँ गएर आफ्नै अर्को स्वरूप माथि चँवर गर्न थाल्नु भयो । श्री रामानन्दजीले सोच्नु भयो कि भगवान त यी हुन जो सिंहासनमा विराजमान छन् र यो कबीरर यहाँको कुनै सेवक (गण) होला, तर यो लोक भने सबैभन्दा उत्तम छ । परमात्माको धेरै तेज छ । यस्तो सोच्दै थिए त्यत्तिकैमा परमात्माको तेजोमय रूप सिंहासनबाट उठेर पाँच वर्षिय बालकको रूपमा पर मेश्वर कबीरजी तख्त (गद्दी) मा विराजमान हुनु भयो । परमेश्वरको जो वास्तविक तेजोमय रूप देखिन्थ्यो त्यो बालक रूप कबीर साहेबलाई चँवर गर्न थाल्यो । त्यस पछि कबीर साहेबको दोस्रो तेजोमय रूप बालक वाला रूप कबीर साहेबमा समायो र एक्लै पाँच वर्षको बालक रूपमा परमेश्वर कबीर साहेब तख्त माथि विराजमान हुनु भएको थियो । चँवर स्वयं चलि रहेको थियो । यतिमै रामानन्दजीको आत्मालाई शरीरमा फर्काइयो । उनको समाधि टुट्यो । सामुन्ने कबीर साहेब पाँच वर्षको बालक रूपमा बसी रहनु भएको छ । अनि र ामानन्द ले भन्नु भयो कि :-

तहं वहाँ चित चक्रित भया, देखि फजल दरबार । गरीबलास सिजदा किया, हम पाये दीदार ।।५२३।।
तुम स्वामी मैं बाल बुद्धि, भर्म कर्म किये नाश । गरीबदास निज ब्रह्म तुम, हमरै दृढ विश्वास ।।५२४।।
सुन्न-बेसुन्न सैं तुम परै, उरैं से हमरै तीर । गरीबदास सरबंगमें, अविगत पुरूष कबीर ।।५२५।।
कोटि कोटि सिजदे करैं, कोटि काटि प्रणाम । गरीबदास अनहद अधर, हम परसैं तुम धाम ।।५२६।।
बोलत रामानंदजी, सुन कबीर करतार । गरीबदास सब रुपमें, तुमहीं बोलन हार ।।५५६।।

तुम साहिब तुम संत हौ, तुम सतगुरु तुम हंस । गरीबदास तुम रुप बिन और न दुजा अंस ।।५५७।।
मैं भगता मुक्ता भया, किया कर्म कुन्द नाश । गरीबदास अविगत मिले, मेटी मन की बास ।।५५८।।
दोहू ठौर है एक तूं, भया एक से दोय । गरीबदास हम कारणैं, उतरे हैं मघ जोय ।।५५९।।
बोलत रामानन्दजी, सुन कबीर करतार । गरीबदास सब रुप में, तू ही बोलनहार ।।
दहू ठोड है एक तूं, भया एक से दो । गरीबदास हम कारणे, आए हो मग जो ।।

हे परमेश्वर कबीर ! हजुर नै दुवै ठाउँ सत्यलोकमा तथा मेरो समक्ष हजुर नै हुनु हुन्छ । साथै एक बाट दुई रूप बनाएर हामी तुच्छ जीवहरूको लागि यहाँ आउनु भएको छ ।

मैं भक्ता मुक्ता भया, कर्म कुण्द भये नाश । गरीबदास अविगत मिले, मिट गई मन कि बांस ।।

रामानन्दजी १०४ वर्षिय महापुरुष र पाँच वर्षीय कबीर परमेश्वरलाई भन्दै हुनु हुन्छ कि म हजुरको दास मुक्त भई हालें र मनको भ्रम तथा भटकाव मेटियो । मलाई पर मात्माको वास्तविक स्वरूपको दर्शन भयो । हे पूर्णपरमात्मा कबीर साहेब (कविर्देव) ! चार वेदहरू र पवित्र गीताजी तपाई कै गुणगान गर्दै छन् । स्वयं कविर्देव (कबीर परमेश्वर) ले पनि भन्नु भएको छ :-

बेद हमारा भेद है, मै ना बेदन के माहीं । जिस बेद से मैं मिलूं, बेद जानते नाहीं ।

भावार्थ छ कि चारै पवित्र वेदहरूमा ज्ञान पूर्णपरमात्मा कै छ तर पूजा विधि मात्र ब्रह्म (ज्योति निरंजन) सम्म कै छ । परमेश्वर कबीर (कविर्देव) को पूजा विधिको ज्ञान व तत्त्वज्ञानको लागि पवित्र वेदहरूमा तथा पवित्र गीताजीमा भनिएको छ कि त्यो कुनै तत्त्वदर्शी संत नै बताउन सक्छ । जो स्वयं नै परमेश्वर हुन्छ या कोही उनले नै पठाएको वास्तविक प्रतिनिधि हुन्छ । उहाँबाट उपदेश प्राप्त गरी पूर्णमोक्ष र परम शान्ति प्राप्त हुन्छ ।

पवित्र शास्त्र पनि कविर्देव (कबीर परमेश्वर) को साक्षी

यसै प्रकार कबीर परमेश्वर (कविर्देव) ले मुस्लमानहरूलाई नराम्रो भनेको छैन, न त पवित्र कुर्आन शरीफलाई गलत भन्नु भएको छ, मात्र ती काजी (कुरान अनुसार फैसला गर्ने व्यक्ति) र मुल्ला (धर्म गुरु) हरूलाई झपाडी दिनु भएको छ जो सबै समाजलाई कुर्आन शरीफको वास्तविक ज्ञान विपरित मनमानी साधना गराउदै छन् ।

जस्तै पवित्र वेदहरू भन्ने ब्रह्म भन्दै छ कि पूर्णपरमात्मा कविर्देवको विषयमा कोहि जन्म लिएर अवतारको रूपमा मान्दछन् । कोहि कहिले पनि जन्म न लिने निराकार भन्छन् । त्यसको सही जानकारी त (धीराणाम्) तत्त्वदृष्टा संत नै बताउने छ । म (ब्रह्म) जान्दिन (यजुर्वेद अध्याय ४ श्लोक १०) यसैको प्रमाण पवित्र गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ तथा अध्याय १५ श्लोक १ देखि ४ मा पनि छ । जब सम्म त्यो तत्त्वदर्शी संत भेट्ने छैन तब सम्म जीवको कल्याण असंभव छ । त्यो संत अब आइ सकेको छ, यो तत्त्वदर्शी संत रामपालजी लाई चिनौं ।

"पवित्र कुर्आन शरीफमा प्रमाण"

यस्तै किसिमले पवित्र कुर्आन शरीफको अध्याय सूरत फूर्क़ानी सं २५, आयात ५२, ५८, ५९ मा भनिएको छ कि वास्तवमा (इबादइ कबीरा) पूजा योग्य कबीर अल्लाह छ । यो कबीर त्यही पूर्णपरमात्मा हो जसले छः दिनमा सृष्टी रचना गरी सातौं दिन तख्त माथि गई विर ाजमान हुनु भयो । त्यसको खबर (जानकारी) कुनै बाखबरसित सोधि हेर ।

पवित्र कुर्आन शरीफ बोल्ने वाला अल्लाह स्वयं कुनै अर्कै कबीर नामको प्रभु तिर कंकेत गर्दै छ र भन्दै छ कि पूर्णपरमात्मा कबीरको विषयमा म पनि जान्दिन, उसको विषयमा कुनै तत्त्वदर्शी संत (बाखबर) सित सोध ।

कविर्देवले यही भन्नु भएको थियो कि म स्वयं पूर्णपरमात्मा (अल्लाह कबीर/अकबिरु) हूँ, मलाई चिन । तर यस्तै आचार्यहरूले पहिले पनि परमेश्वरको वास्तविक ज्ञानलाई जनता समक्ष जान दिएनन् । भन्ने गर्थे कि कबीर त अशिक्षित छ, यो संस्कृत त जान्दै जान्दैन, हामी शिक्षित छौं ।

यस कुरामा पहिलेका भक्तजनहरू भ्रमित भएका थिए, तर अब सबै समाज शिक्षित छन्, यी मार्ग भ्रष्ट आचार्यहरूको दाल गली रहेको छैन, र गल्दैन पनि ।

सल्लि अला :- ज-स-दि मुहम्मदिन फिल् अज्सादि अल्लाहुम म सल्लि अला कबिर् (कबीर) मुहम्मिद फिल् कुबूरि० फजाईले जिक्र

(٥) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضـ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا قَالَ عَبْدٌ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ إِلَّا فُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ حَتَّى يُفْضِيَ إِلَى الْعَرْشِ مَا اجْتُنِبَتِ الْكَبَائِرُ- رواه الترمذي وهكذا في المشكوٰة لكن ليس فيها حسن بل غريب فقط قال القاري و رواه النسائي وابن حبان وعزاه السيوطي في الجامع الى الترمذي و رقم له بالحسن وحكاه السيوطي في الدر من طريق ابن مردويه عن ابي هريرة وليس فيه ما اجتنبت الكبائر وفي الجامع الصغير برواية الطبراني عن معقل ابن يسار لكل شي مفتاح ومفتاح السموات قول لا اله الا الله ورقم له بالضعف-

५. हुजूरे अक्दस सल्सल्लाहु अलैहि व सल्लम का इर्शाद है कि कोई बन्दा ऐसा नहीं कि 'लाइला-ह-इल्लल्लाहह' कहे और उसके लिए आसमानों के दरवाजें न खुल जायें, यहाँ तक कि यह कलिमा सीधा अर्श तक पहुँचता है, बशर्ते कि कबीरा गुनाहों से बचाता रहे ।

फ - कितनी बडी फूजीलत है और कुबूलियत की इन्तिहा है कि यह कलिमा बर ाहे रास्त अर्शे मुअल्ला तक पहुँचता है और यह अभी मालूम हो चुका है कि अगर कबीर ा गुनाहों के साथ भी कहा जाये, तो नाफा से उस वक्त भी खाली नहीं ।

मुल्ला अली कारी रह० फरमाते हैं कि कबाइर से बचने की शर्त कुबूल की जल्दी और आसमान के सब दरवाजे खुलने के एताबर से है, वरना सवाब और कूबूल से कबाइर (कबीर) के साथ भी खाली नहीं ।

बाज उलेमा ने इस हदीस का यह मतलब बयान फरमाया है कि ऐसे शख्स के वास्ते मरने के बाद उस की रूह के एजाज में आसमान के सब दरवाजे खुल जायेंगे ।

एक हदीस में आया है, दो कलिमे ऐसे हैं कि उनमें से एक के लिए अर्श के नीच कोई मुन्तहा नहीं । दूसरा आसमान और जमीन को (अपने नूर या अपने अज से) भर दे– एक 'लाइला-ह इल्लल्लाह' है, दूसरा 'अल्लाहु अकबर' (कबीर) है,

"पवित्र वेदहरूमा प्रमाण"

कविर्देव आफ्नो ज्ञानको दूत भएर स्वयं आउनु हुन्छ र आफ्नो स्वस्थ ज्ञान (वास्तविक तत्त्वज्ञान) स्वयं नै गराउनु हुन्छ ।

स्वयं कविर्देव (कबीर परमेश्वर) जीले आफ्नो अमृत वाणीमा भनेको छ :-

शब्दः- अविगत से चल आए, कोई मेरा भेद मर्म नहीं पाया । (टेक) न मेरा जन्म न गर्भ बसेरा, बालक हो दिखलाया । काशी नगर जल कमल पर डेरा, वहाा जुलाहे ने पाया ।। माता-पिता मेर े कुछ नाहीं, ना मेरे घर दासी (पत्नी) । जुलहा का सुत आन कहाया, जगत करें मेरी हाासी ।। पाँच तत्त्व का

धड नहीं मेरा, जावुं ज्ञान अपारा । सत्य स्वरुपी (वास्तविक) नाम साहेब (पूर्णप्रभु) का सोई नाम हमार ा ।। अधर द्वीप (ऊपर सत्यलोक में) गगन गुफा में तहाँ निज वस्तु सारा । ज्योत स्वरुपी अलख निर ंजन (ब्रह्म) भी धरता ध्यान हमारा ।। हाड चाम लहु ना मेरे कोई जाने सत्यनाम उपासी । तारन तरन अभय पद दाता, मैं हू कबीर अविनाशी ।।

उपरोक्त शब्दमा कबीर परमेश्वर भन्दै हुनु हुन्छ कि न त मेरी कोहि पत्नी छे, न मेरो पाँच तत्त्व (हाड-चाम, लहू अर्थात् नाडिहरूको जोड-जुगाड वाला काया) को शरीर छ, म स्वयंभू हूँ तथा काशीको लहरतारा नामक तालको जलमा कमलको फूल माथि स्वयं प्रकट भएर बालक रूप बनाएको थिएँ । त्यहाँबाट मलाई नीरू नाम भएका जुलाहाले उठाएर लगेको थियो । जो वास्तविक नाम परमेश्वरको छ (वेदहरूमा कविर्देव, गुरू ग्रंथ साहेबमा हक्का कबीर,कुर्आन शरीफमा अल्लाह कबीरन्) त्यही नाम मेरो हो, म माथि ऋतधाममा बस्छु तथा तपाईको भगवान ज्योति निरंजन (ब्रह्म) पनि मेरो पूजा गर्छ । यसैको प्रमाण सत्यार्थ प्रकाश सातौं समुल्लास (पृ. १५२-१५३, दीनानगर पंजाबबाट प्रकाशित) मा पनि छ । स्वामी दयानन्दजीले यजुर्वेद अध्याय १३ मन्त्र ४ तथा ऋग्वेद मण्डल १० सूक्त ४८ मन्त्र १ को अनुवाद गर्नु भएको छ । जसमा वेदहरूलाई भन्ने ब्रह्म भन्दै छ कि (५ = ऋग्वेद मं. १० सु. ४८ मं. १ तथा ६ = यजुर्वेद अध्याय १३ मं. ४ मा) - हे मनुष्यहरू हो ! जो सृष्टी भन्दा पूर्व सबैको उत्पति कर्ता र सबैका स्वामी थियो, छ, अगाडी पनि रही रह्ने छ त्यहि सर्व सृष्टीलाई रचना गरी धारण गर्दै छ । त्यस सुख स्वरुप परमात्माको भक्ति जसरी हामी (ब्रह्म तथा अन्य देव पनि उसैको साधना) गर्दछौं त्यसरी नै तिमीहरू पनि गर ।

प्रमाण १. पवित्र यजुर्वेद अध्याय २८ मंत्र २५-

समिद्धोऽअद्य मनुषो दुरोणे देवो देवान्यजसि जातवेदः ।
आ च वह मित्रमहश्चिकित्वान्त्वं दूतः कवीरसि प्रचेताः ।।२५।।

समिद्धः–अद्य–मनुषः–दुरोणे–देवः–देवान्–यज्–असि–जात–वेदः–आ–च–वह–मित्रमहः–चिकित्वान्–त्वम्–दूतः–कवीर्–असि–प्रचेताः ।

अनुवाद – (अद्य) आज अर्थात् वर्तमानमा (दुरोणे) शरीर रूपी महलमा दराचार पूर्वक (मनुषः) झुट्टो पूजामा लीन मगनशील ब्यक्तिहरूलाई (समिद्धः) लगाइएको आगो अर्थात् शास्त्र विधि रहित वर्तमान पूजा जो हानिकारक हुन्छ, अग्नि जलाएर भस्म गरि दिन्छ त्यस्तै साधकको जीवन शास्त्रविरूद्ध साधना नष्ट गरि दिन्छ । त्यसको ठाउँमा (देवान्) देवताहरूका (देवः) देवता (जातवेदः) पूर्णपरमात्मा सतपुरूषको वास्तविक (यज्) पूजा (असि) हो । (आ) दयालु, (मित्रमहः) जीवका वास्तविक साथी पूर्णपरमात्माको (चिकित्वान्) स्वस्थ ज्ञान अर्थात् यथार्थ भक्तिलाई (दूतः) संदेशवाहक रूपमा (वह) लिएर आउने वाला (च) तथा (प्रचेताः) बोध गराउने वाला (त्वम्) तपाई (कविर्देव अर्थात् कबीर परमेश्वर) कबीर (असि) हो ।

भावार्थ :- जुन बेला भक्त समाजबाट शास्त्र विधी रहित मनमाना आचरण (पूजा) गराउन लगाइएको हुन्छ । त्यस बेला कविर्देव (कबीर परमेश्वर) तत्त्वज्ञानलाई प्रकट गर्नु हुन्छ ।

प्रमाण २. पवित्र सामवेद संख्या १४०० मा

संख्या न. ३५९ सामवेद अध्याय न. ४ को खण्ड न. २५ को श्लोक न. ८ -

पुरां भिन्दुर्युवा कवीरमितौजा अजायत । इन्द्रो विश्वास कर्मणे धर्ता वजी पुरुष्टुतः ।।४।।

पुराम्–भिन्दुः–युवा–कवीर्–अमित–औजा–अजायत–इन्द्रः–विश्वस्य–कर्मणः–धर्ता–वज्री–पुरूष्टतः ।

शब्दार्थः- (युवा) पूर्णसमर्थ (कवीर्) कविर्देव अर्थात् कबीर परमेश्वर (अमितऔजा) विशाल शक्ति युक्त अर्थात् सर्व शक्तिमान छ (अजायत) तेजपुंजको शरीर मायावयी बनाएर (धर्ता) प्रकट भएर अर्थात् अवतार धारण गरेर (वज्री) आफ्नो सत्यशब्द व सत्यनाम रूपी शस्त्रबाट (पुराम्) काल–ब्रह्मका पाप रूपी बन्धन रूपी किल्लालाई (भिन्दुः) तोड्ने वाला टुक्रा–टुक्रा गर्ने वाला (इन्द्रः) सबै सुखदायक परमेश्वर (विश्वस्य) सर्व जगतका सबै प्राणीहरूलाई (कर्मणः) मनसा वाचा कर्मणा अर्थात् पूर्णनिष्ठाको साथ अनन्य मनदेखि धार्मिक कर्मद्वारा सत्य भक्तिबाट (पुरूष्टुतः) स्तुति उपासना गर्ने योग्य छ ।

जसरी बालक र वृद्ध सबै काम गर्नमा समर्थ हुँदैन, युवा ब्यक्ति सबै काम गर्न सक्ने क्षमता राख्तछ । त्यसरी नै परब्रह्म-ब्रह्म व त्रिलोकीय ब्रह्मा–विष्णु–शिव तथा अन्य देवी देवताहरूलाई बालक र वृद्ध सम्झनु होस् । त्यसैले कबीर परमेश्वरलाई युवाको उपमा वेदमा दिइएको हो्

भावार्थ :- जुन कविर्देव (कबीर परमेश्वर) तत्त्वज्ञान लिएर संसारमा आउनु हुन्छ त्यो सर्व शक्तिमान छ र काल (ब्रह्म) को कर्मरूपी किल्लालाई तोड्ने वाला छ । त्यो सर्व सुख दाता हो र सबैले पूजा गर्न योग्य छ ।

संख्या नं. १४०० सामवेद उतार्चिक अध्याय नं. १२ खण्ड नं. ३ श्लोक नं. ५

भद्र वस्त्र समन्या३वसानो महान् कविर्निवचनानि शंसन् ।

आ वच्यस्व चम्वोः पूयमानो विचक्षणो जागृविर्देववीतौ ।।५।।

भद्रा वस्त्र समन्या वसअनः महान् कवीर् निवचनानि शंसन् आवच्यस्व चम्वोः पूयमानः विचक्षणः जागृविः देव वीतौ

अनुवाद :– (विचक्षणः) चतुर ब्यक्तिहरूले (आवच्यस्व) आफ्ना वचनहरूबाट पूर्णब्रह्मको पूजालाई न बताएर अन्य उपासनाको मार्ग दर्शन गरी अमृतको स्थानमा (पूयमानः) अन्य उपासना जस्तै भूत-प्रेत पूजा, पित्र पूजा, तीनै गुण(रजगुण-ब्रह्म, सतगुण-विष्णु, तमगुण-शिव शंकर) तथा ब्रह्म–काल सम्मको पूजा रूपी पीपलाई (चम्वोः) आदरपूर्वक आचमन गर ाई रहेको गलत ज्ञानलाई (भद्रा) परम सुखदायक (महान कवीर्) पूर्णपरमात्मा कबीर (वस्त्रा) सशरीर साधारण वेशभूषामा "अर्थात् वस्त्रको अर्थ हो वेशभूषा, संत भाषमा यसलाई चोला पनि भन्छन्, चोलाको अर्थ शरीर हुन्छ । यदि कुनै संतको देहान्त हुन जान्छ भने भन्छन कि चोला छोडेर जानु भयो" (समन्या) आफ्नो सत्यलोक वाला शरीर सदृश्य अन्य शरीर तेजपूंजको धारण गरी (वसानः) सामान्य मानिस जस्तै जीवन बिताएर केहि दिन सम्म संसार

मा रहेर (निवचनानि) आफ्ना शब्दावली इत्यादिको माध्यमले सत्यज्ञान (शंसन्) वर्णन गरी (देव) पूर्णपरमात्माको (वीतौ) लुकेको सर्गुण-निर्गुण ज्ञानलाई (जागृविः) जाग्रत गर्दछन् ।

भावार्थ :– शास्त्रविधी विरूद्ध साधनारूपी पीप अर्थात् घातक साधनामा आधारित भक्त समाजलाई कविर्देव (कबीर परमेश्वर) तत्त्वज्ञान सम्झाउन यहाँ संसारमा प्रकट हुन्छन् । त्यसबेला आफ्नो तेजोमय शरीर माथि अन्य शरीर रूपी वस्त्र(हलुका तेजको) लाएर आउँछन् । -किन कि परमेश्वरको वास्तविक तेजोमय शरीरलाई चर्म दृष्टिले देख्न सकिदैन) कृहि दिन सम्म सामान्य ब्यक्ति सरह जीवन चलाएर लीला गर्नु हुन्छ तथा परमेश्वरलाई प्राप्त गर्ने ज्ञान लाई उजागर गर्नु हुन्छ ।

ऋग्वेद मण्डल ९ सूक्त ९६ मंत्र १७

शिशुं जज्ञानं हर्यतं मृजन्ति शुम्भन्ति वह्नि मरूतो गणेन ।
कविर्गीर्भिः काव्येना कविः सन्त्सोमः पवित्रमत्येति रेभन् ।।१७।।

शिशुं जज्ञानम् हर्य तम् मृजन्ति शुम्भन्ति वहिन मरुतः गणेन ।
कविर्गीभि काव्येना कवीर् सन्त् सोम्ः पवित्रम् अत्येति रेभन् ।।

अनुवाद-पूर्णपरमात्मा (हर्य शिशुम्) विलक्षण मनुष्यको बालक रूपमा (जज्ञानम्) जानी जानी प्रकट हुन्छन् र आनो तत्त्वज्ञानलाई (तम्) त्यस बेला (मृजन्ति) निर्मलता सित (शुम्भन्ति) उच्चारण गर्नु हुन्छ । (वह्निः) प्रभु प्राप्तिका लागि विरह अग्नि (मरुतः) भक्त (गणेन) समूहको लागि (काव्येना) कविताहरूद्धारा कवित्व भन्दा (पवित्रम् अत्यति) अत्यधिक वाणी निर्मलताको साथ (कवीर गीर्भि) कवीर वाणी अर्थात् कबीर वाणीद्धारा (रेभन्) ठूलो स्वरले सम्बोधन गरी बोल्छन्, (कवीर् सन्त् सोमः) वह अमर पुरुष अर्थात् सतपुरुष नै संत (ऋषि) रूपमा स्वयं कविर्देव नै हुन्छन् । तर त्यस परमात्मालाई पहचान न गरी कवि भन्न थाल्छन् तर त्यो पूर्णपरमात्मा नै हुन्छन् । त्यसको वास्तविक नाम कविर्देव हो ।

भावार्थ - ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त नं. ९६ मंत्र १६ मा भनिएको छ कि आऔं पूर्णपर मात्माको वास्तविक नामलाई जानौं । यस मंत्र १७ मा त्यस परमात्माको नाम र परिपूर्ण परि चय दिइएको छ । वेद बोल्ने ब्रह्म भन्दैछ कि पूर्णपरमात्मा विलक्षण मानिसको बालक रूपमा प्रकट भएर कविर्देव आफ्नो वास्तविक ज्ञानलाई आफ्नो कबीर बाणीद्धारा निर्मल ज्ञान आफ्ना हंसात्माहरू अर्थात् पुण्यात्मा अनुयायीहरूलाई कविता र लोकोक्तिहरूद्धारा सम्बोधन गरी अर्थात् उच्चारण गरी वर्णन गर्नु हुन्छ । यस तत्त्वज्ञानको अभावले त्यस बेला प्रकट पर मात्मालाई पहिचान नगरी मात्र ऋषि, संत या कवि ठान्दछन् । त्यो परमात्मा स्वयं पनि भन्नु हुन्छ कि म पूर्णब्रह्म हूँ तर लोक वेदको आधारमा परमात्मालाई निराकार मान्ने प्रजाजन पहिचान गर्दैनन् जस्तै गरीबदासजी महाराजले काशीमा प्रकट परमात्माको पहिचान गरी उनको महिमा बयान गर्नु भयो र त्यस परमात्माद्वारा जुन आफ्नो महिमा बताइएको थियो त्यसको यथावत् वर्णन आफ्नो वाणीमा गर्नु भयो

गरीब, जाति हमारी जगत गुरु, परमेश्वर है पंथ । दासगरीब लिख पडे नाम निरंजन कंत ।।
गरीब, हम ही अलख अल्लाह है, कुतूब गोस और पीर । गरीबदास खालिख धनी हमरा नाम कबीर ।।
गरीब, ऐ स्वामी सृष्टा मै, सृष्टी हमरे तीर, दास गरीब अधर बसू । अविगत सत कबीर ।।

यति स्पष्ट भन्दा भन्दै पनि उसलाई कवि वा संत, भक्त वा जुलाहा भन्छन् तर त्यो पूर्णब्रह्म नै हो जसको वास्तविक नाम कविर्देव हो । त्यो स्वयं सतपुरूष कबीर नै ऋषि वा संत रुपमा रहनु हुन्छ । तर तत्त्व ज्ञानहीन ऋषिहरू व संतहरूको अज्ञान सिद्धान्तमा आधारित प्रजाहरू त्यस बेला अतिथि रूपमा प्रकट परमात्मालाई चिन्दैनन् किन कि ती अज्ञानी ऋषि र संतहरू एवं गुरूहरूले परमात्मालाई निराकार भनेर बताएका हुन्छन् ।

ऋग्वेद मण्डल ९ सूक्त ९६ मंत्र १८

ऋषिमना य ऋषिकृत्स्वर्षाः सहस्रणीथः पदवीः कवीनाम् ।

तृतीयं धाम महिषः सिषासन्त्सोमो विराजमनु राजति स्टुप् ।।१८।।

ऋषिमना य ऋषिकृत् स्वर्षाः सहस्रणीथः पदवीः कवीनाम् । तृतीयम् धाम महिषः सिषा सन्त् सोमः विराजमानु राजति स्टुप् ।।

अनुवाद-वेद बोल्ने वाला ब्रह्म भन्दै छ कि (य) जो पूर्णपरमात्मा विलक्षण बच्चाको रूपमा आएर (कवीनाम्) प्रसिद्ध कवीको (पदवीः) उपाधी प्राप्त गरी अर्थात् एउटा संत वा ऋषिको भूमिका गर्दछ त्यस (ऋषिकृत्) संत रूपमा प्रकट भएको प्रभुद्वारा रचना भएका (सहस्रणीथः) हजारौं वाणी (ऋषिमना) संत स्वभाव वाला व्यक्तिहरु अर्थात् भक्तहरूको लागि (स्वर्षाः) स्वर्ग तुल्य आनन्द दायक हुन्छ । (सोम) वह अमर पुरुष अर्थात् सतपुरुष (तृतीया) तीसरे (धाम) मुक्ति लोक अर्थात् सत्यलोकको (महिषः) सुदृढ पृथ्वीलाई (सिषा) स्थापित गरेर (अनु) पछि (संत) मानव सदृश संत रूपमा रहदै (स्टुप) गुम्बजमा अग्लो टुप्पा रुपी सिंहासन माथि (विराजमनु राजति) उज्जवल स्थुल आकारमा अर्थात् मानव सदृश तेजोमय शरीरमा विराजमान छ ।

भावार्थ - मंध १७ मा भनिएको छ कि कविर्देव शिशु रूप धारण गर्नु हुन्छ । लीला गर्दै ठूलो हुन्छ । कविताहरूद्वारा तत्त्वज्ञान वर्णन गर्ने हुनाले कविको पदवी प्राप्त गर्नु हुन्छ हर्थात् उसलाई ऋषि, संत व कवि भन्न थाल्दछन्, वास्तवमा उनी पूर्णपरमात्मा कबीर नै हुनु हुन्छ । उहाँद्वारा रचीत अमृतवाणी कबीर वाणी (कविर्वाणी) भनिन्छ, जो भक्तहरूका लागि स्वर्ग तुल्य सुखदायी हुन्छ । त्यही परमात्मा तेस्रो मुक्तिधाम अर्थात् सत्यलोकको स्थापना गर ी एक गुम्बज (सर्वोच्च ठाउँ) मा सिंहासन माथि तेजोमय मानव सदृश शरीरमा आकारमा विर ाजमान छन् ।

यस मंत्रमा तेस्रो धाम सतलोकलाई भनिएको छ । जस्तै एक ब्रह्मको लोक जो एक्काइस ब्रह्मण्डको क्षेत्र हो, दोस्रो परब्रह्मको लोक जो सात संख ब्रह्मण्डको क्षेत्र हो, तेस्रो परम अक्षर ब्रह्म अर्थात् पूर्णब्रह्मको सतलोक छ किन कि पूर्णपरमात्माले सतलोकमा सत्यपुरूष रूपमा विराजमान भएर तलका लोक हरूको रचना गर्नु भयो त्यसैले तलका लोकहरूको गणना गरिएको छ ।

त्यही आफ्नै आँखाले देखेको प्रमाण संत गरीब दासजीले बताउनु भएको छ **-** अर्स कुर्स पर सफेद गुम्बज है जहाा सतगुरू का डेरा । *भावार्थ यो छ कि माथि आकाशको माथिल्लो भागमा कबीर परमेश्वरजी एउटा सेतो गुम्बजमा बस्नु हुन्छ ।*

ऋग्वेद मण्डल ९ सूक्त ९६ मंत्र १९

चमूषच्छ्येनः शकुनो विभृत्वा गोविन्दुर्द्रप्स आयुधानि बिभ्रत् ।
अपामूर्भि सचमानाः समुद्रं तुरीयं धाम महिषो विवक्ति ।।१९।।

चमूसत् श्येनः शकुनः विभृत्वा गोबिन्दुः द्रप्स आयुधानि बिभ्रत् ।
अपामूर्भिः सचमानः समुद्रम् तुरीयम् धाम महिषः विवक्ति ।।

अनुवाद - (चमूसत्) पवित्र (गोविन्दुः) कामधेनु रूपी सबै मनोकामना पूर्ण गर्न सक्ने पूर्णपरमात्मा कविर्देव (विभृत्वा) सबैको पालन गर्ने वाला हुन (श्येनः) सेतो रंग युक्त (शकुनः) शुभ लक्षण युक्त (चमूसत्) सर्व शक्तिमान छन् । (द्रप्सः) जस्तै दुधबाट दही बनाउने विधि हुन्छ यस्तै शास्त्रानुकूल साधनाबाट दही रूपी पूर्णमुक्ति दाता (आयुधानि) तत्त्व ज्ञान रूपी काल जाल विनाशक धनुष युक्त सारंगपाणी प्रभु हुन् । (सचमानः) वास्तविक (बिभ्रत्) सबैको पालन-पोषण गर्नु हुन्छ । (अपामूर्भिः) गहिरो जल युक्त (समुद्रम्) सागरको जस्तै गहिरो गम्भीर अर्थात् विशाल (तुरीयम्) चौथो (धाम) लोक अर्थात् अनामी लोकमा (महिषः) उज्जवल सुदृढ पृथ्वीमा (विवक्ति) अलग स्थानमा अलग्गै पनि बस्नु हुन्छ यो जानकारी कविर्देव स्वयं नै भिन्ना-भिन्नै गरेर विस्तार पूर्वक दिनु हुन्छ ।

भावार्थ - मंत्र १८ मा भनिएको छ कि पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कबीर परमेश्वर) तेस्रो मुक्ति धाम अर्थात् सतलोकमा एक गुम्बजमा बस्नु हुन्छ यो मंत्र १९ मा भनिएको छ कि अत्यधिक सेतो रंगको पूर्णप्रभु जो कामधेनु जस्तै सर्व मनोकामना पूर्ण गर्ने हुनु हुन्छ, त्यही वास्तवमा सबैको पालन कर्ता हुनु हुन्छ । त्यहि कविर्देव जो मृतलोकमा शिशु रूप धारण गरी आउनु हुन्छ, त्यहि जसरी दुधबाट दही बनाउने विधि हुन्छ त्यस्तै पूर्णमोक्ष प्राप्त गर्ने शास्त्रविधि अनुसार साधना बताएर पूर्णमोक्ष रूपी दही प्रदान गर्ने हुनु हुन्छ, तत्त्वज्ञान रूपी शस्त्र अर्थात् धनुष युक्त हुने हुनाले सारंगपाणी छ र जसरी समुद्र सबै जलको स्रोत हो त्यस्तै नै पूर्णपरमात्माबाट सबैको उत्पत्ति भएको हो । गीता अध्याय १५ श्लोक ३ मा भनिएको छ कि संसार रूपी वृक्षलाई तत्त्वज्ञान रूपी शस्त्रद्वारा काटेर अर्थात् तत्त्वज्ञानद्वारा संदेह समाप्त गरेर त्यस पछि त्यस परम पद परमेश्वरको खोज गर्नु पर्ने हो जहाँ गए पछि साधक फर्केर कहिले पनि संसारमा आउदैनन् अर्थात् पूर्ण हुन्छन् । जुन परमेश्वरबाट सबै ससार रूपी वृक्षको प्रवृति विस्तारलाई प्राप्त भएको छ त्यो पूर्णप्रभु चौथो धाम अर्थात् अनामी लोकमा बस्नु हुन्छ, जस्तै प्रथम सतलोक, दोस्रो अलख लोक, तेस्रो अगम लोक चौथो अनामी लोक छन् । यसैले यस मंत्र १९ मा स्पष्ट गरिएको छ कि कविर्देव (कबीर परमेश्वर) नै अनामी पुरूष रूपमा चौथो धाम अर्थात् अनामी लोकमा पनि अन्य तेजोमय रूप धारण गरी बस्नु हुन्छ ।

ऋग्वेद मण्डल ९ सूक्त ९६ मंत्र २०

मर्यो न शुभ्रस्तन्वं मृजानो ऽ त्यो न सृत्वा सनये धनानाम् ।
वृषेव यूथा परि कोशमर्षनकनिक्रदच्चम्बो३रा विवेश ।।२०।।

मर्यः न शुभ्रस्तन्वम् मृजानः अत्यः न सृत्वा सनये धनानाम्
वृषेव यूथा परिकोशम् अर्षन् कनिक्रदत् चम्वोः इरा विवेश

अनुवाद-पूर्ण परमात्मा कविर्देव जो चौथो धाम अर्थात् अनामी लोकमा तथा तेस्रो धाम अर्थात् सत्यलोकमा बस्नु हुन्छ त्यहि परमात्मा (न मर्यः) मनुष्य जस्तै छ तर नाश रहित अर्थात् अमर (मृजनः)

निर्मल मुखमण्डल युक्त आकारमा (अत्यः) धेरै (शुभ्रस्तन्वम्) विशाल श्वेत शरीर धारण गर्दै माथिको लोकहरूमा विद्यमान छ तथा त्यहााबाट (सृत्वा) गति गरेर अर्थात् हिडेर जसको कसैलाई थाहा हुँदैन त्यहि समरूप परमात्मा (इरा) पृथ्वी माथि (विवेश) अन्य वेशभूषा अर्थात् भिन्न रूप (चम्वोः) धारण गरेर आउनु हुन्छ । सतलोक र पृथ्वी लोकमा लीला गर्नु हुन्छ । (यथा) धेरै ठूलो समूहको वास्तविक (सनये) सनातन पूजाको (वृषेव) वर्षा गरी (न धनानाम्) त्यो रामनामको कमाईको निर्धनहरुलाई (कनिक्रदत्) झिनो स्वरबाट अर्थात् स्वांस–उस्वांसबाट मन मनै उच्चारण गरेर पूजा गराउनु हुन्छ, जसले असंख्य अनुयायीहरुको पूरा संघ (परि कोशम्) पहिला वाला सुख सागर रुप अमृत खजाना अर्थात् सत्यलोकलाई (अर्षन्) पूजा गरेर प्राप्त गर्दछ ।

भावार्थ - पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कबीर परमेश्वर) माथि तेस्रो धाम अर्थात् सत्यलोकमा बस्नु हुन्छ तथा उही परमेश्वर अन्य मनुष्य रूप धारण गरेर चौथो धाम अर्थात् अनामी लोकमा बस्नु हुन्छ । उही परमात्मा त्यस्तै मनुष्य जस्तै समरूप राम्रो मुखमण्डल युक्त सेतो शरीर युक्त आकारमा यहाँ पृथ्वी लोकमा पनि आउनु हुन्छ तथा आफ्नो वास्तविक पूजा विधिको ज्ञान गराएर धेरै ठूलो समूह अर्थात् पूरै संघलाई सतभक्तिको धनी बनाउँनु हुन्छ । असंख्य अनुयायीहरूको पूरा संघ सत्य भक्तिको कमाईले पहिलेको सुखमय लोक पूर्णमुक्तिको खजाना अर्थात् सतलोकको साधना गरी प्राप्त गर्छ ।

अथर्ववेद काण्ड नं.४ अनुवाक न.१, मन्त्र नं.७ **(संत रामपाल दास द्वारा भाषा भाष्य)**

:- योऽथर्वाणं पित्तरं देवबन्धुं बृहस्पतिं नमसाव च गच्छात् ।

त्वं विश्वेषां जनिता यथासः कविर्देवो न दभायत् स्वधावान् ।।७।।

यः-अथर्वाणम्–पित्तरम्–देवबन्धुम्–बृहस्पतिम्–नमसा–अव–च–गच्छात्–त्वम्–विश्वेषाम्–जनिता–यथा–सः–न–दभायत्–स्वधावान्

अनुवादः- (यः) जो (अथर्वाणम्) अचल अर्थात् अविनाशी (पित्तरम्) जगत पिता (देवबन्धुम्) भक्तहरुको वास्तविक साथी अर्थात् आत्माको आधार (बृहस्पतिम्) सबै भन्दा ठूलो स्वामी ज्ञान दाता जगतगुरू (च) तथा (नमसा) विनम्र पुजारी अर्थात् विधिवत् साधकलाई (अव) सुरक्षाको साथ (गच्छात्) जो सतलोक गई सकेका छन्, उनलाई सतलोक लग्ने (विश्वेषाम्) सबै ब्रह्मण्डहरुलाई (जनिता) रच्ने वाला (न दभायत्) काल जस्तै धोखा नदिने वाला (स्वधावान्) स्वभाव अर्थात् गुण वाला (यथा) जस्ताको जस्तै अर्थात् त्यस्तै नै (सः) त्यो (त्वम्) तपाई (कविर्देवः कवीर्/देवः) कबीर परमेश्वर अर्थात् कविर्देव हो ।

भावार्थ :- जुन परमेश्वरको विषयमा भनिन्छ कि - त्वमेव माता च पिता त्वमेव, त्वमेव बन्धु च सखा त्वमेव, त्वमेव विद्या च द्रविणम्, त्वमेव सर्वम् मम् देव देव ।। त्यो जो अविनाशी सबैका माता पिता र दाजु व सखा र जगत गुरू रूपमा सबैलाई सत्य भक्ति प्रदान गरी सतलोक लगि दिने, काल जस्तै धोखा न दिने, सबै ब्रह्मण्डहरूको रचना गर्ने कविर्देव (कबीर परमेश्वर) हुन् ।

कबीर साहेब चारै युगमा आउनु हुन्छ

सतगुरू पुरुष कबीर हैं, चारों युग प्रवान ।
झूठे गुरूवा मर गए, हो गए भूत मसान ।।

"सतयुगमा कविर्देव (कबीर साहेब) को सत्सुकृत नामबाट प्रकट हुनुभयो"

तत्त्वज्ञानको अभावमा श्रद्धालु शंका व्यक्त गर्छन् कि जुलाहा रूपमा कबीरजी त वि.सं. १४५५ (सन् १३९८) मा काशीमा आउनु भएको हो । वेदहरूमा भनिएको कविर्देव यही काशीवाला जुलाहा (धाणक) कसरी पूर्णपरमात्मा हुन सक्छन् ?

यस विषयमा दास (सन्त रामपाल दास) को प्रार्थना छ कि त्यही पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कबीर परमेश्वर) वेदहरूको ज्ञान भन्दा पनि अगाडि सत्यलोकमा विद्यमान थिए र आफ्नो वास्तविक ज्ञान (तत्त्वज्ञान) दिनको लागि चारै युगमा स्वयं प्रकट हुनु हुन्छ । सतयुगमा सतसुकृत नामले, त्रेतायुगमा मुनिन्द्र नामले, द्वापर युगमा करूणामय नामले तथा कलयुगमा वास्तविक कविर्देव (कबीर प्रभु) नामले प्रकट हुनु भएको छ । यस बाहेक अन्य रूप धारण गरी जहिले पनि प्रकट भएर आफ्नो लीला गरी अर्न्तध्यान भई जानु हुन्छ । त्यस बेला लीला गर्नका निमित्त आउनु भएको परमेश्वरलाई प्रभु चाहने वाला श्रद्धालु चिन्न सकेनन्, किन कि सबै महर्षिहरू तथा संत भनाउँदाहरूले प्रभुलाई निराकार बताएका छन् । वास्तवमा परमात्मा आकारमा हुनु हुन्छ । मनुष्य सदृश शरीर युक्त छन् । तर परमेश्वरको शरीर नाडीहरूको योगले बनेको पाँच तत्त्वको छैन । एक प्रकाश तत्त्वले बनेको छ । पूर्णपर मात्मा आफू इच्छा अनुसार जहाँ कहीं पनि प्रकट भई हाल्नु हुन्छ, उहाँ कहिल्यै आमाको कोखबाट जन्म दिनु हुन्न किन कि उहाँ सबैको उत्पत्ति कर्ता हुन् ।

पूर्णप्रभु कबीरजी (कविर्देव) सतयुगमा सतसुकृत नामले स्वयं प्रकट हुनु भएको थियो । त्यस बेला गुरुडजी, श्री ब्रह्माजी श्री विष्णुजी तथा श्री शिवजी आदिहरूलाई सतज्ञान संझाउनु भएको थियो । श्री मनु महर्षिजीलाई पनि तत्त्वज्ञान संझाउन चाहेका थिए तर श्री मनुजीले परमेश्वरको ज्ञानलाई सत्य नमानेर श्री ब्रह्माजीबाट सुनेको वेद ज्ञानमा आधारित भई तथा आफूद्वारा निकालेको वेदहरूको निष्कर्षमा नै अडि रहे । यसको उल्टो परमेश्वर सतसकृत्जीको उपहास गर्न थाले कि तपाई त सबै उल्टो ज्ञान नै भन्नु हुन्छ । यसैले पर मेश्वर सतसुकृतको उर्फ नाम वामदेव निकाले -वामको अर्थ हुन्छ उल्टो, विपरीत जस्तै बायां हाथलाई वामा अर्थात् उल्टो हाथ पनि भन्छन् । जस्तै दायां हाथलाई सीधा हाथ पनि भन्छन) ।

यसरी सतयुगमा परमेश्वर कबीर देवजी जो सतसुकृत नामले आउनु भएको थियो त्यस बेलाका ऋषिहरू एवं साधकहरूलाई वास्तविक ज्ञान संझाउनु हुन्थ्यो तर ऋषिहरूले स्वीकार गरेनन् । सतसुकृतको स्थानमा उहाँलाई "वामदेव" भन्न थाले ।

यसैले यजुर्वेद अध्याय १२ मंत्र ४ मा विवरण छ कि यजुर्वेदको वास्तविक ज्ञानलाई "वामदेव" ऋषिले सही जानेर अरूहरूलाई संझाउनु भयो । पवित्र वेदहरूको ज्ञानलाई बुझ्नको लागि कृपया विचार गर्नु होस् :- जस्तै यजुर्वेद एउटा पवित्र पुस्तक हो । यसको

बारेमा कहीं कतै संस्कृत भाषामा विवरण गरिएको छ जहाँ यजुः या यजुम् आदि शब्द लेखिएको भए पनि पवित्र पुस्तक यजुर्वेद कै बोध बुझिन्छ । यसै प्रकार पूर्णपरमात्माको वास्तविक नाम कविर्देव हो । यसैलाई भिन्दा भिन्दै भाषामा कबीर साहेब, कबीर परमेश्वर भन्न लागे । कति श्रद्धमलु शंका ब्यक्त गर्छन् कि कवीर्लाई कबीर कसरी सिद्ध गर्‍यौ । ब्याकरण दृष्टिकोणले कविः को अर्थ सर्वज्ञ हुन्छ । दासको प्रार्थना छ कि प्रत्येक शब्दको कुनै न कुनै अर्थ हुन्छ नै । रह्यो ब्याकरणको कुरा । पहिले भाषा बन्यो र पछि ब्याकरण किन कि वेद वाणी प्रभुबाट भनिएको छ, तथा ब्याकरण पछिबाट ऋषिहरूद्वारा बनाइएको हो । यो त्रुटी युक्त हुन सक्छ । वेदको अनुवाद (भाषा-भाष्य) मा ब्याकरण ब्यतय हो अर्थात् असंगत तथा विरोद्ध भाव हो । किन कि वेद वाणी मंत्रहरूद्वारा पदहरूमा छन् । जस्तै पलवल शहरको छेउ-छाउका ब्यक्ति पलवललाई परवर भन्छन् । यदि कसैले सोधे कि पलवललाई कसरी परवर सिद्ध गर्‍यौ । त्यही कवीरलाई कबीर कसरी सिद्ध गर्‍यौ सोध्नु मात्र हो । जस्तै क्षेत्रिय भाषामा पलवल शहरलाई परवर भन्छन् । यसै प्रकार कवीर् लाई कबीर भन्दछौं, प्रभु उही हो । महर्षि दयानन्दजीले "सत्यार्थ प्रकाश" समुल्लास ४ पृष्ट १०० मा दयानन्द मठ दीनानगर पंजाबबाट प्रकाशित मा) "देवृकामा" को अर्थ देवर को कामना गर्ने भनेको छ देवृलाई पूरा "र" लेखेर देवर गरेको छ । कवीर् लाई कवीर फेरि भाषा भिन्न कबीर लेख्ने वा बोल्नमा कुनै आपत्ति या ब्याकरणको त्रुटि छैन । पूर्णपरमात्मा कविर्देव हुन् यो प्रमाण यजुर्वेद अध्याय २९ मंत्र २५ तथा सामवेद संख्या १४०० मा पनि छ जो निम्न छ :-

यजुर्वेद को अध्याय न. २९ को श्लोक न. २५ (संत रामपाल दासद्वारा भाषा-भाष्य) :-

समिद्धोऽअद्य मनुषो दुरोणे देवो देवान्यजसि जातवेदः ।

आ च वह मित्रमहश्चिकित्वान्त्वं दूतः कवीरसि प्रचेताः ।।२५।।

समिद्धः-अद्य-मनुषः-दुरोणे-देवः-देवान्-यज्-असि-जातवेदः-आ-च-वह-मित्रमहः-चिकित्वान्-त्वम्-दूतः-कवीर्-असि-प्रचेताः

अनुवादः- (अद्य) आज अर्थात् वर्तमान समयमा (दुरोणे) शरीर रुप महलमा दुराचार पूर्वक (मनुषः) झूठ्ठा पूजामा लीन मननशील व्यक्तिहरूबाट (समिद्धः) लगाइएको आगो अर्थात् शास्त्र विधि रहित वर्तमान पूजा जो हानीकारक हुन्छ त्यसको साटो (देवान्) देवताहरूको (देवः) देवता (जातवेदः) पूर्णपरमात्मा सतपुरूषको वास्तविक (यज्) पूजा (असि) छ । (आ) दयालु (मित्रमहः) जीवको वास्तविक साथी पूर्णपरमात्मा नै आँनो (चिकित्वान्) स्वस्थ ज्ञान अर्थात् यथार्थ भक्तिको (दूतः) सन्देश वाहक रूपमा (वह) लिएर आउने वाला (च) तथा (प्रचेता) बोध गराउने (त्वम्) तपाई (कवीरसि) कविर्देव अर्थात् कबीर परमेश्वर हुनु हुन्छ ।

भावार्थ :– जुन बेला पूर्णपरमात्मा प्रकट हुनु हुन्छ त्यसबेला सबै ऋषिहरू र सन्तहरू शास्त्र विधि त्यागेर मनमाना आचरण अर्थात् मनलागी पूजाद्वारा सबै भक्त समाजको मार्ग दर्शन गर्दै रहन्छन् । अनि आफ्नो तत्त्वज्ञान अर्थात् स्वस्थ ज्ञानको संदेशवाहक बनेर स्वयं नै कविर्देव अर्थात् कबीर प्रभु नै आउनु हुन्छ ।

संख्या नं. १४०० सामवेद उतार्चिक अध्याय नं. १२ खण्ड नं. ३ श्लोक नं.५ (संत रामपाल दासद्वारा भाषा-भाष्य) :-

भद्रा वस्त्रा समन्या ३ वसानो महान् कविर्निवचनानि शंसन् ।

आ वच्यस्व चम्वोः पूयमानो विचक्षणो जागृविर्देववीतौ ।।५।।

भद्रा-वस्त्रा-समन्या-वसानः-महान्-कवीर्-निवचनानि-शंसन्-आवच्यस्व-चम्वोः-पूयमानः-विचक्षणः-जागृविः-देव-वीतौ

अनुवाद :- (विचक्षणः) चतुर व्यक्तिहरूले (आवच्यस्व) आफ्नो वाणीद्वारा भनेका हुन्छन् कि जो हामी प्रवचन गर्छौं त्यसको अनुसरण गर । ती चतुर व्यक्तिहरूले पूर्णब्रह्मको पूजा न बताई अन्य उपासनाको मार्ग दर्शाएर अर्मतको ठाउँमा अन्य उपासना रूपी पीप {जस्तै भूत-प्रेत पूजा, पित्र पूजा, तीनै गुणहरू (रजगुण-ब्रह्मा, सतगुण-विष्णु, तमगुण-शिव शंकर) तथा ब्रह्म-काल सम्मको पूजा} लाई (चम्वोः) आदरसाग आचमन गराउँदै अर्थात् शास्त्र विरूद्ध गलत ज्ञानलाई समाप्त गर्नको लागि (भद्रा) पर म सुखदायक (महान् कवीर्) महान कवीर अर्थात् पूर्णपरमात्मा कबीर (वस्त्रा) सशरीर साधारण वेशभूषमा 'अर्थात् वस्त्रको अर्थ छ वेशभूषा, संत भाषामा यसलाई चोला पनि भन्छन्, चोलाको अर्थ हो शरीर । यदि कुनै संतको देहान्त हुन जान्छ भने भन्छन् कि चोला छोडेर गए' (समन्या) आफ्नो सतलोक वाला शरीर जस्तै अन्य शरीर मधुरो तेजपुंज (चम्किलो) धारण गरी (वसानः) सामान्य व्यक्ति जस्तै जीवन यापन गरी केहि दिन संसारमा अतिथि जस्तै बसेर (निवचनानि) आफ्नो शब्दवली कबीर वाणी आदिको माध्यमले सतज्ञान (शंसन) वर्णन गरी (देव) पूर्णपरमात्माको (वीतौ) लुकेर बसेको सर्गुण-निर्गुण ज्ञान रूपी धनलाई (जागृविः) जाग्रत करते हैं ।

भावार्थ :- जसरी यजुर्वेद अध्याय ५ मंत्र १ मा भनिएको छ कि 'अग्नेः तनः असि = परमेश्वर सशरीर छ । विष्णवे त्वा सोमस्य तनुः असि = त्यस अमर प्रभुको पालन पोषण गर्नका निमित्त अर्को शरीर छ जुन अतिथि रूपमा केहि दिनका लागि संसारमा आउँछन् । तत्त्वज्ञानद्वारा अज्ञान निन्द्रामा सुति रहेका प्रभु प्रेमीहरूलाई जगाउनु हुन्छ । त्यहि प्रमाण यस मंत्रमा छ कि केहि समयको लागि पूर्णपरमात्मा कविर्देव अर्थात् कबीर प्रभु आफ्नो रूप बदलेर सामान्य व्यक्ति जस्तो रूप बनाएर पृथ्वी मंडलमा प्रकट हुन्छन् र कविर्निवचनानि शंसन् अर्थात् कविर्वाणी बोल्छन् जसको माध्यमले तत्त्वज्ञानलाई जगाउछन् । त्यस बेला महर्षि भनाउँदा चतुर प्राणीहरू मिथ्या ज्ञानको आधारमा शास्त्र विधि अनुसार सत्य साधाना रूपी अमृतको स्थानमा शास्त्र विधि रहित पूजा रूपी पीप (मवाद) लाई श्रद्धाले आचमन अर्थात् पूजा गराई रहेका हुन्छन् । त्यस बेला पूर्णपरमात्मा स्वयं प्रकट भएर तत्त्व ज्ञानद्वारा शास्त्र विधि अनुसार साधनाको ज्ञान प्रदान गर्नु हुन्छ ।

पवित्र ऋग्वेदको निम्न मंत्रहरूमा पनि पहिचान बताइएको छ कि जब त्यो पूर्णपर मात्मा केहि समयका लागि संसारमा लीलावत् ठूलो हुन्छ । आफूलाई पाउनेव सतलोक जाने अर्थात् पूर्णमोक्ष मार्गको तत्त्वज्ञान(कविर्गिभिः) कबीर वाणीद्वारा कविताको माध्यमले बोल्नु हुन्छ जसले गर्दा प्रसिद्ध कवि भनिनु हुन्छ तर उनी स्वयं कविर्देव पूर्णपरमात्मा नै हुनु हुन्छ जो तेस्रो मुक्ति धाम सतलोकमा बस्नु हुन्छ ।

ऋग्वेद मण्डल ८ सूक्त १ मंत्र ८ तथा सूक्त ८६ मंत्र १७-१८ :-

ऋग्वेद मण्डल ९ सूक्त १ मंत्र ९

अभी इमं अध्न्या उत श्रीणन्ति धेनवः शिशुम् । सोममिन्द्राय पातवे ।।९।।

अभी इमम्-अध्न्या उत श्रीणन्ति धेनवः शिशुम् सोमम् इन्द्राय पातवे ।

अनुवाद :- (उत) विशेष गरी (इमम्) यो (शिशुम्) बालक रुपमा प्रकट (सोमम्) पूर्णपरमात्मा अमर प्रभुको (इन्द्राय) सुख सुविधाहरुद्धारा अर्थात् खान-पानद्वारा जुन शरीर वृद्धिको प्राप्त हुन्छ त्यस (पातबे) वृद्धिको लागि (अभी) पूर्णतवरले (अध्न्या धेनवः) जुन गाई साढेद्वारा कहिले पनि पिडित नभएकी अर्थात् कुमारी गाईद्वारा (श्रीणन्ति) परवरिष की जाती है ।

भावार्थ - पूर्णपरमात्मा अमर पुरुष जब लीला गर्दै बालक रूप धारण गरी स्वयं प्रकट हुन्छन् त्यस बेला कुमारी गाई आफ से आफ दूध दिन थाल्छे जसबाट त्यस पूर्णप्रभुको पालन पोषण हुन्छ ।

ऋग्वेद मण्डल ९ सूक्त ९६ मंत्र १७

शिशुम् जज्ञानम् हर्य तम् मृजन्ति शुम्भन्ति वहि्नमरुतः गणेन ।

कविर्गीर्भि काव्येना कवीर् सन्त सोमः पवित्रम् अत्येति रेभन् ।।१७।।

अनुवाद - पूर्णपरमात्मा (हर्य शिशुम्) मानिसको बालक रुपमा (जज्ञानम्) जानी जानी प्रकट हुन्छ र आनो तत्त्व ज्ञानलाई (तम्) त्यस बेला (मृजन्ति) निर्मलताको पूर्वक (शुम्भन्ति) उच्चारण गर्नु हुन्छ । (वहि्न) प्रभु प्राप्तिको लागि (काव्येना) कविताहरुद्वारा कवित्वले (पवित्रम् अत्येति) अत्यन्त निर्मलता पूर्वक (कवीर गीर्भि) कवीर वाणी अर्थात् कबीर वाणीद्वारा (रेभन) ठूलो स्वरले सम्बोधन गरी भन्नु हुन्छ । (कवीर् सन्त् सोमः) त्यो अक्षर पुरुष अर्थात् सतपुरुष नै संत अर्थात् ऋषि रुपमा स्वयं कविर्देव नै हुन्छ । तर त्यस परमात्मालाई पहिचान न गरी कवि भन्न थाल्छन् ।

भावार्थ – वेद बोल्ने ब्रह्म भन्दै छ कि विलक्षण मानिसको बाल रूपमा प्रकट भएर पूर्णपरमात्मा कविर्देव आफ्नो वास्तविक ज्ञानलाई आफ्ना हंसात्माहरू अर्थात् पुण्यात्मा अनुयाईहरूलाई कवि रूपमा कविता र लोकोक्तिहरूद्वारा सम्बोधन गरी अर्थात् उच्चारण गर ी वर्णन गर्छ । त्यो स्वयं सतपुरूष कबीर नै हुन्छ ।

ऋग्वेद मण्डल ९ सूक्त ९६ मंत्र १८

ऋषिमना य ऋषिकृत् स्वर्षाः सहस्राणीथः पदवीः कवीनाम् ।

तृतीयम् धाम महिषः सिषा सन्त् सोमः विराजमानु राजति स्टुप् ।।१८।।

अनुवाद - वेद भन्ने ब्रह्म भन्दै छ कि (य) जुन पूर्णपरमात्मा विलक्षण बालक रुपमा आएर (कवीनाम्) प्रसिद्ध कविको (पदवीः) उपाधि प्राप्त गरी अर्थात् एउटा संत वा ऋषिको भूमिका निर्वाह गर्छ त्यस (ऋषिकृत) संत रुपमा प्रकट भएको प्रभुद्वारा रचना गरिएका (सहस्णीथः) हजारौं वाणी (ऋषिमना) संत स्वभाव वाला व्यक्तिहरू अर्थात् भक्तहरूका लागि (स्वर्षाः) स्वर्ग तुल्य आनन्द दायक हुन्छ । (सन्त सोमः) ऋषि/संत रुपमा प्रकट त्यो अमर पुरुष अर्थात् सतपुरुष नै हुन्छ, त्यो पूर्णप्रभु (तृतीया) तेस्रो (धाम) मुक्तिलोक अर्थात् सतलोकको (महिषः) सुदृढ पृथ्वीलाई (सिषा) स्थापित गरी (अनु) पछि मानव सदृश संत रुपमा (स्टुप्) गुबंद अर्थात् गुम्बज मा अग्लो चुचुरो रुपी सिंहासन माथि (विराजमनु राजति) उज्जवल स्थुल आकारमा अर्थात् मानव सदृश शरीरमा विराजमान छ ।

भावार्थ - मंत्र १७ मा भनिएको छ कि कविर्देव शिशु रूप धारण गर्नु हुन्छ । लीला

गर्दै ठूलो हुन्छन् कविताहरूद्वारा तत्त्व ज्ञान वर्णन गर्नाले कविको पदवी प्राप्त गर्नु हुन्छ अर्थात् उनलाई कवि भन्न थाल्छन् । वास्तवमा उनी पूर्णपरमात्मा कवीर् (कबीर प्रभु) नै हुन् । उहाँद्वारा रचित अमृतवाणी (कविर्गिरः अर्थात् कविर्वाणी) भनिन्छ जो भक्तहरूका लागि स्वर्ग तुल्य सुखद हुन्छ । त्यहि परमात्मा तेस्रो मुक्तिधाम अर्थात् सतलोकको स्थापना गरी एक गुम्बज(मंदीरको माथिल्लो भाग) मा सिंहासन माथि तेजोमय मानव सदृश शरीरमा आकारमा विराजमान छन् ।

यस मंत्रमा तेस्रो धाम सतलोकलाई भनिएको छ । जस्तै एक ब्रह्मको लोक जो २१ ब्रह्मण्डहरूको क्षेत्र हो, दोस्रो परब्रह्मको लोक जो सात संख ब्रह्मण्डहरूका क्षेत्र छन् र तेस्रो परम अक्षर ब्रह्मण्ड अर्थात् पूर्णब्रह्मका ऋतधाम अर्थात् सतलोक जो असरव्य ब्रह्मण्डहरूको क्षेत्र हो ।

"त्रेतायुगमा कविर्देव (कबीर साहेब) को मुनिन्द्र नामबाट प्रकट हुनुभयो"

"नल तथा नीललाई शरणमा लिनु"

त्रेतागुगमा स्वयंभु (स्वयं प्रकट हुने) कविर्देव (कबीर परमेश्वर) रूपान्तर गरी मुनिन्द्र ऋषिको नामले आउनु भएको थियो । अनल अर्थात् नल तथा अनील अर्थात् नील दुवै एक अर्काका दिदी बहिनीका पुत्र थिए । माता पिताको देहान्त भै सकेका थिए । नल र नील दुवै शारीरिक र मानसिक रोगले अत्यधिक पीडित थिए । सबै ऋषि र संतहरूसँग कष्ट निवार णको लागि प्रार्थाना गरी सकेका थिए । सबै ऋषि र संतहरूले भनेका थिए कि यो तपाईको प्रारब्ध पाप कर्मको दण्ड छ, यो तपाईले भोग्नै पर्छ । यसको कुनै समाधान छैन । दुवै दाजु भाइ जीवन देखि निराश भएर मृत्युको प्रतिक्षा गर्दै थिए ।

एक दिन दुवैले मुनिन्द्र नामले प्रकट पूर्णपरमात्माको सतसंग सुन्ने मौका पाए । सतसंग पछि दुवैले परमेश्वर कविर्देव (कबीर साहेब) उर्फ मुनिन्द्र ऋषिजीको चरण स्पर्श गरे र परमेश्वर मुनिन्द्रजीले दुवैको टाउकोमा हात राख्ने बित्तिकै दुवैको असाध्य रोग छू मन्तर भयो अर्थात् दुवै नल र नील स्वस्थ भए । यो अद्भुत चमत्कारलाई देखेर प्रभुको चरणमा पर ेर घन्टौं रोई रहे अनि भने कि आज हामीलाई परमात्मा भेटियो जसको खोजी थियो तथा प्रभावित भएर उहाँबाट नाम (दीक्षा) नाम लिए र मुनिन्द्र साहेबजीसँगै सेवामा रहन थाले । पहिलेको समयमा संतहरूको समागम पानीको ब्यवस्था देखेर नदी किनारमा हुने गर्थे । नल र नील दुवै धेरै प्रभु प्रेमी र सोझा आत्मा थिए । परमात्मामा निकै श्रद्धा राख्ने गर्थे र सेवामा तल्लीन रहन्थे । समागमहरूमा रोगी र वृद्ध एवं विकलाङ्ग भक्तजन आउँदा उनको कपडा धुने गर्थे, भाडा वर्तन सफा गर्थे । उनीहरूका लोटा, ग्लास सफ गरिदिन्थे । तर दिमागको सीधा साधा थिए । कपडा धुँदा वा वर्तन सफ गर्दा आफूहरूले सतसंगमा सुनेका प्रभु

कथाहरूकोचर्चामा यति मस्त (मगन) हुन जान्थे र वस्तुहरू (सामानहरू) पानीमा डुबेको थाहै पाउदैनन् थे । कसैको चार चीजहरू लिएर जान्थे त दुई चीजहरू मात्र फर्काएर ल्याउथे । भक्तजन भन्थे कि तपाई सेवा त धेरै गर्नु हुन्छ तर हाम्रो धेरै काम बिगार्नु हुन्छ । यी हराएका चीजहरू कहाँबाट ल्याउ ? तपाई हाम्रो सेवा गर्ने काम छाडी दिनुस् हामी आफ्नो काम आफै गर्छौ । अनि नल र नील रून थाल्थे र भन्थे कि हाम्रो सेवा न छिन्नुहोस । अब देखि हराउदैनौं । तर फेरि त्यहि काम गर्थे । फेरी प्रभुको चर्चामा लागे पछि नदीको जलमा चीजहरू डुबेर जान्थे । भक्तजनहरूले ऋषि मुनिन्द्रजीसँग प्रार्थना गर्नु भयो कि नल नीललाई तपाई नै संम्झाउनु होस् । यिनीहरू न त मान्छन र नगर्नु भन्दा त रून थाल्छन् । हाम्रो सफा गर्न लगेको वस्तुहरू त आधी पनि फर्काएर ल्याउँदैनन् । यिनीहरू नदि किनार मा बसेर सतसंग सुनेका भगवानको चर्चामा मस्त हुन जान्छन् र सामानहरू डुबेर जान्छन् । मुनिन्द्र साहेबले एक दुई पटक त संम्झायौं । उनीहरू थाले र भन्न थाले कि साहेब हाम्रो यो सेवा न खोस्नु होस् (छिन्नुहोस) । सतगुरु मुनिन्द्र साहेबले भन्नु भयो बेटा नल तथा नील खुब सेवा गर । आज देखि तिम्रो हातले छोएको कुनै वस्तु चाहे त्यो ढुँङ्गा अथवा फलाम नै किन नहोस् पानीमा डुब्ने छैन् । मुनिन्द्र साहेबले उनलाई यो आशिर्वाद दिनु भयो ।

तपाईले रामायण सुन्नु भएको छ । एक समयको कुरा हो कि सीताजीलाई रावणले उठाएर लगेको थियो । भगवान रामलाई थाहा नै थिएन कि सीताजीलाई कसले लगेको छ ? श्री रामचन्द्रजी उता उता खोज्दै थिए । हनुमानजीले खोज गरी भने कि सीता माता लङ्कापति रावणको कैदमा छिन् । थाहा भए पछि भगवान रामले रावण कहाँ शान्ति दूत पठाउनु भयो र प्रार्थाना गर्नु भयो कि सीतालाई फर्का दिनु होस् तर रावणले मानेनन् । युद्धको तयारी भयो । समस्या आयो कि समुन्द्र पार सेना कसरी पठाउने ?

भगवान श्री रामचन्द्रजीले तीन दिन सम्म घुँडा घुँडा पानीमा उभिएर हात जोडेर समुन्द्र सित प्रार्थाना गर्नु भयो कि बाटो दिनु होस् । तर समुन्द्रले टेर पुच्छर लाएन । जब समुन्द्रले मानेनन् तब श्री रामले उसलाई अग्नि वाणले डढाउन चाहे । भयभीत समुन्द्र एउटा ब्रह्मणको रूपमा सामुन्ने आएर भन्यो कि भगवन ! सबैको आ-आफ्ना मर्यादा हुन्छ । मलाई न डढाउनु होस् । मेरो पेटमा अनगिन्ती जीव जन्तु बसेका छन् । यदि तपाई मलाई डढाए पनि पार जान सक्नु हुन्न कारण यहाँ धेरै गहिरो गहिरो खाल्डो बन्न जानेछ, जसलाई तपाई कहिले पनि पार गर्न सक्नु हुन्न ।

समुद्रले राय दियो कि भगवन यस्तो काम गर्नुहोस् जसले साँप पनि मरोस र लाठी पनि न भाँच्चियोस् । मेरो मर्यादा पनि रहोस् र तपाईको पुल पनि बनोस् । अनि भगवान श्री रामले समुद्रसँग सोध्नु भयो कि त्यस्तो कुन उपाय छ श्र ब्रह्मण भेषधारी समुद्रले भन्यो कि तपाईको सेना भित्र नल र नील नाम गरेका दुई सैनिक छन् । उनीहरूसँग उनको गुरूदेवद्धारा प्राप्त यस्तो शक्ति छ कि उनको हातले ढुङ्गा पनि पानी माथि तैरिन्छ अर्थात् डुब्दैन । प्रत्येक वस्तु चाहे त्यो फलाम नै किन नहोस् डुब्दैन । श्री रामचन्द्रजीले नल र नीललाई बोलाउनु भयो र सोध्नु भयो कि के तपाईसँग कुनै यस्तो शक्ति छ ? नल नीलले

भने कि हो, हाम्रो हातबाट ढुङ्गा पनि पानीमा डुब्दैन । श्री रामले भन्नु भयो - परीक्षण गरियोस् ।

ती नादान (नल-नील) ले सोचे कि आज सबै समक्ष हाम्रो धेरै मर्यादा होला । त्यस दिन उनले आफ्नो गुरुदेव भगवान मुनिन्द्र (कबीर साहेब) लाई याद गरेनन् यो सोचेर कि कहीं श्री रामले यो न सोचुन कि यिनीहरूसित शक्ति छैन, कोहि अरूसित माँग्दै छन् । उनीहरूले ढुँङ्गा उठाएर पानीमा हाल्दा त्यो ढुँङ्गा पानीमा डुबी हाल्यो । नल तथा नीलले धेर कोशिशगरे, तर सफल भएनन् । अनि भगवान श्री रामले समुद्र तिर हेर्नु भयो, मानौं भन्न चाहनु हुन्छ कि तपाई भुट्टो बोल्नु हुन्छ । यिनीहरूमा कुनै शक्ति नै छैन । समुद्रले भन्यो कि नल र नील आज तिमीहरूले आफ्नो गुरुदेवलाई याद गरेनौं । बेबकूफ आफ्नो गुरुदेवलाई याद गर । ती दुवैले संभिःए कि आज हामीले गल्ती गऱ्यौं । उनीहरूले सतगुरु मुनिन्द्र साहेबजीलाई याद गरे । सतगुरु मुनिन्द्र (कबीर साहेब) त्यहाँ आए । भगवान र ामचन्द्रजीले भन्नु भयो कि हे ऋषिवर ! मेरो दुर्भाग्य हो कि तपाईको सेवकहरूको हातबाट ढुँङ्गा पानी माथि आउँदैन अर्थात् तर्दैन । मुनिन्द्र साहेबले भन्नु भयो कि अब यीनको हातबाट तर्दैन किन कि यीनलाई अभिमान भइ सकेको छ । सतगुरुको वाणी प्रमाण गर्छ कि :-

गरीब, जैसे माता गर्भ को, राखे जतन बनाय ।

ठेस लगे तो क्षीण होवे, तेरी ऐसे भक्ति जाय ।

त्यस दिन देखि नल-नीलको त्यो शक्ति समाप्त भयो । श्री रामचन्द्रजीले परमेश्वर मुनिन्द्र साहेबजीसँग सोध्नु भयो कि हे ऋषिवर ! म माथि ठूलो आपत्ति आई लागेको छ । दया गर्नुहोस् कुनै किसीमले सेना समुन्द्र पार भै जाओस् । जब हजुर आफ्नो सेवकलाई शक्ति दिन सक्नु हुन्छ भने प्रभु ! केहि दया गर्नुहोस् । मुनिन्द्र साहेबले भन्नु भयो कि यो जो सामुन्ने पहाड छ मैले त्यसको चारै तिर एउटा रेखा लगाई दिएको छु, त्यस बीचको ढुँङ्गा ल्याउ त्यो डुब्दैन । श्री रामले परिक्षणको लागि ढुँङ्गा मगाउनु भयो । त्यसलाई पानीमा राख्दा डुबेन । नल र नील कारीगर (शिल्पकार) पनि थिए । हनुमानजी प्रतिदिन भगवानलाई याद गर्दै रहन्थे उसले आफ्नो दैनिक कार्य पनि साथै गर्थे, राम राम पनि लेख्तै जान्थे र पहाडको पहाड उठाएर ल्याउथे भने नल-नील त्यसलाई जोड-तोड गरी पुलमा लगाउँदै जान्थे । यसरी पुलको निर्माण भएको थियो । धर्मदासजी भन्नु हुन्छ :-

रहे नल नील जतन कर हार, तब सतगुरू से करी पुकार ।

ज सत रेखा लिखी अपार, सिन्धु पर शिला तिराने वाले ।

धन-धन सतगुरू सत कबीर, भक्त की पीर मिटाने वाले ।

कोई भन्थे कि हनुमानजीले ढुँङ्गामा रामको नाम लेखेको हुँदा ढुँङ्गा डुब्दैन्थे । कोहि भन्थे कि नल-नीलले पुल बनाएका थिए । कोहि भन्थे कि रामले पुल बनाएका थिए । तर जसरी माथि भनिएको छ सत्य कथा त्यही हो ।

(सत कबीरको साखी - पृष्ट १७९ देखि १८२ सम्म) -: पीव पिछानको अंग :-

कबीर- तीन देव को सब कोई ध्यावै, चौथे देव का मरम न पावै ।

चौथा छाड पंचम को ध्यावै, कहै कबीर सो हम पर आवै ।।३।।

कबीर- ओंकार निश्चय भया, यह कर्ता मत जान ।
साचा शब्द कबीर का, परदे माहीं पहचान ।।५।।

कबीर- राम कृष्ण अवतार हैं, इनका नांही संसार ।
जिन साहेब संसार संसार किया, सो किन्हूं न जन्म्या नार ।।१७।।

कबीर- चार भुजा के भजन में भूलि परे सब संत ।
कबिरा सुमिरो तासु को जाके भुजा अनंत ।।२३।।

कबीर- समुद्र पाट लंका गये, सीता को भरतार ।
ताहि अगस्त मुनि पीय गयो, इनमें को करतार ।।२६।।

कबीर- गोवर्धनगिरि धारयो कृष्णजी, द्रोणागिरि हनुमंत ।
शेष नाग सब सृष्टी सहारी, इनमें को भगवंत ।।२७।।

कबीर- काटे बंधन विपति में, कठिन किया संग्राम ।
चिन्हों रे नर प्राणियां, गरुड बडो की राम ।।२८।।

कबीर- कह कबीर चित चेतहूं, शब्द करौ निरूवार ।
श्रीरामहि कर्ता कहत है, भूलि परयो संसार ।।२९।।

कबीर- जिन राम कृष्ण व निरंजन कियो, सो तो करता न्यार ।
अंधा ज्ञान न बूझई, कहै कबीर विचार ।।३०।।

"द्वापरयुगमा कविर्देव (कबीर साहेब) को करूणामय नामबाट प्रकट हुनुभयो"

***पर**मेश्वर कबीर (कविर्देव) द्वापर युगमा करुणामय नामले प्रकट हुनु, भएकोथियो । त्यस समयमा एउटा बाल्मीक जातिमा उत्पन्न भक्त सुदर्शन सुपच (अनुसुचित जातिको) उहाँको शिष्य भएको थियो । त्यही सुदर्शनजीले पाण्डवहरूको यज्ञ सफल गराएको थियो । जो न त श्री कृष्णजीको भोजन गर्नाले सफल भएको थियो न त तेंतिस करोड देवताहरू, अठासी हजार ऋषिहरू, बारह करोड ब्रह्मणहरू, नौ नाथहरू चौरासी सिद्धहरू आदिहरूको भोजन खानाले सफल भएको थियो । भक्त सुदर्शन वाल्मीक पूर्णगुरुजीबाट वास्तविक तीन मंत्र प्राप्त गरी सत साधना गुरू मर्यादा मा रही गर्दे थिए ।*

"द्वापर युगमा इन्द्रमतिलाई शरणमा दिनु"

द्वापर युगमा चन्द्र विजय नामको एउटा राजा थिए । उनकी पत्नी इन्द्रमती धेर ै नै धार्मिक प्रवृतिकी महिला थिइन् । संत महात्माहरूलाई निकै आदर गर्ने गर्थिन्। उनले एउटा गुरुदेव पनि बनाई राखेकी थिइन् । उनको गुरुदेवजी ले भन्नु भएको थियो कि छोर

ी, साधु संतहरूको सेवा पनि गर्दै जानु पर्छ । संतहरूलाई भोजन खुवाउनाले निकै लाभ हुन्छ । एकादशी व्रत, मंत्र जप आदि साधानहरू जो गुरुदेवले बताउनु भएको थियो, उनी भगवत् भक्तिमा निकै दृढतासँग लागेकी थिइन् । गुरुदेवले बताउनु भएको थियो कि संतहरू कि संतहरूलाई भोजन खुवाउदै गर्‍यौं भने तिमी भविष्यमा रानी बन्ने छेउ र तिमीलाई स्वर्ग प्राप्ति हुनेछ । रानीले सोचिन् कि हरेक दिन एउटा संतलाई भोजन गराउने गर्छु । उसले यो प्रतिज्ञा मन मनै ठानिन् कि पहिले संतलाई भोजन गराएर पछिमात्र म खानेछु । यसबाट मलाई याद रही रहने छ, कहीं मबाट भूल नहुन जाओस् । रानी हरेक दिन पहिला एउटा संतलाई भोजन गराउँथिन् अनि मात्र स्वयं खाने गर्थिन् । वर्षौंसम्म यो क्रम चल्दै थियो ।

एक समय हरिद्वारमा कुम्भ मेलाको संयोग पर्‍यो । जति पनि त्रिगुण मायाको उपासक संतहरू थिए, सबै गंगामा स्नानको (परभी लिनको लागि) लागि गएका थिए । यस कारणले निकै दिनसम्म रानीले भोजन गराउनको लागि कुनै संत भेटिनन् । त्यस कारण र ानी इन्द्रमतिले प्रतिज्ञावश स्वयं पनि भोजन गरिनन् । चौथो दिन रानी इन्द्रमतिले आफ्नी सेविकालाई भनिन् कि हेर त कुनै संत भेटिन्छ कि ? होईन भने आज तिम्री रानी जिवीत रह्ने छैन । आज मेरो प्राण निस्के पनि भोजन गर्दिन । यो दीन दयाल कबीर परमेश्वर आफ्नो पछिल्लो सेवकलाई शरणमा लिनका निमित्त कस्ता कस्ता कारण बनाई दिनु हुन्छ । बांदी (सेविका) ले माथि अटारीमा चढेर हेरिन कि एउटा संत सामुन्नेबाट आउँदै छ । सेतो कपडा लाएका थिए । द्वापर युगमा परमेश्वर कबीर करूणामय नामले आउनु भएको थियो । त्यो सेविका तल आएर रानीलाई भनिन कि एक ब्यक्ति छ जो साधु जस्तै देखिन्छ । रानीले भनिन कि चाँडै बोलाएर ल्याउ । सेविका महल बाहिर आएर प्रार्थाना गरिन् कि हे महात्मा तपाईलाई हाम्री रानीले सम्फेकी छिन । करूणामय साहेबले भन्नु भयो कि रानीले मलाई किन याद गरेकी छिन? मेरो र रानीको के सम्बन्ध छ? सेविकाले सबै कुरा भनिन् । करूणामय साहेबजीले भन्नु भयो कि रानीलाई आवश्यकता छ भने यहाँ आओस म यही उँभिएको छु । तँ बांदी र उनी रानी । म त्यहाँ जाउँ र यदि उसले भन्ला कि तलाई कसले बोलाएको थियो राजाले नै केही भन्ला र अनि पुत्री संतहरूको अनादु धेरै पापदायक हुनेछ । बांदी फर्केर आइन् र सबै कुरा बताइन् । अनि रानीले भनिन् कि बांदी ! मेरो हात समात र हिड । जाने बित्तिकै रानीले दण्डवत प्रणाम गरी प्रार्थाना गरिन् हे परवरदिगार! इच्छा त छ कि तपाईलाई काँधमा राखी लगौं । करूणामय साहेबले भन्नु भयो पुत्री! म यही हेर्न चाहन्थे कि तिमीलाई साधुमा कुनै श्रद्धा पनि छ कि त्यसै भोकै मरी रहेकी छे । रानीले आफ्नो हाथले खाना बनाया । करूणामय रूपमा आएका कविर्देवले भन्नु भयो कि म खाना खाँदिन । मेरो शरीर खाना खाने जस्तो होइन । अनि रानीले भनिन् कि म पनि खाना खाँदिन । करूणामय साहेबजीले भन्नु भयो कि ठीक छ, ल्याउ खाना खान्छु किन कि समर्थ त्यसैलाई भनिन्छ जो जे चाहे त्यहि गरोस् । करूणामय साहेबले खाना खानु भयो । करूणामय रूपमा प्रकट कवीरग्नि (कबीर परमेश्वर) ले रानीसित सोध्नु भयो कि जो यो तँ साधना गर्दै छौ त्यो तँलाई कसले बताएको हो ? रानीले भनिन् कि मेरो गुरुदेवले आदेश

दिनु भएको हो । कबीर साहेबले सोध्नु भयो कि तेरो गुरुदेवले के आदेश दिनु भएको छ ? इन्द्रमतीले भनिन् कि ब्रह्म-विष्णु-महेश को पूजा, एकादशी व्रत, तीर्थ भ्रमण्म, देवी पूजा, श्राद्ध निकाल्नु, मंदिरमा जानु, संतहरूको सेवा गर्नु आदि । करूणामय (कबीर) साहेबले भन्नु भयो कि जो साधना तिम्रो गुरुदेवले दिनु भएको छ त्यसले तँलाई जन्म मृत्यु र स्वर्ग-नर्कको चक्रमा राख्नेछ र चौरासी लाख योनीहरूको कष्टबाट मुक्त हुन सक्तैन । रानीले भनिन् महाराजजी जति पनि संत छन् आ-आफ्ना प्रभुता आफै बनाउन आउँछन् । मेरो गुरुदेवको बारेमा केहि पनि न भन्नुस् । म चाहे मुक्त होउँ अथवा न होउँ ।

अब करूणामय (कबीर) साहेब सोच्नु हुन्छ कि यो सीधा-साधा जीवलाई कसरी सम्झाउँ ? यिनीहरूले जुन अड्डी लिएका छन् त्यसलाई छोड्न सक्तैनन् बरू मर्न तयार हुन्छन् । करूणामय साहेबले भन्नु भयो कि पुत्री त्यसो त यो तेरो इच्छा हो, मैले निन्दा गर ेको छैन । के मैले तिम्रो गुरूदेवलाई गाली दिएको छु र या कुनै नराम्रो भनेको छु? मैले त भक्तिमार्ग बारे भन्दै छु कि यो भक्ति शास्त्र विरूद्ध छ । तलाई पार हुन दिने छैन र न त तेरो कोई आउने कर्म दण्ड काटिने छ र सुन आजको तेस्रो दिन तेरो मृत्यु हुनेछ । न त तेरो गुरू न यो तेरो नकली साधना तिमीलाई बचाउने छन् (जब मर्ने बेला आउँछ अनि जीवलाईडर हुन्छ, त्यसरी मान्दैन) रानीले सोचिन कि संत झूटो बोल्दैनन् । कहि यस्तो न भै हालोस् कि म पर्सी नै मरौं । यस डरले रानीले करूणामय साहेबसँग सोधिन कि साहेब के मेरो ज्यान जोगिन सक्छ । कबीर साहेब (करूणामय) ले भन्नु भयो कि जोगिन सक्छ । यदि तँ मबाट उपदेश लिनेछस्, मेरो शिष्या बन्नेछेस्, पहिले गर्ने पूजालाई त्याग्नेछस् अनि तेर ो ज्यान बाँच्ने छ । इन्द्रमतीले भनिन् कि मैले सुनेकी छु कि गुरूदेव बदल्नु हुँदैन, पाप लाग्छ रे । कबीर साहेब (करूणामय) ले भन्नु भयो कि होइन, यो पनि तेरो भ्रम हो । एउटा वैद्य (डाक्टर) को औषधीले काम गरेन भने के अर्को वैद्यसँग औषधी लिनु हुँदैन ? एक पाँच कक्षाको शिक्षक हुन्छ । फेरि एउटा उच्च कक्षाको शिक्षक हुन्छ । अगाडी कक्षामा जानको लागि तलको कक्षा छोड्नु पर्छ । के जिवन भरि पाँचै कक्षामा पढी रहन्छौ ? होइन यसलाई छोड्नु पर्छ । तिमी अब अगाडीको पढाई पढ, म पढाउन आएको हूँ । त्यसरी त रानी मान्नेवाली थिइनन् तर मृत्यु देखिन थाल्यो कि संत भन्दै छ त कहि कुरा नबिग्रीयोस् । यसरी विचार गर ी इन्द्रमतिले भनिन् कि तपाई जसरी भन्नु हुन्छ म त्यसरी नै गर्छु । करूणामय (कबीर) साहबले उपदेश दिनु भयो । भन्नु भयो कि तेस्रो दिन मेरो रूपमा काल आउने छ तिमी उसित नबोल्नु । जुन नाम मैले तिमीलाई दिएको छु दुई मिनट सम्म त्यसको जप गर्नु । दुई मिनट पछि त्यसलाई हेर्नु र त्यसपछि उसलाई सत्कार गर्नु । हुन त गुरूदेव आए पछि अति शिघ्र चरणमा लाग्नु पर्ने हो । मात्र यस पटकको लागि यो मेरो आदेश हो । रानीले भनिन् ठीक छ ।

अब रानीलाई चिन्ता लागेको थियो । श्रद्धा पूर्वक जप गर्दै थिइन् । (कबीर साहेब) करूणामय साहेबको रूप बनाएर गरूदेवरूपमा काल आयो, बोलायो इन्द्रमति, इन्द्रमति । अब इन्द्रमतिलाई त पहिले देखि नै डर थियो । नाम स्मरण गरिन्, काल तिर हेरिनन् । दुई

मिनटपछि जब हेरिन त कालको स्वरूप बदसिकेको थियो । कालको असली रूप देखिन थाल्यो । करूणामय साहेबको स्वरूप रहेन । जब कालले देख्यो कि आफ्नो स्वरूप बदलियो, तब त्यसले बुझ्यो कि यो सँग कुनै शक्तियुक्त मंत्र छ । काल यो भनेर गयो कि तँलाई फेरि हेर्छु । अहिले त बाँचिस । रानी धैरै खुशी भई । आफ्ना सेविकाहरूलाई भन्न थालिन कि आज मेरो मृत्यु हुने वाला थियो तर मेरो गुरूदेवले मलाई बचाई दिनु भयो । मलाई लिनको लागि काल आएको थियो । राजा कहाँ गएर भनिन् कि आज मेरो मृत्यु हुने वाला थियो तर मेरो गुरूदेवले मलाई बचाउँनु भयो ।मलाई लिनको लागि काल आएको थियो । राजाले भन्यो कि तिमी त्यतिकै ड्रामा गरि रहन्छयौं । काल आएको भए के तँलाई छोडेर जान्थ्यो ? यी संतहरू इस्तै वाहियात कुरा गर्छन् । राजाको कुरा रानी घ कसरी मान्न सक्थि । खुशीमा मग्न भएर रानी आफ्नो कोठामा गई ओछयान्मा पल्टिन । केहि बेर पटि सर्प बनेर काल फेरि आयो र रानीलाई डस्यो । डस्ने बित्तिकै रानीलाई थाहा भयो । रानी कस्सेर कराइन् मलाई साँपले डस्यो । नौकरहरू दगुरेर आए । हेर्दा हेर्दै एउटा मोरी (पानी निस्कने सानो प्वाल) बाट सर्प निस्केर गयो । आफ्नो गुरूदेवलाई गुहार्दै रानी बेहास भइन् । करूणामय (कबीर) साहेब त्यहाँ प्रकट हुनु भयो । मान्छेलाई देखाउनको लागि मंत्र भन्नु भयो । (उहाँ बिना मंत्र नै जीवित गर्न सक्नु हुन्छ । कुनै मंत्रको आवश्यकता पर्दैन) इन्द्रमतिलाई जीवित बनाउनु भयो । रानीले ठूलो गुणगान गरीन् कि हे बन्दी छोड ! यदि आज म तपाईको शरणमा न भएको भए म मर्ने थिएँ । कबीर परमेश्वरले भन्नु भयो कि इन्द्रमति यस काललाई म तेरो घर भित्र पस्न पनि दिन्नथे । तँलाई हमला पनि गर्दैनथ्यो तर तँलाई विश्वास हुँदैन थियो । तिमी यो सोंचमा थियौं कि ममाथि कुनै आपत्ति आउने वाला थिएन । गुरूजीले मलाई बहकाएर (भुल्याएर) नाम दिनु भयो । यसैले तँलाई अलिकति झट्का मात्र दिएको हो, नत्र तँलाई विश्वास हुने थिएन ।

धर्मदास यहाा घना अंधेरा, बिन परचय जीव जमका चेरा ।।

कबीर साहेब (करूणामय) ले भन्नु भयो कि अब म जहिले चाहन्छु तहिले तेरो मृत्यु हुनेछ । गरीबदासजी भन्नु हुन्छ कि :-

गरीब, काल डरै करतार से, जय जय जय जगदिश ।
जौरा जौरी झाडती, पग रज डारे शीश ।।

यो काल, कबीर भगवान (कबीर परमेश्वर) देखि डराउँछ र यो मृत्यु (मौत) कबीर साहेबको जुत्ता सफा गर्छ जो नोकर तुल्य छ । जुत्ताबाट झरेको धुलोलाई आफ्नो टाउको मा लगाई भन्छ कि तपाईको भक्त कहाँ म जाने छैन ।

गरीब, काल जो पीसै पीसना, जौरा है पनिहार ।
ये दो असल मजूर हैं, मेरे साहेब के दरबार ।।

यो काल जो यहाँका २१ ब्रह्मण्डको भगवान(ब्रह्म) हो तथा जोब्रह्मा, विष्णु, महेशको पिता हो । यो त मेरो कबीर साहेबको आँटा पीस्ने काम गर्छ अर्थात् पक्का नोकर हो र जौरा (मृत्यु) मेरो कबीर परमेश्वरको पनीहारी हो अर्थात् विशेष नोकर्नी हो । यस् दुई

अराल मजदुर मेरो कबीर परमेश्वरको दरबारमा छन् । केहि दिन पछि साहेब फेरि आउनु भयो । रानी इन्द्रमतिलाई सतनाम प्रदान गर्नु भयो ।

फेरि केहि समय उपरान्त करूणामय साहेबले रानी इन्द्रमतिको अति श्रद्धा देखेर सारनाम दिनु भयो । शब्दको उपलब्धि गराउनु भयो । कबीर परमेश्वर रानी इन्द्रमतिलाई दर्शन दिन समय समयमा गई रहनु हुन्थ्यो तब इन्द्रमति प्रार्थाना गर्दथिइन् कि मेरो पति र ाजालाई पनि सम्झाई दिनुहोस् प्रभु ! उ पनि मानोस् । हजुरको चरणमा आयो भने मेरो जीवन सफल भै जानेछ । कबीर साहेबले चन्द्र विजयसँग प्रार्थाना गर्नु भयो कि चन्द्र विजय ! तपाई पनि नाम लिनुस्, यो दुई दिनको राज र ठाँट बाँट हुन् । फेरि चौरासी लाख जुनीमा प्राणीहरू जानेछन् । चन्द्र विजयले भन्यो कि भगवन ! म त नाम लिन्न र तपाईको शिष्यालाई मनाही गर्दिन चाहे उनी पूरै खजानालाई नै दान गरी दिओस् । चाहे कुनै किसिमको सतसंग गराओस् म रोक्तिन । कबीर साहेब (करूणामय) ले सोध्नु भयो कि तपाई नाम किन लिनु हुन्न ? चन्द्र विजयले भन्यो कि मलाई ठूला-ठूला राजा महाराजाको पार्टीमा जानु पर्ने हुन्छ । करूणामय (कबीर साहेब) ले भन्नु भयो कि पार्टीमा जानलाई नामले के बाधा पुऱ्याउँछ ? सभामा जाउ, त्यहाँ काजू खानुस्, दुध पिउँनुस्, शर्वत खानुस्, रक्सी (शर ाब) प्रयोग नगर्नुस् । रक्सी पिउनु महापाप हुन्छ । तर राजाले मानेनन् ।

रानीको प्रार्थानामा करूणामय (कबीर) साहेबले राजालाई पुनः संझाउनु भयो कि नाम बिना जीवन त्यसै ब्यर्थ जान्छ । तपाई नाम ली हाल्नुस् । राजाले फेरि भन्यो कि गुरूजी मलाई नामको लागि न भन्नुस् । राजाले फरि भन्यो कि गुरूजी मलाई नामको लागि न भन्नुस् । तपाई की शिष्यालाई म मनाही गर्दिन चाहे उनी जति पनि दान गरोस, सतसंग गराओस् । साहेबले भन्नु भयो कि पुत्री यो दुई दिनको सुख देखेर यसको बुद्धि भ्रष्ट भै सकेको छ । तिमी प्रभुको चरणमा लागि राख, आफ्नो आत्म कल्याण गराउँ । यहाँ कोहि कसैको पत छैन, कोहि पत्नी छैन । पूर्व जन्मको संस्कारले गर्दा दुई दिनको सम्बन्ध बनेको छ । आफ्नो कर्म बनाउँ पुत्री अब इन्द्रमति ८० बर्ष की बुढी भईन्, कहाँ ४० बर्षको उमेर मा मर्नु थियो । जब शरीरहल्लिन थाल्यो तब करूणामय साहेब भन्नु भयो कि अब बोल इन्द्रमति के चाहन्छेस् ? जान चाहन्छेस सतलोक ? इन्द्रमतिले भनिन् कि परमेश्वर म जान तयार छु । पक्का तयार छु दाता करूणामय साहेबले भन्नु भयो कि नाती नातिनीहरूमा केहि माया ममता त छैन? रानीले जवाफ दिइन् बिल्कुलै होइन् मालिक ! तपाईले ज्ञान नै यस्तो निर्मल दिनु भएको छ कि यस्तो मैलो फोहोर युक्त लोकको के इच्छा गर्नु ? कबीर (करूणामय) परमेश्वरजीले भन्नु भयो कि हिड पुत्री ! रानीले प्राण त्याग गरीन् । परमेश्वर कबीर (करूणामय) बन्दीछोड रानी इन्द्रमतिको आत्मालाई माथि लग्नु भयो । यसै ब्रह्मण्डमा एउटा मानसरोवर छ । त्यस मानसरोवरमा गएर आत्मालाई स्नान गराउनु पर्छ । त्यस प्राणीलाई कबीर परमेश्वर पूरै गुरूको रूपमा प्रकट भएर केहि समय सम्म मानसरोवर माथि राख्नु हुन्छ । परमेश्वर कबीर बन्दी छोडजीले इन्द्रमतिलाई फेरि जन्म दिनु पर्छ । यदि मनमा कुनै इच्छा रह्यो भने सतलोक जान सकिदैन । इन्द्रमतिले भनिन् साहेब हजुर त अर्न्तयामी

होइ बक्सिन्छ, मलाई कुनै इच्छा छैन । हजुरको चरणमा बस्ने इच्छा छ । तर मनमा एउटा शंका छ कि मेरो जुन पति थियो, उसले मलाई कुनै पनि धार्मिक कर्मको लागि कहिले पनि रोक्नु भएन । अचेलका पतिहरू आफ्नी पत्नीहरूलाई बाधा दिन्छन्, रोक्छन् । यदि उनले मलाई रोकेको भए म हजुरको शरणमा लाग्न सक्ने नै थिइन । मेरो कल्याण हुने थिएन । यस शुभ कर्ममा सहयोगको लागि उनले केहि लाभ पाउनु पर्ने हो भने कहिले उनी माथि पनि दया गर्नु होला दाता । परमेश्वर कबीरजीले सोच्नु भयो कि यो नादान उसको पछाडी फेरि लागिन । साहेबले भन्नु भयो कि ठीक छ पुत्री, अब दुई चार वर्ष यहाँ नै बस्नु ।

दुई वर्ष पछि राजा पनि मर्न लाग्यो । किन कि नाम लिएको थिएन । यमको दूतहरू आए । राजा चक्कर खाएर चोकमा लड्यो । यमका दूतहरूले उसको घाँटी दबाए । राजाको दिशा पिसाब निस्कियो । करूणामय (कबीर) साहेबले रानीलाई भन्नु भयो कि हेर तेरो राजालाई के हालत भै रहेको छ । त्यहाँ मानसरोवरबाट परमेश्वर कबीरजीले देखाउनु भयो । त्यो सब देखेर रानी ले भनिन् कि हे दाता यदि उसको भक्तिमा सहयोगको केहि फल बन्छ भने दया गर्नुहोस् । राजा प्रति रानीमा अलिकति ममता बाँकी नै थियो । साहेब कबीर (करूणमय) ले विचार गर्नु भयो कि यो फेरि कालको जालमा फस्ने छे । यो सोचेर मानसरोवरबाट त्यहाँ जानु भयो जहाँ राजा चन्द्र विजय आफ्नो महलमा अचेत अवस्थामा थियो । यमदूत उसको प्राणलाई निकाल्दै थिए । कबीर साहेब आउने बित्तिकै यमदूतहरू यसरी आकाशमा उडे जसरी मरेको सिनोबाट गिद्ध उडेर जान्छन् । चन्द्र विजय होशमा आयो । सामुन्ने करूणामय साहेब उभि रहनु भएको थियो । मात्र चन्द्र विजयलाई देखिन्थ्यो, अरुकसैलाई देखिदैनथ्यो। चन्द्र विजय चरणमा भुकेर गुहार्न थाल्यो कि मलाई क्षमा गरि दिनुहोस् दाता, मेरो ज्यान बचाउनु होस् । किन कि अब उसले देख्यो कि तेरो ज्यान जाने वाला छ। (जब यस जीवको आँखा खुल्छ कि यो त कुरा बिग्रियो) मलाई क्षमा गरि दिनुस दाता, मेरो ज्यान बचाउनुस् मालिक । कबीर साहेबले भन्नु भयो कि आज पनि त्यहि कुरा छ, त्यस दिन पनि त्यहि कुरा थियो, नाम लिनु पर्छ । राजाले भन्यो म नाम लिन्छु, अहिले नै लिन्छु नाम । कबीर साहेबले नाम उपदेश दिनु भयो र भन्नु भयो कि अब म तिमीलाई दुई वर्षको आयु दिन्छु । यदि यसमा एक स्वांस पनि खाली गयो भने फेरि कर्मदण्ड भोग्नु पर्ने छ ।

कबीर, जीवन तो थोडा भला, जै सत सुमरण हो । लाख वर्ष का जीवना, लेखे धरे ना को ।।

शुभ कर्ममा सहयोग गरेको अघिल्लो कर्म र श्रद्धा युक्त दुई वर्षको स्मरणले साथै तीनै नाम प्रदान गरी कबीर साहेब चन्द्र विजयलाई पनि पार लग्नु भयो । भन (कबीर पर मेश्वर) कविर्देव की जय "जय बन्दी छोड ।"

परमेश्वर कबीरजी सच्चा श्रद्धालुको आयु बढाई दिनु हुन्छ र उसको परिवारको पनि पनि रक्षा गर्नु हुन्छ । उपरोक्त विवरणबाट सिद्ध भयो । यो प्रमाण धेरै पहिलेको छ । वर्तमानमा साधारण व्यक्ति विश्वास गर्दैन । वर्तमानमा पूज्य कबीर परमेश्वरको शक्तिले

सतगुरु रामपालजीद्वारा भएको कष्ट निवारण र आयु वृद्धिको अनेकानेक प्रमाणहरू पढ्नु होस् यसै पुस्तकमा "विचल्लीमा परेकालाई सही बाटो" नामक लेखमा ।

"कबीर साहेब (कविर्देव) को कलियुगमा प्रकट हुनुभयो"

विक्रम सम्वत १४५५ (सन् १३९८, जेष्ठ पूर्णिमा बिहानै बिहान ब्रह्म मुहुर्तमा त्यो पूर्णपरमेश्वर कबीर (कविर्देव) जी स्वयं आफ्नो मूलस्थान सतलोकबाट आउनु भयो । काशीमा लहरतारा तलाउमा कमलको फूल माथि एउटा बालकको रूप धारण गर्नु भयो । पहिला म तपाईंलाई नीरू-नीमाको बारेमा बताउन चाहन्छु कि यिनीहरू को थिए ? द्वापर युगमा नीरू-नीमा सुपच सुदर्शनका माता-पिता थिए । यिनीहरूले कबीर साहेबको कुरा त्यस बेला स्वीकार गरेका थिएनन् । अंतमा सुदर्शनले करूणामय रूपमा आएका कबीर साहेबसँग प्रार्थना गरेका थिए कि। हे परमात्मा हजुरले मलाई उपदेश दिनु भयो भने सबै कुरा दिएको ठान्नेछु । हजुरसँग आजसम्म केहि कुरा माग्ने आवश्यकता नै भएन किन कि हजुरले मेर ा सबै मनोकामना पूरा गरिदिनु भयो तथा जो वास्तविक भक्ति धन छ त्यसले पनि भरिपूर्ण गरिदिनु भयो । दासको एउटा प्रार्थना छ यदि उचित भए स्वीकार गरिदिनु होला । मेरो माता-पिता यदि कुनै जन्ममा कहिले मानिस शरीर धारण गरे भने उनलाई सम्हाल्नु होला प्रभु । यीनीहरू धेरै पुण्यात्मा हुन्, तर आज यिनीहरूको बुद्धि विपरित हुन गएको छ । यिनीहरू परमात्माको वाणीलाई मानी रहेका छैनन् । कबीर साहेबले भन्नु भयो कि तिमी चिन्ता नगर अब तिमी आफ्नो माता-पिताको चक्करमा यहाँ अलमलिने छौ । आउन देउ समय यनिलाई पनि सम्हाल्ने छु । काल जालबाट पार गर्ने छु । तँ निश्चिंत भएर सतलोक जा । सुदर्शनजी सतलोक जानु भयो ।

सुदर्शनका माता-पिताको कलियुगमा नीरू-नीमाको जन्म भन्दा अगाडी पनि ब्रह्मण घरमा दुई जन्म भयो, त्यस बेला पनि निःसंतान नै रहे । फेरि तेस्रो मनुष्य जन्म काशीमा भयो । त्यस बेला पनि उनहिरू ब्रह्मण र ब्रह्मणी (गौरी शंकर र सरस्वतीको नामबाट) थिए । संतान फेरि पनि थिएन ।

नीरू तथा नीमा दुवै गौरी शंकर र सरस्वती नामका ब्रह्मण जातिका थिए । यिनीहरू भगवान शिवका उपासक थिए । भगवान शिवको महिमा शिव पुराणबाट निस्वार्थ रूपमा भक्तात्माहरूलाई सुनाउने गर्थे । कसैबाट पैसा लिदैन थिए । यति पवित्र आत्मा थिए कि यदि कोही उनलाई आफू खुशी दक्षिणा दिएर जान्थे भने त्यसबाट आफ्नो भोजन योग्य राख्तथे अरू जो बाँकी बचेमा त्यसलाई भण्डारामा खर्च गरी दिन्थे ।

अन्य स्वार्थी ब्रह्मण गौरी शंकर तथा सरस्वती देखि इर्ष्या गर्थे किन कि गौरी शंकर निस्वार्थ कथा वाचन गर्ने गर्थे । पैसाको लालचमा भक्तहरूलाई भुक्याउँदैनन् थिए जसले गर्दा प्रशंसाका पात्र बनेका थिए । उता मुस्लमानहरूलाई थाहा भयो कि यिनीहरूसँग कुनै हिन्दु, ब्रह्मण छैनन् । तिनीहरूले यस्को फाइदा उठाए र बलपूर्वक उनलाई मुस्लमान बनाई

दिए । मुस्लमानहरूले आफ्नो पानी उनको पूरै घरमा छर्किदिए तथा उनीहरूको मुखमा पनि हालि दिए, सबै कपडाहरूमा पनि छर्की दिए । त्यसले हिन्दु ब्रह्मणहरूले भने कि अब यीनीहरू मुस्लमान बनी सकेका छन् , आज देखि यी सँग हाम्रो कुनै भाई चाराको नाता र हने छैन ।

"नीरू-नीमालाई जुलाहाको उपाधी तथा परमेश्वर प्राप्ति"

बिचरा गौरी शंकर र सरस्वती विवश भए । मुस्लमानहरूले पुरूषको नाम नीरू र स्त्रीको नाम नीमा राखी दिए । पहिले उनलाई जुन पूजाको भेंटी आउथ्यो त्यसबाट उनीहरूको गुजारा हुन्थ्यो र बाँकी रहेको रूपैया पैसाबाट धर्म-भण्डारा गर्थे, दरूपयोग गर्दैनन्थे । पूजा आउन पनि बन्द भयो । उनीहरूले सोचे अब के काम गर्ने ? उनीहरूले एउटा कपडा बुन्ने खड्डी लगाएर जुलाहाको काम गर्न थाले । कपडा बुनेर निर्बाह गर्न थाले । कपडाको बुनाईबाट घर खर्च र बचेको पैसा भण्डारामा लगाई दिन्थे । हिन्दु ब्रह्मणहरूले नीरू-नीमालाई गंगा घाटमा गंगा नदीमा स्नान गर्न बन्द गरी दिए । भन्थे कि अब तिमीहरू मुस्लमान हौ ।

गंगा नदी कै पानी लहरद्वारा छ-छल्किएर काशीमा एउटा लहरतारा नामक धेरै ठूलो सरोवर भरि रहन्थ्यो । धेरै निर्मल जल भरी रहन्थ्यो । त्यसमा कमलका फूलहरू फूलेका थिए । सन् १३९८ (विक्रमी सम्वत १४५५) ज्येष्ठ मास शुद्धि पूर्णमासीको ब्रह्ममूहूर्त (सूर्योदय भन्दा झण्डै डेढ घण्टा पूर्व) मा आफ्नो सतलोक (ऋतधाम) बाट सशरीर आएर परमेश्वर कबीर (कविर्देव) बालक रूप बनाएर लहर तारा तालाबमा कमल फूल माथि विराजमान हुनु भयो । त्यसै लहर तारा तालाबमा नीरू-नीमा एका विहानै ब्रह्ममूहूर्तमा स्नानको लागि प्रति दिन जाने गर्दथे । ब्रह्ममूहूर्तको बेला एउटा धेरै तेजपुंजको चम्किलो गोला (बालक रूपमा पर मेश्वर कबीर साहेबजी तेजोमय शरीर युक्त आउनु भएको थियो, टाढा भएको कारणले प्रकाश पुंज अर्थात् प्रकाशको गोला नै देखिन्थ्यो) माथिबाट (सत्यलोक बाट) आयो र एउटा कमलको फूलमा समेटियो जसले गर्दा सम्पूर्ण लहरतारा तालाब झलमल्ल हुन गएको थियो । फेरि एउटा कुनामा गएर त्यो अदृश्य भयो । यस दृश्यलाई स्वामी रामानन्दजीको एउटा शिष्य ऋषि अष्टानन्दजी आफ्नै आँखाले हेरि रहेका थिए । अष्टानन्दजी पनि स्नानका लागि एकान्त स्थानमा त्यसै लहर तारा तालाबमा प्रति दिन जाने गर्थे । त्यहाँ बसेर गुरूदेवजीले जुन मंत्र दिनु भएको थियो त्यसको जप गर्ने गर्थे । त्यहाँ एकान्तमा आफ्नो साधना पनि हुन्थ्यो र प्रवृतिको आनन्द पनि लिन्थे । स्वामी अष्टानन्दजीले जब देख्यो कि यति तेज प्रकाश जसले आँखा पनि तिरमिराउने भयो अनि सोच्न थाले कि यो मेरो भक्तिको कुनै उपलब्धि छ कि मेरो धोखा छ ? यो सोचेर यसको कारण सोध्नलाई आफ्नो गुरूदेव

कहाँ गए ।

आदरणीय रामानन्दजीसँग अष्टानन्दजीले सोध्नु भयो कि हे गुरूदेव ! मैले आज यस्तो रोशनी देखेको छु कि जिन्दगीमा कहिले पनि देखेको थिईन । सबै वृतान्त बताए कि आकाशबाट एउटा प्रकाश पुंज आई रहेको थियो । त्यस रोशनीलाई मेरो आँखाले सहन गर्न सकेन र मेरो आँखा बन्द भयो । बन्द आँखामा एउटा शिशु (बालक) रूप देखियो(जसरी सूर्यलाई हेरे पछि सूर्यको एउटा गोला जस्तो नै देखिन्छ, यसरी बालक देखिन लाग्यो) । के यो मेरो भक्तिको कुनै उपलब्धि थियो अथवा मेरो दृष्टि दोष थियो ? स्वामी रामानन्दजीले भन्नु भयो कि हे पुत्र ! यस्तो लक्षण तब हुन्छ जब माथिल्लो लोकबाट कुनै अवतारगण आँउछन् । उनी कसैको मा प्रकट होलान्, कसै माता (आमा) जीको जन्म लिन्छन् अनि फेरि लीला गर्छन् । (किन कि यी ऋषिहरूलाई यति मात्र थाहा छ कि मात्र आमाबाट जन्म हुन्छ ।) जति ऋषिलाई ज्ञान थियो आफ्नो शिष्यको शंका समाधान गरि दिनु भयो ।

नीरू-नीमा प्रतिदिन झैं त्यस दिन पनि स्नान गर्न गइरहेका थिए । बाटोमा नीमाले प्रभुसँग प्रार्थना गर्दै थिइन् कि हे भगवान शिव (किन उनीहरू यद्यपि मुस्लमान भै सके पनि आफ्नो त्यो साधना हृदय देखि बिर्सन (छोड्न) सकेका थिएनन जो बर्षौ देखि गरि रहेका थिए ।) के हजुरको घरमा हाम्रो लागि एउटा बच्चा (बालक) को पनि कमी हुन गयो ? हामीलाई एउटा लाल (बालक) दिनु भए, हाम्रो जीवन पनि सफल हुन्थ्यो । यस्तो भनेर भक्कानो छोडी रून लागिन । उसको पति नीरूले भन्यो कि नीमा प्रभुको इच्छामा प्रसन्न रहनु मै हित हुनेछ । यदि यसरी रोई रहिस भने तेरो शरीर कमजोर हुन जानेछ, आँखाले देखिन बन्द हुन जानेछ । हाम्रो भागमा संतान छैन । यस्तै भन्दै भन्दै लहर तारा तालाबमा पुगे । अलि अलि अँध्यारो थियो । नीमा स्नान गरी बाहिर आइन् । आफ्नो लुगा फेरिन् । नीरू स्नान गर्नका लागि तालाबमा प्रवेश गरी डुबुल्की मार मारी नुहाउन थाल्यो । नीमा जब नुहाउँदा लगाएका कपडा धुनको लागि फेरि तालाबको किनारामा गई, तब सम्ममा अँध्यार ो हटिसकेको थियो । सूर्य उदय हुने वाला नै थियो । नीमाले तालाबमा देखिन् कि सामुन्ने कमलको फूल माथि कुनै वस्तु हल्लिदै छ । कबीर साहेबले बालक रूपमा एउटा खुट्टाको औंला मुखमा राखेर अर्को खुट्टा हल्लाई राख्नु भएको थियो । पहिले त नीमाले सोचिन् कि शायद कुनै सर्प त होइन जो मेरो पति तिर आइ रहेको छ । फेरि ध्यान लगाएर हेर्दा बुझि हालिन् कि कुनै बच्चा (बालक) हो भनेर । बालक कमलको फूल माथि । तुरून्तै आफ्नो पतिलाई बोलाई कि हेर्नुस है बच्चा डूब्ला, बच्चा डूब्ला । नीरूले भन्यो नादान बच्चाको चक्करमा पागल भै सकेकी छेस, तलाई पानीमा पनि बच्चा देखिन्छ । नीमाले भनि हो, त्यो सामुन्ने कमलको फूल माथि हेर्नुस् । नीमाको जोडदार आवजले प्रभावित भएर जता तिर हातले संकेत गरी रहेकी थी नीरूले त्यता हेर्‍यो, एउटा कमलको फूलमाथि नवजात शिशु सुतिरहेको थियो । नीरू त्यो बच्चालाई फूल समेत उठाएर ल्यायो र नीमालाई दियो । स्वयं स्नान गर्न थाल्यो । नीरू स्नान गरी बाहिर आयो, नीमा बालक रूपमा आएको परमेश्वरलाई अति नै माया गरि रहेकी थी तथा शिव प्रभुको प्रशंसा तथा स्तुति गर्दै थिइन् कि हे प्रभु !

तपाइले मेरो वर्षौंको मनोकामना पूर्ण गरि दिनु भयो ।(किन कि नीमा शिव की पुजारिन थिइन ।) भन्दै थिइन् कि हे शिव प्रभु आजै मैले हृदय देखि पुकार गरेकी थिएँ र आजै सुन्नु पनि भयो ।

त्यस कबीर परमेश्वरलाई जसको नाम लिनाले हाम्रो हृदयमा एक विशेष हलचल जस्तै हुन्छ, उसको प्रेममा रोम-रोम खडिन्छ, आत्मा भरिएर आउँछ र जुन आमा-बहिनीले छातीमा लगाएर पुत्रवत माया गरिन जो आनन्द त्यस माईलाई भएको होला । त्यो अवर्णनीय छ । जस्तै व्यक्ति गुड खाएर अरूलाई त्यसको आनन्दलाई भन्न सक्तैन खाने वाला नै जान्न सक्तछ । जसरी आमा माया गर्छिन् यस्तो शिशु रूपधारी परमेश्वरलाई घर ी मुखमा म्वाई (चुम्मा), घरी छातीमा लगाउने फेरि पटक पटक उसको मुखमा हेरिरहन्छे । यतिकैमा नीरू स्नान गरेर बाहिर आयो । (किन कि मनुष्य समाज तिर बढी ध्यान दिन्छ) उसले विचार गऱ्यो कि न त अहिले मुस्लमानसँग हाम्रो स्नेह (माया) बनेको छ र हिन्दू ब्रह्मण हामीसँग द्वेष गर्छन् । पहिले यसै अवसरको फाइदा मुस्लमानहरूले उठाए कि हामीलाई मुस्लमान बनाई दिए । हाम्रो कुनै साथी छैन । यदि हामी यस बालकलाई लग्छौ भने मानिसहरूले सोध्लान् कि यस बालकको माता-पिता को हुन ? भन । तिमीले कसको बच्चा उठाएर ल्याएको हो । यसको आमा रोई रहेकी होली । हामी के जवाब दिने, कसरी भन्ने ? कमलको फूलमा भन्यौ भने कसैले मान्दैनन् । यहि सब विचार गरेर नीरूले भन्यो कि नीमा यो बच्चालाई यहीं छोडि दिनु । नीमाले भनिन कि यस बालकलाई म छोड्न् सक्तिन । मेरो प्राण जान सक्छ, म तडपेर मर्ने छु । थाहा छैन कि यस बालकले म माथि कस्तो जादु गर ेको छ ? म यस बालकलाई छोड्न सक्तिन । नीरूले नीमालाई सबै कुरा संझायो कि हामीसँग यस्तो हुन सक्छ । नीमाले भनिन् कि यस बालकको लागि म देश निकाला पनि लिन सक्छु तर म यसलाई छोड्दिन । नीरूले उसको नादानी देखेर सोच्यो कि यो त पागल भै सकेकी छे, समाजलाई पनि देख्तिन । नीरूले नीमालाई भन्यो कि हेर ! मैले आज सम्म तेरो कुराको अवहेलना गरेको छैन किन कि हामीसँग संतान छैनन् । जे तँ भनि रहन्थिस् मैले स्वीकार गरि रहे । तर आज म तेरो यो कुरा मान्दिन । या त यस बालकलाई यहीं छोडि देउ, या त अहिले दूइ थप्पड लगाउँछु । त्यस महापुरूषले पहिलो पल्ट आफ्नी पत्नी तर्फ हाथ उठाएको थियो । त्यही समय शिशु रूपमा कबीर परमेश्वर (कविर्देव) ले भन्नु भयो कि नीरू मलाई घर लिएर हिड । तलाई कुनै आपत्ति आउँने छैन् । बालक रूपमा परमेश्वर को वचन सुनेर नीरू डरायो कि कहीं यो बालक कुनै देवता हो अथवा कुनै सिद्ध पुरूष हो र त माथि नै कुनै आपत्ति न आई लागोस । चुपचाप बालकलाई लिएर हिड्यो ।

जब बच्चलाई लिएर घर आए सबैले यो सोध्न त बिर्सिहाले कि कहाँबाट ल्याएका हौ ? काशीका स्त्री र पुरूष बालकलाई हेर्न आए र भन्न थाले कि यो त कुनै देउतै देखिन्छ । यति राम्रो, सुन्दर शरीर, यस्तो तेजोमय बालक हामीले कहिले पनि देखेनौं । कोहि भन्थे कि यो त ब्रह्मा, विष्णु, महेश मध्येबाट कुनै प्रभु हुन् । ब्रह्मा-विष्णु-महेश भन्छन् कि यो माथिल्लो लोकबाट आएको कुनै शक्ति हो । यस्तै सबै आ-आफ्ना टिप्पणी गर्दै थिए ।

गरीब, चौरासी बंधन काटन, कीनी कलप कबीर । भवन चतुरदश लोक सब, टूटैं जम जंजीर ।।३७६।।
गरीब, अनंत कोटि ब्रह्मंाड मेें, बंदी छोड कहाय । सो तौ एक कबीर हैं, जननी जन्या न माय ।।३७७।।
गरीब, शब्द स्वरूप साहिब धनी, शब्द सिंध सब माहि । बाहर भीतर रमि रह्या, जहा तहां सब ठांहि ।।३७८।।
गरीब, जल थल पृथ्वी गगन में, बाहर भीतर एक । पूरणब्रह्म कबीर है, अविगत पुरूष अलेख ।।३७९।।
गरीब, सेवक होय करि ऊतरे, इस पृथ्वी के माहि । जीव उधारन जगतगुरू, बार बार बलि जांहि ।।३८०।।
गरीब, काशीपुरी कस्त किया, उतरे अधर अधार । मोमन कूं मुजरा हुवा, जंगल में दीदार ।।३८१।।
गरीब, कोटि किरण शशि भान सुधि, आसन अधर बिमान । परसत पूरणब्रह्म कूं, शीतल पिंडरू प्राण ।।३८२।।
गरीब, गोद लिया मुख चूंबि करि, हेम रूप झलकंत । जगर मगर काया करै, दमकैं पदम अनंत ।।३८३।।
गरीब, काशी उमटी गुल भया, मोमन का घर घेर । कोई कहै ब्रह्मा विष्णु हैं, कोई कहै इन्द्र कुबेर ।।३८४।।
गरीब, कोई कहै छल ईश्वर नही, कोई किंनर कहलाय । कोई कहै गण ईश का, ज्यूं ज्यूं मात रिसाय ।।३८८।।
गरीब, कोई कहै वरूण धर्मराय है, कोई कहते ईश । सोलह कला सुभांन गति, कोई कहै जगदिश ।।३८५।।
गरीब, भक्ति मुक्ति ले ऊतरे, मेटन तीनूं ताप । मोमन के डेरा लिया, कहै कबीरा बाप ।।३८६।।
गरीब, दूध न पींवै न अन्न भखै, नही पलने झूलंत । अधर अमान धियान में, कमल कला फूलंत ।।३८७।।
गरीब, काशी में अचरज भया, गई जगत की नींद । ऐसे दुल्हे ऊतरे, ज्यूं कन्या वर बींद ।।३८९।।
गरीब, खलक मुलक देखन गया, राजा प्रजा रीत । जंबूदीप जिहाान में, उतरे शब्द अतीत ।।३९०।।
गरीब, दनी कहै योह देव है, देव कहत है ईश । ईश कहै पारब्रह्म हैं, पूरण बीसवे बीस ।।३९०।।

परमेश्वर कबीर नै अनादि परम गुरू हुन् । उहाँ नै रुपान्तर गरी सन्त वा ऋषि वेशमा समय समयमा (स्वयंभू) स्वयं प्रकट भै रहनु हुन्छ । कालका दूतहरू (संतहरू) द्वारा बिगाडिएको तत्त्व ज्ञानलाई स्वस्थ बनाउनु हुन्छ । कबीर साहेबले नै ब्रह्मा-विष्णु-शिव आदि देउताहरू, ऋषि, मुनि व संतहरूलाई समय समयमा आफ्नो सतलोकबाट आएर नाम उपदेश दिनु भयो । आदरणीय गरीब दासजी साहेबले आफ्नो वाणीमा लेख्नु भएको छ जो कबीरजीले स्वयं बताउनु भएको छ :-

आदि अंत हमरा नहीं, मध्य मिलावा मूल । ब्रह्मा ज्ञान सुनाईया, धर पिंडा अस्थूल ।।
श्वेत भूमिका हम गए, जहा विश्वम्भरनाथ । हरियम हीरा नाम दे, अष्ट कमल दल स्वांति ।।
हम बैरागी ब्रह्म पद, सन्यासी महादेव । सोहं मंत्र दिया शंकर कूं, करत हमारी सेव ।।
हम सुल्तानी नानक तारे, दादू कूं उपदेश दिया । जाति जुलाहा भेद न पाया, कांशी माहे कबीर हुआ ।।

सतयुग में सतसुकृत कह टेरा, त्रेता नाम मुनिन्द्र मेरा ।
द्वापर में करूणामय कहलाया, कलियुग में नाम कबीर धराया ।।
चारों युगों मे हम पुकारें, कूक कहें हम हेल रे ।
हीरे मानिक मोति बरसें, ये जग चुगता ढेल रे ।।

उपरोक्त वाणीद्वारा सिद्ध भयो कि कबीर परमेश्वर नै अविनाशी परमात्मा हुनुहुन्छ । उहाँ ने अजर अमर हुनुहुन्छ । यही परमात्मा चारै युगहरूमा स्वयं अतिथी रूपमा केहि समयको लागि यस संसारमा आएर आफ्नो सतभक्ति मार्ग (बाटो) देखाई दिनु हुन्छ ।

पूर्णसंतको चिन्हारी (पहिचान)

(पवित्र सद्ग्रन्थहरूबाट पूर्णसंतको चिन्हारी (पहिचान)

वेदहरू, गीताजी आदि पवित्र सद्ग्न्थहरूमा प्रमाण भेटिन्छ कि जब-जब धर्मको हानी हुन्छ र अधर्मको वृद्धि हुन्छ तथा वर्तमानका नकली संत, महंत व गुरूहरूद्धारा भक्ति मार्गलाई बिगारिएको हुन्छ त्यस बेला परमेश्वर स्वयं आएर वा आफ्नो परमज्ञानी संतलाई पठाएर सत्य ज्ञानद्वारा धर्मको पुनः स्थापना गर्नु हुन्छ । उनी भक्ति मार्गलाई शास्त्र अनुसार संम्झाउनु हुन्छ । उसको पहिचान हुन्छ कि वर्तमानका धर्मगुरूहरू उसको विरोधमा उँभिएर राजा प्रजा सबैलाई भुक्याई उनी माथि अत्याचार गराउँछन् । कबीर साहेब आफ्नो वाणीमा भन्नु हुन्छ कि :-

जो मम संत सत उपदेश दृढावै (बतावै), वाके संग सभि राड बढावै ।
या सब संत महंतन की करणी, धर्मदास मै तो से वर्णी ।।

कबीर साहेब आफ्नो प्रिय शिष्य धर्मदासलाई यस वाणीमा सम्भ्काउदै हुनु हुन्छ कि जो मेरो संत सत भक्ति मार्ग बताउनेछन् उनीसँग सबै संत, महंथहरू भ्कगडा गर्ने छन् । यो उनको चिन्हारी (पहिचान) हुनेछ ।

दोस्रो चिन्हारी (पहिचान) त्यो संत सबै धर्म ग्रंथहरूको पूर्णजानकार हुनेछ । प्रमाण सतगुरु गरीबदासजीको वाणीमा -

'सतगुरू के लक्षण कहूं, मधूरे बैन विनोद । चा वेद षट शास्त्र, कहै अठारा बोध ।।'

सतगुरू गरीबदासजी महाराज आफ्नो वाणीमा पूर्णसंतको पहिचान गराउँदै हुनु हुन्छ कि उनी चारै वेद, छः शास्त्र, अठारक पुराण आदि सबै ग्रंथहरूको पूर्णजानकार हुनेछ अर्थात् तिनका सार निकालेर बताउनेछ । यजुर्वेद अध्याय १९ मंत्र २५, २६ मा लेखिएको छ कि वेदहरूको अधूरो वाक्य अर्थात् साङ्केतिक शब्दहरू र एक चौथाई श्लोकहरूलाई पुर ा गरेर विस्तारसँग बताउनेछ व तीन समयको पूजा बताउनेछ । बिहान पूर्णपरमात्माको पूजा, दिउँसो (मध्यान्ह) मा विश्वका देवताहरूको सत्कार र संध्या (साँझ) आरती अलग्गै बताउने छ त्यो जगत कै उपकारक संत हुनेछ ।

इजुर्वेद अध्याय १९ मन्त्र २५

सन्धिछेदः- अर्द्ध ऋचैः उक्थानाम् रुपम् पदैः आप्नोति निविदः ।
प्रणवैः शस्त्राणाम् रुपम् पयसा सोमः आप्यते । (२५)

अनुवादः- जो सन्त (अर्द्ध ऋचैः) वेदहरूको अर्ध वाक्यहरू अर्थात् साङ्केतिक शब्दहरूलाई पूर्ण गरी (निविदः) आपूर्ति गर्दछ (पदैः) श्लोकको चौथो भागहरूलाई अर्थात् आंशिक वाक्यहरूलाई (उक्थानम्) स्तोत्रहरूको (रूपम्) रूपमा (आप्नोति) प्राप्त गर्दछ अर्थात् आंशिक विवरणलाई पूर्णरूपले संभिन्छ र संभ्काउछ(शास्त्राणाम्) जसरी शस्त्रहरू चलाउन जान्ने ब्यक्ति त्यसलाई (रूपम्) पूर्णरूपले प्रयोग गर्छ त्यसरी नै पूर्णसन्त (प्रणवैः)

औंकारहरू अर्थात् ओम्-तत्-सत् मन्त्रहरूलाई पूर्णरूपले बुझेर र सम्झाएर (पयसा) दूध-पानी छुट्याउँछ अर्थात् पानी रहित दूध जस्तो तत्त्व ज्ञान प्रदान गर्छ जसले (सोमः) अमर पुरूष अर्थात् अविनाशी परमात्मालाई (प्राप्त) गर्छ, त्यो पूर्णसंत वेदलाई जान्नेवाला भनिन्छ ।

तत्त्वदर्शी सन्त त्यो हुन्छ जो वेदहरूको साङ्केतिक श्ब्दहरूलाई पूर्णविस्तारसँग वर्णन गर्छ जसबाट पूर्णपरमात्माको प्राप्ति हुन्छ । त्यसलाई वेदको जानकारवाला भनिन्छ ।

यजुर्वेद अध्याय १९ मन्त्र २६

सन्धिछेदः- अश्विभ्याम् प्रातः सवनम् इन्द्रेण ऐन्द्रम् माध्यन्दिनम्

वैश्वदैवम् सरस्वत्या तृतीयम् आप्तम् सवनम् (२६)

अनुवादः- त्यो पूर्णसन्त तीन समयको साधना बताउछ । (अश्विभ्याम्) सूर्यको उदय-अस्तले बनेको एक दिनको आधारले (इन्द्रेण) प्रथम श्रेष्ठताले सर्व देवहरूका मालिक पूर्णपरमात्माको (प्राप्तः सवनम्) पूजा त प्राप्तःकाल गर्नलाई भन्छ जो (एन्द्रम्) पूर्णपरमात्माको लागि हुन्छ । दोस्रो (माध्यन्दिनम्) दिनको मध्य कालमा गर्नलाई भन्छ जो (वैश्वदैवम्) सबै देवताहरूको सत्कारसाग सम्बन्धित (सरस्वत्या) अमृतवाणीद्वारा साधना गर्नलाई भन्छ र (तृतियम्) तेस्रो (सवनम्) पूजा साझमा (आप्तम्) प्राप्त गर्छ अर्थात् जो तीनै समयको साधना अलग अलग गर्नलाई भन्छ त्यो जगतको उपकारी संत हो ।

भावार्थः- जुन पूर्णसन्तको विषयमा मन्त्र २५ मा भनिएको छ त्यो दिनमा ती पटक(प्रातः दिनको मध्य-तथा साँझमा) साधना गनृलाई भन्छ । (बिहान त पूर्णपरमात्माको पूजा, मध्यान्हको सबै देवताहरूको सत्कारको लागि तथा साँझमा संध्या आरती आदिलाई अमृतवाणीद्वारा गर्नलाई भन्छ त्यो सम्पूर्ण संसारको उपकार गर्ने वाला हुन्छ ।

यजुर्वेद अध्याय १९ मन्त्र ३०

सन्धिछेदः- व्रतेन दीक्षाम् आप्नोति दीक्षया आप्नोति दक्षिणाम् ।

दक्षिणा श्रद्धाम् आप्नोति श्रद्धया सत्यम् आप्यते (३०)

अनुवाद :- (व्रतेन) दुर्व्यसनहरूको व्रत राख्नाले अर्थात् भांग, शराब (रक्सी), मांस (मासु) तथा तम्बाखु (सुर्ती) आदिको सेवनबाट संयम राख्ने साधक (दीक्षाम्) पूर्णसंतबाट दीक्षा (आप्नोति) प्राप्त गर्छ अर्थात् त्यो पूर्णसंतको शिष्य बन्छ (दीक्षया) पूर्णसंत दीक्षित शिष्यबाट (अक्षिणाम्) दानको (आप्नोति) प्राप्त हुन्छ अर्थात् संत त्यसैबाट दक्षिणा लिन्छ जो उनीसँग नाम उपदेश लिन्छ । यसरी विधिवत् (दक्षिणा) गुरूदेवद्वारा बताइए अनुसार जो दान-दक्षिणाबाट धर्म गर्छ त्यसबाट (श्रद्धाम्) श्रद्धालाई प्राप्त हुन्छ (श्रद्धया) श्रद्धासाग भक्ति गर्नाले (सत्यम्) सदा रही रह्ने सुख व परमात्मा अर्थात् अविनाशी पर मात्मालाई (आप्यते) प्राप्त हुन्छ ।

भावार्थ :- पूर्णसन्त त्यही ब्यक्तिलाई शिष्य बनाउँछ जो सदाचारी हुन्छ । अभक्षय पदार्थहरूको सेवन र नशीलो वस्तुहरूको सेवन न गर्ने आश्वासन दिन्छन् । पूर्णसन्त उनैबाट दान ग्रहण गर्नु हुन्छ जो उसको शिष्य बन्छ । फेरि गुरूदेवबाट दीक्षा प्राप्त गरी दान दक्षिणा गर्छ त्यसले श्रद्धा बढ्छ । श्रद्धासँग सत्य भक्ति गर्नाले अविनाशी परमात्मा प्राप्त हुन्छ अर्थात् पूर्णमोक्ष हुन्छ । पूर्णसंत भिक्षा वा चंदा माग्दै हिडदैन् ।

कबीर, गुरू बिन माला फेरते गुरू बिन देते दान ।

गुरू बिन दोनों निष्फल है पूछो वेद पुराण ।।

तेस्रो चिन्हारी (पहिचान) तीन प्रकारको मंत्र (नाम) लाई तीन पटकमा उपदेश गर्छ जसको वर्णन कबीर ुगर ग्रंथ पृष्ठ नं. २६५ बोध सागरमा पाइन्छ र गीताजी अध्याय १७ श्लोक २३ तथा सामवेद संख्या नं. ८२२ मा पाइन्छ । कबीर सागरमा अमर मूल बोध सागर पृष्ठ नं. २६५ -

तब कबीर अस केवे लीन्हा, ज्ञानभेद सकल कह दीन्हा ।।
धर्मदास मैं कहो बिचारी, जिहिते निबहै सब संसारी ।।
प्रथमहि शिष्य होय जो आई, ता कहैं पान देहु तुम भाई ।।१।।
जब देखहु तुम दृढता ज्ञाना, ता कहैं कहु शब्द प्रवाना ।।२।।
शब्द मांहि जब निश्चय आवै, ता कहैं ज्ञान अगाध सुनावै ।।३।।

दोस्रो पटक फेरि सम्फायो

बालक सम जाकर है ज्ञाना । तासों कहहू वचन प्रवाना ।।१।।
जा को सूक्ष्म ज्ञान है भाई । ता को स्मरन देहु लखाई ।।२।।
ज को होए दिव्य ज्ञान परवेशा, ताको कहे तत्त्व ज्ञान उपदेशा ।।४।।

उपरोक्त वाणीमा स्पष्ट छ कि कडिहार गुरु (पूर्णसंत) तीन स्थितिमा सारनाम सम्म प्रदान गर्नु हुन्छ तथा चौथो स्थितिमा सार शब्द प्रदान गर्नु पर्ने हुन्छ । किन कि कबीर सागर मा प्रमाण त पछाडि देखिएको थियो तर उपदेश विधि पहिले नै पूज्य दादा गुरुदेव तथा पर मेश्वर कबीर साहेबजी ने हमारे पूज्य गुरुदेवलाई प्रदान गरी दिनु भएको थियो जो हामीलाई शुरु देखि नै तीन पटकमा नामदानको दीक्षा गर्दै आई रहनु भएको छ ।

हाम्रो गुरुदेव रामपालजी महाराज पहिलो पटक श्री गणेशजी, ब्रह्मा-सावित्रीजी, श्री लक्ष्मी विष्णुजी, श्री शंकर पार्वतीजी, अनि माता शेरावालीको नाम जप दिनु हुन्छ । जसको वास हाम्रो मानव शरीरमा बनेको चक्रहरूमा हुन्छ । मूलाधार चक्रमा श्री गणेशजीको वास, स्वाद चक्रमा ब्रह्मा सावित्रीजीको वास, नाभि चक्रमा लक्ष्मी विष्णुजीको वास, हृदय चक्रमा शंकर पार्वतीजीको वास, कंठ चक्रमा शेराँवाली माताको वास छ र यी सबै देवी-देवताहरूका आदि अनादि नाम मंत्र हुन्छन् जसको वर्तमानमा गुरुहरूलाई ज्ञान छैन् । यी मंत्रहरूका जप गर्नाले पाँचै चक्र खुल्छन् । यी चक्रहरू खुले पछि मानिस भक्ति गर्ने लायक बन्छ । सतगुरु गरीबदासजी आफ्नो वाणीमा प्रमाण दिनु हुन्छ कि :—

पांच नाम गुझ गायत्री आत्म तत्त्व जगाओ । ॐ किलियं हरियम् श्रीयम् सोहं ध्याओ ।।

भावार्थ : पांच नाम जो गुझ गायत्री हुन । यीनलाई जप गरी आत्मालाई जागृत गर ।

दोस्रो पटकमा दुई अक्षरको जप दिन्छन् जसमा एक ओम् र अर्को तत् (जो कि गुप्त छ उपदेशीलाई मात्र बताइन्छ) जसलाई स्वाससँगै जप गरिन्छ ।

तेस्रो पटक सारनाम दिनु हुन्छ जो कि पूर्णरूपले गुप्त छ ।

तीन पटकमा नाम जपको प्रमाण :-

अध्याय १७ को श्लोक २३

ॐ, तत्, सत्, इति, निर्देशः ब्रह्मणः, त्रिविधः, स्मृतः,

ब्रह्मणाः, तेन, वेदाः, च, यज्ञाः, च, विहिताः, पुरा ।।२३।।

अनुवाद : (ॐ) ब्रह्मको (तत्) यो साङ्केतिक मंत्र परब्रह्मको (सत्) पूर्णब्रह्मको (इति) यस्तै यो (त्रिविधाः) तीन प्रकारको (ब्रह्मणः) पूर्णपरमात्माको नाम सुमरणको (निर्देशः) संकेत (स्मृतः) भनिएको छ (च) र (पुरा) सृष्टीको आदिकालमा (ब्रह्मणः) विद्वानहरूले बताए कि (तेन्) उनै पूर्णपरमात्माले (वेदाः) वेद (च) तथा (यज्ञाः) यज्ञादि (विहिताः) रचे ।

संख्या नं. ८२२ सामवेद उतार्चिक अध्याय ३ खण्ड नं. ५ श्लोक नं. ८ (संत रामपाल दासद्वारा भाषा-भाष्य) :-

मनीषिभिः पवते पूर्व्यः कविर्नृभिर्यतः परि कोशां असिष्यदत् ।

त्रितस्य नाम जनयन्मधु क्षरन्निन्द्रस्य वायुं सख्याय वर्धयन् ।।८।।

मनीषिभिः-पवते-पूर्व्यः-कवीर्-नृभिः-यतः-परि-कोशान्-असिष्यदत्-त्रि-तस्य-नाम-जनयन-मधु-क्षरनः-न-इन्द्रस्य-वायुम्-सख्याय-वर्धयन् ।

शब्दार्थ- (पूर्व्यः) सनातन अर्थात् अविनाशी (कवीर नृभिः) कबीर परमेश्वर मानव रूप धारण गरेर अर्थात् गुरु रुपमा प्रकट भएर (मनीषिभिः) हृदय देखि चाहनेहरू श्रद्धाले भक्ति गर्नेहरु भक्तात्मालाई (त्रि) तीन (नाम) मन्त्र अर्थात् नाम उपदेश दिएर (पवते) पवित्र गरेर (जनयन्) जन्म व (क्षरनः) मृत्युबाट (न) रहित गर्छ र (तस्य) उसको (वायुम्) प्राण अर्थात् जीवन-स्वांसलाई जो संस्कारवश गिन्तीको लागि राखिएको छ त्यसलाई (कोशान्) आफ्नो भण्डारबाट (सख्याय) मित्रताको आधारमा (परि) पूर्णरूपले (वर्धयन्) बढाउाछ । (यतः) जस कारणले (इन्द्रस्य) परमेश्वरको (मधु) वास्तविक आनन्दलाई (असिष्यदत्) आनो आशीर्वाद प्रसादले प्राप्त गराउँदछ ।

भावार्थ :- यस मंत्रमा स्पष्ट गरिएको छ कि पूर्णपरमात्मा कवीर अर्था कबीर मानव शरीर धारी गुरु रूपमा प्रकट भएर प्रभस प्रेमीहरूलाई तीन नामको जप दिएर सत्य भक्ति गराउँछ साथै त्यो मित्र भक्तलाई पवित्र गरि आफ्नो आशीर्वादिले पूर्णपरमात्मा प्राप्ति गराई पूर्णसुख प्राप्त गराउँछ । साधकको आयु बढाई दिन्छ । यस्तै प्रमाण गीता अध्याय १७ श्लोक २३ मा छ कि ओम्-तत्-सत् इति निर्देशः ब्रह्मणः त्रिविधि स्मृतः भावार्थ छ कि पूर्णपर मात्मालाई प्राप्त गर्ने ॐ (१) तत् (२) सत् (३) यो मंत्र जप गर्नलाई निर्देश हो । यस नामलाई तत्त्वदर्शी संतबाट प्राप्त गर । तत्त्वदर्शी संतको विषयमा गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा भनिएको छ तथा गीता अध्याय १५ श्लोक नं. १ र ४ मा तत्त्वदर्शी संतको पहिचान बताइएको छ र भनिएको छ तत्त्वदर्शी संतद्वारा तत्त्वज्ञान जाने पछि त्यस परमपद परमेश्वर को खोजी गर्नु पर्ने जहाँ गए पछि साधक यो संसारमा फर्केर आउँदैन अर्थात् पूर्णमुक्त हुन जान्छ । त्यहि पूर्णपरमात्माबाट संसारको रचना भएको छ ।

विशेष :- उपरोक्त विवरणबाट स्पष्ट हुन्छ कि पवित्र चारै वेद साक्षी छ कि पूर्णपर मात्मा नै पूजा योग्य छ । उसको वास्तविक नाम कविर्देव (कबीर परमेश्वर) हो र तीन

मंत्रको नाम जप गर्नाले नै पूर्णमोक्ष हुन्छ ।

धर्मदासजीलाई परमेश्वर कबीर साहेबजीले सार शब्द दिनलाई मनाही गर्नु भएको थियो र भन्नु भएको थियो कि यदि सार शब्द कुनै कालको दूतको हाथमा पऱ्यो भने बिचको पीढी पार हुन पाउने छैनन् । जस्तै कलियुगको प्रारम्भमा प्रथम पीढी वाला भक्तहरू अशिक्षित थिइ तथा कलियुगको अंतमा अंतिम पीढीका भक्तहरू कृतघनी हुनेछन तथा अब वर्तमानमा सन् १९४७ बाट भारत स्वतंत्र भए पछि बिचको पीढी प्रारम्भ भएको छ । सन् १९५१ म सतगुरु रामपालजी महाराजलाई पठाइएको छ । अहिले सबै भक्तजनहरू शिक्षित छन् । शास्त्र आफूसँग विद्यमान छ । अब यो सतमार्ग सत साधना पूरे संसारमा फैलिनेछ तथा नकली गुरु ता संत, महंत लुक्दै लुकाउँदै हिड्नेछन् । यसैले कबीर सागर, जीव धर्म बोध सागर पृष्ठ १९३७ माः-

धर्मदास ताहि लाख दुहाई, सार शब्द कहीं बाहर नहीं जाई ।

सार शब्द बाहर जो परि है, बिचली पीढी हंस नहीं तरि है ।

पुस्तक "धनी धर्मदास जीवन दर्शन एवं वंश परिचय" को पृष्ठ ४६ मा लेखिएको छ कि एघारौं पीढीलाई गद्दी भएन । जुन महंतजीको नाम "धीरज नाम साहेब" कवर्धामा बस्थे । त्यस पछि बारहौं महन्त उग्र नाम साहेबले दामाखेडामा गद्दीको स्थापना गर्नु भयो र स्वयं नै महन्त बन्नु भयो । यस भन्दा अगाडी दामाखेडामा गद्दी थिएन । यसबाट स्पष्ट हुन्छ कि पूरै विश्वमा सतगुरु रामपालजी महाराजको अतिरिक्त वास्तविक भक्तिमार्ग छैन । सबै प्रभु प्रेमी श्रद्धालुहरूलाई प्रार्थाना छ कि मलाई प्रभु सम्झेर आफ्नो कल्याण गर ाउनुहोस् ।

यह संसार समझदा नाहीं, कहन्दा श्याम दोपहरे नूं ।

गरीबदास यह वक्त जात है, रोवोगे इस पहरे नूं ।।

बारहौं पंथ (गरीबदास पंथ बारहौं पंथ लेखिएको छ कबीर सागर, कबीर चरित्र बोध पृष्ठ १८७० मा) को विषयमा कबीर सागर कबीर वाणी पृष्ठ नं. १३६-१३७ मा वाणी लेखिएको छ :-

सम्वत सत्रासै पचहत्तर होई, तादिन प्रेम प्रकटें जग सोई ।

साखी हमारी ले जीव समझावै, असंख्य जन्म ठौर नहीं पावै ।

बरवें पंथ प्रगट बानी, शब्द हमारे की निर्णय ठानी ।

अस्थिर घर का मरम न पावैं, ये बारा पंथ हमही को ध्यावैं ।

बारवें पंथ हम ही चलि आवैं, सब पंथ मेटि एक ही पंथ चलावें ।

धर्मदास मोरी लाख दोहाई, सार शब्द बाहर नहीं जाई ।

सार शब्द बाहर जो परही, बिचली पीढी हंस नहीं तरही ।

तेतिस अर्ब ज्ञान हम भाखा, सार शब्द गुप्त हम राखा ।

मूल ज्ञान तबत क छुपाई, जब लग द्वादश पंथ मिट जाई ।

यहाँ साहेब कबीरजी आफ्नो शिष्य धर्मदासजीलाई सम्झाउँनु हुन्छ कि सम्वत्

१७७५ मा मेरो ज्ञानको प्रचार हुनेछ जो बारहौं पंथ हुन्छ । बारहौं पंथमा मेरो वाणी प्रकट हुनेछ तर सही भक्ति मार्ग हुने छैन । फेरि बारहौं पंथमा म नै हिडेर आउनेछु र सबै पंथलाई मेटेर मात्र एउटा पंथ चलाउने छु । तर धर्मदास तिमी लाई लाखौं सौगंध छ कि यो सार शब्द कुनै कुपात्रलाई न दिनु, होइन भने बीचको पीढीका हंसहरू पार हुन सक्ने छैन । यसैले जब सम्म बारह पंथ मेटेर एउटा मात्र पंथ चल्दैन तब सम्म म यो मूल ज्ञान लुकाएर राख्ने छु ।

संत गरीबदासजी महाराजको वाणीमा नामको महत्व :-

नाम अभैपद ऊंचा संतों, नाम अभैपद ऊंचा ।
राम दुहाई साच कहत हूं, सतगुरू से पूछा ।।
कहै कबीर पुरष बरियांम, गरीबदास एक नौका नामं ।।
नाम निरंजन नीका संतों, नाम निरंजन नीका ।
तीर्थ व्रत थोथरे लागे,जी तप संजम फीका ।।
गज तुरक पालकी अर्था, नाम बिना सब दानं व्यर्था ।
कबीर, नाम गहे सो संत सुजाना, नाम बिना जग उरझाना ।
ताहि ना जाने ये संसारा, नाम बिना सब जम के चारा ।।

संत नानक साहेबजीको वाणीमा नामको महत्व :-

नानक नाम चढदी कलां, तेरे भाणे सबदा भला ।
ननक दुःखिया सब संसार, सुखिया सोय नाम आधार ।।
जप ताप ज्ञान सब ध्यान, षट शास्त्र सिमरत व्याखान ।
जोग अभ्यास कर्म धर्म सब क्रिया, सगल त्यागवण मध्य फिरिया ।
अनेक प्रकार किए बहुत यत्ना, दान पूण्य होमै बहु रत्ना ।
शीश कटाये होमै कर राति, व्रत नेम करे बहु भांति ।।
नहीं तुल्य राम नाम विचार, नानक गुरूमुख नाम जपिये एक बार ।।

(परम पूज्य कबीर साहेब (कवीर् देव) को अमृत वाणी)

संतो शब्दई शब्द बखाना ।टेक।। शब्द फांस फँसा सब कोई शब्द नहीं पहचाना ।। प्रथमहिं ब्रह्म स्वं इच्छा ते पाचौ शब्द उचारा । सोहं, निरंजन, रंरकार, शक्ति और ओंकारा ।। पाँचौ तत्त्व प्रकृति तीनों गुण उपजाया । लोक द्वीप चारों खान चौरासी लख बनाया ।। शब्दइ काल कलंदर कहिये शब्दइ भर्म भुलाया ।। पाँच शब्द की आशा में सर्वस मूल गंवाया ।। शब्दइ ब्रह्म प्रकाश मेंट के बैठे मूंदे द्वारा । शब्दइ निरगुण शब्दइ सरगुण शब्दइ वेद पुकारा ।। शुद्ध ब्रह्म काया के भीतर बैठ करे स्थाना । ज्ञानी योगी पंडित औ सिद्ध शब्द में उरझाना ।। पाँचइ शब्द पाच है मुद्र काया बीच ठिकाना । जो जिहसंक आर ाधन करता सो तिहि करत बखाना ।। शब्द निरंजन चांचरी मुद्रा है नैनन के माहीं । ताको जाने गोरख यागी महा तेज तप माही ।। शब्द ओंकार भूचरी मुद्रा त्रिकुटी है स्थाना । व्यास देव ताहि पहिचाना चांद सूर्य तिहि जाना ।। सोहं शब्द अगोचरी मुद्रा दसवें द्वार ठिकाना । ब्रह्मा विष्णु महेश आदि लो रंरकार पहिचाना ।। शक्ति शब्द ध्यान उनमनी मुद्रा बसे आकाश सनेही । झिलमिल झिलमिल जोत दिखावे जाने जनक विदेही ।। पाँच शब्द पाँच हैं मुद्रा सो निश्चय कर जाना । आगे पुरुष पुरान निःअक्षर तिनकी खबर न जाना ।। नौ नाथ चौरासी सिद्धि लो पाच शब्द में अटके । मुद्रा साध रहे घट भीतर फिर ओंधे

मुख लटके ।। पाँच शब्द पाँच है मुद्रा लोक द्वीप यमजाला । कहैं कबीर अक्षर के आगे निःअक्षर का उजियाला ।।

जस्तो कि यो शब्द "संतो शब्दई शब्द बखाना" मा लेखिएको छ कि सबै संतजन शब्द (नाम) को महिमा सुनाउँछन् । पूर्णब्रह्म कबीर साहेबजीले भन्नु भएको छ कि शब्द सतपुरुषको पनि छ जो सतपुरुषको प्रतिक हो र ज्योति निरंजन (काल) को प्रतिक पनि शब्द नै हो । जस्तो ज्योति निरंजनको शब्द यो चांचरी मुद्रालाई प्राप्त गराउँछ । यसलाई गोर ख योगीले धेरै ज्यादा तप गरी प्राप्त गऱ्यो जो कि साधारण व्यक्तिको बसको कुरा छैन र फेरि गोरखनाथ काल सम्मको साधना गरी सिद्ध हुन पुगे । मुक्ति पाएनन् । जब कबीर साहेबले सतनाम र सारनाम दिन भयो अनि मात्र गोरखजीलाई कालबाट छुट्कारा भयो । यसैले ज्योति निरंजनको नामको जप गर्नेहरू काल जालबाट बाँच्न सक्तैनन् अर्थात् सत्यलोक जान सक्तैनन् । शब्द ओंकार (ओ३म्) को जप गर्नाले भूंचरी मुद्राको स्थितिमा साधक आउँछ जो कि वेद व्यासले साधना गऱ्यो र काल जाल मै रह्यो । सोहं नामको जपबाट अगोचरी मुद्राको स्थिति हुन्छ र कालको लोकमा बनेको भंवर गुफामा पुग्दछ । जसको साधना सुखदेव ऋषिले गर्नु भयो र मात्र श्री विष्णुजीको लोकमा बनेको स्वर्ग सम्म पुग्यो । शब्द रंरकार खैचरी मुद्रा दसौं द्वार (सुष्मण) सम्म पुग्दछन् । ब्रह्म विष्णु महेश तीनैले रंरकारलाई सत्य मानेर काल जालमा अल्भीरहें । शक्ति (श्रीयम्) शब्द यो उनमनी मुद्रालाई प्राप्त गराउँछ जसलाई राजा जनकले प्राप्त गरे तर मुक्ति भएन । कतिपय संतले पाँच नामहरूमा शक्तिको ठाउँमा सत्यनाम जोडी दिए जो कि सत्यनाम कुनै जप होइन । यो त सच्चानाम तिर इशारा छ जसरी सत्यलोकलाई सच्च खण्ड पनि भन्छन् यस्तै नै सत्यनाम व सच्चानाम छ । मात्र सत्यनाम-सत्यनाम जप गर्नलाई होइन । यी पाँचशब्दहरूको साधना गर्नेहरू नौ नाथ तथा चौरासी सिद्ध पनि यिनीहरू सम्म सीमित रहे तथा शरीरमा (घट मा) नै धुनि सुनेर आनन्द लिई रहे । वास्तविक सत्यलोक स्थान त शरीर (पिण्ड) बाट (अण्ड) ब्रह्मण्ड भन्दा पारी छ, यसैले फेरि माताको गर्भमा आए (उल्टो भुण्डिएर/लट्किएर) अर्थात् जन्म-मृत्युको कष्ट समाप्त भएन । जुन सुकै उपलब्धि (घट) शरीरमा हुन्छ त्यो त काल (ब्रह्म) सम्मको नै हो, किन कि पूर्णपरमात्माको निजी स्थान (सतलोक) र उसैको शरीरको प्रकाश त परब्रह्म आदि भन्दा पनि ज्याला र धेरै अगाडी (टाढा) छ । त्यसको लागि त पूर्णसंत नै पूरा साधना भन्नेछन् जो पाँच नाम (शब्द) हरू भन्दा अलग छ ।

संतो सतगुरू मोहे भावै, जो नैनन अलख लखावै ।। ढोलत ढिगै ना बोलत बिसरै, सत उपदेश दृढावे ।।
आंख ना मूंदै कान ना रूंदै ना अनहद उरभावै । प्राण पूंज क्रियाओं से न्यारा, सहज समाधी बतावै ।।

घट रामायणको रचयिता आदरणीय तुलसीदास साहेबजी हाथरस वाले स्वयं भन्नु हुन्छ कि :- (घट रामायण प्रथम भाग पृष्ठ नं. २७) ।

पाँचो नाम काल के जानौ तब दानी मन संका आनौ । सुरति निरत लै लोक सिधाऊँ,
आदिनाम ले काल गिराऊँ । सतनाम ले जीव उबारी, अस चल जाऊँ पुरुष दरबारी ।।
कबीर, कोटि नाम संसार में, इनसे मुक्ति न हो । सार नाम मुक्ति का दाता, वाको जाने न कोए ।।

गुरु नानकजीको वाणीमा तीन नामको प्रमाण :-

पूरा सतगुरू सोए कहावै, दोय अखर का भेद बतावै ।
एक छुडावै एक लखावै, तो प्राणी निज घर जावै ।।
जै पंडित तु पढिया, बिना दुउ अखर दुउ नामा ।
परणवत नानक एक लंघाए, जे कर सच समावा ।
वेद कतेब सिमरित सब सांसत, इन पढि मुक्ति न होई ।।
एक अक्षर जो गुरुमुख जापै, तिस की निरमल होई ।।

भवार्थ : गुरु नानकजी महाराज आफ्नो वाणीद्वारा सम्झाउन चाहनुहुन्छ कि पूरा सतगुरु त्यही हो जो दुई अक्षरको जपको बारेमा जान्दछ । जसमा एउटा काल व मायाको बंधनबाट छुडाउँछ अर्को परमात्मालाई देखाउँछ र तेस्रो जो एक अक्षर छ त्यो परमात्मासँग मिलाउँछ ।

संत गरीबदासजी महाराजको अमृत वाणीमा स्वांसको नामको प्रमाण :-

गरीब, स्वांसा पारस भेद हमारा, जो खोजे सो उतरे पारा ।
स्वांसा पारा आदि निशानी, जो खाजे सो होए दरबानी ।
स्वांसा ही में सार पद, पद में स्वासा सार ।
दम देही का खोज करो, आवागमन निवार ।।
गरीब, स्वांस सुरति के मध्य है, न्यारा कदे नहीं होय ।
सतगुरु साक्षी भूत कूं, राखो सुरति समोय ।।
गरीब, चार पदार्थ उर में जोवै, सुरति निरति मन पवन समोवै ।
सुरति निरति मन पवन पदार्थ (नाम), करो इक्तर यार ।
द्वादस अन्दर समोय ले, दिल अंदर दीदार ।
कबीर, कहता हूं कहि जात हूं, कहूं बजा कर ढोल ।
स्वांस जो खाली जात है, तीन लोक का मोल ।।
कबीर, माला स्वांस उस्वांस की, फेरेंगे निज दास ।
चौरासी भ्रमे नहीं, कटैं कर्म की फांस ।।

गुरु नानक देवजीकी वाणी में प्रमाण :-

चहऊं का संग, चहऊं का मीत, जामै चारि हटावै नित ।
मन पवन को राखै बंद, लहे त्रिकुटी त्रिवैणी संघ ।।
अखण्ड मण्डल में सुन्न समाना, मन पवन सच्च खण्ड टिकाना ।।

पूर्णसतगुरु त्यही हो जो तीन पटकमा नाम दिन्छ र स्वांस क्रियासँग स्मरणको तरिका बताउँछ । अनि मात्र जीवको मोक्ष संभव छ । जसरी परमात्मा सत्य हो, ठीक त्यसरी नै परमात्माको साक्षात्कार र मोक्ष प्राप्त गर्ने तरिका पनि आदि-अनादि व सत्य हो जो कहिल्यै पनि बदलिदैन । गरीबदासजी महाराज आफ्नो वाणीमा भन्नु हुन्छ :

भक्ति बीज पलटै नहीं, युग जांही असंख । सांई सिर पर राखियो, चौरासी नहीं शंक ।।
घीसा आए एको देश से, उतरे एको घाट । समझों का मार्ग एक है, मूर्ख बारह बाट ।।

कबीर भक्ति बीज पलटै नहीं, आन पडै बहु झोल । जै कंचन बिष्टा परै घटै न ताका मोल ।।

अनेकौं महापुरुषहरू सच्चा नामको बारेमा जान्दैनन् । उनीहरू मनमुखी नाम दिन्छन् जसले न सुख हुन्छ न त मुक्ति नै । कोहि भन्छन् तप, हवन, यज्ञ आदि गर्नु होस् व केहि महापुरुष आँखा, कान मुख बन्द गरेर भित्र भित्रै ध्यान लगाउने कुरा गर्छन् जुन कि तिनका मनमुखी साधनाको प्रतीक हो । जब की कबीर साहेब, संत गरीबदासजी महाराज, गुरु नानक देवजी आदि परम संतहरूले यी सबै क्रियालाई मनाही गरेर मात्र एउटा नाम जप गर्नलाई भन्नु हुन्छ ।

एक नास्त्रेदमस नामको भविष्य वक्ता थियो । जसको सबै भविष्य वाणीहरू सत्य भै रहेका छन् जो करीब चार सय वर्ष पूर्व लेखिएको व बोलिएको थियो । उसले भनेको छ कि सन् २००६ मा एक हिन्दु संत प्रकट होला अर्थात् संसारमा उसकै चर्चा हुनेछ । त्यो संत न त मुसलमान हुन्छ न त्यो इसाई हुन्छ त्यो मात्र हिन्दु नै हुनेछ । उद्धारा बताइएको भक्ति मार्ग सबै भन्दा भिन्न तथा तथ्यहरूमा आधारित हुनेछ । उसलाई ज्ञानमा कसैले पर ाजित गर्न सक्ने छैनन् । सन् २००६ मा त्यस संतको आयु ५० र ६० वर्षको बीचमा हुनेछ । (संत रामपालजी महाराजको जन्म ८ सितम्बर सन् १९५१ म भयो । जुलाई सन् २००६ मा संतजीको आयु ठीक ५५ वर्ष हुन्छ जो भविष्य वाणी मुताविक सही छ ।) त्यस हिन्दु संतद्धारा बताइएको ज्ञानलाई पूरा संसार स्वीकार गर्ने छ । त्यस हिन्दु संतको अध्यक्षतामा सम्पूर्ण संसारमा भारत वर्षको शासन हुनेछ र त्यस संतको आज्ञाले सबै कार्य हुनेछ । उसको महिमा आकाश भन्दा पनि माथि हुनेछ । नास्त्रेदमसद्धारा बताइएको साङ्केतिक संत रामपालजी महाराज हुन् जो सन् २००६ मा विख्यात भएका हुन । यद्यपि अज्ञानीहरूले नराम्रो गरी प्रसिद्ध गरेको हो तर संतमा कुनै दोष छैन ।

उपरोक्त लक्षण जुन बताइएको छ ती सबै तत्त्वदर्शी संत रामपालजी महाराजमा विद्यमान छ ।

संत सताउनेलाई सजाय

आदरणीय गरीबदास साहेबजीको जन्म पावन गाउँ छुडानी जिल्ला झज्जरमा श्री बलरामजी धनखड (जाट) को घरमा भयो । उहाँलाई पनि काशीमा १२० वर्ष सम्म बसेर सन् १५१८ मा सतलोक जानु भयो । पूर्णब्रह्म कबीर परमेश्वर (कविर्देव) सतलोक (ऋतधाम) बाट सशरीर आएर १७२७ मा भेट्नु भएको थियो र उहाँको आत्मालाई सत्यलोक लिएर जानु भएको थियो । पछिबाट परिवारजनहरूले उहाँलाई मरेको ठानेर चितामा राखि सकेका थिए । त्यसै बेला कविर्देवले उहाँको आत्मालाई फर्काई दिएर शरीरमा प्रविष्ट गराई दिनु थियो । त्यस पछि आदरणीय गरीबदासजी पनि परम पूज्य कविर्देव (कबीर परमेश्वर) को आफ्नै आँखाले देखेको महिमा जन जनमा सुनाउन थाले । जो कोहि दुखी प्राणी उहाँसँग उपदेश लिन्थे सुखी हुन जान्थे । उहाँको बढ्दै गएको महिमा र तत्त्वज्ञानको सामुन्ने अन्य गुरुहरू (आचार्यहरू) को अधुरो ज्ञानको पोल खुलनाले वर-परका सबै अधुरो ज्ञान युक्त गुरु जन (आचार्य जन) उहाँसँग अत्याधिक इर्ष्या गर्न थाले । उनीहरूले वर परका मुख्य-मुख्य चौधरीहरूलाई उल्टो कुरा पढाए दिए जसबाट वर परका गाउँका आम ब्यक्ति प्रभु कबीरका प्यारो पुत्र आदरणीय गरीबदासजीसँग घृणा गर्न थाले ।

दिल्लीको वाजीदपुर गाउँमा हजुरको एउटा शिष्य थियो । त्यसलाई पनि पूरै गाउँ इर्ष्या गर्दथे । उसको प्रार्थनामा केहि दिन सम्म हजुर वाजदिपुरमा बस्नु भयो । त्यसै बेला फटेङग्रा (टिड्डी) समूहले वर परको क्षेत्रमा जुनेलो (बाजरा) को बालीलाई नष्ट गरी दिए तर हजुरको सेवकको फसलमा कुनै हानी पुऱ्याएनन् । सबै गाउँवासीहरू संत गरीबदासको महिमाबाट निकै प्रभावित भए र ज्ञानलाई स्वीकार गरी आ-आफ्नो कल्याण गराए ।

हजुरको आदेशबाट हजुरको भक्तले त्यस जुनेलो (बाजरा) लाई पूरै गाउँमा बाँडी दिए र गरीबदासजीले बार बार मनाही गर्दा पनि केही जुनेलो (बाजरा) बैलगाडामा हाली दिएर भने कि प्रत्येक पुर्णिमामा तपाई भण्डारा गर्नु हुन्छ, अलि कति दानयस दासको पनि हनेछ । भक्तहरूको श्रद्धालाई ध्यानमा राख्दै हजुरले स्वीकृति प्रदान गर्नु भयो (आदरणीय गरीबदासजीको चार पुत्र तथा दुई पुत्री र पुग न पुग १३०० बिगाहा जग्गाको मालिक पनि थिए) । त्यसै बैलगाडीमा बसेर हजुर गाउँ छुडानी तिर लाग्नु भयो । बाटोमा गाउँ काणौंदाको नजिकै बैलगाडी पुग्ने बित्तिकै पहिले देखि नै सुनियोजित षडयन्त्र स्वार्थी गुरुहरू (आचार्यहरू) ले संत गरीबदासजी लाई घेरे । सबै जुनेलो (बाजरा) लुटे र त्यसै गाउँको चौधरी छाजुराम छिक्कारालाई सूचना पठाए कि उनीहरूले हिन्दु धर्मको द्रोहीलाई समाती र खेको छ । चौधरी छाजुरामजीके आदेशबाट चौपाडमा बांधियो । चौधरी छाजुरामजीलाई सर कारको तर्फबाट केहि कानूनी अधिकार प्राप्त थियो । उहाँलाई छः महीनाको सजया, पाँच सय रूपियाँ जरिवाना र महादोषीलाई काठमा बंद गर्ने आदि सम्मिलित थियो)

ती धर्मका अज्ञानी ठेकेदारहरू (गुरुहरू-आचार्यहरू) द्वारा अगाडी देखि नै उल्टो पट्टी पढेका चौधरी छाजुराम छिक्काराजीले त्यस परम आदरणीय गरीबदासजी महाराज लाई काठमा बन्द गरि दिनु भयो । काठमा बन्द गर्नु एक प्रकारको कठिन कारागारको सजाय थियो, दुवै खुट्टाको घुँडा देखि माथि दुई काठको मोटो डण्डा बाँधेर दुवै हातलाई पछाडी बाँधी दिन्थे जस कारण व्यक्ति बस्न सक्तैनथ्यो तथा अत्यधिक पीडा । खुट्टा सुन्निन्थ्यो ।) बैलगाडी वाला खाली गाडा लिएर गाउँ वाजीद्पुर फर्किए जो गाउँ काणौंदाबाट लगभग १० कि.मी. टाढा छ । सूचना पाउने बित्तिकै वाजीद्पुर गाउँका केहि मुख्य व्यक्तिहरू तुरून्त काणौंदा पुगे र चौधरी छाजुरामजीसँग प्रार्थना गरे तथा धेरै समझाए कि यो सामान्य व्यक्ति होइन, यो परम शक्ति सम्पन्न छ । तपाई उहाँ समक्ष क्षमा याचना गर्नु होस् । चौधरी छाजुरामजी अति नै नेक आत्मा तथा धेरै नै दयालु व नम्र हृदयको व्यक्ति थियो । तर ती स्वार्थी र र प्रभुता चाहने गुरुहरूले त्यस पुण्यात्मा श्री छाजुराम छिक्कारालाई झूट्टा कहानी सुनाएर प्रभुको प्यारो शिष्य आदरणीय गरीबदासजी प्रति अत्यधिक ग्लानी उत्पन्न गराई दिएका थिए जसले गर्दा चौधरी छाजुरामजीले बिना कारण सजाय प्रारम्भ गरेको थियो । वाजीद्पुरका भक्तहरूको प्रार्थना मानेर आदरणीय गरीबदासजीलाई छोडी दिए । आदरणीय गरीबदास साहेबजीले केहि पनि न भनी आफ्नो गाउँ छुडानी आउनु भयो । केहि दिन पछि चौधरी छाजुरामजी प्रातः काल दिशा-पिसाब गर्न (फ्रेस हुन) पोखरी (तालाब) तिर जाँदा उनको दुवै हात दुई घोडसवारीले काटी दिए र त्यहि वेला उनका समक्ष नै अदृश्य भई हाले । यस दृश्यलाई पोखरीमा उपस्थित निकै व्यक्तिहरूले पनि देखा । धेरै उपचार गराए तर पीडा र रगत बग्न बंद भएन । कयौं दिन सम्म चिच्याउँदै रह्यो । फेरि एउटा व्यक्तिले भन्यो त्यही संत गरीबदासजीको नजिक गएर क्षमा याचना गर्नु होस्, उहाँ दयालु हुनु हुन्छ । परिवार जन त्यस चौधरीलाई घोडामा बसाएर छुडानी लगे । श्री छाजुरामजी जाने बित्तिकै आदरणीय गरीबदासजीको चरणमा परे । क्षमा याचना गरे । संत गरीबदासजीले आशिर्वाद दिनु भयो तथा नाम उपदेश दिनु भयो साथै आजिवन भक्ति गर्नलाई भन्नु भयो । चौधरी छाजुरामजीले भने दाता मलाई हजुरको विषयमा अत्यधिक भ्रमितमा राखेका थिए ।

मलाई थाहा थिएन कि हजुर पूर्णपरमात्मा आउनु भएको छ । आदरणीय गरीबदासजीले भन्नु भयो कि म पूर्णपरमात्मा कबीर साहेब (कविर्देव) जुलाहाले पठाएको दास हूँ । उहाँ कै शक्तिबाट तपाई ठीक हुनु भएको हो । मैले तपाईलाई कुनै श्राप दिएको थिइन । तपाईको कर्म तपाईले पाउनु भएको छ । यदि यहाँ नआएको भए तपाईको परिवार माथि अरू पनि पापको प्रभाव थियो । अब त्यो रहने छैन् किन कि तपाईले उपदेश पाई सक्नु भएको छ । चौधरी छाजुरामजीले आफ्नो सबै परिवारलाई उपदेश लिन लगायो । आज पनि उसै पुण्यात्मा छाजुरामको वंशज आदरणीय गरीबदासजीको परम्परागत पूजा गर्दछन् । लगभग सैकडौं परिवार छन् जसलाई छाजुवाडा भन्छन् । किन कि ः

तुमने उस दरगाह का महल ना देख्या । धर्मराय के तिल तिल का लेख ।। राम कहै मेरे साधको, दुःख ना दीजो कोए । साध दुखाय मैं दुःखी, मेरा आपा भी दुःखी होय ।। हिरण्यक शिपु उदर

(पेट) विदारिया, मैं ही मारया कंश । जो मेरे साधु को सतावै, वाका खो-दूं वंश ।। साध सतावन कोटि पाप हैं, अनगिन हत्या अपराधं । दुर्वासा की कल्प काल से, प्रलय हो गए यादव ।।

उपरोक्त वाणीमा सतगुरु गरीबदासजी साहेब प्रमाण दिई रहनु हुँदै छ कि परमेश्वर भन्नु हुन्छ कि मेरो संतलाई दुःखी न बनाउनु । जो मेरो संतलाई दुःखी बनाउँछ बुझ्नु मलाई दुःखीत बनाउँछ । जब मेरो भक्त प्रहलादलाई दुःखी गर्‍यो तब मैले हिरण्यकशिपुको पेट चिरिदिएँ र मैले नै कंशलाई मारे र जो मेरो साधुलाई दुःखी गर्छ म त्यसको वंश मेटाई दिनेछु । यसैले संत सताउनेलाई करोडौं पाप लाग्नेछ । जस्तै अनगिन्ती हत्याहरू गरेको । यी अपरिचित व्यक्ति परमात्माको संविधानबाट परीचित छैनन्, यसैले भयङ्कर भूल गर्छन् र फेरि दण्डको भागी बन्छन् । साधु सताउनाले निम्न दण्ड पाइन्छ ।

यदि एक मनुष्य अर्को मनुष्यको मृत्यु गरि दिन्छ भने त्यसको अर्को जन्ममा हत्या गर्नाले पूरा हुन जान्छ तर संतलाई सताउनेको धेरै ठूलो दण्ड छ जो अनेकौं जन्ममा पनि पूरा हुँदैन । सतगुरु आफ्नो वाणीमा भन्नु हुन्छ :—

अर्धमुखी गर्भवास में हरदम बारम्बार, जूनी भूत पिशाच की, जब लग सृष्टी संहार ।

यस्तो गल्ती गर्नेहरूलाई परमेश्वर भिन्न प्राणीहरूको योनीहरूमा बारम्बर आमाको गर्भमा पारी दिनु हुन्छ अर्थात् त्यो जन्म लिने बित्तिकै बारम्बार मृत्युको प्राप्त हुन्छ र जब सम्म सृष्टिको प्रलय हुँन जादैन तब सम्म भूत-पिशाचको योनिमा र आमाको गर्भमा महान कष्ट राख्तछ जो धेरै नै दुःखदायी हुनेछ र तब सम्म क्षमा हुँदैन जब सम्म सताइएको संतले नै क्षमा दिदैन ।

एक पटक दुर्वासा ऋषिले अभिमान वश अम्ब्रीष ऋषिलाई मार्नको लागि आफ्नो शक्तिले एउटा सुदर्शन चक्र छोड्नु भयो । सुदर्शन चक्र अम्ब्रीष ऋषिको चरण छुएर फर्केर दुर्वासा ऋषिलाई मार्नका लागि दुर्वासा तिर नै लाग्यो । दुर्वासा ऋषिले विचारी हाले कि तैले धेरै ठूलो गल्ती गरिस । भाग्दै भाग्दै श्री ब्रह्माजी नजिक गयो र भन्यो कि हे भगवन ! कृप्या तपाई मलाई यस सुदर्शन चक्र देखि बचाउनुस । ब्रह्माजीले भन्नु भयो ऋषिजी यो मेरो वशको कुरा छैन, तपाई भगवान शंकरजी कहाँ जानु होस् । उहाँ नै तपाईलाई बचाउँन सक्नु हुनेछ । यो सुन्ने बित्तिकै दुर्वासा ऋषि, भगवान शंकर कहाँ गए र भने कि हे भगवन ! कृपा गरेर तपाँई मलाई यस सुदर्शन चक्र देखि बचाउनुस् । यसमा भगवान शिवले पनि ब्रह्मा जसरी नै आफ्नो भार पन्छाउदै भन्नु भयो कि तपाई भगवान विष्णु कहाँ जानुस् । उहाँ नै तपाईलाई बचाउन सक्नु हुन्छ । यति सुन्दै भगवान विष्णुजी कहाँ गई दुर्वासा ऋषिले भन्नु भयो कि हे भगवन ! तपाई नै मलाई यो सुदर्शन चक्रबाट बचाउन सक्नु हुन्छ, नत्र यसले मलाई काटेर मार्ने छ । अनि भगवान विष्णुजीले भन्नु भयो कि हे ऋषिजी ! यो सुदर्शन चक्र तपाईलाई किन मार्न चाहन्छ ? दुर्वासाजीले उपरोक्त सबै कहानी भनेर सुनाए । अनि विष्णुजीले भन्नु भयो कि हे दुर्वासा ऋषि ! यदि तपाई उही अम्ब्रीष ऋषिको चरण समातेर माफी माग्नु भयो भने यो सुदर्शन चत्र तपाईको ज्यान बकस गरि दिन्छ अन्यथा म

त के कुनै पनि देव तपाईंको ज्यान बचाउन सक्तैन । यसको कुनै अर्को विकल्प नै छैन । मरता न क्या करता? अंतमा दुर्वासा ऋषि अम्ब्रीष कहाँ फर्केर गई चरण समातेर रून थाले र हृदय देखि नै माफी मागे । अनि अम्ब्रीष ऋषिले त्यो सुदर्शन चक्र आफ्नो हातले समातेर दुर्वासा ऋषिलाई र भन्नु भयो कि संत/ऋषिहरूसँग गलत ब्यबहार कहिले पनि गर्नु हुदैन । त्यसको परिणम धेरै नराम्रो हुन्छ ।

'श्री कृष्ण गुरू कसनी हुई और बचेगा कौन ?'

जब श्री कृष्णजीको गुरु श्री दुर्वासा जस्तो ऋषिहरूको यो हाल छ त सामान्य मानिस कसरी बाँच्न सक्छ ?

बाटो बिराएका (भट्किएका) लाई मार्ग विषय

'भक्त समाज प्रभुको वास्तविक भक्तिबाट निकै टाढा'

सतलोक आश्रम करौंथा, जिल्ला रोहतक हरियाणमा कविर्देव (कवीर परमेश्वर) को प्रकट दिवसको उपलक्ष्यमा आयोजित पाँच दिवसीय(१८ देखि २२ र्जन २००५ सम्म) सतसंग समारोहमा भक्त बसन्त सिहं सैनीले आफ्नो कहानी भन्यो जो निम्न छ, कृपया पढनु होस् :-

"प्रभु प्यासा भक्त बसंत सिंह सैनीलाई बाटो भेट्टिन"

म बसन्त सिंह सैनी गाउँ गांधरा जिल्ला रोहतक हरियाणा निवासी हूँ । मेरो पुरानो ठेगाना घर नं. एस. १६१ पाण्डव नगर, मदर डेयरी, हयमुनापार, दिल्ली-९२ मा बस्तथे । हाम्रो परिवार माथि मानौं दुःखको पाहाड नै झरेको थियो । त्यहि पनि परमात्मालाई पाउने चाहना व दुःख निवारणको लागि संत, महंतहरू कहाँ आउने जाने गर्दथ्यौं । र पनि कहीं कतै दुःखको निवारण हुन सकेन । आखिरमा एउटा जानी-माना संत श्री आसाराम बापूसँग भेंट गरे । त्यस बेला बापूजीको संगत (शिष्य) दिल्लीमा लगभग एक हजार थियो । जस कारणले धेरै नजिकबाट भेट्न पाउने मौका पाए । हामीले मैले आफ्नो दुःख र परमात्मा पाउने जिज्ञासा उहाँ समक्ष राखे । उहाँले मलाई सात मंत्र -ॐ गुरु, हरि ॐ, ॐ ऐं नमः, ॐ नमः शिवाय, ॐ नमो भगवते वासु देवाय, ह्रीं रामाय नमः व गायत्री मंत्र इत्यादि) भनेर त्यस मध्ये एउटा छान्नलाई भन्नु भयो र एउटा 'सोहं' मंत्र जो स्वांसद्वारा 'सों' भित्र र 'हं' बाहिर निकालेर जपको लागि भनियो । एकादशी र पूर्णिमाको व्रत, सोमवार को व्रत र अष्टमीको व्रत गर्नको लागि भन्नु भयो । बढी भन्दा बढी त्रिवंध प्राणायाम र सिद्धासनमा बसेर ध्यान लगाउनु र अनुष्ठान गर्न भन्नु भयो । हामीले मंत्र लियौं तथा आफ्ना दुःख उनको सामुन्ने रूदैं भन्यौं कि हाम्रो ताऊजी (ठूला बा) जो चालिस वर्ष अगाडी मर्नु भएको थियो धेरै ठूलो प्रेत भएको छ । त्यसले हाम्रा दुई दाजु भाईलाई मार्‍यो, आठ-दस

भैंसीलाई माऱ्यो, पाँच-छः गाईहरूलाई मारी दियो, पशुका कुनै बच्चाजीवित रहन पाउँदैनथ्यो । घरका सबै सदस्य बिमार रहन्छन् । दुखको कारण बेहाल भएका छौं तथा कुनै पनि काम धंधालाई चल्न दिदैनथ्यो । अब भन्दै छ कि तपाईको पिताजीलाई लैजाने छु । हामीले बापूजीसँग प्रार्थना गऱ्यौं कि हामीलाई बचाउनुहोस् । तर छः महिना पछाडी त्यो प्रेत हाम्रो पिताजीलाई पनि लग्यो । बापूजीले भन्नु भयो कि जे भयो त्यो हुनु नै थियो, पशु आदि व धनको हानी तथा शारीरिक बिमारी त पापको भोग हो जो जीवको प्रारब्धमा लेखेको हुन्छ, त्यो त भोग्नै पर्छ । तपाई भक्ति गर्नुस् । हामी परमात्मा प्राप्तिको लागि लागी रहौं । बापूजीले समभाए पछि हामी परमात्मा प्राप्तिको लागि पूरा श्रद्धासँग लागी रह्यौं तथा मैले (बसंत दास) सबभन्दा पहिले श्री आसाराम बापू आश्रम दिल्लीमा चालीस दिनको अनुष्ठान महन्त नरेन्द्र ब्रह्मचारीको सल्लाहबाट गरें । यस पछि चालिस दिन को छः अनुष्ठान आसार ाम बापू आश्रम पंचेड रतलाम, मध्यप्रदेशमा महन्त काकाजीको रेखदेखमा गरें । त्यस पछि दुई अनुष्ठान आसाराम आश्रम साबरमती अहमदाबाद गुजरातको मौन मन्दिरमा गरें । जहाँ श्री आसाराम बापूजीसँग राम्ररी कुरा गर्ने अवसर पाएँ । अनि मैले बापूजीलाई सोधें कि बापूजी ! जुन परमात्मालाई पाउनको लागि म र सबै भक्त समाज लागि रहेका छन् त्यो परमात्मा को हो ? कस्तो छ ? र कहाँ बस्नु हुन्छ ? कृपया बताउने कृपा गर्नु होस् ।

यो सुनेर बापू ले भन्नु भयो कि तपाई लागी राख्नुस् सबै थाहा हुने छ । फेरि भन्नु भयो कि गीताको एक अध्यायको पाठ प्रति दिन गर्नु र कलि मेरो दर्शनको इच्छा भएमा एउटा क्रिया भन्छु कि तीन दिन सम्म एउटा कोठामा बंद हुनु । कोठामा बंद हुने अघिल्लो दिन खान पान छोडी दिनु जसले साँझ सम्म दिशा पिसाबबाट निवर्ति होस् । त्यस पछि तीन दिन सम्म केहि पनि खानु पिउने हैन, न बाहिर निस्कनु छ । कोठामै रहनु । त्राटक गर । घर गएर यस्तो क्रिया मैले तीन पटक गरें तर बापूको दर्शन भएन । अनुष्ठानको बेला जीवन-मृत्युको समस्या भोगेर बिमारीको सामना गर्नु पऱ्यो । तर फेरि पनि परमात्मा प्रप्तिको लागि लागी रहें ।

सितम्बर २००० मा संत रामपाल दासजी महाराजको सत्संग काठमण्डी रोहतकमा सुनें, जिन्होने तत्त्वज्ञानको आधारमा गीताजीलाई सम्भाउनु भयो । त्यस पछि गीताजीको पाठ गर्नाले मनमा सोच्न थाले कि गीताजीमा भगवान के भन्दै हुनु हुन्छ र बापूजी के बताउनु हुँदै छ । हुन सक्छ कहीं म भगवानको विरूद्ध साधना त गरिरहेको त छुईन । संत रामपालजीद्वारा बताइएको गीताको अनुवादलाई संभिदा अन्तरात्मा रून थाल्यो तथा बापूजीसँग भेटेर यो सब शंकाहरू सोध्न चाहें । म बापूजी कहाँ गीता लिएर गये तथा गीताजीलाई देखाएर सबै शंकाहरू सोधें । तर बापूजीले कुनै पनि शंका समाधान गर्नु भएन । मैले बापूजीलाई सोधें कि बापूजी तपाईलाई परमात्माको बारेमा थाहा छैन भने तपाई भक्त समाजलाई आफूसित किन अल्भाई रहनु भएको छ । अनि बापूजीले आँखा तरेर भन्नु भयो कि तँलाई भक्तिको विषयमा के थाहा छ । म रूदै आफ्नो घर आए ।

परमात्मा प्राप्ति न हुनाले र आफ्नो अस्त व्यस्त जीवनलाई हेर्दै साथै हठ रूपी

अनुष्ठान र व्रतहरू गर्नाले शरीर काफि कमजोर भयो र मृत्यु धेरै नजिक देखिन थाल्यो । फेरि अन्य संतहरू(राधा स्वामी पंथ, धन धन सतगुरु पंथ, श्री सतपालजी महाराज, श्री बालयोगेश्वरजी महाराज, दिब्य ज्योति, ब्रह्मकुमारी, निरंकारी मिशन, जय गुरुदेव मथुरा वाले आदि) कहाँ पुगें तर जो निर्णायक ज्ञान संत रामपालजी महाराजले बताउनु भयो त्यो उपर ोक्त कुनै पनि संतहरू र पंथहरूसँग छैन, म पछुतो गर्न थाले कि यस बेला संसारमा शायद कुनै पनि संत यस्तो छैन जसलाई परमात्मा प्राप्त भएको छ र जसले यो बताउन सकोस् कि त्यो परमात्मा को हो ? कस्तो छ ? र कहाँ बस्नु हुन्छ ? यही सोचेर म भक्कानो छोडेर रातै भरि रोई रहे, संतहरू देखि विश्वास उठ्यो । मनमा आयो कि जब श्री आसारामजी जस्तो सुप्रसिद्ध संत नै शास्त्र विधि त्यागेर मनमाना आचरण गर्नु र गराउनु हुन्छ भने कुन संत माथि विश्वास गर्ने ? संत रामपालजी ज्ञान त अति उत्तम बताउनु हुन्छ तर उहाँसँग जन समूह केहि पनि छैन । उहाँ पूर्णसंत कसरी हुन सक्नु हुन्छ । यो शंका मनमा आयो । केहि दिन पछि संत रामपालजी महाराजको एउटा शिष्य मेरै गाउँको भेटियो । मेरो कहानी सुनेर उसले फेरि परमात्मा स्वरूप पूर्णसंत रामपालजी महाराजको सतसंगमा दोस्रो पटक लगेर बसायो । मैले एक घंटाको सत्संग सुनें र सतसंग पछि रूदै महाराजजीलाई भेटें । महार ाजजीले मलाई छातीमा लगाएर भन्नु भयो कि जुन संत कहाँ तपाई जानु हुन्छ उहाँ शास्त्र विरूद्ध मनमाना आचरण गर्नु र गराउनु हुन्छ मानौं उहाँलाई यी सबै कुरा पहिले देखि नै थाहा थियो कि मलाई के चाहिन्छ र मेरा सबै शंकाको समाधान संत रामपालजी महाराजले आफ्नो चरणमा बसाएर यसरी गर्नु भयो ।

तत्त्वदर्शी संत रामपालजी महाराजले बताउनु भयो कि पवित्र गीताजी अध्याय ९ मंत्र २५ मा पितृ पुजा अर्थात् श्राद्ध गर्नु मनाही गर्नु भएको छ । अन्य देवी देवताहरूको पूजा गर्नेलाई मन्द बुद्धि वाला लेखिएको छ (गीता अध्याय ७ मंत्र १२ देखि १५ तथा २० देखि २३ सम्म) तर श्री आसारामजी "श्राद्ध महिमा" नामक पुस्तकमा श्राद्ध गर्ने श्रेष्ठ विधि बताउनु हुन्छ । संत श्री आसारामजीको सावरमती अहमदाबाद आश्रमबाट प्रकाशित पत्रिका ऋषि प्रसाद अंक १३५ मार्च २००४ पृष्ठ नं. १९ मा लेखिएको थियो कि भूत पूजने वाला भूतलोक र पितृ पूज्नेवाला पितृ लोकको प्राप्त हुनेछ ।

विचार गर्नुहोस् - श्री आसारामजीद्वारा प्रकाशित "श्राद्ध महिमा" नामक पुस्तकमा पितृ पूजा गर्ने राम्रो विधि पनि लेखिएको छ ।

कृपया सोच्नुहोस् - कुनै ब्यक्ति यो भनोस् कि कूवाँमा खस्ने मानिस मर्छ र स्वयं नै खाईमा खस्ने सल्लाह पनि दिदैछ तथा भन्दैछ कि खाईमा खस्ने राम्रो विधि भन्दछु कि दुवै खुट्टा उठाएर भ्वाम्म खाईमा हामफाल्नु होस् । यो खाईमा हामफालेर मर्ने उत्तम विधि हो । जो यस्तो गर्दैन त्यो दोषी हो ।

के त्यो ब्यक्ति भद्र भलाद्मी हो ? यो भूमिका श्री आसारामजी संत गर्दै हुनुहुन्छ कि एक तिर त भन्दै भन्दै हुनुहुन्छ कि पितृ व भूत पूज्नेहरू भूत व पितृ बनेर भूतलोक व पितृलोकमा जान्छन्, जहाँ ती भोकै प्यासै रहन्छन् । फेरि तिनलाई श्राद्धद्वारा तृप्त गरि

न्छ । एउटा अर्को विचारणीय विषय छ कि जब ती माता-पिता जीवित थिए त्यसबेला उनीहरू दिनहुँ कम से कम दुई पटक भोजन गर्थे । अब मृत्यु भए पछि उनीहरू श्री गीताजी विरूद्ध साधना गरी दुःखदायी भूत व पितृ जूनी प्राप्त गरी सकेका हुन्छन् । अब एक दिनको श्राद्धबाट उनीहरू कसरी तृप्त हुन सक्छन् । ३६४ दिन के खान्छन ? यसका लागि संत र गुरुजनहरू दोषी छन् जो सामान्य आत्माहरूलाई गुमराह गर्दै छन् । शास्त्र ज्ञानबाट अपरि चित संत नै यस जीवलाई शास्त्र विधि रहित साधना गराएर दुःखदायी योनीमा जाने काम गराउँछन् ।

श्री आसारामजी श्री शिवजीको उपसनाको मन्त्र (ॐ नमो शिवाय) र विष्णुजीको मंत्र (ॐ नमो भगवते वासुदेवाय) बताउनु हुन्छ । यसको अतिरिक्त हरि ॐ, ॐ गुरु आदि नामबाट कुनै एउटा मंत्र आफ्नो इच्छा अनुसार छान्नलाई भन्नु हुन्छ तथा सोहंलाई दुई भाग गरेर स्वांसद्वारा स्मरण गर्नु आदि मन्त्र दिनु हुन्छ जो कुनै शास्त्रमा प्रमाण छैन ।

विचार गरौं - कुनै बिमारी जसको पेटमा पीडा होस् बुनै वैद्य कहाँ ईलाजको लागि प्रार्थाना गरोस । वैद्य त्यसको अगाडि छः प्रकारको ट्यावलेटहरू राखेर भनोस् कि जो तिमीलाई राम्रो लाग्छ ति मध्ये एउटा उठाउनुस् । के त्यो वैद्य हुन सक्छ ?

पवित्र गीताजी अध्याय ८ मन्त्र १३ मा भनिएको छ कि :-

ओम् इति एकाक्षरम् ब्रह्म, व्याहरन् माम् अनुस्मरन्, यः प्रयाति त्यजन् देहम् सः याति परमाम् गतिम् ।।१३।।

यसको शब्दार्थ छ कि गीता बोल्ने वाला ब्रह्म अर्थात् काल भन्दै छ कि (माम् ब्रह्म) म ब्रह्मलाई त (इति) यो एउटा (ओम् एकाक्षरम्) ओम एक अक्षर (व्याहरन्) उच्चार ण गरी (अनुस्मरण्) स्मरण गर्नलाई (यः) जो साधक (त्यजन देहम्) शरीर त्याग्ने बेला सम्म अर्थात् अन्तिम स्वांस सम्म (प्रयाति) स्मरण साधना गर्छन् (सः) त्यो साधक नै मेरो वाला (परमाम् गतिम्) परमगतिको (याति) प्राप्त हुन्छ ।

भावार्थ छ कि श्री कृष्णजीको शरीरमा प्रेत जस्तै प्रवेश गरी ब्रह्म अर्थात् हजार हात भएका ज्योति निरंजन काल भन्दै छ कि म ब्रह्मको साधना मात्र एक ओम् (ॐ) नामबाट मृत्यु पर्यन्त सम्म गर्ने साधकलाई मबाट पाइने वाला लाभ प्राप्त हुनेछ, अन्य कुनै मंत्र मेर ो भक्तिको छैन तथा आफ्नो गतिलाई पनि गीता अध्याय ७ मंत्र १८ मा अनुत्तमाम् अर्थात् अति घटिया बताइएको छ । यसकैको प्रमाण गीता अध्याय ६ मंत्र २० देखि २५ मा भनिएको छ कि जो तीनै वेद (ऋक्वेद, यजुर्वेद तथा सामवेद) मा वर्णित विधिद्वारा मेरो साधना गर्छन् र अन्य देवताहरूको पूजा गर्छन् तिनको जन्म मृत्यु र स्वर्ग-नर्क बनी रहन्छ तथा पितृ पूज्नेहरू (श्राद्ध गर्नेहरू) पितृ बनेर पितृहरूलाई प्राप्त हुन्छन् । भूत पूज्नेहरू (तेरहवीं, सतर हवीं, बर्षी, अष्तु उठाएर गंगा आदिमा क्रिया गराएर प्रवाह गराउने, पिण्ड भराउनु आदि भूत पूजा हो) भूत बनेर भूतलोकमा जानेछन्, अनि पृथ्वीमा पनि भट्कि रहन्छन् । यो पूजा अविधि पूर्वक अज्ञान पूर्वक मनमाना आचरण भएकोले व्यर्थ छ । प्रमाण गीता अध्याय १६ मंत्र २३, २४ । विशेष : यहाँ चौथो वेद अथर्व वेदको विवरण यसले छैन कि यसमा पूजा

विधि कम तथा सृष्टी रचना ज्यादा छ । यसैले गीता अध्याय १८ मंत्र ६२ मा भनिएको छ कि त्यस परमात्माको शरणमा जाऊ जसले तिम्रो पूर्णमुक्ति हुनेछ र परम शान्ति एवं शाश्वत स्थान अर्थात् सत्यलोक प्राप्त हुनेछ साथै गीता अध्याय १५ मंत्र ४ मा भनिएको छ कि तत्त्वदर्शी संत भेटे पछि उहाँले भने अनुसार शास्त्र विधि मुताविक साधना गर्नु पर्ने हो जहाँ गए पछि साधकको कहिले पनि जन्म-मृत्यु हुने छैन अर्थात् अनादि मोक्ष प्राप्त हुन जान्छ । (गीता भन्ने काल अर्थात् क्षर पुरुष-ब्रह्म भन्दै छ कि) म पनि त्यहि आदि पुरुष परमेश्वर को शरणमा छु ।

संत रामपालजी महाराजले भन्नु भएको छ कि अन्य सबै संत भन्छन कि पापको भोग त प्रारब्धमा लेखिएको हुनाले जीवले भोग्नै पर्छ । भक्ति गर्दै जानु पर्छ, आउने वाला दोस्रो जीवन सुखमय हुनेछ ।

कृपया विचार गर्नुहोस् :- कसैको पैतलामा काँडा गडेको होस् जस कारणले उसलाई धेरै पीडा भै रहेको होस् । त्यस काँडाको कष्टको निवारणको लागि कसैलाई प्रार्थना गरोस् अनि उत्तर पाओस कि काँडालाई गढिंरहन दिनु, जुत्ता लगाउनु, भविष्यमा काँडा गढ्ने छैन् । के त्यो ब्यक्ति ठीक सल्लाह दिदै छ ? किन कि काँडा गढेको खुट्टमा जूत्ता लाउनै सकिन्न । पहिले काँडा निस्कियोस् फेरि यस डरले जुत्ता लगाउँछ कि कहीं फेरि काँडा नगाडियोस् । ठीक यस्तै पूर्णपरमात्माको पूर्णसंतको शरणमा आउनाले पाप रूपी काँडाको कष्ट समाप्त हुनेछ । फेरि साधक पूर्णप्रभुको शास्त्र विधि अनुसार साधना रूपी जुत्ता यस डरले लगाउनेछ कि कहीं फेरि कोई पाप रूपी काँडा कष्ट दायक न होई जाओस् ।

सबै सन्तहरूले पवित्र गीताजीको अनुवादमा अर्थको अनर्थ गरेका छन् । गीता अध्याय ७ मंत्र १८ र २४ मा अनुत्तमाम् को अर्थ अति उत्तम गरेको छ तथा अध्याय १८ मंत्र ६६ मा ब्रजको अर्थ अर्थ आउनु गरिएको छ । जब कि अनुत्तमको अर्थ अति घटिया (नराम्रो/खराब) हुन्छ र ब्रजको अर्थ जानु हुन्छ । तत्त्वज्ञानको अभावमा ज्ञानहीन गुरुहरूको कारण नै सबै भक्त समाज शास्त्र विधि रहित साधना गरेर मनुष्य जीवन ब्यर्थ गर्दै छन् (पवित्र गीता अध्याय १६ मंत्र २३-२४) । सबै पवित्र धर्महरूका पवित्रात्माहरू तत्त्वज्ञानबाट अपरिचित छन् जसले नकली गुरुहरू, सन्त, महन्तहरू र ऋषि महात्माहरूको दाउ लागेको छ । जुन बेला पवित्र भक्त समाज आध्यात्मिक तत्त्वज्ञानबाट परिचित हुन जानेछ त्यसबेला यी नकली संत गुरु र आचार्यहरूले लुक्ने ठाउँ पाउने छैनन् ।

उपरोक्त सत्यतालाई आँखाले देखेर म तथा अन्य परिवारका सदस्यहरू संत र ामपालजी महाराजको चरणमा लागेका छौं । पूरै परिवारमा कुनै रोग छैन र जुन भूत कहिले परिवारको कुनै सदस्यलाई मार्ने गर्थ्यो, कुनै पशुलाई मार्थ्यो, काम धंधालाई चल्न दिदैनथ्यो त्यो घरबाट मात्र होईन गाउँबाट नै भागेको छ तथा अर्का रिश्तेदार (नातेदार) को घरमा गएका छन् जो अहिले पनि आसारामजीका पुजारी छन् । त्यहाँ गएर भूत भन्छन कि बसन्त र उनका परिवारमा परमात्माको वास भई सकेको छ, उनलाई परमात्मा स्वरूप पूर्णसंत प्राप्त भएको छ, हामी उनको नजिक जान सक्तैनौं । संत रामपालजी महाराजजीसँग उपदेश पछि

हामी पूर्णतः स्वस्थ र सुखी छौं हाम्रो परिवार र नातेदारका लगभग दुई सय सदस्यहरूले संत रामपालजी महाराजको उपदेश प्राप्त गरि सकेका छन जो पहिले श्री आसारामजी महार ाजका शिष्य थिए । उनीहरू पनि म जसरी पश्चताप गरिरहेका छन् । मेरो भक्त समाजसँग प्रार्थना छ कि जसलाई पनि परमात्मा पाउने अभिलाषा छ, खोजी छ उनीहरू परमात्मा स्वरूप पूर्णसंत श्री रामपालजी महाराजको शरणमा आएर आफ्नो जीवनलाई सुखी बनाओस् र पर मात्मा प्राप्त गरोस् ।

भक्त बसंत दास
मोब. नं. ९८१२१५१०९८

"अद्भुत करिश्मा"

पूजनीय गुरुदेवजी दण्डवत प्रणाम,

म आफ्नो परिवारको खुशी आदरपूर्वक सूचित गर्न चाहन्छु कि जनवरी २००० को शुरूमा तपाईंको प्रवचन/सतसंग ताजपुर गाउँ देहलीमा श्री मुरारी भक्तको निवासमा चल्दै थियो । एक अन्य भक्तको छोरीले मेरो श्रीमती विमला देवी (छावला) लाई भनिन काकी छिमेकी गाउँमा जुन सतसंग चल्दैछ यदि तपाई त्यस महात्माबाट नाम लिनु भयो भने तपाईंको असाध्य रोग (रीढको हड्डीमा एक इन्चीको दूर ी) ठीक हुन सक्छ । मेरी श्रीमतीले त्यस केटीलाई भनिन् कि आल इण्डिया मैडीकल इंस्टीच्यूट आँफ रिसर्च सेंटर आँफ साइन्स दिल्लीमा जसको साढे दुई वर्ष ईलाज गरेर असफल पनि भै सके पछि त्यो एउटा नाम या शब्दमा कुन त्यस्तो शक्ति छ जो मेरो असाध्य रोग ठीक हुनेछ ? धेरैं बेर सम्म सम्म दुवैको छलफल चल्यो र अन्तमा बिस्तारैं बिस्तारैं हिडेर त्यस सतसंगमा जाने निर्णय लिन गइयो । परम पूज्य संत रामपालजी महाराजको प्रवचन/अमृतवाणी सुनेर अधुरैं रहेको भक्तिको तार पुनः बन्दी छोडसँग जोडियो र अढाई वर्षको ईलाजबाट फाईदा न नभएको मात्र सुमरन (स्मरण) ले पाँच दिन भित्र मै असाध्य रोग ठीक भयो । यो भन्दा पहिले डाक्टरहरूले उनलाई बस्न र उठ्न एकदमै मनाही गर्नु भएको थियो जो आज पनि ट्रीटमैंट स्लीपमा लेखिएको छ र त्यो एक इन्चको फरक वाला एकस-रे पनि मौजुद छ । सबभन्दा ठूलो समस्या मेरी श्रीमतीलाई यो थियो कि उनी बसेर दिशा पिसाब गर्न सक्तिनन् र हात धुने बेलामा त दस-पन्ध्रह मिनट रूनु पर्थ्यो किन कि जति झुक्यो त्यति नै ज्यादा पीडा हुन्थ्यो । अब त्यस परम पूजनीय सतगुरु रामपालजी महाराजजीको आशिर्वादले ५० किलोको भारी/बोझा आफैं उठाउन सक्तछिन् र पूर्णस्वस्थ छिन् । मेरो सबै पाठक जनहरूलाई प्रार्थाना छ कि परमेश्वर तुल्य संत रामपालजी महाराज जो कविर्देव (कबीर परमेश्वर) जीको पूर्णकृपा पात्र हुनु हुन्छ, सँग चाँडो भन्दा चाँडो निःशुल्क नाम प्राप्त गरेर सपरिवार कल्याण गराऔं साथै पूर्णमोक्ष तथा सतालोक (शाश्वतम् स्थानम्) प्राप्त गरौं ।

तपाईंको सेवक भक्त नथूराम,
गाउँ छावला, दिल्ली,

फोन नं. - ९०८१३८३६

"अनहोनी गर्नु भयो परमेश्वरले"

म भक्त सुरेन्द्र दास गाँउ गांधरा, तहशिल सांपला, जिला-रोहतकको निवासी हूँ । मेरो आयु ३१ वर्ष छ र बाल्यकाल देखि नै परमात्माको खोजीमा लागेको थिए तथा मनमुखी पूजा (मन्दिरहरूमा जानु, व्रत आदि गर्नु, श्राद्ध निकाल्नु आदि) पनि गर्ने गर्थे । तर शारीरिक कष्ट र मानसिक अशान्ति कायमै थियो । तै पनि परमात्मामा विश्वास तथा परमात्मा पाउने अभिलाषा यथावत् थियो । यही अभिलाषा मलाई सन् १९९५ मा संत आसाराम बापू समक्ष लग्यो । मैले उहाँबाट नाम उपदेश लिएँ र जस्तो भक्ति मार्ग बापूजीले भन्नु भयो त्यस्तै साधना डटेर गरें । तर न त कुनै शारीरिक कष्ट कट्यो न त कुनै अध्यात्मिक उपलब्धि भयो, बरू झन झन कष्ट बढदै गयो । म आसाराम बापूद्वारा भने अनुसार साधना गर्दथें । जसरी एक पाउ दुध बिहान र एक पाउ दुध बेलुका पिउँथे त्यसरी नै मेरो मंत्रमा जति अक्षर थियो उति लाख मंत्र जप गर्नु र समाधी लगाउनु । चालिस दिनको यो क्रिया थियो, जो कि यो एक अनुष्ठान हुन्थ्यो । यस्तै यस्तै मैले चौंध अनुष्ठान गरें ।

एक पल्ट मैले बापूजीको सतसंग सुनेको थिएँ कि सात दिन सम्म निराहार बसेर मंत्र जप गर्ने, समाधी लगाउने तथा प्राणायाम गर्नाले ईश्वर प्राप्त हुन्छन् । मैले यस कुरालाई सत्य मानेर त्यसरी नै गरे । तर परमात्मा प्राप्तिको सट्टा भोकै बसेका कारणले मृत्युको नजिकै पुगे तथा प्राणायाम गर्नाले दिमागी सन्तुलन बिग्रीयो र म पागल जस्तै भए ।

त्यसै बेला म माथि सतगुरू पूर्णसंत रामपालजी महाराजको कृपा दृष्टि हुन गयो तथा मलाई सितम्बर २००० मा पूज्य गुरुदेव संत रामपालजी महाराजबाट नाम उपदेश प्राप्त भयो । उपदेश पाए लगत्तै मलाई यस्तो लाग्यो जस्तै कसैले दियोमा घ्यू हाली दिएको तथा मेरो जीवन शान्त व्यवस्थित रहन थाल्यो ।

पूर्णसंत पाप कर्महरूलाई समाप्त पार्न सक्तछ यसको प्रमाण मेरो जीवनमा स्पष्ट रूपले त्यस बेला घटित भयो जब म मई २००४ मा औरंगाबाद महाराष्ट्रमा संत रामपालजी महाराजको सतसंगको लागि टैंट को सेवा (स्टेज बनाउने काम) गर्दा गर्दै २५ फुट माथिबाट तल ढुङ्गै ढुङ्गामा झर्न गएँ । यहाँ काललाई केहि अरू कुरा नै गराउनु थियो । मेरो रीढको हड्डी भाँच्चियो र मेरो शरीरको तल्लो भाग (कमर देखि तल) मा लकुवा (अधर्ग) भयो । त्यसै बेला मैले आफ्नो सतगुरु देवजी संत रामपालजी महाराजलाई संझिए । मेरो गुरुदेवको दयाले त्यसै बेला देखि काम गर्न थाल्यो ।

गरीब, काल डरै करतार से, जै जै जगदीश । जौरा जौरी झाडती, पग रज डारै शीश ।।

त्यस पछि मलाई औरंगाबादको निजी अस्पताल (पटवर्धन हाँस्पीटल) मा लगियो । त्यहाँ डा. डी.जी. पटवर्धनले मेरो शरीरको जाँच गरी मेरो रीढको हड्डीको एक्स-रे लिनु भयो । रिपोर्टबाट थाहा भयो कि मेरो रिढको हड्डी फुटेको छ । रिपोर्ट हेरेर डा. धेरै बिस्मत (छक्क) परेर भन्न लागे कि तपाईको हड्डी फुटेको छ र त्यसको एउटा टुक्रा अलग्ग भएको

छ । डा. पटक पटक मेरो खुट्टालाई हात लगाएर हेरि रहे अनि भने कि तपाई माथि परमात्माको अशिम कृपा छ कि तपाईको खुट्टा ठीक काम गरि रहेको छ । किन कि यस रिपोर्टको अनुसार तपाईलाई लकुवा (अधर्ग) हुनु जरूरी थियो । त्यस अस्पतालमा म तीन दिन सम्म बसें त्यस पछि म छुट्टी लिएर आफ्नो घर हरियाणा आए । यहाँ रोहतकमा मैले मेरो ईलाज हड्डीको प्रख्यात डा. चढ्ढासँग गराएँ । डा. चढ्ढा पनि रिपोर्ट देखेर छक्क परे र भने कि तपाई हिड्-डूल कसरी गर्नु भै रहेको छ । तपाईलाई रिपोर्टको अनुसार लकुवा (अधर्ग) हुनु पर्थ्यो । डा. चढ्ढाले फेरि रंगीन एक्स-रे गराउनु भयो तथा भन्नु भयो कि यसको ईलाज संभव छैन तथा अप्रेशनद्वारा यसलाई जुन स्थितिमा छ त्यही स्थितिमा रोक्न सकिनेछ, ताकि अरू हड्डी फुट्न नपाओस । उसले हड्डीलाई ताकत दिनको लागि इंजेक्शन दिन थालियो र तीन महीनामा पूरै इंजेक्शन दिइयो । अनि भन्नु भयो कि अप्रेशन जरूरी गराउनु पर्नेछ , नत्र बाँकी बचेको हड्डी पनि फूट्न सक्छ । अप्रेशनको खर्च दुई लाख रूपियाँ लाग्नेछ । अनि त्यहि समय डा. ले भन्नु भयो कि रिपोर्टको अनुसार तपाईलाई तीन महीना भित्रमा मृत्यु प्राप्त हुनु थियो । आज तपाई परमात्माको कृपाले नै जीवित हुनुहुन्छ । अप्रेशनको लागि दुई लाख खर्च गर्न म असमर्थ थिएँ त्यसैले म अर्को डाक्टर कहाँ इलाजको लागि गएँ । त्यो डाक्टर पनि मेरो रिपोर्ट देखेर आश्चर्यमा पर्न गए र भने कि यदि अप्रेशनमा ढिलो भयो भने हड्डी हरू पनि फुट्न सक्छ । उसले पनि भन्यो कि रिपोर्ट अनुसार तपाईलाइ लकुवा हुनु पर्ने पर्ने थियो, तपाई हिड-डूल कसरी गरि रहनु भएको छ ।

आखिर हारेर मैले आफ्नो गुरुदेव संत रामपालजी महाराजको चरणमा प्रार्थाना गर े । तब मेरो पूज्य गुरुदेवले म माथिदया गर्नु भयो र टाउकोमा हाथ राखेर भन्नु भयो 'बेटा तिमी बिल्कुल ठीक हुनेछौ, यदि आज परमेश्वर कबीर साहेबजी को शरणमा नभएको भए तिमी दुःख भोगेर मर्ने थियौ । तिम्रो आयु बाकी थिएन । तिमी एक पटक फेरि डाक्टरलाई देखाउ । मैले गुरुजीको आदेशानुसार भोलिपल्ट नै डा. लाई जचाँए । उसले मेरो एक्स-र े गऱ्यो र एक्स-रे हेरेर डा. आश्चर्य चकित भएर भन्यो 'जो हड्डी फुट्रेर अलग भएको थियो, त्यो आफै माथि उठेर कसरी जोडियो । डाक्टरले भन्नु भयो कि यो हड्डीको यस्तो स्थिति थियो कि जसरी कुनै गाडी निकै अग्लो चढाईमा चढीरहेको होस् । त्यसको इन्जनमा खर ाबी भएमा त्यो गाडी ओरालो तिर मात्र जान सक्छ अथवा पहिलो गियर लगाएर ढुङ्गा आदि पहियाको पछाडी राखी त्यही रोक्न सकिन्छ, अगाडि चढन सक्तैन । तपाईको हड्डी यसर ी माथि तिर चढेर जोडीए जो डाक्टरी इतिहास देखि बाहिरको कुरा हो । यसबाट मलाई पनि विश्वास हुन्छ कि कोई शक्ति छ जो असम्भवलाई सम्भ वगर्न सक्छ । यो त अप्रेशनबाट पनि हुन सक्तैनथ्यो र अप्रेशन गरेरयसमा कुनै पदार्थ भरेर त्यो फुटेको ग्यापलाई भर्न सकिन्थ्यो । त्यहि पनि यदि तपाई कुनै भारी/वजन उठाउने काम गर्नु हुन्छ भने हड्डी सर ेर तपाई खातमा दुःख भोगेर मर्ने थियौ । मैले भने कि पुर्ण ब्रह्म कबीर साहेबको स्वरूप मेर मे पूज्य गुरुदेव संत रामपालजी महाराजले मेरो पाप कर्म काटेर तथा मेरो मृत्युलाई टालेर आफ्नो कोटाबाट मलाई नयाँ जीवन दिनु भयो । परमेश्वर कबीर साहेबको वाणी छ -

'जो मेरी भक्ति पीछोडी होई, तो हमरा नाम न लेवे कोई ।'

अब म बिल्कुल स्वस्थ छु तथा सतगुरुको चरणमा आत्म कल्याण हेतु निःस्वार्थ सेवा गरि रहेको छु । ५० किलोको भार/वजन आफै उठाएर हिड्छु । हाम्रो गुरुदेवको वास्तविक उदेश्य त भक्ति गराएर जीवलाई विकार रहित गराई आफ्नो परमधाम सतलोकमा लैजानु हो, यहाँका साना-तिना सुख त हाम्रो गुरुदेव आफ्नै खजानाबाट दिनु हुन्छ, ताकि जीव भक्ति मार्गमा लागी रहोस् ।

विशेषः- ऋग्वेद मण्डल १० सुक्त १६१ मंत्र २ मा पूर्णपरमात्माले भन्नु भएको छ कि हे शास्त्रानुकूल साधना गर्नेहरू साधक तँ सम्पूर्णभावले मेरो शरण ग्रहण गर अर्थात् संस्यरहित भएर मेरो भक्ति गर म तेरो असाध्य रोगलाई पनि समाप्त गरि दिन्छु, यदि तेर ो आयु पनि शेष छैन भने तेरो आयुको स्वांस बढाएर सय वर्ष गरि दिने छु । उपरोक्त कथा प्रभुको समर्थतालाई प्रमाणित गर्दछ ।

भक्त सुरेन्द्र दास
मोबाइल नं.९९९२६००८२६

"प्रभुले सुन्नु भयो गरीबहरूलाई"

म कर्मवी पुत्र श्री घासीराम पुत्र श्री छोटुराम, गाउँ भराण, जिल्ला रोहतकको स्थायी निवासी हूँ । सबभन्दा पहिले मैले तथा पूरै परिवारले सन् १९८६ मा निरंकारी बाबा हरदेव सिंहजी महाराजको नाम लियौं । त्यस समयमा म बहिनीहरूलाई चुरा लगादिने काम गर्दथें । आर्थिक स्थिति रामै थियो । बिस्तारै-बिस्तारै स्थिति बिग्रदै गयो । फेरि केहि दिन पछि मेर ो श्रीमतीको शरीरमा थरी-थरीका बिमारीहरूले घरै बनायो । उसलाई बवासीरको बिमारी व पित्तको थैलीमा पत्थरी थियो । डाक्टरले अपरेशनको लागि लागत बीस हजार लाग्ने सुनायो । म दासको घरमा त्यस बेला बीस हजार दाना पनि थिएन र म दासलाई पनि दमको बिमारी थियो । मेरो श्रीमती र म आफ्नै कष्टहरूलाई सम्झदै दुःखी मनले चर्चा गर्दै एउटा आँटो (स्कुटर) मा बसेर बस अड्डा जाँदै थियौ कि पैसा त छँदै छैन अब अपरेशन कसर ी होला ? हामी त मर्ने नै छौं । त्यसै स्कुटर (आँटो) मा एकजना बहिनी पनि बसेकी थिइन । उनले हाम्रो सबै कुरा सोधिन र भनिन् कि तपाई करौंथा जाई जाउँ । त्यहाँ एक महाराजजी हुनुहुन्छ र बिमरीहरूको दवाई सित्तैमा दिनुहुन्छ । मेरो श्रीमती भक्तमति मेवा देवी २७-०७-२००३ मा सतलोक आश्रम करौंथामा गईन तथा बन्दी छोड सतगुरु रामपालजी महाराजलाई आफ्नो सबै बिमारी र घरको हालत भनिन् । सतगुरु देवले सबै कुरा धेरै मायाको साथ सुन्नु भयो तथा भन्नु भयो कि पत्री यहाँ कुनै औषधि आदि दिइदैन, मात्र आत्म कल्याणको मार्ग सम्झाईन्छ तथा भक्ति गर्ने विधि पवित्र वेदहरू र पवित्र गीताजी को आधारमा शास्त्रानुकूल बताइन्छ । पूर्णपरमात्मा कबीर साहेबजी को कृपाले मात्र मंत्र जप गर्नाले नै सबै कष्टहरू टाढा भाग्दछन् तथा मूल लाभ त जन्म-मृत्युबाट पूर्णरूपले जीवको छुट्कारा

गराउनलाई हो, समाज सुधार व अन्य सुख त निःशुल्क स्वयं नै हुन जान्छ । रामनामको दवाई दिएर मेरो सबै परिवारलाई कृतार्थ बनाई दिनु भयो । अब हामी प्रेम पूर्वक जीवन बिताई रहेका छौं । सबै रोगहरू मात्र नाम स्मरणबाट व गुरुको आशीर्वाद मात्रले समाप्त भयो । हामी बन्दी छोडसँग प्रार्थना गर्दछौं कि दाता ! जस्तो सुखी जीवन हामीलाई दिनु भएको छ त्यस्तै नै सबैलाई बक्सियोस् ।

भक्त कर्मवीर दास पुत्र श्री घासीराम,
गाउँ भरण, त. महम, जिला-रोहतक

"भगवान होस् त यस्तो"

म भक्त महाबीर सिंह पुत्र श्री केहर सिंह गाउँ-ढराणा जिला-झज्जर (हरियाणा) निवासी हूँ । म पहिले शिवको कट्टर भक्त थिएँ । मेरो लिभर र किड्नीमा पीप भरिएको थियो । मेरो दाई महेन्द्र सिंहले मलाई ईलाजको लागि मेडिकलमा लग्यो । यस भन्दा पहिले पनि धेरै पैसा खर्च भै सकेको थियो । तर कुनै आराम भएन । मेडिकलमा अल्ट्रा साउण्ड पछि तीन अप्रेशन गराउन भनियो । म बिचलित (डराएर) भएँर अपरेशन गराउँन मानिन । खाना खान पनि सक्दैनथें । हालत एकदमै खराब थियो । मेरो दाई महेन्द्र भन्ने गर्थ्यो कि तिमी संत रामपालजी बाट उपदेश लेऊ, उँहा पूर्णपरमात्माको अवतारमा आउनु भएको छ । कबीर परमेश्वर पूर्णब्रह्म हुनु हुन्छ । म भन्दथें कि शिवजी भगवानको सामून्ने तेरो कबीर (जुलाहा) धाणकको के औकात छ । कबीर त एउटा कवि थियो, त्यो भगवान हुन सक्तैन मेरो दाई महेन्द्र सिंह पुत्र श्री केहर सिंहको परिवार पनि बिल्कुल उजडिएको थियो । संत रामपाल महाराजको शरणमा गए पछि उनीहरू पूर्णसुखी छन् । उनीहरूले पहिलेका सबै पूजाहरू त्यागी सकेका छन् । त्यहि पनि उनीहरू पूर्णसुखी छन् । म पनि मान्दथें, र पनि म आफ्नो भगवान शिवजी भन्दा ठूलो कसैलाई मान्दिनथें । मेरो ठूलो दाई महेन्द्र भन्थ्यो कि यही भूल सबैलाई भएको छ । पूर्णब्रह्म कविर्देव (कबीर परमेश्वर) नै हुन् । उहाँको शक्तिको अगाडी ब्रह्मा, विष्णु, शिव, ब्रह्म तथा परब्रह्म धरै नै कम युक्त छन् । जस्तै देशको प्रधान मंत्री र राष्ट्रपतिको अगाडी प्रान्तिय मंत्रीहरूको शक्ति हुन्छ, यति अन्तर परमेश्वर कबीरजी (राष्ट्रपति या प्रधान मंत्री जानौं) तथा शिवजी (एक विभागिय मंत्री जानौं) को शक्तिमा छन् । अब तपाई स्वयं विचार गर्नुस् कि कहाँ बाघ (कविर्देव/कबीर परमेश्वर) कहाँ बाख्रो (भगवान शिवजी) । रामपालजी महाराजले सबै सद्ग्रन्थहरूको राम्ररी अध्ययन गर्नु भएको छ र भक्ति शक्तिले स्व अनुभवबाट पनि सही पाउनु भएको हो, अनि आफ्नो जे.ई. को नोकरी त्यागेर भक्ति मैदानमा कुद्नु भएको हो । आज सबै संत, महंत तथा आचार्यहरूलाई पछाडी पारी दिनु भएको छ । सबै पन्थहरू साथै महर्षि दयानन्द जस्तालाई पनि उहाँकै लेखबाट फेल गरि दिनु भयो । समाचार पत्रहरूमा पनि खुल्लम-खुल्ला सबैलाई चुनौती दिनु भएको छ । कोही बोल्ने हिम्मत गर्दैनन् । आर्य समाजका केहि अबुझाहरूले

विरोध गरेका थिए, तीन बल्डयाङ्ग खानु पऱ्यो । किन कि महाराज रामपालजी प्रमाणहरू सहित कुरा गर्नु हुन्छ । अन्य मात्र निराधार दंत कथाहरूको आधारमा नै मार्ग दर्शन गरि र हेका छन् । सत्यको सामुन्ने असत्य टिक्न सक्तैन ।

ठुल दाई महेन्द्रको उपरोक्त कुरा सुने पछि मनमा आँउथ्यो कि झगडा गँरू, तर दाई भएको नाताले केहि बोल्दिनथें । कुनै अरूले भन्देको भए कि 'कहाँ बाघ (कबीर परमेश्वर) र बाख्रो (भगवान शिवजी) भनेर म (महाबीर) अवश्य झगडा गरि हाल्थे । तर अब थाहा भयो कि साँच्ची कै कबीरजी पूर्णपरमेश्वर नै हुन् । मर्नु न गर्नु ? त्यस दिन मैले आफ्नो दाईलाई महेन्द्रलाई भने कि मेरो ज्यान बचाई दिनुस् । मेरो दाईले भन्यो कि कर ैथा आश्रममा हिड तिम्रो ज्यान त्यँहि बँच्नेछ । मलाई अप्रेशन थियेटरमा लैजानको लागि ट्रालीमा सुताइएको थियो तथा अप्रेशन वाला कपडा लगाई दिएका थिए । म उठेर हिडे र कपडा खोलेर आफ्नो कपडा लगाएर आफ्नो दाईसँग भने कि म नाम लिन्छु । हामी गाडीमा मैडिकल रोहतकबाट सीधा बन्दी छोड सतगुरु रामपालजी महाराजको शरणमा आयौं । नाम उपदेश लिएँ । त्यही समय आश्रममा मैले भोजन पाए । म फेरि मैडिकलमा गएँ र जचाँए । डाक्टर आश्चर्यमा परें तथा म मा कुनै पनि पीडा (तकलीफ) पाइएन । म स्वस्थ भएँ । मेर ो आश्रममा कुनै खर्च भएन । नाम तथा मंत्र जपको पुस्तिका सित्तैमा प्राप्त भयो । मेरो सबै परिवार अन्य देवी-देवताहरूको पूजा पाठ गर्ने गर्थे, तर उपदेश लिए पछि सबै त्यागी दिए, पहिले भन्दा सुखी र स्वस्थ भयौं । बन्दी छोड पूर्णपरमात्मा सतगुरु रामपालजी महाराजको दिन-रात गुणगान गर्छौं ।

संत रामपालजी महाराजको मुख्य उदेश्य नाम उपदेश दिएर भक्ति गराएर कालको जालबाट मुक्त गराउनु हो । समाज सुधार व अन्य सुख त स्वयं नै हुन जान्छ । "सत साहेब"

भक्त महाबीर

"लुटिएकाहरूलाई सहारा"

म भक्त जीयाराम (राजु) पुत्र श्री गणेशी राम गाउँ ढराण निवास हूँ । मलाई र मेर ी पत्नीलाई असाध्य रोग थियो । कोहि ओपरा-पराया भन्थे । डाक्टरहरूले टी.बी. बताए । हामीले डाक्टरहरूसँग पनि धेरै ईलाज गरायौं र देवी-देवताहरूको पनि धेरै पूजा गऱ्यौं अनि यू. पी., हरियाण, राजस्थानमा बालाजी आदि पनि ईलाजको लागि गयौं, निकै पैसा खर्च भयो । दस-बारह वर्ष सम्म यस्तै नै भट्किदै हिड्यौं । हामीले कम से कम दुई लाख रूपैया लगायौं होला तर केहि आराम भएन । म धेरै निर्धन भए, ५० रूपियाँ कमाउँथे १०० रूपियाँ खर्च हुन्थ्यो । कति पटक आत्महत्या गर्ने विचार गरें । हवन पनि गराएँ । हवन गराउँदा पंडित डरायो र भन्यो कि यस भित्र धेरै ठूलो जीन (जिन्द) छ । पंडितले भन्यो कि म फेरि हवन गर्नेछु अनि फेरि भन्नेछु । भक्त महेन्द्र पुत्र श्री केहर सिंह (जो मेरो गाउँको हुन) ले संत रामपालजी महाराजबाट नाम लिनु भएको थियो । मलाई कयौं पटक भनेको थियो कि

जीयाराम कतै पनि घूम र ठगहरूबाट ठगाउ, संत रामपालजी महाराज बिना कष्ट निवारण हुन सक्ने छैन् । भक्त महेन्द्र भन्थ्यो कि म पनि सबै ठाउँमा चहारेर, लुटिएर संत रामपालजी महाराजको आशिर्वादले र उहाँबाट दिइएको नामबाट उजडिएर बसेको हूँ । म भक्त महेन्द्रलाई भन्थे कि करौंथा वाला आश्रम त भर्खरै बनेको हो । म त ठूला-ठूला मन्दिरहरूमा गई सकेको छु । तर म उजडिए पछि भक्त महेन्द्रसँग भेंट भयो । हामीले भक्त महेन्द्रसँग भोलि पल्ट साथै गएर सतगुरु रामपालजी महाराजबाट सित्तै नाम उपदेश लिएँ र उपदेश लिए पछि हामी बिल्कुल स्वस्थ भयौं । हामीलाई नाम उपदेश लिएको सन् २००५ मा लगभग दुई वर्ष भई सकेको छ । अब हाम्रो पूरा परिवार स्वस्थ छ । हामी रात-दिन पूर्णपर मात्मा बन्दी छोड सतगुरु रामपालजी महाराजको गुणगान गर्छौं ।

संत रामपालजी महाराजको मुख्य उदेश्य त नाम उपदेश दिएर भक्ति गराएर कालको जालबाट मुक्त गराउनु हो । समाज सुधार र अन्य सुख त स्वयं नै हुन जान्छन् । "सत साहेब"

भक्त जीयाराम

"संत होस् त यस्तो"

म शशी प्रभा प्रधानाचार्या (प्रिंसिपल) राजकीय वरिष्ठ माध्यमिक विद्यालय डिगाना जिला जीन्दमा कार्यरत छु । म आफ्नो घरको लडाई-झगडा, मानसिक तनावको कारण लगभग ३५ वर्ष देखि चिन्तित थिएँ । पतिले कुट्थ्यो पनि । सबै तलब खोस्तथ्यो तथा जति उसबाट सताउन सक्थ्यो त्यति सताउँदथ्यो । ३२ किल्ला जग्गाको मालिक हुँदा पनि मलाई सधैं कुक्कुरलाई रोटी दिए जस्तै खाना दिन्थ्यो । मैले उसकोतथा आफ्नो सबै नातेदारहरूसँग मदत माँगे । मैले समाजमा बस्नेहरू पंचायती व्यक्तिहरूबाट पनि मदत माँगे । मेरा कसैले पनि साथ दिएन । यो विचार गरेर कि संत बिग्रेको कार्यहरूलाई ठीक गरि दिने गर्नु हुन्छ, मैले आनन्द्पुर (बीना) मध्य प्रदेश वालालाई गुरु बनाए । तर घरमा त्यहि कलह झगडा । छोरीहरू परमात्माको दयाले आफ्नै बलबुतोबाट पढाएँ । अब बिवाह हुन पाई रहेको छैन । पिताजीले रिश्ता खोज्न बन्द गरि दियो । अब यसै समस्याको कारण म बालाजी गएकी थिएँ । बगड (राजस्थान), धौली धार हिमाचल प्रदेश गएँ । पीर फकीर, गुरूद्वाराको सहारा लिए । घरमा जब एक्लै हुन्थे तब रून्थे कि धर्तीमा परमात्मा छँदै छैन्, जुल्म र नाइन्साफी सहन गर्दा गर्दै मेरो हालत पागल जस्ती भई सकेकी थिएँ ।

अनि फेरि एक दिन यो दुःखी आत्मा त्यस परमात्माको दरबार सम्म पूगी जसले दुःख निवारण गर्दछ । मेरो छिमेकीको मा पाठ भयो । मेरी छिमेकी मलाई प्रसाद दिनको लागि मेरो घर बोलाउन आइन् । गए पछि बातचित भयो । पाठको बारेमा भनिन् कि यो पाठ पर मात्माको साँच्चै वाणी हो, जसबाट दुःखहरू काटिन्छ । तर यो पाठ मात्र संत रामपालजी को आज्ञा अनुसार गराउँदा मात्रै लाभ हुन्छ । अन्य कसैबाट पाठ गराउँदा कुनै लाभ हुँदैन । जसरी राजा परिक्षीतलाई कथा सुनाउनको लागि कुनै पनि ऋषिले पाठ (कथा) वाचन गर्ने

हिम्मत गरेनन् । किन कि उनीहरू अनअधिकारी थिए तथा सातौं दिन परिणाम पनि पाउनु थियो । यसैले स्वर्गबाट ऋषि सुखदेव आए, उनदे राजा परिक्षीतलाई नाम दिएर (शिष्य बनाएर) सात दिन सम्म कथा (पाठ) गर्नु भयो । तब राजा परिक्षीतलाई केहि राहत भयो । वर्तमानमा कोही पनिवास्तविक ज्ञान व सत्य साधनासँग परिचित छैनन् । यसैले कोई पनि पाठ गरि दिन्छ । जसबाट साधकलाई कुनै फाईदा हुँदैन । ती बहीनी जो सँग मेरो चर्चा भयो, संत रामपालजी महाराजको विचार सुन्ने गर्थीन, अशिक्षित हुँदा पनि शास्त्रहरूको गुढ रहस्य संतजी बाट सुनेर सुनाइन । म प्रधानाचार्य (प्रिंसिपल) भएर पनि हैरान थिए । यस्तो लाग्यो पर मात्मा मेरो हात पक्रिदै हुनु हुन्छ । बहीनीले भनिन हाम्रो गुरुजी दुःख निवारण गर्नु हुन्छ । मैले आफैंलाई व्यक्त गरें कि तपाई मलाई आफ्नो गुरुजी को दर्शन गराउन सक्नु हुन्छ । मालिकको दयाले भोलि पल्ट म गुरु रामपाल महाराजजी लाई साधारण-जस्तो कुर्सीमा बसेको पाए, मलाई थाहा थिएन कि संत के हुन्छन, उनको महिमा कस्तो हुन्छ । जो जति ठूलो हुन्छ, त्यो त्यति नै साधारण देखिन्छ । हाम्रो स्थान त धर्ती भन्दा पनि तल छ । हामीलाई परमात्माको महिमा के थाहा । गुरुजी ले मेरो व्यथा सुनेर भन्नु भयो कि तिमी नाम उपदेश लिनु, सब ठीक हुनेछ । भालि पल्ट मलाई उपदेश दिनु भयो । एक महिना भित्र छोर ीको रिश्ता आयो र बिहे पनि भयो । मलाई यस्तो लाग्यो कि केहि अनहोनी जस्तै भै र हेको छ । त्यहि पति जो रिश्ता सम्म खोज्न जाँदैनथ्यो त्यो आज बिवाह गराउँदै छ । फेरि केहि समय पछि मेरी ठूली छोरीको पेटमा रिसौली बिमारी हुन गयो । बच्चा भएको थिएन त्यसैले चिन्ता लाग्यो । मैले आफ्नो छोरालाई भने कि तिमीले देख्यौ कि जब हामी फिल्म हेर्छौ कि यताबाट परमात्मासँग प्रार्थना गरिन्छ अनि उताबाट कुनै व्यक्तिको अप्रेशन भई र हेको होस् भने त्यो ठीक हुन जान्छ । उ मेरो कुरामा सहमत भयो र म ताजपुर (दिल्ली) सतगुरुको सतसंगमा सेवामा गएँ । त्यहाँबाट म छोरीलाई भेट्न अस्पतालमा गएँ । अप्रेशन ठीक भयो जो शंका क्यान्सरको थियो त्यो पनि ठीक भयो । फेरि छोरी गर्भवती भईन् । यति मै ज्वाईलाई एउटा ट्रेक्टर मोटर साइकलको दुर्घटनामा परेको समाचार प्राप्त भयो । मलाई त मेरो पूज्य गुरुदेवजी को अतिरिक्त केहि देखिन, मालिकको जति महिमा गाए पनि थोर ै हुन्छ । डेढ महीना भित्रमा ठीक भएर ज्वाई घर आए । दुनियाँले के बुझ्नु कि मेरो प्रार्थना परमात्मा सुन्नु हुन्छ ।

जुन दिन देखि मैले यो उपदेश लिए मैले ती नकली संतहरूको फोटो आफ्नै आँगनमा स्वाहा गरि दिए । त्यस दिन देखि मेरो यो जीवन रूपी गाडी पटरीमा हिड्न थाल्यो । २३ सितम्बर २००३ मा मैले आफ्नो खुला आँखाले ४-५ बजे तिर एउटा भयानक आकृति देखे । यति भयानक आकृतिको व्यक्ति थियो कि यदि मैले नाम न लिएको भए मेरो मुटु फुट्ने थियो । तर मलाई त्यस बेला त डरै लागेन तथा यो आभासा भएको थियो कि यो यमदूत हो । भोलि पल्ट मैले आफ्नो गुरुजी लाई भने, उहाँले यो स्पष्ट पार्नु भयो कि मेरो त्यस दिनमा साँस पूरा भएको थियो । अब म आफ्नो परमात्मा स्वरूप गुरुजी को दयाबाट नै बाँची रहेकी छुँ । वहाँ कै कृपाले सानी छोरीको बिवाह एक इन्जिनियर केटोसँग

पोहोरै भयो । दुई ती पटक मेरो नोकरी छुट्ने आशंका भयो तर फेरि मेरो परमात्माले मलाई सम्हाल्नु भयो, मलाई दुई बढुवा पनि दिनु भयो । संत रामपालजी भन्नु हुन्छ कि राजा पनि प्रभुकै बालक हुन्छ । उसमा पनि प्रभुको शक्ति काम गर्छ । परमेश्वर नै आफ्नो साधकको लागि राजामा प्रेरणा गराई सबै फेर बदली गराई दिनु हुन्छ । राजाले गरेको देखिन्छ तर गर एको परमात्माले नै हुन्छ । कोही मेरो गुरु रामपालजी महाराजको आसरा लिएर हेरोस्, लिनेहरूको यसरी नै काँडा निक्लिन्छन्, जसरी मेरो निक्लिएको छ । परमात्मा साँच्चै नै बेसहाराहरूलाई सहारा दिनु हुन्छ । आत्माको पुकार सुन्नुहुन्छ । मसँग यी केहि वर्षहरूमा जे भयो त्यो मात्र परमात्मा नै गर्न सक्नु हुन्छ मेरो गुरुजी को महिमा वर्णन गर्नको लागि मसँग शब्द छैन । यिनी स्वयं नै कबीर साहिबको अवतार हुन । जो परमात्माको साक्षात्कार गर्न चाहन्छ त्यो करौंथा आउन न बिर्सियोस् । म सानो जीवलाई तपाईले कसरी उभार्नु भयो ? तपाईको म कृतज्ञ छुँ, कुन शब्दमा तपाईको महिमा गाऊँ ? यीनै शब्दहरूलाई पाठक आफ्ना हृदयमा उतारेर लाभ उठाउन् ।

धेरै तुच्छ प्राणी
भक्तिमति शशी

"आफ्नो भक्तलाई धर्मराजको दरबारबाट छुटाउनु"

म भक्त ओम प्रकाश सुपुत्र श्री मातादीन, नजफगढ, दिल्लीको निवासी हूँ । मलाई परम पूज्य संत रामपालजी महाराजबाट नाम उपदेश लिएको डेढ वर्ष भै सकेको छ । मेरो नजफगढमा हलवाईको पसल छ । १८ मई २००५ को राति ८:३० बजे मलाई पसलमै एकदम जोडले पेट दुख्यो । दुखाईको कारण मेरो हालत एकदम खराब भएको थियो । म गुरुजी को नामजीतै-जप्दै घर आएँ । घरमा पस्नेसाथ सामुन्ने गुरुजी को फोटोको अगाडी दण्डवत प्रणाम गरें । म दण्डवत प्रणाम गरेर उँभिदा पेटको दुखाई थाहा भएन । फेरि म खाटमा ढल्किए । खाटमा ढल्किने साथ म बेहोश भएँ । मेरो चारैतिर यमका दूत चक्कर लगाएर मलाई डराउन थाले । म डरले बेहोश भएँ । तब यमका दूतहरूले ममाथि सेतो च्यादर (तन्ना) राखी मलाई उठाएर यमराजको दरबारमा लिएर गये । यमराजको दरबारमा मैले देंखे कि त्यहाँ नेर लाईन लगाइएको थियो । जब मेरो नम्बर आयो त यमराजले भन्यो कि यसलाई पोखरीमा फ्याँकी देओ । मैले पोखरी तिर हेर्दा त मलाई पोखरीमा गोही नै गोही देखियो । म गोहीहरू देखेर डराएँ । तब मैले आफ्नो परम पूज्य गुरदेव संत रामपालजी महाराजलाई याद गरें, त्यस बेला धर्मराजका दूत मलाई पोखरीमा फ्याँक्नको लागि तयार थिए । मैले गुरुजी लाई बोलाएँ कि - "हे गुरुजी बचाओ" । तब मैले देंखे कि मेरो गुरुजी कबीर साहेबको रूपमा आउनु भयो र मलाई पोखरीमा हाल्नु भन्दा पहिले नै बाहिर निकालियो । यमराजले कबीर साहेबको चरणमा परेर डण्डवत प्रणाम गऱ्यो । फेरि गुरुजी आफ्नो रूपमा आउनु भयो र मसँग भन्न लाग्नु भयो कि अब त के को लागि डराई रहेको

छस्, अब म तसँग छुँ । तब मेरो डर हरायो । धर्मराजले गुरुजी सँग बहस गऱ्यो कि तपाई यसलाई पटक-पटक किन बचाउँनु हुन्छ । यो त मेरो भोजन हो । तपाईले यसलाई पहिले पनि दुई पटक मर्दा मर्दै बचाउनु भयो । 'पहिलो पटक त स्कुटर र जीपको आमुन्ने-सामुन्नेको ठक्कर हुँदा पनि मलाई केहि भएन । र दोस्रो पटक मोटर साईकिल स्लिप हुँदा म चलिरहेको ट्रकको तल थिए । गुरुदेवजीले मलाई त्यो ट्रकको तलबाट बचाउँनु भयो ।'

तब गुरुदेवले धर्मराजलाई भन्नु भयो - 'यसले मेरो पहिलेको जन्मको भक्ति गर ेको थियो, यसैले मैले यसलाई बचाएँ । फेरि धर्मराजले भन्यो यस पटक किन बचाँउनु भयो, जब कि मैले यसलाई तपाईको नाम खण्ड गराएको थिए । फेरि गुरुजी ले भन्नु भयो कि यसको नाम खण्ड तिमीले गराएको थियौ, यसले आफ्नो मर्जीले खण्डित गरेको छैन् । यसैले मैले बचाये, यो मेरो भक्ति गर्छ ।' तब कालले भन्यो कि म हेर्छु कि तपाई यसलाई कहिले सम्म बचाउनु हुन्छ । फेरि गुरुजीले भन्नु भयो कि म छण-छणमा यसैसँग हुन्छु, तिमी यसको केहि बिगार्न सक्तैनौ ।

फेरि सतगुरुदेवले धर्मराजलाई भन्नु भयो कि अब देखि यसलाई कुनै प्रकारको कष्ट दिएमा जसरी तिमी अरुलाई सताउछौ त्यो भन्दा ज्यादा नराम्रो हालत म बनाइ दिनेछु ।

त्यस पछि गुरु देवजी मलाई धर्मराजको दरबारबाट तल लिएर आउनु भयो र मलाई भन्नु भयो कि तँ चाँडो भन्दा चाँडो आफ्नो घरका मान्छेलाई भन्दे कि म बिल्कुल ठीक छु, मलाई घर लैजाओ । दुई डाक्टरले मनाही गरि सकेका थिए कि हामी गर्न सक्तैनौ । मेरो परिवारले मलाईलाइ अस्पताल लैजादै थिएँ । मैले परिवारसँग भने कि मलाई चाँडै नै घर फर्कांओ, म बिल्कुल ठीक छु । जो मसँग थिए, उनीहरू एकदम आश्चर्यमा पर े कि यो त मरि सकेको थियो । यसलाई होश कसरी आयो ? यो यस्तो कुरा कसरी गरि रहेको छ ? अनि फेरि मेरो परिवारले बाटोबाटै फर्काएर घरतिर लग्न थाले । मलाई सतगुरुदेव कमलको फूलमा बस्नु भएको देखाई दिनु भयो । घरी गुरुजीको रुपमा र घरी कबीर साहेबको रूपमा देखिई रहनु भएको छ र म तिर हात हल्लाउदै जाँदै गरेको देखिनु भयो । तब गुरुजी ले आवाज लगाउनु भयो कि भक्त त यो के गर्दैछस्, मैले त तँलाई भनेको छ कि घर गई हाल चाँडो भन्दा चाँडो । फेरि मैले आफ्नो परिवारलाई भने कि म बिल्कुल ठीक छु, मलाई मेरो गुरुजी देखिनु भयो । तब मेरो परिवारले मलाई घर लिएर आएँ र परिवारहरू एकदम आश्चर्यमा परे कि यो त मरि सकेको थियो, यो कसरी बाँच्यो ? मैले आफ्नो परिवारलाएं आफूसँग बितेको सबै घटना सुनाएँ कि मँसग यस्तो यस्तो भयो र मेरो सतगुरुदेवजी मलाई घरमा छोडेर जानु भए ।

भक्त ओमप्रकाश दास
आर जेड-बी ब्लक, गली नं. २,
मकसूदा बाद कौंलोनी,नजफगढ, नई दिल्ली ।
मोबाइल नं. - ९९१०९६७६०५

"पूर्णपरमात्मा साधकलाई भयंकर रोगबाट मुक्त गरी आयु बढाई दिनु हुन्छ"

भक्त डा. ओम प्रकाश हुड्डा (C. M.O.) को प्रमाण

प्रमाण ऋग्वेद मंडल १० सूक्त १६१ मंत्र १, २ तथा ५ जसमा परमेश्वर भन्नु हुन्छ कि यदि कसैलाई प्रत्यक्ष या गुप्त क्षय रोग तपेदिक छ भने त्यसलाई पनि ठीक गर्छु तथा यदि कुनै रोगी ब्यक्तिको प्राण शक्ति क्षीण भई सकेको छ, जसको आयु शेष छैन भने त्यसको प्राण रक्षा गर्छु, त्यसको आयु सय वर्ष प्रदान गर्छु र सबै सुख प्रदान गर्छु । मंत्र ५ मा भनिएको छ कि हे पुर्नजीवन प्राप्त प्राणी ! तिमी सर्व भावले मेरो शरण ग्रहण गर । यदि पाप कर्म दण्डको कारण तेरो आँखा पनि समाप्त भएको होस् त पनि म तँलाई पुनः आजीवन आँखा दान गर्छु । तँलाई रोग मुक्त गरी सबै अङ्ग प्रदान गरूं तथा तलाई प्राप्त होऊं अर्थात् भेटुँ ।

जम जौरा जासे डरें मिटें कर्म के लेख ।
अदली अदल कबीर हैं, कुल के सतगुरू एक ।।

उपरोक्त उद्धरण मेरो जीवनमा पूर्णरूपले सत्य घटित भयो ।

म भक्त डाँ. ओमप्रकाश हुड्डा (C.M.O. – M.B.B.S., M.S. (Eye Specialist), १८ ए, सरकुलर रोड, रोहतकमा बस्छु । मेरो मोबाईल नं. ९८१३०४५०५० हो । मेरो जन्म १२ अप्रेल १९५३ मा गाँउ किलाई जिला-रोहतक मा भएको हो । मेरो पाँच कक्षा देखि बारह कक्षा सम्मको पढाई D.A.V. स्कुल र D.A.V. काँलेज अमृतसरमा भयो । D.A.V. स्कुल अमृतसरमा मेरो ठूलो दाई Librarian पदमा नियुक्त थिए । त्यहाँका जानकार मानिस दाईलाई मास्टरजी तथा मलाई मायाले सानो मास्टरजी भन्दथें । जब म छैठौं कक्षमा पढथें त्यस बेला एकजना महात्माले जो कि दुरग्याना मन्दिर अमृतसरमा सेवक थियो, ले मेरो हात हेरेर (हस्तरेखा) भन्यो कि सानो मास्टरजी तपाई डाक्टर बन्नु हुनेछ, तर तपाईको आयु मात्र 50 वर्ष छ । यो भन्दै उनलाई यो डर भयो कि केटा-केटीलाई यो सत्यता भनेर मैले गलत गरें । तर मैले महात्माको कुरालाई एउटा केटाकेटीको कुरा भनि सुने-नसुने झैं गरि दिएँ । म ठूलो भएर डाँक्टर बने साथै मैले M.B.B.S. / M.S. (Eye Specialist) पनि P.G.I.M.S. रोहतकबाट गरे ।

ठीक ५० वर्ष जब पूरा हुन लाग्यो अर्थात् १०/११ अप्रेल २००३ को राति १२ बजे तिर, त्यस दिन म रोहतकमा नै थिएँ । मेरो दुबै हातमामा पीडा र छातीमा भारीपना हुन शुरु भयो र हामी उपचारको लागि P.G.I.M.S. मा गयौं । यस अगाडी मलाई न त ब्लड प्रेशर थियो न त सुगरको बिमारी नै । मैले नाम लिनु भन्दा पहिले पच्चीस वर्ष लगातार धुम्रपान अवश्य गर्थे ।

त्यहाँ ड्युटीमा खटेका डाक्टरलाई मैले परिचय दिएँ कि H.C.M.S.I. (Group

A) श्रेणीमा S.M.O. पदमा खटेको छु । (त्यस समय S.M.O. वर्तमानमा C.M.O.) परिचय दिए पछि डाक्टरले तुरुन्त उचित जाँच गरी मेरो ईलाज शुरू गरि हाले र आई.सी.यू. मा शिफ्ट गर्दा सम्म मलाई सबै गति विधिहरू थाहा थियो । तर आई.सी.यू. मा शिफ्ट गर ेको केहि समय पछिबाट मलाई केहि थाहा भएन कि अनि फेरि के भयो । लगभग डेढ दुई घण्टा पछि मलाई यस्तो अनुभव भयो कि कालका दूतहरू मेरो चारै तिर घेरेर उँभिएका छन् र मलाई भन्दैछन् कि हिड तेरो समय पूरा भै सकेको छ, हामी तलाई लिन आएका छौं । मैले तिनीहरूलाई केहि भन्न पाएको थिइन कि त्यतिखेरै पूर्णपरमेश्वर कबीर साहेब मेरो सतगुरु तत्त्वदर्शी संत रामपालजी महाराजको रूपमा मेरो बेडको छेउमा प्रकट हुनु हुँदा ती कालका दूत जसका अनुहार डरलाग्दो र शरीर धेरै ठूलो थियो, महाराजजीलाई देख्ने बित्तिकै अदृश्य भए ।

मेरो सतगुरु देवले मलाई आशिर्वाद दिएर भन्नु भयो कि कबीर परमेश्वरले तिम्रो आयु आफ्नो कोटाबाट (आफ्नै शक्ति) बढाई दिनु भएको छ ताकि तिमी आफ्नो भक्ति पूर ा गरेर सतलोक जान पाउ । मैले रोएर भनें कि मालिक तपाई स्वयं नै परमेश्वर हुनु हुन्छ, तपाईले यस चोलामा आफूलाई लुकाई राख्नु भएको छ । परमेश्वर ! भक्ति पनि तपाई नै गर ाउनु हुन्छ । म भक्ति गर्ने को हूँ र ? यति भनेर मेरो आँखा खुले र मेरो आँखामा आँसु बाहेक केहि पनि थिएन । तीन दिन पछि जब I.C.U. बाट मलाई वार्डमा ल्याउन लगियो म उठेर आफै हिड्न लागे अनि एउटा डाक्टर कुदेर आएर मलाई समात्यो र भन्यो कि यो के गर्दै हुनु हुन्छ ? तपाईले हिड्नै हुदैन्, तपाईलाई हार्ट अटैक भएको छ ।

स्पेशल वार्डमा राखे पछि डाक्टरले मलाई भने कि हामी आश्चर्यचकित छौं कि १०/११ तारीकको राती तपाईको E.C.G./B.P. इत्यादि रिपोर्ट अनुसार तपाई न बाँच्ने स्थितिमा हुनुहुन्थ्यो तर बिहान तपाईको E.C.G. फेरि सामान्य शुरु भई सकेको थियो ।

मैले २५-१२-१९९९ मा तत्त्वदर्शी संत रामपालजी महाराजबाट नामदान लिएको थिएँ । यस भन्दा अगाडी म ब्रह्माा कुमारी, जैनी, राधा स्वामीको शिष्य थिएँ र D.A.V. School/College को छात्र हुनाले आर्य समाजको अमिट छाप म माथि थियो । गायत्री मंत्रको जप कयौं लाख पटक गरें होला । घरमा सैकडौं फोटो सबै देवी-देवताहरूका थिए । नामदान पछि सबै फोटोहरूलाई जल प्रवाह गरि दिएँ र सबै प्रकारको अन्य उपासना बंद गरि दिएँ, सतगुरु रामपालजी महाराजको आदेश अनुसार पूर्णपरमात्मा कबीर परमेश्वर (कविर्देव) को भक्ति शुरु गरें । किन कि सतगुरु भन्नु हुन्छ :-

'एकै साधै सब सधै, सब साधै सब जाए । माली सींचै मूल को, फले-फूले अघाए ।।'

एक कबीर परमेश्वरको भक्तिमा दृढ हुनाले र त्यो पनि मात्र तत्त्वदर्शी संतसँग नाम लिए पछि यो लाभ भयो कि संत रामपालजी महाराजजी महाराजले आफ्नो कोटाबाट मेर ो आयु बढाई दिनु भयो । यी कुराहरू म र मेरा परिवारका सदस्यहरूले P.G.I.M.S. मा कार्यरत डाक्टर र अन्य स्टाफहरूलाई भन्यौं तर उनीहरूको समझमा केहि पनि आएन । किन कि यी कुराहरू उनैले बुझ्ने छन् जसको चैनल परमेश्वर आँन गर्नु हुन्छ । अन्यथा

संभव छैन कि कोही यस ज्ञानलाई बुझ्न सकोस् ।

मैले २५-१२-१९९९ मा तत्त्वदर्शी संत रामपालजी महाराजबाट नामदान लिएँ त्यस बेला मलाई थाहा थिएन कि यही पूर्णब्रह्म कबीर साहेब जस्ताको त्यस्तै अवतार आउनु भएको छ । तर जब म सँग उपरोक्त घटना घट्यो तब मलाई विश्वास भयो कि -

मौंसा घटे न तिल बढे, विधना लिखे जो लेख । साचा सतगुरु मेट कर ऊपर मारें मेंख ।

कबीर परमेश्वर सशरीर संत रामपालजी महाराजको रूपमा आउनु भएको छ जो सच्चा सतगुरु हुनु हुन्छ र विधना (भाग्य) को पाप कर्म रूपी लेखलाई मेटेर आफ्नो शक्तिले नयाँ लेख लेखि दिनु हुन्छ ।

"भक्तमति शुशिलाका आँखा ठीक पार्नु"

यसै प्रकार मेरी धर्मपत्नी श्रीमती शुशीला हुड्डालाई ६-१२-२००४ मा दाहिने आँखाबाट दुई-दुई वटा वस्तुहरू देखिन शुरु भएको थियो । P.G.I.M.S. रोहतकमा सबै टेस्ट एम.आर.आई. तथा M.R.I. Angio graphy इत्यादि गराउने तथा सबै वरिष्ठ डाक्टर हरूलाई देखाएँ तथा ईलाज पनि गराएँ तर केहि लाभ भएन । प्राइवेट डाक्टर ईश्वर सिंह इत्यादिलाई पनि देखाए र पनि केहि लाभ भएन । यो सबै हामीले सतगुरुबाट आज्ञा लिए पछि गरेका थियौं तर जब दवाईहरूबाट कुनै लाभ भएन अनि हामीले सतगुरुसित प्रार्थना गऱ्यौं कि परमेश्वर तपाई आयु पनि बढाईदिनु हुन्छ भने तपाईलाई यो के मुश्किल छ र ? कृपया तपाई आफ्ना छोरा छोरीहरू माथि यो कृपा पनि गरि दिनुस् । सतगुरुदेवले कृपा गर्नु भयो कि शिरमा हात राख्ने बित्तिकै दाहिने आँखा बिल्कुल सीधा भै हाल्यो र दुई-दुई वटा वस्तु देखिन बंद भयो । जस्तो पहिले थियो बिल्कुल जस्ता को तस्तै भयो । अब यीनलाई पूर्णपरमात्मा पाप कर्महरूलाई जलाएर नष्ट गर्ने वाला भगवान नभनें अरू के भन्ने ? कृपया पाठक स्वयं पढेर विचार गरि निर्णय लिनुस् र चाँडो भन्दा चाँडो तपाई पनि मान-बडाई र शास्त्रविधि रहित साधनालाई त्यागेर सतलोक आश्रम करौंथामा आएर परम पूज्य सतगुरु र ामपालजी महाराजबाट नाम उपदेश लिएर आफू र आफ्नो परिवारको कल्याण गराउनु होस् । "सत साहेब"

प्रार्थी

धक्त डा. ओमप्रकाश हुड्डा ।

"तीन तापलाई पूर्णपरमात्मा नै समाप्त गर्न सक्नु हुन्छ"

भक्त रामकुमार ढाका (Ex. Headmaster M.A.B.ED.) को प्रमाण

म रामकुमार ढाका 'रिटायर हैडमास्टर दिल्ली' (M.A.B.ED.), गाउँ सुंडाना, जिला-रोहतक, हाल ठेगाना - आजाद नगर, रोहतकमा बस्छु । मेरो मोब. नं. - ९८१३८४४७४७ हो । सन्

१९९६ देखि मेरी पत्नी र दुदै छोरालाई एउटा भयङ्कर बिमारी थियो । यस बिमारीले गर्दा यती कमजोर भए कि दुवै छोराहरू भन्न लागे कि नोकरी गर्न सकिन्न किन कि यस बिमारीले गला रोकिन्थ्यो र साँस आउन बंद हुन्थ्यो, त्यहि बेला डाक्टर लिएर आउने र नशाको सुई लगाइदिने, तर रातिको ड्यूटीमा हुँदा कहाँ लैजाने, धेरै नै चिन्तित हुन जान्थे, हाकिम पनि मलाई बोलाउने गर्थे, उनीहरूलाई सुनाउँदा भन्थे कि ईलाज गराउ, जब घरमा हुँदा त डा. लाई राति दुई दुई पटक पनि आउनु पर्थ्यो, किन कि कहिले कसैको घरको सदस्यलाई त कहिले कसैलाई । यदि कसैलाई शंका छ भने डबल फाटक (ढाँट) मा डा. सचदेवाको पसल छ, सचदेवा साहबलाई सोध्नु कि मास्टरजी को घरमा कस्तो छ भनेर ?

जसले पनि जहाँ नेर भन्यो म त्यहि नेर गएँ - उत्तर प्रदेशमा कराना शामलीको नजिक, उत्तर प्रदेशमा खेखडा, राजस्थानमा बालाजी कयौं पटक, खाटूश्यामजी र कयौं ठाउँ जन्त्र-मन्त्र वालाहरूको मा, हरियाणमा त मैले कुनै यस्तो ठाउँ नै छोडिन, तर केहि फरक लागेन, करेला गाउँको नजिकै खेडा कंचनी, बोहतावाला, गोहनाको पास नगर, समचाना, सिकन्दरपुर, खिडवाली आदि अनेक ठाउँमा गएँ तथा लगभग तीन लाख रूपियाँ खर्च भयो तर केहि काम भएन ।

म थाके र मेरो परिवार बर्बाद हुन गये । मेरी पत्नीले मसँग भनिन कि मेरो जीवन समाप्त हुन लागेको छ तथा भक्त सुभाष पुत्र महेन्द्र पुलिस वाला जो संत रामपालको महिमा सुनाउछ मलाई त्यसै संतबाट नाम दिलाई दिनु । पहिले म कसैको कुरामा विश्वा गर्दिन थे तथा गुरु बनाउनु त धेरै नै हेय ठान्दथें । भन्ने गर्थे कि तेरो गुरु त म नै हूँ, मैले एम.ए.बी.एड. म भन्दा ठूलो गुरु को होला ? तर परिस्थितिहरूले मलाई विवश गरि दियो तथा मैले यो पनि स्वीकृति मेरी पत्नीलाई दिए हालें कि तिमी नाम लेउ । तिम्रो जीवन शेष छैन । किन कि त्यस बेला मेरी पत्नीको वजन ५० कि.ग्रा. मात्र थियो, पहिले ८० कि.ग्रा. वजन थियो । उठ्न बस्न पनि सक्तिन थी । हिड्डूल त परै जाओस् ।

मैले भने मरी त हालीस्, नाम अरु ली, ठीक छ, किन कि संत रामपालजी बाट नाम लिनको लागि भन्नलाई दुई तीन महिनामा सुभाष हाम्रो भतिजा आउँथ्यो, भन्थ्यो ठूलीआमा नाम लिनुस नत्र मर्नु हुनेछ । म भन्दथें कि कुनै डा. छोडिन, हामी बालाजी आदि सबै तान्त्रिकहरू कहाँ धक्का खाई सक्यौं त तिम्रो संत के लि रहन्छ ।

तर हार मानेर, कहीं कुरा बनेन अनि तब नाम दिन पठाई दिएँ । किन कि म पनि आफ्नो परिवारले आश्रममा जानलाई एकदम विरुद्ध थिएँ । १६ जनवरी २००३ मा नाम लिएँ र 'गहरी नजर गीता में' नामको पुस्तक साथ लिएर आए । एक महीनामा जसरी दीपकमा तेल हाल्दा यस प्रकार उज्यालो भई हाल्यो । हरेक महीना तीन किलो वजन बढन थाल्यो ।

तब ठूलो छोरालाई पनि नामैं नलिईकन ती आमाले नाम लिदा मात्रैमा राम्रो निन्द्रा लाग्न थाल्यो । अनी उसले आफ्नी पत्नीलाई नाम लिन लायो, फेरि मैले 'गहरी नजर गीता में' पुस्तक पढें, जब म पनि तल सम्म गये अनि थाहा पाए कि यस्तो ज्ञान कहिले पनि पढेको

वा सुनेको थिईन र मैले पनि अप्रेल २००३ मा नाम लिएँ । आज मेरो घरमा सबै केटा केटी ठूला देखि साना सम्मले नाम लि सकेका छन् ।

जब उ बिमारी हुन्थी तब सारा घर काँप्थ्यो, लडाई-झगडा, नोकरीमा विवाद, डाक्टरको आउने जाने या अस्पतालमा ईमरजेन्सीमा पुग्थ्यौ । आज हाम्रो घर स्वर्ग जस्तै छ र सतलोक जाने इच्छा छ ।

एक महीना पहिले सपनामा परमेश्वर कबीर साहेबजी गुडगाउँ सेक्टर ५७ मा प्लाँट (घडेरी) बुक गर्नु भयो, जब ड्रा निस्कियो त त्यही प्लाँट नम्बर थियो जुन सपनामा कबीर साहेबले भन्नु भएको थियो, बिहान समाचार पत्र पढदा त्यही प्लाँट नम्बर अलोट थियो ।

हामीहरूको मा यस्तो यस्तो बिमारी थियो कि कोही पनि त्यति दुःखी थिएन होला जति हामी थियौं अब संत रामपाल दासजी महाराजबाट उपदेश प्राप्त गरे पछि धेरै नै थोरै दिनहरूमा हामी धेरै सुखी छौं ।

मेरो घरमा 'जिन्न' (जिन्द) प्रकट भयो, त्यसले भन्यो म तपाईको आश्रममा जान्छु, सबै थोक हेरेर आउँछु, तर म शिशा भएको ठाउँमा जान्न जहाँ संतजी बसेर सत्संग गर्नु हुन्छ, किन कि मैले सबै कुराहरू थाहा छ, यदि त्यहाँ गये भने मेरो पिटाई हुनेछ यसैले म फर्केर बाहिर आई हाल्छु अनि तिमी कहि तान्त्रिकहरूसँग के, चाहे बालाजी जाओ, म भित्र जाँदै जान्न, बाहिर ने बस्नेछु, मलाई कोई पक्रिने वाला छैन् । मेरा साथी डरपोक थिएँ जो भागिहाले म जान्न, मलाई पढेर छोडिएको छ, मैले तेरो घर र तेरो छोरीको घरलाई तहस नहस गर्नु छ । म यस प्रकार पढेर छोडिएको हुँ कि एउटा पछि अर्को सबैको विनाशको नम्बर लाग्ने छ, चाहे कहिं पनि भाग ।

केहि दिन पछि त्यही प्रेत घरमा फेरि प्रकट भयो र कराई कराई बोल्न थाल्यो कहाँ छ तेरो गुरु रामपाल ? कहाँ छ तेरो मालिक कविर्दे (कबीर परमेश्वर) ? जहिले पनि प्रकट हुन्थ्यो मान्छेको जस्तै कुरकानी गर्दथ्यो । त्यसै बेला मेरो पत्नी हाम्रो घरम ाबनेको पूजा स्थलममा गई र डण्डवत प्रणाम गरिन् त्यसै बेला जिन्द (प्रेत) को पिटाई शुरु भयो अनि भन्न लाग्यो कस्तो पिटाई गरेको, यो पर्खाललाई अब लडाई दिन्छु । त्यसको दरो पिटाई भए पछिभन्न लाग्यो ऐया यो त पर्खाल होइन फलामको जाल हो, डण्डा हो । यो मालिक रामपालजी कहाँबाट आए यहाँ यो त बरवाला सत्संग गर्न गएका थिए (त्यस दिन संत र ामपालजी महाराज बरवाला जि. हिसारमा सत्संग गर्न जानु भएको थियो) म त यसैले आएको थिए कि मालिक यहाँ हुनु नै हुन्न ।

जिन्दले भन्यो कि म आएको थिए तिमीहरूलाई तहस नहस पार्न तर मेरो नै हालत खराब भयो । मलाई नर्कमा हाल्नेछौं, म गईहाल्छु, मलाई छुटाई देओ । करौंथा आश्रममा संत रामपालजी बस्नु भएको छ यीनलाई मानिस नसम्झिनु पूर्णपरमात्मा आउनु भएको छ । यीनलाई न छोडी दिनु, नत्र भने दुःख पाउने छौं । यसरी नै खेडा कचनी वाला पण्डित पनि इलाज गर्दथ्यो ।

जब म खेडा कंचनीमा पुँगे तब त्यो पंडितले भन्यो कि तपाईको परिवार एक पछि अर्को गर्दै खतम हुन जानेछ । मैले मानिन, यद्यपि शाहपुरमा नै भाईको छोरीको बिहे गराएको छ तथा त्यो पण्डित पनि शाहपुरको नै हो । अनि फेरि पण्डितजी ले हाम्रा चौधरीलाई भने कि रोहतकको चौधरी रामकुमार कहाँ धेरै खतरनाक बिमारी छ र सारा परिवार नष्ट हुन जानेछ । उनीहरूलाई बोलाएर ल्याउ। तब हाम्रो चौधरी साहबले बटेऊलाई मकहाँ पठाए । हाम्रा बटेऊ जिले सिंहले भन्यो र उसले साथ लिएर गयो । बोलाउन त सजिलो थियो तर इलाज धेरै मुश्किल भै हाल्यो । त्यसको काबूमा आउँदै आएन । मंगलबार र शनिबार रातिको बेला पाँच पाँच चौकियाहरू आउँथिए । उनीहरू उतारथ्यो र पोखरीमा हाल्थ्यो ।यो कार्यक्रम चार साल सम्म चल्दै रह्यो तर पछि नसक्ने भएर हाथ माथि उठाइदियो ।

म बोहतावाला (जीन्द) एउटा धामी कहाँ पुगे । उसले भन्यो कि तेरो बिमारी म काटी दिन्छु । तपाईको बिमारी मलाई थाहा छ । उसले हामीलाई कयौं पटक बालाजी पनि लिएर गयो, न त्यो धामीको काबूमा आयो र न उसको मन्दिरमा । किन कि मंगलबार र शनिबार चौकियोहरू आउनाले उसलाई यति दुःख दियो कि त्यसले पनि हात उठाईदियो, किन कि चौकियाहरू जब आउथे मलाई पनि खबर पुग्थ्यो कि राति ८ देखि २ बजे सम्म आगो बालेर, पानीको लोटा लिएर र लाठी लिएर जागै बस्ने हो । यो कार्यक्रम सन् १८८६ देखि २००२ सम्म चलि रह्यो । बोतावाले कहाँ जब चौकी आयो त त्यसमा एउटा पर्ची (चिट) भेटिएको थियो बोतावाले धामीलाई भनेको थियो कि बीचबाट हट तलाई पचास हजार रूपैया दिनेछौं, नत्र तेरो पनि हलत ठीक हुने छैन । उसले डरको कारण मलाई नाई भन्दियो । म दिनमा दिल्ली नोकरी गर्न जाने र रातिमा पहरा दिन्थे । कहिले रातिमा डा. लाई बोलाएर ल्याउने । मेरो धेरै नै दुर्दशा थियो । म माथिको कामबाट तथा सारा परि वार बिमारीले धेरै दुःखमा थिए । कसैलाई भन्थे त मजाक उडाउथें, कसैले पनि साथ दिएनन । धेरै पैसा (लगभग ३ लाख) खर्च भयो ।

मेरी पत्नी चांदकौरलाई थाईराइड भएको थियो । जनवरी २००३ मा डा. ओ.पी. गुप्ताले थाईराईडको लागि तिमारपुर, दिल्ली अस्पतालमा भर्ती गराउनको लागि मार्क गरि दियो । तर त्यहाँ न गएर म मैडिकलमा डा. चुग यसको स्पेशलिस्ट थियो । उसबाट ईलाज गराइयो, यसले भन्यो जीवन भरी दवाई खानु पर्नेछ, तर अब २००३ मा नाम लिए पछि दवाई बिल्कुल समाप्त भै गयो । मैले डा. चुगलाई पनि चेक गराए त छक्क परे यो कसरी भयो, सबै कुरा बतायौं ।

अब मेरो छोरा र मेरी पत्नीको सबै बिमारी बन्दी छोडले ठीक पारिदियो । टूलो छोर ाको नाम सुरेन्द्र कुमार तथा सानोको मनोज कुमार हो । दुवै हरियाणा पुलिसमामा नोकरी गर्छन् । जब उनीहरू दुवै त्यस जिन्द भूतबाट ग्रस्थ थिए व घालले पनि उनीहरू माथि कयौं पटक अटैक गऱ्यो, तर नाम उपदेश लि राखेको थियो । यसैले उनीहरूलाई परमात्मा कबीर साहिबले बचाउनु भयो ।

तत्त्वदर्शी जगतगुरु संत रामपाल महाराज हाम्रो लागि नै अवतरित हुनु भएको हो

किन कि जुन परिवारमा दुई छोरा दुवै नोकरीमा र दुवै माथि जिन्द भएको अब त्यस घर मा कस्तो होला । जुन आईमाईको दुवै छोरा माथि यस प्रकारको खिलवाड हुनु अनि आफैमा पनि जिन्द भएमा त फेरि जिन्दगी कस्ता होला ? जो मान्छे करौंथा आश्रमको बारेमा ज्ञान आर्जित गर्दैन ती मानिस अध्यौंरोमा नै छन् । किन कि पढनको लागि दिमाग दिएको छ, पढनुहोस् र सोच्नुहोस् कि वास्तविकता के हो ?

हाम्रो परिवार बर्बाद भै सकेको थियो । मेरो केटा केटी र मेरी पत्नी जब ठीक भए त्यसै बेला मैले आफूलाई सतगुरु रामपालजी को चरणमा समर्पण गरि दिए । मेरो केहि पनि हैन । यो तन, मन, धन सबै गुरुजी को चरणमा समर्पित गर्दछु ।

मेरी छोरी ज्वाईले पनि नाम लिए । आज मेरी छोरीको घर पनि स्वर्ग भएको छ । मेरो ज्वाई रक्सी (शराब) पिउथ्यों, उसले त्यो रक्सी पनि त्याग्यो । मेरी छोरीको प्रमोसन, प्लाँट (घडेरी), घर आदि केहि दिनहरूमा नै प्राप्त भै हाले तथा सबैको मौज भै रहेको छ ।

सन् २००३ मा बन्दी छोड गुरु रामपालजी महाराजले हाम्रो पाप कर्म रूपी सुकेको घाँसको थुप्रोलाई सतनाम रूपी आगोले जलाएर नष्ट गरि दियो । न कुनै गंडा, न कुनै कण्ठी, न डोरी, न राख, न ताबिज, औंठी आदि केहि हैन, बन्दी छोडको मंत्र (नाम उपदेश) मात्रैले सबै रोग नष्ट भै हाले । मंत्र त मोक्ष प्राप्तिको लागि सबै बन्धनहरूबाट छुटकारा पाएर सतलोक लैजान हो, यो सबै बिमारीहरू त त्यत्तिकै कविर्देवको कृपाले नै समाप्त हुन जान्छ । यदि यस्तो न हुँदो हो त भक्तिबाट विश्वास उठ्न जाने छ । अब हामी धेरै सुखी छौं अब चाहे कोई केहि पनि गरोस्, हाम्रो घरमा केहि हुन सक्तैन, किन कि हामी बन्दी छोड कबीर साहेबका हंस हौं, उनको चरणमा छौं । म पनि मान्दिन थें, यी कुराहरूलाई बकवास भन्थे, तर जब एउटा पछि अर्कोलाई डाक्टर कहाँ लै जान्थे तथा बिमारीमा पैसा पनि लाग्यो, दुःख पनि भयो, अनि आँखा खुल्यो वास्तवमा नै जालमा फसाएर राखेको छ । यसैले आफ्नो यस भ्रमलाई बिर्सि दिनु कि भूत-प्रेत केहि छैन । म भन्छु कि बकवास हैन यो कुरा वास्तवमा हो नै किन कि मरोडमा मैले आफ्नै घरलाई बरबाद गरिदिन्थे होला । यसैले म सबै पाठकहरूसँग प्रार्थना गर्छु कि तपाई पनि आफ्ना समस्त दुःखहरूबाट छुटकारा पाउन र सत्यभक्ति गर्नको लागि सतलोक आश्रम करौंथामा परम पूज्य संत रामपालजी महाराजबाट सित्तैमा उपदेश प्राप्त गरेर आफ्नो मनुष्य जीवनलाई सफल बनाउनु होस् ।

प्रार्थी
हेड मास्टर रामकुमार
(एम.ए.बी.एड.)

उपरोक्त केहि भक्तात्माहरूको आत्म कथाहरू तपाई पढनु भयो । यस्ता यस्ता भक्त हजारौं-लाखौंछन् जो आफ्नो आत्म कथा पुस्तकमा लेखाउन चाहन्छन् । तर यहाँ स्थानको अभावले हामी कुछेक भक्तहरूको आत्म कथा मात्र लेख्न पायौं । यदि सबै भक्तहरूको आत्म कथा हामी लेख्न बस्यौं भने शायद सैकडौं पुस्तक छापिन्छ । यसैले

समझदार व्यक्तिलाई इशारा नै काफी हुन्छ ।

भक्तिमा भेद : भक्ति भक्तिमा धेरै भेद हुन्छ । तपाई चाहे कुनै देव/देवी को भक्ति गर्नुस् त्यसको फल अवश्य पाइन्छ जो कि नाशवान हुनेछ तर मुक्ति हुँदैन र पाप कर्म पनि समाप्त हुँदैन जस्लाई भोग्नको लागि पटक पटक जन्म लिई रहनु पर्नेछ । मुक्ति त मात्र पूर्णसंतको शरणमा गएर अर्थात् उनीबाट नाम उपदेश लिएर पूर्णपरमात्माको भक्ति गरेर मात्र पाइन्छ अन्यथा पाइन्न ।

ये संसार समझदा नांही, कहंदा श्याम दुपहरे नूं ।
गरीबदास ये वक्त जात है, रोवेगो यस पहरे नूं ।।

कबीर साहेबको कालसँग वार्ता

जब परमेश्वरले सबै ब्रह्मण्डहरूको रचना गर्नु भयो र आफ्नो लोकमा विश्राम गर्न लाग्नु भयो । त्यस पछि हामी सबै कालको ब्रह्मण्डमा बसेर आफूले गरेको कर्मदण्ड भोग्न थाग्यौं र धेरै दुःखी बस्न लाग्यौं । सुख र शान्तिको खोजीमा भटकिन् लाग्यौं र हामी आफ्नो निज घर सतलोकको याद सताउन थाल्यो तथा त्यहाँ जानको लागि भक्ति प्रारम्भ गरे । कसैले चारै वेदहरू कंठस्थ गरे भने कसैले उग्र तप गर्न थाले र हवन यज्ञ, ध्यान, समाधी आदि क्रियाहरू शुरु गरे, तर आफ्नो निज घर सतलाक जान सकेनन् किनभने उपरोक्त क्रियाहरू गर्नाले अगाडीको जन्ममा राम्रो समृद्ध जीवन प्राप्त भएर (जस्तै राजा-महाराजा, ठूलो व्यापारी, अधिकारी, देव-महादेव, स्वर्ग-महास्वर्ग आदि) फर्केर लाख चौरासी भग्न थाले । धेरै नै चिन्तित (दुःखीत) भई रहन थाले र परमपिता परमेश्वरसँग प्रार्थाना गर्न लागे कि हे दयालु ! हामीलाई निज घरको बाटो देखाउनुस । हामी हृदय देखि हजुरको भक्ति गर्छौ । तपाई हामीलाई दर्शन किन दिनु भइरहेको छैन् ?

यो वृतान्त कबीर साहेबले धर्मदासजी लाई सुनाउदै भन्नु भयो कि धर्मदास यी जीवहरूको पुकार सुनेर म आफ्नो सतलोक देखि सहजदासको रूप बाएर काल लोकमा आए । तब एक्काइसौं ब्रह्मण्डमा जहाँ कालको निज घर छ त्यहाँ तप्तशिलामा जीवहरूलाई भुटेर सुक्ष्म शरीरबाट गंध निकालिदै थियो । म पुगे पछि ती जीवहरूको जलन समाप्त भै हाल्यो । उनहिरूले मलाई देखेर भने हे पुरुष ! तपाई को हो ? हजुरको दर्शन मात्रले नै हामी बडो शान्तिको आभास भै रहेको छ । मैले भने कि म पारब्रह्म परमेश्वर कबीर हुँ । तिमी सबै जीव मेरो लोकबाट आएर काल ब्रह्मको लोकमा फस्यौं । यो काल दिनहुँ एक लाख मानवका सुक्ष्म शरीरबाट गंध निकालेर खान्छ र पछि नाना थरिका योनिहरूमा दण्ड भोग्नको लागि छोडी दिन्छ । तब ती जीवात्माहरू भन्न लागे हे दयालु परमेश्वर ! हामीहरूलाई यस कालको जेलबाट छुटाउनु होस् । मैले भने कि यो ब्रह्मण्ड कालले तीन पटक भक्ति गरेर मबाट प्राप्त गरेको हो जो तिमीहरू यहाँ सब वस्तुहरूको प्रयोग गरि र हेका छौं यो सबै कालको हो र तिमी सब आफ्नै इच्छाले घुम्नको लागि आएका हौं । यसैले

अब तिमीहरू माथि बह्मको धेरै ऋण भै सकेको छ र त्यो ऋण मेरो सच्चा नामको जपको उत्रिन सक्दैन ।

जब सम्म तिमी ऋण मुक्त हुन सक्तैनौं तब सम्म तिमी काल ब्रह्मको जेलबाट बाहिर जान सक्तैनौं । यसको लागि तिमीहरूले मबाट नाम उपदेश लिएर भक्ति गर्नु पर्नेछ । तब म तिमीहरूलाई छुटाएर लैजाने छु । हामी यो वार्ता गर्दै थियौं कि त्यहाँ नेर काल ब्रह्म प्रकट भयो र क्रोधित भएर म माथि हमला गर्‍यो । मैले आफ्नो शब्द शक्तिले उसलाई मुर्छित गरि दिए । अनि फेरि केहि समय उपरान्त त्यो होसमा आयो । मेरो चरणमा परेर क्षमा याचना गर्न लाग्यो र भन्यो कि तपाई म भन्दा ठूलो हुनु हुन्छ, म माथि केहि दया गर्नुहोस् र यो भन्नुहोस् तपाई मेरो लोकमा किन आउनु भएको हो ? अनि मैले काल पुरूषलाई भने कि केहि जीवआत्माहरू भक्ति गरेर आफ्नो निज घर सतलोकमा फर्किन चाहन्छन् । उनीहरूले सतभक्ति बाटो भेटी रहेका छैनन् । यसैले यी भक्ति गरेर पनि यसै लोकमा र हिरहन्छन् । म उनीहरूलाई सद्भक्ति मार्ग भन्नलाई र तेरो भेद दिनको लागि आएको हुँ कि त काल होस्, एक लाख जीवहरूको आहार गर्छस् र सवा लाख जीवहरू उत्पन्न गर्छस् तथा भगवान बनेर बसेको छस् । म यीनीहरूलाई भन्नेछु कि तिमीहरू जसको भक्ति गर्छौ त्यो भगवान हैन, काल हो । यती सुन्ने बित्तिकै काल बोल्यो कि यदि सब जीव फर्केर ग एभने मेरो भोजनको के हुन्छ ? म भोकै मर्नेछु । तपाईलाई मेरो प्रार्थाना छ कि तीन युगहरूमा जीव कम संख्यामा लानुहोस् र सबैलाई मेरो भेद न दिनु कि म काल हुँ, सबैलाई खान्छु । जब कलियुग आउँछ चाहे जति जीवहरूलाई लग्नुहोला । यो वचन कालले मबाट प्राप्त गर्‍यो । कबीर साहेबले धर्मदासलाई अरु सुनाउदै भन्नु भयो कि सतयुग, त्रेतायुग, द्वापरयुगमा पनि म आएको थिए र थुप्रै जीवहरूलाई सतलोक लिएर गए तर यसको भेद बताइन । अहिले म फेरि कलियुगमा आएको छु र कालसँग मेरो वार्ता भयो । काल ब्रह्मले मलाई भन्यो कि अब तपाई जति सुकै जोर लगाउनुस्, तपाईको कुरा कसैले सुन्दैन । प्रथम त मैले जीवलाई भक्तिको लायक नै छाडेको छैन् । उनीहरूमा बीडी, सिगरेट, रक्सी (शर ाब), मासु आदि दुर्व्यसनमा लगाई यीनीहरूको वृत्तीलाई नै बिगारी दिएको छ । नाना-थरीको पाखण्ड पूजामा जीवात्माहरूलाई लगाइएको छ । दोस्रो कुरा य हुनेछ कि जब तपाई आफ्नो ज्ञान दिई फर्केर आफ्नो लोकमा जानु हुनेछ तब म (काल) आफ्नो दूत पठाएर तपाईको पंथ जस्तै मिल्दो-जुल्दो बारह पंथ चलाएर जीवहरूलाई भ्रमित गरी दिनेछु । महिमा सतलोकको गर्नेछन्, तपाईको ज्ञान कथाउने छन् तर नाम-जप मेरो गर्नेछन्, जसको परिणमस्वरूप मेरा नै भोजन बन्नेछन् । यो कुरा सुनेर कबीर साहेबले भन्नु भयो कि तिमी आफ्नो कोशिश गर्नु, म सतमार्ग बताएर (देखाएर) नै फर्किनेछु र जो मेरो ज्ञान सुन्छ त्यो तेरो भ्रममा कहिले पर्ने छैन् ।

सतगुरु कबीर साहेबले भन्नुभयो कि हे निरंजन ! यदि मैले चाहे भने तेरो सबै खेललाई क्षणमै समाप्त गर्न सक्छु तर यसो गरेमा मेरो वचन भङ्ग हुनेछ । यो सोचेर म आफ्ना प्यारा हंसहरूलाई यथार्थ ज्ञान दिएर शब्दको बल प्रदान गरेर सतलोक लैजाने छु

र भन्नु भयो कि -

सुनो धर्मराया, हम संखो हंसा पद परसाया ।
जिन लीन्हा हमरा प्रवाना, सो हंसा हम किए अमाना ।।

(पवित्र कबीर सागरमा जीवहरूलाई भुल-भुलैयामा राख्नको लागि तथा आफ्नै भोक मेटाउनको लागि तरह-तरहको तरिकाहरूको वर्णन)

द्वादस पंथ करूं मै साजा, नाम तुम्हारा ले करूं अवाजा ।
द्वादस यम संसार पठहो, नाम तुम्हारे पंथ चलैहो ।।
प्रथम दूत मम प्रगटे जाई, पीछे अंश तुम्हारा आई ।।
यही विधि जीवनको भ्रमाऊं, पुरुष नाम जीवन समझाऊं ।।
द्वादस पंथ नाम जो लैहे, सो हमरे मुख आन समै है ।।
कहा तुम्हारा जीव नहीं माने, हमारी ओर होय बाद बखानै ।।
मैं दृढ फंदा रची बनाई, जामें जीव रहे उरझाई ।।
देवल देव पाषन पूजाई, तीर्थ व्रतजी-तप मन लाई ।।
यज्ञ होम अरू नेम अचारा, और अनेक फंद में डारा ।।
जो ज्ञानी जाओ संसारा, जीव न मानै कहा तुम्हारा ।।

(सतगुरु वचन)

ज्ञानी कहे सुनो अन्याई, काटो फंद जीव ले जाई ।।
जेतिक फंद तुम रचे विचारी, सत्य शबद तै सबै बिंडारी ।।
जैन जीव हम शब्द दृढावै, फंद तुम्हारा सकल मुकावै ।।
चौका कर प्रवाना पाई, पुरष नाम तिहि देऊं चिन्हाई ।।
तके निकट काल नहीं आवै, संधि देखी ताकहं सिर नावै ।।

उपरोक्त विवरणबाट सिद्ध हुन्छ कि जो अनेक पंथ चलेका छन् । जोसँग कबीर साहेबद्वारा भनिएको सतभक्ति मार्ग छैन ती सबै काल प्रेरित हुन । अतः बुद्धिमानलाई चाहियो कि सोच-विचार गरी भक्ति मार्ग अपनाउन किनभने मनुष्य जन्म अनमोल छ, यो पटक-पटक पाइदैन । कबीर साहेब भन्नु हुन्छ कि —

कबीर मानुष जन्म दुर्लभ है, मिले न बारम्बार ।
तरूवर से पत्ता टूट गिरे, बहुर न लगता डारि ।।

"विश्व विजेता सन्त"

(संत रामपालजी महाराजको अध्यसतामा हिन्दुस्तान विश्व धर्मगुरूको रूममा प्रतिष्ठित हुनेछ ।)

संत रामपालजीको विषयमा नास्त्रेदमस को भविष्वाणी

फ्रांस देशको प्रशिद्ध भविष्य वक्ता नास्त्रेदमस ले सन्(इ.स.) ५५५ मा एक हजार श्लोकहरूमा भविष्यको सांकेतिक सत्य भविष्यवाणी लेखेको छ । एक एक सय श्लोकहरूको दश शतक वनाएको छ । जसमा अहिले सम्म सबै सिद्ध भएका छन ।

हिन्दु सनातनमा सत्य भईसकेका भविष्य वाणीहरू मध्य

१. भारतको प्रथम महिला प्रधानमन्त्री धेरै प्रभावशाली र कुसल हुनेछ । (यो संकेत स्व. श्रीमती इन्दिरा गान्धी तिर छ) र उनको मृत्यु निकटतम रक्षकद्वारा हुनेछ भनी लेखिएको थियो जो सत्य भयो ।

२. त्यस पछि उहाँकै छोरो उसको उक्तराधिकारी हुनेछ । त्यो धेरै कम समय सम्म राज्य गर्नेछ र आकस्मिक मृत्युको प्राप्त हुनेछ । जो सत्य शिद्ध भयो ।(पूर्व प्रधानमन्त्री स्व. श्री राजिव गान्धिको विषयमा)

३. संत रामपालीजी महाराजको विषयमा भविष्यवाणी जो नास्त्रेदमसजीले विस्तार पूर्वक लेख्नुभएको छ ।

क) आफ्नो भविष्यवाणी शतक ५ को अन्त शतक ६ को सुरूमा नास्त्रदमसजीले लेख्नुभएको छ कि आज अर्थात् इ.सन १५५५ बाट ठिक ४५० वर्ष पश्चात अर्थात् सन २००६मा एक हिन्दु संत (सायस) प्रकट हुनेछ । अर्थात् सम्पूर्ण जगतमा उनको चर्चा हुनेछ । त्यस वेला त्यस हिन्दु धार्मिक सन्तको आयु ५० र ६० बर्षको बिच हुनेछ । पर मेश्वरले नास्त्रदमस लाई सन्तरामपालजीले महाराजको उधड उम्रको सरिरलाई साक्षात्कार गराएर चलचित्र जस्तै सम्पूर्ण घटनालाई देखाउनु र सम्भाउनु भयो । श्री नास्त्रदमसजीले १६ औं शदीलाई प्रथम शतक भएको छ । यसरी पाँच वा शतक २० सौं सदि भएको भयो । नास्त्रेदमसजीले भन्नुभयो कि त्यो धार्मिक हिन्दु नेता अर्थात् संत (Chyren शायरन) पाँचौ शतकको आखिरी वर्षमा अर्थात् इ.सन् १९९९मा घर घर सत्संग गर्ने काम त्यागेर अर्थात् चौकठ (गटे+ढोका) पार गरि बाहिर आउने छ । र आफ्नो अनुयायीहरूलाई शास्त्रविधि अनुसार भक्तिमार्ग बताउनु हुनेछ । त्यस महान संत ले वनाएको बाटोद्वारा अनुयाइहरूलाई अद्वितिय आध्यात्मिक र भौतिक लाभ हुनेछ । त्यस तत्त्वद्रष्टा हिन्दुसंतद्वारा वताइएका त्रास्त्र प्रमाणित तत्त्वज्ञानलाई संभ्केर परमात्मा चाहने श्रद्धालुहरू यसरी अचंमित हुनेछन् जसरी कोहि गँहिरो निदबाट जागेको होस् । त्यसतत्त्वद्रष्टा हिन्दुसंतद्वारा सन् १९९९ मा संचालित आध्यात्मिक नास्त्रदमसजीले १६ औं क्रान्ति ई.स. २००६ सम्म चल्नेछ । तव सम्म धेरै संस्थामा परमात्मा चाहने भक्तहरू तत्त्वज्ञान संभ्केर अनुयायी भै सुखि वनि सकेका हुनेछन् ।

तत्पश्चात त्यस स्थानको चौकठ (गेट) भन्दा बाहिर पनि आउने छन् र २००६ बाट स्वर्ग युग प्रारम्भ हुनेछ ।

नोटः- प्रिय पाठक गयण कृपया पढनुहोस् निम्न भविष्य वाणी जो फ्रांस देशवासी श्री नास्त्रदमसले गर्नु भएको थियो । जसको विषयमा मद्रासको एक ज्योतिष शास्त्री के. एसं कृष्णामूर्ति ले भन्नु भएको छ कि श्री नास्त्रेदमसजीद्वारा सन् १५५५ मा लिखित भविष्यवाणीहरूको यथार्थ अनुवाद सन् १९९८ मा महाराष्ट्रको एक ज्योतिष शास्त्रीले गर्ने छ । त्यो ज्योतिष शास्त्रीद्वारा यथार्थ अनुवादित पुस्तकबाट अनुवाद कर्ताको उनकै शब्दमा पढनुहोस ।

१. (पृष्ट ३२, ३३ मा हिन्दीबाट नेपाली अनुवादः-

पर्ख स्वर्ण युग (राम राज्य) आईरहेको छ । एक अधेड उम्रको उदार, अद्धितिय, महासत्ता अधिकारी भारत मात्र होइन, सम्पूर्ण पृथ्वीमा स्वर्णयुग ल्याउनेछ । र आफ्नो सनातन धर्मको पुनउत्थान गरि यथार्थ भक्तिमार्ग वताएर सर्व श्रेष्ठ हिन्दू राष्ट्र वनाउनेछ । त्यस पछि ब्रह्मदेश, पाकिस्तान, वंगला, श्रलंका, नेपाल तिब्वत(तिबेत) अफ्गानस्तान, मलाया आदि देशहरूमा उहि सार्वभौम धामिक नेता हुनेछ । सत्ताधारी चांडाल चौकरीहरू माथि उनको सत्ता हुनेछ । त्यो नेता (सायरन) दुनियाँलाई थाहा हुनेछ बस हेर्दै जाउ ।

२.(पृष्ठ ४० मा लेखिएको छ) पर्ख, राम राज्य(स्वर्णयसग) आईरहेको छ । इ.स. १९९९ को जुन देखि इ.स. २००६ सम्म चलीरहने उत्क्रान्तिमा स्वर्ण युगको उत्थान हुनेछ । हिन्दुस्तानमा उद्य हुनेवाला ताराणहार शायरन दुनियामा सुख समृद्धि र शान्ति प्रदान गर्नेछ । नास्त्रेदमसजीले निसन्देह भन्नु भएको छ कि प्रकट हुने शायरन (Chyren) अहिले ज्ञान छैन तर त्यो क्रिश्चन अथवा मुसलमान निश्चित होइन । त्यो हिन्दू नै हुनेछ र म नास्त्रेदमस अहिले छाती ठोकेर उसको लागि गर्व गर्छु । किन कि त्यो दिब्य स्वतन्त्र सुर्य शायरन को उदय हुने वित्तिकै सवै पहिलेका विद्वान भनिने महान नताहरूले निष्प्रम भएर उसको सामुन्ने नम्र वन्नु पर्नेछ । त्यो हिन्दुस्तानी महान तत्त्वद्रष्टा संत सवैलाई अभुतपुर्व राज्य प्रदान गर्नु हुनेछ । त्यो समान कायदा समान नियम वनाउने छ । स्त्री-पुरूषमा अमिर गरिबमा जाति र धर्ममा कुनै भेदभाव राख्ने छैन कसै माथि अन्याय हुन दिन छैन । त्यस तत्त्वदर्शी संतलाई सवै जनताले विषेश सम्मान गर्नेछन । आमा-बुवा आदरणिय हुन्छन नै तर आध्यात्मिकता र पवित्रता को आधारमा त्यस शायरन(तत्त्वदर्शी संत) को आमा बाबु भन्दा पनि छुट्टै श्रद्धाको स्थान हुनेछ । नास्त्रेदमस स्वर्ग ज्यू वंशको थियो तर पनि नास्त्रेदमसले निः सन्देह भनेको छ कि प्रगट हुनेवाला शायरन मात्र हिन्दु नैहुनेछ ।

३. (पृष्ट ४१ मा) :- सवैलाई समान कायदा, नियम, अनुशासन पालन गराएर सत्य पथमा ल्याउने छ । म (नास्त्रेदयस) एउटा कुरा निर्विवाद सिद्ध गर्छु कि त्यो शायरन(धार्मिक नेता) नयाँ ज्ञान आविष्कार गर्नु हुनेछ । त्यो सत्यमार्ग द र्शन गराउने तारणहार एरिया खण्डमा जुन देशमा जन्म लिनेछ । त्यो न क्रिश्चन, न मुस्लिम, न ज्यू, हुनेछ, त्यो निः सन्देह हिन्दु नै हुनेछ । अन्य भुत पूर्व धार्मिक नेताहरू भन्दा महतर बुद्धिमान हुनेछ र अजेय होला । (नास्त्रेदमस भविष्यवाणीको शतक ६ श्लोक ७० मा महत्वपूर्ण संकेत संदेश

वताई रहेको छ ।) उनी सित सबै प्रेम गर्नेछ । उसको वोलवाला रहनेछ । उसको भए पनि हुन्छ । कसैले पनि अपकृत गनै सोच्ने छैन । उसको नाम र किर्ती त्रिखण्डमा गञ्जयमान अर्थात् आसमानहरू भन्दा पारी उसको महिमा को वोल वाला हुनेछ । अहिले सम्म अज्ञान निन्द्रमा गँहिरो सुतेका समाजलाई तत्त्व ज्ञानको रोशनीले जगाउने छ ।सवै मानव समाज जर ुराएर जाग्ने छ । उनले वताएको त त्वज्ञान को आधारमा भक्ति साधना गर्नेछ । सर्व समाजबाट सत्य साधना गराउनु हुनेछ । यस क्रुर निरिह भुमि (काल लोक) बाट मुक्त गर ाउनु हुनेछ । यो शब्द आफै बोल्ने छ ।

४. (पृष्ट ४२, ४३) :- यो हिंसक क्रुर चन्द्र (महाकाल) को हो , कहाँ हो? यो कुर ा शायरन (तत्त्वदर्शी संत) ले नै बताउने छ । त्यो क्रुरचन्द्रबाट त्यो Chyren (शाइरन) नै मुक्त गराउने छ । शायरनको (तत्त्वदर्शी संतको) कार्यकालमा यस भूतलको पवित्र भूमि (हिन्दुस्तान) मा स्वर्गयुग अवतरण हुनेछ। फेरि यो पुरै विश्वमा फैलिने छ । त्यो विश्व नेता र उनको सद्गुणहरूको उनी पछि पनि महिमा गुणगान गरिनेछ । उनको मनको शालिनता, विनम्रता , उदारताको यति अधिक वोल-वाला हुनेछ कि यस भन्दा अगाडी शतक ६ श्लोक ७० को (आखिरी) अन्तिम पंक्तिमा गरिएको उल्लेख कि आफ्नो शब्द आफै बोल्ने छ ।र शायरन कै जुवान भन्दै छ कि शायरन आफ्नो वारेमा तिनवटै शब्द वोल्नु हुन्छ एक विजयी ज्ञाता यो संग कुनै अन्य विशेषण न जोडियोस , मलाई मंजुर हुने छैन (यो पृष्ठ ४२ वाला ४ मा उल्लिखित वाणी शतक ७ श्लोक ७१ छ) हिन्दु शायरन आफ्नो ज्ञानले झल्मल्ल पार ेका अत्यन्तै उत्कृष्ट विधान (तत्त्वज्ञान) फेरी विना सर्त उजागर गराउनु हुनेछ । (chyren will be chife of the world , loved feared and unchallenged) र मानवी संस्कृती निर्धक सजाउनु हुनेछ । यसमा संदेह छैन । अहिले कसैलाई थाहा छैन । तर आफ्नो समयमा जसरी नर सिंह एक्कासी प्रकट भएको थियो त्यसरी नै त्यो विश्व महान नेता (Great chyren) आफ्नो शुद्धतर्क अचुक आध्यात्मिक ज्ञान र भक्ति तेजले विख्यात हुनेछ । म (नास्त्रेदमस) अचंभित छु । म न त उसको देश (जहाँबाट अवतरित हुनेछ अर्थात् सतलोक देश) लाई न उसलाई जान्दछु , म उसलाई सामुन्ने देखि पनि रहेको छु , उसको महिमा लाई कसैले शब्दमा तुलना गनृ सक्दैन । मात्र उनलाई Great Children (महान धार्मिक नेता) भन्दछु । आफ्नो भाई बन्धुहरूको दिन रातको कठिन समस्याबाट दुःखीत हुँदै , स्वतन्त्र ज्ञान सूर्यलाई उदय गर्दै आफ्नो भक्ति तेज ले जगको तारणहार पाँचौ शतक (२० सौ शदिको अंतिम वर्षमा) को अन्तमा ई. सन १९९९ अधेड उमेरमो विश्वको महान नेता जस्तै तेजस्वि सिंह मानव (Great chyren) विहवल अवस्थामा घरको चौकठ (ढोका) बाट वाहिर आउदै मेरो (नास्त्रेदमस को) मनको भेद लीरहेको छ । र म उसको स्वागत गर्दे आश्चर्य चकित भई रहेको छु । उदास पनि भई रहेको छु । किन कि उनको विषयमा दुनियालाई ज्ञान नभएको कारण मेरो शायरन(तत्त्वदर्शी संत) उपेक्षाको पात्र बन्दैछ। मेरो (नास्त्रेदमस) चितभेदक भविष्य वाणीलाई र त्यस वैश्विक सिंह मानवलाई उपेक्षा नगरौं । उनी प्रकट भए पछि र उसको तजस्वि तत्त्व ज्ञान रूपी सूर्य उद्य हुनाले आदर्शवादी श्रेष्ठ

ब्यक्तिहरूको पुनरूत्थान र स्वर्णयुगको प्रभात शतक ६ मा आज ई.स. १५५५ देखि ४५० वर्ष पछाडि अर्थात् २००६ मा (१५५५+४५० वरावर २००५ पछि अर्थात् २००६ मा) सुरूवात हुनेछ । यस कृतार्थ सुरूवात को म नास्त्रेदमस) द्रष्टा भैरहेको छु ।

५. (पृष्ट ४४,४५,४६) :- (नास्त्रेदमस शतक ।श्लोक ५० मा फेरि प्रमाणित गर्नु हुन्छ ।) तिन तिर सागरले घेरिएको द्विप(हिन्दुस्तान देश) मा त्यस महान संत को नन्म हुनेछ । त्यस वेला तत्त्वज्ञानको अभाव ले अज्ञान अध्यारोमा होला । नौतिकताको पतन भएर हाहाकार मचेको हुनेछ । त्यो शायरन (धार्मिक नेता) गुरूवर अर्थात् गुरूजी को वर (श्रेष्ठ) मानेर आफ्नो साधना गर्नेछन् । र गराउने छन् । त्यो धार्मिक नेता (तत्त्वदर्शि संत) आफ्नो धर्मवल अर्थात् भक्ति को शक्तिले र तत्त्वज्ञानद्वारा सर्व राष्ट्रहरूलाई नतमस्तक गर ाउने छ । एसियामा उसको प्रचारमा बाधा गर्नु पागलपन हुनेछ । (शतक श्लोक ५)

(नोटः- नास्त्रेदमसको भविष्य वाणी फ्रांसको भाषामा लेखिएको थियो । पछाडी एक पाल ब्रन्टन नाउँको अंग्रेजले यस नास्त्रेदमसको भविष्यवाणी सैन्चुरी ग्रन्थलाई फ्रांसमा केहि वर्ष सम्म रहेर संभ्र्यो, फेरि अंग्रेजी भाषामा लेख्यो उसले गुरूवर शब्दलाई (वृहस्पति) गुरूवार अर्थात् थर्स्डे संभ्रेर खेखि दियो कि उनले आफ्नो पूजाको आधार वृहस्पतिवारलाई वनाउने छ । वास्तवमा गुरूवर शब्द छ जसको अर्थ हो सवै गुश्रहरूमा जुन एक तत्त्वज्ञाता श्रेष्ठ छ र गुश्रलाई मुख्य मानेर साधना गर्न पर्ने हुन्छ । वेद भाषमा वृहस्पति यानि जगतगुरू । जगत गुरू तथा परमेश्वर पनि वृहस्पतिको वोध हो।)

त्यो अधेड उमेरमातत्त्वज्ञानको ज्ञाता र ज्ञेय भएर त्रिखण्डमा किर्तिमान हुनेछ । म (नस्त्रेदमस) लाई उसको नयाँ उपाय साधना मंत्र यस्तो अचुक (जातिम) लाग्दै छ । जस्तो सर्पलाई वशमा गर्ने गरूढ मंन्त्रले महा विषैला सर्पलाई बस गरि लिन्छ । त्यो नयाँ उपाए, नया काइदा वनाउने तत्त्ववेता संत दुनिया सामु उनागर हुनेछ उसैलाई म (नस्त्रेदमस) अर्चभित भएर ग्रेट शायरन भन्दै छु । उसको ज्ञानको दिब्य तेजको प्रभावले त्यो द्विपकल्प (भारतवर्ष) मा आक्रमक तुफान (आधिं) , खैलावैला मचिनेछ । अर्थात् अज्ञानी संतहरूद्वार ा विद्रोह गरिने छ । उनलाई शान्त पार्ने उपाय पनि उसैलाई थाहा हुन्छ । जसरी जालि सर्पनीलाई वश गरिन्छ । त्यो सिंह जस्तै शक्तिशाली र तेजपुंज ब्यक्तित्वको हुनेछ । यो म नास्त्रेदमस स्पष्ट शब्दहरू मा भन्दै छु । कि त्यो कुण्डिलोनी शक्ति धारण्या गरेको छ । अगाडि स्पष्ट शब्द यो छ कि जुन बखत त्यो शायरन जुन महासागरमा द्विपकल्प छ त्यसको नाउमा महासागरको पनि नाम हो हिन्द(महासागर)। विशेषता यो होला कि त्यस देशको भुजंग सर्पिनी शक्ति (कुण्डलिनी शक्ती) वारे पूर्णपरिचित True master होला । त्यो Chyren (महान धार्मिक नेता) उदारमतवाला, कृपालु, दयालु, दैदिप्यमान, सनातन साम्राज्य अधिकारी, आदि पुरूष (सत्य पुरूष) को अनुयाई होला । उसको सत्ता सर्वभौम हुनेछ । उसको महिमा, उपाय, श्रद्धा , गुरू भक्ति अर्थात् गुरू विना कुनै साधना सफल हुँदैन । यस सिद्यान्तलाई सवल वनाउनेछ । तत्त्वज्ञानको सत्संग गरेर पहिला अज्ञान निन्द्रामा सुतेका आफ्नो धर्मवन्दुहरू(हिन्दुहरू) लाई जागृत गरि अंध विश्वासको आधारमा साधना गरिरहेका

श्रद्धालुहरूलाई शास्त्रविधि रहित साधना को वुर्का च्यातेर गुढ गँहिरो ज्ञान (तत्त्वज्ञान) को प्रकास गर्नेछ । आफ्नो सनातन धर्मलाई पालना गराई समृद्धि शान्तीको अधिकारी बनाउनेछ । त्यस पछि उसको तत्त्वज्ञान विश्व भरि फैलिने छ । त्यस (महान् तत्त्वदर्शि संत) को ज्ञानको बरावरी कसैले गर्न सक्नेछैन अर्थात् त्यो समान कोहि हुन सक्दैन । उसको गुढ ज्ञान (तत्त्वज्ञान) को अगाडि सूर्यको तेज पनि फिका पर्न जान्छ । त्यो वैश्विक सिंह महामानव यति महान हुनेछ कि म उसको महिमालाई शब्दमा वांधिन पाउदैन । म (नस्त्रेदमस) त्यस ग्रट सायरनलाई हेर्दै छु ।

उपरोक्त विवरणको भावार्थ छ कि त्यस विश्वनेताको ५० /५० वर्षको आयुमा सन् २००१ मा सबै धर्म का शास्त्रहरू पढेर उनको ज्ञाता (तत्त्वज्ञानी) हुनेछ । र त्यस पछि त्यस तत्त्वज्ञान को ज्ञेय जानन हुने परमेश्वरको ज्ञान अन्यलाई प्रदान गर्ने वाला हुनेछ । उसको आध्यात्मिक जन्म अमावस्याको हुनेछ ।त्यसवेला उसको आयु तरूण अर्थात् १६,२०,२५ वर्षको हुनेछैन , त्यो प्रौढ हुनेछ । र जव उनी प्रसिद्ध होला तव उसको आयु ५० देखि ७० सालको विचमा हुनेछ ।

६.(पृष्ट नं.४६,४७) नास्त्रेदमस भन्छ कि निःसन्देह विश्वमा श्रेष्ठ तत्त्वज्ञाता (ग्रेट सायरन) को विषयमा मेरो भविष्यवाणी को शब्दा शब्दलाई कुनै नेताहरू माथि भिराएर तर्क वितर्क गरि हेर्दा कोहि पनि सहि सत्रिने छैन । म नास्त्रेदयस) छाति फुकाएर शब्दा शब्द भन्दै छु कि मेरो शायरनको कतृत्व र उसको गुढ गँहिरो ज्ञान (तत्त्वज्ञान) नै सबैको खोल उतार्ने छ । यस २००६ साल आउन देउ । यसविधान को एक एक शब्दको सहि सहि समर्थन शायरन नै दिनेछ ।

७.(पृष्ट ५२) नास्त्रेदमसको आफ्नो भविष्य वाणी मा भनेको छ कि २१ सौं सदिको सुरूवातमा दुनियाँका क्षितिज (आकाश) मा शायरनको उदय हुनेछ । जे पनि हेरफेर हुनेछ । त्यो मेरो (नास्त्रेदमसको) इच्छाले होइन, बरू शायरनको आज्ञाबाट नियतिको इच्छाले सार ा वदलाव हुनेछ । त्यस मध्ये नयाँ फेरवदल मतलव हिन्दुस्तान सर्वश्रेष्ठ राष्ट्र हुनेछ । अनेकौं सदिहरू देखिन नदेखिएका हिन्दुहरूको सुख साम्राज्य देखा पर्नेछ । इस देशमा जन्मेका धार्मिक संत नै तत्त्वद्रष्टा र जगका तारणहार, जगज्जेता हुनेछ । एसिया प्रायद्धिपमा रामायण, महाभारत आदिको ज्ञान जो हिन्दुहरूमा प्रचलित छ, त्यस भन्दा पनि भिन्न अगाडीको ज्ञान त्यस तत्त्वदर्शी संतको हुनेछ । उ सतपुरूषको अनुयाई हुनेछ । उ एक अद्धितिय संत हुनेछ ।

८.(पृष्ट ७४):- अनेकौ संत नेताहरू आउने छन । र जाने छन, सवै परमात्माको द्रोहि र अभिमानी हुने छन । मलाई (नास्त्रेदमसलाई) आंतरिक साक्षात्कार त्यस शायरनको भएको छ ।

हिन्दुस्तानको हिन्दु संत अगामी अंधकारी (भक्तिज्ञानको अभावले अन्धो) प्रलयकार ी (स्वार्थवस भाई वहिनीलाई मार्दैछ, छोरो आमा-बुवादेखि विमुख, हिन्दु हिन्दुको शत्रु, मुस्सलमान-मस्सलमानको दुस्मन वनेको छ।) धुन्धुकारी (मायाको होडमा बसत्र समाज)

संसारलाई नयाँ प्रकाश दिने सर्वश्रेष्ठ जगज्जेता धार्मिक विश्वनेताको आफ्नो उदासीको अतिरिक्त कुनै स्वार्थ हुनेछैन । न अभियान हुनेछ, यो मेरो भविष्यवाणीको गौरव हुनेछ कि वास्तवमा त्यो तत्त्वदर्शी संत संसारमा अवस्य प्रशिद्ध हुनेछ । उनकोद्वारा वताइएको ज्ञान सदियौ सम्म छाएको रहनेछ । त्यो संत आधुनिक वैज्ञानिकहरू को आँखा चकाचौध पार्नेछ । यस्ता यस्ता आध्यात्मिक चमत्कार देखाउने छ कि वैज्ञानिक नि आश्चर्यमा पर्ने छन् । उसको सै ज्ञान शास्त्र प्रमाणित हुनेछ । म (नास्त्रेदमस) भन्छु । कि बुद्धिवादि शक्ति उसको उपेक्षा न गरोस् । उनलाई सानो ज्ञानदिप न ठानोस , त्यो तत्त्ववेत्ता महामानव (शायर नलाई)सिंहासनमा वसाएर ,उनलाई अराध्यदेव मानेर पूजा गरोस् । त्यो आदि पुरूष (संत पुरूष) को अनुयाई संसारको तारणहार हुनेछ ।

"नास्त्रेदमसको समर्थनमा अन्य भविष्यवक्ताहरूको भविष्यवाणीहरू"

१. इंग्लैण्डको ज्योतिषि किरो ले सन १९२५ मा लेखेको पुस्तक मा भविष्य वाणी गरेको छ , बीसवी सदि अर्थात् सन२000ई.को उत्तरार्द्धमा (सन१९५0पछि उत्पन्न संत) जन्मेको संत नै विश्वमा एउटा नौलो सभ्यता ल्याउने छ । जो सम्पूर्ण संसारमा ज्ञान क्रान्ति ल्याइदिनेछ ।

२. भविष्य वक्ता श्री वेजिलेटिन को अनुसार २० सौ सदिको उत्तरार्धमा विश्वमा आपसि प्रेमको अभाव , मानवताको ह्रास , माया संग्रहको दौड , लुट तथा राजनेताहरू अन्यायी भै जानु आदि ,२ धेरै उत्पात देखिनेछ । तर भारतबाट उत्पन्न भएको शान्ति भातृत्व भावमा आधारित नयाँ सभ्यता संसारमा देश , प्रति र जातिको सिमाहरू तोडेर विश्व भरिमा अमन चैन उत्पन्न गर्ने छ ।

३.अमेरिका कि महिला भविष्यवक्ता जिन डिक्सन को अनुसार २० सौ सदिको अन्त भन्दा अगाडि विश्वमा घोर हाहाकार र मानवताको विनास हुनेछ । वैचारिक युद्ध पछि आध्यात्मिकतामा आधारित एक नौलो सभ्यता सम्भवतः भारतको ग्रामिण (गाउँले) परिवारको ब्यक्तिको नेतृत्वमा स्थापित हुनेछ र संसारबाट युछलाई सधैं सधैंको लागि विदा गरिदिनेछ ।

४. अमेरिकाको श्री अन्डरसन अनुसार २० सौं सदिको अन्तभन्दा अगाडि अथवा एक्कासौं सदिको प्रथम सतकमा विश्वमा असभ्यताको नागों नृत्य हुनेछ । यसै विच भारतको एक देहातको एक धार्मिक ब्यक्ति, एक मानव, एक भाषा र झण्डाको रूप रेखाको संविधान बनाएर संसारलाई सदाचार, उदारता, मानविय सेना र प्यारको सवक पढाउने छ । यो मसिहा सन १९९९ सम्म विश्वमा आगामि हजारौं वर्षको लागि धर्म र सुख शान्ति भरि दिनेछ ।

५. हाँलैण्डको भविष्यद्रष्टा श्री गेरार्ड क्राइसे को अनुसार २० सौ सदिको अंतभन्दा अगाडी वा२१ सौ सदिको प्रथम दशकमा भयकंर युद्धको कारण अनेकौं देशहरूको अस्तित्त्व नै मेटिनेछ ।तर भारतको एक महापुरूष सम्पूर्ण विश्वलाई मानवताको एक सुत्रमा वाध्ने छ

र हिंसा फुट दुराचार कपट आदि सदाको लागि संसारबाट मेटि दिनेछ ।

६.अमेरिकाको भविष्यवक्ता श्री चार्ल्स क्लार्क अनुसार २० सौ सदिको अन्त भन्दा अगाडि एक देश विज्ञानको उन्नतीमा सबै देशलाई पछार्ने छ । तर भारतको प्रतिष्ठा विषेश गरि यसको धर्म र दर्शनबाट हुनेछ । जसलाई पुरै विश्वले अपनाउने छ । यो धार्मिक क्रान्ति २१ सौ सदिको प्रथम दशकमा सम्पूर्ण विश्वलाई प्रभावित गर्ने छ र मानिसलाई आध्यात्मिकता माथि विवश गर्नेछ ।

७. हंगरीकी महिला ज्योतिषी बोरिस्का अनुसार सन् २००० इ. भन्दा अगाडी उग्र परिस्थितिहरू हत्या र लटमारको विचबाट नै मानविय सद्गुणहरूको विकास एउटा भारतिय फरिश्ताद्वारा भौतिकवाद सित सफल संघर्षको फलस्वरूप हुनेछ जो चिरस्थायि रहनेछ । यस आध्यात्मिकको ठूलो संस्थामा सानसाना मानिस नै अनुयायी वनेर भौतिकवादलाई आध्यात्मिकतामा बदलि दिनेछ ।

८. फ्रांसको डाक्टर जुलर्वन अनुसार सन १९९० पछि युरोपियन देश भारतको धार्मिक सभ्यता तिर चाँडो आकर्षित हुनेछ । सन २००० सम्म विश्वको आवादी ६४० कर ोडको हाराहारीमा हुनेछ । भारतबाट उठेका ज्ञानको धार्मिक क्रान्ति नास्तिकतालाई खत्म पार्दै आधिवेरी तुफान जस्तै सम्पूर्ण विश्वलाई ढाकिनेछ । त्यस भारतीय महान आध्यात्मिक ब्यक्तिका अनुयायीहरू हेर्दा हेर्दै एक संस्थाको रूपमा आत्मशक्तिबाट सम्पूर्ण विश्वमा प्रभाव जमाउनेछ ।

९. फ्रांसको नास्त्रेदमस अनुसार विश्वभरमा सैनिक क्रान्तिहरू पछि थौडै राम्रा मानिसहरू संसारलाई राम्रो वनाउने छन् । जसको माहान धर्म निष्ठ विश्व विख्यात नेता २०औं सदिको अंत र २१ सौ सदिको सुरूवातमा कुनै पूर्वी देशबाट जन्म लिएर भाईचारा प्रवृति र सौजन्यताद्वारा पुरै विश्वलाई एकताको सुत्रमा बाध्ने छ । (नास्त्रेदमस शतक १२ श्लोक ५० मा प्रमाणित गरिएको छ ।) तिन तिरबाट सागरले घेरिएको द्विपमा त्यस महान संतको जन्म हुनेछ । त्यसवेला तत्त्वज्ञान को अभावमा अज्ञान अंधकार हुनेछन् । नैतिकताको पतन भएर हाहाकार मचिएको हुने छन । यो शायरन (धार्मिक नेता) गरूवर अर्थात् गरूजीलार्य वर (श्रेष्ठ) मानेर आफ्नो साधना गर्ने गराउने छन । त्यो धार्मिक नेता (तत्त्वदर्शी संत) आफ्नो धर्मवल अर्थात् भक्ति शक्तिले र तत्त्वज्ञानद्वारा सवै राष्ट्रलाई नतमस्तक गर ाउने छन । एसियामा उसको प्रचारमा बाधा गर्नु पागलपन हुनेछ । (शतक /श्लोक ५०)

१०. इजरायलको प्रो. हरारको अनुसार भारत देशको एक दिब्य महापुरूष मानवतावादी बिचारहरूले सन २०००इ. भन्दा पहिला नै आध्यात्मिक क्रान्तिको जडा मजवुत गरि हाल्ने छन । र सारा विश्वलाई उनको विचार सुन्न वाध्य हुनु पर्नेछ । भारतको अधिकाशं राज्यहरूमा राष्ट्रपति शासन हुनेछ , पछि राज्यको नेतृत्व धर्म निष्ठ वीर मानिसहरूको हातमा हुनेछ जो एक धार्मिक संगठन को आश्रित हुनेछन् ।

११. नार्वेको श्री आनन्दाचार्य को भविष्यवाणी अनुसार सन् १९९८ पछि एउटा शक्तिशाली धार्मिक संस्था भारतमा प्रकाशमा आउने छ । जसको स्वमी एक गृहस्थ ब्यक्तिको

आचार संहिताको पालना सम्पूर्ण विश्व गर्नेछ । विस्तारै विस्तारै भारत औधोगिक धार्मिक र आर्थिक दृष्टिले विश्वको नेतृत्व गर्नेछ र उसको विज्ञान (आध्यात्मिक तत्त्वज्ञान) नै पूरै विश्वलाई मान्य हुनेछ ।

उपरोक्त भविष्यवाणीहरू अनुसार नै आज विश्वमा घटना घटिरहेका छन् । यूग परिवर्तन प्रकृती को अटल सिद्धान्त छ । वैदिक दर्शन अनुसार चार युग, सतयुग, त्रेता युग,द्धापर युग र कलि युग को ब्यवस्था छ । जव पृथ्वि माथी पापीहरूको एक क्षत्र साम्राज्य हुन जान्छ अनि भवगान पृथ्विमा मानव रूपमा प्रकट हुन्छ ।

यसरी नै युग परिवर्तनको भविष्यवाणी इसाईहरूको पवित्र धार्मिक पुस्तक वाइवल पनि स्पष्ट शब्दहरूमा भन्दन्छ । पवित्र आत्मा यिसुले सैंट जहानको १५:२६ र १६:७देखि १५ मा एक सहाएक पठाउने भविष्यवाणी गरेको छ । वाईवलको भविष्यवाणी अनुसार त्यो साहायक २० सौं सदिको अन्तभन्दा पहिला उत्पन्न भएन भने बाईवलको भविष्यवाणी स्वतः असत्य प्रमाणीत हुन जान्छन । तर यस्तो असम्भव छ किनकी त्यो महान् आत्मा यीसुलु त्यस साहायसलाई पठाउनको लागि नै आफ्नो प्राणलाई आहुती दिनुभएको थियो । यो तथ्य सैंट जोहन के १६:७ बाट स्पष्ट प्रमाणित हुन्छ । तै पनि म सत्य भन्दछु कि मेरो जानु तिमिहरूको लागि राम्रो छ किन कि म नगए भने सहायक तिमि कहाँ आउदैन । तर म गए भने उसलाई म तिमिहरू कहाँ पठाईदिनेछु । र आफुले भने अनुसार त्यो पवित्र आत्मा ले आफ्नो जिवनलाई स्वेच्छाले वलि चढाई दियो ।

मानवताको यस पूर्णविकासको काम अनादि काल देखि भारतले नै गर्दै आईरहेको छ । यसै पून्य भूमिमा अवतारहरूको अवतरण अनादि काल देखि हुदैं आईरहेको छ ।

तर कस्तो विडम्वना छ कि ऋषि मुनी महापुरूष एवं अवतारको जिवनकालमा त्यस वेलाको शासन ब्यवस्था र जनताहरूले उनको दिब्य उपदेशहरू र आदर्शहरू माथि ध्यान दिएन र उनको अन्तर्धान भए । पछि दोवर उत्साहले उनको पूजा सुरूगरि पूज्न थाले । यो पनि एउटा विडम्वना नै हो कि हामी जीवंत र समय रहदा उनलाई मान्दैनौं, वरूस विरोध र अपमान नै गर्छौं । केहि स्वार्थी तत्त्व जनतालाई भ्रमित गरेर परम संतलाई वदनाम गरि वाधक वन्छन् । यो उक्ती हर युगमा चरितार्थ हुदैं आएको छ र आज पनि भै रहेको छ ।

जो महापुरूष हजारौं कष्ट सहन गरि आफ्नो तपस्या र सत्यमा अडिग रहन्छ । उनको कुरा असत्य हुन सक्दैन । सत्यमा अडिग रहदै इशा मसिह ले आफ्नो शरीरमा किल्ला ठोकिएको भयंकर पिडा सहनु भयो, र सुकरातले जहरको प्याला पिउनु भयो, श्रीर ाम र श्रीकृष्णलाई पनि यातनाहरूको शिकार हुनु पर्‍यो ।

ईशा मसिहले भनेका थिए कि पृथ्वी र आकाश ढल्न सक्छ, सुर्यको अटल सिद्धान्त छ उदय-अस्त, त्यो पनि निरस्त हुन सक्छ, तर मेरो कुरा कहिले झुटो हुन सक्दैन ।

सज्जनवृन्द यदि आजका करोडौं मानव त्यो परम तत्त्वको ज्ञाता सन्तलाई खोजेर , स्वीकार गरि, उनले वताएको पथ अनुसार आफ्नो जिवन शैलीलाई सुधार गर्ने हो भने पुर विश्वमा सद्भावना, आपसी भाईचारा दया र सद्भक्ति को वातावरण हुन जानेछ ।

वर्तमानका मानव बुद्धिजिवी हो यसैले त्यस संतको विचारहरूलाई अवश्व स्विकार गर्ने छ । र धन्य हुनेछ ।त्यो सन्त हो रामपालजी महाराज को संक्षिप्त जीवनी जो सवै भविष्यवाणी अनुसार सही छ ।

"संत रामपालजी महाराजको संक्षिप्त परिचय"

संत रामपालजी को जन्म ८ सितम्बर १९५१ मा गाउँ घनाना जि. सोनिपन हरियाणाको एक किसान परिवारमा भयो । पढाई पुरा गरेर हरियाणा प्रांतको सिंचाई विभागमा जूनियर इन्जिनियर पोष्टमा १८ बर्ष कार्यरत रहनु भयो । सन् १९८८ मा परम संत रामदेवानन्दजीबाट दिक्षा प्राप्त गर्नु भयो । उहाँद्वारा वताईएको भक्ति मार्ग अनुसार तनमन लगाएर सक्रिय भई साधना गर्नु भयो र परमात्माको साक्षात्कार गर्नु भयो ।

संत रामपालजीलाई नाम दिक्षा १७ फरवरी १९८८ फाल्गुण महिनाको अमावस्या रात्रीमा प्राप्तभयो । त्यसवेला संत रामपालजीको आयु ३७ वर्ष थियो । दिक्षा दिवसलाई संतमतमा उपदेशी भक्त को आध्यात्मिक जन्म दिन मानिन्छ ।

उपरोक्त विवरण श्री नास्त्रेदमसजीको त्यस भविष्यवाणी सित पूर्णमेल खान्छ जो पृष्ठ संख्या ४४/४५ मा लेखिएको छ ।जुन वेला त्यो तत्त्वद्रष्टा शायरन को आध्यात्मिक जन्म होला त्यस दिन अध्यारो अमावस्या होला । त्यसवेला त्यो विश्वनेताको आयु १६,२०,२५ वर्षको हुनेछैन , त्यो युवा हुदैन वरू प्रोढ हुनेछ र उनी ५०र ६० वर्षको बीचको उमेरमा संसारमा प्रसिद्ध होला । त्यो सन् २००६ होला ।

सन १९९३ मा स्वामी रामदेवानन्दजी महाराजले तपाईलाई सत्संग गर्ने र सन् १९९४ मा नाम दान गर्ने आज्ञा प्रदान गर्नु भयो भक्ति मार्गमा लिन हुनाले जे. ई. को पोष्टबाट त्याग पत्र दिनु भयो जो हरियाणा सरकारबाट १६-५-२००० पत्र क्रमाङ्क ३४९२-३५०० तिथि १६-५-२००० को तहत स्विकृत छ । सन् १९९४ देखि १९९८ सम्म संत रामपालजी महाराजले घर-घर, गाँउ-गाँउ नगर-नगरमा गई सत्संग गर्नु भयो । धेरै संख्यामा अनुयायी भए साथै ज्ञानहीन संतहरूको विरोध पनि बढदै गयो । सन् १९९९ मा गाँउ करौथा जिल्ला रोहतक(हरियाणा) मा सतलोक आश्रम करौथाको स्थापना गर्नु भयो र जुन १९९९ देखि ७ जुन १९९९ सम्म परमेश्वर कवीरजी को प्रकट दिवसको अवसरमा सात दिवसिय विसाल सत्संगको आयोजना गरि आश्रमको सुरूवात गरियो महिनाको प्रत्येक पूर्णिमामा तिन दिवसिय सत्संग प्रारम्भ गरियो । टाढा-टाढाबाट श्रद्धालुहरू सत्संग सुन्न आउन थाले र तत्त्वज्ञानलाई संम्झेर बहुसंख्यामा अनुयायी बन्नथाले । थोरै दिनमा संत रामपालजी महाराजको अनुयायीहरूको संख्या लाखौंमा पुग्यो । जुन ज्ञानहिन संत र ऋषिहरूको अनुयायी संत रामपालजी महाराज कहाँ आउन थाले र अनुयायी बन्न थाले, फेरी ती अज्ञानी आचार्य र संतहरूसित प्रश्न गर्न थाले कि तपाई सवै ज्ञान आफ्नो सद्ग्रन्थहको विपरित वनाई रहनु भएको छ ।

यजुर्वेद अध्याय ८ मन्त्र १३ मा लेखिएको छ, कि पूर्णपरमात्मा आफ्नो भक्तको सवै अपराध (पाप) नाश (क्षमा) गरिदिनु हुन्छ । तँपाईको पुस्तक जुन हामीले किनेका छौ ,

त्यसमा लेखिएको छ कि परमात्मा आफ्नो भक्तको पाप क्षमा (नाश) गर्दैन । तँपाईको पुस्तक सत्यार्थ प्रकाश सम्मुलास ७मा लेखिएको छ कि सुर्यमाथी पृथ्वी जस्तै मानिस तथा अन्य प्राणी हरू वास गर्छन् । पृथ्वी जस्तै सबै पदार्थ त्यहाँ छन्, वाग, बगैंचा, नदी , झरना इत्यादी । के त्यो सम्भव छ ? पवित्र यजुर्वेद अध्याय ५ मंत्र १ मा लेखिएको छ कि परमात्मा सशर ीर छ । अग्ने तनु असि । विष्णवैं त्वां सोमस्य तनुर असी । यस मंत्रमा दुई पटक गवाही दिईएको छ।कि परमेश्वर सशरीर छ । त्यो अमर पुरूष परमात्माको सबैलाई पालन गर्नका निमित्त शरीर छ । अर्थात् परमात्मा जव आफ्ना भक्तहरूलाई तत्त्वज्ञान संझाउन केहि समयका लागि अथितिको रूपमा यस संसारमा आउनुहुन्छ । तब आफ्नो वास्तविक तेजोमय शरीर माथि हलका तेज पुंजको शरीर आढेर आउनुहुन्छ । यसैले उपरोक्त मंत्र दुइ पटक प्रमाण दिईएको छ ।यस्तो किसिमको तर्कबाट निरूत्तर भएर आफ्नो अज्ञानको पर्दाफास हुने भएले ती अज्ञानी संत , महंत , आचार्यहरूले सतलोक आश्रम करौथाका छर छिमेकी गाँउ हरूमा संत रामपालजीलाई वदनाम गर्नका लागि दष्प्रचार गर्न सुरू गरे एवं १२-७-२००६ संत र ामपालजी लाई ज्यानले नै खतम पार्ने र आश्रमलाई नष्ट गर्नका निमित्त आफैं र आफ्ना अनुयायीहरूद्वारा सतलोक आश्रम माथी आक्रमण गराए । पुलिसले रोक्न कोशिस गर्दा केहि आक्रमणकारी उपद्रवीहरलाई चोटपटक लाग्यो । सरकारले सतलोक आश्रमलाई आफ्नो अधिनमा राखेर संत रामपालजी महाराज केहि अनुयायीहरूमाथी झुठो आरोप लगाएर जेलमा हालिदियो । यसरी २००६ मा संत रामपालजी महाराज विख्यात हुनुभयो । अद्यपी अनजानहरूले झुठो आरोपलगाएर संतलाई प्रसिद्ध गरायो तर संत निर्दोष छ ।प्रिय पाठकहरू नास्त्रेदमसको भविष्यवाणीलाई पढेर सोच्नेछन् कि संत रामपालजीलाई त त्यति वदनाम गरि दिएको छ, कसरी सम्भव होला कि विश्वमा ज्ञान प्रचार गर्नु हुनेछ ? उनी सित प्राथना छ कि परमात्मा एक पलक मा परिस्थिति चैंज गर्न सक्नुहुन्छ ।

कवीर साहेव से सव होत है, वंदे से कुछ नांहि ।
राई से पर्वत करे, पर्वत से फिर राई ।।

परमेश्वर कवीरजी आफ्ना वच्चाहरूको उद्धारका लागि चाँडै नै समाजलाई तत्त्वज्ञानद्धारा वास्तविकता सित परिचय गराउनु हुनेछ, फेरि पुरै विश्व संत रामपालजी महार ाजको लोहा मान्नेछ । संत रामपालजी महाराज सन् २००३ देखि अखवार र टि.भी. चैनलहरू मार्फत सत्य ज्ञानको प्रचार गरेर अन्य धर्मगुरूहरू भन्दै हुनुहुछ कि तपाँईका ज्ञान शास्त्र विरूद्ध छ र तपाई भक्त समाज सित शास्त्र विरूद्ध पूजा गराई रहनु हुन्छ र दोषी बन्नु हुन्छ । यदि म गलत भन्दै छु भने यसको जवाफ दिनु होस् । आज सम्म कुनै पनि संतले जबाफ दिने हिम्मत गर्नु भएको छैन ।

संत रामपालजी महाराजलाई ई.सं. २००१ अक्टुवर महिनाको प्रथम वृहस्पतिवारमा एक्कासी प्रेरणा भयो कि सबै धर्मको सद्ग्रन्थहरूलाई गँहिरो अध्ययन गर यस आधारमा सर्वप्रथम पवित्र श्रीमद्भागवत गीताजीको अध्ययन गर्नु भयो र पुस्तक गहरी नगरी गीता मे को रचना गर्नु भयो र त्यसैं आधारमा सर्व प्रथम राजस्थानको जोधपुर सहरमा मार्च २००२ मा सत्संग प्रारम्भ गर्नुभयो । यसैले नास्त्रेदमसजीले भन्नु भएकोछ कि विश्व धार्मिक

हिन्दुसंत (शायरणइ) पचास वर्षको आयुमा अर्थात् २००१ मा ज्ञेयज्ञाता भएर प्रचार गर्ने छ । संत रामपालजी महाराजको जन्म पवित्र हिन्दु धर्ममा सन ई.सं. १९५१ सितम्वर ४ ताका दिन गाँउ घनामा जिल्ला सोनिपत प्रान्त हरियाणा (भारत) को एक किसान परिवारमा भयो । यसरी सन् २००१ मा संत रामपालजी महाराजको आयु पचास वर्षहुन जान्छ। जो नास्त्रदमस अनुसार सहि हो । यसैले त्यो विश्व धार्मिक नेता संत रामपालजी महाराज नै हो जसको अध्यक्षतामा भारत वर्ष पुरै विश्वमाथी राज्य गर्नेछ । पुरै विश्वभरि एउटै ज्ञान (भक्ति मार्ग) चल्नेछ । एउटै कानुन हुनेछ कोहि दुखि रहने छैन, विश्वमा पूर्णशान्ति हुनेछ । जो विरोध गर्ने छ, अंतमा उ पनि पश्चाताप गर्नेछ । र तत्त्वज्ञानलाई स्विकार गर्न वाध्य हुनेछ । सवै मानव समाज मानव धर्मको पालना गर्नेछन् र पूर्णमोक्ष प्राप्त गरी सतलोक जानेछ ।

जुन तत्त्वज्ञानको विषयमा नास्त्रेदमसजीले आफ्नो भविष्यवाणी मा उल्लेख गर्नु भएको छ कि त्यस विश्व विजेता संतद्वारा वताईएका शास्त्र प्रमाणित तत्त्वज्ञानको सामुने पूर्वका सवैसन्तहरू निष्प्रभ (असफल) हुनजानेछ र सवैलाई नम्र भएर झुक्नु पर्नेछ । त्यसैको विषयमा परमेश्वर कवीर वन्दि छोडजीले आफ्नो अमृतवाणीमा पवित्र कवीर सागर ग्रंथमा (जो संत धर्मदासजीद्वारा करिव ५५० वर्ष अगाडी लिपिवद्ध गरिएको छ । भन्नु भएको छ कि एक समय आउने छ जव पूरै विश्वमा मात्र मेरो ज्ञान नै चल्नेछ । पुरै विश्व शान्ती पूर्वक भक्ति गर्नेछ । एक अर्का सित प्रेम गर्नेछ , सतयुग जस्तो समय (स्वर्ण युग) हुनेछ । परमेश्वर कवीर बन्दिछोडद्वारा बताईएका ज्ञानलाई संत रामपालजी महाराजले संझनुभएको छ । यसै ज्ञानको विषयमा कवीर साहेवजीले आफ्नो वाणीमा भन्नुभएको छ कि :-

कवीर और ज्ञान सव ज्ञानडी , कवीर ज्ञान सो ज्ञान ।
जैसे गोला तोपका , करता चले मैदान ।।

भावार्थ छ कि यो तत्त्वज्ञान यस्तो प्रवल छ कि यसको सामुन्ने अन्य संत एवं ऋषिहरूको ज्ञान टिक्न पाउँदैन । जसरी तोपको गोला जहाँ पडकियो त्यहाँ सवै किलाहरूलाई ढहाएर मैदान साफ गरिदिन्छ ।

यस्तै प्रमाण संत गरिव दासजी (छुडानी, जिला झज्जर, हरियाण वाला) ले पनि दिनु भएको छ सत गुरू (तत्त्वदर्शी संत परमेश्वर कवीर वन्दिछोडजीद्वारा पठाइएका) दिल्ली मण्डलमा आउनेछ ।

'गरिव, सतगुरू दिल्ली मण्डल आयसी, सूती धारणी सूम जगायसी'

परमात्माको भक्ति विना कंचुस भई सकेको ब्यक्तिलाई जगाउने छ । गाँउ घनाना, जिला सोनियत पहिला दिल्ली शासित क्षेत्रमा पर्दथ्यो । यसैले संत गरिव दासजी महाराजले भन्नुभएको छ कि सतगुरू (वास्तविक ज्ञान जान्ने संत अर्थात् तत्त्वद्रष्टा संत) दिल्ली मण्डलमा आउने छ । फेरि भन्नु भएको छ कि :-

'साहेव कवीर तख्त खवासा दिल्ली मण्डल लीजै वासा'

भावार्थ छ की परमेश्वर कवीर वन्दिछोडको तख्त(दरवार) मण्डलमा वास गर्नेछ अर्थात् उत्पन्न हुनेछ । पहिला आफ्नो हिन्दु वधुहरूलाई तत्त्वज्ञानबाट परचित गराउनेछ ।

बुद्धिमान हिन्दुहरू यसरी जाग्नेछ जसरी कोहि निन्दबाट हडवडाएर जाग्नेछ । अर्थात् त्यस संतद्वारा वताईएको तत्त्वज्ञानलाई संफेर तुरुन्त उसको शरण ग्रहण गर्ने छ । फेरि पुरै विश्व त्यस तत्त्वदर्शी हिन्दु संतको ज्ञानलाई स्विकार गर्नेछ । यो भविष्यवाणी श्री नास्त्रेदमसजीले पनि गरेको छ । नास्त्रेदमसजीले यो पनि लेख्नु भएको छ कि मलाइ दुख यस कुराको छ कि उनिबाट परिचित नभएको कारण मेरो शायरन (तत्त्वद्रष्टा संत) उपेक्षाको पात्र वनेको छ । हे बुद्धिमान मानव । उसको उपेक्षा नगर । उ त सिंहासनमा बसाएर अराध्यदेव (ईष्ट देव) को रूपमा पूजा गर्न योग्य छ । त्यो हिन्दू धार्मिक संत (शायरन) आदि पुरूष (पूर्णपर मात्मा) को अनुयायी जगतको तारणहार हो ।

नास्त्रेदमसजी भविष्यको वक्ताले पुस्तक पृष्ट ४१-४२ मा तीन शब्दको उल्लेख गर्नुभएको छ । भनेको छ कि त्यो विश्व विजेता तत्त्वद्रष्टा संत ऋुसन्द अर्थात् कालको दुःखदायी भूमिबाट छोडाएर आफ्नो आदि अनादि पूर्वजहरू सित वारिस वनाउने छ । र मुक्ती दिलाउने छ । यहाँ उपदेश मंत्र तिर संकेत गरिएको छ । कि त्यो शायरन मात्र तीन शब्द (ओम-तत्-सत्) नै मंत्र जप दिनेछ । तीन शब्दको आतिरिक्त मुक्तिका अन्य शब्द जोडिने छैन । यदि प्रमाण पवित्र ऋग्वेद मण्डल १० सुक्त ९० म्रत्र १६ मा, सामवेद श्लोक संख्या ८२२ तथा श्रीमद्भागवत गीता अध्याय १७ श्लोक २३ मा छ कि हे पूर्ण संत(तत्त्वदर्शी संत) तिन मंत्र (ओम्-तत्-सत्, जसमा तत् र सत् सांकेतिक छ) दिएर पूर्णपरमात्मा (आदिपुरूष) भक्ति गराएर जिवलाई भालभालबाट मुक्त गराउँछ । फेरि त्यो साधक भक्तिको कमाईवलले त्यहाँ गईहाल्छ । जहाँ आदि सृष्टिको राम्रा प्राणीहरू वस्दछन् । जहाँबाट यो जीव आफनो पूर्वजलाई छोडेर ऋुरचन्द्र (काल प्रभु) संग आएर यस दुखदायी लोकमा फँसेर कष्ट माथी कष्ट उठाइरहेको छ । नास्त्रेदमसजीले यो पनि स्पष्ट पार्नु भएको छ कि मध्य काल अर्थात् विचको पिढि हिन्दू धर्मका आदर्श जीवन विताउने छन् । शायरन (तत्त्वदर्शी सन्त) आफ्नो ज्ञानले दैदिप्यमान उँच्च स्वरूप अर्थात् सर्वश्रेष्ठ शास्त्र अनुकुल भक्ति विधान पुनः विना शर्त उजागर गराउनु हुनेछ । मनवी संस्कृती अर्थात् माजव धर्मको लक्षण निष्कपट भावले सजाउने छ । मधल्या कालात हिन्दु धर्माचे व हिन्दुच्या आदर्शवत् भालेल -यो मराठी भाषामा पेष्ट ४२ मा लेखिएको छ कि (उपरोक्तको मानार्थ) विचली पिठीको उद्धार शायरनले गर्ने छ । यिनै प्रमाण स्वयं पूर्णपरमात्मा कवीर साहेवले भन्नु भएको छ कि

धर्मदास तेहि लाख दुहाई, सारज्ञान वा सारशब्द कहीं बाहर न जाई ।
सारनाम बाहर जो परही, बिचली पीढी हंस नहीं तर ही ।।
सारज्ञान तबत क छुपाई, जब तक द्वादस पंथ न मिट जाई ।

जस्तै ई. सन् १९४७ मा भारत वर्ष अंग्रेजबाट मुक्त भया । त्यो भन्दा अगाडि हिन्दूस्तानमा शिक्षा थिएन । सन् १९५१ मा संत रामपालजी महाराजलाई परमेश्वरले पृथ्वीमा पठाउनु भयो । सन् १९४७ भन्दा अगाडी कलियुगको प्रथम पिढि ठानौ र १९४७ बाट विचली पिढि प्रारम्भ भएको संफौ । यो एक हजार वर्ष सम्म सत्य भक्ति गर्नेछ । यस दरम्यान जो

पूर्णनिश्चयसाथ भक्ति गर्नेछ । त्यो सतलोक गई हाल्नेछ । जो सतलोक जान सकेन र कहिले भक्ति गऱ्यो , कहिले छोडयो तर गुरूद्रोहि भएन त्यो फेरि हजारौं मानिस जन्म यसै कलियुगमा प्राप्त गर्नेछ । किन कि यो उनको शास्त्र विधि अनुसार साधनाको परिणाम हुनेछ । यसरी कयौं हजार वर्ष सम्म कलियुगको समय वर्तमान भन्दा पनि राम्रो हुनेछ । फेरि अन्तको पिढि भक्ति रहित उत्पन्न हुनेछ किनकि शुभ कमाई जो भक्ति युगमा गरेको छ त्यो पटक पटक जन्म लिनाले खर्च (समाप्त) गरि सकेको हुनेछ । यसरी कलियुगको अन्तको पिढि कृतघ्नी हुनेछ । त्यो भक्ति गर्न सक्नेछैन् । यसैले भनिएको छ कि अहिले कलियुगको विच वाली पिढि चलदै छ (१९४७ बाट) । सन् २००६ बाट त्यो शायरन सवैको समक्ष प्रकट भई सकेको छ । त्यो हो संत रामपालजी महाराज ।

उपरोक्त ज्ञान (जो विचली पिढि, प्रथम र अंतिम पिढि वाला) सतं रामपालजी महार ाज आफ्नो प्रवचनहरूमा वर्षौ देखी बताउदै आईरहनु भएको छ जो अहिले नास्त्रेदमसजीको भविष्यवाणी ले स्पष्ट गरिदियो । यसैले संत गरिव दासजी महाराजले भन्नु भएको छ कि कवीर परमेश्वरको भक्ति पूर्णसंतबाट नाम उपदेश लिएर गर होइन यो अवसर फेरि आउने छैन ।

गरिव, समझा हैंतो सिर घर पांव, वहुर नहि रे ऐसा दाव ।।

भावार्थ छ कि यदि तपाईं तत्त्वज्ञान लाई बुझ्नु भएको छ भने टाउको मा खुट्टा राखि अर्थात् अतिसिघ्र (धेरै चाडो) तत्त्वदर्शि श्री रामपालजी महाराजबाट उपदेश लिएर आफ्नो कल्याण गराउनुहोस । यो शुभ अवसर फेरि प्राप्त हुनेछैन । अहिले तिनटै शुभ योग जस्तै यो विचको पिढि (मध्यकाल) वाला समय , तपाईको मानव शरीर र तत्त्वद्रष्टा संत प्रकट छ । यदि अहिले पनि भक्ति मार्गमा लाग्ने छैनौं भने त्यस विषयमा भनिएको छ कि :-

यह संसार समझदा नांही, कहंदा श्याम दुपहरे नूं ।
गरिव दास यत वक्त जात है, रोवोगे इस पहरे नूं ।।

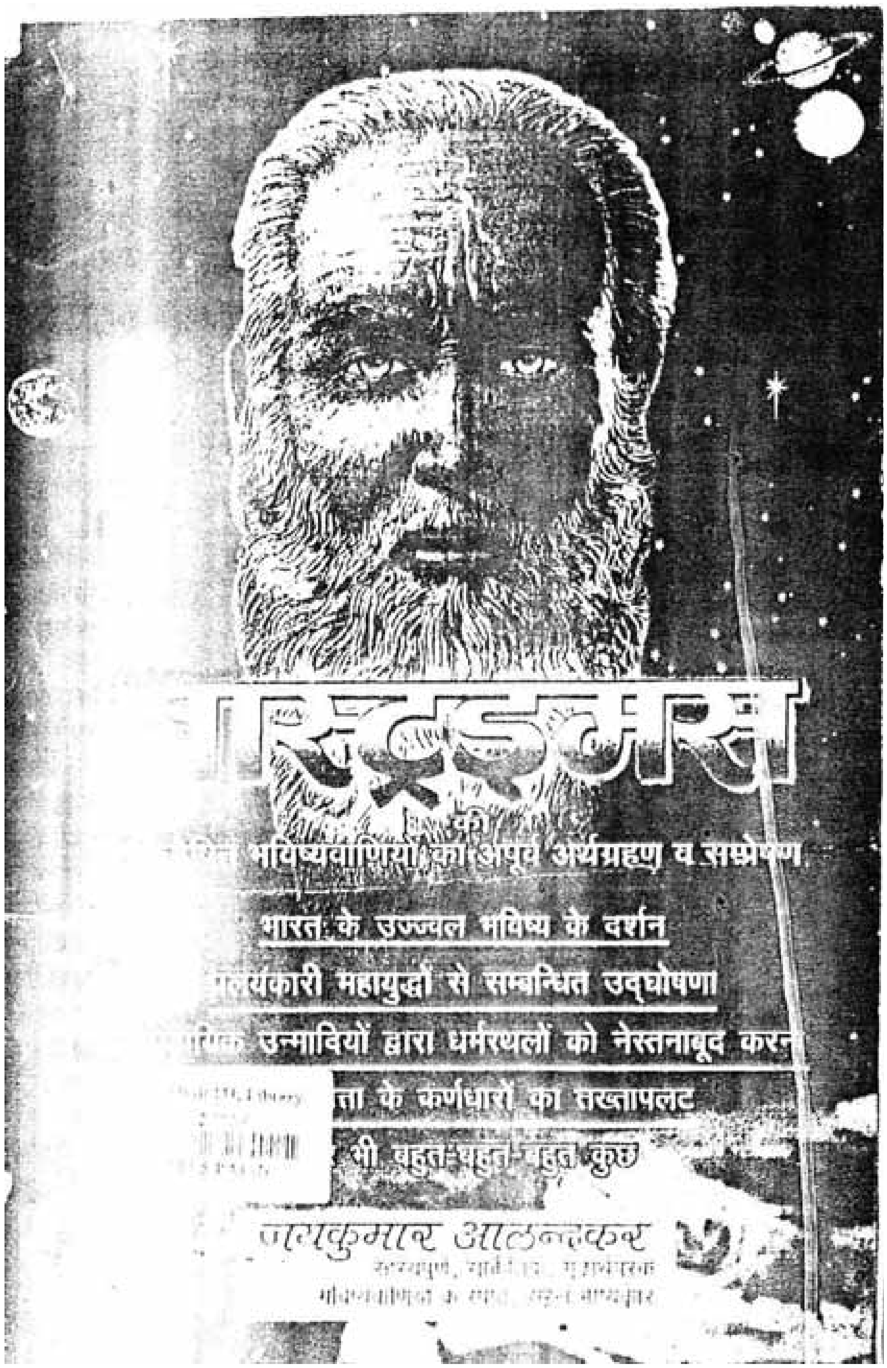
भावार्थ छ कि संत गरिव दासजी महाराज भन्दै हुनुहुन्छ कि यो भोला संसार शास्त्रविधि रहित साधना गर्दै छ। जो अति दुःख दायी छ । यसैलाई सुख दायी भन्दैछ । जस्तै जुन महिनाको दोपहर (दिनको बाह्र वजे) मा खडा खडा जल्दै छ । तर त्यसैलाई सायंकाल (साझ) भन्दै छ । जस्तो एक सरावी ब्यक्ति रक्सी खाएर सडकमा सुतेको छ र त्यसलाई कसैले भनोस् । कि तपाई दोपहरको धुपमा (घाममा) किन पोलिदै हुनुहुन्छ, छायाँमा हिडनुहोस् । त्यो शरावको नशामा भन्छ कि होइन साँझ छ, कसले भन्छ कि दोपहर हो ? यसरी जो साधक शास्त्र विधि त्यागेर मनमानी आचरण गर्देछ ते आफ्नो जीवन नष्ट गर्दैछ । त्यसलाई त्याग गर्न चाहदैन् बरू त्यसैलाई सर्वश्रेष्ठ ठानेर कालयोगको आगोमा होमिदै छ । संत गरिव दासजी महाराज भन्दै हुनुहुन्छ कि यतिको प्रमाणहरू भेटिदा पनि पूर्णसंतले वताए अनुसार सत साधना गर्ने छैनौ भने यो अनमोल मानव जिवन र विचली पिढिवाली भक्ति युग हातबाट निस्कने छ, फेरि यस समयलाई याद गरि रूनेछौ , धेरै पश्चाताप गर्नेछौ । अनि

केहि पनि हुदैन, बन्दि छोड परमेश्वर कवीरजीले भन्नुभएको छः-

आच्छे दिन पाछे गए, सतगरू से किया ना हेत ।
अव पछतावा क्या करे, जव चिडिया चुग गई खेत ।।

सर्व मानव समाज सित प्राथना गर्छौं कि पूर्णसंत रामपालजी महाराजलाई चिन्नुहोस आफ्नो रिस्तेदार एवं मित्रहरूलाई पनि भन्नुहोस्, पूर्णमोक्ष पाउनुहोस् । स्वर्ण युग प्रारम्भ भइसकेको छ लाखौ पुन्यआत्माहरू तत्त्वदर्शी संतरामपालजी महाराजलाई पहिचान गरि सत्य भक्ति गर्दै छन्, उनिहरू अति सुखि भईसकेका छन् । सवै विकार छोडेर निर्मल जिवन विताई रहेका छन् ।

कृपया अगाडी पढ्नु होस् महाराष्ट्रको ज्योतिष शास्त्रिको पराठी भाषामा नास्त्रेदमसका भविष्य वाणीहरूको अनुवाद ।

भविष्यवाणियों का अपूर्व अर्थग्रहण व सम्प्रेषण
भारत के उज्ज्वल भविष्य के दर्शन
लयंकारी महायुद्धों से सम्बन्धित उद्घोषणा
उन्मादियों द्वारा धर्मस्थलों को नेस्तनाबूद कर
त्ता के कर्णधारों का तख्तापलट
जगकुमार आलन्दकर

होते ही वे फिर से विश्व में योग्यमार्ग से भ्रमण करके शत्रुत्व के भाव से भारत को त्रस्त करेंगे। देखिए, प्रथम मुस्लिम समाज रूप से शुक्र भारत पर आक्रमण करके उस भूमि को तहस-नहस कर देगा। उसके बाद भारत में घुसकर वे सत्ता पर कब्जा करेंगे, अंधश्रद्धालु और दुर्बल भारतीय जनता को सतायेंगे और उन्हें मुस्लिम धर्म की दीक्षा देंगे। उसके कारण महान् भारतमाता मुस्लिमों की दासी बनेगी। भारतीय प्रदेश और समाज भ्रष्ट होगा। यह कार्य इ.स. 1291 से 1999 तक चलेगा।

इसी काल में भारत माता का (कामदुहिता का) बंधु गुरु पिंगल सम शत्रुत्व भाव धारण करके पश्चिम यूरोप के क्रिश्चनों को व्यापारी और नाविक बनाकर भारत की ओर भेज देगा। वे प्रथम व्यापारी बनकर भारतमाता को लूटेंगे। उसके बाद एक- एक प्रदेश हाथ में लेकर उन्हें और वहाँ की जनता को भ्रष्ट क्रिश्चन बनाकर उन पर शासन करेंगे। धीरे-धीरे अपना प्रभाव बढ़ाकर वे संपूर्ण भारत माता को अपने कब्जे में ले लेंगे। उसी समय भारतीय गुलाम दुर्बल जनता मोक्षप्राप्ति के लिए मंदिर बाँधकर देवी-देवता के भजन-कीर्तन करती रहेगी।

इसी काल में धोखेबाज क्रिश्चन गुरु का भ्रष्टाचारी रूप लेकर आयेंगे। यहाँ के प्राचीन ज्योतिष शास्त्रों का अध्ययन कर किरो जैसे यूरोपीयन विश्व प्रसिद्ध ज्योतिषी होंगे। लेकिन भारतीय अंध और झूठे ज्योतिषियों को अपने ज्योतिष-ग्रंथों का अर्थ नहीं समझेगा। वे गुलाम होंगे। उन्हें अपनी मानसिकता और प्रवृत्ति के कारण अंग्रेजी भाषा में मौजूदा ज्ञान ही सत्य लगेगा। लेकिन कीरोसम भारतीय ज्योतिषशास्त्र का अध्ययन करके महान् विद्वताधारक लेखकों द्वारा लिखित अंग्रेजी पुस्तक के आधार पर ज्योतिषशास्त्र नहीं समझेगा अन्त में वे शापित होंगे और उसके कारण उनमें मूर्खता और क्रूरता होगी।

उसके कारण महापरिवर्तन काल का आरंभ होगा। वह काल होगा इ.स. 1905 से 2028 तक। सबसे पहले भारत को स्वातंत्र्य प्राप्त करने के लिए काँग्रेस की स्थापना होगी। भारतीय जनता महान् राक्षस कुंभकर्ण के अनुसार गहरी नींद में से जागृत होने लगेगी। झूठा ज्योतिषशास्त्र नष्ट करके अचूक भविष्य ज्ञान देने के लिए मद्रास में के.एस.कृष्णमूर्ति का जन्म होकर वे भारतीय जनता को कृष्णमूर्ति पद्धति का ज्ञान देंगे। 1998 में महाराष्ट्र में एक ज्योतिषशास्त्री नॉस्ट्रॅडॅमस की भविष्यवाणी में अंकित सांकेतिक भाषा का स्पष्टीकरण कर उसमें लिखित भविष्य घटनाओं का अर्थ देकर अपना भविष्यग्रंथ प्रकाशित करेगा। उस समय वह भारत में अज्ञात ज्योतिष द्वारा कलियुग के विषय में दिये गए महान् सांकेतिक भाषा में अर्थ को सुलझाकर उसमें लिखित महान् भविष्यवाणी का अर्थ स्पष्ट करेगा। लेकिन भारतीय जनता पर और सत्ताधारियों पर झूठे प्रचंड ज्योतिषियों का प्रभुत्व होगा। वे इन नये महान् ज्ञानी ज्योतिषियों को प्रकाश में नहीं आने देंगे। लेकिन उन पर स्वार्थ के अंधकार से, झूठे धर्म जाति का भूत सवार हुआ होगा। अब भी वे मातंग (गारुड़ी) कार्य में मग्न होकर सत्य का, मानवता धर्म का, ज्योतिष ज्ञान का खून करते रहेंगे।

२१ व्या शतकात डोकावताना जगातील
सर्व श्रेष्ठ भविष्यवेत्ता
नॉस्ट्राडेमस्
यांचे जागतिक स्तरावरचे भविष्य
- डॉ. रामचंद्र ज. जोशी

२१ व्या शतकाकडे झेपावतांना
जगातील सर्वश्रेष्ठ भविष्यवेत्ता!

मायकेल द नॉत्रदेम (नॉस्ट्राडेमस)

यांचे जागतिक स्तरावरचे भाविष्य

डॉ. रामचंद्र ज. जोशी.

ग्रंथ मिळण्याचे ठिकाण

जोशी ब्रदर्स अप्पा बळवंत चौक, पुणे २. फोनः ४४५९४२४	**श्री गजानन बुक डेपो** भरत नाट्य मंदिरासमोर, पुणे ३०. फोन : ४४७३३०४
श्री गजानन बुक डेपो कबुतरखाना, दादर, मुंबई २८. फोन: ४२२७५८४	**श्री गजानन बुक डेपो** बिल्डिंग नं.१३२, पहिला माळा, पंतनगर, घाटकोपर, मुंबई ७५. फोन: ५१३८००९

आफ्रिकेला वळसा घालण्याचा द्राविडी-प्राणायाम त्या सुवेज कालव्याच्या निर्मितीने कमी झाला हे खरेच, पण त्या कालव्याच्या निर्मितीची कल्पना नॉस्ट्राडेमसच्या विलक्षण भाकिताने फ्रेंच वास्तुशास्त्रविशारद लेसेप्स याला सुचलेली आहे ही वस्तुस्थिती आहे.

पाहिल्या प्रकरणातच स्पष्ट केले आहे की, १९९९ साली छेडल्या जाणाऱ्या तिसऱ्या जागतिक महायुध्दात, आज वरवर पाहता परस्पर विरोधी राष्ट्रे मित्र बनून, अमेरिका व रशिया यांचे एकत्रित बळ प्रचंड असेल. नॉस्ट्राडेमसच्या मृत्यूनंतर २०९ वर्षांनी जन्माला आलेली अमेरिका आपल्या सामर्थ्याच्या शिखरावर असेल असे, शतक २, श्लोक ४९ मध्ये हा द्रष्टा ज्योतिर्विद सांगतो हे सत्य किती चित्तथरारक आहे?

'भारत' सर्वश्रेष्ठ हिंदु राष्ट्र?

या पूर्वीच्या लेखात कै. इंदिरा गांधींचा नॉस्ट्राडेमसने केलेला उल्लेख आपण वाचला. त्या संदर्भात हेन्री सी रॉबर्टस 'कंप्लीट प्रोफेसीज ऑफ नॉस्ट्राडेमस' या १९४२ साली प्रसिध्द झालेल्या आपल्या पुस्तकात लिहितो- 'डॉमिनन्ट प्रिमियर' (म्हणजेच प्रभावी पंतप्रधान) इंदिराजी गांधी यांच्या आकस्मिक खुनानंतर दोन बदल होतील. त्यातील क्रमांक पहिल्या बदलाप्रमाणे त्यांचे पुत्र राजीव गांधी जरी पंतप्रधान झाले असले तरी दुसरा जो बदल होणार आहे तो म्हणजे एक मध्यम वयाचा नेता पाकिस्तान, ब्रह्मदेश, बांगला देश, श्रीलंका, नेपाळ, तिबेट, अफगाणिस्तान, मलाया आदी देश जिंकून हिंदुस्थानाला जगातील सर्वश्रेष्ठ हिंदुराष्ट्र म्हणून निर्माण करणार आहे. तो सार्वभौम असेल. औदार्यात अजोड व आपल्या सनातन धर्माला पुनरुज्जीवन देईल आणि भारत खंडातच नव्हे तर साऱ्या पृथ्वीवर सुवर्णयुग आणील. (सेंच्युरी शतक ५, श्लोक ४१ वा). या श्लोकाबद्दल सर्वच भाष्यकारांत एकमत आहे. वरील दोन बदलांच्या दरम्यानच्या काळात सत्ताधारी मंडळीत वावरणारी चांडाळ चौकडी सत्ताकेंद्र आपल्या ताब्यात ठेवून बराच काळ मनमानी करील. वर उल्लेख केलेला नेता फक्त जगाला अद्याप माहीत व्हायचा आहे!

...(33)...

: ४ :

थांबा, इ. स. २००६ मध्ये रामराज्य येतेय!

हिंदु जगज्जेता भूतलावर सुवर्ण-युग आणणार आहे!

ज्योतिष हे हि एक शास्त्र आहे

'शितावरून भाताची परीक्षा' या वाकप्रचारानुसार नॉस्ट्राडेमस यांनी वर्तविलेल्या अनेक भाकितांचे खरेपण आपण गेल्या प्रकरणात पाहिले. नॉस्ट्राडेमस यांना हे सर्व ज्ञान आगामी पिढीला देणे आवश्यक वाटले; व त्याने 'सेंच्युरी' मंध्ये दहा शतके (१००० श्लोक) लिहिलीं व १५५५ साली तें पुस्तक प्रसिध्द झाले. या पुस्तकातील श्लोकांची वर्गवारी केली तर असे आढळते की पहिले सुमारे १०० श्लोक फ्रान्स व युरोपसाठी, म्हणजे नॉस्ट्राडेमसच्या काळातील घटनांबद्दल केलेल्या भाकितांवरच खर्च झाले आहेत. त्यानंतर ३५० - ४०० श्लोक १९ - २० व्या शतकातील घटनांच्या भाकितांचा ऊहापोह करण्यात लागले असून उरलेल्या ४५० - ५०० श्लोकांत २१ व्या शतकापासून इ. स. ३७९२ पर्यंतच्या कालखंडात होऊ घातलेल्या भाकितांचे विवरण आलेले आहे.

-ज्योतिष शास्त्र हे असे चमत्कारिक शास्त्र आहे की सर्वसामान्य माणसांपासून अधिकारी वर्ग, देशा-राष्ट्रांचे शास्ते, धनाढ्य, श्रीमंत, राजेरजवाड्यापर्यंत सर्वांनाच त्याचे आकर्षण आहे. उघडरीत्या त्या शास्त्राचा निषेध, परंतु खाजगीरीत्या त्याची चाचपणीच केवळ नव्हे तर आवर्जून त्या शास्त्राच्या पारंगत ज्योतिर्विदाची मनधरणी करण्याची प्रथा सर्वकाली व सर्व देशांतून रूढ असल्याचे दिसते. ज्योतिष हे शास्त्र आहे, त्याचे आकाशस्थ ग्रहांच्या गतीनुसार ठरलेले आडाखे आहेत. इथून तिथून निसर्ग हा सारखाच असल्याने त्या त्या काळच्या ग्रहस्थितीनुसार व्यक्ति, समाज, देश नि त्यांचे धर्म, संस्कृती यावर परिणाम घडत असतात. ज्योतिषी फक्त त्याने केलेल्या शास्त्राभ्यासाच्या आधाराने मिळविलेल्या ज्ञानाने जे परिणाम घडायचे असतात त्याची आगाऊ माहिती सांगतो, त्याचे आनंददायी, सुखसंवर्धक बदल स्पष्ट करतो. ते बदल केव्हा कसे होतील त्याबद्दल भाकित वर्तवतो. त्याचप्रमाणे दुःख वर्धक उलथापालथी काय होतील त्याचीही नोंद करीत असतो. जे घडायचे असते ते ज्योतिषाला टाळता येत नाही - किंवा तो ते घडवीतही नाही. म्हणून नॉस्ट्राडेमससारखे जगप्रसिध्द ज्योतिर्विद आत्मविश्वासाने म्हणतात की, 'मी लिहिले, सांगितले - त्यात काहीही बदल करण्याची माझी इच्छा नाही.'

गेली नऊ वर्षे इराकबरोबर विध्वंसक युध्दात गेली. जवळ जवळ एक हजार किलोमीटर प्रदेश इराकने सोडलेला नाही. युध्दकैदी सोडविता आले नसल्याने युध्द थांबले, परंतु इराणची मानहानी संपलेली नाही. या युध्दात पेट्रोलियमच्या उद्योगाची महत्त्वाची साधने उद्ध्वस्त झाली, अर्थव्यवस्था, उद्योगधंदे, रोजगार यांची झालेली हानी फार मोठी आहे. शाह यांच्या पदच्युतीच्या सुमारास जी स्थिती होती त्यापेक्षा कितीतरी पटीने सध्याची इराणची आर्थिक स्थिती ढासळली आहे.

आपले घरदार, कौटुंबिक सुख व सुरक्षितता या बाबींचा विचार टाळता येणे अशक्य झाले आहे; आणि त्याबद्दल बहुजनसमाज बोलू लागला आहे. इराणी राष्ट्रांच्या समस्यांना तोंड फुटू लागले आहे आणि त्या समस्यांची सोडवणूक करायला इस्लामची अथवा धर्माची वाढ पुरेशी पडणार नाही याची जाणीव बहुजन समाजालाच नव्हे तर सत्तारूढ पक्षातल्या मवाळांनाही होऊ लागली आहे.

नॉस्ट्राडेमस यांनी शतक १ श्लोक ७० मध्ये असे स्वच्छ लिहून ठेवले आहे की, खोमेनीच्या कडव्या हेकटपणाला विरोधकच कडवेपणाने मोडून काढतील नि खोमेनी विरोधकांची सरशी होईल; त्यांचा विजय होईल. अखेरीस फ्रान्सच मध्यस्थी करून खोमेनी व त्याचे साथीदार यांना दया दाखवावी असे सांगेल व बंडखोर फ्रान्सचा सल्ला मानतीलही! नॉस्ट्राडेमस या सर्व घडामोडींचे वर्णन करून सांगतोय. 'थांबा, रामराज्य येतेय!' जुलै १९९९ ते इ. स. २००६ पर्यंत चालणाऱ्या या सर्व संहारक युध्दाच्या शेवटी सुवर्णयुग अवतरेल; हिंदुस्थानात उगवणारा तारणहार शायरन व फ्रेंच नेता मार्स यांची युति होईल. त्यानंतर ७५ वर्षे जगात सुख-समृध्दि, व शांतता नांदेल. (१० /८९)

नॉस्ट्राडेमसने निःसंधिग्धपणे म्हटलेय, की नव्याने प्रकट होणारा शायरन (CHYREN) आजच्या घटकेला अज्ञान आहे. परंतु तो ख्रिश्चन वा मुस्लिम नसेल. पाश्चात्य विद्वानांनीही हे विधान मान्य केले आहे.

नॉस्ट्राडेमस स्वतः ज्यू वंशाचा, ख्रिश्चन धर्म स्वीकारलेला, फ्रान्सचा नागरिक. तो ४५० वर्षांनी अवतरणारा विश्वनेता हिंदूच असेल असे छातीठोकपणे सांगतो, त्या हिंदु नेत्याचा गौरव करतो तो ह्याच कारणांनी की त्या स्वातंत्र्यसूर्य शायरनच्या उदयाबरोबर आधीते नेते निष्प्रभ होऊन नम्र होतील. 'तो' शायरन तिसऱ्या जागतिक युध्दाच्या काळानंतर वाचलेल्या नागरिकांना कायद्याचे राज्य देईल. कुणावरही अन्याय होणार नाही. 'गुणाः पूजास्थानं नच लिंगम् नच वयः' बरोबरच 'नच श्रध्दास्थानः' ही त्या लोकशाही राज्याची वेदी असे. सामाजिक रचना 'गुणकर्मविभागशः' असेल. जन्मदात्या मातापित्याच्या श्रध्दास्थानांवर ती आधारलेली असणार नाही. राखीव जागा, खास हक्क ही भाषा असणार नाही. त्याचप्रमाणे दलित, मागासलेला समाज अशी विभागणीही या साम्राज्यात असणार नाही. प्रत्येकाच्या वैयक्तिक गतिशील प्रयत्नांना प्रोत्साहन दिले जाईल; त्याच्या प्रगमनशील कर्तृत्वाला भरपूर संधि व वाव दिला जाईल, सरसकट आमिषांची खिरापत वाटली जाणार नाही. यामुळे जो मेहनत करील

...(41)...

त्याला 'संधि' मिळेलच मिळेल अशी आश्वासक खात्री पटल्याने राष्ट्रसंवर्धनाला आवश्यक असणारी चढाओढ समाजात मानवाला कार्यप्रवण करील. शासन अमानवी वागणारांना वठणीवर आणीलच, शिवाय त्यांच्यातील अतिरेक्यांचा निःपात केला गेला जाईल. सर्वांना लागू पडणारा समान कायदा राज्यभर कसोशीने पाळण्यात येईल.

आता एक गोष्ट निर्विवादपणे सिध्द झाली आहे की तिसऱ्या अतिसंहारक महायुध्दातून नव्याने दर्शन घडविणारा तारणहार 'आशिया खंडात जन्म घेतलेला असेल, (शतक २० श्लोक २५).' युरोपात नाहीच नाही! तो ख्रिश्चन नसेल, मुसलमान तर नसेलच नसेल. ज्यूही असणार नाही. तर हिंदूच असेल असे जे नॉस्ट्राडेमसने निःसंदिग्धपणे म्हटलेय् ते पाश्चात्य विद्वानांनाहि मान्य आहे. तो हिंदू-नेता अन्य सर्व भूतपूर्व नेत्यांपेक्षा महत्तर असेल, बुध्दिमान असेल, अजिंक्यही! नॉस्ट्राडेमसचा शतक ६ श्लोक ७० फार महत्त्वाचा मानावा लागेल.

The grest CHYREN will be
chief of the world.
Loved feard and unchallenged
even at the death
His name and praise will reach
beyond the skies.
And he will be content to be
known only as Victor.

महान् शायरन जगाचा प्रमुख नियंता होई ल. त्याच्यावर सर्वसामान्य जनता प्रेम करील; त्याचबरोबर त्याचा वचक येवढा असेल की प्रजाजन काहीही अपकृत्य करायला धजणार नाहीत. त्याच्या मृत्युनंतरही त्याचा दबदबा कायम राहील, त्याचे नाव आणि पराक्रम नागरिकांच्या मनावर इतके खोलवर परिणाम करतील की त्याची कीर्ति त्रिखंड पसरेल. सामर्थ्य इतके प्रचंड असेल की शत्रू त्याच्या देशाला घाबरतील, त्याच्या राज्याची, नव्हे साम्राज्याची दहशत मानतील. तो सार्वभौम असेल, त्याच्या कर्तृत्वाचा प्रभाव संपूर्ण जगावर पडेल. हा महान् हिंदु नेता भारताला भूमि आणि सागर यावर अजिंक्यपद प्राप्त करून देईल. आतापर्यंत निद्रिस्त असलेल्या हिंदूंना खडबडून जागृत करून त्यांच्याकरवी अशी काही चिरंतन कामगिरी करवील की ज्याने ते आपल्या पूर्वजांचे सार्थ वारस ठरतील.

शतक २, श्लोक ७९ द्वारा फ्रेंच द्रष्टा नॉस्ट्राडेमस स्वच्छपणे सांगतोय की, शायरन क्रूर आणि हिंसक जमातीतल्यांना ठिकाणावर आणिल आणि चंद्रकोरीच्या ताब्यातील भूमि मुक्त करील. त्याचे हे शब्दच पहा किती बोलके आहेत!

फ्रेंच - Subjuguva 10 gent crelle add fiere Le grand chyren ostera du longin Tous les captifs par seline baniaet.

...(42)...

इंग्लिशमध्ये स्वैर भाषांतरित शब्दात सांगायचे तर -

1) Will subjugate the cruel and
violent freed,
The great CHYREN will
take from distance,
All those held captive by
crescent moon

वरील श्लोकातील Cruel and Violent held captive by crescent moon म्हणजेच - हिंसक आणि क्रूरचंद्र हे शब्द इतके अर्थवाही आहेत की वरील उल्लेख मुसलमानांना उद्देशूनच आहेत याबाबत दुमत न व्हावे.

थोडक्यात सांगायचे तर शायरनच्या कारकीर्दीत या भूतलावर सुवर्णयुग अवतरेल. त्याच्या मृत्यूनंतरही त्याच्या महानतेचे व सद्‌गुणांचे आवर्जून गुणगान होत राहिल. पण त्याच्या मनाची शालिनता, विनम्रपणा व औदार्य इतके ढळढळीतपणे दिसते की यापूर्वी नमूद केलेल्या शतक ६ श्लोक ७० व्या श्लोकाच्या शेवटच्या ओळीत त्याबद्दल केलेला उल्लेख फार बोलका आहे. (शायरन म्हणतोय) 'जनतेने त्याच्याबद्दलचा उल्लेख फक्त' एक विजयी नेता या तीन शब्दात करायचा तर करावा आणखी विशेषणे त्याच्या नावाला चिकटवू नयेत.

मधल्या काळात हिंदूधर्माचे व हिंदूंच्या आदर्शवत् जीवनाचे पुसट झालेले क्षणचित्र, पुन्हा आपल्या देदिप्यमान उत्तुंग स्वरूपात प्रस्थापित होणारच, आणि मानवी संस्कृती निर्धोक बनेल हे नॉस्ट्राडेमसने पुरेशा स्पष्टपणे सुचविले आहे. त्यात संदिग्धता कुठेही नाही. हे सर्व घडवून आणणारा आज अज्ञात असणारा परंतु योग्य समयी प्रकट होणारा महापुरुष तथा शायरन हा हिंदुधर्मीयच असेल असेही नॉस्ट्राडेमस निखालसपणे सांगतो, नव्हे नव्हे, जवळ जवळ साडेचारशे वर्षापूर्वी अक्षरबध्द करतो. त्याने या शायरनच्या मनाचा घेतलेला वेधही इतका काही तर्कशुध्द व अचूक आहे की नॉस्ट्राडेमसच्या द्रष्टेपणाचे आश्चर्य वाटते! नॉस्ट्राडेमसने म्हटलेय की, शायरन बेचैन मनाने खूप प्रवास करील. या बेचैनीचे कारण काय असणे शक्य आहे? आपल्या धर्मबांधवांच्या समस्या आणि त्यांची सद्यःकालीन दयनीय अवस्था हे असू शकेल! त्या बेचैन अस्वस्थ मनाचा कानोसा आपण पुढच्या प्रकरणात घेऊ!

: ५ :

नॉस्ट्राडेमसच्या भाकितांना दुजोरा देणारी आणखी कांही भाकिते

उभ्या आयुष्यात भारताला कधीही भेट न दिलेल्या महर्षी नॉस्ट्राडेमसने, सुमारे ४००-४५० वर्षापुर्वी,'२००१ साली प्रलययंकारी विनाशाच्या उंबरठ्यावर असलेल्या जगाला शायरन (CHYREN) हा हिंदू नेता आपल्या क्षात्रतेजाने तारणहार होईल.' या स्वातंत्र्यसूर्याच्या आगमनाने बलाढ्य हिंदू राष्ट्राचा उदय होऊन हिंदूंचे पुनरुत्थान होईल, हिंदू साम्राज्य स्थापन होऊन 'सुवर्णयुग अवतरेल' असे भविष्य शब्दबध्द केले आहे.

१९९९ साली सुरू होणाऱ्या व इ. स. २००६ ला संपणाऱ्या महायुध्दासंबंधी अनेक श्लोकात नॉस्ट्राडेमस लिखित, 'सेंच्युरी' मध्ये 'शायरन' या टोपण नावाचा उल्लेख 'विश्वनेता' म्हणून ठिकठिकाणी केलेला आढळतो. गेली जवळ जवळ २०० वर्षे या 'शायनर' चा शोध घेण्याचे काम नॉस्ट्राडेमस विषयातील तज्ञ हिरीरीने करीत आहेत. गेल्या प्रकरणांत या विश्वनेत्याबद्दल नॉस्ट्राडेमसच्या कित्येक अभ्यासकांनी लढविलेले तर्क कुतर्क किती विसंगत आहेत हे दाखविले; आणि त्या संदर्भात सध्याचा इराणचा धर्मनेता आयातुल्ला खोमेनीचे नाव आग्रहाने घेतले जाते ते तर किती असंबध्द आहे त्याचीही चर्चा केली.

नॉस्ट्राडेमसच्या भविष्यवाणीत 'क्रम' नसतो-सकारण नसतो, त्यामुळे हे तर्काधिष्ठित घोटाळे होतात हे जरी खरे असले तरी नॉस्ट्राडेमस वेगवेगळया लोकांमधून शायरन् बाबत जे विखुरलेले उल्लेख करतो त्यावरून येऊ पाहाणाऱ्या ३ऱ्या जागतिक युध्दकालातील क्षितिजावर नव्याने उगवणारा पण आज जगाला अज्ञात असलेला जगज्जेता कोण असेल, कुठचा असेल याबाबत सुसंगत तर्ककरायला अडचण पडू नये.

पृष्ठसंख्येचे बंधन लक्षांत घेऊन आतापर्यंत नॉस्ट्राडेमसच्या श्लोकांचे 'शतक अमुक व श्लोक क्रमांक अमुक' एवढाच निर्देश करून त्याने वर्तविलेल्या भाकितांचा मागोवा घेत घेत गूढार्थाची उकल केली. परंतु, आता यापुढे महान् शायरनच्या कर्तृत्वाचा प्रकाश पाडणाऱ्या भाकितांबद्दलचे लेखन, नुसतेच शतक 'श्लोक' क्रमांक अशा संदर्भात न देता, आवश्यक तेवढे मूळ श्लोक, जसेच्या तसे, उध्दृत केल्याशिवाय वाचकांचेही समाधान होणार नाही म्हणून ते प्रसिध्द करण्याचे योजिले आहे. मूळ फ्रेंच भाषेतील श्लोक देणे अशक्य नाही. तरी ती भाषा अत्यल्प लोकांना समजणारी असल्याने त्या श्लोकांचे इंग्रजीत भाषांतर उध्दृत केले जाईल. त्यावरून नॉस्ट्राडेमसच्या एकेका विधानाचे निरुपण करणे सोपे होईल.

यापूर्वीच्या २ ऱ्या प्रकरणांत नॉस्ट्राडेमसचा जीवनवृतांत देतांना, त्याने गूढ भाषेत भविष्यकथन कसे केले आहे त्याचे उदाहरण म्हणून, 'सेंच्युरी' च्या शतक ४ श्लोक १४ चा पूर्वार्ध मूळ फ्रेंच व त्याचेच इंग्रजीत रुपांतरित भाग उध्दृत करून त्याबद्दल विवरण केले. तिसरे प्रकरण नॉस्ट्राडेमसच्या तंतोतंत खऱ्या झालेल्या भाकितांची ओळख वाचकांना व्हावी म्हणून लिहीले, त्यात पुन्हा वरील शतका-श्लोकाच्या आधारे भारताच्या 'डॉमिनंट प्रिमिअर' कै. इंदिरा गांधी यांच्या अकस्मात (इंग्रजी शब्द आहे Sudden) हत्येने 'भारत' सर्वश्रेष्ठ हिंदुराष्ट्र घडविण्याच्या संभाव्य दोन बदलांचा उल्लेख केला तो असा- इंदिराजींचे पुत्र राजीव गांधी हे पंतप्रधान होतील (श्लोकातील शब्द shall cause change) हा पहिला बदल तर, वरील शब्दांपाठोपाठ त्याच श्लोकात आलेल्या 'and put another in the reign soon' या अधोरेखित शब्दांनी ध्वनित होणारे राजीव गांधींच्या पाठोपाठ २० व्या शतकाचा अस्त होण्याचे काळी उगवणारे दुसरे सत्ताधारी म्हणजेच नॉस्ट्राडेमसना अभिप्रेत असलेला 'शायरन' असेल हे सुसंगत वाटते. हेन्री सी. रॉबर्टस् नामक नॉस्ट्राडेमसचे एक प्रसिध्द भाष्यकार आहेत. यांनीही वरील विधान उचलून धरले आहे.

नॉस्ट्राडेमस येवढ्यावरच थांबत नाही तर विश्वनेत्याबद्दल आणखी काही महत्त्वाच्या खुणा दाखवतो.

शतक ५ श्लोक ४१ मध्ये नॉस्ट्राडेमसने स्पष्टच सांगितले आहे की, रात्री अंधाऱ्या वेळी (त्यांचे शब्द आहेत - Noctural time) 'तो' जन्माला येईल. तो सर्वभौम असेल आणि औदार्यात त्याच्याशी कुणीही बरोबरी करू शकणार नाही. तो आपल्या सनातन धर्मचे पुनरुज्जीवन करील आणि या अवनीतलावर सुवर्णयुग आणील!

'अंधाऱ्या वेळी' या शब्दाचे अनेक अर्थ संभवतात. पैकी एक म्हणजे श्रीकृष्णाच्या जन्माचे वेळेप्रमाणे 'तो' शायरन रात्रीच केवळ नव्हे तर अमावास्येच्या अंधःकारमय रात्रीहि जन्म पावला असेल! दुसरा असाही अर्थ होऊ शकतो की, भोवतालचे जगात जेव्हा त्या जगास 'अंधार-युग' म्हणण्याइतकी काळ्या कृत्यांची बेबंदशाही माजली असेल तशा भयंकर कालावधीत 'शायरन'ने या जगात पदार्पण केले असावे. तिसराही अर्थ या 'रात्री'च्या उल्लेखाला चिकटवला जातो, तो म्हणजे, या अवनीतलावर चालू असलेल्या 'जगा'मध्ये आणीबाणी जाहीर होऊन (उदा. २ ऱ्या महायुध्दाचे वेळी जशी अंमलात होती तशी) ब्लॅक आऊट असेल तेव्हा जन्माला आलेले हे मूल असावे! या सर्व लेखनाचा इतकाच इत्यर्थ निघतो की आगामी महासंहारक तिसऱ्या महायुध्दात अमेरिका-रशियाच्या युतिसह 'शायरन' ही तिसरी भारतीय शक्ती महान कार्य करील. आज ती अज्ञात असली तरी ती व्यक्ती आजच्या जगात वावरत असेल. अमावस्येसारख्या कुठल्या तरी अंधेऱ्या रात्री जन्म घेतलेली व आगामी महान नेता ठरणारी ही व्यक्ती तरुण १६ते२०-२५ वर्षाची तरी असेल किंवा पन्नाशीसाठी गाठलेली अनुभवी ध्येयैकशरण प्रौढ व्यक्तीही असू शकेल; यापेक्षा शायरनच्या वयावर प्रकाश पाडणारा उल्लेख नॉस्ट्राडेमसने कुठे केल्याचे आढळत नाही.

...(45)...

नाही म्हणायला नॉस्ट्राडेमस हे मात्र नमुद करतो की या नेत्याच्या नेतृत्वाखाली भारत हा जगातील सर्व-श्रेष्ठ देश बनेल. इतकेच नव्हे तर दूरवर पसरलेले हिंदूंचे साम्राज्य नव्याने आकारास येईल.

शतक १,श्लोक ५० मध्ये त्या पुरुषाचा पुन्हा उल्लेख आढळतो तो असा-

'From Peninsula of three seas will be born one who will make Thursday his day of worship. His fame praise and rule will form mighty by land, sea. There will be a tempest of India.'

तीन सागरांनी बनलेल्या व्यापक द्वीपकल्पात तो जन्म घेईल; त्याचा गुरुवार हा प्रार्थनेचा दिवस असेल. त्याची कीर्ति त्रिखंडात पसरेल. त्याचे सामर्थ्य इतके प्रभावी असेल की त्याच्या आक्रमक घोडदौडीमुळे उत्पन्न झालेल्या त्याच्या प्रभावाने वादळी वातावरण उत्पन्न होईल. द्वीपकल्प, गुरुवार प्रार्थनेचा दिवस (या संदर्भात असेही म्हटले गेले आहे की शायरनचा विश्रांती घेण्याचा दिवस सोमवार असेल). या तिन्ही लाक्षणिक शब्दांद्वारे नॉस्ट्राडेमसला काय सुचवायचे असावे त्याबद्दल यापूर्वीच्या प्रकरणांतून स्पष्टीकरण केलेच आहे. या सर्वांचा निःसंदिग्धपणे आशय स्पष्ट होतो तो हा की शायरन हा महाम नेता भारतात जन्मलेला हिंदू नेताच असेल.

वरील भाकिताला दुजोरा देणारे भाष्य नॉस्ट्राडेमसने स्वतःच शतक ५, श्लोक २५ मध्ये केले आहे तेच पहा ना -

The Arab Primer, Mars, Sol, Venus, Leo,Rule of Church will surrender to the sea towards Persia, close to a million, True serpent power invade Turkey and Egypt.'

मागे उल्लेख केलेल्या हेन्री रॉबर्टस्ने याही श्लेकाखाली, आपल्या पुस्तकात टीप दिली आहे की -

'Christian Ideal will be overcome by Oriental Ideology where serpent meaning True serpent.....'

(म्हणजेच कुंडलिनी शक्ति धारण करणारी व्यक्ति). नॉस्ट्राडेमस भविष्याचा वेध घेऊन, वरील श्लोकात स्वच्छपणे सांगून टाकतो की सागराच्या नावाचा धर्म ज्याचा आहे (म्हणजेच हिंदी महासागर त्या अनुषंगाने हिंदुधर्म-तथा हिदुस्थान!) - कुठल्याहि प्रादेशिक भूमीकडे अंगुली निर्देश करण्याकरिता असा उल्लेख कुठल्याही भौगोलिक वाङमयात आढळत नाही-तो ज्याचा आहे त्याच्या पुढाकाराने युरोपमधील नव्हेत तर ख्रिश्चन व यावनी संस्कृतीचा खातमा केला जाईल. त्यांची सारी केन्द्रे ज्या ज्या राष्ट्रात विखुरलेली आहेत ती राष्ट्रेही पादाक्रांत केली जातील. इतर, कोणत्याही धर्मात ज्याप्रमाणे गुरुवार हा प्रार्थनेचा दिवस म्हणून पाळला जात नाही त्याचप्रमाणे कुंडलिनी शक्ति कुणाही बिगर हिंदूला ज्ञात नाही. हिंदूंचे ते खास शक्तिस्थान आहे, ते हिंदुच इजिप्त, तुर्कस्तान इत्यादी मध्यपूर्वेत असलेल्या सत्ताधाऱ्यांना दूर फेकून तिथे हिंदु संस्कृति केवळ नांदू लागेल असे नाही तर तिचा अम्मल सुखेनैव चालू राहील.

वरील भाकितावर आणखी झगझगीत प्रकाश टाकणारे भाकीत नॉस्ट्राडेमसने शतक १०, श्लोक ९६ मध्ये प्रसिध्द केले आहे ते असे -' Religion of the name of sea will against the sect of Caliphs of the Moon vanquish. The deplorably obstinate sect shall br afraid of wounded by Alef and Alef.'

फ्रेंच द्रष्ट्या ज्योतिषवर्यांनी केलेले वरील भविष्य फार महत्त्वाचे आहे. कारण, यात जास्तच स्पष्टपणे सांगितले आहे की समुद्राचे (तथा हिंदी महासागराचे) नाव असलेला देश - हिंदुस्थान - खलिफाच्या प्रशंसित पंथाचा नाश करील. वरच्या श्लोकातील २ ऱ्या ओळीतील Sect हा शब्द महत्त्वाचा व नॉस्ट्राडेमसच्या मार्मिक शब्दयोजनांचा निदर्शक आहे. त्या शब्दाचा एक अर्थ जसा 'पंथ' होऊ शकतो तसाच तो शब्द फ्रेंच भाषेत वापरला जातो तो 'श्रध्दा' या अर्थानि! या दृष्टीने या काव्यपंक्तीचा अर्थ लावावयाचा तर समुद्राचे नाव असलेल्यांची श्रध्दा तथा धर्म, हा सद्धर्म आहे तर खलिफा प्रशंसित धर्म ही केवळ अंधश्रध्दा आहे. या वाक्याचा आणखी स्पष्टार्थ करायचा तर नॉस्ट्राडेमसला हिंदू हा 'धर्म' तर इस्लामला तो अंधश्रध्दा म्हणून अभिप्रेत आहे. Obstinate हे विशेषण खलिफाच्या पंथाला लावून नॉस्ट्राडेमसने हेही आडपडदा न ठेवता सांगून टाकले आहे की, 'खलिफ-प्रशंसित पंथ अपरिवर्तनशील, अतिरेकी आहे!'

या पूर्वीच्या प्रकरणात 'शायरन' म्हणून आयातुल्ला खोमेनीबद्दल लिहितांना सध्या जगभर चालू असलेल्या रश्दींच्या 'सॅटॅनिक व्हर्सेस' या कादंबरीवरून उसळलेल्या सैतानी उद्रेकाचा उल्लेख केलाच आहे. त्याला आणखी दुजोरा देणारी बातमी नुकतीच वाचण्यात आली, तीही या संदर्भात बरेच काही सांगून जाते असे वाटते म्हणून येथे तिचा उल्लेख करतो - पॅरिसहून आलेली ही सत्यकथा आहे. प्रसिध्द फ्रेंच गायिका व्हेरोनिक सान्सॉं, आपल्या कार्यक्रमात 'अल्ला' हे गीत सादर करीत असे. (म. गांधी ज्याप्रमाणे त्यांच्या रामनामात - 'ईश्वर अल्ला तेरे नाम' असे खादीचे ठिगळ लावून म्हणत त्याप्रमाणे!) परंतु, गीत - गायकाला ठार मारू अशी धमकी त्यांना देण्यात आल्यावर त्यांनी ते गीत न गाण्याचे ठरविले. नभोवाणीवरील एका मुलाखतीत ही माहिती देऊन पुढे स्पष्टीकरणही केले की, 'वास्तविक या गीतात इस्लामचा अवमान करणारे काहीही नाही, ती एक प्रार्थना आहे. पण 'ज्ञानलव दुर्विदग्धं ब्रह्मापि नरं न रंजयति।।' हे जास्त अनुभवसिध्द वाक्य कुणाच्या खिजगणतीत आहे?

मुस्लिम धर्माच्या तत्त्वांना खोमेनीसारखे धर्मांध त्यांना अभिप्रेत असलेला वेगळाच रंग देण्याचा प्रयत्न करीत असतात. त्यामुळे होते काय तर काही मुस्लिम मूळ ग्रंथ न वाचताच विनाकारण कडवे धर्मांध बनत चाललेले आहेत. मशिदीमध्ये ठिय्या मारून बसलेले मुल्ला - मौलवी नि इमाम आपापले राजकारण पुढे रेटण्याचे मनसुबे उभारण्यात मश्गूल झाले आहेत. भारतीय शिक्षण यंत्रणेतून इस्लाम विरोधी (हेही त्यांनीच ठरवायचे) सारे उल्लेख काढून टाकावेत, पाठ्यपुस्तकांचे शुध्दीकरण (!) केले

...(47)...

जावे अशी मागणी करायला सुरुवात झाली आहे. या सर्वांची परिणती कशात होईल हे सांगणे आतापर्यंतच्या अतिरेकी अनुभवावरून जाणता येण्यासारखे असले तरी ज्या वेगाने १९९९ चा झंझावात समीप येत आहे त्या वेगाशी सुसंगत असा अत्याचारांचा नेहमी उसळणारा डोंब लक्षात आला की हीच वावटळ आगामी तिसऱ्या महायुध्दाची नांदी ठरण्याची शक्यता नाकारता येणार नाही.

१७ व्या शतकात ज्याप्रमाणे मुसलमानांच्या अत्याचारांनी हिंदुस्तानांत मर्यादा गाठली, तेव्हा मूठभर मावळ्यांना एकत्र करून परिस्थितीशी मुकाबला करणे अपरिहार्य झाले.

तेव्हा बाल शिवरायांनी विजापूर सोडून पुण्याच्या आपल्या जहागिरीत राहायला सुरुवात केली व आपल्या सवंगड्यांसह करंगळीचे बोट कापून श्रीशंकरावर (रोहिडोश्वर?) रक्ताचा अभिषेक करून स्वराज्याची मुहूर्तमेढ रोवली. हाताशी असलेले सीमित मनुष्यबळ, युध्दमान शस्त्रांचा तुटवडा, अर्धपोटी जेवण, आणि एकंदर समाजावर मुसलमानी अंमलाची खोलवर रूजलेली दहशत व त्यामुळे रूळलेली अगतिकता यामुळे गनिमी काव्याने या सत्तेशी दोन हात करावे लागले. पारतंत्र्याचा एक अवश्यमेव भाग असा असतो की त्याविरुध्द प्रथम उठाव करणाराला नामोहरम करणे, घरच्यापेक्षा बाहेरचा सत्ताधारी आपलासा वाटणे! घरभेदीपणा सत्कर्माचा रंग घेतो. प्रत्येक कृतीला धर्मांधता म्हणण्यात येते, जातीयतेचा छाप मारला जातो. सूर्याजी पिसाळाची अवलाद उत्तम होऊन फंद - फितुरी वाढते - या सर्वांवर मात करून शिवरायांनी राजगडावर तोरण बांधून, राज्याभिषेक करविला तेव्हाच भूषण कवींनी त्यांचा गौरव केला तो या शब्दांनी - 'शिवाजी न होता तो सब की होती सुन्ता'. इतिहासाची पुनरावृत्ती होत असते असे म्हणतात त्यानुसार आजही शायरनच्या नेतृत्त्वाने हिंदुत्वाची द्वाही फिरवण्याची नेमकी वेळ आली आहे. शिवरायांनी अनुसरलेला मार्ग धर्मांधतेचा नव्हता तर 'स्वत्व' टिकविण्याचा होता. त्याकरिता प्राणांची बाजी लावून मराठमोळ्यांनी लढा दिला होता. ती स्फूर्ति नंतर १९ व्या शतकापर्यंत कार्यरत होती. मराठ्यांचा भगवा जरिपटका अटकेपार लागला, दिल्लीचे तक्त फोडून आपल्या शौर्याची मुद्रा भारतभर पसरलेल्या भारतीयावर उमटवली. एवढी मर्दुमकी असूनही दिल्लीच्या सिंहासनावर - तक्तावर - .शेवटपर्यंत 'मराठा' न बसविता, मोगल बादशाहीच चालू राहिली. हे विषयांतर एवढ्यासाठीच केले की हिंदूंची युध्दप्रविणता ते सत्ताधीश होण्याइतकी बलशाली असूनही, त्यांच्या विशिष्ट मानसिक ठेवणीनुसार ते आक्रमक सत्ताधारी केव्हाच झाले नाहीत हे स्पष्ट व्हावे!

भारतीय हिंदू हे निसर्गतः व त्यांना मिळालेल्या धार्मिक व अध्यात्मिक वारसानुसार प्रवृत्तीने सौम्य प्रकृतीचे आहेत, आक्रमक नाहीत. परंतु, या आधी उध्दृत केलेल्या नॉस्ट्राडेमसच्या शतक १, श्लोक ५० प्रमाणे, 'शायरन' हा हिंदू नेता अखिल हिंदुविश्वाला जागृति आणून स्वतःच्या वादळी व्यक्तिमत्वाने, आपल्या भूमि नि सागरी सामर्थ्याचे दर्शन घडविणार आहे. अजिंक्य हिंदुनेता ही आपली प्रतिमा सर्व

प्रारंभी जगाच्या क्षितीजावर उगवणार आहे. हा जो बदल घडणार आहे तो नॉस्ट्राडेमसच्या इच्छेने घडणार नसून नियतीच्या इच्छेने हा सारा बनाव घडणार आहे. त्यातून नवीन जे घडणार आहे ते म्हणजे हिंदुस्थान हा सर्वश्रेष्ठ देश होणार आहे. आज कित्येक शतके न दिसलेले, दृष्टिआड झालेले हिंदुंचे साम्राज्य अवतरणार आहे.

आजच्या विज्ञानयुगात अणुशास्त्राचा जो अभ्यास चालू आहे, व अणु-अस्त्रे बनविण्याची वा संग्रही ठेवण्याची जी चढाओढ सर्व जगभर चालू आहे त्यावरून आगामी युध्दाची भीषणता स्पष्ट होत आहे. संयुक्त राष्ट्रसंघातर्फे तज्ज्ञांनी केलेल्या अभ्यासानंतर जो अहवाल प्रसिध्द झाला आहे त्यावरून निःसंदिग्ध शब्दात प्रामुख्याने सांगितले आहे की, आगामी युध्द हे अणुयुध्द झाल्यास - आणि आज, त्या दृष्टीने जी पावले पडत आहेत त्यानुसार ३ हे महायुद्ध अणुयुध्दच होणार याबद्दल दुमत होण्यासारखेही नाही - प्रत्यक्ष परिणाम प्रचंड मनुष्यहानी, उद्ध्वस्त झालेले देश, भस्मसात झालेली मालमत्ता व शेती या दृष्यांनी दिसतील हे तर खरेच, पण त्याहीपेक्षा त्याचे जे अप्रत्यक्ष परिणाम प्रदीर्घ कालपर्यंत जाणवतील ते मात्र फारच भयंकर स्वरूपाचे असतील.

या अणुयुध्दाने जगातील हवामानात बदल होईल. ज्या गोलार्धातील शहरांवर अणुबाँब किंवा रॉकेट्स यांचा मारा होईल - आणि उत्तर गोलार्धातील मोठ्या शहरांवर असा वर्षाव होण्याचा संभव जास्त - त्या गोलार्धातील तपमान शून्य अंश सेल्शिअस् खाली जाईल. सूर्यप्रकाश पुरेसा मिळणार नाही. पाऊस कमी पडेल. त्यामुळे शेती, वनस्पती उगवण्या - उत्पन्न होण्यावर विपरित परिणाम होईल. ओझोनचा संरक्षक थर कमी होत आहे, अशी आजच आवई उठली आहे. तो संरक्षक थरही अणुयुध्दाने आणखी कमी होऊन अतिनील किरण रोखले जाण्याचे प्रमाण कमी होईल.

नॉस्ट्राडेमसला हे सर्व प्रलयंकारी दृष्य दिसत असूनही त्याने केलेल्या ग्रहगणिताच्या आधारे तो म्हणतो की, या तिसऱ्या महायुध्दात अनेक तथाकथित प्रगत देश बेचिराख होतील. तरी त्यातून मानववंश टिकून राहील; हिंदुस्थान - म्हणजे हिंदुराष्ट्र - आणि त्या देशात जन्मलेला द्रष्टा नेताच, सर्व जगाचा तारणहार जगज्जेता असेल!

भगवान् श्री रामकृष्ण परमहंस यांचे एक फ्रेंच भक्त रीनकोर्ट नामक लेखक आहेत. त्यांनी परमहंसांचा निर्वाणापूर्वी जे सांगितले ते श्री रामकृष्णांचे शब्द उद्धृत करून म्हटले आहे की रामकृष्णांची ती भविष्यवाणी नॉस्ट्राडेमसच्या भाकितांना पुष्टीच देते. भगवान रामकृष्ण परमहंस म्हणाले होते की त्यांचा 'पुढचा जन्म भारताच्या वायव्येला होईल' हेच दुसऱ्या भाषेत विशद करून सांगायचे तर परमहंस रशियांत हिंदु संत म्हणून पुनः जन्म घेतील, नि हिंदुत्वाचे पुनरुत्थापन होईल. 'शक-हूण' आदि जमातींप्रमाणे रशियाहि हिंदुत्ववादी झालेला दिसेल, त्या जीवनपद्धतीचा स्वीकार करील कारण या आकाशाखाली सर्वकश विचारस्वातंत्र्य असलेली दुसरी जीवनपद्धतीच नाही. रशिया,

...(74)...

हिंदु संस्कृति, धर्म, व त्यांचे राष्ट्रप्रेम याबद्दल, नॉस्ट्राडेमस स्वतः ज्यू वा ख्रिश्चन असूनहि, जे उत्कटतेने उद्गार काढतो, ते त्याला काही आंतरिक साक्षात्कार झाल्यामुळें काढीत असावा असे वाटण्याइतके खणखणीत आहेत. भारतांतील हिंदु हे खरे हिंदुस्तानचे रहिवासी, भारतांतील मुस्लिम हे घुसखोर तरी किंवा बाटगे मुसलमान, त्यामुळें त्यांना, नॉस्ट्राडेमस, राष्ट्रद्रोही. म्हणतो. हिंदु धर्माशिवाय हिंदुस्तान अशक्य, आणि हिंदुस्तानची हिंदु संस्कृतीहि अशक्यच! आगामी प्रलयंकारी युद्धांतून जगाला नवा प्रकाश देणारा जगज्जेता म्हणून हिंदूच नेता असेल याबद्दल 'नॉस्ट्राडेमस' ठाम आहे!

"यथार्थ ज्ञान प्रकाश विषय"

"परमेश्वरको विषयमा शास्त्र के भन्छ ?"

प्रभु- स्वामी- ईश- राम- खुदा- अल्लाह- रब- मालिक- साहेव- देव-भगवान- गौड । यी सवै शक्ति बोधक शब्द हुन् जुन अलग-अलग भाषामा उच्चारण गरिन्छन् र लेखिन्छन् ।

प्रभुको महिमाबाट हरेक प्राणी प्रभावित छन् कि कोहि शक्ति छ जो परम सुख दायक र कष्ट निवारक हो । त्यो को हो ? कस्तो छ ? कहाँ छ ? कसरी मिल्छ ? यो प्रश्नबाचक चिन्ह अहिले सम्म पूर्णरूपमा हटन पाएको छैन । यो शंका यस पुस्तकबाट पूर्णरूपमा समाप्त हुन जानेछ ।

जुन शक्ती अन्धोलाई आँखा, लाटोलाई आवाज, वहिरोलाई कानले सुन्ने शक्ति, वाँझोलाई पुत्र, निर्धनलाई धन, रोगीलाई स्वास्थ्य प्रदान गरोस् । जसको दर्शनले मात्र पनि आनन्द हुन जाओस, जो सवै ब्रह्माण्डहरूको रचयिता पूर्णशान्ति दायक जगद् गुरू सर्वज्ञ हुन, जसको आज्ञा वेगर पत्ता पनि हल्लिदैन अर्थात् सर्वशक्तिमान जसको सामुन्ने केहि पनि असम्भव छैन । यस्ता गुण जसमा छ । त्यो वास्तवमा प्रभु (स्वामि -ईस -राम-खुदा - अल्लाह-रहिम- मालिक-रन- गौड) हो ।

यहाँ एउटा कुरो विशेष विचारणीय छ कि कुनै पनि शक्ति को ज्ञान कुनै शास्त्रबाट नै हुन्छ त्यहि शास्त्रको आधारमा गुरूजीहरू आफ्नो अनुयायीहरूलाई मार्ग दर्शन गर्नु हुन्छन् । ती शास्त्र (धार्मिक पुस्तकहरू) हुन् चारै वेदहरू (ऋग्वेद, सामवेद, यजुर्वेद, अथर्ववेद) श्रीमद्‌भागवत गीता, श्रीमद्‌भागवत सुधा सागर, अठार पुराण, महाभारत, वाईवल, कुरान आदि प्रमाणीत पवित्र शास्त्र हुन् । चारै वेद स्वयं पूर्णमरमात्माको आदेशले ज्योति निर न्जन(काल) ले समुन्द्र भित्र आफ्नो साँसद्वारा गुप्त लुकाई दियो र प्रथम पटक सागर मन्थनको वेला यी चारै वेद श्री ब्रह्माजीलाई प्राप्त भयो । जो ब्रह्माजी (क्षरपुरूषको जेष्ठ पुत्र) ले पढनु भयो र उनले जसरी संझनु भयो त्यसै आधारमा ज्ञानको प्रचार आफ्नो वंशजहरू (ऋषिहरू) द्वारा गराउनु भयो । पूर्णपरमात्मा ले पाँचौ स्वसम (सूक्ष्म) वेद पनि ब्रह्मा (काल) लाई दिनु भएको थियो जसलाई ज्योति निरन्जनले आफुसंग गुप्त राख्यो र त्यसलाई समाप्त गरिदियो ।

केहि समय उपरान्त अर्थात् एककल्प (एकहजार चतुर्युग) पछि तिन लोकर (पृथ्वी लोक, स्वर्गलोक, पाताललोक) का सवै प्राणीहरू प्रलय (विनाश) हुन जान्छन् । फेरी ज्योति निरंजन (काल) को निर्देशनमा ब्रह्मा आफ्नो रात्री समाप्त भए पछि (ब्रह्मा रात्री एक हजार चतुर्युगको हुन्छ र त्यतिकै दिन हुन्छ) जुन दिन प्रारम्भ हुन्छ, रजोगुणले प्रभावित गरि प्राणीहरू को उत्पति तीनै लोकहरूमा सुरू गर्नु हुन्छ ।

अनि सतगुरूको सुरूवातमा उनै चारै वेद काल(ब्रह्म) स्वयं ब्रह्मलाई पुन प्रदान

गर्छ र फेरि प्राकृतिक उथल पुथलले गर्दा चारै पवित्र वेदहरूको ज्ञान समाप्त हुन जान्छ । त्यस पछि फेरि समयानुसार अन्य ऋषिहरूमा प्रवेश गरि दोस्रो पटक लेख्न लगाउँछ । फेरि पनि समयानुसार प्राकृतिक उथल पुथल पछि स्वार्थी मानिसहरूद्वारा वेदहरूमा हेरफेर गरी वास्तविक ज्ञान संसारबाट लुप्त गराई दिन्छन । त्यहिकाल ब्रह्मा-ज्योति निरंजन महाभार त युद्धको वेला श्री कृष्णमा प्रवेश गरि चारै वेदहरूको संक्षिप्त विवरण श्रीमद्‌भागवत गीताको रूपमा दिनुभयो र भन्नु भयो कि अर्जुन यहि ज्ञान मैले पहिला शूर्यसित भनेको थिए । उसले आफ्नो छोरा वैवश्वत अर्थात् मनुसित र मनुले आफ्नो छोरा इस्वाकुसित भनेको थियो । तर बीचमा यो उत्तम ज्ञान प्रायः समाप्त भई सकेको थियो ।

यो काल (ब्रह्म, ज्योति निरंजन) ले श्री वेदब्यास ऋषिको शरीरमा प्रवेश गरी चारै वेद, महाभारत, अठार पुराण, श्रीमद्‌भागवत गीता श्री सुधा सागरलाई पुनः लिपिबद्ध (संस्कृत भाषामा) गराउनु भयो जो आज सवैलाई उपलब्ध छन् । यी सबै शास्त्र श्रेष्ठ हुन् । अब यी शास्त्रहरूलाई कलयुगी ऋषिहरूले भाषा भाष्य अर्थात् हिन्दी अनुवाद गरी आ-आफ्ना विचार मिलाउने कोशिश गरेका छन् जो स्पष्ट गलत देखिन्छन् र ब्याख्या सित मेल खादैनन् । यी सबै शास्त्र महर्षि ब्यासजीद्वारा करिब ५३०० (पाँच हजार तीन सय) वर्ष अगाडी दोस्रो पटक लेखिएका थिए । त्यस वेला हिन्दु धर्म, इसाई धर्म, मुस्लिम धर्म र सिक्ख धर्म आदि कोहि पनि थिएन । एकै वेदहरूलाई मान्ने नै आर्य नै हुने गर्थे । कर्मको आधार मा जाति हुन्थे र मात्र चार वर्ण (क्षत्री, बैष्य, ब्राह्मण, र शुद्र) नै थिए ।

यसबाट पहिला त यो प्रमाणीत हुन जान्छ कि यी सबै शास्त्रहरू कुनै धर्म वा ब्यक्ति विषेशकोलागि छैन । यी मानव मात्रको कल्याणको लागि छन् । अर्को यो प्रमाणीत हुन्छ कि हाम्रा पूर्वज एकै थिए । जसको संस्कार एक आपसमा मिल्दो जुल्दो छन् ।

"सर्वप्रथम पवित्र गीताजीमाथि विचार गरौं ।"

"पवित्र गीताजीको ज्ञान कसले भन्यो ?"

पवित्र गीताजीको ज्ञान त्यसवेला भनिएको थियो जब महाभारतको युद्ध हुन गईर हेको थियो । अर्जुनले युद्ध गर्न अस्विकार गरि दिएका थियो । युद्ध किन भईरहेको थियो ? यस युद्धलाई धर्म युद्धको संज्ञा पनि दिन सकिन्दैन थियो किनकि दुई परिवारको सम्पति विवरणको विषय थियो । कौरव र पाण्डवको सम्पती वटवारा हुनसकिरहेको थिएन । कौर वहरूले पाण्डवहरूलाई आधा राज्य पनि दिन अस्विकार गरि रहेका थिए । दुवै पक्षको बिच बचाव गर्नलाई प्रभु श्री कृष्ण तीन पटक शान्ति दुत बनेर जानु भयो तर दुवै पक्ष आ-आफ्नो जिद्दमा अटल थिए श्रीकृष्णले युद्धबाट हुन सक्ने नोक्सान वारेजानकारी गराँउदै भन्नुभयो कि अनगिन्ति आइमाई विधवा हुनेछन्, अनगिन्ति वच्चाहरू अनाथ हुनेछन् । महा पापको अतिरिक्त केहि पनि भेटने छैन् । थाहा छैन युद्धमा को वाच्छन् को मर्छन् । तेस्रो पटक जव श्रीकृष्णजी संझौता गराउन भनि जानुभयो तब दुवै पक्षले आ-आफ्ना पक्षका राजाहरूका

सेना सहितका लिष्ट देखाए र भने कि यतिका राजाहरू हाम्रा पक्षमा । जब श्रीकृष्णजीले देख्नु भयो कि दुवै पक्ष टसमस भई रहेका छैनन् । युद्धका लागि एक दमै तयार छन् । अनि श्रीकृष्णजीले सोध्नु भयो कि एउटा उपाए अझै छ त्यो पनि लगाएर हेरो । श्री कृष्णजीले सोच्नु भयो कि हुन सक्छ पाण्डवहरू मेरो सम्बन्धि हुने हुनाले आफ्नो अडान यसैले छोडदैनन् कि श्रीकृष्ण हाम्रो साथ छ र विजय हाम्रै हुनेछ (किनकि श्रीकृष्णजी कि वैनी सुभद्राजीको विवाह अर्जुन सित भएको थियो) श्रीकृष्णजीले भन्नु भयो कि एकापट्टी मेरो सवै सेना हुनेछन् र दोस्रो पट्टी म हुनेछु र यसको साथै म बचनवद्ध हुन्छु कि म युद्धमा हतियार पनि उठाउँदिन । यस घोषणाले पाण्डवहरूको हौसला खतम भयो । उनलाई निश्चय भयो कि हाम्रो पराजय अवश्व हुनेछ । यस्तो विचार गरि पाँचै पाण्डवहरू सभाबाट वाहिर गए यो भनेर कि हामी विचार गर्छौ केहि समयपछि श्रीकृष्णजीलाई सभाबाट बाहिर आउन प्रार्थना गरे । श्रीकृष्णजी वाहिर आए पछि पाण्डवहरूले भनेकी हे भववान । हामीलाई पाँच गाँउ दिलाईदिनुहोस, हामी युद्ध चाहन्दैनौं । हाम्रो इज्जत पनि रहनेछ र तपाईको चाहना कि युद्ध नहोस् यो पनि पुरा हुनेछ ।

पाण्डवहरूको यो फैसलाबाट श्रीकृष्णजी धैरै खुसी भएर सोच्नु भयो कि नराम्रो समय पनि टर्‌यो । सभामा मात्र कौरवहरू र उनको समर्थकहरू थिए श्री कृष्णजीले भन्नु भयो - दुर्योधन । युद्ध रोकियो । मेरो पनि हार्दिक इच्छा यहि थियो । तपाँई पाण्डवहरूलाई पाँच गाँउ दिइहाल्नुहोस्, उनीहरू भन्छन् हामी युद्ध चाहेका छैनौं । दुर्योधनले भन्यो कि पाण्डवहरूका लागि सियोको नोक वरावरको जमिन छैन । यदि उनीहरूलाई चाहियो भने युद्धका लागि कुरूक्षेत्रको मैदानमा आओस् । यस कुरामा श्रीकृष्णजी रिसाएर भन्नु भयो कि दुर्योधन तिमी ईन्सान होइनौ शैतान हौं । कहाँ आधा राज्य र कहाँ पाँच गाउँ ? मेरो सल्लाह मान र पाँच गाँउ दिइहाल । श्रीकृष्ण देखि रिसाएर दुर्योधनले सभामा उपस्थित योद्धाहरूलाई आज्ञा दियो कि श्रीकृष्णलाई समात र कारागारमा हालिदेउ । आज्ञा पाउने वित्तीकै योद्धाहरूले श्रीकृष्णलाई चारै तिरबाट घेरी हाले । श्रीकृष्णजीले आफ्नो विराटरूप देखाउनु भयो जसले गर्दा सबै योद्धा र कौरवहरू डरले कुर्सी मुनि लुक्न थाले । कृष्णका शरीरको तेज प्रकाशले गर्दा उनिहरूको आँखा तिरिमिरी भएर बन्द भए र श्रीकृष्णजी बाहिर आई पुग्नु भयो ।

आउनुहोस् विचार गरौं :- उपरोक्त विराटरूप देखाउने प्रमाण संक्षिप्त महाभारत गीता प्रेस गोरखपुर प्रकाशितमा प्रत्यक्ष छ । जब कुरूक्षेत्र मैदानमा पवित्र गीताजीको ज्ञान सुनाउने वेला अध्याय ११ श्लोक ३२ मा पवित्र गीता वोल्ने प्रभु वन्दै छ कि अर्जुन म वृहत् काल हुँ । अहिले सवै लोकहरूलाई मानिसहरूलाई खानको निमित्त प्रकट भएको छु । अलि सोचौं कि श्री कृष्णजी त अगाडी देखि नै श्री अर्जुनसित साथै थिए । यदि पवित्र गीताजीको ज्ञान श्री कृष्णजीले भन्नु हुन्थ्यो भने यो भन्नु हुन्न थियो कि म अहिले प्रकट भएको छु । श्रीकृष्णजी काल हुन सक्दैन, उनको दर्शन मात्रले मानिस, पशु(गाई) आदि प्रसन्न भएर श्रीकृष्णजी समक्ष आएर प्यार पाउने गर्थे जसको दर्शन विना गोपिहरूको खानपान समेत

छुट्ने गर्थ्यो । काल कुनै अर्को शक्ति हो जो श्रीकृष्णजीको शरीरमा प्रेत जस्तै प्रवेश गरी पवित्र श्रीमद्भागवत गीताजीको ज्ञान रूपमा चारै पवित्र वेदहरूका सार भनी दियो । उसका एक हजार हात छन् । श्रीकृष्णजी श्री विष्णुजीको अवतार थिए जसका चार हात छन् । फेरि अध्याय ११ श्लोक २१ र ४६ मा अर्जुन भन्दै छन् कि भगवान ! तपाई त ऋषिहरू, देवताहरू र सिद्धहरूलाई पनि खाँदै हुनुहुन्छ । जो तपाईकै गुणगान पवित्र वेदहरूका मंत्रहरूद्वारा उच्चारण गर्दै छन् साथै आफ्नो जीवनका लागि मंगलकामना गर्दै छन् । केहि तपाईको दाँतको विचमा अल्झिएका छन् । केहि तपाईको मुखमा समाईरहेका छन् । हे सहस्रावाहु अर्थात् हजारहात भएका भगवान ! तपाई आफ्नो त्यहि चतुर्भुज रूपमा आउनुहोस् । म तपाईको विकराल रूप देखेर धैर्य राख्न सकिरहेको छैन ।

अध्याय ११ श्लोक ४७ मा पवित्र गीताजी बोल्ने प्रभु काल भन्दै छ कि हे अर्जुन यो मेरो वास्तविक रूप छ जसलाई तिम्रो अतिरिक्त पहिला कसैले पनि देखेको थिएन् ।

उपरोक्त विवरणबाट एउटा तथ्य यो सिद्ध भयो कि कौरवहरूको सभामा विराटरूप श्रीकृष्णले देखाउनु भएको थियो र यहाँ युद्धको मैदानमा विराटरूप काल (श्रीकृष्णजीको शरीरमा प्रेत प्रवेश गरी आफ्नो विराट रूपकाल) ले देखाएको थियो होईन भने यो भन्दैन थियो कि यो विराटरूप तिम्रो अतिरिक्त पहिला कसैले देखेको छैन किनकि श्रीकृष्णजीले आफ्नो विराट रूप कौरवको सभामा पहिला नै देखाई सकेका थिए ।

दोस्रो यो कुरा सिद्ध भयो कि पवित्र गीताजी भन्ने वाला काल (ब्रह्म, ज्योति निर ंजन) हो, न कि श्री कृष्णजी ! श्री कृष्णजीले पहिले कहिले पनि भनेको थिएन कि म काल हुँ । साथै पछाडी पनि कहिले भनेनन् कि म काल हुँ । श्रीकृष्णजी काल हुनै सक्तैन । उनको दर्शन मात्रका लागि टाढा-टाढाका स्त्री पुरूष लालयित थिए ।

नोटः- विराट रूप के हुन्छ ?

विराट रूप ः- तपाईं दिनको वेला वा चाँदनी रातमा जव तपाईंको शरीरको छाँया सानो करिव शरीर जति लामो वा अलिक ठूलो होस्, त्यस छायाँको हृदय भएको ठाउँमा दुई मिनेटसम्म एक टक हेर्नुहोस् । चाहे आँखाबाट पानी नै किन नआओस् फेरि सामुन्ने आकाश तिर हेर्नु होस् । तपाईले आफ्नै विराटरूप देख्नुहुनेछ । जो सेतो र ंगको आकाशलाई छोईरहेको हुनेछ । यसरी प्रत्येक मानवको आफ्नै विराटरूप हुन्छ । तर जसको भक्ति शक्ति ज्यादा हुन्छ उसको त्यतिनै तेज अधिक हुन जान्छ ।

यसरी श्री कृष्णजी पनि पूर्व भक्ति शक्तिले सिद्धि युक्त थिए, उहाँले पनि आफ्नो सिद्धि शक्तिद्वारा आफ्नो विराट रूप प्रकट गरि दिनुभयो जो कालको तेजमान शरीर (विराट) भन्दा कम तेजमय थियो । तेस्रो कुरा यो सिद्ध भयो कि पवित्र गीताजी भनिने प्रभुकाल सहस्रवायु अर्थात् हजार भुजा युक्त छन् । श्री विष्णुजी सोह्र कला युक्त छन् । श्री ज्योती निरंजन काल भगवान एक हजार कला युक्त छन् । जसरी एउटा वल्व ७० वाटको हुन्छ, एउटा बल्व १०० वाटको हुन्छ । प्रकाश सवै वल्वको हुन्छ तर धेरै अन्तर हुन्छ । ठीक त्यसरी नै दुवै प्रभुको शक्ति विराट रूपको तेज अलग-अलग थिए ।

यो तत्त्वज्ञान प्राप्ती भन्दा पहिला जो गीताजीको ज्ञान सम्झाउने महात्मा थिए उनि सित यो दास (रामपाल दास) प्रश्न गर्ने गर्थे कि पहिला त भगवान श्रीकृष्ण भगवान तीन चोटी शान्ति दुत वनेर जानु भएको थियो र भन्नु भएको थियो कि युद्ध गर्नु महापाप हो श्री अर्जुनजीले स्वयं युद्ध गर्न मनाही गर्दै भन्नु भयो कि हे देवकि नन्दन म युद्ध गर्न चाहदिन । सामुन्ने उभिएका सज्जनहरू, नातिहरू र सैनिकहरूका हुनेवाला विनासलाई देखेर मैले अटल फैसला गरिसकेको छु कि मलाई तीन लोक राज्य प्राप्त भए पनि म युद्ध गर्दिन म त चाहन्छु कि म निहत्थालाई दुर्योधन आदिहरू तिरले मारी दियोस् जसले मेरो मृत्युबाट युद्धमा हुने विनास रोकियोस् । हे श्री कृष्ण ! म युद्ध नगरी भिक्षाका अन्न खाएर पनि निर्वाह गर्न उचित ठान्दछु । हे श्रीकृष्ण ! सज्जनहरूलाई मारेर त पाप नै प्राप्त हुनेछ । मेरो बुद्धिले काम गर्न छाडेको छ । हजुर हाम्रो गुरू हुनुहुन्छ र हामी हजुको शिष्य हौं । जेबाट हाम्रो कल्याण हुनेछ त्यहि सल्लाह हजुरबाट हामीलाई बक्सियोस् तर मलाई लाग्दैन कि हजुर को कुनै सल्लाहले मलाई युद्धका लागि राजी गर्न सक्नेछ । अर्थात् म युद्ध कदापि गर्दिन (प्रमाण पवित्र गीताजी अध्याय १ श्लोक ३१ देखि ३९ सम्म, ४६ तथा अध्याय २ श्लोक ५ देखि ८ सम्म)

फेरि श्रीकृष्णजीमा प्रवेश गरेका काल पटक पटक भन्दैछ कि अर्जुन कायर नवन, यद्ध गर । या त युद्धमा मारिएर स्वर्ग प्राप्त गर्नेछौं । या त युद्ध जितेर पृथ्वीको राज्य भोग गर्नेछौं, आदि आदि भनेर यस्तो भयंकर विनाश गराइहाल्नु भयो जो आजसम्मका संत महात्माहरू र सभ्य मानिसहरूको चरित्रमा खोज्दा पनि भेटिदैन । अनि ति अज्ञानी गुरूजीहरू भन्ने गर्थे कि अर्जुन क्षेत्री धर्मलाई त्याग गर्दै थिए यसले क्षेत्रीत्वको हानी र शुर वीरताको सदाको लागी विनास हुने थियो । अर्जुनलाई क्षेत्री धर्म पालना गराउनका निमित्त यो महाभारतको युद्ध श्री कृष्णजीले गराउनु भएको थियो पहिला त म उनको यो अज्ञानीहरूको कहानी सुनेर चुप हुन्थे, किनकी मलाई स्वयं ज्ञान थिएन ।

पुनः विचार गरौं :- भगवान श्रीकृष्णजी स्वयं क्षेत्री थिए कंसलाई वध गरिए पछि श्री अग्रसैनजीले मथुराको वागडोर आफ्नो भान्जा श्रीकृष्णजीलाई दियो । एक दिन नारादजीले श्री कृष्णलाई भन्नु भयो कि नजिकै एउटा गुफामा एक सिद्धि युक्त राक्षस राजा मुचकन्द सुतिराखेको छ । उनी छ महिना सुत्छ र छ महिना उठ्छ उठेपछि छ महिना युद्ध गरिरहन्छ र छ महिना सुत्ने वेलामा यदि कसैले उसको निन्द्रा भंग गरि दियो भने मुचकन्दका आखाँबाट अग्निवाण छुट्छन् र अगाडिको मानिसको तुरून्त मृत्यु हुन्छ, तपाई होशियार र हनु होला यति भनेर नारदजी जानु भयो ।

केहि समय उपरान्त श्री कृष्णजीलाई सानै उमेरमा मथुराको गद्दीमा वसेको देखेर एक काल्यवन नाउँको राजाले अठाह्र करोड सेना लिएर मथुरामाथि आक्रमण गरिहाल्यो । श्री कृष्णजीले हेर्नु भयो कि दुश्मनको सेना धेरै संख्यामा छन् । कति सैनिक मर्ने छन् थाहा छैन । काल्यवनको वध मुचकन्दसँग किन नगराईदिउ । यस्तो विचार गरेर भगवान श्री कृष्णजी काल्यवनलाई युद्धको लागि चुनौति दियो र युद्धको मैदान छोडेर (क्षेत्री धर्मलाई त्यागेर

विनाशलाई रोक्न आवश्वक ठानेर) भाग्दै त्यस गुफामा प्रवेश गर्नु भयो जसमा मुचकन्द सुतिरहेको थियो । मुचकन्दको शरीरमा आफ्नो पीताम्वर (पहेलो च्यादर) राखेर श्रीकृष्णजी गुफाको गहिरो ठाउँमा गई लुक्नु भयो । पछाडी-पछाडी काल्यवन पनि त्यहि गुफा भित्र प्रवेश गरि हाल्यो । मुचकन्दलाई श्रीकृष्ण सम्भेर मुचकन्दको गोडा समाई घुमाई दियो र भन्यो कि कायर तँ लुकेकालाई त्यसै छाडने छु ? पिडाले गर्दा मुचकन्दको निन्द्रा भंग भयो, आँखाहरूबाट अग्नि वाण छुटे र काल्यवनको वध भयो । काल्यवनको सैनिक र मंत्रीहरू आफ्नो राजाको शवलाई लिएर गए किनकि युद्धमा राजाको मृत्यु सेनाको हार मानिन्थ्यो । जाँदा जाँदै उनीहरूले भनेकि हामी नयाँ राजा नियुक्त गरी चाँडै नै आउने छौं । र श्रीकृष्ण तलाई छाडने छैनौ ।

श्रीकृष्णजीले आफ्नो (चिफ ईन्जिनियर) श्री विश्वकर्माजीलाई बोलाएर भन्नु भयो कि कुनै त्यस्तो स्थान पत्ता लगाउ जसको तीनतिर समुन्द्र होस् र एउटै मात्र बाटो होस् । त्यहाँ चाडै नै एक द्वारिका (एक द्वार वाला) नगर वनाउ । हामी अति चाँडै यहाँबाट प्रस्थान गर्नेछौं । यी मुर्खहरूले यहा आरामसंग बस्ने दिने छैनन् । श्री कृष्णजी त यति स्वच्छ आत्मा भएका तथा युद्ध विपक्षी थिए कि आफ्नो क्षेत्रीत्वलाई पनि दाउमा राखेर युद्धलाई टार्नु भयो । के फेरि त्यहि श्रीकृष्णजी आफ्नो प्यारो साथी र संगिनीहरूलाई युद्ध गर्ने नराम्रो सल्लाह दिन सक्नुहुन्छ र स्वयं युद्ध नगर्ने वाचा गर्ने मानिस अर्कालाई युद्धको प्रेरणा दिन सक्नुहुन्छ ? अर्थात् कहिले पनि होईन । भगवान श्रीकृष्ण रूपमा स्वयं श्री विष्णुजी नै अवतार धारण गरि आउनु भएको थियो ।

एक समय श्री भृगु ऋषिले आराम सित वसेका भगवान श्री विष्णु (श्रीकृष्ण) जीको छातिमा लातिले हिर्काउनु भयो । श्री विष्णुजीले भृगु ऋषिजीको गोडालाई सुमसुम्याउदै भन्नु भयो कि हे ऋषिवर ! हजुरको कोमल गोडालाई कहि चोट त लागेन ? किनकि मेरो छाति त कठोर ढुङ्गा जस्तो छ । यदि श्री विष्णुजी (श्रीकृष्णजी) युद्ध प्रियहुन्थे भने सुदर्शन चक्रद्वारा श्री भृगुजीलाई यति टुक्रा गर्न सक्थे कि गन्ती हुन सक्तैनथ्यो ।

वास्तवमा यो छ कि म आफ्नो शरीरमा ब्यक्त (मानव जस्तै आफ्नो वास्तविक) रूपमा सवैको सामुन्ने आउदिन । उसैले सुक्ष्म शरीर वनाएर प्रेत जस्तै श्रीकृष्णजीको शरीर मा प्रवेश गरि पवित्र गीताजीको ज्ञान त सहि (वेदहरूको सार) भन्नुभयो । तर युद्ध गर ाउनलाई अडकलवाजीमा पनि कुनै कसुर राख्नुभएन । काल (ब्रह्म) को हो ? यो जान्नको लागि पढनुहोस् । सृष्टि रचना यहि पुस्तक ज्ञान गंगाको पृष्ठ २० देखि ६५ सम्म ।

जवसम्म महाभारत युद्ध समाप्त भएन तवसम्म ज्योति निरंजन (काल- ब्रह्म -क्षर पुरूष) श्रीकृष्णजीको शरीरमा प्रवेश गरि राखे र युधिष्ठिरजीलाई भुठ भन्न लगायो कि भनी देउकि अश्वस्थामा भीमको नाती र घटोतकछको छोरा बबरू भानको टाउको कटायो र स्वयं रथको पाङ्ग्रालाई हतियारको रूपमा उठायो, यी सवै कालद्वारा गराईएका उपद्रो हुन् । प्रभु श्री कृष्णजीको होइन । महाभारत युद्ध समाप्त हुने वित्तिकै काल भगवान श्रीकृष्णजीको शर ीरबाट वाहिरियो । श्रीकृष्णजीले श्री युधिष्ठिरजीलाई इन्द्रप्रस्थ(दिल्ली) को राजगद्दीमा वसाएर

स्वयं द्वारिका जान ईच्छा गरे तब अर्जुन आदिहरूले प्रार्थना गरेकी हे श्रीकृष्णजी ! हजुर हाम्रो पूज्य गुरूदेव हुनुहुन्छ । हामीलाई सत्संग सुनाएर जानुहोला जसले हामी हजुरको सद्वचनमा हिँडेर आफ्नो आत्मा कल्याण गर्न सक्छौं ।

यो प्रार्थना स्विकार गरि श्रीकृष्णजीले तिथी, समय, स्थान निर्धारण गरिदिनु भयो । निश्चित तिथिमा श्री अर्जुनजीले भगवान श्रीकृष्णजीलाई भन्नु भयो कि प्रभु ! आज गीताजीको ज्ञान जस्ताको तस्तै सुनाई दिनुहोस् किनकि मेरो बुद्धि भ्रष्ट भएर बिर्सिसकेको छु । अनि श्रीकृष्णजीले भन्नु भयो कि हे अर्जुन तिमी निश्चय नै श्रद्धाहिन हौ । तिम्रो बुद्धि राम्रो छैन । यस्तो पवित्र ज्ञानलाई तिमिले किन बिर्सियौं । फेरि स्वयं नै भन्नु भयो कि अब म पुरै गीता ज्ञानलाई म भन्न सक्दिन अर्थात् मलाई ज्ञान छैन । भन्नुभयो कि त्यसवेला म योगयुक्त भएर भनेको थिएँ । विचारणिय विषय छ कि यदि भगवान श्रीकृष्णजी युद्धको वेला योगयुक्त हुनु हुन्थ्यो । त शान्तिको समयमा योग युक्त हुन कठिन थिएन । जब कि श्री ब्यासजीले त्यहि पवित्र गीताजीको ज्ञान बर्षौ पछाडी जस्ताको त्यस्तै लिपिबद्ध गरिहाल्नु भयो । त्यस वेला त्यो ब्रह्म (काल, ज्योती निरंजन) श्री ब्यासजीको शरीरमा प्रवेश गरी पवित्र श्रीमद्भागवत गीताजीलाई लिपिवद्ध गराई दिनुभयो जो अव तपाईको करकमलमा छ । प्रमाणको लागि संक्षिप्त महाभारत पृष्ठ नं. ६६७ र पुरानोको पृष्ठ नं. १५३१ मा -

न शक्यं तन्मया भूयस्तथा वक्तुमशेषतः ।। परं हि ब्रह्म कथितं योगयुक्तेन तन्मया ।

(महाभारत,आश्रय० १६१२-१३)

भगवानले भन्नु भयो - त्यो पुरै त्यही रूपमा फेरी दोहोर्‍याउनु मेरो वसको कुरा होइन । त्यसवेला मैले योग युक्त भएर परमात्मा तत्त्वको वर्णन गरेको थिएँ ।

संक्षिप्त महाभारत द्वितिय भागको पृष्ठ नं. १५३१ बाट साभार

(श्रीकृष्णद्वारा अर्जुनजीलाई गीता ज्ञानको विषयमा सोध्नु, सिद्धी महर्षि वैशम्पायन र कश्यपको संवाद) पाण्डुनन्दन अर्जुन श्रीकृष्णसित वसेर निकै प्रसन्न थिए उहाँले एक पटक त्यस रमणिय सभातिर हेरेर भगवान सित यो कुरा भन्नु भयो -देवकिनन्दन । जव युद्धको अवसर उपस्थित थियो त्यसवेला मलाई हजुरको माहात्म्यको ज्ञान र ईश्वरिय स्वरूपको दर्शन भएको थियो तर केशव हजुरले स्नेह बश अघि मलाई जुन ज्ञानको उपदेश दिनु भएको थियो ती सबै यसवेला बुद्धिको दोषले बिर्सिसकेको छु । ती विषयहरूलाई सुन्न वरम्वार मेर ो मनमा अभिलाषा जागृत हुन्छ, यता हजुर चाडै नै द्वारिका जाने वेला हुन्छ । अतः पुनः ती सवै विषय मलाई सुनाई दिनुहोस् ।

वैशम्पायनजी भन्नुहुन्छ :- अर्जुनको यस्तो भनाईमा वक्ताहरूमा श्रेष्ठ महातेजस्वि भगवान श्रीकृष्णजीले उनलाई अंगाली यस्तो प्रकारले उत्तर दिनुभयो ।

श्रीकृष्णजीले भन्नु भयो :- हे अर्जुन ! त्यसवेला मैले तिमीलाई अत्यन्त गोपनिय विषयको श्रवण गराएको थिएँ । आफ्नो स्वरूपभूत धर्म सनातन पुरूषोत्तमतत्त्वको परिचय दिएको थिए र (शुक्ल-कृष्ण गतिको निरूपण गर्दै) नित्य लोकहरूको वर्णन गरेको थिए तर तिमीले

आफ्नो अज्ञानताको कारण त्यस उपदेशलाई याद राखेनौ यो जानेर मलाई निकै दुःख लागेको छ ती कुराहरूको पुरै स्मरण हुनु सम्भव देखिन्दैन । पान्डुनन्दन ! निश्चय नै तिमी बडो श्रद्धाहीन हौ, तिम्रो बुद्धि राम्रो देखिन्दैन । अब मेरो लागि त्यो उपदेशलाई जस्ताको त्यस्तै दोहोर ्याईदिन कठिन छ । किनकि त्यस वेला योगयुक्त भएर मैले परमात्मातत्त्वको वर्णन गरेको थिए । (अधिक जानकारीको लागि पढनुहोस्-संक्षिप्त महाभारत द्वितिय भाग)

विचार गरौं - उपरोक्त महाभारतको लेख, श्री विष्णु पुराण, श्रीमद्भागवत गीताका लेखहरूको प्रमाणबाट सिद्ध भयो कि श्री कृष्णजीले श्रीमद्भावगत गीताजीको ज्ञान भन्नु भएन । यो त कालरूपी ब्रह्म(ज्योति निरंजन) अर्थात् महाविष्णुजीले प्रेत जस्तै श्रीकृष्णजीको शरीरमा प्रवेश गरी भन्नु भएको थियो ।

अन्य प्रमाण ः- १) श्री विष्णु पुराण (गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित) चतुर्थ अंश अध्याय दोस्रो श्लोक २६ मा पृष्ठ २३३ मा विष्णुजी (महा विष्णु अर्थात् काल रूपि ब्रह्म) ले देव र राक्षसहरूको युद्धको वेला देवताहरूको प्रार्थना स्वीकार गरी भन्नु भएको छ कि म राजऋषि शशादका छोरा पुरन्ज्यको शरीरमा अंश मात्र अर्थात् केहि समयको लागि प्रवेश गरी राक्षसहरूलाई नास गरिदिनेछु ।

२. श्री विष्णु पुराण (गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित) चतुर्थ अंश अध्याय तेस्रो श्लोक ६ पृष्ठ २४२ मा श्री विष्णुजीले गन्धर्व तथा नागहरूको युद्धमा नागहरूको पक्ष लिदै भन्नुभयो कि म महा विष्णु अर्थात् कालरूपि ब्रह्म) मानधाताको छोरा पुरूकुत्समा प्रवेश गर ी ती सम्पूर्ण दुष्ट गन्धर्वहरूको नाश गरिदिनेछु ।

अन्य प्रमाण ः- केहि समय पछि युधिष्ठिरजीलाई भयंकर स्वप्न हुन थाल्यो । श्री कृष्णजीसित कारण तथा समाधान सोधियो । श्रीकृष्णजीले भन्नु भयो कि तिमीले युद्धमा जुन दोष गरेका छौ त्यो नरसंहारको दोष तिमीहरूलाई दुखदायी भईरहेको छ । यसका लागि एउटा यज्ञ गर्नु पर्छ । श्रीकृष्णजीको मुखारविन्दबाट यस्तो कुरा सुनेर श्री अर्जुनजीलाई अत्यन्त दुख लाग्यो । र मन मनै विचार गर्न थाल्यो कि भगवान श्रीकृष्णजीले पवित्र गीता भन्ने वेला त भन्दै हुनुहुन्थ्यो कि अर्जुन तिमीलाई कुनै पाप लाग्ने छैन तिमी युद्ध गर (पवित्र गीता अध्याय २ मा श्लोक ३७-३८) यदि युद्धमा मारियौ भने स्वर्गका सुख भोग्ने छौ । यदि युद्धमा जित्यौ भने पृथ्वीको राज्यको आनन्द लिने छौ । अर्जुनले विचार गर्नु भयो कि जुन समाधान दुख निवारणकोलागि श्रीकृष्णजीले बताउनु भएको छ त्यसमा करोडौ रूपियाँको ब्यय हुनु प्राय निश्चित छ । जसले ठूलोदाई युधिष्ठिरको दुख निवारण हुनेछ । यदि म श्रीकृष्णजीसित वाद विवाद गर्छु कि तपाई पवित्र गीताजीको ज्ञान दिने वेला त भन्दै हुनुहन्थ्यो कि तिमीलाई पाप लाग्ने छैन । अहिले त्यसको विपरित भन्दै हुनुहुन्छ यसले मेर ो ठूलो दाई यस्तो नभन्ठानोस कि करोडौ रूपियाँको खर्च देखेर अर्जुन विवाद गर्दैछ । र मेर ो कष्ट निवारणबाट प्रसन्न छैन । यसैले मौन धारण गर्नु उचित भनठानी सहर्ष स्विकृती दिइहाले कि जस्तो तपाई भन्नुहुन्छ त्यस्तै हुनेछ । श्री कृष्णजीले त्यस यज्ञको तिथी निर्धार ण गर्नुभयो । त्यो यज्ञ पनि श्री सुदर्शन स्वपचको भोजन गर्नाले सफल भयो ।

केहि समय पछाडी ऋषि दुर्वासाजीको श्रापवश सवै यादवकुल विनास भयो श्रीकृष्णजीको पैतालामा एउटा शिकारी (जो त्रेता युगमा सुग्रिवको दाजु वालीको आत्मा नै थियो) ले विशाक्त तिर हान्यो । अनी पाँचौ पाण्डवहरू घटना स्थलमा पुगेपछि श्रीकृष्णजीले भन्नु भयो कि तपाईहरू मेरो शिष्य हुनुहुन्छ, म तपाईहरूको धार्मिक गुरू पनि छु त्यसैले मेरो अन्तिम आज्ञा सुन्नुहोस् । एक त यो कि अर्जुन, द्वारिकाका सवै स्त्रीहरूलाई ईन्द्र प्रस्थ (दिल्ली) लैजानु, किनकि यहाँ कोहि पुरूष वाँचेनन् र अर्को तपाई सवै पाण्डवहरू राज्य त्यागेर हिमालयमा साधना गरि शरीरलाई गलाइदिनु किनकि तिमीहरूले महाभारत युद्धको बेला जुन हत्याहरू गरेका थियौ । तिमीहरूको टाउकोमा त्यो पाप निकै भयंकर छ । त्यसवेला अर्जुनले आफुलाई थाम्न सकेनन् र भने कि प्रभु ! हुन त तपाई यस्तो स्थितीमा हुनुहुन्छ कि मैले यस्तो कुरा भन्नु हुँदैन तर प्रभु ! आज यदि मेर ो शंकाको सामाधान हुन सकेन भने म चैनले मर्न पनि पाउदिन पुरै जीवन रूँदै रहुँला श्रीकृष्णजीले भन्नु भयो अर्जुन ! सोध जे सोध्नु छ, मेरो अन्तिम वेला छ । श्रीअर्जुनले गहभरी आँसु पारेर सोध्यो कि प्रभु नराम्रो नठान्नुहोला जव तपाईले पवित्र गीताजीको ज्ञान भन्नुभएको थियो त्यसवेला म युद्ध गर्नालाई मनाही गर्दै थिए हजुरले भन्नु भएको थियो कि अर्जुन तिम्रो दुवै हातमा लड्डु छ यदि युद्धमा मारियौ भने स्वर्ग प्राप्त हुनेछ र विजयी भयौ भने पृथ्वीको राज्य भोग्नेछौ र तिमीलाई कुनै पाप लाग्ने छैन हामीले तपाईकै रेख देखमा तपाईकै आज्ञा अनुसार युद्ध गर्‍यौ (प्रमाण पवित्र गीता अध्याय २ श्लोक ३७-३८) हे भगवान ! हाम्रो त एउटा हातमा पनि लड्डु रहेन । न त युद्धमा मारिएर स्वर्ग प्राप्ति भयो र अव तपाई राज्य त्याग गर्ने आदेश दिनुहुन्छ, न त पृथ्विको राज्यको आनन्दनै भोग्न पायौं । यस्तो छलकपट युक्त ब्यवहार गर्नमा हजुरको के स्वार्थ थियो ? अर्जुनको मुखमा यस्तो कुरा सुनेर युधिष्ठिरजीले भनेका थिए कि हे अर्जुन यस्तो स्थितीमा जवकी भगवान अँन्तिम सास लिईरहनु भएको छ तपाईको शिष्टचार रहित ब्यवहारले शोभा दिदैन श्रीकृष्णजीले भन्नुभयो अर्जुन ! आज म अन्तिम स्थितिमा छु तिमी मेरो अत्यन्त प्रिय हौ आज म वास्तविकता बताउछु कि कुनै खलनायक जस्तो अर्को शक्ति छ जो आफुलाई यंत्र जस्तो नचाउँदै थियो मलाई केहि थाहा छैन कि मैले गीतामा के भनेको थिए तर अहिले जुन कुरा भन्दै छु त्यो हितमा छ श्रीकृष्णजीले उक्त कुरा अश्रुयुक्त आँखाले भनेर प्राण त्याग गर्नु भयो । उपरोक्त विवरणबाट यो शिद्धभयो कि पवित्र गीताजीको ज्ञान श्रीकृष्णले भन्नुभयो । त्यो त ब्रह्म (ज्योति निरंजन काल) ले भनेको छ जो एक्काइस ब्रह्माण्डको स्वामी छ । काल (ब्रह्म) को छ ? यस वारे जान्नलाई कृपया पढनुहोस् यसै पुस्तक मा पृष्ट २० देखि ६५ सम्म ।

श्रीकृष्ण सहित सवै यादवहरूको अन्तिम संकार गरी अर्जुनलाई छाडेर चारै दाजुभाइ ईन्द्रप्रस्थ (दिल्ली) जानु भयो पछि अर्जुन द्वारिकाका स्त्रीहरूलाई लिएर आउदै थिए बाटोमा जंगली मानिसहरू सवै गोपिनीहरूलाई लुटेर र कोहिलाई भगाएर लगे साथै अर्जुनलाई समातेर पिटे अर्जुनको हातमा त्यहि गान्डीव धनुष थियो जसले महाभारतको युद्धमा अनगिन्ती हत्या गरेका थिए त्यो पनि चलेन अनि अर्जुन ले भने कि त्यो श्रीकृष्ण वास्तवमा भ्रुठो र कपटी थियो जुन युद्धमा पाप गराउनु थियो तव मलाई शक्ति प्रदान गर्‍यो एक तिर ले सय करोड योद्धाहरूलाई मारेर लडाउथे र आज त्यो शक्ति खोसिहाले म यहाँ उभिएर

पिटाइखाई रहेको छु । यसै विषयमा पूर्णब्रह्म कवीर साहेव (कविर्देव) जीको भनाई छ कि श्री कृष्णजी कपटी अथवा झुठा थिएनन् । यो सवै अत्याचार काल (ज्योति निरंजन) गर्दैछ । जबसम्म यो आत्मा कवीर परमेश्वर(सत्पुरूष) को शरणमा पूरा संत (तत्त्वदर्शी) को माध्यमले आउदैन तवसम्म काल यस्तै प्रकारले कष्ट माथि कष्ट दिई रहन्छ। पूर्णजानकारी तत्त्वज्ञानबाट हुन्छ । यसैले काल को हो ? यो जान्नको लागि कृपया पढनुहोस यसै पुस्तकको पृष्ट २०देखि ६५ सम्म ।

विषेश विचार :- उपरोक्त प्रमाणहरूबाट सिद्ध भयो कि श्रीमद्भागवत गीताको ज्ञान श्री कृष्णजीले भन्नु भएन यो त श्रीकृष्णजीको शरीरमा प्रेत जस्तै प्रवेश गरी ब्रह्म(काल अर्थात् ज्योति निरंजन) ले भनेका थिए ।

“श्रीमद्भागवत गीता सार”

परमेश्वरको खोजीमा आत्मा युगौंदेखि लागेको छ । जसरी प्यासीलाई जलको चाहना हुन्छ । जीवात्मा परमात्मा देखि छुट्टिएर महाकष्ट भोग्दैछन् । जो मुर्ख पूर्णब्रह्म (सत् पुरूष) को सतलोक (ऋतधाम) मा थियो, त्यो सुख यहाँ काल (ब्रह्म) प्रभुको लोकमा छैन । चाहे कोहि करोडपति छन्, चाहे पृथ्वी पति (पुरै पृथ्वीको राजा), चाहे त्यो सुरपति(स्वर्गको राजा ईन्द्र) चाहे त्रिलोकपति ब्रह्मा, विष्णु र शिव नै किन नहोस् । जन्म र मृत्यु, गरिएका कर्मका भोग अवश्य नै प्राप्त हुनेछ (प्रमाण गीता अध्याय २ श्लोक १२ अ. ४ श्लोक ५) यसैले पवित्र श्रीमद्भागवत गीता ज्ञान दाता प्रभु (काल भगवान) ले अ. १५ श्लोक १ देखि ४ र अध्याय १८ श्लोक ६२ मा भनेको छ कि अर्जुन सर्वभावले त्यस परमेश्वरको शर णमा जाउ । उनकै कृपाले तिमी परम शान्ति र सतलोक (शाश्वतम् स्थानम्) लाई प्राप्त गर्नेछौ । त्यस परमेश्वरको तत्त्वज्ञान र भक्ति मार्ग वारे (गीता ज्ञान दाता) लाई थाहा छैन । त्यस तत्त्वज्ञानलाई तत्त्वदर्शि संतहरू कहाँ गएर उनलाई दण्डवत प्रणाम गरि विनम्र भावले प्रश्न गर, अनि ती तत्त्वद्रष्टा संतहरू तिमीलाई परमेश्वरको तत्त्वज्ञान बताउने छन् । फेरि वँहाले देखाएको भक्ति मार्गमा सर्वभावले लागि हाल । (प्रमाण गीता अध्याय ४ श्लोक ३४) तत्त्वदर्शी संतको पहिचान गीता अध्याय १५ श्लोक १ मा बताउँदै भनिएको छ कि यो संसार उल्टो झुण्डीएको वृक्ष जस्तै जसको मुल (जरा) माथी र शाखाहरू तल छन् । जो यस संसार रूपी रूखको विषयमा जान्दछन् । उनी तत्त्वदर्शी संत हुन् । गीता अध्याय १५ श्लोक २ देखि ४ सम्ममा भनिएको छ त्यस संसार रूपि रूखको तीनै गुण (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, तमगुण शिव) रूपि शाखा हाँगा हुन् । जो (स्वर्गलोक, पाताललोक र पृथ्वीलोक) तीनै लोकहरूमा तल र माथि फिजीएको छ । त्यस संसार रूपी उल्टो झुण्डिएको रूखको विषयमा अर्थात् सृष्टि रचनाको विषयमा म यस गीताजीको ज्ञानमा बताउन सक्दिन । यहाँ विचार कालमा (गीता ज्ञान) जो ज्ञान तपाईलाई भन्दैछु । यो पूर्णज्ञान छैन । त्यसका लागि गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा संकेत गरिएको छ जसमा भनिएको छ कि पूर्णज्ञान (

तत्त्वज्ञान) को लागि तत्त्वदर्शी संत समिप जानु पर्छ र उहाँले नै बताउने छन् । मलाई पूर्णज्ञान छैन । गीता अध्याय १५ श्लोक ४ मा भनिएको छ कि तत्त्वदर्शी संतको प्राप्ति पछि त्यस परमपद परमेश्वर (जसको विषयमा गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ मा भनिएको छ) को खोज गर्नु पर्छ । जहाँ गए पछि साधक पुनः फर्केर आउदैन पूर्णमोक्ष प्राप्त गर्छ । जुन पूर्णपर मात्माबाट उल्टो संसार रूपि रूखको प्रवृत्ति विस्तारको प्राप्त भएको छ।

भावार्थ छ कि जुन परमेश्वरले सवै ब्रमाण्डमो रचना गर्नु भएको छ र म (गीता ज्ञान दाता ब्रह्म) पनि त्यहि आदि पुरूष परमेश्वर अर्थात् पूर्णपरमात्माको शरणमा छु । उनको साधना गर्नाले अनादी मोक्ष (पूर्णमोक्ष) प्राप्त हुन्छ ।

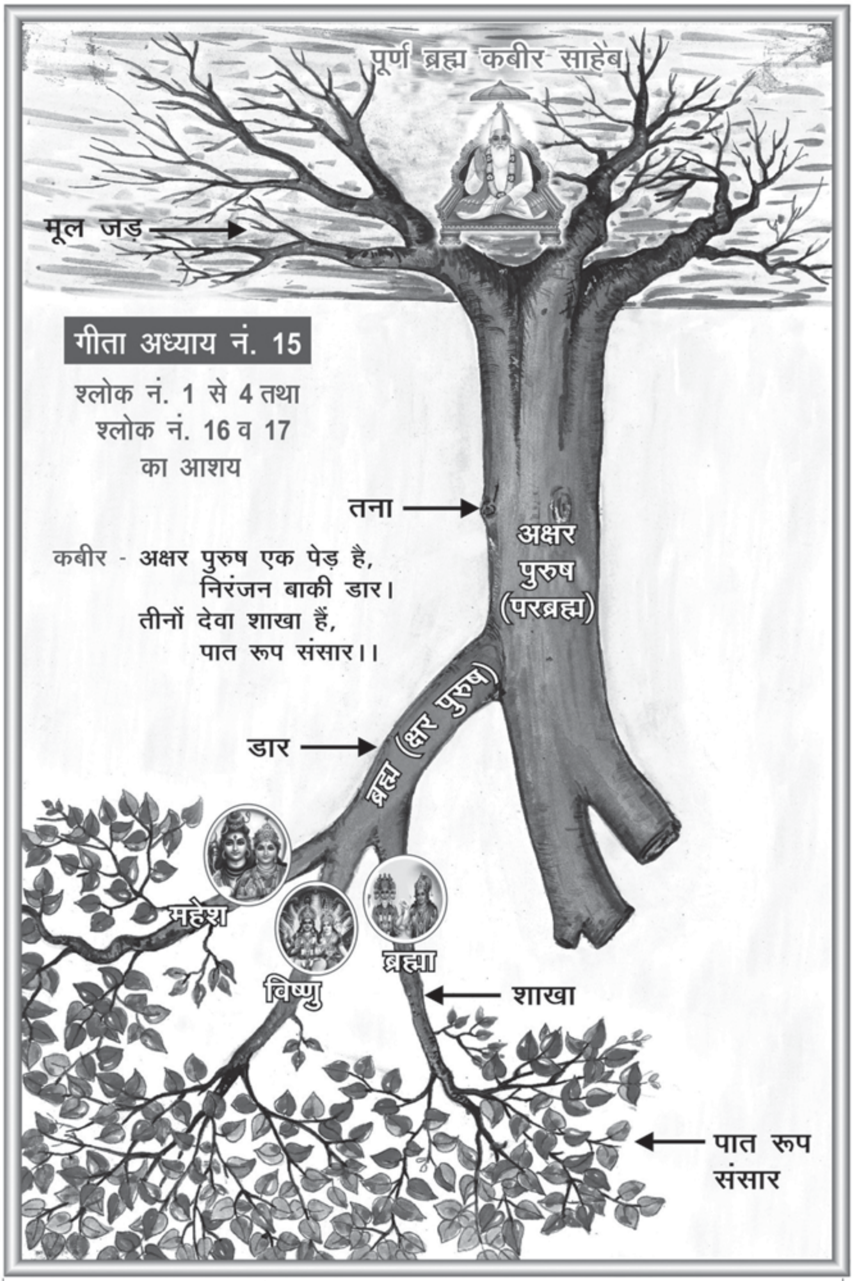
तत्त्वदर्शी संत त्यही हो जो माथी मुल (जरा) र तल तिनै गुण (रजगुणयुक्त ब्रह्माजी, सतगुणयुक्त विष्णुजी र तमगुणयुक्त शिवजी) रूपी हाँगाहरू तजाव माटो डालीको पूर्णजानकारी प्रदान गर्नु हुन्छ । कृपया हेर्नुहोस् उल्टो भुण्डिएको संसार रूपी रूखको चित्र)

आफुद्वारा रचित सृष्टिको पूर्णज्ञान (तत्त्वज्ञान) स्वयं नै पूर्णपरमात्मा कविर्देव (कवीर परमेश्वर) ले तत्त्वदर्शि संतको भुमिका गरेर (कविर्गिर्भीः)कवीर वाणीद्वारा भन्नु भएको छ (प्रमाण ऋगवेद मण्डल ९ सुक्त ९६ मंत्र १६ देखि २० र ऋग्वेद मण्डल १० सुक्त ९० मंत्र १ देखि ५ सम्म र अथर्ववेद काण्ड ४ अनुवाक्त १ मंत्र १ देखि ७ मा)

कवीर , अक्षर पुरूष एक पेड है, ज्योति निरंजन वाकी डार ।
तीनों देवा शाखा हैं, पात रूपि संसार ।।

पवित्र गीताजीमा पनि तीन प्रभुहरू (१ क्षरपुरूष अर्थात् ब्रह्म २ अक्षर पुरूष अर्थात् परब्रह्म ३ परम अक्षर पुरूष अर्थात् पूर्णब्रह्म) को विषयमा वर्णन छ । प्रमाण गीता अध्याय १५ श्लोक १६-१७, अध्याय ८ श्लोक १ को उत्तर श्लोक ३ मा छ त्यो परम अक्षर ब्रह्म छ र तीन प्रभुहरूका एक अर्को प्रमाणति ७ श्लोक २५ मा गीता ज्ञान दाता काल (ब्रह्म) ले आफ्नो विषयमा भनेको छ । कि म अब्यक्त छु । यो प्रथम अब्यक्त प्रभु भयो । फेरि गीता अध्याय ८ श्लोक १८ मा भनेको छ कि यो संसार दिनको समयमा अब्यक्त (परब्रह्मबाट उत्पन्न भएको छ ।फेरि रात्रीको वेला त्यसैमा लिन हुन जान्छ । यो दोस्रो अब्यक्त भयो । अ. ८ श्लोक २० मा भनेको छ कि अब्यक्त भन्दा पनि अर्को जो अब्यक्त (पूर्णब्रह्म) छ त्यो परम दिब्य पुरूष सर्व प्राणीहरूको नास भए पनि नष्ट हुँदैनन् । त्यहि प्रमाण गीता अध्याय २ श्लोक १७ मा पनि छ कि नासरहित त्यस परमात्मालाई चिन (जान) जसको नास गर्नमा कोहि समर्थ छैन । आफ्नो विषयमा गीता ज्ञान दाता (ब्रह्म) प्रभु अध्याय ४ मंत्र ५ तथा अध्याय २ श्लोक १२ मा भनेको छ कि म त जन्म मृत्युमा नाशवान छु ।

उपरोक्त संसाररूपी रूखको मुल (जरा) त परम अक्षर पुरूष अर्थात् पूर्णब्रह्म कवीर देव हुन् । यसैलाई तेस्रो अब्यक्त पुरूष भनिएको छ । रूखको जराबाट नै सम्पुर्ण रूखलाई आहार प्राप्त हुन्छ । यसैले गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मा भनिएको छ कि वास्तवमा पर मात्मा त क्षरपुरूष अर्थात् ब्रह्म, तथा अक्षर पुरूष अर्थात् परब्रह्म भन्दा पनि अन्य नै छ ।

ऊपर जड़ नीचे शाखा वाला उल्टा लटका हुआ संसार रूपी वृक्ष का चित्र

जो तीनै लोकमा प्रवेश गरी सबैको भरण पोषण गर्दछ । त्यहि वास्तवमा अविनासी हुन ।

१. क्षरको अर्थ छ नाशवान । किनकि ब्रह्मा अर्थात् गीता ज्ञान दाताले स्वयं भनेको छ कि अर्जुन तँ र म त जन्म मृत्युमा छौ (प्रमाण गीता अध्याय २ श्लोक १२, अध्याय ४ श्लोक ५ मा)

२. अक्षरको अर्थ छ अविनाशी । यहाँ परब्रह्मलाई पनि स्थायी अर्थात् अविनाशी भनिएको छ तर यो पनि वास्तवमा अविनाशी छैन यो चिर स्थायी छ जस्तो एउटा माटोको प्याला छ जुन सेतो रंगको चिया खाने काममा प्रयोग हुन्छ । त्यो झर्दा तुरून्त फुट्छ । यस्तो स्थिती ब्रह्म(काल अर्थात् क्षरपुरुष) लाई सम्झौं । दोस्रो प्याला इस्पात (स्टिल) को हुन्छ । यो माटोको प्यालाको तुलनामा अधिक स्थाई (अविनाशी) हुन्छ तर यसमा पनि खिया लाग्छ र नष्ट हुन्छ । हो समय ज्यादा लाग्छ । यसैले यो पनि वास्तवमा अविनाशी छैन तेस्रो प्याला सुन(स्वर्ण) को छ सुन धातु वास्तवमा अविनाशी छ जसको नाश हुँदैन ।

जसरी परब्रह्म (अक्षर पुरूष) लाई अविनाशी पनि भनिएको छ तर वास्तवमा अविनाशी यि दुवै भन्दा अन्य छ । यसैले अक्षर पुरूषलाई अविनाशी पनि भनिएको छैन । कारण सात रजगुण ब्रह्माको मृत्यु पछि एक सतगुण विष्णुको मृत्यु हुन्छ । सात सतगुण विष्णुको मृत्यु पछाडी एक तमगुण शिवको मृत्यु हुन्छ । तब तमगुण शिवको ७० हजार पटक मृत्यु हुन जान्छ तब एक क्षरपुरुष ब्रह्मको मृत्यु हुन्छ । यो परब्रह्मा (अमर पुरूष) को एक युग हुन्छ । यस्तो एक हजार युगको परब्रह्माको एक दिन तथा यति नै राती हुन्छ । तीस दिन रातको एक महिना, बाह्र महिनाको एक वर्ष तथा सय बर्षको परब्रह्मा (अक्षर पुरूष) को आयु छ । अनि पछि यो परब्रह्म र सर्वब्रह्माण्ड जो सतलोक भन्दा तलका छन्, नष्ट हुन जान्छन् । केहि समय उपरान्त तलका सवै ब्रह्माण्डहरू (ब्रह्म र परब्रह्मका लोकहरू) को रचना पूर्णब्रह्म अर्थात् परम अक्षर पुरूष गर्नु हुन्छ । यसरी यो तत्त्वज्ञान सम्झनु पर्नेछ । तर परम अक्षर पुरूष अर्थात् पूर्णब्रह्म (सतपुरूष) र उनको सतलोक (ऋतधाम) सहित माथीका अलखलोक, अगमलोक र अनामीलोक कहिले पनि नष्ट हुँदैनन् ।

यसै कारणले गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मा भनिएको छ कि वास्तवमा उत्तम प्रभु अर्थात् पुरूषोतम त (ब्रह्म) क्षरपुरूष तथा परब्रह्म (अक्षर पुरूष) भन्दा अन्य नै छ जो पूर्णब्रह्म (परम अक्षर पुरूष) छ । उहि वास्तविकतामा अविनाशी हुन । उहि सवैका धारण पोषण गर्नेवाला संसार रूपि रूखको मुल रूपी पूर्णपरमात्मा छन् । रूखको जुन भाग (जमिनको तुरून्त वाहिर देखिन्छ त्यो तना हो । त्यसलाई अक्षर पुरूष (परब्रह्म) सम्झनु । तनालाई पनि आहार मूल -जरा) बाट नै प्राप्त हुन्छ । फेरि तना भन्दा अगाडी रूखको अनेक हाँगाहरू हुन्छन् । त्यस मध्य एउटा हाँगा ब्रह्म (क्षरपुरूष) हुन् । यसको आहार पनि मूल (जरा) अर्थात् परम अक्षर पुरूषबाट नै प्राप्त हुन्छ । त्यो हाँगा (क्षरपुरूष ब्रह्म) को मानौ तीन गुण (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु , तथा तमगुण शीव) रूपी शाखाहरू छन् । यिनलाई पनि आहार मुल (परम अक्षय पुरष अर्थात् पूर्णब्रह्म) बाट नै प्राप्त हुन्छन् । यी तीनै शाखाहरूमा पात रूपमा अन्य प्राणीहरू आश्रीत छन् । उनलाई पनि

वास्तवमा आहार मूल (परम अक्षय पुरूष अर्थात् पूर्णब्रह्म) बाट प्राप्त हुन्छ । यसैले सवैको पूज्य पूर्णपरमात्मा नै सिद्ध भयो । यो पनि भन्न सकिन्दैन कि पातहरूसम्म आहार पुर्याउनमा तना, हांगा र शाखाहरूको कुनै योगदान छैन । यसेले सवै आदरणिय छन् तर पुजनिय त मात्र मूल (जरा) नै हो । आदर र पूजामा अन्तर छ । जसरी पतिव्रता स्त्री सत्कार त सवैलाई गर्छिन् जस्तै जेठानलाई दाजु सरह, देवरलाई भाइ सरह तर पूजा आफ्नो पतिलाई गर्छिन् । अर्थात् जुन भाव आफ्नो पतिमा हुन्छ त्यस्तो भाव अन्य पुरूषमा पतिव्रता स्त्रीले राख्दैनन् ।

दोस्रो उदाहरण - एक पटक हरियाणा प्रान्तमा बाढी आएको थियो । त्यसवेला ६ सय करोडको नोक्सान भएको थियो । त्यसको पूर्ति हरियाणा सरकारले गर्न सक्दैनथ्यो । किनकि हरियाणा सरकारको सिंगो सरकारको बजेट नै नौ रूपैंयाको थियो । देशको प्रधानमन्त्रिजीले त्यो क्षतिपूर्ती गरेको थियो । त्यस ६ सय करोड रूपैंयाको वितरण हरियाणा सरकारको अधिकारी तथा कर्मचारीहरूले गरेका थिए । राहत प्राप्तकर्ता जुन अनजान थिए, तिनीहरू ति वितरण कर्तालाई नै राहतकर्ता भनी ठानेका थिए । उनैबाट भविष्यमा पनि अन्य राहतको आशा गर्दै छन् । उसैको पूजा (घुस आदि दिनु) गर्दै रहन्छन् । तर जो शिक्षित छन् उनीहरूलाई थाहा छ कि ति कर्मचारीको कति योगदान छ । उनिहरू आदर त गर्दछन् तर पूजा (घुस आदि दिने) गर्दैनन् । न त अन्य कुनै कार्य शिद्धिको आशा राक्दछन् ।

बाढीको राहत वितरण पछि त्यसै क्षेत्रमा प्रान्तको मन्त्रीजी आउनु भयो, उनले भन्नु भयो कि मैले तपाईको क्षेत्रमा दश लाख रूपैया दिएँ । उसैले गाउँको सुचिबाट नाम पढेर सुनायो । राम अवतारलाई दश हजार आदि रूपैया दिएँ । फेरि त्यसै गाँउमा देशको प्रधानमन्त्रीजी आउनुभयो । उहाँले पनि भन्नु भयो कि मैले तपाईको गाउँलाई दश लाख रूपैया दिएँ र उहि सुचीबाट पढेर सुनाउनु भयो । जसमा लेखिएको थियो । राम अवतार लाई दश हजार रूपैया दिए । राम अवतार भन्छन् की यी सवै झुठो भन्दैछन् । मलाई त रूपैया मुखियाले दियो । त्यो अन्जान राम अवतार अज्ञानता वश गाँउको मुखियाजीको पूजा गरी आफ्नो सवै कार्यका शिद्धि उनैबाट चाहन्छ । जो शिक्षित छन् । उनलाई थाहा छ कि प्रधानमन्त्रिजीले राहत नदिएको भए मुख्यमन्त्रिजी, मन्त्रीजी र गाँउका मुखिया जुन केहि पनि दिन सक्दैनथे । यदि मुख्यमन्त्रीजीले पनि आफ्नो राहत कोषबाट राशि वितरण गरेको भए त सय सय रूपैया मुस्किलले बाढी पिडितलाई हुन्थ्यो जुन नाम मात्र हुन्थियो । यस्तै समझदार ब्यक्तिलाई थाहा हुन्छ कि कसको कति क्षमता छ । त्यसै आधारमा उनमाथि आस्था राख्दछन् । अनादरणिय कोहि हुँदैन तर पूजाको लागि सोचि संझेर छान्दछन् । ठीक त्यस्तै गीता अ.२ श्लोक ४६ मा भनिएको छ कि अर्जुन धेरै ठूलो जलाशयको (जसको पानी दस वर्षसम्म वर्षा नभए पनि सुक्न सक्दैन) प्राप्ति पछि सानो जलाशय (जसमा पानी एक वर्ष नआए समाप्त हुन जान्छ) मा जस्तो आस्था रहन जान्छ, त्यस्तै गरि पूर्णपरमात्माबाट प्राप्त हुने लाभको ज्ञान सित परिचित भए पछि तेरो आस्था अन्य प्रभुहरूमा त्यस्तै रहन जानेछ । त्यो सानो जलाशय नराम्रो लाग्दैन तर उसको क्षमताबाट थाहा छ कि यो त काम

चलाउछ ।

गीता अध्याय ७ श्लोक १२ देखि १५ सम्ममा भनिएको छ कि तीनै गुणहरूबाट जे जति भइरहेका छन् । (जस्तै रजगुण ब्रह्माबाट जीवहरूको उत्पति, सतगुण विष्णुबाट स्थिती र तमगुण शिवबाट संहार) यसको मुख्य कारण म (ब्रह्म काल) मै हुँ जो साधक तीनै गुणहरू (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, तमगुण शिव) को पूजा गर्छन् उनीहरू राक्षस स्वभावलाई धारण गरि मानिसहरूमा निच दुश्कर्म गर्ने मुर्ख मेरो ब्रह्मको भक्ति पनि गर्दैनन् । फेरि आफ्नो भक्तिलाई अति घटिया भनेको छ । गीता अ. ८ श्लोक १८ मा यसैले गीता अ. १५ श्लोक ४ र अ.१८ श्लोक ६२ मा भनेको छ पूर्णपरमात्मा भक्ति गर्नाले पूर्णलाभ पूर्णमोक्ष प्राप्त हुन्छ । जुन शास्त्र विधिअनुसार भक्ति छ र अन्य प्रभुहरूको इष्ट रूपमा साधना शास्त्र विधीको विरूद्ध हुने हुनाले ब्यर्थ छ । (प्रमाण गीता अ. १६ श्लोक २३,२४ मा)

जसरी आँपको बिरूवा नर्सरीबाट ल्याएर उसको मूल (जरो) लाई जमिनमा खाल्डो खनि राप्यौ । फेरि मूलको सिंचाई (पूजा) गर्‍यौ भने विरूवा ठूलो होला र रूख वन्ला । अनि शाखाहरूमा फल लाग्ने छ । यदि केहि शाखाहरूलाई नै जमिनमा खाल्डो खनि रोप्यौ फेरि मुलको सिंचाई गरे भने विरूवा सुकेर जान्छ । कृपया हेर्नुहोस सिधा रोपेको र उल्टो रापेको भक्ति रूपी विरूवाका चित्र यसै पुस्तकको पृष्ठ १९७-१९८ मा)

भावार्थ छ कि साधकलाई परमात्मा (मुल) को साधना(पूजा) ईष्ट रूपमा गर्नाले त्यसको फल तीनै ब्रह्मा, विष्णु शिव (शाखाहरू) नै प्रदान गर्नेछन् । किनकि यी भगवान कृयमान कर्मको फल जस्ताका त्यस्तै नै दिनु हुन्छ ।

यदि तपाईले कुनै कम्पनीमा नोकरी पाउनु छ भने पूजा कम्पनी (फैक्ट्री) को मालिकलाई नै गर्नु पर्छ । जस्तो जुन कार्य त्यस नोकरलाई दिइन्छ त्यो आफ्नो सेवा अवधिमा गर्छ । यो पूजा (नोकरी) मालिकको भयो । नोकरी (पूजा) गरे वापत तलब त्यस मालिकको अन्य नोकर (कर्मचारी वा अधिकारी) ले दिन्छ । जस्तो शिफ्ट अफिसर उपस्थितीको आधारमा तलब (किसान कर्मको फल) वनाएर खजांची (कैशियर) कहाँ पठाउँछ । त्यहाँबाट त्यो सेवकको सेवा (पूजा) फल प्राप्त हन्छ । शिफ्ट अफिसर तथा कैशियरले मात्र गरिएको कर्मको तलब नै दिन्छन् । त्यसमा कुनै परिवर्तन गर्न सक्दैनन् । न त एक रूपैयाँ वढि अथवा कम गर्न सक्दछन् । यदि कामदारले सही काम गरेमा कम्पनीको मालिकले चाहेमा त्यसै सेवाको धनराशिमा बृद्धि गरि दिन्छ । तथा छुट्टै इनाम रूपमा धन राशि अधिक दिन सक्छन् । यदि कोहि मालिकको नोकरी (पूजा) त्याग गरि अर्को अधिकारीको नोकरी (पूजा) गर्न थाल्यो भने उसलाई मालिकबाट प्राप्त हुने धन लाभ बन्द हुन जान्छ । जसले गर्दा त्यो अज्ञानी निर्धन हुन जान्छ । अधिकारीहरू त्यसलाई त्यति तलब दिन सक्दैनन् । फैक्ट्री मालिकको तुलनामा धेरै कम सुविधा पाउनाले त्यो अन्य अधिकारीहरूको सेवक अर्थात् एक मालिकलाई त्यागेर अन्यको उपासना गर्ने ब्यक्ति महादुखि हुन जान्छ ।

कृपया यसै प्रकारले तत्त्वज्ञानको आधारमा पवित्र श्रीमद्‌भागवत गीताजीको ज्ञानलाई सम्झौ । पूर्णब्रह्म कुलमालिकको पूजा त्याग गरी अन्य देवताहरूको पूजा गर्नाले साधकलाई

पूर्णलाभ प्राप्त हुँदैन र साधना गर्दा गर्दै पनि महाकष्ट उठाउदै रहन्छन् ।

यसैले पवित्र गीता अध्याय ७ श्लोक १२ देखि १५ र २० देखि २३ सम्म तिनै गुणहरू अर्थात् तीनै देवताहरू (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) को पूजा गर्नेलाई राक्षस स्वभाव धारण गरेको, मानिसहरूमा नीच दुष्कर्म गर्ने मुर्ख भनिएको छ कि त्यो मेरो ब्रह्म (क्षरपुरूष) अर्थात् फैक्ट्री मालिकको) पूजा गर्दैन । भावार्थ छ कि जो तीनै देवता र अन्य देवताहरूको पूजा गर्दछन् । (कैशियरको नोकरी गर्दछन) उनलाई मूर्ख तथा राक्षस स्वभावको मानिस भनिएको छ । जसरी जुन ब्यक्तिको आयका साधन थोरै हुन्छ त्यो केही गलत काम निश्चय नै गर्छ । केहिले चोरी या मिलावट आदि छल कपटको बाटो अपनाउछन् । जसले गर्दा समाजमा निन्दनिय हुन जान्छ र दरिद्र हुन जान्छ । यस्तै तीनै देवताहरू (ब्रह्माजी, विष्णुजी, तथा शिवजी) र अन्य देवताहरूको पूजाले पूर्णलाभ हुँदैन । जसले गर्दा साधक झुठ कपट तथा अन्य विकार पनि गर्दै रहन्छ । फेरी पाप कर्मको दण्ड पनि भोग गर्नु पर्छ । यसैले ब्रह्म अर्थात् क्षरपुरूष (शिफ्ट अफिसर) भनि रहेको छ कि यि नादान साधकहरू पूजा (नोकरी) पनि गर्दैनन् । म यि ब्रह्मा, विष्णु र शिव भन्दा अधिक तलब (गरेको कर्म धन) दिन सक्छु जुन उपरोक्त प्रभुहरू भन्दा ज्यादा हुन्छ । फेरि गीता अ. ७ श्लोक १८ मा भनेको छ कि मेरो पूजा(नोकरी) पनि पूर्णलाभदायक छैन् । यसैले आफ्नो पूजालाई पनि गीता ज्ञान दाता (ब्रह्म क्षरपुरूष) प्रभुले (अनुत्तमाम्) अति घटिया अर्थात् अति निम्न स्तरको भनेको छ । कि त्यस परमेश्वरको शरणमा जाउ जसको कृपाले तिमी परम शान्ति र सतलोक (स्वाश्वत स्थान) को प्राप्त हुनेछ । त्यहाँ गए पछि साधकको पुनर्जन्म हुँदैन अर्थात् अनादी मोक्ष (पूर्णमोक्ष) प्राप्त हुन जान्छ र गीता ज्ञान दाता प्रभु (क्षर पुरूष) भन्दैछ कि म पनि तिनै आदि पुरूष परमेश्वर शरणमा छु । गीता अध्याय ७ श्लोक १२ देखि १५, १८ र २० देखि २३ लाई बुझ्नको लागि कृपया निम्न विवरण ध्यान पूवर्क पढनुहोस् ।

"तीनै गुण के हो ? प्रमाण सहित"

तीनै गुण रजगुण ब्रह्माजी, सतगुण विष्णुजी, तमगुण शिवजी हुन् जुन ब्रह्म (काल) तथा प्रकृती (दुर्गा) बाट उत्पन्न भएका छन् र तीनै नासवान हुन् ।

प्रमाण :- गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित श्री शिव पुराण जसको सम्पादक छन्- श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार पृष्ठ सं. ११० अध्याय ९ रूद्र संहिता यसरी ब्रह्मा, विष्णु र शिव तीनै देवतामा गुण छन् तर शिव (ब्रह्म- काल) गुणातित भनिएको छ ।

दोस्रो प्रमाणः- गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित श्रीमद्देवीभागवत पुराण जसको सम्पादक हुनुहन्छ श्री हनुमान प्र. पोद्दार चिमनलाल गोस्वामी, तेस्रो स्कन्द अध्याय ५ पृष्ठ १२३ - भगवान विष्णु ले दुर्गाको स्तुती गर्नु भयो -भन्नु भयो कि म (विष्णु) ब्रह्मा तथा शंकर तिम्रो कृपाले विद्यमान छौ । हाम्रो त अविर्भाव (जन्म) र तिरोभाव (मृत्यु) हुन्छ । हामी नित्य

(अविनासी)छैनौं । तिमी नै नित्य हौ, जगत जननी हौ, प्रकृति र सनातनी देवी हौ । भगवान शंकरले भन्नु भयो :- यदि भगवान ब्रह्मा र भगवान विष्णु तिमीबाट नै उत्पन्न भएका छन् । त त्यस पछि उत्पन्न हुने म तमगुणी लिला गर्ने शंकर के तिम्रो संतान भएन । अर्थात् मलाई पनि उत्पन्न गर्ने तिमी नै हौ । यस संसारको सृष्टि , स्थिती र संहार मा तिम्रो गुण सदा सर्वदा छ । यिनै तिन गुणबाट उत्पन्न हामी, ब्रह्मा, विष्णु र शंकर नियमानुसार कार्यमा तत्पर रहन्छौ ।

उपरोक्त यो विवरण मात्र हिन्दिमा अनुवादित यी देवि महापुराणबाट लिईएको छ जसमा केहि तत्थ्यहरूलाई लुकाईएको छ । यसैले त्यहि प्रमाण हेर्नु होस श्रीमद् देवी भागवत महापुराण सभासटिकम् समहात्यम, खेमराज श्री कृष्णदास प्रकाशन मुम्बई , यसमा संस्कृत सहित हिन्दि अनुवाद गरिएको छ । तेस्रो स्कंद अध्याय ४ पृष्ठ १० श्लोक ४२ :-

ब्रह्मा-अहम् महेश्वरः फिल ते प्रभावात्सर्वे वयं जनि युता न यदा तू नित्याः,
के अन्य सुराः शतमख प्रमुखाः च नित्या त्वमेव जननी प्रकृति पुराण (४२) ।

नेपाली अनुवाद :- (विष्णुजीले भन्नु भयो) हे आमा ! ब्रह्मा, म र शिव तिम्रै प्रभावले जन्मवान हौं, नित्य छैनौं अर्थात् हामी अविनाशि छैनौ । हामी सवैकी जननी अर्थात् उत्पन्न गर्ने आमा हौ, प्रकृति र सनातनी देवि हौ ।

पृष्ट ११-१२ अध्याय ५ श्लोक ८ :-

यदि दयार्द्रमना न सदां बिके कथमहं विहितः च तमोगुणः कमलजश्च र रजोगुणसंभवः सुविहितः किमु सत्वगुणो हरिः । (८)

अनुवाद नेपाली :- भगवान शंकरले भन्नु भयो - हे आमा ! यदि हामी माथी तपाई दयायुक्त हुनुहुन्छ भने मलाई तमोगुण किन वनाउनु भयो ? कमलबाट उत्पन्न ब्रह्मालाई रजोगुण किन वनाउनु भयो र विष्णुलाई सतगुण किन वनाउनु भयो ? अर्थात् जीवहरूको जन्म मृत्यु रूपि दुष्कर्ममा किन लगाउनु भयो ?

श्लोक १२ :-

रमयसे स्वपतिं पुरूषं सदा तव गतिं न हि विह विद्म शिवे (१२)

नेपाली अनुवाद :- आफ्नो पति पुरूष अर्थात् काल भगवान सित सधैं भोग विलास गर्दै रहन्छौं । हजुरको गति कसैलाई थाहा छैन ।

तेस्रो स्कन्द पृष्ठ १४ अध्याय ५ श्लोक ४३ :-

एकमेवा द्वितीयं यत् ब्रह्म वेदा वदंति वै । सा किं त्वम् वा प्यसौ वा किं संदेहं विनिवर्तय (४३)

नेपाली अनुवादः- जुन वेदहरूमा अद्धितीय मात्र एक पूर्णब्रह्म भनिएको छ के त्यो तपाई नै हुनुहुन्छ ? अथवा कोही अरू नै छन् ? मेरो यो शंकाको निवारण गर्नुहोस् । ब्रह्माजीको प्रार्थनामा देवी ले भन्नु भयो :-

देव्युवाच सदैकत्वं न भेदो स्ति सर्वदैव ममास्य च ।। यो सौ सा हमहं यो सौ भेदो स्ति मतिविभ्रमात् ।।२।।
आवयोरंतर सूक्ष्मं यो वेद मतिमान्हि सः ।। विमुक्तः स तू संसारान्मुच्यते नात्र संशयः ।।३।।

नेपालीमा अनुवाद :- देवीले भनिन् - जुन त्यो हो त्यो मै हुँ, जो म हुँ त्यो उनै

हुन्, मतिको भ्रम हुनाले भेद देखिन्छ ।।२।। हामी दुवैको सुक्ष्म अन्तर छ यसलाई जसले जान्दछ । उही ज्ञानी अर्थात् तत्त्वदर्शी हुन् । उनि संसार देखि पृथक भएर मुक्त हुन्छन् । यसमा सन्देह छैन ।

सुमरणाइद्दर्शनं तुभ्यं दास्ये हं विषमे स्थिते ।। स्वर्तब्या हं सदा देवाः परमात्मा सनातनः ।।८०।। उभयोः सुमरणदेव कार्यसिद्धिर संशयम् ।। ब्रह्मवाच ।। इत्युक्त्वा विसर्जास्मान्द त्वा शक्तीः सुसंस्कृतान् ।।८१।। विष्णवे थ महालक्ष्मी महाकार्ली शिवाय च ।। महासरस्वर्ती मह्यं स्थानात्तरस्माद्विसर्जितः।।८२।।

अनुवाद :- संकट उपस्थित भएमा सुमीरण गर्नाले नै म तिमीलाई दर्शन दिनेछु । देवताहरू ! परमात्मा सनातन देवको शक्तिका रूपमा मेरो सदा सुमीरण गर्दै गर्नु ।।८०।। दुवैको सुमीर णले अवस्य कार्य सिद्धी हुनेछ, ब्रह्माजीले भन्नुभयो - यसरी संस्कार गरी शक्ति दिएर हामीलाई विदा गर्नु भयो । ।।८१।। विष्णुको निमीत्त महालक्ष्मी, शिवको लागि महाकाली र मलाई महासरस्वती दिएर विदा गर्नु भयो ।।८२।।

मम चैव शरीरं वै सूत्रमित्याभिधीयते ।। स्थूलं शरीरं वक्ष्यामि ब्रह्मणः परमात्मनः ।।८३।।

अनुवादः- मेरो शरीर शुत्र रूप भनिएको छ, परमात्मा ब्रह्माको स्थूल शरीर भनिन्छ।

"उपरोक्त पुराणका वाक्यहरूको सार"

स्पष्ट भयो कि श्री ब्रह्माजी रजगुण, श्री विष्णुजी सतगुण र श्री शिवजी तमगुण हुन् । तीनै प्रभु नासवान छन् र यिनीहरूको जन्म, मृत्यु हुन्छ । दुर्गालाई प्रकृती पनि भनिन्छ दुर्गाको पति ब्रह्म (क्षरपुरूष काल) हो । त्यो उ सित पति पत्नीको ब्यवहार (रमण-विलास) गर्दै रहन्छन् । दुर्गा तथा ब्रह्म दुवै स्थुल शरीरका आकारमा छन् ।

यस्तै प्रमाण गीता अ. १४ श्लोक ३ देखि ५ सम्ममा छ । गीता ज्ञान दाता ब्रह्म (क्षरपुरूष- काल) भन्दै छकि प्रकृति (दुर्गा) त मेरी स्वास्नी हुन् । म उसको योनिमा (गर्भधान स्थानमा) विजको स्थापना गर्छू जसले सबै प्राणीहरूको उत्पति हुन्छ । म सबै (२१ ब्रह्माण्डका प्राणीहरू) को पिता हुँ र प्रकृति (दुर्गा अष्टांगी) सबै कि आमा हुन् । यसै दुर्गा (प्रकृति- अष्टांगी) बाट उत्पन्न तीनै गुण (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) अन्य प्राणीहरूलाई कर्मको बन्धनमा बाधिराखेका छन् ।

।। त्रिगुण माया (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) जिवलाई मुक्त हुन दिदैनन् ।।

पवित्र गीताजीको अ. ७ श्लोक १ र २ मा ब्रह्म (क्षरपुरूष-काल) भन्दैछ कि हे अर्जुन ! अब तिमीलाई त्यो ज्ञान सुनाउने छु जसलाई जानेपछि अरू कुनै जान्न बाँकी र हने छैन ।

गीता अध्याय ७ श्लोक १२ : गीता ज्ञान दाता ब्रह्म (क्षरपुरूष - काल) भन्दैछन्

की तिनै गुणले जति भईरहेको छ कि ति सबै मबाट भएकै सम्झ । जस्तो रजगुण (ब्रह्मा) बाट उत्पति, सतगुण (विष्णु) बाट पालन पोषण स्थिति र तमगुण (शिव) बाट प्रलय (संहार) को कारण काल भगवान नै हो । फेरि भनिएको छ कि म यसमा छैन् । किनकि काल धेरै टाढा (एकाइसौं ब्रह्माण्डमा आफ्नो लोकमा ब्यस्त छ) तर मन रूपमा ममा काल नै लिन्छ । र रिमोटबाट सबै प्राणीहरू र श्रीब्रह्माजी, श्री विष्णुजी तथा श्री शिवजीलाई यंत्र जस्तै चलाउछ । गीता भन्ने ब्रह्म भन्दैछ कि मेरो एकाईसौ ब्रह्माण्डहरूको प्राणीहरूका लागि मेरो पूजाले नै शास्त्र अनुकुल साधना प्रारम्भ हुन्छ । जो वेदहरूमा वर्णित छ । मेरो अर्न्तगत जति प्राणीहरू छन् तीनका बुद्धि मेरो हातमा छ । म मात्र २१ ब्रह्माण्डकै मालिक हुँ । यसैले (गीता अ. ७ श्लोक १२ देखि १५ सम्म) जे जति तीनै गुण (रजगुण ब्रह्माबाट जीवहरूको उत्पति सतगुण विष्णुजीबाट स्थिति र तमगुण शिवजीबाट संहार) जे जति भैरहेका छन् तिनका मुख्य कारण मै

(ब्रह्म काल) हुँ (किनकि काललाई एक लाख मानिव शरीर धारि प्राणीहरूका शरीरलाई मार ेर उनको फोहोर खाने श्राप लागेको छ) । जो साधक मेरो (ब्रह्मको) साधना नगरी त्रिगुण मयी माया (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) को साधना गरी क्षणिक लाभ प्राप्त गर्छन् र धेरै कष्ट उठाइ रहन्छन् । साथै संकेत पनि गरेको छ कि यिनीहरू भन्दा वढि लाभ म (ब्रह्म काल) दिन सक्छु तर यि मूर्ख साधकहरू तत्त्वज्ञानको अभावमा यिनै तीन गुणहरू (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) सम्मको साधना गर्दै रहन्छन । यिनीहरूको बुद्धि यिनै तीन प्रभुहरूसम्म सिमित छ यसैले यि राक्षस स्वभाव धारण गरिएका मानिसहरूमा निच, शास्त्र विरूद्ध साधना रूपि दुष्कर्म गर्नेहरू, मुर्ख मलाई (ब्रह्मलाई) भज्दैनन् । यस्तै प्रमाण गीता अध्याय १६ श्लोक नं. ४ देखी २० र २३ ,२४ सम्म अ. १७ श्लोक २ देखि १४ सम्म र १९, २० सम्म पनि छ ।

विचार गरौ - रावणले भगवान शिवजीलाई मृत्युजंय अजर-अमर, सर्वेश्वर ठानेर भक्ति गरे, १० चोटी शिर काटेर समर्पित गरे जसको साटो युद्धको वेला १० शिर रावणलाई प्राप्त भयो तर मुक्ति हुन सकेन, राक्षस भनिए । यो दोष रावणको गुरूदेवको छ जुन अज्ञानी (निम- हकिम) ले वेदहरूलाई ठीक सित नसम्झेर आफ्नो सोचाईले तमगुण युक्त भगवान शिवलाई नै पूर्णपरमात्मा वतायो र आफ्नो सोझो आत्मा रावणले झुठो गुरूदेवमा विश्वास गरी जीवन र आफ्नो कुलको नास गरायो ।

१. एक भस्मा गिरी नाम भएको साधक थियो, जसले शिवजी (तमगुण) लाईनै ईष्ट मानेर शिर्षासन (खुट्टा माथी टाउको तल) गरी बाह्र वर्षसम्म साधना गर्‍यो, भगवान शिवलाई वचनवद्ध गरी भष्मकण्डा लियो भगवान शिवजीलाई नै मार्न लाग्यो । उद्देश्य यो थियो कि, भष्मकण्डा प्राप्त गरी भगवान शिवजीलाई मारेर पार्वतीजीलाई पत्नी वनाउने छु । भगवान श्री शिवजी डराएर भागे, फेरि श्री विष्णुजीले त्यस भष्मासुरलाई गंडहथ नाच नचाएर त्यसै भष्मकण्डाले भष्म गरिदियो । त्यो शिवजी (तमगुण) को साधकलाई राक्षस भनियो । हरि ण्यकशिपुले भगवान ब्रह्माजी (रजगुण)को साधना गर्‍यो र राक्षस कहलियो ।

२. एक समयमा आज (सन् २००७) भन्दा झण्डै ३३५ वर्ष अगाडी हरिद्वारमा हर की पैडीहरूमा (शास्त्र विधि रहित साधना गर्नेहरूको) कुम्भ पर्वको प्रभिको संयोग भयो । त्यहाँ सर्व (त्रिगुण उपासक) माहात्म जन स्नानार्थ पुगे । गिरी, कुरी, नाथ, नागा आदि भगवान श्री शिवजी (तमगुण) का उपासकहरू र वैष्णो भगवान श्री विष्णुजी (सतगुण) को उपासकहरू छन् । र प्रथम स्नान गर्नाले नागा र वैष्णो साधुहरूमा घोर युद्ध हुन गयो । करिव २५ हजार त्रिगुण उपासकहरूलाई मृत्यु प्राप्त भयो । जो ब्यक्ती सानो कुरामा पनि नर संहार (काटकाट) गरिहाल्छ ति मानिस साधु हुन वा राक्षस स्वयं विचार गरौं । सामान्य ब्यक्ति पनि कतै स्नान गर्दैछ र अन्य कुनै ब्यक्तीले स्नान गर्नका लागि ठाउँ माग्यो भने सिष्टचारको नाताले भन्दछ कि आउनुस तपाई पनि स्नान गरि हाल्नुस् । अलि पर भएर पछि आउनेलाई ठाउँ दिइहाल्छ । त्यसैले पवित्र गीताजी अ. ७ श्लोक १२ देखि १५ मा भनिएको छ कि जसको मेरा त्रिगुणी माया (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) को पूजाद्वार ा ज्ञान हरण भई सकेको छ । उनीहरूको मात्र मान वढाइको चाहना राख्ने राक्षस स्वभाव धारण गरेका मानिस मध्ये निच अर्थात् सामान्य ब्यक्तिभन्दा पनि पतित स्वभाव वाला दुष्कर्म गर्ने मूर्ख मेरो पनि भक्ति गर्दैनन् । गीता अ. ७ श्लोक १६ देखि १८ सम्म पवित्र गीताजी भन्ने (ब्रह्म) प्रभु भन्दै छन् कि मेरो भक्ति (ब्रह्म साधना) पनि चार किसिमका साधकहरू गर्दछन् । एक अर्थार्थी (धन लाभ चाहने) जुन वेद मंत्रहरूबाट जन्त्र मंत्र हवन आदि गर ी रहन्छ । दोस्रो आर्त्त (संकट निवारणको लागि वेद मंत्रहरूको जन्त्र-मंत्र हवन आदि गरी रहन्छन् । तेस्रो जिज्ञासु जसले परमात्माको ज्ञानलाई जान्ने इच्छा राखेका हुन्छन । मात्र ज्ञान संग्रह गरेर वक्ता वन्न पुग्छन् र अरूहरूमा ज्ञान श्रेष्ठताको आधारमा उत्तम वनेर (ज्ञानवान वनेर) अभिमान वंश भक्ति हिन हुन पुग्छन् । चौथो ज्ञानी ति साधक जसलाई यो ज्ञान भईसकेको छ कि मानव शरीर वारम्वार पाईन्दैन यसले प्रभु साधना हुन सकेन भने जीवन ब्यर्थ गयो । फेरि वेदहरू पढे जसले ज्ञान भयो कि (ब्रह्मा, विष्णु र शिवजी) तीनै गुणहरू र ब्रह्म (क्षरपुरूष) र पर ब्रह्म (अक्षर पुरूष) भन्दा माथी पूर्णब्रह्म कै भक्ति गर्नु पर्ने हो । अन्य देवताहरूको होइन । ति ज्ञानी उद्धार आत्मालाई म राम्रो लाग्दछु र मलाई उनी यसैले राम्रो लाग्छन् । कि ति तीनै गुण (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) भन्दा माथी उक्लेर मेरो (ब्रह्म) साधना त गर्न थाले जो अन्य देवताहरू भन्दा राम्रो छ तर वेदहरूमा ओम् नाउ जुन मात्र ब्रह्म साधनाको मंत्र हो त्यसैलाई वेद पढने विद्वान्हरूले आफु खुसी विचार विमर्स गरी पुनः ब्रह्मा प्राप्तिको मंत्र ठानेर वर्षौ वर्ष साधना गर्दै गए । प्रभु प्राप्ती हुन सकेन अन्य सिद्धिहरू प्राप्त भयो किनकि पवित्र गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ तथा पवित्र यजुर्वेद अ. ४० मंत्र १० मा वर्णित तत्त्वदर्शी संत भटिएन । जसले पूर्णब्रह्मको साधना तीन मंत्रबाट बताउने छन् । त्यसैले ज्ञानी पनि ब्रह्म (काल) साधना गरेर जन्म मृत्युको चक्रमा नै रहन गयो ।

एउटा ज्ञानी उद्धार आत्मा महर्षि चुणकजीले वेद पढनु भयो र एक पूर्णप्रभुको भक्तिको मंत्र ओम् भन्ठानेर यसै नामको जपद्वारा वर्षौसम्म साधना गर्नु भयो । एक चक्रवर्ति

राजा मानधाता थियो (चक्रवर्ती राजा यसलाई भनिन्छ जसको पृथ्वीमा शासन होस्) उसले आफ्नु मातहतका राजाहरूलाई युद्धको लागि चुनौती दियो । एउटा घोडाको घाटीमा पत्र झुण्डाएर सबै राज्यहरूमा घुमायो । सर्त थियो कि जसले राजा मानधाताको गुलामी (अधिनता) अस्वीकार गर्छ उसले युद्ध गर्नु पर्छ । उसले यो घोडा बाधा से कसैले घोडा समातेन महर्षि चुणकलाई यो कुरा सुचना भयो की राजा निकै अभिमानी भई सकेको छ । महर्षिजीले भन्नु भयो कि म यस राजा सित युद्धलाई स्वीकार गर्दछु । युद्ध शुरू भयो । राजा मानधाता सित ७२ करोड सेना थियो त्यसको चार भाग गरि १८ करोड सेनाले महर्षी चुणकमाथी आक्रमण गरि दियो । उता महर्षि चुणकजीले आफ्नो साधनाको कमाईले चार पुतलीहरू (बम्व) वनाई राजाको चारै भाग सेनाको विनास गरि दियो ।

विशेष :- श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, श्री शिवजी तथा ब्रह्म र परब्रह्मको भक्तिद्वारा पाप र पुण्य दुवैको फल भोग्नु पर्छ, पुण्य स्वर्गमा र पाप नरकमा र चौरासी लाख प्राणीहरूको शरीरमा अनेक प्रकारको यातना सहनु पर्छ । जसरी ज्ञानी आत्मा श्री चुणकजीले जुन ओम नामजीको कमाई गर्नु भयो त्यसमा केहि त सिद्धि शक्ति (चार वम्व वनाएर) मा खर्च गर्नु भयो जसले महर्षि पद पाउनु भयो । केहि साधनाको फललाई महास्वर्गमा भागेर फेरि नरकमा जानेछन् । फेरि चौरासि लाख योनीमा कष्ट माथी कष्ट सहेर बिताउने छन् । जुन ७२ करोड सैनीकहरूको विनास वचनले गरेको थियो, उसको भाग पनि भोग्नु पर्ने छ । चाहे कोहि हतियारले हत्या गरून्, चाहे वचन रूपी तरवारले गरून, दुवैलाई एकनासको दण्ड प्रभुले दिनु हुन्छ । जव त्यस महर्षि चुणकजीको जीवआत्मा कुकुरको शरीर धारण गर्ने छन् अनि उसको टाउकोमा घाउ हुनेछन् । ति सैनिकहरूका जिवात्मा किरा वनेर आफ्नो प्रतिशोध लिनेछन् । कहिले खुट्टा भाँचिने छन्, कहिले पछाडीका गोडामा प्यारालाइसिस (पक्षघात) भएर मात्र अगाडीको खुट्टाले घिसारिएर हिड्नेछन् र जाडो-गर्मीको कष्ट असहनिय पिडा, अन्याय कष्ट भोग्नु पर्ने हुन्छ ।

यसैले पवित्र गीताजी भन्ने ब्रह्म (काल) गीता अ. ७ श्लोक १८ मा स्वयं भन्दै हुनुहुन्छ कि यी सबै ज्ञानी आत्माहरू छन् त उदार (असल) तर पूर्णपरमात्माका तीन मंत्रको वास्तविक साधना बताउने तत्त्वदर्शी संत नभेटिने हुनाले यि सबै मेरै (अनुत्तमाम्) अति अश्रेष्ठ मुक्ती (गति) को आशामा नै आश्रीत भए अर्थात मेरो साधना पनि अश्रेष्ठ नै हो । यसैले पवित्र गीताजी अ. १८ श्लोक ६२ मा भनेको छ कि हे अर्जुन ! तिमी सम्पूर्ण भावले त्यस पूर्णपरमात्माको शरणमा जाउँ जसको कृपाले नै तिमी परम शान्ति र सनातन परमधाम (सतलोक) प्राप्त गर्नेछौ । पवित्र गीताजी श्री कृष्णजीको शरीरमा प्रेत वश प्रवेश गरी ब्रह्म(काल) भनेको थियो । फेरि अनेकौ वर्ष पछाडी पवित्र गीताजी र पवित्र चार वेद महर्षि ब्यासजीको शरीरमा प्रेत जस्तै प्रवेश गरी स्वयं ब्रह्म (काल - क्षरपुरूष) ले नै लिपीवद्ध गराउनु भएको छ । यिनमा परमात्मा कस्तो हो ? उसको भक्ति कसरी गर्ने र त्यसले के उपलब्धी हुनेछ । आदि ज्ञान त पूर्णरूपले वर्णन गरिएको छ तर पुजाको विधि मात्र ब्रह्म (क्षरपुरूष) अर्थात् ज्योती निरंजन कालसम्मको नै छ ।

पूर्णब्रह्मको भक्तिका लागि पवित्र गीता अ. ४ श्लोक ३४ मा पवित्र गीता भन्ने (ब्रह्म) प्रभु स्वयं भन्दै छ कि पूर्णपरमात्माको भक्ति र प्राप्तिको लागि कुनै तत्त्वदर्शी ज्ञानी संतलाई खोज

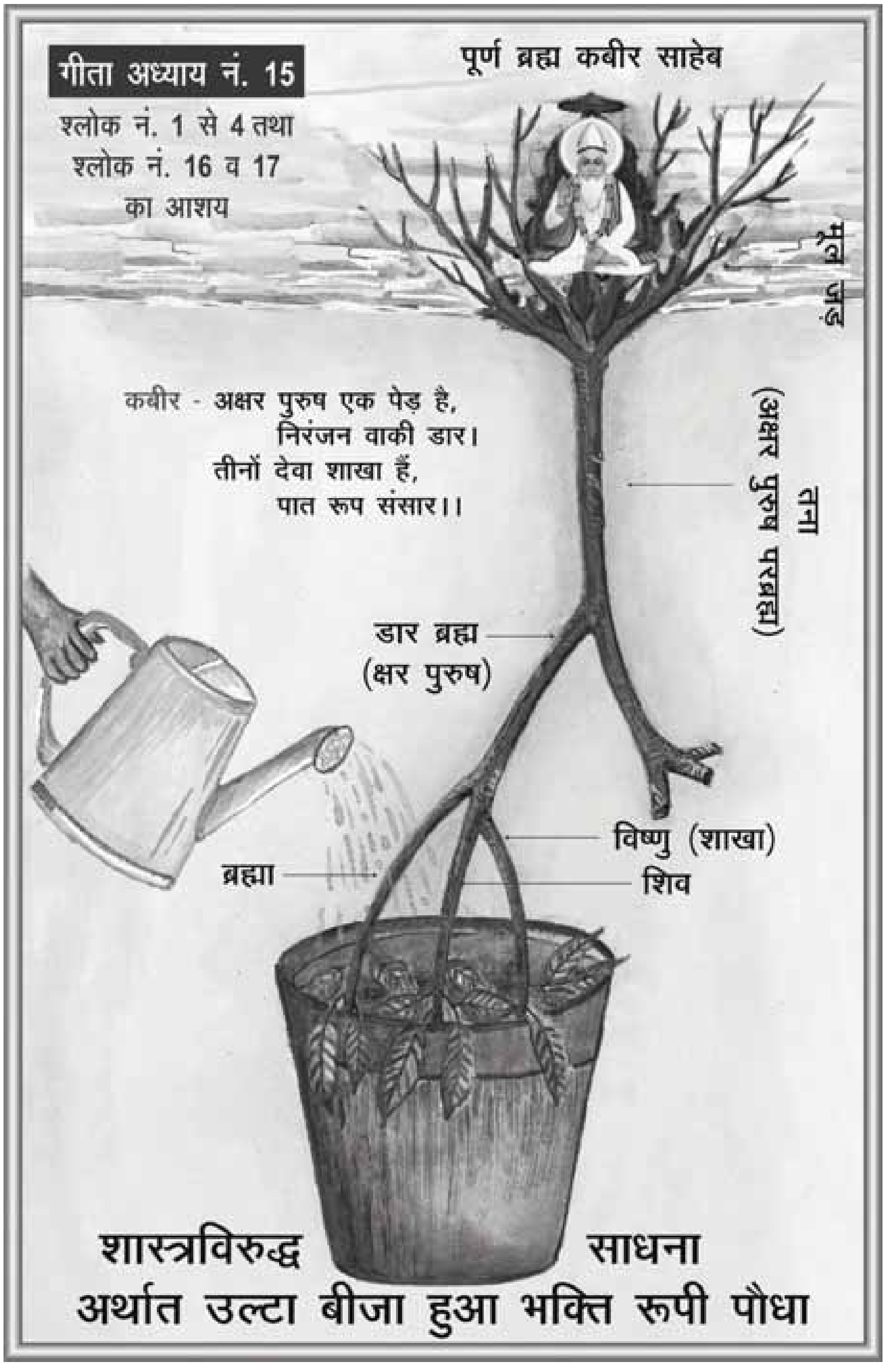
फेरि उनले भने अनुसारको विधि गर । पवित्र गीताजी भन्ने प्रभु भन्दै छन् कि पूर्णपरमात्माको पूर्णज्ञान र भक्ति विधि म जान्दिन । आफ्नो साधनाको विषयमा गीता अ. ८ को श्लोक १३ मा भन्नु भएको छ कि मेरो भक्ति त मात्र एक असर ओम् छ जसको उच्चारण गरी अन्तिम सास (त्यजन देहम्) सम्म जप गर्नाले मेरो लोकको परम गति प्राप्त गर्नेछ । फेरि गीता अ. ७ श्लोक १८ मा भन्नु भएको छ कि जुन प्रभुले चाहने आत्माहरूलाई पुर्ण ब्रह्माको साधना जान्ने तत्त्वदर्शी संत भेटाएनन् ति उद्धार आत्माहरू मेरो वाला (अनुत्तमाम) अति अनुत्तम पर म गतिमा नै आश्रीत छन् । (पवित्र गीताजी भन्ने प्रभु स्वयं भन्दै हुनुहन्छ कि मेरो साधनाले हुने गति अर्थात् मुक्ति पनि अति अश्रेष्ठ छ ।)

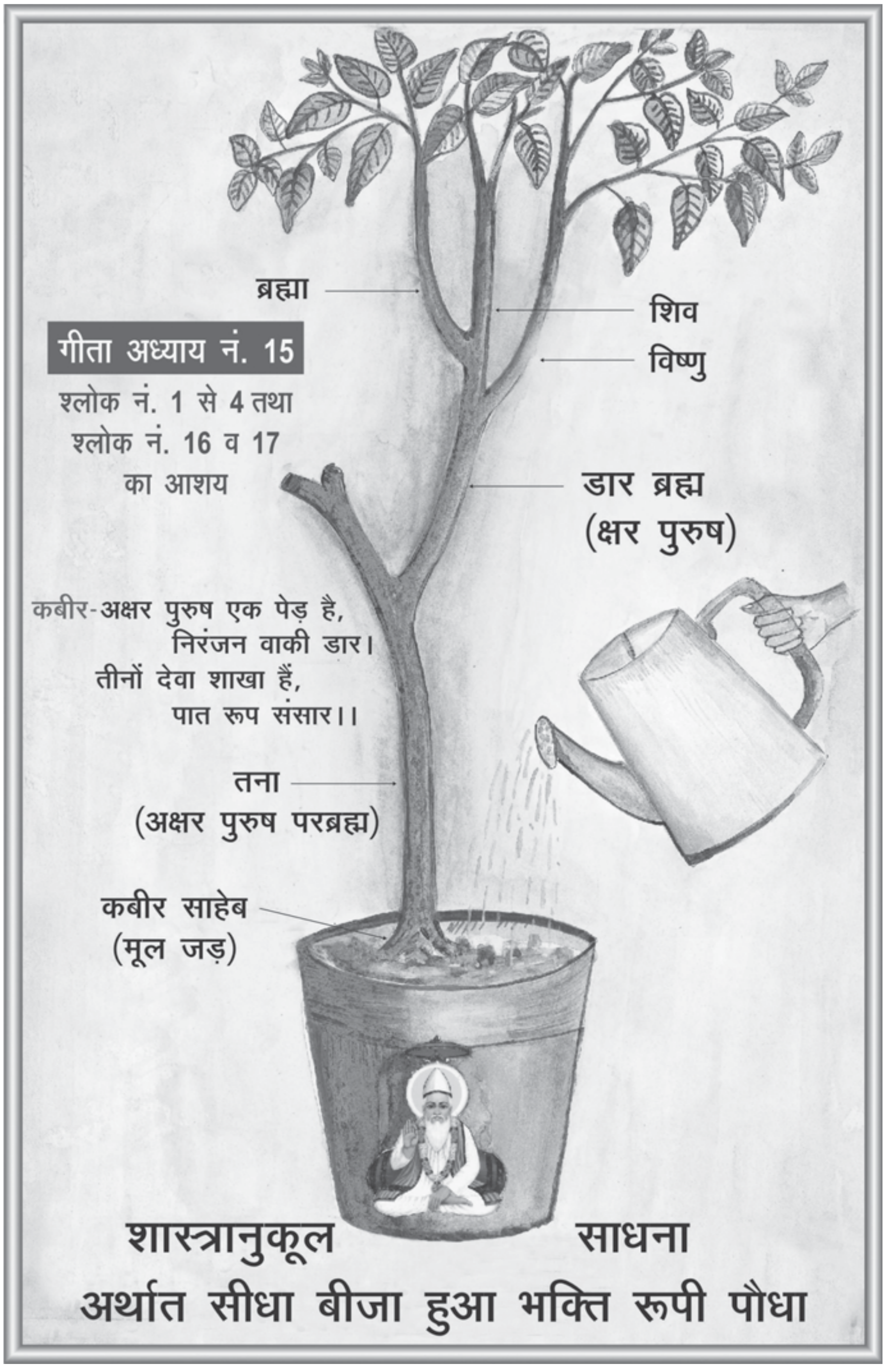
"अन्य देवताहरू (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) को पूजा अन्जान नै गर्दछन् ।"

अध्याय ७ श्लोक २० मा भनिएको छ कि जसको सम्वन्ध अ. ७ श्लोक १५ देखि लगातार छ - श्लोक १५ मा भनिएको छ कि त्रिगुणमाया (जुन रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) को पूजासम्म सिमित छ र यिनैबाट प्राप्त क्षणीक सुख) द्वारा जसको ज्ञान हराएको छ यस्ता असुर स्वभाव धारण गरेका निच ब्यक्ति दुष्कर्म गर्ने मुर्ख मेरो भजन गर्दैनन् । अ. ७ श्लोक २० मा ती भोगहरूको कामनाद्वारा जसको ज्ञान हराएको छ । उनी आफ्ना स्वभाव वश प्रेरित भएर अज्ञान अन्धकार जस्तै नियममा आश्रीत अन्य देवताहरूको पूजा गर्दछन् । अ. ७ श्लोक २१ मा भनिएको छ जुन जुन भक्त जुन देवताको स्वरूपलाई श्रद्धाले पुजा गर्न चाहन्छन् । ती ती भक्तका श्रद्धालाई म तिनै देवता प्रति म स्थिर गरी दिन्छु ।

अ. ७ श्लोक २२ मा भनिएको छ कि त्यो जुन श्रद्धाले युक्त भएर जुन देवताको पूजा गर्छ किनकी त्यो देवताबाट मद्वारा नै विधान गरिएका केहि इच्छित भोगहरू प्राप्त गर्दछन् । जस्तै मुख्यमन्त्रिले भनठान्नेछन् कि तलको अधिकारीहरू मैरे नोकर हुन् । मैले उनीहरूलाई केहि अधिकार दिई राखेको छु । जुन ति अधिकारीहरूमा आश्रित छन् । त्यो लाभ पनि मबाट नै दिईन्छ, तर त्यो पूर्णलाभ छैन् । अध्याय ७ को श्लोक २३ मा वर्णन छ की तर ति मंद बुद्धिवालाहरूको त्यो फल नासवान हुन्छ । देवताको पूजा गर्नेहरू देवतालाई नै प्राप्त हुन्छन् । (मद्भक्त) मतावलम्वी जो वेदहरूमा वर्णित भक्ति विधि अनुसार भक्ति गर्ने भक्त पनि मलाई प्राप्त हुन्छ । अर्थात् कालको जालबाट कोहि बाहिर छैनन् ।

विषेश - अ. ७ को श्लोक २० देखि २३ सम्म भनिएको छ कि उनीहरू जुन पनि साधना कुनै पनि पितृ, भूत, देवि देवता आदिको पूजा स्वभाव वस गर्दछन् । म (ब्रह्म-काल) नै ति मन्द बुद्धि भक्तहरूलाई तिनै देवता प्रति आशक्त गर्दछु । ति अज्ञानी साधकहरू देवताहरूबाट जुन लाभ प्राप्त गर्दछन् । म (काल) नै देवताहरूलाई केहि शक्ति दिइ राखेको छु । त्यसैको आधारमा देवताका पूजारी देवताहरूलाई नै प्राप्त हुनेछन् । तर ति बुद्धिहीन

गीता अध्याय नं. 15
श्लोक नं. 1 से 4 तथा
श्लोक नं. 16 व 17
का आशय
पूर्ण ब्रह्म कबीर साहेब
मूल जड़
कबीर - अक्षर पुरुष एक पेड़ है,
निरंजन वाकी डार।
तीनों देवा शाखा हैं,
पात रूप संसार।।
तना
(अक्षर पुरुष परब्रह्म)
डार ब्रह्म
(क्षर पुरुष)
विष्णु (शाखा)
ब्रह्मा
शिव
शास्त्रविरुद्ध साधना
अर्थात उल्टा बीजा हुआ भक्ति रूपी पौधा

ब्रह्मा
शिव
विष्णु
गीता अध्याय नं. 15
श्लोक नं. 1 से 4 तथा
श्लोक नं. 16 व 17
का आशय
डार ब्रह्म
(क्षर पुरुष)
कबीर-अक्षर पुरुष एक पेड़ है,
निरंजन वाकी डार।
तीनों देवा शाखा हैं,
पात रूप संसार।।
तना
(अक्षर पुरुष परब्रह्म)
कबीर साहेब
(मूल जड़)
शास्त्रानुकूल साधना
अर्थात सीधा बीजा हुआ भक्ति रूपी पौधा

साधकहरूको त्यो पूजा चाडै नै चौरासी लाख योनीहरूमा लैजानेछन र जुन मलाई (काललाई) भज्दछन् । उनी तप्त शिलामा फेरि मेरो महा स्वर्ग (ब्रह्मलोक) मा गई हाल्छन् । र त्यसपछि जन्म मरणमा नै रहने छन्, मोक्ष प्राप्त हुँदैन । भावार्थ छ कि देवी देवताहरू ब्रह्मा, विष्णु, शिव र आमा दुर्गाभन्दा भगवान ब्रह्माको साधना वढि लाभदायक छ । यद्यपि महास्वर्गमा पुगेका साधकको स्वर्ग समय एक महाकल्पको पनि हुन सक्दछ तर पनि महास्वर्गमा शुभ कर्महरूका सुख भोगेर फेरि नरक एवं अन्य प्राणीहरूको शरीरमा कष्ट र हिरहनेछ, पूर्णमोक्ष होइन अर्थात् काल जालबाट मुक्ति छैन ।

"अन्य प्रमाण"

पवित्र गीता पवित्र वेदहरूमा अन्य देवताहरूको पूजा, पितृ पूजा (श्राद्ध), भूत पूजा (अस्थियाँहरू उठाउनु अर्थात् फूल उठाउनु, पिण्ड भर्नु, मंढियोंहरूको पूजा) गर्नु मनाही गरि एको छ ।

"पवित्र चारै वेदहरू अनुसार साधनाको परिमाण मात्र स्वर्ग-महास्वर्ग प्राप्ति, मुक्ती होइन् ।"

पवित्र गीता अ. ९ श्लोक २०,२१ मा भनेको छ कि जुन मनकामना (सकाम) सिद्धीको लागि मेरो पूजा तिनै वेदहरूमा वर्णित साधना शास्त्र अुनुकुल गर्दछन् । उनी आफ्नो कर्माधार अनुसार महास्वर्गमा आनन्द मनाएर फेरि जन्म मरणमा आई हाल्दछन् अर्थात् यज्ञ चाहे शास्त्र अनुकुल होस त्यसको एक मात्र लाभ संसारिक भोग, स्वर्ग र फेरि नरक वा चौर ासि लाख योनीहरू नै छन् । जवसम्म तिनै मन्त्र (ओम र तत् वा सत् सांकेतिक) पूर्णसंत प्राप्त हुँदैन । अध्याय ९ को श्लोक २२ मा भनेको छ की जसले निस्वार्थ भावले मेरो शास्त्र अनुकुल पूजा गर्दछ, उसको पूजा (साधना) को रक्षा म आफैं गर्दछु, मुक्ती संभव छैन ।

"शास्त्र विधि विरूद्ध साधना पतनको कारण"

पवित्र गीता अ. ९ श्लोक २३,२४ भनिएको छ कि जुन ब्यक्ति अन्य देवताहरूलाई पुज्दछन् उनीहरू पनि मेरै (काल जालमा रहेर) पूजा गर्दैछन तर उनको यो पूजा अविधिपूर्वक छ (अर्थात् शास्त्र विरूद्ध छ भावार्थ छ कि अन्य देवताहरूलाई पूज्न हुँदैन) किनकी सम्पूर्ण यज्ञहरूका भोक्ता स्वामी मै हुँ । ति भक्तजन मलाई राम्ररी पहिचान गर्दैनन् । यसले उनको पतन हुन जान्छ । नरक र चौरासीलाख योनीहरूको कष्टमा जस्तो गीता अ. ३ श्लोक १४,१५ मा भनीएको छ कि सर्व यज्ञहरूमा प्रतिष्ठीत अर्थात् सम्मानित जसलाई यज्ञ समर्पण गरिन्छ । त्यो परमात्मा (सर्व गतम ब्रह्मा) पूर्णब्रह्मा हो उही कर्मधार वनाएर सवै प्राणीहरूलाई प्रदान गर्दछ । तर पूर्णसन्त नभेटाएसम्म सवै यज्ञहरूको भोग (आनन्द) काल (मान रूपमा) नै

भोग्दछ । यसले भन्दछ की म सवै यज्ञहरूको भोक्ता र स्वामी हुँ ।

"श्राद्ध (पितृ पुजन) गर्ने पितृ वन्नेछन्, मुक्ती होइन"

गीता अ. ९ श्लोक २५ मा भनेको छ कि देवतालाई पुज्नेले देवता प्राप्त गर्छन्, पितृलाई पुज्ने पितृको प्राप्त हुन्छन्, भूतहरूको पूजा गर्ने (पिण्ड दान गर्नेहरू) भूतलाई प्राप्त हुन्छन् अर्थात् भुत वन्न पुग्दछन । शास्त्र अनुकुल (पवित्र वेदहरू र गीता अनुसार) पूजा गर्नेहरू मलाई नै प्राप्त गर्छन् अर्थात् कालद्वारा निर्मीत स्वर्ग वा महास्वर्ग आदिमा केहि बढी समयसम्म मोज मस्ती गर्दछन् ।

विशेष - जसरी कोहि खरिदारको नोकरी (सेवा पूजा) गर्छ भने त्यो खरिदार वन्न सक्दैन । उसको कामबाट प्राप्त धनले रोजीरोटी चल्नेछ अर्थात् उनको अधिन नै रहने छ ठीक त्यसरी नै जो जुन देवता (श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, र श्री शिवजी अर्थात् त्रिदेव) को पूजा (नोकरी गर्छ त उनैबाट पाइने लाभ प्राप्त गर्दछ त्रिगुण मइ माया अर्थात् तीनै गुण (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) को पूजालाई निषेध गरिएको छ । गीता अ. ७ श्लोक १२ देखि १५ तथा २० देखी २३ सम्ममा त्यसरी कोहि पितृको पूजा (नोकरी सेवा) गर्दछ त पितृ लोकमा सानो पितृ भएर उनीसंगै कष्ट उठाउने छ । त्यसरी नै कोहि भूत (प्रेतहरू) को पूजा (सेवा) गर्छ त भूत नै वन्नेछ किनकी सारा जीवन जसमा बानी वसीसकेको हुन्छ । अन्तमा मन त्यसैमा फसेको हुन्छ । जसले गर्दा उनैको साथमा गइहाल्छु । कसैकसैको भनाई छ कि पितृ- देव- भूतका पूजा पनि गरि रहन्छु र तपाई सित उपदेश लिएर साधना पनि गरीरहन्छु । यस्तो हुन सक्तैन । जुन साधना पवित्र गीताजी मा र पवित्र वेदहरूमा मनाही छ । त्यो गर्नु शास्त्र विरूद्ध हुन्छ जसलाई पवित्र गीता अ. १६ श्लोक २३, २४ मा निषेध गरिएको छ कि जो शास्त्र विधि त्यागेर मन मानी आचरण (पूजा) गर्छन् उनी न त सुख प्राप्त गर्छन् न परम गति र न त कुनै कार्य सिद्ध गर्ने सिद्धी शक्ती प्राप्त गर्छन् अर्थात् जीवन व्यर्थ हुन जान्छ । यसैले अर्जुन तिम्रो निमित्त कर्तव्य (जो साधनाको कर्म गर्न योग्य छ) र अकर्तव्य (जो साधनको कर्म गर्न योग्य छैन) को व्यवस्थामा (नियममा) शास्त्र नै प्रमाण छन् । अन्य साधना मनाही छन् ।

त्यसैको प्रमाण मार्कण्डे पुराण (गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित पृ. २३७ मा छ, जसमा मार्कण्डे पुराण र ब्रह्म पुराण एकै साथ राखिएको छ) मा पनि छ कि एक रूचि नाम गरेका साधक ब्रह्मचारी रहेर वेदहरूका अनुसार साधना गर्दै थिए जब उनी ४० वर्षका भए अनि उनको आफ्ना ४ वटा पूर्वज जो शास्त्र विरूद्ध साधना गरी पितृ वनेका थिए र कष्ट भोग्दै थिए देखा परे । पितृहरूले भने कि छोरा रूचि विवाह गरेर हाम्रो श्राद्ध कर्म गर हामी दुखि भईरहेका छौ रूचि ऋषिले भन्यो कि हे पितामहहरू (हजुरवाहरू) वेदमा कर्म काण्ड मार्ग (श्राद्ध, पिण्ड दान गर्नु आदि) लाई मुर्खहरूको साधना भनिएको छ । फेरि तपाईहरू मलाई किन त्यो गलत (शास्त्र विधि रहित) साधनामा लगाउदै हुनुहुन्छ ? पितृहरूले भने

कि छोरा यो कुरा तिम्रो सत्य हो कि वेदमा पितृ पूजा, भूत पूजा, देवी देवताको पुजा (कर्म काण्ड) लाई अविद्या नै भनेको छ यसमा अलिकति पनि झुठो छैन । यसै उपरोक्त मार्कण्डे पुराणको यसै लेखमा पितृहरूले भनेकि फेरि पितृले पनि केहि लाभ दिन्छन् ।

विशेष - पितृहरूले लगाएको यो आफ्नो अडकल हो जसलाई हामीले पालना गर्नु हुँदैन । किनकी पुराणहरूमा यि आदेश कुनै ऋषि विशेषले दिएको छ कि पितृ पुज्नु, भूत वा अन्य देवलाई पुज्नु, तर वेदहरूमा प्रमाण नभएको कारणले प्रभुको आदेश छैन । यसले कुनै सन्त वा ऋषिले भन्दैमा प्रभुको आज्ञालाई उल्लंघन गर्नाले सजाएको भागी हुनु पर्नेछ ।

एक समयमा एउटा मानिसको दोस्ती एउटा पुलिस थानेदार सित हुन गयो । त्यो मानिसले आफ्नो थानेदार मित्र सित भन्यो कि मेरो छिमेकी मलाई निकै अप्ठ्यारो गर्दैछन् । थानेदारले भन्यो कि लौराले कुट म छदैछु । उसको आदेश पालना गर्दै त्यो मानिसले आफ्नो छिमेकीलाई लौराले कुट्यो । टाउकोमा चोट लागेको कारण त्यो छिमेकी मर्‍यो । त्यसै ईलाकाको थानेदार भएको कारण त्यो थानेदार त्यस मित्रलाई समातेर ल्यायो र कैदमा र ाख्यो । पछि त्यो मानिसलाई मृत्यु दण्ड भयो थानेदार मित्र भएर पनि केहि मद्दत गर्न सकेन किनकी राज्यका संविधान छ कि यदि कसैको हत्या गर्छ भने उसलाई मृत्युदण्ड दिईने छ । त्यो मुर्ख मानिसले आफ्नो थानेदार मित्रको आदेश पालना गरेर राज्यको संविधान भंग गर ी जीवनै गुमाउनु पर्‍यो। ठिक त्यसरी नै पवित्र गीताजी र पवित्र वेदहरू प्रभुको संविधान हो जसमा मात्र एउटै पूर्णपरमात्मालाई पूजा गर्ने विधान छ । अन्य देवताहरू भूत वा पितृहरूको पूजा निषेध गरिएको छ । पुराणहरूमा थानेदार जस्तै ऋषिहरूको आदेश छ जसको पालना गर्नाले प्रभुको संविधान भंग हुनाले कष्ट माथी कष्ट उठाउनु पर्छ यसैले अन्य उपासना पूर्णमोक्ष वा बाधक छ ।

"सत्य कथा"

मेरो पूज्य गुरूदेव स्वामी रामदेवानन्दजी करिव १६ वर्षको आयुमा पूर्णपरमात्माको प्राप्तिका लागि एक्कासी घर त्यागेर निस्कनुभयो दिनहुँ लाउने कपडाहरूलाई आफ्नै खेतको नजिक जंगलमा कुनै पशुका हाडहरू नजिक फाल्दीयो । साझँ घर नफर्केको कारण घरका मानिसहरूले जंगलमा खोज गर्न गए । रात्रीको वेला थियो लुगालाई चिनेर दुखि मनले ति हाडहरूलाई वालकको हाड संझेर उठाएर ल्याए र यो सोचेकी वच्चा जंगलमा गए होला र कुनै हिंस्रक जनावरले मारेर खाए होला । अन्तिम संस्कार गरिदिए । सबै काजक्रिया गर े तेरहवीं वर्षेनी श्राद्ध पनि गर्दै गए करिव १०४ वर्षको आयुमा स्वामीजी एक्कासी आफ्नो गाउँ वँडा पैंतावास जिल्ला भिवानी थाना चरखिदादरी, हरियाणा पुग्नु भयो । स्वामीजीको वालक कालको नाम श्री हरिद्वारी थियो, र पवित्र ब्राह्मण कुलमा जन्म भयो । म दासलाई थाहा भए पछि म पनि दर्शनार्थ त्यहा पुगे स्वामिजीको भाउजु करिव ८२ वर्षकी थिइन् । मैले वहाँ सित सोधे कि हाम्रो गुरूजीले घर त्यागेर गए पछि तपाईलाई कस्तो लाग्यो ? उनी

बृद्धाले भनिन् कि जब मेरो विहे भयो अनि मलाई थाहा भयो कि वहाँको एउटा भाइ हरिद्वारी थिए । जसलाई कुनै हिँस्रक जनावरले जंगलमा खाइहाल्यो । वहाँको प्रत्येक वर्ष श्रद्धा गरिन्छ । वहाँको ७० श्राद्ध त मैले स्वयं गरेकी छु । जहिले जहिले उपज राम्रो हुँदैन अथवा घरका कुनै सदस्य विरामी हुन जान्छन् त हाम्रो पुरेत (गुरूजी) सित कारण सोध्दा वँहा भन्नु हुन्छ कि हरिद्वारी पितृ वनेको छ । जसले तिमीहरूलाई दुखित पार्छ श्राद्ध गर्ने वेला कुनै असिद्ध भयो होला अर्को श्राद्ध म स्वयं नै गराउने छु । पछिल्लो पटक एकै दिन थुप्रै श्राद्ध गराउनु पर्ने हुँदा म स्वयं उपस्थित हुन नसकेकोले छोरोलाई खटाएको थिए । तवसम्म केहि भेटि चढाउ ताकि उनलाई शान्त गर्न सकुँ । अनि वहाँलाई २१ अथवा ५१ रूपैयाँ उनले जे भने त्यति डराइ डराई दिने गर्थे । फेरि श्राद्धको वेला पुरेतजी स्वयं आएर श्राद्ध गराउनु हुन्थ्यो अनि पछि मैले भनेकि आमाजी अव त त्यो गीताजी विरूद्ध साधनालाई छोड्नुहोस् होइन भने तपाई पनि प्रेत वन्नुहुन्छ । गीता अ. ९ श्लोक २५ वहाँलाई सुनाए । तव ती बृद्धाले भनिन् कि गीता म पनि पढछु । दासले भन्यो कि हजुरले पढनु भयो तर बुझ्नु भएन । अव आइन्दा त बन्द गरिदिनुहोस् । यो अज्ञानी साधना बृद्धाले भन्नु भयो होइन, यो श्राद्ध गर्नु कसरी छाड्ने यो त सदियौ पुरानो परम्परा हो, यो दोष नासमझ आत्माको होइन । यो दोष मुर्ख गुरूहरू (नीम हकिमहरू) को हो जसले आफ्नो पवित्र शास्त्रलाई नसम्झेर मनोमानि आचरण (पूजाको मार्ग) वताईदिनु भयो । जसले गर्दा न त कुनै कार्य सफल हुन्छ । न परम गति र न कुनै सुख नै प्राप्त हुन्छ प्रमाण पवित्र गीता अ. १६ श्लोक २३ ,२४ ।

अव यो दासको प्रार्थना छ कि शिक्षीत वर्गले अवश्य ध्यान दियोस् र शास्त्र विधि अनुसार साधना गरी पुर्ण परमात्माको सनातन परमधाम (सास्वतम स्थानम्) अर्थात् सतलोक प्राप्त गरोस् जसले पूर्णमोक्ष र परम शान्ति प्राप्ति हुन्छ । (गीता १८ श्लोक ६२) यसको लागि तत्वदर्शी संतको खोज गर । गीता अ. ४ श्लोक ३४ ।

एउटा श्रद्धालुले भनेकी म तपाई सित उपदेश लिएर तपाईले बताए अनुसार साधना पनि गरिरहनेछु । र श्राद्ध पनि गर्दै गर्नेछु । एवं आफ्नो घरका देवी देवताहरूलाई पनि देखावटी मनले पूजा आजा गर्दै गर्नेछु । यसमा के दोस छ ?

म दासको प्रार्थना - संविधानको कुनै धाराको उल्लंघन गरेमा सजाए अवश्य पाउनेछ । यसले पवित्र गीताजी र पवित्र चारै वेदमा वर्णित र मनाही गरिएका विधिको विपरित साधना गर्नु ब्यर्थ छ । (प्रमाण पवित्र गीताजी अ. १६ श्लोक २३ -२४) । यदि कसैले भनोस् कि म देखावटी मनले कारमा पंचर गरिदिनेछु । होइन रामनाम रूपि गाडीमा पंचर गर्नु मनाही छ ठीक त्यसरी शास्त्र विरूद्ध साधना हानिकारक नै छ ।

एउटा श्रद्धालुले भने कि अरू कुनै विकार (मदिरा, मांस आदि सेवन) गर्दिन । मात्र सुर्ति (विडी, चुरोट, हुक्का) सेवन गर्दछु । तपाईले वताइदिनुभएको ज्ञान अति उत्तम छ । मैले गुरूजी पनि वनाई राखेको छु । तर यो आजसम्म कुनै संत सित छैन म २५ वर्ष देखि घुम्दै छु । र तीन गुरूदेव वदली सकेको छु । कृपया मलाई तमाखु (सुर्ती) सेवनको छुट

दिनुहोस बाँकी सवै शर्तहरू मलाई मंजुर छ । सुर्तिले भक्तिमा के वाधा दिन्छ ?

दासको प्रार्थना :- दासले प्रार्थना गरे कि आफ्नो शरीरलाई अक्सिजनको आवश्यकता छ सुर्तिको धुवा कार्वनडाईअक्साइड छ जो फोक्सोलाई कमजोर र रक्तलाई दुषित गर्छ मानव शरीर प्रभु प्राप्ति र आत्म कल्याणको लागि प्राप्त भएको छ यसमा परमात्मा प्राप्तिको बाटो सुस्मना नाडी देखि प्रारम्भ हुन्छ । नाकको जुन दुवै प्वाल छ त्यसमा दायाँलाई ईडञा र वायाँलाई पिंगला भन्छन् । यि दुवैको बीचमा सुस्मना नाडी छ । जसमा एक सानो सुईमा धागो छिराउने प्वाल जस्तो द्वार हुन्छ । जो सुर्तिको धुवाले वन्द हुन जान्छ जसले प्रभु प्राप्तिको मार्गमा अवरोध हुन जान्छ । यदि ईश्वर प्राप्त गर्ने बाटो नै वन्द भयो भने मानव शरीर अर्थहीन हुन्छ । त्यसैकारण ईश्वरको भक्ति गर्ने हरेक भक्तलाई धुम्रपान र मध्यपान सधै निषेध गरिएको छ ।

एक जना भक्तले भन्यो कि म सुर्ति सेवन गर्दिन मासु र जाड रक्सी सेवन गर्दछु । यसबाट भक्तिमा के असर हुन्छ ? यो त खान पिउनका लागि वनाईएको हो र वोट विरूवा पनि त जीव हो त्यो खानु पनि त मांसाहारी खाना जस्तै हो ।

दास (नोकर) को प्रार्थना :- यदि कसैले हाम्रो आमा, वुवा, भाइवहिनी र वालवालिकाहरूलाई मारेर खायो भने कस्तो लाग्छ ? जस्तो पिडा आफ्नो हुन्छ त्यस्तै अरूको पनि हुन्छ । कवीरले भने अनुसार त्यो नरकमा जान्छ । जसले अरूको टाउको काट्न चाहन्छ जुन मानिस जनावरलाई काट्ने वेलामा खुट्टा र टाउकोलाई नराम्ररी काटेर मासु वनाएर खान्छ त्यसले नरकमा वाँस पाउछ । जस्तो पिडा आफ्नो नातेदार र वच्चाको मृत्युको हन्छ । त्यस्तै अरूको पनि वुझ्नु पर्छ । अर्को कुरा वनस्पतीलाई खान ईश्वरले आदेश दिनु भएको छ । त्यो त लामो समयसम्म रहन्छ र चेतनाहीन निमुखा प्राणीलाई काट्नु ईश्वरको आदेश विरूद्ध हो त्यसकारण त्यो पाप हो ।

रक्सी सेवन पनि ईश्वरको आदेश होइन त्यो त मानव जीवनलाई बर्वाद (समाप्त गर्ने हो) रक्सी सेवन गरेको ब्यक्ति जे पनि गर्न तयार हुन्छ रक्सी सेवन धन, सम्पती, मन, शरीर, आत्मा, पारिवारिक शान्ति र सभ्यताको महान् शत्रु हो । त्यसबाट प्यार ो वालवालिकाको उज्ज्वल भविष्य माथी नराम्रो प्रभाव पार्दछ । रक्सी सेवन गर्ने ब्यक्ति जति राम्रो भए पनि उसको इज्जत, मान, मर्यादा र विश्वास हुँदैन ।

एक दिनको कुरा हो यो दास एउटा गाँउमा भक्तिभाव (संत्सग) गर्न गएको थियो । त्यो दिन नसा निषेध माथि प्रवचन (सत्संग) गरे । कार्यक्रम समाप्त हुने वित्तिकै एउटी ११ वर्षकी केटी रून थालिन । त्यो केटीलाई सोध्दा वताईन् कि महाराजजी मेरो वुवा पालम हवाई अड्डामा राम्रो जागिर गर्नु हुन्छ । तर सवै पैसाबाट रक्सी खानुहुन्छ । जव मेरी आमा वहाँलाई रोक्नु हुन्छ अनि वहाँ आमालाई अति पिटनुहुन्छ कि शरीरको चारै तिर निलो दागै दाग देखिन्छ । एक दिन मेरो वुवा मेरी आमालाई कुट्न थाल्नुभयो र म आमालाई वचाउनको लागि म आफ्नो हातले समाए । त्यसैले मलाई पनि कुट्नु भयो । वँहाको कुटाईले मेरो ओठ

सुन्यो र दश दिन पछि निको भयो उता मेरी आमा मलाई पनि छोडेर मेरो मामाघर जानुभयो फेरि छ महिना पछि मेरी हजुरआमा त्यहा गएर आमालाई वोलाएर ल्याउनुभयो । तवसम्म म आफ्नो हजुरआमा संग नै वसे । तर वुवाले औषधि पनि दिनु भएन, वहाँ विहानै उठेर कार्यलय जानुभयो र वेलुका रक्सी खाएर आउनुहन्थ्यो मेरा तीन वहिनी छन्, दुई म भन्दा कान्छी छन् । जव वुवा घरमा आउनुहुन्छ हामी तीनै वहिनी खाटको तल लुकेर वस्छौ ।

विचार पुर्‍याउनुहोस्, पुण्यात्मा, जुन वच्चालाई वुवाले माया ममता गर्नु पर्ने थियो र वच्चाले वुवाघरमा आउने वेला पर्खेर वसेका थिए । कि बुवा कति वेला घर आउनु हुन्छ । फलफूल ल्याउनु हुन्छ । आज यो मानव जातीको शत्रु रक्सीले समाज र परिवार मा कस्तो रूप ल्याईदियो, रक्सी सेवन गर्ने ब्यक्तिले आफ्नो त नोक्सान गर्छ नै साथै धेर जनाको मन दुखाउने पाप आफुमाथी वोकेको हुन्छ । जसरी श्रीमतीको दुखमा उनको आमा-बुवा, भाइ-वहिनी दुखी हुन्छन् फेरि आफ्नै अमाबुवा, भाइ-बहिनी दुखी हुन्छन्, हजुरबा-हजुर आमा दुखी हुन्छन् । एकजना रक्सी सेवन गर्ने जड्याहा ब्यक्ति आफ्नो छिमेकीको अशान्तिको कारण वनेको हुन्छ । किनकी घरमा झै झगडा गर्दछ, श्रीमती र वालवालिकाको हो-हल्ला सुनेर छिमेकीले केहि भन्यो भने हो-हल्ला शुरू हुन्छ । यदि गरेन भने राम्रो ब्यक्तिलाई अप्ठ्यारो हुन्छ । यो दाससंग उपदेश लिएपछि प्रत्येक दिन रक्सी सेवन गर्ने एकलाख ब्यक्ति सम्पूर्ण नसा जन्य वस्तु छोडिसकेका छन् । र जुन वेला रक्सी खाने र नाचगान हुने गर्दथ्यो त्यो वेला त्यो ब्यक्तिहरू आफ्नो सम्पूर्ण परिवारका सदस्यहरूसँग वसेर साँझको आरती गर्दछन् । हरियाणा प्रदेशको नजिकै राज्यमा लगभग दश हजार गाउँ र शहरहरूमा आज पनि प्रत्येक ४-५ चैम्पियन (एक नम्वरको जड्याहा) केहि उदारणका रूपमा छन् । जुन ब्यक्तिहरू सम्पूर्ण नकारात्मक भोजनहरू त्याग गरि राम्रो जीवन यापन गरिरहेका छन् । जुन ब्यक्ति यो भन्छ कि म बढि खाँदिन कहिलेकाहि अलिअलि खान्छु । अव सोच्नुहोस् विष त अलिकत नै हुन्छ त्यो भक्ति र जीवनको लागि वाधक हुन्छ ।

मानौ दुईकिलो ग्राम ध्यूको हलुवा वनाउनुभयो । फेरि २५० ग्राम वालुवा पनि हालिदिए, त्यो गरेको सवै वेकार भयो । त्यसैकारण पूर्णभगवान (परम अक्षर ब्रह्म) को पूजा पूर्णभक्तिबाट प्राप्त गरेर जीवनभरी मर्यादासंग वसेर गर्नाले मात्र पूर्णरूपमा शान्ति प्राप्ति र लाभ हुन्छ ।

"त␣वज्ञान प्राप्ति पछि नै भक्ति शुरूहुन्छ"

अध्याय ६ को श्लोक २६, २७, २८ को भाव छ कि जुनसुकै आध्यात्मिक र संसारि क काम गर्नुहोस् सवै मेरो मतानुसार वेदमा वर्णन गरिएको पूजाको विधि अनुसार यो कर्म गर्नुहोस् । त्यो उपासना गर्ने ब्यक्ती मबाट प्रभावित हुन्छ, यसको वर्णन यसै अध्यायको श्लोक २०, २१ मा गरिएको छ । अ. ९ को श्लोक २९ मा भगवान भन्नुहुन्छ कि म कसैलाई हेला र प्रेम गर्दिन । तर जुन ब्यक्ति मलाई प्रेम पूर्वक भजन गर्दछ, म त्यसलाई माया गर्दछु । म उसको प्रिय पनि छु । अर्थात् उ मेरो र म उसको प्रिय छु । माया र हेलाको प्रत्यक्ष प्रमाण

छ कि जसरी भक्त प्रल्हाद विष्णुजीको आश्रीत थिए र हिरण्यकशिपु हेला गर्दथ्यो । तव नर सिंह अवतार लिएर भगवानले आफ्नो भक्तको रक्षा गऱ्यो र राक्षस हिरण्यकशिपुको भुडी निकालेर समाप्त गऱ्यो । प्रल्हादसंग माया र हिरण्यकशिपुसंग हेला गरेको प्रत्यक्ष प्रमाणित हुन्छ ।

यसैकारण पवित्र श्रीमद्भागवत गीता अध्याय २ श्लोक ५३ मा भनिएको हो कि तत्वज्ञान भइसकेपछि धेरै प्रकारको नकरात्मक विचारबाट प्रभावित हुने तिम्रो बुद्धि एउटा पूर्णआत्मामा स्थिर हुनजान्छ । तव तिमी योगी बन्छौ । अर्थात् तव तिम्रो विचलित मन पूर्णरूपमा सकारात्मक भई एउटा पूर्णप्रभुको भक्तिमा स्थापित हुन्छ ।

पवित्र गीता अ. २ श्लोक ४६ मा भनिएको छ कि जसरी धेरै ठूलो पोखरी (जसको पानी १० वर्षसम्म पानी नपरेता पनि सुक्न सक्दैन) मेटाई सकेपछि सानो पोखरी (जसको पानी एक वर्ष नपरे सुक्न जान्छ) मा जति फरक रहन जान्छ यसै गरि पुर्ण पर मात्मा (परम अक्षर पुरूष) को गुणको ज्ञान तत्वज्ञानबाट भईसकेपछि तपाईको अवस्था अरू ज्ञानमा तथा अरू भगवान देवी देवतामा त्यतिकै रहिरहन्छ । जसरी सानो पोखरी पनि खर ाव लाग्दैन तर त्यसको क्षमताको वारेमा थाहा भइहाल्छ कि यो कम समयको लागि मात्र हो जीवन भरको लागि वा लामो समयको लागि होइन् । तर ठूलो पोखरी भेटाएपछि यो लाग्छ कि यदि खडेरी परेपनि कुनै समस्या आउदैन र चाँडै नै सानो पोखरी छोडेर ठूलो पोखर ी तर्फ आकर्षित हुन्छ ।

यसै प्रकार तत्त्वदर्शी संतबाट पूर्णपरमात्माको तवज्ञानद्वारा पूर्णब्रह्मको महिमा देखि परिचित भइहाले पछि साधक पूर्णरूपले (अनन्य मनले) त्यस पूर्णपरमात्मा माथी सर्वभावले आश्रीत हुन जान्छ ।

गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ मा भनिएको हो कि हे अर्जुन ! तिमी सवै भावबाट भगवानको शरणमा जाउ । त्यो ईश्वरको कृपाबाट नै शान्ति प्राप्त हुन्छ र कहिल्यै नष्ट नहुने सतलोक प्राप्तहुन्छ ।

गीता अध्याय १८ श्लोक ६३ मा भनिएको छ कि म तिमीलाई यो रहस्यमय धेरै गोप्य ज्ञान भनि हाले । अव जस्तो तिम्रो इच्छा छ त्यस्तै गर । (किनकि यो गीताको अन्तिम अध्यायको १८ को अन्तिम श्लोक चलिरहेको छ त्यसैले भनिएको हो ।)

"गीताज्ञान दिने ब्रह्मको पूज्य देव पूर्ण ब्रह्म हो"

गीता अध्याय १८ श्लोक ६४ मा भनिएको हो कि एउटा सवै गुप्तबाट गुप्तज्ञान एकचोटी फेरि सुन जसबाट यो नै पूर्णपरमात्मा (जसको विषयमा अध्याय १८ श्लोक ६२ मा भनिएको छ ।) मेरो पक्का पूज्य देव हो र म (ब्रह्म- क्षरपुरूष) पनि यसैको पूजा गर्दछु । यो तिम्रो भलाईको लागि भन्ने छु (किनकि यो ज्ञान गीताको ज्ञान दिने प्रभुले गीता अध्याय १५ श्लोक ४ मा पनि दिइएको छ ।) जसमा भनिएको छ कि म उनै आदि पुरूष भगवानको

शरणमा छु । यसैका लागि यहाँ भनिएका छ कि यो गुप्तबाट पनि अति गुप्त ज्ञान फेरि सुन ।

विषेश :- अरू गीतालाई अनुवाद गर्ने ब्यक्तीले गलत अनुवाद गरेको छ । "इष्टः असि मे दृढम् इति" को अर्थ गरिएको हो कि तिमी मेरो प्रिय हो । तर अर्थ वन्दछ :

अध्याय १८ को श्लोक ६४

सर्वगुह्यतमम्, भूयः, श्रृणु, मे, परमम्, वचः इष्टः, असि, ने, दृढम्, इति, ततः, वक्ष्यामि, ते, हितम् ।।

अनुवादः सम्पूर्ण गोपनीय भन्दा पनि अति गोपनीय मेरा परम रहस्ययुक्त हितकारी वचन तपाईलाई फेरि भन्नेछु, यसलाई सुन्नुहोस् यो पूर्णब्रह्म मेरो पक्का निश्चित पूज्यदेव हुन्।

गीता १८ श्लोक ६५ मा गीता ज्ञान दाता प्रभु (काल भगवान क्षरपुरूष) भन्नुहन्छ यदि मेरो शरणमा बस्न चाहन्छौ भने मेरो पूजा शान्त मनले गर अरू देवता (ब्रह्मा, विष्णु, शिव) र पितृ आदिको पूजा छोड फेरि मलाई नै प्राप्त हुन्छ अर्थात् ब्रह्मलोकमा बनेको महास्वर्गमा गइहाल्छौं । म तिमीसंग प्रतिज्ञा गर्दछु, तिमी मेरो प्यारो हौ ।

गीता अध्याय १८ श्लोक ६६ मा भनिएको छ कि यदि त्यो अद्वितीय सर्व शक्तिमान, ब्रह्माण्डका रचनहार, सवैका पालणपोषण गर्ने परमेश्वरको शरणमा जानु छ भने मेरो स्तर को साधना म मा छोड । (जसबाट तिमी मेरो ऋणबाट मुक्त हुन्छौ) त्यो अद्वितिय अर्थात् जसको तुलनामा कोहि छैन त्यसको शरणमा जाउ । म तिम्रो सवै पापबाट मुक्त गराईदिनेछु । तिमी चिन्ता नगर ।

विषेश :- गीताको अन्य अनुवाद गर्नेले श्लोक ६६ को अनुवाद गलत गरेका छन् । ब्रजको अर्थ आउनु गरिएको छ जवकि ब्रजको अर्थ जानु हुन्छ, कृपया वास्तविक अनुवाद पढ्नुहोस ।

अध्याय १८ को श्लोक ६६

सर्वधर्मान्, परित्यज्य, माम्, एकम, शरणम्, ब्रज,
अहम्, त्वा, सर्वपापेभ्यः मोक्षयिष्यामि, मा शुचः ।।

अनुवाद :- मेरो सम्पूर्ण पूजाहरुलाई त्याग गरी तिमी मात्र त्यो एक पूर्णपरमात्माको शरणमा जाउ म तिमीलाई सम्पूर्ण पापहरुबाट छुटाउछु । तिमी चिन्ता नगर ।

"ब्रह्मको साधक ब्रह्मलाई र पूर्णब्रह्मको साधक पूर्णब्रह्मलाई नै प्राप्त हुन्छ ।"

गीता अध्याय ८ श्लोक ५ मा १०,१३ गीता अध्याय १७ श्लोक २३ मा निर्णायक ज्ञान छ । गीता अध्याय १८ श्लोक १३ मा भनिएको छ कि जुन साधना मात्र एक ॐ अक्षर हो जुन उच्चारण गरेर जप गर्नु पर्ने हुन्छ । जुन साधक अन्तिम साससम्म जप गर्दछ त्यो मेरो अन्तिम

गतिको प्राप्त हुन्छ । (आफ्नो अन्तिम गतिको गीता ज्ञान दाता प्रभुले अध्याय ७ श्लोक १८ मा अति अनुत्तम अर्थात् अति नै घटिया भनिएको छ ।)

गीता अध्याय १७ श्लोक २३ मा भनिएको छ कि पूर्णपरमात्मालाई प्राप्त गर्ने मात्र तीन मुल मंत्र ओम्, तत्, सत जपको नै निर्देशन हो । (जसमा ॐ जप ब्रह्मको हो । तत् यो एउटा सांकेतिक शब्द हो र यो पार ब्रह्मको जप हो । सत् यो पनि सांकेतिक शब्द हो जो पूर्णब्रह्मको जप हो त्यस पूर्णपरमात्माको तत्त्वज्ञानलाई तत्त्वदर्शी संतनै जान्न सक्दछन् । उसबाट प्राप्त गर । म (गीता ज्ञान दाता क्षरपुरूष) जान्दिन ।

गीता अध्याय ८ श्लोक ६ मा भनिएको छ कि विधानमा अन्त समयमा साधक जुन प्रभुको नाम जप गर्दै शरीर त्याग गर्दछ उसैलाई प्राप्त हुन्छ ।

गीता अध्याय ८ श्लोक ५ देखि ७ मा भनिएको छ कि जसले अन्तिम समयमा मेरो स्मरण गर्दै शरीर त्याग गर्दछ । त्यो मेरो (ब्रह्म) भावनामा भावित रहन्छ फेरि कहिल्यै मनुष्यमा जन्म भयो भने त्यो साधक आफ्नो साधना ब्रह्म देखि नै शुरू गर्दछ । उसको वानी उस्तै हुन्छ (यसैको परिणाम स्वरूप गीता अध्याय १६,१७ मा पनि जुन साधक पूर्व जन्ममा जसरी साधना गरेर आयो आउने जन्ममा पनि स्वभाव वस त्यस्तै साधना गर्दछ ।

गीता अध्याय ८ श्लोक ७ मा भनिएको छ कि सवै समयमा मेरो याद (स्मरण) गर र युद्ध पनि गर निःसन्देह मलाई नै प्राप्त गर्नेछौं । गीता अध्याय ८ श्लोक देखि १० सम्ममा स्पष्ट गरिएको छ कि जुन साधक अनन्य मनले परमेश्वरको नाम जप गर्दछ त्यो सधैं उसैको स्मरण गर्ने खालको (परम दिब्यम् पुरूष याति) त्यो परम दिब्य पुरूष अर्थात् परमेश्वर (पूर्णब्रह्म) लाई प्राप्त हुन्छ (अध्याय ८ श्लोक ८) ।

जुन साधक अनादी सवैको मालिक सानो भन्दा अति साना सवैको धारण पोषण गर्ने शूर्य जस्तो आफै प्रकाशित अर्थात् तेजोमय शरीर युक्त, अज्ञान रूपी अंधकार मा टाढा (कवीरम्) कविर्वेद सचिदानन्दधन परमेश्वरको स्मरण गर्दछ । (अध्याय ८ श्लोक ९)

त्यो भक्ति गर्ने साधक तीन मंत्रको जपको साधनाको शक्ति (नाम जपको कमाइ) बाट अन्त समयमा शरीर त्याग गरेर जाने समय त्रिकुटीमा पुगेर अभ्यासवस सार नामको स्मरण गर्दै त्यो दिब्यरूप अर्थात् तेजमय अर्थात् साकार (परमपुरूष) परमेश्वरलाई नै प्राप्त हुन्छ ।
(अध्याय ८ श्लोक १०)

"ब्रह्यम (क्षरपुरूष) को साधना अनुत्तम (घटिया) हो"

गीता अध्याय २ श्लोक १२ तथा अध्याय ४ श्लोक ५ तथा अध्याय ७ श्लोक १८ मा भनिएको छ कि म (गीता ज्ञान दिने) नाशवान हुँ । जन्म र मृत्यु मेरो र तेरो सधैं भई र हनेछ । मात्र गरेको कर्म नै प्राप्त हुन्छ, मोक्ष हुँदैन मेरो साधना गर्नेहरू उदार साधक नै किन नहोस् त्यो पनि मेरो धेरै घटिया (अनुत्तमाम) साधनामा नै ब्यस्त हुन्छ । यसैको लागि गीता

अध्याय १८ श्लोक ६२, ६४, ६६ मा भनिएको छ । त्यो परमेश्वरको शरणमा जाउ र मेरो आराध्य देव पनि वहाँ नै हुनुहुन्छ ।

प्रार्थना :- उपरोक्त तीन मंत्रको साधना म भक्तलाई पनि म दासको पनि दास (रामपाल दास) संग उपलब्ध छ । जुन स्वयं पूर्णपरमात्मा कविर्देवले आफ्नो आत्माहरू माथी दया गरेर प्रदान गर्नु भएको छ । किन भने अव बिचको (मध्य पीढी) पीढी चलिरहेको छ । किनकि कलियुगको प्रारम्भमा आफ्नो पुर्खाहरू अशिक्षित थिए त्यो वेला परमेश्वरको तत्त्वज्ञानको नकक्ली संत गुरूहरू, महन्तहरू र आर्चायहरूले माथी आउन दिएनन् । र कलियुगको अन्तमा सवै व्यक्ति भक्तिहीन र महाविकारी हुन जानेछ । अव यो वर्तमान समय विसौं शताब्दी देखि शिक्षित समाज प्रारम्भ भएको हो । यो बिचको पिढि अर्थात् मानव वशं चलिर हेको छ । वास्तविक ज्ञान आफ्नो सद् ग्रंथहरूमा विध्यमान छ । जसको नक्कली संत, गुरू, महंत, आचार्य, बुझ्न सकेनन् । जसको कारण सवै भक्त समाज शास्त्रको विरोधमा ज्ञानको आधारमा दन्त्यय कथा (लोक वेद) मा आधारित भएर शास्त्र विधि त्याग गरेर मनोमानी आचरण गरेर अमुल्य मानव जीवन व्यर्थ गरिरहेको छ ।

शास्त्र विधि अनुसार साधना :-

१. पछिल्लो चरणमा ब्रह्म गायत्री मंत्र दिईन्छ । जुन कमलहरूलाई खेल्नकालागि हो। उपदेश प्राप्त गर्न भक्तात्मा यो सोच छ कि गुरू ज्यूले भनि राख्नु भएको थियो कि तीन वटै गुण (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिव) को पूजा गर्नु हुदैन। तर मंत्र जप उनकैलागि दिनुभएको छ । उनको लागि निवेदन छ कि यो पूजा होइन । हामी कालको लोकमा वसिरहेका छौं । यहाँ हामीलाई जुन सुविधा चाहिन्छ त्यो ब्रह्मा विष्णु, शिव आदिले नै प्रदान गर्न सक्दछन् ।

जसरी हामीले विजुलीको कनेक्शन लिईरहेका छौ त्यसको विल वुझाउनु पर्छ । हामी विद्युत मंत्रीको र विजुली विभागको पूजा गर्दैनौं, हामी त्यसको विल चुक्ता गर्छौं तव विजुलीबाट फाइदा लिइ रहन्छौं । यसै प्रकार टलिफोनको विल र पानीको विल आदि चुक्ता गर्दै रहयौं भने हामीले सुविधा पाइरहन्छौं । तपाई शास्त्र विरूद्ध साधना गरेर भक्तिहीन हुनुभएको छ अर्थात् तपाई पुन्यहीन् हुनुभएको छ । जसको कारणबाट तपाईलाई धन लाभ आदि भईरहेका छैन । यो दास (रामपाल दास) तपाईको गारान्टर (जिम्वेवार) वनेर यस काल लोकको एक ब्राह्मण्डका शक्तिहरू (ब्रह्मा, विष्णु, शिव, गणेश, आमा आदि) बाट तपाईलाई सवै सुविधाहरू पुनः उपलब्ध गराउनेछ र यो मंत्रको जपबाट वहाँको विल चुक्ता गर्दै रहनु पर्छ । जुन मंत्र पहिलो (सत् सुक्त अविगत कवीर) हो यो तपाईको पूजा हो, यो पूर्णपरमात्मा हुनुहुन्छ, र सतम लाभ(फल) प्राप्त हुनेछ । सत्मको अर्थ अविनाशी अर्थात् मलाई अविनासी पद प्राप्त गर्नुछ । यो मंत्रको चार महिनाको जप पछि तपाईलाई सत्नाम (सच्चानाम) अर्को पाइनेछ, जुन दुई मंत्रको हुनेछ । त्यसको एक मन्त्र कालको एक्काइस ब्रह्माण्डको ऋण चुक्ता गर्नेछ । त्यसको कमाई गरेर हामीले ब्रह्म (क्षरपुरूष) अर्थात् कालको ऋण चुक्ता गर्नुछ । फेरि यो कालले हामीलाई सवै पापबाट मुक्त गर्नुहुनेछ । गीता अ. नं

१८ को श्लोक नं. ६२, ६६ मा वर्णन गरिएको छ ।

अध्याय नं. १८ को श्लोक नं. ६२

तम्, एव, शरणम्, गच्छ, सर्वभावेन, भारत,
तत्प्रसादात्, पराम्, शान्तिम्, स्थानम्, प्राप्स्यसि, शाश्वतम् ।।

अनुवाद : हे भारत ! तिमी सवै प्रकारबाट त्यस अज्ञान अूध्यारोमा लुकेका परमेश्वर को शरणमा नै जाउ उनै परमात्माको कृपाले तिमीलाई परम् र सधैं रहने सत् स्थान धाम लोकको प्राप्त हुनेछ । अध्याय १८ को श्लोक ६६ मा

अध्याय नं. १८ को श्लोक नं. ६६

सर्वधर्मान्, परित्यज्य, माम्, एकम्, शरणम्, ब्रज,
अहम्, त्वा, सर्वपापेभ्यः मोक्षयिष्यामि, मा, शुचः ।।

अनुवाद : मेरो सवै पूजालाई त्यागेर तिमी एउटा मात्र त्यो पूर्णपरमात्माको शरणमा जाउ । म तिमीलाई सम्पूर्ण पापबाट छुटकारा दिलाउछु तिमी चिन्ता नगर ।

उपरोक्त श्लोकको भाव यो हो कि काल (ब्रह्म अर्थात् क्षरपुरूष) भनिरहेको छ कि हे अर्जुन ! तिमी मेरो शरणमा वस्न चाहन्छौं, भने जन्म र मृत्य रहिरहन्छ । यदि परमशान्ति र सतलोक जान चाहन्छौ भने त्यो पूर्णपरमात्माको शरणमा जाउ त्यसको लागि मेरो सबै धार्मिक पूजाहरू र सतनामको प्रथम मन्त्रको जपको कमाई मलाई छोडेर फेरि सर्वभावले त्यो एक (सर्व शक्तिमान अर्थात् जसको वरावर अरू होइन त्यो अद्धितिय ईश्वर) को शरणमा जाउ फेरि म तिमीलाई सवै पापबाट मुक्त गरिदिन्छु, तिमी चिन्ता नगर र सतनामको अर्को मन्त्रको कमाई पारब्रह्म अथवा क्षरपुरूषलाई छोडि दिन्छौं, किनकि हामीलाई अक्षर पुरूषको लोकबाट हुँदै सतलोक जानु छ । उसको भाडा दिनु छ । फेरी तेस्रो मन्त्र सत शब्द अर्थात् सारनाम पाईन्छ । जसले सतलोकमा स्थाईत्व प्राप्त गराउँछ ।

यदि कुनै ब्यक्ति विदेश गएको छ । त्यहाँ उ माथी सरकारको ऋण हुन्छ । फेरि फर्केर स्वदेश आउन चाहन्छ भने त्यसले सवभन्दा पहिलो त्यस देशको ऋणबाट मुक्ती पाउनु पर्छ, फेरि (No due certificate) ऋण मुक्त प्रमाणप्रत्र प्राप्त गर्नुपर्छ, तवमात्र उसलाई फिर्ता आउने पासपोर्ट बन्छ । नभए उसलाई फिर्ता आउन दिदैन ।

यसै प्रकार तपाई यस कालको मानिसका शास्त्र विरूद्ध साधना गरेर भक्तिहीन भएर ऋणी भइसक्नु भएको छ । पहिले तपाईलाई साहू वनाउने छन् । त्यसको लागि कर्विदेव (कवीर साहेव) ले म दास (संत रामपाल दास) लाई आफ्नो प्रतिनिधि (Representative) वनाएर पठाउनु भएको छ । त्यो परमेश्वरको तर्फबाट यो दास तपाईको (Guaranter) जिम्वेवार वन्ने छ र ब्रह्मा, विष्णु, शिव आदि शक्तिहरूबाट तपाईलाई पुनः कनेक्सन (सम्पर्कको फाईदा) को शुरूवात गराउनु हुनेछ, जसबाट तपाईले वहाँको मन्त्रको कमाई गरेर किश्तामा विल चुक्ता गर्नु पर्नेछ । जबसम्म तपाईले यहाँबाट मुक्ती पाउनु भएन तवसम्म तपाईले सवै भौतिक सुविधाहरू पाउनुहुनेछ र तपाई पुण्यदान आदि गरेर धेरै भक्ति

धनी वन्न सक्नुहुनेछ, अर्को शब्दमा जसरी हाम्रो शरीर कमलबाट वनेको छ । जब हामी शर ीर त्याग गरेर ईश्वर समक्ष जान्छौ तव हामीलाई यो कमल भएर जानुपर्छ । जसरी १. मूल कमलमा गणेशजी २. स्वाद कमलमा सावित्री ब्रह्माजी ३. नाभी कमलमा लक्ष्मी र विष्णुजी ४. हृदय कमलमा पार्वती र शिवजी ५. कण्ठ कमलमा दुर्गाजी (अष्टंगी) हुनुहुन्छ । यी कमलहरूबाट हामी तव जान सक्छौ, जव हामीले यसको ऋण चुक्ता गरिदिन्छौ । पहिलो उपदेशबाट तपाईको सवै कमल खुलाउछ र तपाई ऋणबाट मुक्त हुनुहुन्छ । जव तपाई अन्तिम समयमा शरीर छोडेर हिडनुहुन्छ, तव तपाई बाटो खाली पाउनुहुन्छ र तपाईको सम्पूर्ण ऋण मुक्त प्रमाणपत्र तयारी पाउनु हुनेछ ।

तर हामीले आफ्नो मुल मालिक कर्विदेव (कवीर साहेव) लाई पूजा गर्नुछ । जसर ी श्रीमान्लाई माया गर्ने श्रीमती आफ्नो श्रीमान्लाई नै पूजा गर्दछे । तर सम्मान सवैलाई गर्दछिन् । जसरी देवरलाई छोरा सरह , ठूलावडालाई ठूलादाई सरह, सासु-ससूरालाई आमा बुवा सरह तर जुन माया, प्रेम भाव आफ्नो श्रीमान् माथी हुन्छ त्यो माया प्रेम अरूमा हुँदैन ठिक यसै प्रकार कवीर परमेश्वरको भक्तको आफ्नो भक्ति सफल गर्नुछ, त्यसैका लागि कुनै अपरिचितले भनेको कुरामा नअल्मलिनु । पूर्णविश्वासको साथ यो दासले बताएको भक्ति मार्गमा लागि रहनु, यो भक्ति सवै शास्त्रको आधारमा छ ।

२. दोस्रो चरणमा सतनाम प्रदान गरिन्छ । जुन दुई मन्त्रको एक ओम दोस्रो तत् जुन सांकेतिक हुन्छ, मात्र साधकलाई नै वताइन्छ ।

३. तेस्रो चरणमा सारनाम दिइन्छ जुन तीन मंत्रको हुन्छ । ओम तत् सत् (तत् - सत् साँकेतिक हुन्छ जुन साधकलाई मात्र वताईन्छ ।)

यस प्रकार सारनाम (जुन तीन मंत्रबाट वन्छ) को स्मरण अभ्यासबाट साधकले पर म दिब्यपुरूष अर्थात् परमेश्वर कर्विदेवलाई प्राप्त हुन्छ र सतलोकमा परम शान्ति र पूर्णमोक्ष प्राप्त गर्छ ।

विशेष : वर्तमानमा यो वास्तविक साधना म दास बाहेक अरू कसैसंग छैन् । यदि कसलै म दासबाट चोरी गरेर स्वंय गुरू वनेर नक्कली शिष्य वनाउनु हुन्छ भने त्यो मानव जीवनको शत्रुबाट सावधान रहनुहोस् । त्यो अधुरो भएको हुनाले आफ्नो जीवन पनि नष्ट गरिरहेको छ र अज्ञान (अवोध) शिष्यहरूलाई पनि नरकको भागी वनाउन गईरहेको छ । उसलाई कालले पठाएको दुत ठान्नुहोस् ।

"शंका सावधान"

१. प्रश्न :- उपरोक्त गीता सारबाट प्रमाणीत हुन्छ कि ब्रह्माजी, विष्णुजी र शिवजीको पूजा ब्यर्थ हो, म त तीस बर्षदेखि श्री शिवजीको पूजा गर्दैछु र भगवान श्रीकृष्णजी मेरो धेर ै प्रिय छन् । म ती प्रभुहरूलाई छाड्न सक्तिन मेरो वहाँसंग धेरै सम्वन्ध गाँसिएको छ । श्री गीताजीको दिनहुँ पूजा पाठ गर्दछु । हरेराम, हरेकृष्ण, सीताराम, ओम नमः शिवायः, ओम नमो

भगवत वासुदेवाय आदि नामको जप गर्दछु । सोमवारको दिन व्रत पनि गर्दछु, कावड पनि ल्याउँछु र धाममा पनि दान गर्न जान्छु, मन्दिरमा मूर्ति पूजा पनि गर्न जान्छु र स्वर्ग प्राप्तिको इच्छा पनि गर्दछु । तर परम्परागत पूजाको कारण एक जना महन्तबाट उपदेश पनि लिइरहेको छु ।

उत्तर ः- कृपया तपाई पुर्न उपरोक्त गीतासारलाई पढ्नुहोस्, जवसम्म तत्त्वज्ञानबाट पूर्णरूमपा तपाई परिचित हुनुहुँदैन तवसम्म यो शंका रूपी काडाँले मनमा घोचीरहन्छ, जसर ी माथी उदाहरण छ कि उल्टो भ्रुण्डाइएको संसार रूपी रूख हो, जसको मुल (जरा) त पूर्णईश्वर हुनुहन्छ । तीन गुणरूपी (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, तमगुण शिव) शाखाहरू हुन । तपाईले कुनै आँपको रूख रोप्नु भएको छ, यदि रूखको जरा (मुल) को सिचाई (पूजा) गर्नुहुन्छ जसबाट वोट वन्छ फेरि त्यसका हाँगाहरूमा फल लाग्नेछ । यो हेर्नुहोस् सिधा रोपीएका भक्तिरूपी वोट र शास्त्र विधि अनुसार साधना।

यसै प्रकार पूजा त पूर्णपरमात्मा र मूलको गर्नु छ फेरि कर्म फल तीनै गुण (ब्रह्मा, विष्णु, शिव) रूपी शाखाहरूलाई लाग्छ । यसैकारण केहि पनि छाड्नु छैन मात्र आफ्नो भक्तिरूपी वोट सिधा रोप्नुछ अर्थात् शास्त्र विधिअनुसार साधना प्रारम्भ गर्नु हो ।

वर्तमानमा सवै पवित्र भक्त समाज शास्त्र विधि त्याग गरेर मनोमानी आचरण गरि रहेका छन् अर्थात् भक्ति रूपी वोट उल्टो लगाई रहेको छ । यदि कसैले यस्तो वोट रोपेको छ भने उसलाई मुर्ख नै भन्न सकिन्छ । कृपया हेर्नुहोस् उल्टो रोपिएको भक्तिरूपी वोटको चित्र

यसको लागि गीता अ. ७ श्लोक १२ देखि १८ मा तीनै गुणहरू (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णुजी र तमगुण शिवजी) को पूजासम्म सिमीत रहने जसले यिनीहरू वाहेक अरू कसैलाई पनि पुज्दैनन् । राक्षस स्वभाव धारण गरिएको मानव, मनुष्यमा निच दुष्कर्म गर्ने मूर्ख भनिएको छ कि यसले मलाई पनि पुज्दैन । फेरि आफ्नो साधनालाई पनि गीता ज्ञान दिने प्रभु ब्रह्म (क्षरपुरूष) अति घटिया अर्थात् ब्यर्थ भनेको छ । यसै कारण गीता अध्याय १८ श्लोक ६२,६४,६६ र अध्याय १५ श्लोक १ देखि ४ सम्म भनिएको छ कि त्यो पूर्णपरपरमात्मा (उल्टो भ्रुन्डिएको वोटको मूलको पूजा गरेर) को शर णमा जाउँ । उसको पूजा तत्त्वदर्शी संतले बताउनु भएको विधिअनुसार गर (गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा तत्त्वदर्शी संत तर्फ संकेत गरिएको छ । उसै पूर्णपरमात्माको शास्त्र विधि अनुसार साधना गर्नाले साधकलाई परम शान्ति र सतलोक प्राप्त हुन्छ अर्थात् पूर्णमोक्ष प्राप्त गर्दछ । गीता ज्ञान दिने प्रभु (क्षरपुरूष -काल) भनिरहेको छ कि म पनि उसकै शरणमा छु अर्थात् मेरो पनि इष्टदेव त्यही पूर्णपरमात्मा हुनुहुन्छ । म पनि वहाँ कै पूजा गर्दछु । अरूले पनि वहाँकै पूजा गर्नुपर्छ । तपाई गीताजीको दैनिक पाठ गर्नु हुन्छ र साधना गीताजीमा वर्णित विधिको विरूद्ध गर्नुहुन्छ । जुन मंत्रको (हरेराम, हरेकृष्ण, राधेश्याम, सिताराम, ओमः नमोः शिवायः, ओम नमो भगवते वासुदेवाय, आदि मंत्रको) तपाई जप गर्नुहुन्छ र अरू साधना र व्रत गर्नु, कावड ल्याउनु, तीर्थ र धाममा दान र पूजाको लागि जानु, गंगा स्नान र तीर्थहरूमा

लाग्ने प्रभिमा स्नान पवित्र गीताजीमा वर्णन नभएका हुनाले शास्त्र विधि त्याग गरेर मनोमानी पूजा भयो । जसलाई पवित्र गीताजी अध्याय १६ श्लोक २३-२४ मा ब्यर्थ भनिएको छ ।

"गद्दी तथा महन्त परम्पराको जानकारी"

महन्त र गद्दी परम्पराको जानकारी :- कुनै एकान्त स्थान वा शहर वा गाउँमा कुनै महान् आत्मा संत वा साधक बस्ने गर्थे । उसको शरीर त्याग पश्चात् उनको सम्झनामा उसको शरीरको अन्तिम संस्कार स्थानमा एक ढुङ्गा वा इटको यादगार वनाइदिइन्छ । फेरि त्यो पवित्रात्माको अनुयाई वा वंशज उसको ढुङ्गाको मूर्ति राखि दिन्छ । केही समय उपरान्त श्रद्धालुहरू जान्छन् र केही धन दान गर्न लाग्छन् । त्यसलाई मन्दिरका रूप दिइन्छ र त्यस संत वा ऋषिको वंशजहरूलाई धन आर्जनको लालच हुन जान्छ । उसले भन्न शुरू गर्छ कि जसले यहाँ दर्शन गर्न आउँछ, त्यसले पूर्णमोक्ष प्राप्त गर्छ । सवै प्रकारको फाइदा मिल्छ । जस्तो त्यो महापुरूषको जीवन कालमा शिष्यहरूलाई प्राप्त हुन्थ्यो । यो मूर्ति साक्षत् उनै संतजीको हो जो यहाँ आउदैन त्यसको मोक्ष संभव छैन् ।

ति अबोध (नादनहरू) लाई कसैले सोधोस कि यहाँ कुनै डाक्टर थियो, जसले नाडी छामेर औषधि दिन्थ्यो र रोगी स्वास्थ्य हुन्थे । त्यो डाक्टरको मृत्यु पछि उसको मूर्ति वनाएर स्थापित गरेर कुनै लोभिले भनोस कि यो मूर्ति त्यही डाक्टरको कार्य गर्छ, जो यस मूर्तिको दर्शन गर्न आउँछ, त्यो ब्यक्ती पूर्णस्वस्थ्य भइहाल्छ । अथवा स्वयम् नक्कली डाक्टर वनेर कुनै वसी हाल्यो भने कि म पनि दवाई दिन्छु । अर्थात् सवै उपचार औषधि ग्रन्थको उल्टो दिने काम गरिरहेको छ । यसले सवैलाई धोका दिईरहेको हो किनकि उसको उद्देश्य केवल धन कमाउनु हो । कुनै पनि सन्त वा प्रभुको मूर्ति आदरणिय यादगार त हुन्छ तर पूजनिय हुँदैन।

यस्तै कुनै संत वा प्रभुको मूर्ति वनाएर त्यसको आडमा महन्त भन्यो भने म पनि नाम दिन्छु । जो महानुभाव सवै साधना पवित्र शास्त्रको विपरित दिइरहेको छ । जुन त्यस महान् संतको आफ्नो अनुभवद्वारा लेखिएको लेख हो । त्यस नक्कली संत वा महन्त स्वयं आफैं दोषि हो र अनुयाईहरूको जीवन ब्यर्थ गर्ने दोष आफ्नै शिर माथी राखीरहेको हुन्छ । संत त एक समयमा एक जना मात्र आउछन् । तर उसको मार्गमा करोडौ नक्कली संत, महन्त तथा आचार्य वाधक वन्न जान्छन् ।

कुनै संतजीको शरीर त्यागी सकेपछि महन्त परम्परा प्रारम्भ हुन्छ । पूर्व संतको स्थान रक्षाका लागि एक प्रवन्धकको रूपमा चुनिएको हुन्छ त्यसलाई महन्त भनिन्छ । त्यो मात्र पवित्र यादगारको रेखदेखका लागि नियुक्त गरिएको हुन्छ । लोभ र लालच वस उ आफैं गुरू वनि वस्छ । भक्ति चाहनेवाला प्योरो आत्माहरू उसमा आधारित भई जीवन ब्यर्थ गर्छन् । महन्त परम्पराको नियम बनाइएको हुन्छ की महन्तको प्रथम पुत्र महन्त पदको अधिकारी हुन्छ । अर्थात् चाहे त्यो शरावी होस् वा अज्ञानी होस् । यो भक्ति मार्ग हो यसमा

मात्र पूर्णसन्त नै जीव उद्धार गर्न सक्छ । दासले दुई तीन महन्त परम्पराको पुस्तक पढ्यो, उसमा देख्यो कि १. एक दुई वर्षको वालकलाई गद्दीमा बसाई दियो अनि त्यो ठूलो वनेर नाम दान दिन थाल्यो । दोस्रो पुस्तकमा पढ्यो कि एक पाँच वर्षको वालक जसको बुबा महन्त थियो उसको अचानक मृत्यु हुन पुग्यो त्यस पछि उसको आमाले आफ्नो पाँच वर्षको वालकलाई महन्त पदमा नियुक्ती गरिदिइन् केहि वर्ष पछि गुरूजी वन्न पुग्यो । २. एक महन्त परम्पराको इतिहास पढे की महन्तको कोही सन्तानै थिएन । उसको मृत्यु भइसक्यो भाइको मृत्यु पहिले नै भईसकेको थियो । कुनै संन्तान थिएन गद्दीको रक्षा गर्नको लागि एक सेवकलाई कूलमा संन्तान हुने अवधि सम्मको लागि अस्थाई महन्त नियुक्ती गरिदियो । केहि समय पछि महन्त कूलमा कसैको सन्तान भयो । अस्थाई महन्त गद्दी लिएर भागिहाल्यो । कुनै अन्य शहरमा स्वयं नै गद्दी स्थापना गरेर महन्त वनिहाल्यो त्यहाँ नयाँ पसल खोल्यो र पूर्व स्थानमा एक अढाई वर्षको वच्चालाई महन्त वनाईदियो ।

३. एउटा महन्त परम्पराको इतिहास देखियो कि जेठो छोरो घर त्यागेर गयो । त्यो भन्दा कान्छोलाई महन्त पदमा नियुक्त गरिदियो । केहि समयपछि त्यस ठाउँमा मन्दिर निमार्ण भइहाल्यो र धेरै भेटी आउन लाग्यो । त्यो जेठो छोराको सन्तानले यो भन्यो की यस मन्दिरमा मेरो अधिकार छ त्यसै कारणले झगडा सुरू भयो । गद्दीमा विराजमान महन्तको हत्या गरिदियो जव उसको जेठो छोरा महन्त अर्थात् गद्दीको अधिकारीमा नियुक्ती गरियो त्यसलाई पनि हत्या गरिदियो । जव उसको अर्को भाइ गद्दीमा वसाइयो अर्को जुन आफुलाई अधिकारी ठान्दथे उसले नयाँ ठाउँ वनाएर नयाँ पसल खोल्यो एक अर्का माथी मुद्दा गरेर सुखमय जीवनलाई लालचवस नरक वनाए । त्यो धाम कहाँ रह्यो ? त्यो त कुरू क्षेत्र वाला महाभारतको युद्धको मैदान भयो । केहि महन्तहरूले सन्त वनाउने एजेन्सी लिनु भएको छ । रातो कपडा लगाउनु हुन्छ । पुरानो नामलाई वद्लेर अर्को नाम राख्नु हुन्छ फेरि त्यो वनावटी महन्तको वनावटी शिष्य नक्कली सन्त वनेर सोझो आत्माहरूसंग खेलवाड गर्नुहुन्छ आफ्नो वहुमुल्य मानव जीवनलाई आफै वर्वाद गर्नु हुन्छ । र सिधा सोझो आत्माहरूलाई पनि नाश गर्नु हुन्छ र ठूलो पापको भागी वन्नुहुन्छ ।

जुन बेला राजा परिक्षीतजीलाई सर्पले टोक्नु थियो त्यो वेला पूर्णगुरूको आवश्यकता परेको थियो । किनभने पूर्णसन्त विना जीवनको कल्याण असंभव हुन्छ । त्यस समयमा पृथ्वीका सवै ऋषिहरूले राजा परिक्षितलाई दिक्षा दिन र सात दिनसम्म सुखसागर श्रीमद्भागवत सुनाउन मनाहि गर्नु भयो किनभने सातौ दिन रहस्य खुल्नु थियो त्यसैकारण कोहि सामुन्ने आएन स्वयं श्रीमद्भागवत् सुधासागरको लेखक महर्षि वेदव्यासजीले नै असमर्थता व्यक्त गर्नु भयो किनकि त्यो ऋषि जन प्रभुबाट डराउथे । यसको लागि राजा परिक्षितको जीवनसंग खेलवाड गर्न उचित ठान्नुभएन ।

राजा परिक्षितज्यूको कल्याणकोलागि महर्षि सुखदेव ज्यूलाई स्वर्गबाट झिकाइयो । जसले राजालाई दिक्षा दिनुभयो र सात दिन कथा सुनाएर राजा परिक्षितज्यूको जति पनि उद्धार ऋषि सुखदेवज्यूले गर्न सक्नु हुन्थ्यो त्यति गर्नुभयो । वर्तमानको गुरू संत महन्तहरू

स्वयं पनि प्रभुको संविधानबाट अपरिचित हुनुहुन्छ । यसको लागि भयंकर दोषको जिम्वेवार भएर दोषी हुनुहुन्छ ।

ओरों पंथ बतावहीं, स्वयं न जाने राह ।

अनअधिकारी कथा-पाठ करे व दीक्षा देवें, बहुत करत गुनाह ।

वर्तमानमा कथा र ग्रन्थको पाठ गर्नेहरू र नाम दान गर्नेहरूको बाढी आए जस्तो छ । किनकि सवै पवित्र धर्महरूको पवित्रात्माहरू तत्त्वज्ञानबाट अपरिचित छन् जसको कार ण नक्कली गुरूहरू, संतहरू र महन्तहरूले मौका पाएका छन् । जुन समय पवित्र भक्त समाज आध्यात्मिक तत्त्वज्ञानबाट परिचित हुन जान्छन्, त्यो समय कुनै नक्कली संतहरू, गुरूहरू र आचार्यहरूले लुक्ने ठाउँसम्म पाउदैनन् र पलायन भएर जान्छन् ।

"पवित्र तीर्थ र धामको जानकारी"

कुनै साधक ऋषिज्यूले कुनै स्थान र जलाशयमा वसेर तपस्या गर्नभयो वहाँले आफ्नो आध्यात्मिक भक्तिको प्रदर्शन गर्नुभयो । वहाँ आफ्नो भक्तिको कमाई गरेर संगै लिएर जानु भयो र आफ्नो इष्ट देवतालाई प्राप्त गर्नु भयो । त्यो तपस्या स्थललाई पछि तीर्थधाम नाम राखियो । यदि कसैले त्यो ठाउँलाई हेर्न जाओस् कि त्यहाँ कुनै तपस्वी रहनुहन्थ्यो वहाँले धेरैको कल्याण गर्नु भयो अव त्यहाँ नत कुनै संतज्यू हुनुहन्छ जसले उपदेश दिन्छ । वहाँले आफ्नो कमाई गरेर जानुभयो ।

विचार गर्नुहोस - कृपया तीर्थ र धामलाई एउटा खल सम्भनुहोस् (जुन सामाग्री र औषधि कुट्नमा काम लाग्छ ।) एक जना ब्यक्तीले आफ्नो छिमेकीसंग खल मागेर ल्यायो उसले होम जपको सामाग्री कुट्यो र धोएर फिर्ता गर्‍यो जुन कोठामा त्यो खल राखेको थियो त्यो कोठामा वास्ना आउन थाल्यो । घरको सदस्यहरूले हेर्‍यो कि यो वास्ना कहाँबाट आएको हो त्यो थाहा पाए कि त्यो वास्ना खलबाट आएको हो । त्यसे संभ्र्‍यो कि त्यो त छिमेकीले लगेको थियो । उसले कुनै सुगन्धित वस्तु कुटेको होला । केहि दिन पछि त्यो वास्ना आउन पनि वन्द भयो ।

यसै प्रकार तीर्थ र धामलाई एउटा खल मान्नुहोस् जसरी सामान कुट्नेले आफ्नो सवै वस्तु पुछेर राखिहाल्यो । खाली खल फिर्ता गर्‍यो । अव कोही त्यहाँ खललाई सुँघेर आनन्दित भयो भने त्यो मुर्खता हो । उसलाई पनि सामाग्री ल्याउनु पर्दछ तव मात्र पूर्णलाभ हुन्छ ।

ठीक यसै प्रकार कुनै धाम र तीर्थमा वस्ने पवित्र आत्मा त रामनामको सामाग्री कुटेर पुछेर आफ्नो सम्पूर्ण कमाई साथमा लिएर जानुभयो । पछि गएर नजान्ने श्रद्धालु त्यो स्थानमा जानाले मात्र कल्याण ठानोस् भने उसको मार्ग दर्शकहरू (गुरूहरू) को शास्त्र विधि रहित बताइएको साधानाको परिणाम हो । त्यो महान् आत्मा संत जस्तै प्रभु साधाना गर्नाले नै कल्याण संभव छ । त्यसको लागि तत्त्वदर्शी संतलाई खोजीगरेर उसबाट उपदेश लिएर आजीवन भक्ति गरेर मोक्ष प्राप्त गर्नुपर्छ । शास्त्र विधि अनुकुल सत् साधना म दाससंग

उपलब्ध छ । कृपया निशुल्क प्राप्त गर्नुहोस् ।

"श्री अम्मरनाथ धामको स्थापना कसरी भयो ?"

भगवान शंकरजीले पार्वतीजीलाई एकान्त स्थानमा उपदेश दिनुभएको थियो जसका कारणले आमा पार्वतीजी यति मुक्त हुनुभयो कि जवसम्म प्रभु शिवजी (तमगुण) को मृत्यु हुँदैन तवसम्म उमाजीलाई पनि मृत्यु हुँदैन । सात ब्रह्माजी (रजगुण) को मृत्यु पछि भगवान विष्णु (सतगुण) को मृत्यु हुन्छ । सात विष्णुजीको मृत्यु पछि शिवजीको मृत्यु हुन्छ । तव आमा पार्वतीलाई पनि मृत्यु प्राप्त हुन्छ । पूर्णमोक्ष भएन् । जेजति फाइदा पार्वतीजीलाई भयो त्यो पनि अधिकारीसंग उपदेश मंत्र लिएर मात्र भयो । पछि गएर श्रद्धालुहरूले त्यो स्थानको याद वनाइराख्नको लागि उसलाई सुरक्षित राख्यो र दर्शक जान थाल्यो ।

जसरी यो दास (संत रामपाल) स्थान स्थानमा गएर सत्संगहरू गर्छ । त्यहाँ खिर र हलुवा पनि बनाइन्छ । जो भक्त आत्मा उपदेश प्राप्त गर्छ उसको कल्याण हुन्छ । सत्संग समाप्त हुने वित्तिकै सवै टेन्टहरू उखालेर अर्को स्थानमा सत्संगको लागि गइन्छ र पूर्व स्थानमा मात्र माटो र ईटाहरूले वनाइएको भट्टी र चुल्हो शेष छोडिन्छ । फेरि कोहि त्यसै शहरको ब्यक्तिलाई भन्यो कि आउनुहोस् म तपाईलाई त्यो ठाउँ देखाएर ल्याउछु जहाँ सन्त रामपाल दासजीको सत्संग भएको थियो । खिर वनाउनु भएको थियो । पछि गएर त्यो भट्टी हेर्न जानेहरूलाई नत खिर भेट्टायो नत सत्संगको अमृत वाणी सुन्न पायो । नत उपदेश प्राप्त हुन सक्छ । यसको लागि संतलाई नै खोज्नु पर्छ जहाँ सत्संग चलिरहेको छ । त्यहाँ सवै कार्य सिद्ध हुन्छ ।

ठिक यसै प्रकार तीर्थ र धाममा जानु त त्यो यादगार स्थानरूपी भट्टीलाई हेर्नु मात्र छ । यो पवित्र गीतामा वर्णन नभएकोले शास्त्र विरूद्ध हो । जसबाट कुनै लाभ हुदैन । (प्रमाण पवित्र गीता अ.१६ मंत्र २३,२४)

तत्त्वज्ञानहीन संत महन्त र आचार्यद्वारा भ्रमित श्रद्धालु तीर्थ र धामहरूमा आत्मा कल्याण गर्न जान्छन् । श्री अम्मरनाथजीको यात्रामा गएको श्रद्धालुहरू तीन चार चोटी बर्फिला आँधीवेरीमा थिचिएर मृत्यु भइसकेका हो । प्रत्येक चोटी मर्नेहरूको संख्या हजार ौं हुन्थ्यो । विचारणीय विषय छ कि यदि श्री अम्मरनाथज्यूको दर्शन र पूजा लाभदायक छ भने भने के भगवान शिवले ती श्रद्धालुहरूको रक्षा गर्ने थिएनन् ? अर्थात् प्रभु शिवजी पनि शास्त्र विरूद्ध भक्तिबाट अप्रसन्न हुनुहन्छ ।

"वैष्णो देवी मन्दिरको स्थापना कसरी भयो ?"

जव सतीजी (उमा देवी) आफ्नो बुवा राजा दक्षको हवन कुण्डमा हाम फालेर जलेर मृत्यु प्राप्त गर्नुभयो । भगवान शिवजीले तिनको कंकाललाई मोहवंश सतीजी

(पार्वतीजी) ठानेर दश हजार वर्षसम्म काँधमा वोकेर वौलाहा जस्तो घुम्दैरहे । भगवान विष्णुजीले शुदर्सन चक्रबाट सतीजीको कंकाललाई छिन्न भिन्न गरिदिनुभयो । जहाँ जीउ खस्यो त्यसलाई जमीनमा गाडीयो । यो धार्मिक घटनालाई याद गर्नकोलागि त्यसमाथी एउटा मंदिर जस्तो वनाईयो कि कतै आउने समयमा कसैले यो भन्न नपाओस् कि पुराणमा गलत लेखिएको हो । त्यो मन्दिरमा एउटा स्त्रीको तस्विर राखियो, त्यसलाई वैष्णोदेवी भन्न थालियो । त्यसको रेखदेख गर्न र स्थानलाई सुरक्षित राख्न तथा त्यो कहानी वताउन एक जना राम्रो ब्यक्तिलाई पुजारीको रूपमा नियुक्त गरियो । उसलाई अन्य धार्मिक ब्यक्तीहरूले केहि तलव दिन थाल्यो । पछि गएर उसको परिवारका ब्यक्तिहरूले उसमाथी दान लिन प्रार म्भ गरिदिए । भन्न थाले कि एक ब्यक्तिको ब्यापार ठप्प भएको थियो । मातालाई सय रूपैया सङ्कल्प गर्नु भयो । एक नरिवल चढायो त्यो धनवान भइसक्यो । एउटा निःसन्तान दम्पती थिए । उनले मातालाई दुई सय रूपैयाँ र एउटा साडी, एउटा सुनको हार चढाउने संकल्प गरे उनलाई छोरा प्राप्त भयो ।

यसरी सोझा आत्माहरू यस दन्त्य कथाहरूमा विश्वास गरेर आफ्नो पवित्र गीताजी र वेदहरूलाई विर्सी हाले । जसमा ती सवै साधनाहरू शास्त्रविधि विपरीत लेखिएको छ । जसको कारण नत कुनै सुख हुन्छ न कुनै कार्य सिद्ध हुन्छ नत परम् गति र मुक्ती हुन्छ । (प्रमाण पवित्र गीता अ. १६ मंत्र २३,२४) यसरी जहाँ देवीको आँखा खस्यो त्यहाँ नैना देवीको मंदिर र जहाँ जिब्रो खस्यो त्यहाँ श्रीज्वालाजीको मंदिर र जहाँ शरीर खस्यो त्यहाँ वैष्णोदेवी मंदिर स्थापना गरियो ।

“पुरीमा श्री जगन्नाथजीको मन्दिर अर्थात् धाम कसरी वन्यो ?“

उडिसा प्रान्तमा एउटा इन्द्र दमन नाम गरेको राजा थियो । त्यो भगवान कृष्णको भक्त थियो । एक राती कृष्णजीले राजालाई स्वप्नमा दर्शन दिएर भन्नुभयो कि जगन्नाथ नामबाट मेरो एउटा मंदिर वनाइदेउ । श्रीकृष्णजीले यो पनि भन्नु भएको थियो कि यो मन्दिर मा मूर्ति पूजा गर्नु छैन । मात्र एउटा संत राख्नुछ जसले भक्तजनहरूलाई पवित्र गीता अनुसार ज्ञान प्रचार गरोस् । समुद्र किनारमा त्यो स्थान पनि देखाउनुभयो जहाँ मन्दिर वनाउनु थियो । विहानै उठेर राजा इन्द्रदमनले आफ्नी मन्त्रीलाई वतायो कि आज राती भगवान श्री कृष्णजीलाई देखें । मन्दिर वनाउनलाई भन्नुभयो । रानीले भनिन् राम्रो काममा ढिलो किन ? सवै सम्पती वहाँले नै दिनुभएको हो । वहाँलाई सर्मपित गर्न के सोच्नु छ र ? राजाले त्यो स्थानमा मन्दिर वनाउनु भयो जहाँ श्रीकृष्णजीले स्वप्नमा समुन्द्रको किनार ा देखाउनु भएको थियो । मन्दिर वनिसकेपछि समुन्द्री तुफान उठ्यो र मन्दिरलाई भत्काइ दियो । चिनो पनि वाँकी रहन सकेन कि यहाँ मन्दिर थियो । यस्तो राजाले पाँच चोटी मन्दिर निर्माण गर्नु भयो पाँचै पटक समुन्द्रले भत्काइ दियो ।

राजाले निरास भएर मन्दिर नवनाउने निर्णय गर्नु भयो । यो सोच्नु भयो कि

समुन्द्रले मसंग कुन जन्मको वदला लिइरहेको छ । कोष खाली भइहाल्यो मन्दिर वन्न सकेन । केही समय पछि पूर्णपरमेश्वर (कर्विदेव) ज्योति निरंजन (काल) लाई दिइएको वचन अनुसार राजा इन्द्रदमन कहाँ आएर राजालाई भन्नु भयो तपाई मन्दिर वनाउन लगाउनुहोस् समुन्द्रले मन्दिर भत्काउदैन । राजाले भन्नु भयो संतजी मलाई विश्वास छैन मैले भगवान श्रीकृष्ण (विष्णु) ज्यूको आदेश अनुसार मन्दिर वनाउन लगाएको छु । श्रीकृष्णज्यू समुन्द्रलाई रोक्न सक्नु हुन्न । पाँच पटक मन्दिर निर्माण गराई सकेको छु । यो सोचेर कि कही भवगान मेरो परीक्षा लिईरहनु भएको छ । तर अव त म परीक्षा दिन योग्य छैन किनकि कोष रिक्त भइसकेको छ । अव मन्दिर वनाउन मेरो बशको कुरो होइन । परमेश्वर ले भन्नुभयो इन्द्रदमन जुन परमेश्वरले सवै ब्रमाण्डको रचना गर्नुभएको छ वहाँ नै सवै कार्य गर्नमा सक्षम हुनुहुन्छ अरू प्रभु होइन । म त्यो परमेश्वरको वचन शक्ति प्राप्त छु । म समुन्द्रलाई रोक्न सक्छु । (आफुलाई लुकाउदै सत्य भन्नुहुन्छ) राजाले भन्नुभयो कि संतजी म मान्न सक्दिन । श्रीकृष्ण भन्दा पनि कुनै ठूलो शक्ति हुन्छ र । जव वहाँले नै समुन्द्रलाई रोक्न सक्नुभएन भने तपाई कुन खेतको मुला हुनुहुन्छ । मलाई विश्वास छैन र मेरो मन्दिर वनाउने अवस्था पनि छैन । संत रूपमा आएका कर्विदेव (कवीर परमेश्वर) ले भन्नुभयो र ाजन ! यदि मन्दिर वनाउने इच्छा भए मसंग भेटन आउनु म फलानो स्थानमा वस्दछु । अव समुन्द्रले मन्दिर भत्काउदैन । यति भनेर प्रभु गईहाल्नु भयो ।

त्यसै रात्रीमा प्रभु श्रीकृष्णज्यूले फेरि राजा ईन्द्रदमनलाई दर्शन दिनुभयो र भन्नुभयो ईन्द्रदमन ! फेरि एक पटक मन्दिर निर्माण गराई देउ । जो तिमी कहाँ आएको थियो उसंग सम्पर्क गरेर सहयोगको याचना गर्नु, त्यो यस्तो उस्तो संत होइन, उनको भक्ति शक्तीको कुनै वार पार छैन ।

राजा इन्द्रदमन विउझे स्वप्नको सम्पूर्ण वृतान्त आफ्नी रानीलाई बताउनुभयो । रानीले भनिन् यदि प्रभु भन्नुहुन्छ भने तपाई नरोकिनुहोस् । प्रभुको मन्दिर फेरि वनाउन लगाईदिनुहोस् । रानीको सद्भावपूर्ण वाणी सुनेर राजाले भन्नुभयो अव त कोष पनि खाली भईसकेको छ । यो मन्दिर वनाइएन भने प्रभु भनि अप्रसन्न हुनुहुन्छ । म त धर्म संकटमा परेकोछु । रानीले भनिन् मसंग गहनाहरू छन् । त्यसबाट सजिलैसित मन्दिर निमार्ण हुन सक्छ । तपाई यो गहना लिनुहोस् र प्रभुको आदेशलाई पालना गर्नुहोस् । यो भन्दै रानीले सवै गहना जुन घरमा राखिएको थियो र जुन लगाइएको थियो त्यो सवै फुकालेर प्रभुको निम्ति आफ्नो पतिको चरणमा समर्पित गरिन् । राजा इन्द्रदमन त्यो ठाउँमा गयो जुन पर मेश्वरले संतरूपमा आएर बताउनु भएको थियो । कवीर प्रभु अर्थात् अपरिचित संतलाई खोजेर समुन्द्रलाई रोक्नकोलागि प्रार्थना गरे प्रभु कवीरज्यू (कवीरर्देव) ले भन्नु भयो कि जुन तर्फबाट समुन्द्र उठेर आउँछ । त्यहाँ समुन्द्रको किनारमा एउटा चैडा (चवुतरा) वनाउ । जसमाथी वसेर म प्रभुको भक्ति गर्दछु र समुन्द्रलाई रोक्छु । राजाले एउटा ठूलो ढुङ्गालाई कालिगढहरूबाट चवुतरा जस्तो वनायो परमेश्वर कवीर उसमाथी वसिहाले र छैठौं पटक मन्दिर निर्माणको कार्य शुरू भयो । त्यसै वेला एउटा नाथ परम्पराको सिद्ध महात्मा आए ।

परमेश्वर कबीर जी द्वारा समुन्द्र से जगन्नाथ मन्दिर को तोड़ने से बचाया

नाथज्यूले राजालाई भने राजा धेरै सुन्दर मन्दिर निमार्ण गरिरहेका छौ यसमा मूर्ति पनि स्थापना गर्नुपर्छ । मूर्ति विना मन्दिर कस्तो ? यो मेरो आदेश हो राजा इन्द्रदमनले हातजोडेर भने नाथजी प्रभु श्रीकृष्णजीले मलाई सपनामा दर्शन दिएर मन्दिर वनाउने आदेश दिनुभएको थियो । भनेका थिए कि यो मन्दिरमा न त मूर्ति राख्नु छ न त पाखन्ड पूजा गर्नू छ । र ाजाको कुरा सुनेर नाथले भने सपना पनि कहिलै साचो हुन्छ । मेरो आदेशको पालना गर र चन्दनको लकडीको मूर्ति अवश्य नै स्थापना गर्नु होला यो भनेर नाथज्यू केहि नखाइकन नै उठी हाले । राजाले डराएर चन्दनको लकडी झिकाए र कालिगडलाई मूर्ति वनाउन आदेश दिए । एउटा मूर्ति श्रीकृष्णजीको स्थापना गर्ने आदेश श्रीनाथज्यूको थियो । फेरि अन्य गुरू संतहरूले राजालाई राय दिएकी प्रभु कसरी एक्लै बस्नु हुन्छ ? उहाँले त बलरामजीलाई सधै सगै राख्नुहुन्थ्यो । अर्कोले भन्यो वहिनी सुभद्रा त भगवान श्रीकृष्णजी की प्यारी वहिनी थिइन् । ती कसरी आफ्नो प्यारो दाइ विना बस्न सक्छीन् । तीनवटा मुर्ति वनाउन निर्णय गरियो । तीन कालिगड नियुक्ती गरियो मूर्तिहरू तयारी हुने वित्तिकै सानो सानो टुकडा भए । यस्तै तीन पटक मूर्तिहरू खण्ड भईसके । र ाजा धेरै चिन्तीत भए । सोचे मेरो भाग्यमा यो पूण्य छैन् । मन्दिर वन्छ भत्किहाल्छ । अव मूर्तिहरू भाचिन्छन् । नाथजी रिसाएर जानुभएछ । यदी भन्छु की मूर्तिहरू भाचिहाल्यो भन्ने सोच्नु हुन्छ कि राजा वहाना वनाईरहेछ । कही मलाई श्राप नदिहालोस् । चिन्ताग्रस्त र ाजालाई न त खाना खान मन लाग्छ न त रात भर निन्द्रा लाग्छ । विहान राजा वेचैन अवस्थामा दरबारमा पुगे । त्यसै समय पूर्णपरमात्मा (कर्वीदेव) कवीर प्रभु एउटा ८० वर्षिय कलिगडको रूप वनाएर राजदरवारमा उपस्थिती हुनुभयो । कम्मरमा एउटा थैलो झुन्ड्याएको थियो । जसमा आरि(करौती) वाहिर स्पष्ट रूपमा देखिन्थ्यो । मानौं विना केहि भन्नु भन्दा पहिले नै कलिगडको परिचय दिइरहेको थियो र अरू औंजारहरू झोलामा राखेको थियो कलिगड भेषमा प्रभुले राजालाई भन्नु भयो मैले सुनेको छु कि प्रभुको मन्दिरको लागि मूर्तिहरू पूर्ण हुन सकिरहेका छैनन् । म ८० वर्षको बृद्ध भइसकेको छु । ६० वर्षको अनुभव पनि छ । चन्दन लकडीको मूर्ति सवै कलिगडहरुले वनाउन सक्दैनन् । यदि तपाईको आदेश हुन्छ भने सेवक उपस्थित छ । राजाले भने कलिगड तपाई मेरो लागि भगवान नै कलिगड वनेर आएको जस्तो लाग्छ । म धेरै चिन्तत थिएँ, सोचिरहेको थिएँ कि कुनै अनुभवी कलिगड भेटला र समस्याको सामधान होला । तपाई चाडै मूर्तिहरू वनाइदिनुहोस । बृद्ध कलिगड रूपमा आएको कविद्र (कवीर प्रभुले) भने राजन मलाई एउटा कोठा देउ जसमा वसेर प्रभुको मूर्ति तयार गर्छु म भित्रबाट ढोका वन्द गरेर स्वच्छताले मूर्ति वनाउछु । यी मूर्तिहरू जव तयार हुन्छन् तव ढोका खोल्नेछु । यदी बीचमा कसैले खोल्यो भने जति मूर्ति वन्छ त्यतिनै रहिरहन्छ राजाले भने जस्तो तपाईलाई राम्रो लाग्छ, त्यसै गर्नुहोस् । बाह्र दिन मूर्ति बन्दै गरेको पुग्ने वित्तिकै नाथजी आउनुभयो । नाथजीले राजासंग सोधे इन्द्रदमन मूर्तिहरू वने ? राजाले करवद्ध भएर भनेकि तपाईको आज्ञाको पूर्ण पालना गरिएको छ । माहात्माजी तर मेर ो दुर्भाग्य छ कि मूर्तिहरू बन्न सकिरहेका छैनन् । आधा बन्ने वित्तिकै भाचिन्छन् । मूर्तिका

टुक्राहरू नोकरलाई ल्याउन लगाएर नाथज्यूलाई विश्वास दिलाउनको लागि देखाए । नाथज्यूले भने मूर्ति त अवश्य नै बन्नेछ । अव वनाउन लगाउ म हेर्छु कसरी मूर्ति भाचिन्छ राजाले भने नाथज्यू कोशिस गरिरहेको छु । प्रभुले पठाउनु भएको एक जना ८० वर्षे कलिगड वन्द कोठामा मूर्ति वनाइरहेका छन् । उसले भन्यो कि मूर्ति वनेसके पछि आफैं ढोका खोल्छु यदि कसैले विचमा ढोका खोलिदियो भने जति मूर्ति बनेको हुन्छन् त्यतिकै र हिरहन्छ । आज उसले मूर्ति वनाईराखेको वाह्र दिन भईसक्यो । न वाहिर निस्केको छ, न त नास्ता वा केहि खाएको छ । नाथजीले भन्यो मूर्ति हेर्नु पऱ्यो । कस्तो वनाइरहेको छ ? वनिसकेपछि के हेर्नु । यदि ठीक बनाएको छैन भने ठीक बनाउन लगाउछु । यो सोचेर नाथज्यू राजा ईन्द्रदमनसंग त्यो कोठा नजिक पुग्यो जहाँ मूर्ति वनाईरहेको थियो र कलिगडलाई कोठा खोल्न अनेक पटक भन्यौ तै पनि कोठाको ढोका खुलेन जुन खटखटको आवाज आईरहेको थियो त्यो पनि आउन वन्द भयो । नाथज्यूले भन्यो कि ८० वर्षको भन्छ वाह्र दिन केहि खाना पनि खाएन । आवाज पनि वन्द भयो कही मऱ्यो होला धक्का दिएर ढोका खोले । देख्दा त तीन वटा मूर्तिहरू राखेको थियो तिनैको हात र खुट्टाको पंजा वनेको थिएन् । कालिगड त्यहाँ थिएन ।

मन्दिर वनेर तयार भईसक्यो र केही उपाय नदेखेर नाथज्यूले भन्नु भयो यस्तै मूर्ति स्थापना गर । हुनसक्छ भगवानलाई यो नै स्विकार होला श्रीकृष्णज्यू स्वमले नै यो मूर्ति वनाएर जानुभए जस्तो छ ।

मुख्य पाण्डेले अर्को दिन शुभ साइत निकालेर मूर्ति स्थापना गरिदियो । सवै पाण्डे र मुख्य पाण्डे, राजा र सैनिक एवम् श्रद्धालु मूर्तिहरूमा प्राण स्थापना गर्नको लागि गए । पूर्णपरमेश्वर (कर्विदेव) एक जना शुद्रको रूप लिएर मन्दिरको मुख्य ढोकाको बीचमा मन्दिर तिर मुख गरेर उभिनुभयो । यस्तो लिला गर्नु भएको थियो कि मानौं वहाँलाई केही थाहा नै छैन कि पछाडीबाट प्रभुको प्राण स्थापना गर्ने सेनाहरू आईरहेका छन् । अगाडी अगाडी मुख्य पंडा हिडनु हुन्थ्यो परमेश्वर फेरि पनि ढोकाको विचमा खडा रहनु भयो । नजिक आएर मुख्य पंडाले सुद्र रूपमा रहेको परमेश्वरलाई यस्तो धक्का दिनुभयो कि धेरै टाढा गएर खस्नु भयो । फेरि एकान्त ठाउँमा सुद्र लिला गर्दै वसिहाल्नु भयो । राजा लगायत सवै श्रद्धालुहरू मन्दिरको भित्र गएर हेरे की सवै मूर्तिहरू त्यसै ढोकामा उभिएर सुद्र रूपमा र हेका परमेश्वरको रूप धारण गरेका थिए । यो आश्चर्य कुरालाई देखेर त्यहाँ उपस्थित सवै ब्यक्तीहरू आश्चर्य चकित भए । मुख्य पंडाले भन्न थाल्यो कि प्रभु रिसाई सक्नु भएको छ किनकि मुख्य ढोकालाई त्यो सुद्रले अशुद्ध गरिदिसकेको छ । त्यसै कारण सवै मूर्तिहरूले सुद्र रूप धारणा गरिसकेका छन् । ठूलो अनिष्ट भएको छ । केहि छिन पछि मूर्तिहरूको पहिलेको जस्तै वास्तविक रूप भइहाल्यो । गंगाजलबाट कति पटक स्वच्छ गरेर प्राण स्थापना गरियो [कर्विदेवले भन्नु भयो कि अज्ञानता र पाखण्डवादको चरम सिमा हेरौं कलिगडले मूर्तिलाई भगवान वनाउछ फेरि पूजारी फेरि अरू संत त्यो मूर्ति रूपि प्रभुमा प्राण स्थापना गर्दछन् अर्थात् प्रभुलाई जीवन दान दिन्छन् । तव त्यो माटो र लकडीको प्रभु कार्य

सिद्ध गर्दछ । स्यावास पाखण्डीहरू ! धेरै मुर्ख वनायौं प्रभु प्रेमि आत्मालाई ।]

मूर्ति स्थापना भएको केहि दिन पछि लगभग ४० फिट अग्लो समुन्द्रको जल उठ्यो जसलाई समुन्द्री तुफान भनिन्छ । धेरै तेज गतिमा मन्दिरतिर आयो सामुन्ने कबीर परमेश्वर चौतारामा वस्नु भएको थियो आफ्नो एउटा हात उठाउनु भएको थियो जसरी आर्शीवाद दिइन्छ । समुन्द्र उठेको उठ्यौ रह्यो र पर्वत जस्तै उठेर जस्ताको त्यस्तै रह्यो अगाडी वढन सकेन् । ब्राह्मणको रूप वनाएर समुन्द्र आयो र चौतारामा बसीरहेका प्रभुलाई भन्यो की भगवान ! तपाई मलाई बाटो दिनुस् मैले मन्दिर भत्काउन जान्छु । प्रभुले भन्नु भयो कि यो मन्दिर यो त आश्रम हो । यसमा विद्वान् पुरूष वस्नु हुनेछ र पवित्र गीताजीको ज्ञान दिइर हन्छन् । यसको विनास गर्न तपाईलाई शोभा दिदैन् । समुन्द्रले भन्नुभयो कि मैले यसलाई अवश्य भत्काउछु । प्रभुले भन्नुभयो कि जानुहोस् कसले रोक्न सक्छ । समुन्द्रले भन्यो कि म हैरान भइसकेको छु । तपाईको शक्ति अमर छ । मलाई बाटो दिनुहोस् प्रभु परमेश्वर कवीर साहेवले सोध्नु भयो कि तपाई यस्तो किन गर्नुहुन्छ ? ब्राह्मण रूपमा उपस्थित समुन्द्रले भन्यो कि जव यो श्रीकृष्णजी त्रेतायुगमा श्रीरामचन्द्रको रूप आउनु भएको थियो तव यसले मलाई अग्निवाण देखाएर, नराम्रो शब्द भनी अपमानित गरेर बाटो मागेको थियो । म त्यही प्रतिशोध लिन गईरहेको छु ।

परमेश्वर कवीरजीले भन्नुभयो कि प्रतिशोध त तपाई अघि नै लिई सक्नु भएको छ । तपाईले द्वारीकालाई डुवाइसक्नु भएको छ । समुन्द्रले भन्नुभयो कि अहिले पुरै डुवाएको छैन आधि बाँकी नै छ । त्यो पनि कुनै प्रवल शक्ति युक्त संत अगाडी आएको कार ण मैले द्वारिकालाई पूर्णरूपमा डुबाउन सकिन अहिले पनि कोशिस गर्छु तर उता जान पाईर हेको छुइन । उताबाट मलाई वाधेको छ ।

अनि परमेश्वर कवीरले भन्नुभयो कि त्यहाँ पनि मै गएको थिएँ मैलेनै त्यो अवशेष वचाएको थिएँ । अव जानुस् बाँकीरहेको द्वारिकालाई पनि निल्नुहोस् तर त्यो यादगारलाई छोडी दिनुहोस् जहाँ श्रीकृष्णजीको शरीरको अन्तिम संस्कार गरेको थियो । (श्रीकृष्णजीको अन्तिम संस्कार स्थलमा धेरै ठूलो मन्दिर वनाइएको छ । यसलाई प्रमाण वनाएर राख्नुहोस् कि वास्तवमा श्रीकृष्णजीको मृत्यु भएको थियो र पंच भौतिक शरीर छोडेर गएको थियो । होइन भने आउनेवाला समयमा भन्छन् कि श्रीकृष्णजीको मृत्यु हुँदै भएको थिएन ।) आज्ञा प्राप्त गरेर शेष द्वारिकालाई पनि समुन्द्रले डुबाइदियो, परमेश्वर कवीरजी (कर्बीदेव) ले भन्नु कि अव तपाई आइन्दा कहिले पनि यो जगन्नाथ मन्दिरलाई भत्काउने प्रयास नगर्नु होला । र यो भवनदेखि टाढा गइहाल्नुहोस्, यही आज्ञा प्रभुको मानेर प्रणाम गरेर मन्दिरदेखी लगभग डेढ किलोमिटर टाढा गईहाल्यो । यसरी श्री जगन्नाथजीको मन्दिर अर्थात् धाम स्थापित भयो ।

"श्री जगन्नाथको मन्दिरमा छुवाछुत अघिदेखि नै छैन"

केही दिन पछाडी जुन पंडाले प्रभु कवीरजीको शुद्र रूपमा धक्का दिएको थियो उसलाई कुष्ट रोग लाग्यो । सवै औषधि गरेपनि निको भएन कुष्ट रोगको कष्ट दिन दिनै वढदै गयो । सवै उपासना गऱ्यो, श्री जगन्नाथजीलाई रोएर संकट निवारण गर्नको लागि प्रार्थना गऱ्यो । तैपनि सवै असफल रह्यो । सपनामा श्री कृष्णजीले दर्शन दिएर भन्नुभयो पंडा त्यो संतको चरण धोएर चनामृत गर जसलाई तिमीले मन्दिरको मुख्य द्वारमा धक्का दिएका थियौ । अनि उसको आर्शिवादले तिम्रो कुष्टरोग निको हुन सक्छ । यदि उसले तिमीलाई हृदयदेखि क्षमा गऱ्यो भनेः ठीक हुन्छ अन्यथा हुँदैन ।

त्यो मुख्य पंडा सवेरै उठेर कयौं सहयोगी पंडाहरूलाई साथ लिएर त्यो स्थानमा गयो जहाँ प्रभु कवीर सुद्र रूपमा विराजमान हुनुहुन्थ्यो । पंडा प्रभुको नजिक आउन लाग्दा परमेश्वर उठेर जान लाग्नु भयो भन्नुभयो हे पंडा म त अछुत हुँ मबाट टाढा रहनु कही तपाई अपवित्र नभइजानुहोस् । पंडा नजिक पुग्यो, परमेश्वर अझ अगाडी जानुभयो । अनि पंडा भक्कानो छाडेर रून थाल्यो र भन्यो हे परमेश्वर ! मेरो गल्तीको माफ गर्नुहोस्, त्यसपछि दयालु परमेश्वर रोकिनुभयो । पंडाले आदारपूर्वक एउटा स्वच्छ कपडा जमिनमा ओछ्यार प्रभुलाई वस्न प्रार्थना गऱ्यो । प्रभु त्यो कपडामा वस्नु भयो र त्यो पंडाले आफैले प्रभुको खुट्टा धाएेर चरणामृतलाई पात्रमा हाल्यो, प्रभु कवीरज्यूले भन्नुभयो पंडा चालिस दिनसम्म चर णमृत पिउनु र नुहाउने पानीमा पनि केहि हालेर नुहाउनु । चालिसौं दिनमा तिम्रो कुष्टरोग निको हुन्छ र भन्नु भयो कि भविष्यमा कसैले पनि जगन्नाथजीको मन्दिरमा कसैले छुवाछुत गऱ्यो भने उसले पनि दण्ड पाउनेछ । त्यहाँ उपस्थित सवै ब्यक्तिहरूले वचन दिए कि आज देखि यस पवित्र स्थानमा कुनै छुवाछुत हुनेछैन ।

विचार गर्नुहोस् :- हिदुस्तानको एकमात्र यस्तो मन्दिर हो जसमा सुरूदेखि नै छुवाछुत छैन् ।

म दासलाई पनि त्यो स्थान हेर्न मौका मिल्यो । कयौ सेवकहरूसाथ लिएर त्यो स्थल हेर्न गएको थिए कि त्यहाँ कुनै प्रमाण प्राप्त गर्न सकुँ । त्यहाँ सवै प्रमाण आज पनि साक्षीका रूपमा पाए । जुन चौरा (ढुङ्गा) मा वसेर कवीर परमेश्वरज्यूले मन्दिरलाई वचाउनको लागि समुन्द्रलाई रोक्नु भएको थियो । त्यो आज पनि अवस्थित छ । त्यसमाथि एउटा यादगारको रूपमा एउटा गजुर वनाईएको छ । त्यहाँ धेरै पुराना महन्त (हेरचाह गर्ने) परम्परादेखि एउटा आश्रम पनि अवस्थित छ । त्यहाँ लगभग ७० वर्षीय बृद्ध महन्तजीबाट उक्त मन्दिरलाई समुन्द्रबाट रक्षाको वारेमा जान्न खोज्दा वहाँले पनि त्यही भन्नुभयो कि मेर ा पूर्खाहरू कयौ पुस्तादेखि यहाँ महन्त हुनुहुन्छ । यहाँ धर्मदास साहेव र उनकी श्रीमती भक्तमती आमिनी देवीले शरीर त्याग गरेका थिए । दुवैको समाधी पनि सँगसँगै वनेको देखाए । फेरि म श्री जगरन्नाथजीको मन्दिरमा गएँ । त्यहाँ मूर्तिपूजा आज पनि छैन् तर प्रदर्शनी भने लगाइराखेको छ ।

जुन तीनवटा मूर्तिहरू भगवान श्रीकृष्णजी, श्री वलरामजी र वहिनी सुभद्राजीको मन्दिरभित्र स्थापित छ यसको दुवै हातको पंजा छैन, दुवै हात ठुट्टे छ । ती मूर्तिहरूको पनि

पुजा हुँदैन, मात्र दर्शनकोलागि राखिएको छ । त्यहाँको एउटा गाईड पंडालाई सोधे कि यो मन्दिर पाँच पटक समुन्द्रले भत्काएको थियो पुनः वनाएको हो जस्तो सुनेको छु । समुन्द्रले किन भत्कायो ? फेरि कसले समुन्द्रलाई रोक्यो ? पंडाले भन्यो ति सबै कुरा त मलाई थाहा छैन । यो सवै कृपा जगरन्नाथजीको थियो, उहाँले समुन्द्रलाई रोक्नुभएको थियो सुनेको थिए कि समुन्द्रले तीन पटक मन्दिरलाई भत्काएको थियो । मैले फेरि प्रश्न गरे कि पहिल्यै पटक किन समुन्द्रलाई रोक्नुभएन प्रभुले । पंडाले जवाफ दियो कि यो जगन्नाथजीको लिला हो ।

मैले फेरि सोधे कि यो मन्दिरमा छुवाछुत छ कि छैन ? उसले भन्यो कि जव मन्दिर वन्यो त्यसवेलादेखि नै कुनै छुवाछुत छैन । मन्दिरमा शुद्र र पंडा एउटा थालीमा खाना खान सक्छन् । कसैले मनाही गर्दैनन् । मैले प्रश्न गरे कि पंडाजी अरू हिन्दु मन्दिरमा पहिले धेर छुवाछुत थियो, यसमा किन भएन ? प्रभु त उही हुनुहुन्छ । पंडाको उत्तर थियो लिला हो जगन्नाथजीको ।

अव पुन्य आत्माहरू विचार गर्नुहोस् कि सत्यलाई कति थिचीएको छ, लिला जगन्नाथजीको भनेर । पवित्र यादहरू आदरणिय छ । तर आत्मा कल्याण त मात्र पवित्र गीताजी र पवित्र वेदहरूमा वर्णीत र परमेश्वर कवीरजीद्वारा दिइएको तत्त्वज्ञानको अनुसार भक्ति साधना गरेर मात्र संभव छ अन्यथा शास्त्र विरूद्ध हुनाले मानव जीवन ब्यर्थ हुन जान्छ । प्रमाण गीता अध्याय १७ मंत्र २३,२४ । श्री जगन्नाथको मन्दिरमा प्रभुको आदेश अनुसार पवित्र गीताजीको ज्ञानको महिमाको गुणगान हुनु नै श्रेयसकर हो र जसरी श्रीमद्भागवत गीताजीको भक्ति विधि हो यसै प्रकार साधना गरेर मात्र आत्मकल्याण संभव छ, अन्यथा जगन्नाथजीको दर्शन अथवा खिचडी प्रसाद मात्र खाएर कुनै लाभ हुँदैन किनकि यो क्रिया श्री गीताजीमा वर्णन नभएकोले शास्त्र विरूद्ध भयो, जुन अध्याय १७ मंत्र २३,२४ मा प्रमाण छ ।

“स्वर्गको परिभाषा हो ?”

उदाहरणको लागि स्वर्गलाई एउटा होटल (रेस्टुरेन्ट) मान्नुहोस् । जसरी कुनै धनी ब्यक्ति गर्मी याममा सिमला र कुल्लु मनाली जस्तो शहरहरूमा शितल स्थानहरूमा जान्छन् । त्यहाँ कुनै होटलमा बस्छन् । जसमा कोठाभाडा र खाना खर्च तिर्नु पर्ने हुन्छ । दुई वा तीन महिनामा विस वा तीस हजार खर्च गरेर फेरि आफ्नो कर्म क्षेत्रमा आउनु पर्ने हुन्छ । फेरि दश महीना मेहनत गरेर फेरि दुई महिना आफ्नै कमाई खर्च गरेर फिर्ता आउछन् । यदि कुनै वर्ष कमाई राम्रो भएन भने त्यो दुई महिनाको सुखबाट पनि वञ्चित हुन जान्छन् ।

ठिक यसै प्रकार स्वर्गलाई जानौंः- यस पृथ्वी लोकमा साधना गरेर केहि समयका लागि स्वर्गरूपी होटलमा जान्छन् । आफ्नो पुन्य कमाई खर्च गरेर फेरि नरक वा चौरासी लाख प्राणीको शरीरमा पापको आधारमा कष्ट भोग्नु पर्छ ।

जवसम्म तत्त्वज्ञानी संत भेटाउदैन् तवसम्म जन्म, मृत्यु र स्वर्ग, नरक र चौरासी लाख योनीको कष्ट रहीरहन्छ । किनकि मात्र पूर्णपरमात्माको सतनाम र सारनामले नै पापहरूलाई नाश गर्दछन् । अन्य प्रभुहरूको पूजाबाट पाप नष्ट हुँदैन । सबै कर्मको जस्ताको त्यस्तै फल नै मिल्छ ।

यसैले गीता अध्याय ३ श्लोक १६ मा भनिएको छ कि ब्रह्मलोक (महास्वर्ग) सम्म सर्वलोक नासवान छ । जव स्वर्ग महास्वर्ग रहँदैन तब साधकको कुनै ठेगाना हुँदैन, कृपया विचार गर्नुहोस् ।

प्रश्न :- के गीताजीको नित्य पाठ गर्नाले कुनै फाइदा छैन ? जो दान गरिन्छ जस्तै कुकुरलाई रोटी, भोकाएकालाई भोजन, कमिलालाई चिनी, तीर्थहरूमा भन्डारा आदि गर्दछन् के यो पनि व्यर्थ छ ?

उत्तर :- धार्मिक सद्ग्रन्थको पठनपाठनबाट ज्ञान यज्ञको फल मिल्छ । यसको फल केहि समय स्वर्ग वा जुन उद्देश्यले गरिएको छ त्यसको परिणाम अवश्य मिल्छ तर मोक्ष मिल्दैन । नित्य पाठ गर्नुको मुख्य कारण यो हुन्छ कि सद्ग्रन्थमा जुन साधना गर्ने निर्देश छ तथा जुन नगर्न निर्देश छ, उसको याद ताजा रहोस्, कहिले कुनै गल्ती नहोस्, जसले हामी वास्तविक उद्देश्य छाडेर बेहोसीमा शास्त्र विधि छाडेर मनमानी आचरण (पूजा) गर्न नलागौं तथा मानव जीवनको मुख्य उद्देश्य याद रहोस् कि मानव जीवनको मुल उद्देश्य आत्म कल्याण नै हो । जो शास्त्र अनुकुल साधनाबाट मात्रै सम्भव छ ।

जस्तो एक जमिनदारलाई बृद्ध अवस्थामा पुत्र प्राप्ति भयो । किसानले सोच्यो जवसम्म वच्चा जवान हुन्छ आफ्नो खेति कार्य गर्ने योग्य हुन्छ त्यतिवेलासम्म कही मेर ो मृत्यु नभइहालोस् । यसैले किसानले आफ्नो अनुभव लेखेर छोडिदियो र आफ्नो पुत्रलाई भन्यो कि पुत्र जव तिमी जवान हुन्छौ आफ्नो खेति वारिको कार्यलाई सम्भनकोलागि यो मेरो अनुभवको लेखलाई पढनु तथा आफ्नो कृषि (खेतिवारी) गर्नु । वुवाको मृत्यु पश्चात् किसानको पुत्र सधै वुबाद्वारा लेखिएको अनुभवको लेखलाई पढथ्यो तर जस्तो त्यसमा लेखिएको थियो त्यस्तो गरिरहेको थिएन । त्यस किसानको छोरो के धनी हुन सक्छ ? कहिले पनि हुँदैन ? त्यस्तै गर्नुपर्छ जस्तो बुबाले आफ्नो अनुभवको लेखमा लेखेका थिए ।

ठीक त्यसै अनुसार पवित्र गीताजीको पाठ त श्रद्धालु नित्य गर्छन् तर साधना ग्रन्थको विपरित गर्छन् । त्यसैले गीता अध्ययन १६ को श्लोक २३,२४ को अनुसार त्यो साधना व्यर्थ छ ।

जस्तो तीनै गुण (रजगुण ब्रह्माजी, सत्गुण विष्णुजी र तमगुण शिवजी) को पूजा गीता अध्याय ७ श्लोक १२ दखि १५ तथा २० देखि २३ सम्म मनाही गरिएको छ । तथा श्राद्ध निकाल्नु अर्थात् पितृ पूजा गर्नु, पिण्ड भर्नु, फुला उठाएर गंगामा क्रिया गर्नु, तेह्रौ दिनको श्राद्ध, छ महिने, बर्षदिने श्राद्ध आदि गर्नु गीता अध्याय ९ श्लोक २५ मा मनाही गरिएको छ । ब्रत गर्नु गीता अध्याय ६ श्लोक १६ मा मनाही गरिएको छ । लेखिएको छ कि हे अर्जुन ! योग (भक्ति) न त बिल्कुलै नखानेहरू (ब्रत राख्नेवाला) को सिद्ध हुन्छ । .... अर्थात् ब्रत राख्न

मनाहि छ ।

भोकाएकालाई भोजन दिनु, कुकुर, जीवजन्तु, पशुहरू आदिलाई आहारा खुवाउनु खराब हैन तर पूर्णसंतको माध्यमबाट उनको आज्ञा अनुसार दान तथा यज्ञ आदि गर्नु पूर्णलाभदायक हुन्छ ।

जस्तो एउटा कुकुर कार भित्र मालिक वस्ने सिटमा वसेर यात्रा गर्दछ । कुकुरको ड्राइभर मनुष्य हुन्छ । त्यस कुकुरलाई मनुष्य भन्दा बढि सुविधा प्राप्त हुन्छ । अलगबाट कोठा, पंखा तथा कुलर लगाइएको हुन्छ आदि, आदि

जब त्यो अज्ञानी प्राणी मनुष्य शरीरमा थियो दान पनि गऱ्यो तर मनमानी आचरण (पूजा) को माध्यमबाट गरियो जुन शास्त्र विधि विपरित भएको कारण फाईदा जनक भएन । प्रभुको विधान छ कि जस्तो कर्म प्राणीले गर्छ त्यसको परिणाम अवश्व पाउँछ । त्यो विधान तवसम्म लागु हुन्छ जबसम्म तत्त्वदर्शी संत पूर्णपरमात्माको मार्ग दर्शक पाउँदैन् ।

जस्तो कर्म प्राणीले गर्छ त्यस्तै परिणाम प्राप्त हुन्छ । यस विधान अनुसार तीर्थहरू वा धामहरू वा अन्य स्थानहरूमा भन्डारा गरी तथा कुकुर आदिलाई रोटि दिने कर्मको आधार मा कुकुरको योनीमा गयो । त्यहाँ पनि गरेको कर्मको फल पायो । कुकुरको जीवनमा आफ्नो पूर्वजन्मको शुभ कर्मको कमाई समाप्त गरेर गदहाको योनीमा गइहाल्नेछ । त्यस गदहाको जीवनमा सर्व सुविधा खोसिन्छ । सारा दिन माटो, काचो, पाकेको इटा वोक्नेछ । तत् पश्चात अन्य प्राणीको शरीरमा कष्ट उठाउनेछ र नरक पनि भोग्नु पर्नेछ । चौरासी लाख योनिहरूको कष्ट भोगेर फेरि मनुष्य शरीर प्राप्त गर्छ फेरि के जान्नु भक्ति बन्ने हो कि होइन । जस्तै धाम तथा तीर्थमा जानेहरूको खुट्टाको तल वा जुन सवारीद्वारा जान्छन् त्यसको पाङ्ग्राको तल जति पनि जीवजन्तुहरू मर्छन् तिनीहरूको पाप पनि तीर्थ वा धाम जाने यात्रीहरूले भोग्नु पर्छ । जवसम्म पूर्णसंत जो परमात्माको सत्साधना बताउने मान्छे भेटिन्दैन तवसम्म पाप नास हुन सक्दैन किनकि ब्रह्मा, विष्णु, महेश, ब्रह्म (क्षरपुरूष काल) तथा पर ब्रह्म (अक्षर पुरूष) को साधनाबाट पाप नास हुँदैन । पाप तथा पुन्य दुवैको परिणाम भोग्नु पर्दछ । यदि त्यो प्राणीले गीता ज्ञान अनुसार पूर्णसन्तको शरण प्राप्त गरेको भए पूर्णपर मात्माको साधना गरी या त सत्लोक जान्थे या दोस्रो चोटी मनुष्य शरीर प्राप्त गर्थे । पूर्व पुन्यको आधारमा फेरि कुनै संत भेटियो भने त्यो प्राणी फेरी शुभ कर्म गरेर पार भइहाल्छ ।

यसैले उपरोक्त मनमानी आचरण फाईदा जनक छैन ।

प्रश्न :- गीता अध्याय ३ श्लोक ३५ तथा अध्याय १८ श्लोक ४७ मा भनिएको छ कि राम्रो प्रकारले आचरणमा ल्याइएको अर्कोको धर्मभन्दा गुण रहित पनि आफ्नो धर्म अति उत्तम हुन्छ । आफ्नो धर्ममा मर्नु पनि कल्याणकारक हुन्छ । अर्काको धर्म भयदायक छ । यसबाट सिद्ध हुन्छ कि जो जसरी पूजा गर्छ त्यसलाई त्याग्नु हुँदैन । आफ्नो धर्ममा मर्नु पनि कल्याणकारक हुन्छ ।

उत्तर :- यदि गीता अध्याय ३ श्लोक ३५ तथा अध्याय १८ श्लोक ४७ को अर्थ

यही छ । कि जो जस्तो पूजा गर्छ, गरिरहोस् उसलाई नछोडोस् भने पवित्र श्रीमद्भागवत गीताजीको ज्ञानको के आवश्वकता थियो ? एउटा श्लोक धेरै थियो । श्री गीताजीका श्लोकहरूको भावार्थ ठीक छ । तर अनुवादकर्ताले विपरितार्थ गरेको छ । कृपया निम्न पढ्नुहोस दुवै श्लोकको वास्तविक अर्थ अध्याय ३ को श्लोक ३५

अध्याय ३ को श्लोक ३५

श्रेयान्, स्वधर्मः, विगुणः, परधर्मात्, स्वनुष्ठितात्,
स्वधर्मे, निधनम्, श्रेयः, परधर्मस्, भयावहः ।।

अनुवाद :- गुणरहित अर्थात् शास्त्र विधि त्यागेर (स्वनुष्ठितात्) स्वयम् मनमानी राम्री आचरणमा ल्याइएका (परधर्मात्) अर्काको धार्मिक पूजाभन्दा (स्वधर्मः) आँनो शास्त्रविधि अनुसार पूजा (श्रेयान्) अति उत्तम छ । शास्त्रानुकुल (स्वधर्मः) आँनो पूजामा त (निधनम्) मर्नु पनि कल्याणकारक हो र (परधर्मः) अर्काको पूजा (भयावहः) भय दिनेवाला छ ।

अध्याय १८ को श्लोक ४७

श्रेयान्, स्वधर्मः, विगुणः, परधर्मात्, स्वनुष्ठितात्,
स्वभावनियतम्, कर्म, कुर्वन्, न, आप्नोति, किल्बिषम् ।।

अनुवाद : (विगुणः) गुणरहित (स्वनुष्ठितात्) स्यम् मनमानी अर्थात् शास्त्रविधि रहित राम्रो प्रकारका आचरण गरिएका (परधर्मात्) अर्काको धर्म अर्थात् धार्मिक पूजाभन्दा (स्वधर्मः) आँनो धर्म अर्थात् शास्त्र विधि अनुसार धार्मिक पूजा (श्रेयान्) श्रेष्ठ छ । (स्वभावनियतम्) स्वयम् नै आँनो स्वभाव अनुसार बनाएको मनमानी आचरणभन्दा (कर्म) भक्ति कर्म (न कुर्वन्) नगर्नु (किल्बिषम्) जसले पापको प्राप्त हुन्छ । विशेष : यसैको प्रमाण गीता अध्याय १७ को श्लोक १ देखि ६ सम्म स्पष्ट छ ।

उपयुक्त श्लोकमा स्पष्ट गरिरहेको छ कि आफ्नो शास्त्र विधि अनुसार साधना श्रेष्ठ छ, अर्कोको चमक-दमक वाला साधना जति सुनियोजित किन नलागोस त्यो हानिकारक हुन्छ ।

जस्तो माताको जागरण गर्ने वाला धेरै सुरिलो आवाजमा गित गाएर माताको स्तुति मनगढन्त कविताहरूद्वारा पूरै साजवाजको साथ गर्छन् । त्यो (स्वनुष्ठितात्) स्वयं निर्मित शास्त्रविधि रहित साधनामा आर्कषित भएर आफ्नो शास्त्र अनुकूल साधना त्याग्नु हुँदैन । जस्तो कुनै साधक सत साधनामा लाग्छ भने त्यो पहिल्यै नै शास्त्र विरूद्ध पूजाहरू त्याग गरिदिन्छ- जस्तो पितृ पूजा, मन्दिर आदिमा जानु आदि । तव अन्य शास्त्र विधि विरूद्ध साधना गर्ने ब्यक्ति भन्दछन कि तपाईले सबै अधिको पूजाआजा त्याग्नु भएकोछ । तपाईबाट सर्वदेवहरू रूष्ठ भइहाल्नेछ । एउटा ब्यक्तिले यस्तै गरेको थियो । उसको एक्लो पूत्र मर्‍यो । यसै अनुसार यो अर्काकोलाई शास्त्र विरूद्ध साधनाले भय प्रदान गर्छ, तर आफ्नो शास्त्र अनुकूल साधनालाई अन्तिम साससम्म गरिरहनु नै कल्याणकारी छ ।

प्रश्न - म गीता अध्याय ७ श्लोक १० देखि १५ मा वर्णित विधिअनुसार एउटा आसनमा बसेर टाउको आदि अंगलाई सोझो गरेर ध्यान गर्छु । एकादशीको व्रत पनि गर्छु,

यसप्रकार शान्तिको प्राप्त भइहाल्नेछु ।

उत्तर - कृपया तपाई गीता अध्याय ७ श्लोक १६ लाई पनि पढ्नुहोस् जसमा लेखिएको छ कि हे अर्जुन ! यो योग (साधना) न त धेरै खानेवालाको छ, न त बिल्कुलै नखानेवाला (व्रत राख्ने) को सिद्ध हुन्छ, न वढि जाग्नेवालाको न वढि सुत्नेवालाको सिद्ध हुन्छ, न त एक स्थानमा वसेर साधना गर्नेवालाको सिद्ध हुन्छ । गीता अध्याय ७ श्लोक १० लेखि १५ सम्म वर्णित विधिको खण्डन गीता अध्याय ३ को श्लोक ५ देखि ८ मा गरिएको छ कि जुन मुर्ख ब्यक्ति समस्त कर्म इन्द्रियहरूलाई हठपूर्वक रोकेर अर्थात् एकै स्थानमा वसेर चिन्तन गर्छ त्यो पाखण्डी कहलिन्छ । यसैले कर्मयोगी (कार्य गर्दागर्दै साधना गर्नेवाला साधक) नै श्रेष्ठ छ । वास्तविक भक्ति विधिकोलागि गीता ज्ञानदाता प्रभु (ब्रह्म) कुनै तत्त्वदर्शीको खोज गर्नु भन्छ । (गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा) यसबाट सिद्ध छ कि गीता ज्ञानदाता (ब्रह्म) द्वारा वताइएको भक्ति विधि पूर्ण छैन । यसैले गीता अध्याय ६ श्लोक १० देखि १५ सम्म ब्रह्म (क्षरपुरूष काल) द्वारा आफ्नो साधनाको वर्णन छ तथा आफ्नो साधनाबाट हुने शान्तिलाई अति घटिया (अनुत्तमाम) गीता अध्याय ७ श्लोक १८ मा भनेको छ । उपर ोक्त अध्याय ६ श्लोक १० देखि १५ मा भनिएको छ कि मन तथा इन्द्रियहरूलाई नियन्त्रण गर्न चाहने साधक एउटा विषेश आसन तयार गरोस् जो न वढि अग्लो होस् न वढि होचो । त्यस आसनमा वसेर चित्त तथा इन्द्रियहरूलाई नियन्त्रणमा राखेर मनलाई एकाग्र गरेर अभ्यास गरोस् । सिधा वसेर ब्रह्चर्यको पालन गरेर मनलाई रोकेर प्रयाण होस् । यस प्रकार साधनामा लाग्ने साधक मसित रहनेवाला (निर्वाणपरमाम्) अति वेजान अर्थात् मरिसकेको (नाम मात्र) शान्ति प्राप्त गर्छ । यसैले गीता अध्याय ७ श्लोक १८ मा आफ्नो साधनाबाट हुन सक्ने गति (लाभ) लाई अति घटिया (अनुतमाम्) भनेको छ । यसै गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ तथा अध्याय १५ श्लोक ४ मा भनिएको छ कि हे अर्जुन ! तिमी परम शान्ति तथा सतलोकको प्राप्ती हुन्छौं । फेरि पुनर्जन्म हुदैन, पूर्णमोक्ष प्राप्त हुनजान्छ मै (गीता ज्ञान दिने प्रभु) पनि त्यहि आदि नारायण पुरूष परमेश्वरको शरण हुँ । यसैले दृढ निश्चय गर ेर वहाँकै साधना र पूजा गर्नुपर्छ ।

आफ्नो साधनालाई अडकलयुक्त ज्ञानको आधारबाट वताइएको मार्गलाई अध्याय ६ श्लोक ४७ मा पनि स्वयं

(युक्ततम मतः) अर्थात् अज्ञान अंधकार युक्त विचार भनिएको छ । अन्य अनुवाद कर्ताहरूले मे युक्तमम्ः मतः को अर्थ परम श्रेष्ठ मान्ने छ गरेका हुन् । जवकि गर्नु थियो - यो मेरो अडकल लगाइएको अज्ञान अंधकारको आधारमा दिईएको मत हो । किनकी यथार्थ ज्ञानको विषयमा कोही तत्त्वदर्शी सन्तबाट जान्नको लागि भनिएको हो । (गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा) वास्तविक अनुवाद गीता अध्याय ६ श्लोक ४७ को पेज अध्याय ६ को श्लोक ४७

योगिनाम्, अपि, सर्वेषाम्, मदगतेन, अन्तरात्मना,
श्रद्धावान्, भजते, यः माम्, सः, मे, युक्ततमः, मतः ।।

अनुवाद : मबाट दिइएको भक्ति विचार जो अडकल लगाइएको उपरोक्त श्लोक १० देखि १५ मा वर्णित पूजा विधि जो मैले अनुमान गरि बताएको छु पूर्ण ज्ञान छैन किनकी (सर्वेषाम्) सबै (योगिनाम्) साधकहरुमा (यः) जो (श्रद्धामान्) पूर्ण आस्थाले (अन्तरात्मना) पूर्ण लगनका साथ (मद्गतेन) मबाट दिइएको भक्ति मतको आधारमा (माम्) मेरो (भजते) भजन गर्छ (सः) त्यो (अपि) पनि (युक्तम्) अज्ञान अंन्धाकारले जन्म-मरण, स्वर्ग-नरक, वाला साधनामा नै लिप्त छ । यो (मे) मेरो (मत) विचार हो ।

यसैको प्रमाण पवित्र गीता अध्याय ७ श्लोक १८ मा र गीता अध्याय ५ श्लोक २९ र गीता अध्याय ६ श्लोक १५ मा स्पष्ट छ । यसै कारण गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ मा भनिएको हो कि हे भारत ! तिमी सबै भावले त्यो परमात्माको शरणमा जाउ, उनकै कृपाले नै तिमीलाई परमशाान्ति सनातन परमधाम अर्थात् सतलोक प्राप्त हुनेछ । गीता अध्याय १५ श्लोक ४ मा भनिएको छ कि जव तिमीले गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा वर्णित तत्त्वदर्शी सन्त भेट्यौ भने त्यसपछि परमपद् परमेश्वरलाई राम्ररी खोज्नु पर्दछ । जसमा गएको साधक यस संसारमा फेरि फर्केर आउदैन अर्थात् जन्म मृत्युबाट सधैकोलागि मुक्त हुन्छ । जुन पर मेश्वरले संसार रूपी वोटको निर्माण गर्नु भएको छ । म पनि त्यही आदि पुरूष परमेश्वर को शरणमा छु । वहाँकोनै भक्ति गर्नु पर्दछ ।

गीता अध्याय ३ श्लोक ५ देखि ९ मा पनि गीता अध्याय ६ श्लोक १० देखि १५ को ज्ञानलाई गलत सावित गरेको छ । अर्जुनले सोधे - प्रभु मनलाई रोक्न धेरै कठिन छ । भगवानले उत्तर दिनुभयो । अर्जुन मनलाई रोक्नु त हावालाई रोक्नु जस्तै हो । फेरि यो पनि भनेको छ कि निशन्देह कुनैपनि ब्यक्ति कुनै पनि वेला अलिकति पनि कर्म गरे विना रहदैन । जुन महामुर्ख मनुष्य सबै इन्द्रियहरूलाई बलपूर्वक रोकेर मनले केहि न केहि सोचिरहेकै हुन्छ । यसैकारण एक ठाउँमा हठयोग गरेर नबसी संसारिक काम गर्दा-गर्दै (कर्म योग) साधना गर्नु नै श्रेष्ठ हो । एक ठाउँमा वसेर साधना (अकर्मणा) गर्नाले तिम्रो जीवन निर्वाह कसरी हुन्छ ? शास्त्र विधि त्यागेर साधना (हठयोग एक आसनमा वसेर) गर्नाले कर्म बाध्नेको कारण हो । दोस्रो जुन शास्त्र अनुकूल कर्म गर्दा गर्दै साधना गर्नु नै श्रेष्ठ हो । यसैकारण संसारिक कार्य गर्दा गर्दै साधना गर । गीता अध्याय ८ श्लोक ७ मा भनिएको हो कि युद्ध पनि गर, मेरो सुमिरण पनि गर, यसप्रकार मलाई नै प्राप्त गर्नछौ । गीता अध्याय ७ श्लोक १८ मा र अध्याय १८ श्लोक ६२ मा भनिएको छ कि मेरो साधनाबाट हुने लाभ अति घटिया हो । त्यसैले त्यो परमेश्वरको शरणमा जाउ जसको कृपाबाट तिमी परमशान्ति र सतलोक प्राप्त गर्नेछौं । त्यो परमेश्वरको भक्ति विधि र पूर्णज्ञान (तत्वज्ञान) कुनै तत्वदर्शी संतलाई खोजेर उनीसित सोध, म (गीता ज्ञान दिने ब्रह्म/क्षरपुरूष) पनि जान्दिन ।

प्रश्नः- गीता अध्याय १५ श्लोक १८ अध्यायमा भनिएको छ कि म लोकमा वेदमा पुरूषोत्तम नामबाट प्रसिद्ध छु । यसबाट त यही प्रमाणीत भयो कि गीता ज्ञान दिने प्रभु नै सर्वशक्तीमान हो । र गीता अध्याय १२ पूरै गीता ज्ञान दाताको महिमा भन्दैछ ।

उत्तर ः- गीताजीमा गीता ज्ञान दिने प्रभु आफ्नो साधना र समर्थता पनि भनिरहेको

छ र साथै त्यो पूर्णपरमात्माको महिमा पनि भनिरहेको छ । र त्यो परमेश्वरको भक्तिको लागि तत्त्वदर्शी संततिर संकेत पनि गरिरहेको छ । गीता अध्याय १२ पूरै ब्रह्म (क्षरपुरूष-काल) को महिमाबाट परिपूर्ण छ र गीता अध्याय १३ त्यो पूरै त्यो पूर्ण परमात्मा अर्थात् आदि पुरूष परमेश्वरको महिमाबाट परिपूर्ण छ । गीता अध्याय १५ श्लोक १ देखि ४ सम्म र १६ देखि १७ मा पूर्णपरमात्मा तथा परब्रह्म, ब्रह्म आदिको निर्णायक ज्ञान हो ।

श्लोक १६ मा भनिएको हो कि पृथ्वी तत्त्वबाट निर्मित लोक (ब्रह्मको एकाईस ब्रह्माण्ड र परब्रह्मको सात शंख ब्रह्माण्ड पृथ्वी तत्त्वबाट वनेका कारण एक लोक पनि भनिन्छ) मा दुईवटा प्रभु छन् । एउटा क्षरपुरूष अर्थात् ब्रह्म र अर्को अक्षर पुरूष अर्थात् पर ब्रह्म । यी दुवै प्रभुहरूका अर्न्तगत जति पनि प्राणीहरू छन् । उनीहरूको र यी दुवै प्रभुहरूको स्थूल शरीर त नाशवान छ र जीवात्मा अविनाशी भनिएको हो ।

श्लोक १७ मा भनिएको छ कि वास्तवमा पुरूषोत्तम अर्थात् सर्वशक्तिमान पर मेश्वर त उपरोक्त दुवैभन्दा अर्कै नै हो, जुन परमात्मा भनिएको हो । जुन तीनै लोकमा प्रवेश गरी सवैको धारणपोषण गर्दछ । त्यो वास्तवमा अविनाशी परमेश्वर भनिएको हो ।

अध्याय १५ को श्लोक १८ मा गीताज्ञान दिने (क्षरपुरूष ब्रह्म) आफ्नो स्थिति बताउदै भनिरहेको छ कि मलाई त लोक वेद (दंत कथा) को आधारबाट पुरूषोत्तम भन्दछन् । किनकि म आफ्नो एक्काइसवटै ब्रमाण्डमा जतिपनि प्राणीहरू मेरो अधिनमा छन् । तिसवै चाहे स्थूल शरीरमा नाशवान छन्, चाहे आत्मा रूपमा अविनाशी छन्, उनीहरूभन्दा उत्तम (श्रेष्ठ) हुँ । यसैकारण म लोक वेदको आधारमा पुरूषोत्तम प्रसिद्ध छुँ । वास्तवमा पुरूषोत्तम त कुनै अर्को परमेश्वर नै हो जुन गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मा भनिएको हो ।

प्रश्न - गीता अध्याय १० श्लोक २ र ३ मा भनिएको हो कि मेरो उत्पतिको वार ेमा कोही पनि जान्दैनन्, जसले मलाई अनादि अजन्मा तत्वबाट जान्दछ त्यो सबै पापहरूबाट मुक्त हुन जान्छ । यसबाट स्पष्ट छ कि ब्रह्मको जन्म छैन र उनी सबै पापलाई नष्ट गर ी दिन्छ ।

उत्तर :- गीता अध्याय १० श्लोक २ लाई फेरि पढ्नुहोस, जसमा भनिएको छ कि मेरो उत्पतिलाई न देवता -ब्रह्मा, विष्णु, शिव आदि) र न महर्षीहरू जान्दछन् । किनकी ती सवै मबाट उत्पन्न भएका हुन् ।

यस श्लोकबाट स्वतः प्रमाणीत छ कि गीता ज्ञान दिने प्रभुको उत्पति अर्थात् जन्म त भएको हो तर काल (ब्रह्म) बाट उत्पन्न देवता र ऋषिजन जान्दैनन्, किनकि उनी कालबाट उत्पन्न भएका हुन्, जसरी बुवाको जन्मको विषयमा बच्चालाई थाहा हुँदैन तर वुवाको वुवा अर्थात् हजुरवुवाले सवै बताउनुहुन्छ । पूर्णपरमात्मा स्वयं काल लोकमा प्रकट भएर ब्रह्मको उत्पतिको विषयमा वताएको छ । कृपया सृष्टि रचना यसै पुस्तको ज्ञान गंगाको पृष्ठ ....देखि ....सम्म पढ्नुहोस् ।

गीता अध्याय १० श्लोक ३ को अनुवाद गलत गरिएको हो । जसरी गीता अध्याय २ श्लोक १२ तथा अध्याय ४ श्लोक ५ मा आफुलाई नाशवान र जन्म-

मृत्यु पटक-पटक प्राप्त गर्ने भनिएको हो र अध्याय २ श्लोक १७ र अध्याय ८ श्लोक ३, ८ देखि १० र २० अध्याय १५ श्लोक ४, १६, १७ मा कुनै अर्को अविनाशी अनादि परमात्माको वारेमा भनिएको हो ।

अध्याय १० श्लोक ३ मा भनिएको हो कि जुन मानिसमा विद्वान अर्थात् तत्वदर्शी संत मलाई तथा त्यो अनादि वास्तवमा जन्मरहित सर्वलोकहरूका महेश्वर अर्थात् परमेश्वर लाई तत्त्वबाट जान्दछ । त्यो तत्त्वदर्शी संत सत्ज्ञान उच्चारण गर्दछ । जसले सत्साधना गर ेर पापबाट मुक्त हुन जान्छ । यसैको प्रमाण गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा पनि छ । कृपया पढनुहोस् गीता अध्याय १० श्लोक ३ का यथार्थ अनुवाद ।

अध्याय १० को श्लोक २

न, मे, विदुः, सुरगणाः, प्रभवम्, न, महर्षयः,

अहम्, आदिः, हि, देवानाम्, महर्षीणाम्, च, सवर्शः ।।

अनुवाद : (मे) मेरो (प्रभवम्) उत्पतिलाई (न) न (सुरगणाः) देवताहरू जान्दछन् र (न) न (महर्षयः) महर्षिहरूनै (विदुः) जान्दछन्, (हिं) किनकी (अहम्) म (सर्वशः) सबै प्रकारले (देवानाम्) देवताहरूका (च) र (महर्षीणाम्) महर्षीहरूको पनि (आदिः) आदि अर्थात् उत्पतिको कारण छु ।

अध्याय १० को श्लोक ३

यः माम्, अजम्, अनादिम्, च, वेत्ति, लोकमहेश्वरम्,

असम्मूढः, मर्त्येषु, सर्वपापैः, प्रमुच्यते ।।

अनुवाद :- (यः) जुन विद्वान् व्यक्ति (माम्) मलाई (च) र (अनादिम्) सदा रहिरहने अर्थात् पुर ातन (अजम्) जन्म लिदैं नलिनेवाला (लोक महेश्वरम्) सवै लोकहरूका महान् ईश्वर अर्थात् सर्वोच पर मेश्वरलाई (वेत्ति) जान्दछ (सः) त्यो (मर्त्येषु) शास्त्रहरुको सही जानकार अर्थात् वेदहरू अनुसार ज्ञान र ाख्ने व्यक्ति (असम्मूढः) अर्थात् तत्वदर्शी विद्वान् (सर्वेपापैः) सम्पूर्ण पापहरुलाई (प्रमुच्यते) विस्तृत वर्णन सहित भन्दछ अर्थात् उही सृष्टि ज्ञान र कर्महरुको सही वर्णन गर्दछ अर्थात् अज्ञानबाट पूर्ण रूपले मुक्त गरिदिन्छ । जसले गर्दा तत्वदर्शी संतद्वारा बताइएको वास्तविक साधनको आधारमा भक्ति गर्ने साधकको सबै पाप नष्ट हुन जान्छ ।

"गीता ज्ञान दिने ब्रह्म (काल) को उत्पतिको संकेत"

अध्याय १० श्लोक २ मा भनिएको छ कि अर्जुन मेरो उत्पति (जन्म) लाई न त देवता जान्दछ न त महर्षिहरू नै जान्दछन् किनकी यि सबै यो मबाट जन्म लिएको हो । यसबाट स्वतः सिद्ध हुन्छ कि ब्रह्म (काल) को उत्पति त भएको हो तर देवता र ऋषि जान्दैनन्, जसरी वुवाको उत्पतिलाई बच्चा बताउन सक्दैन, तर हजुरवुवालाई थाहा हुन्छ । त्यसै प्रकार एक्काइस ब्रह्माण्डमा सर्वदेव ऋषि आदि ज्योति निरंजन ब्रह्म अर्थात् काल र प्रकृति (दुर्गा) को संयोगबाट उत्पन्न भएका हुन् । यसैले भन्दैछ कि मेरो उत्पतिलाई एक्कास ब्रह्माण्डहरूमा कोही जान्दैनन् किनकी सबैको उत्पति मबाट भएको हो । मात्र

पूर्णब्रह्म नै काल (ब्रह्म) को उत्पति बताउन सक्छ । किनकी ब्रह्म (काल) को उत्पति पर मअक्षर ब्रह्म (पूर्णब्रह्म) बाट भएको हो । जसको गीताजी अध्याय ३ को श्लोक १४, १५ मा ब्रह्मको उत्पतिको प्रमाण प्रत्यक्ष छ । अध्याय १० को श्लोक ३ जुन तत्वदर्शी अर्थात् विद्वान् ब्यक्ति मलाई र कहिले जन्म नलिने सवै लोकको महेश्वर अर्थात् अविनाशी परमात्मालाई जान्नुहुन्छ । वहाँ तीनै वेदहरू (ऋग्वेद, सामवेद, र यजुर्वेद) को जानकार तत्वदर्शी संत हुन् उनले बताए अनुसार भक्ति मार्गले साधना गरेमा सवै पाप नष्ट हुन जान्छ । गीताजीको अध्याय १५ को श्लोक १६, १७, १८ मा वर्णन गरिएको छ कि पूर्णपरमात्मा अविनाशी त अर्को हो जुन तीनै लोकहरूमा प्रवेश गरेर सवैको धारणपोषण गर्नुहन्छ । म (काल) को त मात्र यसैको लागि पुरूषोत्तम भन्छन् किनकि म एक्काइस ब्राहाण्डमा मेरो अधिन स्थूल शरीरमा नाशवान प्राणीहरू र अविनाशी जीवात्माभन्दा उत्तम छु । यसैका लागि मलाई लोक वेद अर्थात् दन्त्य कथाहरूको आधारमा पुरूषोत्तम भनिएको हो तर वास्तवमा म अविनाशी वा पालन कर्ता होइन । गीताजीको अध्याय नं. ३ को श्लोक १४, १५ मा भनिएको हो । कि सर्वजीव अन्नबाट उत्पन्न हुन्छन् । अन्न वर्षाबाट हुन्छ । बर्षा यज्ञबाट हुन्छ । यज्ञ शुभ कर्मबाट, कर्म ब्रह्मबाट उत्पन्न भएको, ब्रह्म अविनाशी परमात्माबाट उत्पन्न भयो । वहाँ नै अविनाशी सर्वब्यापक परमात्मा नै यज्ञमा प्रतिष्ठित छन्, यज्ञहरूमा पूज्य छन्, वहाँले नै यज्ञको फल पनि दिनुहुन्छ । अर्थात् वास्तवमा अधियज्ञ पनि वहाँ नै हुनुहुन्छ ।

फेरि गीताजीको अध्याय १० को श्लोक नं. २ मा भनिएको हो कि मेरो उत्पतिको वारेमा कोहि पनि जान्दैनन् । यसबाट प्रमाणीत हुन्छ कि काल (ब्रह्म) पनि उत्पन्न भएको हो यसै कारण यो कुनै ठाउँमा आकारमा पनि छ । होइन भने कृष्णजी त अर्जुनको सामुन्ने खडा थियो वहाँ भन्न नै सक्दैनथे कि म अनादि अजम (अजन्मा) छु । यो सवै काल (अदृश्य ब्रह्म) नै श्री कृष्णजीको शरीरमा प्रेतवत प्रवेश गरेर भनेको हो । आफ्नो प्रतिष्ठाको सहि जानकारी गीता रूपमा दिएको हो ।

उपरोक्त विवरणबाट सिद्ध भयो कि ब्रह्मको उत्पति पूर्णब्रह्मबाट भएको हो । यो नै प्रमाण अथर्ववेद काण्ड ४ अनुवाक १ मंत्र ३ मा पनि छ । कृपया पढ्नुहोस् ।

काण्ड नं. ४ अनुवाक नं. १ मंत्र नं ३ः-

प्र यो जज्ञे विद्वानस्य बन्धुर्विश्वा देवानां जनिमा विवक्ति ।

ब्रह्म ब्रह्म उज्जभार मध्यात्रीचैरूच्चैः स्वधा अभि प्र तस्थौ ।।३।।

प्र - यः जज्ञे - विद्वानस्य - बन्धुः - विश्वा - देवानाम् - जनिमा - विवक्ति - बह्मः - ब्रह्मणः- उज्जभार - मध्यात् - निचैः - उच्चैः - स्वधा - अभिः - प्रतस्थौ

अनुवाद :- (प्र) सर्वप्रथम (देवानाम्) देवताहरु र ब्रह्मण्डहरुको (जज्ञे) उत्पतिको ज्ञानलाई (विद्वानस्य) जिज्ञासु भक्तका (यः) जुन (बन्धुः) वास्तविक साथि अर्थात् पूर्ण परमात्मा नै आफ्नो निज सेवकलाई (जनिमा) सबैको उत्पतिकर्ता आफूद्वारा सिर्जत गरिएकालाई (विवक्ति) स्वयम् नै ठीक-ठीक विस्तारपूर्वक बताउनुहुन्छ की (ब्रह्मणः) पूर्ण परमात्मले (मध्यात्) आफू मध्येबाट सर्वशक्तिले (ब्रह्म) ब्रह्म क्षरपुरुष अर्थात् काललाई (उज्जभार) उत्पन्न गरी (विश्वा) सम्पूर्ण संसारलाई अर्थात् सबैलोकहरुलाई

(उच्चैः) माथि सतलोक आदि (निचैः) तल परब्रह्म र ब्रह्मको सबै ब्रह्माण्डहरू (स्वधाः) आफ्नो धारण गर्न सक्ने (अभिः) आकर्षण शक्तिले (प्रतस्थौ) दुवैलाई राम्ररी स्थित गर्नु भयो ।

भावार्थ :- पूर्णपरमात्मा आफ्नोद्वारा रचेको सृष्टिको ज्ञान र सबै आत्माहरूको उत्पतिको ज्ञान आफ्नो निजी दासलाई स्वयं नै सही बताउछ कि पूर्णपरमात्माले आफ्नो मध्य अर्थात् आफ्नो शरीरबाट आफ्नो शब्द शक्तिद्वारा ब्रह्म

(क्षरपुरूष काल) को उत्पति गऱ्यो र सबै ब्रमाण्डहरू माथी सतलोक, अलख लोक, अगमलोक, अनामीलोक आदि र तल परब्रह्मको सात संख ब्रह्माण्ड र ब्रह्मको २१ ब्रह्माण्डहरूलाई आफ्नो धारणा गर्ने आकर्षण शक्तिबाट स्थिर गरेको हो ।

जसरी पूर्णपरमात्मा कवीर परमेश्वर (कर्विदेव) ले आफ्नो निजी सेवक अर्थात् सखा श्री धर्मदासजी, आदरणीय गरिवदासजी, आदिलाई आफुबाट रचिएको सृष्टिको ज्ञान स्वयंले नै बताउनु भयो । उपरोक्त वेद मंत्र पनि यहि नै समर्थन गरिरहेको छ ।

काण्ड नं. ४ अनुवाद नं. १ मंत्र ७

योऽथर्वाणं पितरं देवबन्धु बृहस्पतिं नमसाव च गच्छात् ।
त्वं विश्वेषां जनिता यथासः कविर्देव न दभायत् स्वधावान् ।।७।।

यः - अर्थर्वाणम् - पितरम् - देवबन्धुम् - बृहस्पतिम् - नमसा - अब - च - गच्छात् - त्वम् -विश्वेषाम् - जनिता - यथा - सः - कविर्देवः - न - दभायत् - स्वधावान्

अनुवाद :- (यः) जुन (अथर्वाणम्) अचल अर्थात् अविनाशी - पितरम्) जगत पिता (देवबन्धुम) भक्तहरूका वास्तविक साथी अर्थात् आत्माको आधार (बृहस्पतिम्) जगतगुरू (च) र (नमसा) विनम्र पूजारी अर्थात् विधिवत् साधकलाई (अव) सुरक्षा साथ (गच्छात्) सतलोक गएकालाई सतलोक लग्नेवाला (विश्वेषाम्) सबै ब्रह्मण्डहरूको (जनिता) रचयिता जगदम्बा अर्थात् मातृगुणले पनि युक्त (न दभायत्) कालको जस्तै धोका नदिनुहुने (स्वधावान्) स्वभाव अर्थात् गुणहरूवाला (यथा) जस्ताको त्यस्तै अर्थात् उस्तै (सः) त्यो (त्वम्) तपाई (कविर्देवः कविर्-देवः) कविर्देव हुन् अर्थात् भाषा भिन्न यसलाई कबीर परमेश्वर पनि भन्छन् ।

भावार्थ :- यस मंत्रमा यो पनि स्पष्ट गरिदियो कि त्यो परमेश्वरको नाम कर्विवेद अर्थात् कवीर परमेश्वर हो, जसले सबै रचना गरेको हो ।

जुन परमेश्वर अचल अर्थात् वास्तवमा अविनाशी (गीता अध्याय १५ श्लोक १६, १७ मा पनि प्रमाण छ) जगत गुरू, आत्माधार, जुन पूर्णमुक्त भएर सत्लोक जानुभएको छ । वहाँलाई सतलोक लिएर जाने ब्यक्ति, सबै ब्रह्माण्डको रचनाकार, काल (ब्रह्म) को जस्तै धोका नदिने जस्ताको त्यस्तै स्वयं कविर्देव अर्थात् कवीर प्रभु हुन्, यही परमेश्वर सबै ब्रह्मण्डहरू र प्राणीहरूलाई आफ्नो शब्द शक्तिबाट उत्पन्न गरेका कारण (जनिता) आमा पनि भनिन्छ । बुबा, दाइ पनि वास्तवमा यो नै हो (देव) परमेश्वर पनि वहाँ नै हुनुहुन्छ । यसैका लागि यही कविर्देव (कवीर परमेश्वरको स्तुति गरिन्छ कि त्वमेव, माता च पिता त्वमेव त्वमेव वन्धु च सखा त्वमेव, त्वमेव सर्व मम् देव देव) यसै परमेश्वरको महिमा को पवित्र ऋग्वेद मंडल नं. १ सूक्त नं २४ मा विस्तृत विवरण छ ।

प्रश्न :- वेदहरूमा कवीर अर्थात् कवीर नामको विवरण कसरी आयो ? वेदहरू त सृष्टिको प्रारम्भमा प्राप्त भएका थिए । कविर्देव (कवीर परमेश्वर) त सन् १३९८ मा उत्पति भएको हो ।

उत्तर :- पूर्णपरमात्माको वास्तविक नाम कविर्देव हो र उपमात्मक नाम सत्पुरूष परमअक्षर ब्रह्म पूर्णब्रह्म आदि हो । जसरी देशको प्रधानमंत्रीज्यूको शारीरको नाम केही अरू भए पनि प्रधानमंत्री प्राइममिनिष्टर आदि पदको नाम हो । यो नै पूर्णपरमात्मा कविर्देव नामान्तर गरेर चारै युगहरूमा आएको हो र सृष्टि वा वेदहरूको रचनाभन्दा पहिले पनि अनामी लोकमा मानव सदृश शरीरमा कविर्देव नामले विद्यमान थिए । वहाँ कविर्देव फेरि सतलोकको रचना गरेर सतलोकमा वस्नु भयो । त्यसपछि परब्रह्म र ब्रह्मको सबै लोक र बेदहरूको रचना गर्नुभयो । यसै कारणले वेदहरूमा कविर्देवको विवरण छ ।

"कवीर साहेवबाट विभीषण तथा मंदोदरीलाई शरणमा लिनु"

परमेश्वर मुनिन्द्र अनल अर्थात् नल तथा अनील अर्थात् निललाई शरणमा लिएपछि श्रीलंकामा जानुभयो । त्यहाँ एक परम भक्त चन्द्र विजयजीको १६ सदस्यको परिवार बस्दथे । त्यहाँ भाँट जातिमा उत्पन्न पूण्यकर्मी प्राणी थिए । परमेश्वर मुनिन्द्र (कविर्देव) को उपदेश सुनेर पुरै परिवारहरूले नाम दान प्राप्त गरे । परमभक्त चन्द्रविजयज्यूकी पत्नी भक्तमति कर्मवती लंकाका राजा रावणकी रानी मन्दोदरीकी नोकर्नी (सेवा) को काम गर्दै थिइन । रानी मंदोदरीलाई हास उठ्ने खालका चुट्किलाहरू सुनाएर उनलाई मनोरंजन गराउने गर्थिन् । भक्त चन्द्रविजय राजा रावणको राजदरवारमा नोकरी गर्दथ्यो । राजाका बढाइको गानाहरू सुनाएर उहाँलाई प्रसन्न गराउथ्यो ।

भक्त चन्द्रविजयकी पत्नी भक्तमति कर्मवति परमेश्वरबाट उपदेश प्राप्त गरेपछि रानी मंदोदरीलाई प्रभुचर्चा जुन सृष्टी रचना आफ्नो सद्गुरूदेव मुनिन्द्रबाट सुनेकि थिइन् । प्रत्येक दिन सुनाउन थालिन ।

भक्तमति मंदोदरी रानीलाई अति आनन्द लाग्न थाल्यो । कयौं घण्टासम्म प्रभुको सत्यकथालाई भक्तमति कर्मवति सुनाउदै रहन्थिन र रानी मंदोदरीको आँखाबाट आँसु आउदैर हन्थ्यो । एक दिन रानी मन्दोदरीले कर्मवतीसंग सोधिन तपाईले यो ज्ञान कसबाट सुन्नु भयो । तपाई त धेरै उल्टो जथाभावी कुरा गर्नु हुन्थ्यो । यति परिवर्तन परमात्मा तुल्य संत वाहेक अरू कसैबाट हुन सक्दैन् । तव कर्मवतीले वताइन कि हामीले एकजना परम संतबाट अहिले नै उपदेश लिएका छौं । रानी मंदोदरीले संतको दर्शनको अभिलाषा ब्यक्त गर्दै भनिन् कि तपाईको गुरू अर्को पटक आएपछि वहाँलाई मेरो घरमा वोलाएर ल्याउनु होला । आफ्नी मालकिनीको आदेश प्राप्त गरी टाउको निहुराएर सत्कार पूर्वक भनीन् कि जुन हजुर

को आज्ञा, हजुरकी नोकरानी त्यही गर्दछिन् । मेरो एउटा विन्ती छ । भन्छन् की संतलाई आदेशपूर्वक वोलाउनु हुँदैन स्वयं गएर दर्शन गर्नु फाइदाकारी हुन्छ अरू जसरी हजुरको आज्ञा ठीक त्यस्तै हुन्छ । माहारानी मंदोदरीले भनिन् कि यसपाली तपाईको गुरूदेवज्यू आएपछि मलाई बताउनु म स्वयं दर्शन गर्दछु । परमेश्वरले फेरि श्रीलंकामा कृपा गर्नुभयो । मंदोदर ी रानीले उपदेश प्राप्त गरिन् । केहि समयपछि आफ्नो प्रिय देवर श्री भक्त विभिषणजीलाई उपदेश दिन लगाउनु भयो । भक्तमती मंदोदरी उपदेश प्राप्त गरेर रातदिन प्रभुको भक्तिमा रहन थालिन् । आफ्नो लोग्ने रावणलाई पनि सतगुरू मुनिन्द्रजीबाट उपदेश प्राप्त गर्न कतिचोटी विन्ति गरिन् । तर रावण मानेन र भन्ने गर्थे कि मैले परमशक्तिशाली महेश्वर मृत्युंज्य शिवजीको भक्ति गरेको छु । यसका तुल्य कुनै शक्ति पनि छैन्, तपाईलाई कसैले वहकाउमा पारेको छ ।

केहि समय नवित्दै वनवास प्राप्त सिताजीलाई अपहरण गरेर रावणले आफ्नो नौलखा बगैचामा कैद गरीराख्यो । भक्तमती मंदोदरीले पटक-पटक प्रार्थना गरेपछि पनि र ावणले माता सितालाई छाड्न चाहेनन् । तव भक्तमती मंदोदरीजीले आफ्नो गुरूदेव मुनिन्द्रज्यूलाई भनिन् महाराजजी मेरो श्रीमान्ले कुनै अर्को पुरूषको श्रीमतीलाई अपहरण गर ेर ल्याएको छ । म सहन सकिरहेको छुइन वहाँ तिनलाई फिर्ता छोडन कुनैपनि हालतमा स्वीकार गरिगरिरहनु भएको छैन् । तपाई कृपा गर्नुहोस् मेरो प्रभु ! आजसम्म मैले जीवनमा यस्तो दुःख देखेको थिइन् ।

परमेश्वर मुनिन्द्रजीले भन्नुभयो छोरी मंदोदरी यो स्त्री कुनै साधारण स्त्री होइन । श्री विष्णुज्यूले श्रापवस पृथ्वीमा आउनु परेको हो । वहाँ श्री राजा दशरथको छोरा रामचन्द्र अयोध्यावासी हो । वहाँलाई १४ वर्षको वनवास प्राप्त भएको छ । लक्ष्मीजी स्वंयम सिताको रूप वनाएर वहाँसंग वनवासमा थिइन । तिनलाई रावण एउटा साधु भेष वनाएर धोका दिएर उठाएर ल्याएको हो । उनी स्वयं लक्ष्मी नै सिता हुन् । तिनलाई चाडै फिर्ता गरेर माफी मागेर आफ्नो जीवनको याचना रावणले गऱ्यो भने यसैमा उनलाई भलाई छ ।

भक्तमति मंदोदरीले अनेकौ पटक प्रार्थना गरे पनि रावण मानेन् र भन्यो कि त्यो दुई वनवासी जंगलमा घुम्ने मेरो के विर्गान सक्छन् । मसंग असंख्य सेनाहरू छन् । मसंग एकलाख छोरा र सवाँलाख नातीहरू छन् । मेरो छोरा मेघनाथले स्वर्गको राजा इन्द्रलाई हर ाएर उनकी छोरीसंग विवाह गरेर राखेका छन् । तेतिस करोड देवतालाई मैले कैद गरेर र ाखेको छु । तिमी मलाई त्यो दुई वेसाहारा घुम्दै गरेको वनवासीहरूलाई भगवान वताएर डर ाउन चाहन्छौ । यो स्त्रीलाई फिर्ता गर्दीन ।

मंदोदरीले भक्तिमार्गको ज्ञान जुन आफ्नो पूज्य गुरूदेवबाट सुनेकी थिइन र ावणलाई धेरै सम्झाइन । विभिषणले पनि आफ्नो जेठो दाईलाई सम्झायो । रावण आफ्नो भाइ विभिषणलाई कुट्यो र भन्यो तिमी ज्यादै नै रामचन्द्रको पक्षबाट बोल्छौ उसगैं नै गइहाल ।

एक दिन भक्तमती मंदोदरीले आफ्नो पूज्य गुरूदेवलाई भनिन् कि हे गुरूदेव मेर

ो सुहाग नाश हुन गइरहेको छ । एक पटक तपाई पनि मेरो लोग्नेलाई संझाईदिनुहोस् । यदि वहाँ तपाईको कुरालाई पनि मानेनन् भने मलाई विधवा हुनुको दुःख हुँदैन ।

आफ्नी छोरी मंदोदरीको प्रार्थना स्वीकार गरेर कबीर साहेव राजा रावणको दरवार नजिक उभिएर चौकिदारसंग राजा रावणसंग भेटनको लागि प्रार्थना गरे । चौकिदारले भने ऋषिज्यू यसवेला हाम्रो राजाजी आफ्नो दरबार लगाउनु भएको छ । यस वेला भित्रको संदेश वाहिर आउन सक्छ । वाहिरको संदेस भित्र जान सक्दैन । हामी वाध्य छौ । तव पूर्णप्रभु विलिन भएर राजा रावणको दरवारमा उपस्थित हुनुभयो । रावणको दृष्टि ऋषिलाई पर्ने वित्तिकै रि साएर भने मेरो आज्ञाको विना कसले भित्र आउन दिएको हो । उसलाई ल्याएर मेरो सामुन्ने काटीहाल । अनि परमेश्वरले भन्नु भयो कि राजन ! तपाईको चौकिदारले भित्र आउन मनाहि गरेको थियो । उनीहरूलाई थाहा छैन् कि म भित्र कसरी आएँ । रावणले सोधे तिमी भित्र कसरी आयौ ? तव पूर्णप्रभु मनिन्द्र वेशमा अदृष्य भएर फेरि प्रकट हुनुभयो र भन्नुभयो कि म यसरी आएँ । रावणले सोधे कि आउनुको कारण बताउ । तव प्रभुले भने कि तपाई योद्धा भएर एक कमजोर स्त्रीलाई अपहरण गरेर ल्याउनुभएको हो । यो तपाईको मान मर्यादाको विपरित छ । यो कुनै साधारण स्त्री होइन् । यो स्वयं लक्ष्मीजीको रूप हो ।

श्री रामचन्द्रजी जुन वहाँको लोग्ने हुनुहुन्छ । वहाँ स्वयं विष्णु हुनुहुन्छ । उनलाई फिर्ता गरेर आफ्नो जीवनको भिक्षा माग्नुहोस्, यसैमा तपाईको भलाई छ । यति सुन्ने वित्तिकै भगवान शिवको भक्त रावण रिसाएर तरवार लिएर सिंहासनबाट हाम फालेर दगुर्दै ऋषिलाई मार्न ७० चोटी तरवार चलायो । परमेश्वर मुनिन्द्रजीले एउटा झाडुको सिक हातमा समातेर त्यसलाई ढालको रूपमा अगाडी खडा गरीदिए । रावणले चलाएको तरवार ७० चोटी त्यही सिक माथी लाग्यो । यस्तो आवाज आयो जस्तो फलामको खम्वा (पिलर) माथी तरवार लागेको होस् । सिक अलिकति पनि हल्लिन सकेन । रावण पसिना पसिना भयो । फेरि पनि आफ्नो अहंकारवस मानेन । यो त थाहा पायो कि यो कुनै सामान्य ऋषि होइन । भने कि मलाई तपाईको एउटा पनि कुरा सुन्नु छैन, तपाई जान सक्नु हुन्छ । परमेश्वर विलिन हुनुभयो । र मन्दोदरीलाई सबै कहानी सुनाएर जानुभयो । रानी मन्दोदरीले भनिन् गुरूदेव अब मलाई विधवा हुनमा कुनै कष्ट हुँदैन ।

श्रीराम चन्द्र र रावणको युद्ध भयो । रावणको मृत्यु भयो । जुन लंकाको राज्यलाई रावणले भगवान शिवको कठिन तपस्या गरेर दश चोटी टाउको चढाएर प्राप्त गर ेको थियो । त्यो सुख पनि क्षणभरमा रावणको गयो । र नरकको भागी बन्नु पर्‍यो । यसको विपरित पूर्णपरमात्माको सतनाम साधक विभिषणलाई कठिन साधना नगरेपनि पूर्णप्रभुको कृपाबाट राज्यमा पूर्णशान्ति भयो । हजारौं वर्षसम्म विभिषणले लंका राज्यको सुख प्राप्त गरे । प्रभुको कृपाबाट राज्यमा पूर्णशान्ति भयो । सबै राक्षसी प्रवृतीका व्यक्तिहरूका विनाश भइसकेको थियो । भक्तमती मंदोदरी र भक्त विभिषण र परमभक्त चन्द्रविजयीजीको परिवारको जम्मा १६ सदस्य र अरू जसले पूर्णपरमेश्वरको भक्ति प्राप्त गर ेर जीवनभरी मर्यादापूर्वक भक्ति गरेका थिए ति व्यक्तिहरू यस पृथ्वीमा पनि सुखि रहे र

अन्तसमयमा परमेश्वरको विमानमा बसेर सत्लोक गए । यसैको लागि पवित्र गीता अध्याय ७ मंत्र १२ देखि १५ मा भनिएको छ कि तीनै वटा गुण (रजगुण ब्रह्माजी, सतगुण विष्णुजी, तमगुण शिवजी) को भक्तिबाट पाएको क्षरभरको सुविधाले जसको ज्ञान हराइसकेको हो, त्यो राक्षस स्वभावको मनुष्यमा तल्लो खराव कर्म गर्ने मुर्खको म (काल ब्रह्म) लाई पनि भज्दैनन् ।

फेरि गीता अध्याय ७ मंत्र १८ मा गीता वोल्ने (काल ब्रह्म) प्रभु भनिरहेको छ । कि कुनै एकजना उदार आत्मा मेरो नै साधना गर्दछ किनकि उनलाई तत्तदर्शी संत भेटिएको छैन । त्यो पनि राम्रो आत्माहरू मेरो (अनुतमाम्) अति नै अश्रेष्ठ (गतिम्) मुक्तीको स्थितीमा आश्रित हुन पुगे । त्यो पनि पूर्णमुक्त पाएको छैन् । यसैकारण पवित्र गीता अध्याय १८ मंत्र ६२ मा भनिएको हो कि हे अर्जुन ! तिमी सवै भावबाट त्यो परमेश्वर (प्रभु परमात्मा तत्ब्रह्म) को शरणमा जाउ । वहाँकै कृपाबाट तिमी सवै परमशान्ति र सतलोक अर्थात् सनातन परमधाम प्राप्त हुनेछ ।

यसै कारण पूण्य आत्माहरूसित निवेदन छ कि आज यो दासको पनि दाससंग पूर्णपरमात्मा प्राप्तिको वास्तविक विधि प्राप्त छ । निःशुल्क उपदेश लिएर फाइदा उठाउनुहोस ।

"द्वापर युगमा इन्द्रमतिलाई शरणमा लिनु"

द्वापर युगमा चन्द्रविजय नामको एकजना राजा थिए । उनकी स्वास्नी इन्द्रमति धेर ै नै धार्मिक प्रवृतीको थिइन् । संत महात्माहरूलाई धेरै मान सम्मान गर्थिन । तीनले एक गुरूदेव पनि वनाएकि थिइन् । तीनको गरूदेवले वताएको थियो कि छोरी साधु संतहरूको सेवा गर्नुपर्छ । संतहरूलाई खाना खुवाउनाले धेरै फाइदा हुन्छ । एकादशीको ब्रत, मंत्रको जप आदि साधनाहरू जुन गुरूदेवले बताउनु भएको थियो । तिनी भगवत भक्तिमा धेरै लागेकी थिइन् । गुरूदेवले वताएको थियो कि संतहरूलाई भोजन खुवाउदै रह्यो भने तिमी अगाडी पनि रानी वन्छौ र तिमीलाई स्वर्ग प्राप्त हुन्छ । रानीले सोचिन कि प्रत्येक दिन एकजना संतलाई भोजन अवश्य खुवाउछु । तीनले यो प्रतिज्ञा मन मनै गरिन् कि म खाना पछि खाने गर्छु पहिले संतलाई खुवाउछु । यसबाट मलाई सम्झना भइरहन्छ । कहि म विर्सिन्छु । रानी प्रत्येक दिन पहिलो एकजना संतलाई खाना खुवाउथिन् फेरि आफु खान्थिन् । वर्षै सम्म यो क्रम चलिरहयो ।

एक समयमा हरिद्धारमा कुम्भको मेलाको संयोग भयो । जति पनि त्रीगुण मायाको उपासक थिए त्यो सवै गंगामा नुहाउनको लागि गए यसकारण रानीले कतिदिन खाना खुवाउन कुनै पनि संत भेटिननन् । रानी इन्द्रमतीले स्वयं पनि खाना खाइनन् । चौथो दिन आफ्नी बांदीसंग भनिन् की बांदी हेर कुनै संत भेटछकी । नत्र आज तिम्रो रानी जिवित र हदैन । आज मेरो प्राण निक्लेर गएपनि म खाना खान्न् । त्यो दिन दयालु परमेश्वर कवीर आफ्नो पूर्ववाला भक्तलाई शरणमा लिनको लागि न जाने के के कारण वनाईदिनु हुन्छ ?

बाँदीले माथी चढेर देखिन कि सामुन्नेबाट एक जना संत आईरहेको थियो । सेतो कपडा थियो । द्वापर युगमा परमेश्वर कवीर करूणामय नामले आएको थियो । बाँदी तल आएर रानीलाई भनिन् एक ब्यक्ति छ जुन साधु जस्तै देखिन्छ । रानीले भनिन् कि छिटो बोलाएर ल्याउ । बाँदी दरवारबाट वाहिर आइन र प्रार्थना गरिन् कि साहेव मेरी रानीले तपाईलाई याद गर्नुभएकोछ । करूणामय साहेवले भने कि रानी मलाई किन याद गरीन, मेरो र रानीको बीच के सम्बन्ध ? बाँदीले सवै कुरा भनिन् । करूणामय कवीर साहेवले भन्नु भयो कि रानीको आवश्वकता छ भने यहाँ आउछिन् म यहाँ उभिएको छु । तिमी नोकर्नी र उनी रानी । म त्यहाँ जाउँ र फेरि उनले भन्लिन् कि तिमीलाई कसले बोलाएको हो । अथवा उनको राजाले केहि भन्यो अनि ? छोरी सन्तहरूको अनादर धेरै पापदायक हुन्छ । बाँदी फेरि फिर्ता आइन र रानीलाई सबै कुरा सुनाइन । त्यसपछि रानीले भनिन् कि बाँदी मेरो हात समाउ र हिँड । जाने वित्तिकै रानी दण्डवत् प्रणाम गरेर प्रार्थना गरिन् कि हे भगवन ! चाहन्छु कि तपाईलाई काँधमा बसाउ । करूणामय साहेवले भने छोरी ! म यही हेर्न चाहन्थे कि तिमीमा कुनै श्रद्धा छ कि छैन् । त्यसै भोकै मरिरहेकी छौ । रानीले आफ्नो हातले खाना पकाइन । करूणामय रूपमा आएका कविर्देवले भन्नु भयो कि म खाना खाँदिन । मेरो शरीर खाना खाने लायकको छैन । तव रानीले पनि भनिन् कि म पनि खाना खान्न । करूणामय साहेवजीले भन्नु भयो कि ठीक छ छोरी ल्याउ खाना खान्छु । किनकि समर्थ त्यसैलाई भनिन्छ जुन जे चाहे त्यो गरोस् । करूणामय साहेवले खाना खानुभयो फेरि रानीसंग सोध्नभयो कि तिमी जुन यो साधना गर्छौ यो तिमीलाई कसले वताएको छ ? रानीले भनिन् कि मेरो गुरूदेवले आदेश दिनु भएको छ । कवीर साहेवले सोध्नु भयो कि के आदेश हो दिएको छ, तिम्रो गुरूदेवले ? इन्द्रमतीले भनिन् कि ब्रह्मा, विष्णु, महेशको पूजा, एकादशीको ब्रत, तीर्थ भ्रमण, देवी पूजा, श्राद्ध निकाल्नु मंदिरमा जानु, संतको सेवा गर्नु । करूणामय कवीर साहेवले भने कि जुन साधना तिम्रो गुरूदेवले दिएको हो त्यसबाट तिमीलाई जन्म र मृत्यु र स्वर्ग नरक चौरासी लाख योनीको कष्टबाट छुटकारा हुन सक्दैन । रानीले भनिन् कि महाराजजी जतिपनि संतहरू छन् । आ-आफ्नो शक्ति बताँउछन् । मेरो गुरूदेवको वारेमा केहि नभन्नुहोला । म चाहे मुक्त होउ वा नहोउ । अव करूणामय (कवीर) साहेव सोच्दै हुनुहुन्छ कि यो सोभ्फा जीवलाई कसरी सम्भ्फाउनु ? यसले जुन पुच्छर समाती सकेछ उसलाई छोडन सक्दैन बरू मर्न सक्छ । करूणामय साहेवले भन्यो कि छोरी त्यसो त तिम्रो इच्छा म कसैको निन्दा गरि रहेको छैन । के म तपाईको गुरूदेवलाई गाली गरिरहेको छु या केहि भनेको छु ? म त भक्ति मार्ग वताइरहेको छु कि भक्ति शास्त्र विरूद्ध छ, तिमीलाई पार हुन दिदैन् । र न तिम्रो कुनै आउने कर्म दण्ड कट्छ र सुन, आज देखि तेस्रो दिन तिम्रो मृत्यु हुनेछ । न तिम्रो गुरूले बचाउन सक्दछ र न तिम्रो नक्कली साधनाले बचाउन सक्दछ । (जव मर्ने समय आउछ तव जीवलाई डर लाग्छ, त्यसरी त्यो मान्दैन) रानीले सोचिन कि संतले भ्फुठो बोल्दैन । कही म पर्सि नै मरिहाल्छु । डरले करूणामय साहेवसंग सोधिन कि के मेरो प्राण वाँच्न सक्छ । यदि तिमी मबाट उपदेश लियौ भने मेरा शिष्य वन्छौ । पछाडीको पूजा त्याग गर्छौ तर तिम्रो

ज्यान बाँच्छ । इन्द्रमतीले भनिन् मैले सुनेको छु कि गुरूदेव वदल्नु हुँदैन पाप लाग्छ । कवीर साहेव (करूणामय) ले भन्नुभयो कि होइन छोरी यो पनि तिम्रो भ्रम हो । एक जना वैद्य (डाक्टर) को औषधि नलागेमा के अर्को बाट औषधि लिइदैन? एकजना पाँच कक्षाको शिक्षक हुन्छ र अर्को उच्च कक्षाको अध्यापक हुन्छ, छोरी अगाडीको कक्षामा जानुपर्छ । के पुरै उमेर पाँचौ कक्षामा लगाउछौं । यसलाई छोडनु पर्छ तिमी अव अगाडीको पढाई पढ म पढाउन आएको छु । यसरी त मान्दैनथ्यो तर मृत्यु डर देखीन थाल्यो कि संतले भनिरहेको छ भने केहि गडवड नभइजाओस् । यस्तो विचार गरेर इन्द्रवतीले भनिन् जसरी तपाई भन्नुहुन्छ म त्यसरी नै गर्न तयार छु । करूणामय कवीर साहेवले उपदेश दिनुभयो । भन्न भयो कि तेस्रो दिन मेरो रूममा काल आउँछ । तिमी उसंग नवोल्नु, जुन नाम मैले दिएको छु । दुई मिनेटसम्म उसको जाप गर्नु दुई मिनेट पछि उसलाई हेर्नु र त्यसपछि सत्कार गर्नु । त्यसो त गुरूदेव आएपछि तुरून्त खुट्टामा ढोग्नु पर्छ । यो मेरो यसपाली लागि आदेश हो रानीले भनिन् ठीक छ ।

अव रानीलाई त चिन्ता बनेको थियो, श्रद्धाले जप गरिरहेको थिइन् (कवीर साहेव) करूणामय साहेवको रूपमा काल आयो वोलायो इन्द्रवती, इन्द्रवती, उसलाई त पहिले देखि डर थियो । स्मरण गरिरहेकी थिइन् । काल तिर हेरीनन् । दुई मिनेट जाप पछि हेर्ने वित्तिकै कालको स्वरूप वदली सक्यो । कालको जस्ताको त्यस्तै अनुहार देखिन थाल्यो । करूणामय साहेवको स्वरूप रहेनन् । जव काल ले देख्यो कि आफ्नो त स्वरूप नै वदलिसक्यो उसलाई थाहा भयो कि यससित कुनै शक्ति युक्त मंत्र छ । यो भनेर गयो कि तिमीलाई फेरि हेर्छु । अहिले त बाँचिस् । रानी धेरै खुशि भइन, खुसीले गद्‌गद् भइन् । आफ्नी बाँदीलाई भन्न थालिन् की आज मेरो मृत्यु हुनु थियो, मेरो गुरूदेवले रक्षा गर्नुभयो । मलाई लिनको लागि काल आएको थियो राजाले भने कि तिमी यस्तै नाटक गर्दै रहन्छौ । काल आएपछि के तिमीलाई छाडिदिन्थ्यो ? संतहरू त्यसरी नै बहकावमा राख्छन् । अव यो कुरालाई त्यो कसरी मानुन खुसी खुसीमा रानी पलङमासुतिन केहि छिन पछि काल सर्प वनेर फेरि आयो र रानीलाई टोक्यो । सर्पले टोक्ने वित्तिकै रानीले थाहा पाइन रानी जोडले कराइन । मलाई सर्पले टोक्यो । नोकर भाग्यो । हेर्दा हेर्दै एक पानी बग्ने नाली भएर त्यो सर्प भाग्यो । आफ्नो गुरूदेवलाई चिच्याएर वोलाउदै रानी वेहोस् भइन् । करूणामय कवीर साहेव त्यहाँ प्रकट हुनुभयो । मानिसलाई देखाउनको लागि मंत्र उच्चारण गर्नुभयो (वहाँ त विना मंत्रको जिवित गर्न सक्नुहुन्थ्यो कुनै मंत्र तंत्रको आवश्वकता थिएन) इन्द्रमतीलाई जीवित गरिदिनु भयो । रानीले धरै खुसी प्रकट गरिन् भनिन् यदि म आज तपाईको शरणमा नगएको भए मेरो मृत्यु हुने थियो । साहेवले भने हे इन्द्रमती यो काललाई म तिम्रो घरमा प्रवेश पनि गर्न दिदैनथे । तिमी माथी यो आक्रमण पनि हुदैनथ्यो । तर तिमीलाई विश्वास हुदैनथ्यो । तिमी यो सोच्दथ्यौ कि म माथी कुनै आपत्ती आउनेवाला थिएन । गुरूजीले मलाई वहकाउमा पार ेर नाम दिनुभयो । यसैकारण तिमीलाई अलि अलि कति झटका देखाएको छु । नभने छोर

ी तिमीलाई विश्वास हुदैनथ्यो ।

धर्मदास् यहाा घना अंधेरा, बिन परचय जीव जम का चेरा ।।

कवीर साहेब (करूणामय) ले भने कि अब जव म चाहन्छु, तव तिम्रो मृत्यु हुन्छ, गरिवदासजी भन्नु हुन्छ ।

गरीब, काल डरै करतार से, जय जय जय जगदीश ।

जौरा जौरी झाडती पग रज डारे शीश ।।

यो काल कवीर भगवान (कवीर परमेश्वर) सित डराउँछ र यो मृत्यु कवीर साहेवको जुत्ता सफा गर्दछ अर्थात् नोकर सामान छ । फेरि त्यो धुलोलाई आफ्नो टाउकोमा लगाउँछ कि तपाई जसलाई मार्न आज्ञा दिनुहुन्छ उस कहाँ जान्छु, होइन भने म जादिन ।

गरीब, काल जो पीसै पीसना, जौरा है पनिहार ।

ये दो असल मजूर हैं, मेरे साहेब के दरबार ।।

यो काल जुन यहाँ को २१ ब्रह्मण्डको भगवान (ब्रह्म) छ जुन ब्रह्मा, विष्णु, महेशको बुवा हुनुहन्छ । त्यो त मेरो कवीर साहेवको पिठो पिध्ने काम गर्छ अर्थात् पक्का नोकर छ र जौरा (मृत्यु) मेरो कवीर साहेवको पानी ल्याउछिन् अर्थात् एउटी विशेष नोकर्नी छ । यो दुई असल मजदुर मेरो साहेवको दरवारमा छन् । केहि दिन पछि साहेव फेरि आउनुभयो । रानी इन्द्रवतीलाई सतनाम प्रदान गर्नुभयो ।

फेरि केहि समय पछि करूणामय साहेवले इन्द्रवतीलाई धेरै श्रद्धा देखेर सारनाम दिनुभयो । शब्दको उपलब्धी गराउनुभयो । जव साहेव जादै रहनुहुन्थ्यो तव इन्द्रवती प्राथर्ना गर्थीन कि मेरो लाग्ने राजालाई सम्झाउनुहोस् । वहाँ पनि मानोस् तपाईका चरणमा आउनुभयो भने मेरो जीवन सफल हुन्छ । चन्द्र विजयसंग कवीर साहेवले प्रार्थना गर्नुभयो कि चन्द्र विजय तपाई पनि नाम लिनुहोस्, यो दुई दिनको राज र ठाट हो । फेरी चौरासी लाख यौनीमा प्राणी जान्छ । चन्द्र विजयले भनेकि भगवन म त नाम लिन्न र तपाईकी शिष्यलाई मनाही पनि गर्दिन चाहे सम्पूर्ण खजाना नै दान गरेपनि, चाहे जुन सुकै सत्संग गराउ म मनाही गर्दिन । कवीर साहेवले सोध्नुभयो तपाई नाम किन लिनु हुन्न ? चन्द्र विजयी र ाजाले भने कि मलाई त ठूलो-ठूलो राजाहरूको पार्टीमा जानुपर्छ । कवीर साहेवले भने पार्टीमा जान नामले के वाधा पुर्‍याउछँ ? सभामा जाउ, त्यहाँ काजु खाउँ, दुध पिउ, शरवत, जुस पिउ तर शराव प्रयोग नगर । शराव पिउनु महापाप हो तर राजाले मानेनन् ।

रानीको प्रार्थना माथी करूणामय (कवीर) साहेवले राजालाई फेरि सम्झायो कि विना नामको यो जीवन ब्यर्थ हुन जान्छ । तपाई नाम लिनु । राजाले फेरि भने कि गुरूजी मलाई नामको लागि नभन्नु तपाईको शिष्यालाई म मनाहि गर्दिन । चाहे जति पनि सत्संग गरोस् । साहेवले भने कि छोरी यसको दुई दिनको सुखलाई देखेर बुद्धि भ्रष्ट भईसकेको छ । तिमी प्रभुको भक्तिमा लाग । आफ्नो कल्याणमा लाग । यहाँ कोही कसैको लोग्ने होइन । दुईदिनको सम्वन्ध छ । आफ्नो कर्म वनाउँ । छोरी इन्द्रमती ८० वर्षकि बुढी भए पछि कहाँ ४० बर्षको उमेरमा मर्नु थियो । जव शरीरपनि कमजोर हुदै गयो, तव करूणामय साहेवले

भन्नुभयो अव भन इन्द्रमती के चाहन्छौ ? जान चाहन्छौ सतलोक ? इन्द्रमतीले भनिन् कि साहेव तयार छु एकदमै तयार छु दाता । करूणामय साहेवले भने कि तिम्रो नाती वा नातिनीमा केहि ममता त छैन ? रानीले भनिन् विल्कुल छैन साहेव । तपाईले यस्तो ज्ञान दिनु भयो । यस फोहोर संसारको के इच्छा गरूँ । कवीर साहेवले भने हिँड छोरी । रानीको मृत्यु भयो । साहेव कवीर (करूणामय) इन्द्रमती रानीको आत्मालाई माथी लगे । यसै ब्रमाण्डमा एउटा मानसरोवर छ । त्यस मानसरोवरमा गएर यस आत्मालाई नुहाउनु पर्छ । यस प्राणीलाई कवीर साहेव त्यहाँ केहि समयसम्म राख्नुहुन्छ । त्यसपछि सोध्नुहुन्छ कि अव फेरि भन्न तिम्रो केहि इच्छा छ भने अर्को जन्म लिनु पर्छ यदि मनमा ईच्छा वाँकि भयो भने सत्लोक जान पाउँदैन । इन्द्रमतीले भनिन् कि साहेव तपाई त अन्तर्यामी हुनुहुन्छ कुनै इच्छा छैन । तपाईको भक्तिको इच्छा छ तर एउटा मनमा शंका वनिरहेको छ कि मेरो जुन लोग्ने थिए वहाँले मलाई कुनै पनि धार्मिक कार्यमा कहिल्यै पनि मनाहि गर्नु भएन । नत्र आजको लोग्नेले आफ्नो स्वास्नीलाई वाधा पुर्‍याईदिन्छ । यदि वहाँले मलाई मनाहि गरेको भए म तपाईको भक्तिमा लाग्न पाउदैनथे । मेरो कल्याण हुँदैनथ्यो । वहाँको यस शुभ कार्यमा सहयोगको कुनै लाभ मिल्छ भने वहाँ माथी पनि दया गर्नु होला दाता । अव साहेवले देखे कि यो नदान यसको पछाडी फेरि पर्‍यो । साहेवले भने ठीक छ छोरी दुई चार वर्ष तिमी यहि वस ।

अव दुई वर्ष पछि राजा पनि मर्न लाग्यो । किनकि नाम लिएको थिएन । यमको दुत आएको थियो । राजा चोकमा चक्कर खाएर खस्यो । यमको दुतले उसको घाँटी दबाँयो । राजाको दिशा र पिसाव निक्लियो करूणामय (कवीर) साहेवले रानीलाई भने कि हेर तिम्रो राजाको के हाल छ । त्यहाँबाट साहेव देखाईरहनु भएको छ । तव रानीले भनिन् कि हेर्नुस् दाता यदि भक्तिमा वँहाको कुनै सहयोगको फल पाउनुहुन्छ भने दया गर्नुहोस् । रानीलाई फेरि पनि अलिकति माया लाग्दथ्यो । साहेव कवीर (करूणामय) ले सोच्यो कि यो फेरि काल जालमा फस्छ । यो सोचेर मानसरोवरबाट त्यहाँ गयो । जहाँ राजा चन्द्रविजय आफ्नो दरवारमा बेहोस् थियो । यमदुतहरू उसको प्राणलाई निकालीरहेका थिए । कवीर साहेव आउने वित्तिकै यमदुत यसरी आकाशमा उडे कि मुर्दाबाट गिद्द उडेर जान्छ । चन्द्रविजय होस्मा आयो । सामने करूणामय साहेव उभिएका थिए । मात्र चन्द्रविजयलाई देखा पर्थ्यो । कुनै अरूलाई देखा पर्दैनथ्यो । चन्द्रविजय खुट्टाढोगेर क्षमा माग्न थाल्यो । मलाई माफ गर्नुहोस् दाता मेरो प्राण वचाउनुहोस् किनकि अव उसले देख्यो कि ज्यान जान लागेको छ । (यस जिवको आँखा तव खुल्छ कि जब काम खराव हुन थाल्छ) मलाई माफ गर्नुहोस्, मेरो ज्यान वचाउनुहोस् मालिक ! कवीर साहेवले भने राजा आज पनि त्यही कुरा छ, त्यो दिन पनि त्यही कुरा थियो, नाम लिनु पर्छ । राजाले भने म नाम लिन्छु अहिले लिन्छु । कवीर साहेवले नाम उपदेश दिनुभयो र भन्नु भयो कि म तिमीलाई दुई वर्षको आयु दिन्छु । यदि यसको एक सास पनि खाली गयो भने फेरी कर्म दण्ड वाँकी रहन्छ ।

कबीर, जीवन तो थोड़ा भला, जै सत सुमरण हो । लाख वर्ष का जीवना, लेखे धरे ना को ।।

शुभकाममा सहयोग गरेको पछिल्लो काम र साथमा श्रद्धाको दुई वर्षको स्मरणबाट तीनै नाम प्रदान गरेर कवीर साहेवले चन्द्रविजयलाई पनि पार गरीदिनुभयो । वोल सत्गुरू देवकी जय .... जय बन्दि छोड् ।

परमेश्वर कवीर साहेवजी साँचो श्रद्धालुको आयु बढाइदिनु हुन्छ र उसको परिवारको पनि रक्षा गर्नु हुन्छ । उपरोक्त विवरणबाट प्रमाणित भयो । यो प्रमाण धेरै पहिलेको हो । वर्तमानमा साधारण व्यक्ति विश्वास गर्दैन । वर्तमान मा पूज्य कवीर परमेश्वरको शक्तिबाट म दासद्धारा भएको कष्ट निवारण र आयु बृद्धिको धेरै प्रमाण छ । पढनुहोस् पुस्तक .... परमेश्वर को सार संदेश

"पवित्र पुराणहरूको रहस्य"

पुराणलाई सम्झनको लागि कृपया ध्यान रहोस् कि ब्रह्मा पुराण, विष्णु पुराण र श्री शिव पुराण ब्रह्मको लिलाबाट प्रारम्भ हुन्छ । जसलाई प्रथम अव्यक्त गीता अध्याय ७ श्लोक २५ मा भनेको हो । जुन गीता अध्याय ११ श्लोक ३२ मा भन्छ कि म काल हुँ । यसैलाई क्षरपुरूष तथा ज्योति निरंजन पनि भनिन्छ । यो नै सदाशिव कालरूपी ब्रह्म पनि भनिन्छ । यही ब्रह्मण्डमा एक ब्रह्मलोकको रचना गरेर उसको माथिल्लो भागमा बस्छ ।

यसैलाई महाविष्णु, महाब्रह्मा र महाशिव भनिन्छ त्यो क्षेत्रलाई काशी पनि भनिन्छ । त्यसैमा रजगुण प्रधान, सत्गुण प्रधान, तमगुण प्रधान तीन स्थान वनाएर आफ्नी स्वास्नी दुर्गा (महालक्ष्मी) लाई साथमा राखेर तीन छोराहरू रजगुण श्री ब्रह्माजी, सतगुण श्रीविष्णुजी, तमगुण श्रीशिवजीको उत्पति गरेर अचेत गरिदिन्छ । अचेत अवस्थामा नै उनको पालनपोषण गर्दै रहन्छ । तन्नेरी भएपछि श्री ब्रह्माजीलाई कमलको फूलमाथि, श्री विष्णुलाई शेषनागमाथि शिवजीलाई कैलाश पर्वत माथि राखि दिन्छ । यी तीनै प्रभुहरूलाई स्वयं ज्ञान छैन कि हाम्रो उत्पति कर्ता को हुन् ? यही काल रूपी ब्रह्मजीनै विष्णु रूप धारण गरेर आफ्नो नाभीबाट कमल उत्पादन गरेर त्यसमाथि श्रीब्रह्माजीलाई राखेर होशमा ल्याइदिन्छ । यही ब्रह्म जुन बेला मन लाग्छ श्री ब्रह्मा, श्री विष्णु, श्री शिव रूप धारण गरेर दृष्टी गोचर हुन्छ । यो काल आफ्नो वास्तविक रूपमा कहिले प्रकट हुँदैन । जुन कालले श्रीमद्भागवत गीताजीको ज्ञान दिने बेला देखाइएको थियो । गीता अध्याय १० तथा ११ मा प्रमाण छ । श्रीमद्भागवत गीता अध्याय ११ श्लोक ४७-४८ मा भनिएको छ कि हे अर्जुन ! यो मेरो वास्तविक काल रूप तिम्रो अतिरिक्त न त पहिले कसैले देखेको थियो न त अगाडी कसैले देख्न सक्छ । यो त मैले तिमी माथि अनुग्रह गरेर देखाएको छु । यो म ब्रह्मको हजार हात र आँखा आदि वाला काल रूप वेदमा वर्णित विधिबाट जस्तै यज्ञ, ओम, नामको जाप आदिबाट कहिल्यै पनि देख्न सकिन्दैन । भावार्थ छ कि वेदमा वर्णन गरिएको विधिहरूबाट प्रभु प्राप्त हुँदैन । यसैले ऋषिहरू - महर्षिहरूले वेदमा ओम नामलाई प्रभु प्राप्तिको साधन ठानेर प्रभु प्राप्तिको लागि यज्ञ र ओ३म नामको जापको घोर साधनाहरू गरे, तर ब्रह्मको दर्शन भएन् । कसैले कमलहरूको प्रकाश देखे । कसैले शरीरमा प्रकाश देखे र धुन सुने, जुन (काल)

ब्रह्मको छलकपट हो । कतिले सहस्त्र कमलको एकहजार ज्योतिहरूबाट निस्कीरहेको प्रकाश हेरेर प्रभु प्राप्त भएको माने । जसरी कुनै ठाउँमा एकै रंगको हजार चिमहरू एक अर्कासंग टाँसिएर गोलाकारमा वालीरहेको होस् । टाढाबाट हेर्नेलाई एउटा प्रकाशको समुह नै देखिन्छ । अति नजिक गएपछि थाहा हुन्छ कि यो त चिमको प्रकाश हो ।

यसै प्रकार केहि साधक हठयोग गरेर शरीरमा अन्तर्मुख भएर, केहि आतिशवाजीलाई देखेर प्रभु प्राप्त भएको ठान्छन् । त्यही कालजाललाई आनन्द मानेर आफ्नो अमुल्य जीवन खराव गर्छन् । वेदमा स्पष्ट लेखिएको छ कि परमेश्वर सशरीर छ । यर्जुवेद अध्याय १ मंत्र १५ तथा अध्याय ५ मंत्र १ मा प्रमाण छ ।

अग्ने तनूर असि । विष्णवे त्वा सोमस्य तनूर असि ।

जसको शब्दार्थ हो कि परमेश्वर सशरीर छ । त्यो सर्वपालन कर्ता अमर पुरूष (सतपुरूष) को शरीर छ । अर्थात् परमेश्वर आकारमा छन् । यसैकोलागी ऋषिहरूले प्रभु दर्शनको लागि घोर साधनाहरू गरे । तर वेदमा वर्णित विधिबाट प्रभु प्राप्ति हुन सक्दैन । यसैले आजसम्म सर्वसाधकहरू, ऋषिहरू आदिले आफ्नो अनुभवको पुस्तकहरू रचना गरि दिए । जुन वेदज्ञान विरूद्ध छ । अव सवै भक्त समाज पवित्र वेदहरूको स्थानमा अन्यवेद महर्षिहरू वा संतहरूको अनुभवबाट वनेका पुस्तकहरूको ज्ञानमा आधारित भइसकेको हो ।

पवित्रवेदहरू तथा श्रीमद्भावगत गीताको ज्ञानदाता ब्रह्म भनिरहेको छ कि तीनै गुण (रजगुण ब्रह्माजी, सतगुण विष्णुजी, तमगुण शिवजी) इष्ट रूपमा पूजाको योग्य छैन । किनकि यो पनि नाशवान छ र कर्मको फल जस्ताको त्यस्तै दिन्छन् । पाप क्षमा (नाश) गर्न सक्दैनन् । यिनका पूजारी भक्तहरूले भाग्यमा लेखिएको कष्टलाई भोग्नै पर्छ । यी तिनै प्रभुहरूको साधनाबाट क्षणिक संसारीक सुख त प्राप्त हुनसक्छ तर पूर्णमोक्ष हुँदैन । यी तिनै प्रभुहरू (श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, श्री शिवजी) बाट पाइने क्षणिक लाभमाथी जसको आस्था वनेको छ । त्यो राक्षस स्वभाव धारण गरेका मानवमा निच दुश्कर्म गर्ने मूर्ख म (काल ब्रह्म) को भजन पनि गर्दैन (प्रमाण श्रीमद्भागवत गीता अध्याय ७ श्लोक १२ देखि १५ सम्म) किनकि ब्रह्मा साधक धेरै समयसम्म ब्रह्मालोकमा वनेका महास्वर्गमा आफ्नो नाम र पूण्यको कमाईको आधारमा रहन्छ । यसैले काल भनिरहेको छ कि तीनै प्रभुहरूभन्दा केही ज्यादै राहत म दिन सक्छु । तर यो ब्रह्मालोक तथा काल (ब्रह्मा) पनि नाशवान छ । गीता अध्याय ८ श्लोक १६ मा भनिएको छ कि ब्रह्मा लोकसम्म सवैलोक नाशवान छ र गीता अध्याय २ श्लोक १२ र अध्याय ४ श्लोक ५ मा स्वयं गीता ज्ञानदाता ब्रह्म भनिरहेका छन् कि मेरो पनि जन्म मृत्यु हुन्छ र म पनि नाशवान छु । यसैले पवित्र गीता अध्याय ७ श्लोक १८ मा भनिएको छ कि जुन चौथो प्रकारको मेरो (ब्रह्माको) साधक जुन ज्ञानी छ । त्यो वेद ज्ञानको आधार मा बुझ्दछ कि मात्र एक पूर्णपरमात्मा नै इष्टरूपमा पूज्य छन् । त्यही पापनाश गर्ने पूर्णमोक्ष दिने छ र मानव शरीर प्रभु प्राप्तिका लागि नै भेटेको हो । उनीहरूले वेदको स्वयं नै निस्कर्ष निकालेका छन् । कि ओ ३ म यो नै एउटा मंत्र हो जुन प्रभु प्राप्तिको हो । यसै ओम मंत्रको

जापबाट हजारौं वर्ष साधना गरेर आफ्नो शरीरलाई त्याग गरे । तर प्रभुको दर्शन भएन । अरू उपलब्धि भयो । केहि सिद्धिहरू प्राप्त भयो । स्वर्ग महास्वर्ग आदिमा उच्चपद प्राप्त भएको हो । फेरि भजनको कमाई र पूण्यको कमाई समाप्त भएपछि पुनः जन्म, मृत्यु र चौर ासी लाख प्राणीहरूको शरीरमा घोर कष्ट नरकमा पापकर्मको फल भोग पनि बाँकी नै रहे ।

पवित्र यर्जुवेद अध्याय ४० मंत्र १० र पवित्र गीता अध्याय ४ मंत्र ३४ मा उपर ोक्त दुवै शास्त्रको ज्ञान दाता ब्रह्म भनिरहेको छ कि त्यो पूर्णपरमात्माको विषयमा म (कालरूपी ब्रह्म) जान्दैन । त्यो परमेश्वरको विषयमा पूर्णजानकारी अर्थात् तत्त्वज्ञान र त्यो परमेश्वरको प्राप्तिको विधि अर्थात् पूर्णमोक्ष मार्गको जानकारीको लागी तत्त्वदर्शी संतको खोजी गर । फेरि उसले जस्तो साधना बताउछ त्यस्सै गर, त्यस पश्चात् त्यो परमपद परमेश्वर को खोज गर्नुपऱ्यो जसमा गएको साधक फेरि फिर्ता घुमेर संसारमा आउदैन अर्थात् पूर्णमोक्ष प्राप्त गरेर सधैको लागि जन्म, मृत्यु र चौरासी लाख योनिको कष्ट र नरकको पीडाको कष्टबाट मुक्त हुनजान्छ र पूर्णशक्ति प्राप्त गरेर (शास्वतम् स्थानम्) अविनाशि लोक सत्लोकको प्राप्त हुन्छ । (प्रमाण गीता अध्याय १५ श्लोक १ देखि ४ सम्म र गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ तथा ऋग्वेद मण्डल १ सुक्त २४ मंत्र १-२)

तत्त्वदर्शी संत नभेटाउनुको कारण सर्व ऋषिजन वेदहरू अनुसार साधना गरेर पनि महाकष्टमा नै रहिरहन्छ । यसैका लागि गीता अध्याय ७ श्लोक १८ मा भनिएको छ कि जुन ज्ञानी आत्मा छन्, उनी हो त उदार, किनकी प्रभु प्राप्तिको लागि तन, मन, धनले वेदहरू अनुसार साधना गर्दछन् । तर त्योपछि म (काल) ब्रह्मको अति घटिया गति अर्थात् साधनाबाट भेटाउने फाइदामा नै आश्रीत छन्, जसबाट उनको पूर्णमोक्ष हुन सक्दैन । जन्म - मृत्यु र अन्य अनेक प्राणिहरूको शरीरमा र नरकमा कर्माधारबाट कष्ट कहिले पनि समाप्त हुन सक्दैन ।

ज्योति निरंजन (कालरूपी ब्रह्म) ले सपथ लिएको छ । म कहिले पनि कसैलाई कुनै साधनाबाट आफ्नो वास्तविक काल रूपमा दर्शन दिने छैन । यसैले यो कालरूपी ब्रह्म नै आफ्ना छोराहरू (ब्रह्मा, विष्णु शिव) को रूपमा देखापरेर थरीथरीका चरित्रहरू गर्दछन् । जसकारणबाट अन्य ब्यक्तिहरू सोच्दछन् कि यो लिला भगवान विष्णुले गरेको हो, कहिले भनिन्छ कि यो लिला शिवले गरेको हो । जसरी साधारण ब्यक्ती भन्दछन् कि श्री ब्रह्माजीको उत्पति श्रीविष्णुजीलाई नाभीबाट निस्कने कमलमा भयो, त्यो बेला श्री विष्णुजीको रूपमा कालले आफ्नो नाभीबाट प्रकट गरेको थियो ।

ब्रह्मा पुराण (सृष्टिको वर्णन नामको अध्याय) मा श्री लोमहर्षण ऋषि (जसलाई सुतजी पनि भनिन्छ) ले आफ्नो गुरूदेव श्रीब्यास ऋषिबाट सुनेका ज्ञान भनेको हो । श्री ब्यासजीले श्री नारदजीबाट सुनेका थिए र श्री नारदजीले आफ्नो बुवा श्री ब्रह्माजीबाट जानकारी प्राप्त गरेको थियो । श्री ब्रह्माजीलाई स्वयं ज्ञान छैन कि म कहाँबाट उत्पन्न भए । (श्रीदेवी महापुराण तीसरा स्कंद) यसको भावार्थ यो होइन कि पुराणको ज्ञान गलत छ । जुन ज्ञान श्री ब्रह्माजीले होशमा आएपछि भनेको हो । त्यो त्यही स्तरसम्म त

ठीक छ । तर सचेत हुनुभन्दा पहिलेको ज्ञान दंत कथा हो । जुन पूर्ण परमेश्वरले प्रथम सत्युगमा संस्कृत नामबाट प्रकट भएर तत्त्वदर्शी संत रूपमा तत्वज्ञान तथा वास्तविक सृष्टि रचनाको ज्ञान श्री ब्रह्माजी तथा श्री मनुजी आदिलाई दिएको थियो । उहाहरूँले सुनेर पनि नसुनेको जस्तो गर्नु भएको थियो। त्यसपछि त्यो जव श्रीब्रह्माजीसित उहाँकै वंशज सोध्न थाल्यो, त्यसपछि त्यो सुनी सुनाएको ज्ञानको आधारमा केही मिसावट गरेर पूर्वको ज्ञान भन्नुभयो । त्यसकारण कुनै पुराण निर्णायक ज्ञान युक्त छैन । कुनै पुराणको आधारबाट यो सिद्ध हुन्छ कि श्री विष्णुजीको उत्पति श्री ब्रह्माजीबाट भयो कुनै पुराणबाट सिद्ध हुन्छ कि श्री ब्रह्माजीको उत्पति विष्णुजीबाट भएको हो । यही कारण सवै ऋषिहरू तथा श्री ब्रह्मा विष्णु र शिवजी पनि संसयमै छन् ।

"श्री ब्रह्मजी तथा श्रीविष्णुजीको युद्ध"

श्री शिव पुराण (विद्येश्वर संहिता अध्याय ६ अनुवादक दिनदयाल शर्मा, प्रकाशक रामायण प्रेस मुम्बई, पेज नं. ६७ र संपादक पंडित रामालग्न पाण्डेय विशारद प्रकाशक सावित्र ठाकुर, प्रकाशन रथयात्रा वाराणसी ब्रांच नाटी इमली वाराणसीको विद्येश्वर संहिता अध्याय ६ पृष्ट ५४ तथा टिकाकार डा. ब्रह्मानन्द त्रिपाठी साहित्य आयुर्वेद ज्योतिष आचार्य एम. ए., पि. एच.डी., सि.ए., प्रकाशक चेखम्वा संस्कृत प्रतिष्ठान् ३८ यू. ए. जवाहर नगर, वंगलो र ोड दिल्ली संस्कृत सहित शिव पुराणको विद्येश्वर संहिता अध्याय ६ पृष्ठ ४५ पर ।

श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजीको समक्ष आए । त्यो बेला श्री विष्णुजी लक्ष्मी सहित शेष शैयामा निदाउनु भएको थियो । र साथमा अनुचरहरू पनि बसेका थिए । श्री ब्रह्माजीले श्री विष्णुलाई भन्नुभयो । छोरा उठ म तिम्रो पिता आएको छु, म तिम्रो प्रभु हुँ । यसमाथी विष्णुजीले भन्नु भयो । आउ वस म तिम्रो बुवा हुँ । तिम्रो मुख वांगो किन भयो ? ब्रह्माजीले भन्नुभयो । हे- छोरा अव तिमीलाई अभिमान भईसकेको छ । म तिम्रो संरक्षक मात्र होइन् बरू समस्त जगतको बुवा हुँ । श्री विष्णुजीले भन्नु भयो अरे चोर त आफ्नो बडपन के देखाउछस ? सवै जगत त ममा निवाश गर्छ । तिमी मेरो नाभी कमलबाट उत्पन्न भएछौ । मसंग नै यस्तो कुरा गरिरहेछौ । यही भनेर दुवै प्रभु आपसमा हतियारले लडन थाले । एक अर्काको छातीमा आघात पुऱ्याए । यो देखेर सदाशिव (काल रूपी ब्रह्म) ले एउटा तेजोमय लिंग उनीहरूको विचमा खडा गरिदिए । तव उनीहरूको युद्ध समाप्त भयो । (यो उपरोक्त विवरण गीता प्रेस गोरखपुर वाली शिवपुराणबाट निकालेर राखिएको हो मुल संस्कृत सहित जुन माथि लेखिएको छ तथा अन्य दुई सम्पादकहरू तथा प्रकाशकहरू वाला शिव पुराणमा सहि छ)

विचार गर्नुहोसे - श्री शिव पुराण, श्री विष्णु पुराण तथा श्री ब्रह्मा पुराण तथा श्री देवीमहापुराणमा तीनै प्रभुहरू तथा सदाशिव (काल रूपी ब्रह्म) तथा देवी (शिवा प्रकृती) का जीवन लिला छ । यिनै आधारबाट सर्व ऋषिजन तथा गुरूजनले ज्ञान

सुनाउनु हुन्थ्यो । यदि कोही पवित्र पुराणभन्दा भिन्न ज्ञान भन्छ । त्यो पाठयक्रमको विरूद्ध ज्ञान हुने भएकाले ब्यर्थ हो उपरोक्त युद्धको विवरण पवित्र शिव पुराणबाट छ । जसमा दुवै प्रभु पाँच वर्षको वच्चा जस्तो झगडा गरिरहनु भएछ । उनी भन्दछन् कि तिमी मेरो छोर ा, म तिम्रो बुवा फेरि एक अर्काको कालर समातेर मुड्की र लात्तीले झगडा गर्दछन् । यो नै चरित्र त्रिलोक नाथहरूको छ ।

उपरोक्त तीनै पुराण (श्रीब्रह्मा पुराण, श्री विष्णु पुराण, तथा श्री शिव पुराण) को प्रार म्भ त काल रूपी ब्रह्म अर्थात् ज्योति निरंजनबाट नै हुन्छ । जुन ब्रह्मलोकमा महाब्रह्मा, महाविष्णु तथा महाशिव रूप धारण गरेर रहन्छ । तथा आफ्नो लिला पनि उपरोक्त रूपमा गर्नुहुन्छ । आफ्नो वास्तविक कालरूपलाई लुकाएर राख्छ । तथा पछिको विवरण रजगुण ब्रह्माजी, सद्गुण विष्णुजी तथा तमगुण शिवजीको लिलाहरूकै हो । उपरोक्त ज्ञानको आधार बाट पवित्र पुराणहरूलाई सम्झन अति सरल हुनेछ ।

"श्री विष्णु पुराण"

(अनुवादक श्री मुनिलाल गुप्त, प्रकाशक - गोविन्द भवन कार्यलय, गीता प्रेस गोरखपुर)

श्री विष्णु पुराणका ज्ञान श्री परासर ऋषिले आफ्नो शिष्य श्री मैत्रेय ऋषिजीलाई भन्नुभयो ।

श्री परासर ऋषिजीले विवाह भए लगतै गृह त्याग गरी वनमा साधना गर्नका लागि दृढ संकल्प गर्‍यो । उसकी धर्मपत्नीले भनिन् कि अहिले भर्खरै विहे भएकोछ, अहिले नै तपाई घर छोडी गई रहनुभएछ । सन्तान उत्पादन गरेर साधनाको लागि जानु होला त्यसपछि श्री परासर ऋषिले भन्नुभयो कि साधना गरे पश्चात् सन्तान उत्पादन गर्नाले राम्रो संस्कारको सन्तान उत्पादन हुन्छ । म केहि समयपछि तिम्रो लागि आफ्नो शक्ति (वीर्य) कुनै पंक्षीद्वार ा पठाइदिनेछु । तपाई त्यसलाई ग्रहण गर्नुहोला । यो भन्दै घर त्याग गरी वन तर्फ लाग्नु भयो । एक वर्ष साधना पछि आफ्नो वीर्य निकालेर एउटा बृक्षको पातमा बन्द गरी आफ्नो मंत्र शक्तिले शुक्राणु रक्षा गरेर एउटा कागलाई भन्नुभयो कि यो पत्र मेरी पत्नीलाई दिएर आउ । कागले त्यसलाई लिएर नदिको माथी उडदै गईरहेको थियो । उसको चुच्चोबाट त्यो पत्र नदीमा खसिहाल्यो । त्यसलाई एउटा माछाले खाई हाल्यो । केहि महिना पछि त्यो माछालाई एउटा माझीले समालेर काट्यो, त्यसबाट एउटी केटी निस्की । माझीले केटीको नाम सत्यवति राख्यो र त्यही केटी (माछाको पेटबाट उत्पन्न भएकी हुनाले) मछोदरी नामले पनि चिनिन्थी, माझीले सत्यवतीलाई आफ्नो पुत्रीको रूपमा पाले ।

कागले फर्केर गई श्री परासरजीलाई सवै वृतान्त वतायो । अव साधना समाप्त गर ेर श्री परासरजी १६ वर्ष पछि आईरहेको थिए नदी पार गर्न माझीलाई वोलाएर भन्नुभयो कि मलाई चाडै नदी पार गराइदेउ । मेरी स्वास्नी मेरो प्रतिक्षा गरिरहेकी छिन् । त्यो समयमा

माझी खाना खाँदै थिए तथा परासर ऋषिको वीर्यबाट उत्पन्न भएकि १४ वर्षीय युवती कन्या आफ्नो बुबाको खाना लिई त्यही उपस्थित थिइन् । माझीलाई थाहा थियो कि साधना तपस्या गरेर आउने ऋषि सिद्धि युक्त हुन्छ । आज्ञाको सिघ्र पालना नगर्दा सराप दिईहाल्छन् । माझीले भन्यो ऋषिवर म खाना खाईरहेको छु. अधुरा खाना छोडनु अन्न देवको अपमान हुन्छ । मलाई पाप लाग्छ । तर श्री परासरजीले केहि ध्यान दिएन ऋषिलाई यति उत्ताउलो थाहा पाई माझीले आफ्नी युवती छोरीलाई ऋषिजीलाई पार गराइदेउ भन्यो । बुबाको आदेश प्राप्त गरी छोरी डुङ्गामा ऋषिलाई लिएर जान थालिन् । नदीको विचमा गएपछि ऋषि परासरजीले आफ्नै वृयबाट उत्पन्न भएकी केटी अर्थात् आफ्नै छोरीसंग दुष्कर्म गर्ने इच्छा ब्यक्त गऱ्यो । केटीले पनि आफ्नो पालनकर्ता वुवा माझीबाट ऋषिले क्रोधले दिएको श्रापबाट ग्रसित दुःखी ब्यक्तिको कथा सुनेकि थिइन । श्रापको डरले काम्दै युवतीले भनी हजुर तपाई त ब्राह्मण हुनुहुन्छ । म एक शुद्र कि छोरी हुँ । ऋषि परासरजीले भन्नुभयो कि चिन्ता नलिउ । युवतीले आफ्नो इज्जत रक्षाको लागि फेरि अनुरोध गरिन कि हे ऋषिवर मेरो शरीरबाट माछाको गंध निस्किरहेछ । ऋषि परासरजीले आफ्नो सिद्धि शक्तिले दुर्गन्ध समाप्त गरिदिए । फेरि युवतीले भनिन् दुवै किनारबाट मान्छेहरू हेरिरहेछन् । ऋषि पारासरजीले गंगा नदीका जल हातमा लिई माथी उठाएर आकाशमा फालिदिए तथा आफ्नो सिद्धि शक्तिले कुहिरो उत्पन्न गरिदिए र आफ्नो इच्छा पुरा गऱ्यो । युवतीले आफ्नो पालक पितालाई पालक माताको माध्यमबाट सवै घटना अवगत गराईदिइन तथा भनिन् कि ऋषिले आफ्नो नाम पर ासर बतायो तथा ऋषि वशिष्ठजीको नाति भनेको थियो । समय आएपछि कुमारी युवतीको गर्भबाट श्री ब्यास ऋषि उत्पन्न भए ।

त्यसै श्री परासरजीद्वारा श्रीविष्णु पुराणको रचना भएको हो । श्री परासरजीले वताए कि हे मित्रजी ज्ञान म तिमीलाई सुनाउन गईरहेको छु । यही प्रसंग दक्षादी मुनीले नर्मदा तटमा राजा पुरूकुत्सलाई सुनाएको थियो । पुरूकुत्सले सारस्वतबाट र सारस्वतले मलाई भनेको थियो । श्री परासारजीले विष्णु पुराणको प्रथम अध्याय र श्लोक १५-१६ पृष्ट ४ मा भन्नु भएको छ कि हे द्विज ! परब्रह्मको प्रथम रूप पुरूष अर्थात् भगवान जस्तो लाग्छ । तर ब्यक्त (महाविष्णु रूपमा प्रकट हुन) तथा अब्यक्त (अदृष्य रूपमा वास्तविक काल रूपमा २१ बह्मण्डमा रहनु) उसको अन्य रूप हो तथा काल उसको परम रूप हो । भगवान विष्णु जो काल रूपमा तथा ब्यक्त र अब्यक्त रूपबाट स्थित हुन्छ । यो उनको वालक जस्तो लिला हो ।

अध्याय २ श्लोक २७ पृष्ठ ५ मा भनिएको छ । हे मंत्रय ! प्रलय कालमा प्रधान अर्थात् प्रकृतिको साम्य अवस्था मा आस्थित भईसकेपछि अर्थात् पुरूषबाट पृथक स्थित भईसकेपछि विष्णु भगवानको काल रूप प्रवृत हुन्छ ।

अध्याय २ श्लोक २८ बाट ३० पृष्ठ तदन्तर (सर्गकाल उपस्थित भइसकेपछि) ती परब्रह्मा परमात्मा विश्वरूप सर्वब्यापी सर्वयुक्तेश्वर सर्वात्मा परमेश्वरले आफ्नो इच्छाले विकारी प्रधान र अविकारी पुरूषमा प्रविष्ट भएर उनलाई क्षोभित गऱ्यो । २८/२९ जुन

प्रकार क्रियाशिल नभएपछि पनि गंध आफ्नो सन्निधि मात्रले नै प्रधान र पुरूषको प्रेरित गर्छ ।

विशेष - श्लोक संख्या २८ देखि ३० मा स्पष्ट गरिएको छ कि प्रकृती (दुर्गा) तथा पुरूष (काल प्रभु) देखि अन्य कोहि अरू प्रमेश्वर हुनुहुन्छ जो यी दुवैको पुनः सृष्टि रचनाको लागि प्रेरित गर्दछ ।

अध्याय २ पृष्ठ ८ मा श्लोक ६६ मा लेखिएकोछ कि उही प्रभु विष्णु सृष्टा (ब्रह्मा) भएर आफ्नो नै सृष्टि गर्नुहुन्छ । श्लोक संख्या ७० मा लेखिएको छ भगवान विष्णुले ब्रह्मा आदि अवस्थाद्वारा रचना गर्नेवाला हुन् । उहाँ नै रचनु हुन्छ र स्वयं पनि मर्नु हुन्छ । अध्याय ४ श्लोक ४ पृष्ठ ११ मा लेखिएको छ कि कुनै अन्य परमेश्वर छ, जो ब्रह्मा शिव आदि ईश्वरको पनि ईश्वर हुनुहुन्छ । अध्याय ४ श्लोक १४, १५, १७, २२ पृष्ठ ११, १२ मा लेखिएको छ, पृथ्वी वोल्छ कि हे काल स्वरूप ! तपाईलाई नमस्कार छ । हे प्रभो ! तपाई नै जगतको सृष्टी आदिको लागि ब्रह्मा, विष्णु र रूद्रको रूप धारणा गर्ने वाला हुनुहुन्छ । तपाईको जुन रूप अवतार रूपमा प्रकट हुनुहुन्छ उनीकै देवगण पूजा गर्नुहुन्छ । तपाई नै ओंकार हुनुहुन्छ । अध्याय ४ श्लोक ५० पृष्ठ ११४ मा लेखएको छ, फेरि त्यो भगवान हरि ले रजोगुण युक्त भएर चतुर्मखधारी ब्रह्मा रूप धारण गरेर सृष्टिको रचना गर्नु भयो ।

उपरोक्त विवरणबाट सिद्ध भयो कि ऋषि परासरजीले सुने सुनाएको ज्ञान अर्थात् लोकवेदको आधारमा श्री विष्णु पुराणको रचना गरिएको छ । किनकि वास्तविक ज्ञान पूर्णपर मात्माले प्रथम सतयुगमा स्वयं प्रकट भएर श्री ब्रह्माजीलाई दिएको थियो । श्री ब्रह्माजीले केही ज्ञान तथा स्वनिर्मित काल्पनिक ज्ञान आफ्नो वंशजलाई भन्यो । एक अर्कोबाट सुन्दा-सुन्दै नै लोक वेद श्री पारासरजीलाई प्राप्त भयो । श्री परासरजीले विष्णु भगवानलाई काल पनि भनेकोछ र परब्रह्माण पनि भनेकोछ । उपरोक्त विवरणबाट यो पनि सिद्ध भयो कि विष्णु अर्थात् ब्रह्मा स्वरूप काल आफ्नो उत्पति ब्रह्मा, विष्णु तथा शिव रूपबाट गरेर सृष्टि उत्पन्न गर्छ । ब्रह्मा (काल) नै ब्रह्मा लोकमा तिव्र रूपमा प्रकट भएर लिला गरेर छलकपट गर्छ । के स्वयं पनि मर्छ ? (विषेश जानकारीका लागि कृपया पढनु होला "प्रलयकी जानकारी" पुस्तक "गहरी नजर गीतामे" अध्याय ८ श्लोक १७ को व्याख्याम) यही ब्रह्मालोकमा तीन स्थान वनाएको छ । एउटा रजोगुण प्रधान त्यसमा यही काल रूपी ब्रह्मा आफ्नो ब्रह्मा रूप धार णा गरेर बस्छन् तथा आफ्नी पत्नी दुर्गालाई साथमा राखेर एउटा रजोगुण प्रधान पुत्र उत्पादन गर्छ, त्यसको नाम विष्णु राख्छ । त्यो पुत्रबाट एउटा ब्रह्माण्डमा तीनलोक (पृथ्वी, पाताल, स्वर्ग) मा स्थिती वनाएर राख्ने गर्दछन् । (प्रमाण शिव पुराण गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित अनुवाद हनुमानप्रसाद पैदार चिमन लाल गोस्वामी रूद्र संहिता अध्याय ६, ७ पृष्ठ १०२,१०३)

ब्रह्मालोकमा नै एउटा तेस्रो स्थान तमगुण प्रधान रचेर उसमा स्वयं शिव रूप धार ण गरेर रहन्छ । आफ्नी पत्नी दुर्गा (प्रकृती) लाई साथ राखेर पति पत्निको व्यावहारबाट त्यस्तै तेस्रो पुत्र तमगुण युक्त उत्पन्न गर्छ । उसको नाम शंकर (शिव) राख्छ । यो पुत्रबाट

तीन लोकको प्राणीलाई संहार गराउनु हुन्छ ।

विष्णु पुराणमा अध्याय ४ सम्म जुन ज्ञान छन् । त्यो काल रूपी ब्रह्मा अर्थात् ज्याति निरंजनको छ । अध्याय ५ बाट अगाडी मिलेको जस्तै ज्ञान कालको पुत्र सतगुरू विष्णुको लिलाको हो । तथा त्यसैको अवतार राम, श्रीकृष्ण आदिको ज्ञान छ ।

विषेश विचार गर्नुपर्ने कुरा यो छ कि श्री विष्णु पुराणको वक्ता यि परासर ऋषि हुन् । यही ज्ञान इत्यादि ऋषिबाट पुरूकुत्सले सुन्यो, पुरूकुत्सबाट सारस्वतले सुन्यो तथा सारस्वस्वतबाट श्री परासर ऋषिले सुन्यो । त्यो ज्ञान श्री विष्णु पुराणमा मात्र एक ब्रह्माण्डको ज्ञान पनि अधुरा छ । श्री देवीपुराण, श्री शिव पुराण आदि पुराणहरूका ज्ञान पनि ब्रह्माजीले दिनुभएको छ, श्री परासर वाला ज्ञान श्री ब्रह्माजीद्वारा दिइएको ज्ञान वरावर हुन सक्दैन । यसैले श्री विष्णुपुराणलाई वुझ्नको लागि देवी पुराण तथा शिव पुराणको सहयोग लिन सकिन्छ । किनकि यो ज्ञान दत्रादी ऋषिको पिता श्रीब्रह्माजीबाट दिईएको छ । श्री देवी पुराण तथा शिव पुराणलाई वुझ्नको लागी श्रीमद्भागवत गीता तथा चारै वेदहरूको सहयोग लिइनेछ । किनकि यो ज्ञान स्वयम् भगवान काल कालरूपी ब्रह्मद्वारा दिइएको छ । जुन ब्रह्मा, विष्णु तथा शिवजीको उत्पन्न कर्ता अर्थात् पिता हुनुहुन्छ । पवित्र वेद तथा पवित्र श्रीमद्भागवत गीताजीको ज्ञानलाई वुझ्नको लागि स्वयं वेद अर्थात् सुक्ष्म वेदको सहयोग लिनुपर्छ । जुन कालरूपी ब्रह्माको उत्पति कर्ता अर्थात् पिता परम अक्षर ब्रह्मा (कवीरर्देव) बाट दिईएको छ । जुन कवीरवाणीद्वारा स्वयं सतपुरूषले प्रकट भएर भन्यो । (ऋग्वेद मण्डल ८ सुक्त ८६ मंत्र १६ बाट २० सम्म प्रमाण छ ।)

"श्री ब्रह्म पुराण"

यो पुराणको वक्ता श्री लोमहर्षण ऋषिजी हुनुहुन्छ । जो श्री व्यास ऋषिको शिष्य रहेको छ । जसलाई सुतजी पनि भनिन्छ । श्री लोम हर्षणजी (सुतजी) ले वताए कि यो ज्ञान पहिले श्री ब्रह्माजीले श्रेष्ठ मुनियाहरूले सुनाउनुभएको थियो । त्यहि म सुनाउछु । यो पुराणको सृष्टीको वर्णन नामक अध्यायमा पृष्ठ (२७७ बाट २७८ सम्म) भनिन्छ कि श्री विष्णुजी सर्व विश्वको आधार हुनुहुन्छ । जो ब्रह्मा, विष्णु तथा शिव रूपबाट जगतको उत्पति तथा पालन तथा संहार गर्नुहुन्छ । उहाँ भगवान विष्णुलाई मेरो नमस्कार छ ।

जुन नित्य सद्सत स्वरूप तथा कारण युक्त अव्यक्त प्रकृति छ, उसलाई नै प्रधान भनिन्छ, उसैबाट पुरूषले विश्वको यस निर्माण गरेको छ । अर्थात् तेजस्वी ब्रह्माणीलाई नै पुरूष सम्झनुहोस् । ब्रह्मा समस्त प्राणीहरूको सृष्टिकर्ता तथा भगवान नारायणको आश्रीत छन् ।

स्वयंभू भगवान नारायणले जलको सृष्टि गर्नुभयो । नारायणबाट उत्पन्न हुने भएकोले जलको नार भनिन् थालियो । भगवानले सर्वप्रथम जलमा विश्राम गर्नुभयो । यसकारण भगवानलाई नारायण भन्ने गरिन्छ । भगवानले जलमा एउटा शक्ति छोडीदिनु

भयो त्यसबाट एउटा सवर्णमय अण्ड प्रकट भयो । त्यहीमा स्वयंभू ब्रह्माजीको उत्पति भयो यसरी सुनिन्छ । एक वर्ष अण्डा (फुल) मा निवास गरेर श्री ब्रह्माजीले उसलाई दुई टुक्रा गरिदिए । एउटाबाट धुलोक बन्यो र अर्कोबाट भुलोक ।

त्यसपछि ब्रह्माजीले आफ्नो शेषबाट रूद्रलाई प्रकट गर्नुभयो । उपरोक्त ज्ञान ऋषि लोमहर्षण (सुतजी) ले भन्नुभयो । जे सुने-सुनेको (लोक वेद) हो त्यो पूर्णछैन । किनकि ब्यक्ति भनिरहेछ कि यस्तो सुनेको छु । यसकारण पूर्णजानकारीको लागि श्री देवी पुराण, श्री शिवमहापुराण, श्रीमद्भागवत गीता तथा चारै वेद र पूर्णपरमात्माद्वारा तत्त्वज्ञान जुन स्वयम् वेद अर्थात् कविर्वाणी (कवीरवाणी) भनिन्छ । त्यसलाई लागि कृपया पढ्नुहोस । "गहरी नजर गीतामे", "परमेश्वरको सार संदेश" परिभाषा प्रभु की तथा पुस्तक "यथार्थ ज्ञान प्रकाश मे" ।

वास्तविक ज्ञानलाई स्वयं कलीयुगमा प्रकट भएर कर्विदेव (कवीर परमेश्वर) ले आफ्नो खास सेवक श्री धर्मधास साहेवजी (वांधवगढ वाला) लाई पुर्न ठीक-ठीक भन्नुभयो । जुन यसै पुस्तकमा सृष्टि रचनामा वर्णित छ । कृपया त्यसलाई पढ्नुहोस् ।

श्री परासरजीले काल ब्रह्मालाई परब्रह्मा पनि भनेको छ तथा ब्रह्मा तथा विष्णु पनि भनिन्छ तथा यसैलाई अनादी अर्थात् अमर पनि भनिन्छ । यो ब्रह्मा अर्थात् कालको जन्म मृत्यु हुँदैन् । यसैबाट ऋषिको काल बुद्धि सिद्ध हुन्छ ।

विचार गर्नुहोस् - विष्णु पुराणको ज्ञान एउटा ऋषिद्वारा भनिएको छ कि जसले लोकवेद (सुने सुनेको ज्ञान अर्थात् दंत कथा) को आधारबाट भनेको छ तथा ब्रह्मा पुराणको ज्ञान श्री लोमहर्षण ऋषिहरूबाट सुनेको थियो, उसले लेखेको छ । त्यसैले उपरोक्त हुने (विष्णु पुराण र ब्रह्मापुराण) लाई वुझ्नको लागि श्रीदेवी पुराण तथा शिवपुराणको सहयोग लिइनेछ । जुन स्वयं श्री ब्रह्मजीले आफ्नो पुत्र नारदजीलाई सुनाउनुभयो । जुन श्री ब्यास ऋषिद्वारा ग्रहण भयो तथा लेखियो । अन्य पुराणहरूको ज्ञान श्री ब्रह्माजीको ज्ञानको समान हुन सक्दैन । त्यसैले अन्य पुराणहरूलाई वुझाउनको लागि देवीपुराण तथा शिव पुराणको सहयोग लिईनेछ किनकी यो ज्ञान दक्षादी ऋषिहरूको पिता श्रीब्रह्माजीबाट दिईएको छ । श्री देवी पुराण तथा शिवपुराणलाई वुझ्नको लागि श्रीमद्भागवत गीता तथा चारै वेदहरूको सहयोग लिइनेछ । किनकि यो ज्ञान दक्षादी ऋषिहरूको पिता श्री ब्रह्मजीबाट दिइएको छ । श्री देवी पुराण तथा शिवपुराणलाई वुझ्नको लागि श्रीमद्भागवत गीता तथा शिवपुराणलाई वुझ्नको लागि श्रीमद्भागवत गीताको तथा चारै वेदको सहयोग लिईनेछ । किनकि यो ज्ञान स्वयं भगवान काल रूपी ब्रह्माद्वारा दिईएको छ । जुन ब्रह्मा विष्णु तथा शिवजीको उत्पन्न कर्ता अर्थात् पिता हुन् । पवित्र वेदहरू तथा पवित्र श्रीमद्भागवत गीताजीको ज्ञानलाई बुझ्नकोलागि स्वयं वेद अर्थात् सुकम वेदको सहयोग लिनु पर्दछ । जुन काल रूपी ब्रह्मको उत्पतिकर्ता अर्थात् पिता परम आदर (ब्रह्मा) कविर्देवबाट दिईएको छ । जो कविर्वाणीद्वारा स्वयं सत्पुरूषले प्रकट भएर भनेको थियो । ऋग्वेद मण्डल गीतामा अनुवाद काल अर्थात् ब्रह्माले आफ्नो स्थिती स्वयं बताउनु भएकोछ ।

गीता अध्याय १५ श्लोक १८ मा भन्छ कि म (काल रूपी ब्रह्मा) आफ्नो २१ ब्रमाण्डहरूमा जति प्राणी छ त्यसमा श्रेष्ठ हुँ त्यो चाँही स्थुल शरीरमा नाश वान छ अथवा आत्मा रूपमा अविनाशी छ । त्यैसले लोक वेद (सुने सुनाएको ज्ञान) के आधारबाट मलाई पुरूषोत्तम मान्नुहुन्छ । वास्तवमा पुरूषोतम म त (क्षरपुरूष अर्थात् काल) बाट तथा अक्षर पुरूष (परब्रह्मा) बाट अन्य र त्यही वास्तवमा परमात्मा अर्थात् भगवान भन्ने गरिन्छ । तीनै लोकमा प्रवेश गरी सबैको धारण पोषण गर्दछ । यही वास्तवमा अविनाशी परमेश्वर हो । (गीता अध्याय १५ श्लोक १६,१७ मा) । गीता ज्ञान दाता ब्रह्मा स्वयं भनिरहेका छन् कि हे अर्जुन ! तिमी तथा मेरो धेरै जन्म भईसकेको छ । तिमी जान्दैनौ म जान्दछु । श्रीमद्भागवत गीता अध्याय ४ श्लोक ५, अध्याय १२ मा प्रमाण छ तथा अध्याय ७ श्लोक १८ मा आफ्नो साधनालाई पनि (अनुत्तमाम्) अति अश्रेष्ठ भनेको छ । यसकारण अध्याय १८ श्लोक ८२ मा भनिएको छ, कि हे अर्जुन ! सबै भावले त्यो परमेश्वरको शरणमा जाउ जसको कृपाले तिमीलाई परमशान्ति प्राप्त हुन्छौ । तथा कहिले पनि कष्ट नहुने लोक अर्थात् सतलोकको प्राप्त गर्नेछौ । अध्याय १५ श्लोक ४ मा भनिएको छ कि जव तिमीलाई तत्त्वदर्शी प्राप्त हुन्छ (जुन गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मा तथा अध्याय १५ श्लोक १ मा वर्णित छ ।) त्यसपछि यो परम पद परमेश्वरको खोज गर्नु पर्दछ । जसमा एउटा साधक फेरि फर्केर संसारमा आउदैन । अर्थात् पूर्णमोक्ष प्राप्त गर्दछ । जुन परमेश्वरबाट यो सवै संसार उत्पन्न भएकोछ । तथा त्यसैले सबैको धारण पोषण गर्नेछ । म (गीता ज्ञान दाता ब्रह्मा रूपी काल) पनि आदि पुरूष परमेश्वरको शरणमा छु । पुर्ण विश्वासको साथ उहाँकै भक्ति साधना अर्थात् पूजा गर्नु पर्दछ ।

"श्री देवी पुराण ज्ञानबाट आर्जन गर्नुस"

"श्री देवी पुराणबाट आंशिक लेख तथा सार विचार"

(संक्षीप्त श्रीमद्देवीभागवत, सचित्र, मोटो पाइप, केवल हिन्दी सम्पादक - हनुमान प्रसाद पोद्दार, चिम्मनलाल गोस्वमी, प्रकाशक - गोविन्द भवन कार्यलय गीता प्रेस गोरखपुर ।)

।। श्रीजगदम्विकायै नमः ।।

श्री देवी भागवत

तेस्रो स्कन्घ

राजा परिक्षितले ब्यासजीलाई ब्रह्मण्डको रचनाको विषयमा सोध्नुभयो । श्री ब्यासजीले भनेछन् कि राजन यही प्रश्न मैले ऋषिवर नारदलाई सोधेको थिए । त्यो वर्णन तपाईलाई सुनाउछु । मैले (श्री ब्यासजीले) श्री नारदलाई साधेछन् कि यो ब्रह्माण्डको रचयिता को हो ? कसैले त श्री शंकर भगवानलाई यसको रचयिता मान्दछन्, केहीले श्री विष्णु भगवानलाई तथा

केहीले ब्रह्माजीलाई तथा धेरै आचार्य भवानीलाई सबैको मनोरथ पूर्ण गर्ने भन्छन् । उहाँ माया महाशक्ति हुनुहन्छ तथा परम पुरूषको साथ वसेर कार्य सम्पादन गर्ने प्रकृति हो । ब्रह्माको साथ उसको अभेद सम्वन्ध छ । (पृष्ठ ११४)

नारदजीले भन्नुभयो, ब्यासजी प्राचिन समयको कुरा हो । यही संन्देश मेरो हृदयमा पनि उत्पन्न भईसकेको थियो । तव म आफ्नो पिता अमित तेजस्वी ब्रह्माजीको स्थानमा गए र उहाँसंग यो समय जुन विषयमा तिमी सोधिरहेछौ त्यही विषयमा मैले सोधे । मैले भने पिताजी ! यो सम्पूर्ण ब्रह्माण्ड कहाँबाट उत्पन्न भएको हो । यसको रचना तपाईले गर्नु भएको हो या विष्णुजीले या शिवजीले कृपया साँचो - साँचो भनिदिनुहोस् ।

ब्रह्माजीले भन्नुभयो - छोरा ! म यो प्रश्नको के उत्तर दिउ ? यो प्रश्न धेरै नै जटील छ । पूर्वकालमा सर्वत्र जलै जल थियो । त्यसबेला कमलबाट मेरो उत्पति भयो । म कमलको कोपिलामा वसेर विचार गर्न थाले, यो अगाध जलमा म कसरी उत्पन्न भयो ? को मेरो रक्षक हो ? कमलको डाठ समातेर जलमा ओर्ले । त्यहाँ मलाई त्यहाँ शेषशायी भगवान विष्णुको दर्शन भयो । वहाँ योग निन्द्रामा मंग्न भएर गहिरो निद्रामा सुतिरहनु भएको थियो । यसैमा भगवती योग निद्रा याद आयो, मैले उसलाई स्मरण गरे । अनि वहाँ कल्याणमयी भगवती श्री विष्णुको विग्रहबाट निस्केर अचिन्त्य रूप धारण गरेर आकाशमा विराजमान भईहालिन् । दिब्य आभुषण उनको छविलाई वनाइरहेको थियो । जव योग निद्रा भगवान विष्णुको शरीरबाट उछिट्टीएर आकाशमा वस्न थाली तव तुरून्तै श्री हरि उठेर वगिहाल्नु भयो, अव त्यहाँ म र भगवान वियणु दुईथे त्यही रूद्र पनि प्रकट हुनुभयो । हामी तीनैलाई देवीले भन्नुभयो ब्रह्मा, विष्णु, शिव तिमीहरू आफै सावधान भएर आफ्नो-आफ्नो कार्यमा संलग्न भईहाल । सृष्टि, स्थिती र संहार यो सबै तिमीहरूको कार्य हो । यतिकैमा एउटा सुन्दर विमान आकाशबाट उत्रिहाल्यो । अनि यो देवीले मलाई आज्ञा दिनुभयो । देवताहरू निर्भिक भएर इच्छा पुर्वक यो विमानमा प्रवेश गर । ब्रह्मा, विष्णु र रूद्र आज म तिमीहरूलाई एउटा भदभुत दृष्य देखाईरहेको छु ।

हामी तीनै देवतालाई त्यहाँ वसेको हेरेर देवीले आफ्नो सामर्थ्यले विमानलाई आकाशमा उडाइदिइन् ।

त्यतिकैमा हाम्रो विमान द्रुत गतिले चल्न थाल्यो र त्यो दिब्यधाम ब्रह्मालोकम पुग्यो । त्यहाँ एक अर्को ब्रह्मामा अवस्थित थियो । वहाँलाई हेरेर भगवान शंकर र विष्णु धेर आश्चर्य भयो । भगवान विष्णु र शंकरले मसंग सोध्नभयो । चतुरानन ! यो अविनाशी ब्रह्मा को हुन ? मैले उत्तर दिए, मलाई केहि थाहा छैन । सृष्टिको अधिष्ठता यो को हो ? भगवान ! म को हुँ ? र हाम्रो उद्देश्य के हो यो उल्फनमा मेरो मन भौतारिरहेछ ।

यतिकैमा मनको जस्तो तिव्रगामी त्यो विमान तुरून्तै त्यहाँबाट उड्यो थाल्यो र कैलाशको सुरम्भ शिरमा आई पुग्यो । त्यहाँ विमान पुग्ने वित्तीकै एउटा भब्य भवनबाट त्रिनेत्रधारी भगवान शंकर निस्कीए । त्यो नन्दी (साँढे) वसेको थियो ।

केहि क्षणपछि नै त्यो विमान त्यो शिखरबाट पनि तेज हावाको समान चालले

उड्यो र बैकुण्ठ लोकमा पुगिहाल्यो । जहाँ भगवती लक्ष्मीको विलास भवन थियो । छोरा नारद वहाँ मैले जुन सम्पती देखे त्यसको वर्णन गर्न मलाई असंभव भयो । त्यो उत्तम पुरीलाई देखेर विष्णुको मन आश्चर्यले समुन्द्रमा गोता लगाउन थाले । त्यहाँ कमललोचन श्रीहरी विराजमान थिए । चार हात युक्त थिए ।

यतिकैमा नै हावासंग कुरा गर्दै विमान तुरून्तै उडिहाल्यो । अगाडी अमृत जस्तो मिठो जलभ भएको समुन्द्र भेटियो । त्यहाँ एउटा मनोहर दिप पनि थियो । त्यही द्धिपमा एउटा मंगलमय मनोहर मंगलमय पलंग ओछ्याइएको थियो । त्यो उत्कृष्ट पलंगमा एउटा दिव्य रमजी वसेकी थिइन् । हामी आपसमा भन्न थाले यो सुन्दरी को छिन् ? र यसको नाम के हो ? हामी यसको विषयमा एकदमै अनजान छौ ।

नारद ! शंकालु रूपमा हामीहरू त्यही वसीरहेका थियौं । भगवान विष्णुले त्यो चारूहासिनी भगवतीलाई देखेर बुद्धिमानी पुर्वक निश्चय गर्नुभयो कि त्यो भगवती जगदम्वीका हुनुहुन्छ । त्यसपछि वहाँले भन्नुभयो कि हामी सवैको धेरै कारणहरू छन्, महाविद्या र महामाया वोंहरको नाम हो । वहाँ पनि पूर्ण प्रकृति हुनुहुन्छ । यिनीहरूलाई विश्वेश्वरी, वेदगर्मा र शिवा भनिन्छ ।

त्यो त्यही दिव्यत्रना हुनुहुन्छ, जसको प्रलयार्णवमे मलाई दर्शन दिनुभएको थियो । त्यो समय वाल्यकालको थियो । मेरो पालन पोषणबाट झुलिरहेको थियो । वरको पातमा एउटा सुदृढ शैया लागेको थियो । त्यसमाथी सुतेर खुट्टीको बुढिऔला आफ्नो कमल जस्तो मुखमा लिएर चुसीरहेको थियो र खेलिरहेको थियो। त्यो देवी आएर मलाई झुलाउनुहुन्थ्यो । वहाँ नै त्यो देवी हो । यसमा कुनै शंका छैन । वहाँलाई हेरेर मलाई फेरि पहिलेको कुरा सम्झना आयो । वहाँ हामी सवैको जननी हुनुहुन्छ ।

श्री विष्णुले समयानुसार त्यो भगवती भुवनेश्वरीको प्रार्थना शरू गर्नुभयो ।

भगवान विष्णुले भने - प्रकृति देवीलाई नमस्कार छ भगवती विधात्रीलाई निरन्तर नमस्कार छ । तिमी शुद्धस्वरूपी हौ, तिमीबाट नै उदभाषित भईरहेको छ । म ब्रह्मा र शंकर हामी सवै तिम्रो कृपाबाट विद्यमान छौ । हाम्रो अविर्भाव र तिरोभाव भएको हुन्छ । मात्र तिमी नै नित्य हौ, जगतजननी हौ, प्रकृति र सनातनी देवि हौ ।

भगवान शंकरले भने - देवी यो महाभाग विष्णु तिमीबाट नै प्रकट भएका हौं । त्यसपछि उत्पन्न हुने ब्रह्मा पनि तिम्रो वालक थिए । फेरि म तमोगुणी लिला गर्ने शंकरको किन तिम्रो सन्तान होइन अर्थात् मलाई पनि जन्म दिने तिमी हौ । यो संसारको सृष्टि, स्थिति र संहारमा तिम्रो गुण सधै समर्थ छ । त्यहि तिनै गुणबाट उत्पन्न म ब्रह्मा, विष्णु एवं शंकर नियमानुसार कार्यमा तत्पर रहन्छौं । म ब्रह्मा र शिव विमानमा चढेर गइरहेका थियौ । हामीले बाटोमा नयाँ नयाँ जगत देख्यौं । भवानी ! अब भन्नुहोस् उनलाई कसले वनाएको हो ?

यसकारण यहि प्रमाण हेर्नुहोस् श्रीमद्‌देवीभागवत महापुराण सभासटिकम् सहमहात्यम् खेमराज श्री कृष्ण दास प्रकाश मुम्वई, यसमा संस्कृत सहित हिन्दी अनुवाद गरिएको छ ।

तेस्रो स्कन्ध अध्याय ४ पृष्ठ १० श्लोक ४२ मा

ब्रह्मा-अहम् इश्वर फिल ते प्रभावात्सर्वे वधं जीन युता नयदा तू नित्याः को अन्य सुराः शतमख प्रभुखाः च नित्य त्वमेव जननी प्रकृती पुराणा (४२)

अनुवाद - हे माता ! ब्रह्मा, म तथा शिव तिम्रो प्रभावले नै जन्मीएका हौं । नित्य छैन् अर्थात् हामी अविनाशी छैनौ फेरि अन्य इन्द्रादी अर्को देवता कुन प्रकारले नित्य हुन सक्छ । तिमी नै अविनाशी हौ, प्रकृति तथा सनातनी देवी हौ ।(४२)

पृष्ठ ११-१२ अध्याय ५, श्लोक ८ः -

यदि दयाद्रमना सदांविके कथामहं विहितः च तमोगुणः कमलजश्च रजोगुण संभवः सुविहित किमु सत्वगुणो हरिः (८)

अनुवाद - भगवान शंकरले भन्नु भयो :- हे माता ! यदि हामीमाथि दयायुक्त छौ भने मलाई तमोगुणी किन वनायौ, कमलबाट उत्पन्न ब्रह्मालाई रजोगुणी किन वनायौ तथा विष्णुलाई सत्गुणी किन वनायौ ? अर्थात् जीवको जन्म - मृत्यु रूपी दुष्कर्ममा किन लगायौ ?

श्लोक १२

रमयसे स्वपतिं पुरूषं सदा तव गति न हि विद्म शिवे (१२),

अनुवाद :- आफ्नो लोग्ने पुरूष अर्थात् काल भगवानका साथमा सधैँ सदा भोग-विलास गर्दै रहन्छौ । तपाईको गति कसैले जान्दैन ।

ब्रह्माजी भन्नुहुन्छ - म पनि महामाया जगदम्विका चरणम परे र मैले उनीलाई भने आमा ! वेदले भन्छ (एकमेवाद्धितिय) ब्रह्मा छ के त्यो आत्मस्वरूपणा तिमी नै हौ अथवा त्यो अर्को कोही मान्छे हो ?

देवीले भनिन् - म र ब्रह्मा एउटै हुँ । म र यो ब्रह्मा कहिले अलिकति पनि फरक छैन् । गौरी, ब्राह्मी, रौद्री, वराही, बैष्णवी, शिवा वारूणी कौवरी नारसिंही र वासवी सवै मेरो रूप हो । ब्रह्माजी ! यस शक्तिलाई तिमी आफ्नी श्रीमती वनाउ । 'महासरस्वती' नामले विख्यात यो सुन्दरी अव सदा तिम्रो स्वास्नी भएर रहेने छिन् । भगवती जगदम्वाले भगवान विष्णुलाई भने - विष्णो ! मनलाई मुग्ध गर्ने यो महालक्ष्मी लिएर अव तिमी पनि वसी यो सदा तिम्रो वक्षःस्थलमा वसेकि हुनेछिन् । देवीले भनिन् शंकर मनको मुग्ध गर्ने यो महाकाली गौरी- नामले विख्यात छ तिमी यसलाई पत्नि रूपमा स्वीकार गर ।

अव मेरो कार्य सिद्ध गर्नको लागि विमानमा वसेर तिमीहरू चाडै जाउ । कुनै कठिन कार्य आई परेमा तिमीहरू जब मलाई संभने छौ तव म सामुन्ने उपस्थित हुनेछु । हे देवताहरू ! मेरो सनातन परमात्माको ध्यान सधै गर्दै गर्नु । हामी दुवैको स्मरण गर्नाले तिमीहरूको कार्य सिद्ध हुनुमा अलिकति पनि शंका उत्पन्न हुनेछैन ।

ब्रह्माजी भन्नु हुन्छ - यसरी भनेर भगवती जगदम्विकाले हामीलाई विदागर्नु भयो । उहाँले शुद्ध आचरणवाली शक्तिहरू मध्येबाट भगवान विष्णुकोलागि महालक्ष्मीलाई, शंकरकोलागि महाकालीलाई र मेरो लागि महासरस्वतिलाई पत्नी वन्ने आज्ञा दिनु भयो ।

अनि त्यस स्थनबाट हामी प्रस्थान गर्‍यौ ।

सार विचार - एक ब्रह्माण्डको वास्तविक स्थितिबाट महर्षि ब्यासजी, महर्षि नार दजी, र श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, र श्री शंकरजी पनि अनभिज्ञ हुनुहुन्छ । यो पनि स्पष्ट भयो कि श्री दुर्गाजीलाई प्रकृति पनि भनिन्छ । दुर्गा र ब्रह्मा (ज्योति निरंजन काल) को पति-पत्निको सम्वन्ध पनि छ । यसैले लेखिएको छ कि ब्रह्मासित प्रकृतिको अभेद सम्बन्ध छ, जसरी पत्निलाई अर्धांगिनी पनि भनिन्छ । श्री ब्रह्माजीलाई स्वयं पनि थाहा छैन कि उनी कहाँबाट उत्पन्न हुनु भएको हो । हजार वर्षसम्म जलमा पृथ्वीको खोजी गर्नु भयो तर भेटिएन । अनि पछि आकाशवाणीको भरमा हजार वर्षसम्म तप गर्नु भयो । फेरि कमलको नली समातेर लत झर्दा शेषनागको शैयामा विष्णु वेहोश भएको पाउनुभयो । श्री विष्णुको शर ीरबाट एउटी देवी निस्की (प्रतनी जस्तो) जो सुन्दर आभुषण लगाएर आकाशमा विराजमान भइन । तव श्री विष्णुजी होशमा आउनु भयो । यतिकैमा शंकरजी पनि त्यहाँ आई पुगे ।

उपरोक्त विवरणबाट सिद्ध भयो कि तीनै भगवानलाई वेहोश वनाई राखिएको थियो । फेरि सचेत गराइयो । आकाशबाट विमान आयो देवीले तीनै प्रभुलाई विमानमा वस्न आदेश दिनुभयो । विमानलाई आकाशमा उडाईयो । माथि एक व्रह्मा, एक शिव र एक विष्णु अझै देखे जो ब्रह्मा लोकमा थिए ।

विचार गर्नुहोस् - ब्रह्मालोकमा अर्को ब्रह्मा, विष्णु र शिव देखिए । यो ज्योति निर ंजनको कलावाजी नै हो । उहाँ नै तीन रूप धारण गरी ब्रह्मालोकमा तीन गुप्त स्थान (एक रजोगुण प्रधान क्षेत्र, एक सतोगुण प्रधान क्षेत्र, एक तमोगुण प्रधान क्षेत्र) वनाएर वस्नु हुन्छ र प्रकृति (दुर्गा अष्टंगी) लाई आफ्नी पत्नी (स्वास्नी) रूपमा राख्नु हुन्छ । जब यी दुवै र जोगुण प्रधान क्षेत्रमा रहनु हुन्छ तव यिनलाई महाव्रह्मा र महासावित्री भनिन्छ । यी दुवैको संयोगले जुन पुत्र जन्म लिन्छ त्यो रजोगुण प्रधान र उसको नाम ब्रह्मा राख्नु हुन्छ र युवा नभएसम्म अचेत गरी दिनु हुन्छ । जव यी दुवै (काल -ब्रह्मा र दुर्गा) महाविष्णु र महालक्ष्मी रूपमा सतोगुण प्रधान क्षेत्रमा वस्नु हुन्छ तव दुवैको पति पत्नी ब्यवहारले जुन पुत्र उत्पन्न हुन्छ त्यो सतगुण प्रधान हुन्छ र उसको नाम विष्णु राख्नु हुन्छ । युवा नभएसम्म उसलाई अचेर राखी पालन पोषण गर्नु हुन्छ । फेरि शेषनागको शैयामा उनलाई सुताएर अचेत गरि दिनु हुन्छ यसरी नै जव यी दुवै तमगुण प्रधान क्षेत्रमा बस्नु हुन्छ तब शिवा अर्थात् दुर्गा र महाशिव अर्थात् सदाशिवको पति -पत्नि ब्यवहारले जुन छोरा उत्पन्न हुन्छ त्यो तमगुण प्रधान हुन्छ र उसको नाम शिव राखिन्छ । यिनलाई पनि जवान नभएसम्म अचेत राखिन्छ र जवान भए पछि सचेत गरिदिनुहुन्छ । फेरि तीनवटैलाई एकै ठाउँमा राखेर जम्मागरी विमानमा वसाएर माथिल्लो लोकको दृश्य अवलोकन गराउनु हुन्छ यसैले कि कतै यिनिहरूले आफुलाई नै सर्वेसर्वा नभनुन् । गुण प्रधान क्षेत्रलाई सम्झनको लागि एउटा उदार हण - कुनै घरमा तीन कोठा छन् । एउटा कोठामा देशभक्त सहिदहरूको चित्र राखिएको छन्, जव मानिस त्यो कोठामा जान्छ उसको विचार पनि देश भक्त जस्तै हुन जान्छ । दोस्रो कोठामा साधुसंतहरू, ऋषिमुनीहरूका चित्र सजाईएकको छ । त्यो कोठामा प्रवेश गर्ने वित्तिकै

मन शान्त र प्रभु भक्ति तिर आकर्षित हुन जान्छ । तेस्रो कोठामा अश्लील अर्धनग्न स्त्री पुरूषका चित्रहरू लगाईएका छन् भने स्वतः मलिन भावना जागृत हुन जान्छ । यस्तै किसिमले माथी ब्रह्मालोकमा कालरूपी ब्रह्माले तीन स्थान एक एक गुण प्रधान वनाई र राखेका छन् । तीनै प्रभु (रजोगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, तमगुण शिवजी) आ-आफ्नो गुणको प्रभाव कसरी पार्नु हुन्छ उदाहरण :- जस्तै भान्छा कोठामा खुर्सानीले दाल शब्जी झान्दा अन्य कोठामा वसेको मानिसलाई खुर्सानीको पिरोले आंछी आंछी पार्छ । जस्तै साकार वस्तु खुर्सानी त भान्छा कोठामा थियो । तर निराकार शक्ति अर्थात् गुणले टाढा वसेका मानिसलाई प्रभावित पारिदियो । ठीक त्यस्तै तीनवटै प्रभु (रजोगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, तमगुण शिवजी) आ-आफ्नो लोकमा वसेर पनि तीनलोक (पृथ्वी लोक, पाताल लोक, स्वर्गलोक) का प्राणीलाई प्रभावित पार्दछन् । जसरी मोवाईल फोनको रेन्जले फोन काम गर्छ । त्यसरी नै अदृष्य शक्ति रूपी गुणले तीनै देवता आफ्नो पिता कालको सृष्टि उसको भोजनका लागि चलाई रहेका छन् । दुर्गाको आफ्नै छुट्टै लोक पनि छ जसमा उ आफ्नो वास्तविक रूपमा दर्शन दिनु हुन्छ ।

फेरि यिनीहरूको विमान दुर्गा लोकमा पुग्यो । तव ज्योति निरंजन अर्थात् कालरूपी ब्रह्मले विष्णुजीलाई बाल्यकालको याद प्रदान गरिदिनुभयो । अनि विष्णुजीले वताए कि यो दुर्गा हामी तीनैको आमा हुन् । म वाल्यकालमा कोक्रामा पल्टेको थिएँ र यिनी मलाई झुलाई रहेकी थिइन् । तव श्री विष्णुजीले भन्नु भयो कि हे दुर्गा ! तपाई हाम्रो आमा हुनुहुन्छ । म ब्रह्मा र शंकर त जन्म लिने वाला हौ हाम्रो आविर्भाव अर्थात् जन्म र तिरो भाव अर्थात् मृत्यु हुन्छ, हामी अविनाशी छैनौं । तपाई प्रकृतिदेवी हुनुहुन्छ । यो कुरा श्री शंकरजीले पनि स्विकार्नु भयो र भन्नुभयो कि म तमोगुणी लीला गर्ने शंकर पनि तपाई कै संतान हूँ । श्री विष्णुजी र ब्रह्माजी पनि तपाईबाट नै उत्पन्न हुनुभएको छ । फेरि यी तीनै देवताको विहे दुर्गाले गरिदिनु भयो । प्रकृती देवी (दुर्गा ले आफ्नो शब्दशक्तिबाट आफ्नै अन्य तीन रूप धारण गर्नु भयो । श्री ब्रह्माजीको विहे सावित्री सित, श्री विष्णुजीको विहे लक्ष्मी सित र श्री शिवजीको विहे उमा अर्थात् काली सित गरि विमानमा वसाई यिनीहरूका छुट्टा छुट्टै लोकमा पठाइ दिनु भयो ।

ज्योति निरंजन (काल-ब्रह्मा) ले आफ्नो सासद्वारा समुन्द्रमा चार वेद लुकाई दिनु भयो । फेरि प्रथम पटक सागर मंथनको वेला माथि प्रकट गरि दिनु भयो । ज्योति निरंजन (काल) को आदेशले दुर्गाले चारै वेद श्री ब्रह्माजीलाई दिनु भयो । ब्रह्माजीले दुर्गा आफ्नी आमा सित सोध्नु भयो । कि वेदहरूमा जो ब्रह्मा (प्रभु) भनिएको छ त्यो तपाई नै हुनुहन्छ अथवा कुनै अन्य पुरूष हो ।

दुर्गाले कालको डरले वास्तविकता लुकाउने चेष्टा गरिन् र भनिन् कि म र ब्रह्मा एउटै हो कुनै फरक छैन । फेरि पनि वास्तविकता लुक्न सकेन । दुर्गाले फेरि भनिन् कि तिमी तीनै मेरो र ब्रह्मको सधै याद गरिरहनु । हामी दुवैको स्मरण गर्दै रहनाले यदि कुनै गाह्रो काम होला त म तुरून्त सामुन्ने उपस्थित हुनेछु ।

विषेश :- किनकि काललले दुर्गालाई भनि राखेको छ कि मेरो भेद कसैलाई नभन्नु त्यस डरले दुर्गाले दुनियालाई वास्तविकताबाट अपरिचित राखेकिछिन् । यिनीहरू आफ्नो छोराहरूलाई पनि भुक्याई राख्छन् । यसको कारण छ कि काललाई श्राप लागेको छ एक लाख मानव शरीरधारी प्राणीहरूलाई नित्य आहार गर्ने । यसैले आफ्नो तीनै छोराहरूबाट आफ्नो आहार तयार गराउछ । श्री ब्रह्माजीको रजगुणबाट प्रभावित गरि सर्व प्राणीहरूबाट सन्तान उत्पन्न गराउँछ । श्री विष्णुजीको सतगुणबाट एक अर्कामा मोह उत्पन्न गराई स्थिती अर्थात् काल जालमा रोकि राख्नु र श्री शंकरजीको तमोगुणबाट संहार (नाश) गराएर आफ्नो आहार तयार गराउनु हुन्छ । फेरि तीनवटै प्रभुलाई मारेर खान्छ र नयाँ पुन्य कर्मी प्राणीहरू मध्यबाट तीन छोरा उत्पन्न गरी आफ्नो कार्य सचारू राख्छ तथा अधिका तिनवटै ब्रह्मा, विष्णु, शिव चौर ासी लाख योनीहरूमा तथा स्वर्ग नरकमा कर्माधारले चक्कर लगाईरहन्छन् । यिनै प्रमाण शिव महापुराण, रूद्र संहिता, प्रथम (सृष्टि) खण्ड अध्याय ६, ७ र ८, ९ मा पनि छ ।

"श्री शिवमहापुराणबाट सार विचार"

"शिव पुराण"

"श्री शिव महापुराण (अनुवादः श्री हनुमान प्रसाद पाद्दार । प्रकाशकः- गोविन्द भवन कार्यालय । गीता प्रेस गोरखपुर) मोटो टाइप, हध्याय ६ रूद्र संहिता प्रथम खण्ड (सृष्टि) बाट विष्कर्ष)"

आफ्नो छोरो श्री नारदजीबाट श्री शिव र श्री शिवाको विषयमा सोधनी हुँदा श्री ब्रह्माजीले भन्नु भयो (पृष्ट १००-१०२) जुन परब्रह्माको विषयमा ज्ञान र अज्ञानले भरिपूर्ण युक्तिहरूद्वारा यसरी विकल्प गरिन्छ । जो निराकार परब्रह्म हुनुहुन्छ । उहाँ नै साकार रूपमा सदाशिव रूप धारण गरि मानिस रूपमा प्रकट हुनुभयो । सदाशिवले आफ्नो शरीरबाट एउटी स्त्रिलाई उत्पन्न गर्नु भयो जसलाई प्रधान प्रकृति, अम्बिका, त्रिवेद जननी (ब्रह्मा, विष्णु, शिवजी आमा) भनिन्छ । जसको आठ वटा हात छन् ।

"श्री विष्णुको उत्पति"

जो सदाशिव छन् उनलाई परम् पुरूष, ईश्वर, शिव, शम्भु र महेश्वर भनिन्छ । उनी आफ्नो पूरै जिउभरि भस्म रमाएको हुन्छन् । ती कालरूपी ब्रह्मले एक शिवलोक नाउँका (ब्रह्मलोकमा तमोगुण प्रधान क्षेत्र) धाम बनाई राखेको छ । त्यसलाई काशी भनिन्छ । शिव र शिवाले पति-पत्नी रूपमा रहँदा एउटा छोरोलाई जन्म दिए, जसको नाम विष्णु राखियो । अध्याय ७, रूद्र संहिता, शिव महापुराण (पृष्ठ १०३, १०४)

"श्री ब्रह्म र शिवको उत्पति"

अध्याय ७, ८, ९ (पृष्ठ १०५-११०) श्री ब्रह्माजीले भन्नु भयो कि श्री शिव र शिवा (कालरूपी ब्रह्मा र प्रकृती दुर्गा - अष्टंगी) ले पतिपत्नि ब्यवहारबाट मेरो पनि उत्पति गर्नु भयो । यिनै काल महाविष्णु रूप धारण गरी आफ्नो नाइटो (नाभी) बाट एउटा कमल उत्पन्न गरि हाल्छन् । ब्रह्मा अगाडी भन्नु हुन्छ कि म फेरि होशमा आएँ । कमलको जर ो (मूल) पता लगाउन चाहे तर असफल भए । फेरि तप गर्ने आकाशवाणी भयो । तप गर ें फेरि मेरो र विष्णुमा कुनै कुराले गर्दा लडाई हुन गयो । (विवरण यसै पुस्तकको पृष्ठ सं. ५४९ मा) अनि हाम्रो बीचमा एउटा तेजोमय लिंग प्रकट भयो र ओ३म् -ओ३म् को नाद (आवाज) प्रकट भयो । साथै त्यस लिंगमा अ-उ-म तीनवटै अक्षर पनि लेखिएका थिए । फेरि रूद्ररूप धारण गरी सदाशिव पाँच मुख भएको मानव रूपमा प्रकट हुनुभयो, उ सित शिवा (दुर्गा) पनि थिइन् ।

फेरि एक्कासी शंकरलाई प्रकट गर्नुभयो (किनकी यो पहिला अचेत थियो फेरि सचेत गरि तीनैलाई एकै ठाउँमा जम्मा गरी दिनु भयो) र भन्नु भयो कि तिमी तीनैजना सृष्टि - स्थिति र संहारको कार्य संभाल ।

रजगुण प्रधान ब्रह्माजी, सतगुण प्रधान विष्णुजी र तमगुण प्रधान शिवजी हुन् । यसरी तीनै देवतामा गुण छन्, तर शिव (कालरूपी ब्रह्मा) गुणातित मानिएको छ । (पृष्ठ ११०मा)

सार विचार :- माथीको विवरणबाट स्पष्ट छ कि कालरूपी ब्रह्मा अर्थात् सदाशिव र प्रकृति (दुर्गा) श्री ब्रह्मा, श्री विष्णु र श्री शिवका आमा वावु हुन् । यो सदाशिव अर्थात् ज्योति निरंजन कालको शरीर अर्थात् पेटबाट निस्केकी छन् । ब्रह्मा अर्थात् काल र प्रकृति (दुर्गा) सवै प्राणीहरूलाई भ्रमित राख्छन् । आफ्ना छोराहरूलाई पनि वास्तविकता बताउँदैनन् । कारण के छ भने कि कालको २१ ब्रह्माण्डका मानिसलाई यो थाहा नहोस् कि हामीलाई तप्तशिलामा भुटेर कालले नै खान्छ र जन्म मृत्यु तथा अन्य दुःखदायी योनिहरूमा पिडा दिने गर्छ । आफ्नो तिनै छोरा रजगुण ब्रह्माजी, सतगुण विष्णुजी, तमगुण शिवजीबाट उत्पति, स्थिति, पालन र संहार गराएर आफ्नो आहार तयार गराउछ । किनकी काललाई एक लाख मानव शरीरधारी प्राणीहरूको आहार गर्ने श्राप लागेको छ । कृपया श्रीमद्भागवत गीताजीमा पनि हेर्नुहोस् - काल (ब्रह्मा) र प्रकृति (दुर्गा) दुवैको पति - पत्नि कार्यबाट रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु र तमगुण शिवजीको उत्पति ।

"तीनै गुण के हो ? प्रमाण सहित"

तीनै गुण रजगुण ब्रह्माजी, सतगुण विष्णुजी, तमगुण शिवजी हुन् । ब्रह्मा (काल) र प्रकृति (दुर्गा) बाट उत्पन्न भएका छन् र तीनै नाशवान हुन् ।

प्रमाण :- गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित श्रीमद्देवीभागवत पुराण जसको सम्पादक छन्- श्री हनुमानप्रसाद पोद्दार चिमनलाल गोस्वामी तेस्रो स्वाद अध्याय ५ पृष्ठ १२३:- भगवान विष्णुले दुर्गाको स्तुती गरेर भन्नुभयो कि म (विष्णु) ब्रह्मा र शंकर तपाई कै कृपाले विद्यमान छौं । हाम्रो त अविर्भाव (जन्म) र तिरोभाव (मृत्यु) हुन्छन् । हामी नित्य अविनाशी छैनौं । तपाई नै नित्य हुनुहुन्छ । भगवान शंकरले भन्नु भयो । यदि भगवान ब्रह्मा र भगवान विष्णु तपाईंबाट नै उत्पन्न हुनुभएको छन् । भने त्यसपछि उत्पन्न हुने म तमोगुणी लीला गर्ने शंकर के तपाईको सन्तान होइन ? अर्थात् मलाई पनि उत्पन्न गर्ने तपाई नै हो । यो संसारको सृष्टि - स्थिती - संहारमा तपाईको गुण सदासर्वदा छ । यिनै तीन गुणबाट उत्पन्न हामी ब्रह्मा, विष्णु र शंकर नियमानुसार कार्यमा तत्पर रहन्छौ ।

उपरोक्त यो विवरण मात्र हिन्दीमा अनुवादित श्री देवी महापुराणबाट जसमा कोटी तथ्य कुराहरू लुकाएको छ । यसैले यो नै प्रमाण हुर्नुहोस् । श्रीमद्देवीभागवत महापुराण सभाषाटिकम् समहात्यम् खेमराज श्रीकृष्ण दासप्रकाश मुम्वई, यसमा संस्कृत सहित हिन्दी अनुवाद गरिएको छ । तेस्रो स्कंद अध्याय ४ पृष्ट १० श्लोक ४२:-

ब्रह्म - अह्म इश्वरः फिल ते प्रभातात्सर्वे वयं जनि युता न यदा तू नित्याः, के अन्ये सुराः शतमख प्रमुखाः च नित्या नित्या त्वमेव जननी प्रकृतिः पुराणा (४२) ।

अनुवाद :- हे आमा ! ब्रह्मा म र शिव तिम्रै प्रभावले जन्मवान हौ, नित्य छैनौ अर्थात् हामी अविनाशी छैनौ फेरि अन्य इन्द्रदी अर्को देउताहरू कसरी नित्य हुन सक्छन् । तिमी नै अविनाशी हौ, प्रकृती तथा सनातनी देवी हो ।।४२।।

पृष्ठ ११-१२ अध्याय ५ श्लोक ८ :-

यदि दयाद्रमना न सदांबिके कथमहं विहितः च तमोगुणः कमलजश्च रजोगुणसंभवः सुविहितः किमु सत्वगुणों हरिः । (८)

अनुवादः- भगवान शंकरले भन्नुभयो :- हे आमा ! यदि हामी माथी तपाई दयायुक्त हुनुहुन्छ भने मलाई तमोगुण युक्त किन वनाउनु भयो । कमलबाट उत्पन्न ब्रह्मालाई रजोगुण युक्त किन वनाउन भयो र विष्णुलाई सतोगुण किन वनाउनु भयो ? अर्थात् जीवहरूको जन्म-मृत्यु रूपी दुष्कर्ममा किन लगाउनु भयो ? श्लोक १२ :-

रमयसे स्वपतिं पुरूष सदा गतिं न हि विह विदम् शिवे (१२)

अनुवाद :- आफ्नो पति पुरूष अर्थात् काल भगवान सित सधै भोग विलास गर्दै र हनुहुन्छ । तपाईको गति कसैले जान्दैन ।

"निष्कर्ष"

श्रीमद्भागवत गीताको ज्ञान पनि यिनै कालरूपी ब्रह्माले श्री कृष्णजीको शरीरमा प्रेतवस प्रवेश गरी भन्नु भएकोछ । उपरोक्त पुराणहरूले प्रमाणहरूले प्रमाणीत गरिदिए कि प्रकृति,

दुर्गालाई भन्छन् । सदाशिव अर्थात् काल रूपी ब्रह्मा र प्रकृतीबाट रजुगुण ब्रह्माजी, सतगुण विष्णुजी तथा तमगुण शिवजीको उत्पति पति-पत्नि व्यवहारबाट भएको हो । यसैको साक्षी श्रीमद्भागवत गीताजी पनि हो । श्री गीताजी सवै शास्त्रहरूको सार हो । यसैले यसमा संक्षीप्त विवरण सांकेतिक शब्दहरू (कोड वर्डस्) मा छन् । जसलाई तत्त्वदर्शी संत नै सम्भाउन सक्दछन् । अव कृपया प्रवेश गरौ - पवित्र श्रीमद्भागवत गीताजी मा ।

अध्याय १४ श्लोक ३ देखि ५ सम्म पवित्र श्रीमद्भागवत गीता भन्ने काल - ब्रह्माले श्री कृष्णजीको शरीरमा प्रेतवस प्रवेश गरी भनेका छन् कि प्रकृति (दुर्गा) त मेरी पत्नि हो म ब्रह्मा यसको योनीमा वीज स्थापना गर्छु । जसले सर्वप्राणीहरूको उत्पति हुन्छ । म सवैको पिता र प्रकृती (दुर्गा) सवैको आमा हुन् । प्रकृति (दुर्गा) बाट उत्पन्न तीनै गुण (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, तमगुण शिव) जिवात्मालाई कर्माधारले शरीरमा वाधि राख्छन् अर्थात् यी तीनै सवै प्राणीहरूलाई संस्कारको आधारमा उत्पति, स्थिति, र संहार गरि फँसाएर राख्छन् ।

अध्याय ११ श्लोक ३२ मा भनेको छ कि म काल हुँ, सवैलाई खानको निमित्त प्रकट भएको छु । अध्याय ११ श्लोक २१ मा अर्जुन भन्दैछन् कि तपाई त ऋषिहरूलाई पनि खाईर हनु भएको छ, देउता र सिद्धहरू पनि तपाई सित मंगल अर्थात् रक्षाको याचना गर्दै छन् । वेदका स्त्रोतहरूद्धारा तपाईको स्तुति गर्दै छन् । तर तपाई सवैलाई खाँदै हुनुहुन्छ । केहि तपाईको दाह्रीमा भुण्डिएका देखिन्छन्, केहि तपाईमा प्रवेश गरिरहेको देखिन्छ ।

"रजोगुण श्री ब्रह्माजी, सतगुण श्री विष्णुजी र तमगुण श्री शिवजी त्रिदेवहरूको पूजा व्यर्थ भनिएको छ ।"

यिनै गीता ज्ञान दाता प्रभु (श्रीमद्भागवत गीता अ. ७ श्लोक १२ देखि १५ सम्ममा) भन्दै छ कि तीनै गुणहरू (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, र तमगुण शिव) को पूजा गर्ने मानिसको ज्ञान हरण गरिएको छ, यिनीहरू त ती तीन गुणहरू भन्दा माथी मेरो पूजा भक्ति पनि गर्दैनन् । तीनै प्रभुहरू ब्रह्मा, विष्णु, शिवसम्मको साधना गर्ने मानिसहरू राक्षस स्वभाव धारण गर्ने मानिसहरूको विच, दुश्कर्म गर्ने यी तीनै भन्दा माथी म ब्रह्माको पूजा पनि गर्दैनन् ।

श्रीमद्भागवत गीताको ज्ञान दाता प्रभुले अध्याय ८ श्लोक १८ मा आफ्नो भक्तिलाई अनुत्तम घटिया भनिएको छ ।

यसैले अध्याय १५ श्लोक ४ र अध्याय १८ श्लोक ६२ र ६६ मा कुनै अन्य पर मेश्वरको शरणमा जानलाई भन्नु भएको छ ।

जुन वेला गीताको ज्ञान भनिदै थियो । त्यो भन्दा अगाडी न त १८ पुराण थिए र न त कुनै ११ उपनिषद् न शास्त्र नै थिए । पछाडी ऋषिहरूले आ-आफ्नो अनुभवको पुस्तक लेख्नु भएको छ । त्यस वेला मात्र चारै वेद नै शास्त्र रूपमा प्रमाणित थिए र तिनै पवित्र चारै वेदहरूका सारांश पवित्र गीताजीमा वर्णित छ ।

"शास्त्रार्थ विषय"

"शास्त्रार्थले परमेश्वरको तत्वज्ञानलाई अल्झायो"

शास्त्रार्थ कसरी हुन्थे ?

दुई विद्वान् प्रश्न- उत्तर गर्ने गर्थे र श्रोताहरू पनि अधिक संख्यामा शास्त्रार्थ (प्रश्नोत्तर) सुन्नको लागि उपस्थित हुन्थे । हार जीतको फैसला श्रोताहरूको हातमा हुन्थ्यो जसलाई स्वयंज्ञान थिएन कि यिनीहरू के भन्दै छन् । जसले अधिक अधिक संस्कृत लगातार उच्चारण गर्थे त्यसको पक्षमा श्रोतागण ताली वजाएर विजय हुने प्रमाण दिने गर्थे । यसरी विद्वानको हार जीतको फैसला अविद्वानहरूको हातमा हुन्थे ।

प्रमाण :- पुस्तक श्रीमद् दयानन्द प्रकाश लेखक श्री सत्यानन्दजी महाराज

प्रकाशकः- सार्वदेशिक आर्य प्रतिनिधि सभा ३/५ महर्षि दयानन्द भवन, रामलिला मैदान नयाा दिल्ली २, गंगा काण्ड आठवां सर्ग पृष्ठ ८९ बाट जस्ताको तेस्तै लेखः- तीन दिन तक, प्रतिसायं कृष्णानन्द जी और स्वामी जी का शास्त्रार्थ होता रहा । एक दिन शास्त्रार्थ के समय किसी ने कृष्णानन्द जी से साकारवाद का अवलम्बन किया और इसी पर शास्त्रार्थ चलाया । स्वामी जी का तो यह मन-चाहता विषय था । उन्होंने धाराप्रवाह संस्कृत बोलते हुए निराकार सिद्धान्त पर वेदों और उपनिषदों के प्रमाणों की एक लड्ङी पिरोदी, और कृष्णानन्द जी को उनका अर्थ मानने के लिए बाधित किया । कृष्णानन्द कोई प्रमाण न दे सका । केवल गीता का यह श्लोक 'यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत् लोगों की ओर मुंह करके पढङ्ने लगा । स्वामी जी ने गर्ज कर कहा कि' आप वाद मेरे साथ करते हैं, इसलिए मुझे ही अभिमुख कीजियें ।' परन्तु उसके तो विचार ही उखडङ् गये थे, वह चौकडी ही भूल चुका था । मुख में झाग आ गए । गले में घिग्घी बाध गई । चेहरा फीका पडङ् गया । किसी प्रकार लाज रह जाए, इससे उसने तर्क-शास्त्र की शरण लेकर स्वामी जी को कहा कि 'अच्छा, लक्षण का लक्षण बताइये ? 'स्वामी जी ने उत्तर दिया कि' जैसे कारण का कारण नहीं वैसे ही लक्षण का लक्षण भी नहीं है ।' लोगों ने अपनी हंसी से कृष्णानन्द की हार प्रकाशित कर दी और वह घबडाकर वहाा से चलता बना ।

उपरोक्त लेखमा स्पष्ट छ कि विद्वानहरूको हार जीतको निर्णय अविद्वान गर्थे । स्वामी दयानन्दजीले लगातार संस्कृत भनिदिनु भयो, श्रोताहरूले हाँसेर महर्षि दायानन्दजीलाई विजेता घोषित गरिदिए र परमात्मा निराकार मानी हाले । जवकी यजुर्वेद अध्याय १ मंत्र १५ र यजुर्वेद अध्याय ५ मंत्र १ मा स्पष्ट छ कि परमात्मा शसरिर छन् र साकार छन् ।

स्वामी दयानन्दजी संस्कृत भाषामा प्रवचन गर्थेको प्रमाण :- "सत्यार्थ प्रकाश" को भूमिका पृष्ठ ८ मा स्वामी दयानन्दजीले भन्नु भएको छ कि प्रथम पटक सत्यार्थ - प्रकाश छापिएको थियो । त्यस वेला मलाई हिन्दी राम्ररी आउदैनथ्यो । किनकि वालकाल देखि सन् १८८२ (सम्वत्१९३९) सम्म सम्म संस्कृतमा भाषण गर्दै रहे । यसबाट सिद्ध भयो कि स्वामी दयानन्दजी संस्कृत भाषामा शास्त्रार्थ गर्नुहुन्थ्यो । सम्वत् १९३९(सन् १८८२) मा सत्यार्थ प्रकाशलाई दोस्रो पटक छापिएको एक वर्ष पछि सन् १८८३ मा स्वामीजीको निधन भई हाल्यो । स्पष्ट भयो कि निधन हुनु भन्दा एक पूर्व नै स्वामी दयानन्दजीलाई हिन्दी भाषा जानकारी भयो । यसभन्दा अगाडी संस्कृत भाषामा प्रवचन (ब्याख्यान) गर्नुहुन्थ्यो । श्रोतागण संस्कृतबाट अपरिचित हुन्थे र यिनीहरू नै विद्वानहरूको हारजीतको फैसला गर्ने गर्थे ।

अव यो दासहरूका दास (रामपाल दास) चाहन्छ कि सवै पवित्र धर्महरूको प्रभु चाहने पुण्यात्माहरू तत्त्वज्ञानले परिचित भई जाओस् अनि स्वयं लाल र लालडीको पारख (पहचान) गरि हाल्नेछन् । कथा - एउटा सेठको दुई छोरा थिए । एउटा १६ वर्ष र अर्को १८ वर्षको । पिताजीको मृत्यु भई हाल्यो । वालककी आमाले एउटा कपडामा वेरिएको लाल आफ्नो छोराहरूको हातमा राखेर भनिन् कि हे छोरा हो यो लाल लगेर आफ्नो काका सित भन्नु कि हामी सित पैसा छैन् । यो लाल तपाई आफु सित राख्नुहोस् र ब्यापारमा हाम्रो हिस्यादारी गरिदिनुहोस् । हामी केटा केटी छुट्टै ब्यापार गर्न सक्दैनौ । दुवै वालक आफ्नो आमाले दिएको लालहरू लिएर आफ्नो काकाको मा गए । र आमाले भनेको सवै कुरा भने । त्यो सेठ (काका) ले लालहरू देखेर र वालकहरूले भनेको कुरा स्वीकार गरि भन्यो कि छोरा यी लालहरू आफ्नी आमालाई नै दिनु, जोगाएर नै राख्छिन् । तिमीहरू म सित अर्को शहरमा हिँड मलाई उधारो धेरैमाल सामान भेटिहाल्छ । फर्केर आए पछि ती लालहरूको प्रयोग गर्नेछौ ।

दुवै वालक काका सित अर्को शहरमा गए । एक दिन काकाले एउटा लाल वालकलाई दियो र भन्यो कि छोराहरू यो लाल हो, यसलाई त्यो सेठलाई दिएर आउ जसबाट हिजो पचाँस हजारको माल उधारो लिएको थिएँ र उसलाई भन्नु कि यो लाल तपाई राख्नुहोस्, हामी फर्केर आएपछि तपाईको उधारो चुक्ता गर्ने छौ र आफ्नो लाल फिर्ता लग्ने छौ ।

दुवै वालकले सेठलाई उपरोक्त विवरण सुनायो । अनि सेठले एउटा जौहरीलाई वोलाएर लाल हेर्न दियो । जौहरीले लाललाई पारख गरि भन्यो कि यो लाल होइन यो लालडी हो । जो सय रूपैयाँको पनि छैन् । लालको मोल त नौ लाख रूपैया हुन्छ । सेठले नराम्रो अपशब्द भनेर त्यो लालडीलाई फाल्दियो । वालकहरू ती लालडीलाई उठाएर आफ्नो काका कहाँ आए । ती वालकले आँखाबाट आँसु वगाउदै सवै कुरा वयान गरे र भने कि एउटा मानिस आएर भन्यो कि यो लाल होइन लालडी हो ।

काकाले भन्नु भयो - छोरा त्यो जौहरी थियो । उ सहि भन्दै थियो । यो त

वास्तवमा लालडी नै हो, यसको यसको किमत सय रूपैयाँ पनि छैन् । म सित धोका भएको छ । लाल त यो छ, गल्तीले मैले नै तिमीलाई लालडी दिएको थिए । अव जाउ र सेठ सित भन्नु कि मेरो काका धोकेवाज छैन् । लालको धोकामा लालडी दिनु भएको थियो । दुवै दाजुभाइ फेरि तिनै ब्यापारी सेठ कहाँ गए । भने कि मेरो काका धोकेवाज छैन्, सेठजी, गल्तीले लालको सट्टा लालडी दिनु भएको थियो, यो लिनुस् लाल । जौहरीले वतायो कि यो वास्तवमा लाल हो, त्यो लालडी थियो ।

सामान लिएर दुवै आफ्नो शहर फर्केर आए । अनि अंकलजीले भन्यो कि वावु, आफ्नी आमा सित भएको लाल लिएर आउ, उधारो अधिक भईसकेको छ । दुवै केटा आफ्नी आमा सित कपडामा वेरिएको लाल झिकेर हेर्छन् त ती लालडी थिए, लाल एउटा पनि थिएन । अंकलले ती वालकहरूलाई लाल र लालडीको पहिचान गराई दिएका थिए । दुवै छोराले आफ्नी आमा सित भनेकि आमा यो त लालडी हो, लाल होइन । दुवै केटा फर्केर काकाको मा आएर हाम्री आमा धेरै सोझी छिन । उनलाई लाल र लालडीको पहिचान छैन् । ती लाल होइन, लालडी छन् । सेठले भन्यो कि छोरा । ती त्यसदिन पनि लालडी नै थिए जुन दिन म कहाँ लिएर आएका थियौ । यदि मैले लालडी भनी दिएको भए तिमीहरूकी आमा भन्थिन् कि मेरो लोग्ने छैन् त्यसैले मेरो लालहरूलाई पनि लालडी भन्दै छ । वावू ! आज मैले तिमीहरूलाई नै लाल र लालडीको पहिचान गर्ने क्षमता वान वनाई दिएँ । तिमीहरूले नै स्वयं फैसला गरिहाल्यो ।

विशेष :- यस्तै किसिमले आज यो दासको चाहना यही छ कि तत्त्वज्ञानलाई जन-जनसम्म पुर्‍याईदेउँ ताकि तपाई स्वयं शास्त्रहरूका प्रमाण देखेर पारख गर्ने योग्य भएर संत असंतको पहिचान गर्न सक्नुहोस् ।

शास्त्रार्थ विद्वानहरू गर्थे र हारजीतको फैसला अविद्वानहरूका हातमा थियो । यो दासको चाहना छ कि प्रभु प्रेमी पुण्यात्माहरू पहिला शास्त्र सम्झोस् । फेरि स्वयं थाहा पाउने छन् कि संत वा महर्षिहरू के पढाई पढाउनु हुन्छ ।

"शास्त्रार्थ महर्षि सर्वानन्द र परमेश्वर कवीर (कविर्देव) को"

एक सर्वानन्द नाम गरेको महर्षि थियो । उसको पूज्य आमा श्रीमती सारदा देवी पाप कर्मफलले पिडित थिइन् । उनले सवै पूजा, जन्त्र, मंत्र अनेकौ वर्षसम्म कष्ट निवारणको लागि गरिन् । शारिरिक पिडा निवारणको लागि वैद्यहरूको औषधि पनि खाइन् तर कुनै फाइदा भएन । त्यस वेलाका महर्षिबाट उपदेश पनि प्राप्त गरिन्, तर सवै महर्षिहरूले भने कि वेटी शारदा यो तेरो पाप कर्मको दण्ड प्रारब्ध कर्मको फल हो । यो क्षमा हुन सक्दैन । यो भोग भोग्नै पर्ने हुन्छ । भगवान श्री रामले वालीको वध गरेका थिए त्यस पाप कर्मको दण्ड श्री राम (विष्णु वाली आत्मा) ले श्री कृष्ण वनेर भोग्नु पर्‍यो । श्री वाली वाला आत्मा शिकार ी भयो । जसले श्री कृष्णजीको पैतालामा विषाक्त वाण हानेर वध गर्‍यो । यसरी गुरूजी, संत,

महन्त एवं ऋषिहरूको विचार सुनेर दुःखी मनले भक्तमती शारदा आफ्नो प्रारब्ध पाप कर्मको कष्ट रोई

रोई भोग्दै थिइन । एक दिन निजी रिस्तेदारको भनाईमा काशीमा (स्वयंभू) स्वयं शसरिर प्रकट हुनु भएको कवीर परमेश्वर अर्थात् कवीर प्रभुबाट उपदेश प्राप्त गरिन् र कष्ट मुक्त भइन् । किनकी पवित्र यजुर्वेद अध्याय ५ मंत्र ३२ मा लेखिएको छ कि कवीरंधारिरसी अर्थात् (कवीर) कवीर (अंधारी) पापको शत्रु (असि) छ । फेरि यसै पवित्र यजुर्वेद अध्याय ८ मंत्र १३ मा लेखिएको छ कि परमात्मा (एनसः एनसः) अधर्मको अधर्म अर्थात् पापहरूको पनि पाप घोर पापलाई पनि समाप्त गरिदिनु हुन्छ । प्रभु कवीर परमेश्वर (कविर्देव) जीले भन्नु भयो छोरी शारदा यो सुख तेरो भाग्यमा थिएन, मैले आफ्नो कोषबाट प्रदान गरेको छु र पाप विनासक हुने प्रमाण दिएको छु । तेरो छोरो महर्षि सर्वानन्द भन्ने गर्छ कि प्रभु पाप क्षमा (विनाश) गर्न सक्तैन र तिमी मबाट उपदेश प्राप्त गरी आत्मकल्याण गर्छु । भक्तमति शार दाजीले स्वयं आउनु भएका कवीर परमेश्वरबाट उपदेश लिए आफ्नो कल्याण गराईन । महर्षि सर्वानन्द जो भक्तमती शारदाजीको छोरा थियो, जसलाई शास्त्रार्थको निकै चासो थियो । उसले आफ्नो समकालीन सवै विद्वानहरूलाई शास्त्रार्थमा पराजित गरिदिनु भयो । फेरि सोच्यो कि दुनियालाई वारम्वार भन्नु पर्छ कि मैले सवै विद्वानलाई पराजित गरेको छु, आमालाई भनेर आफ्नो नाम सर्वाजित राख्न लगाउँछु । यो सोचेर आफ्नी आमा श्रीमती शारदाजीसंग प्रार्थना गऱ्यो । भन्यो कि आमा मेरो नाउँ वदलेर सर्वाजित राखि दिनुहोस् । आमाले भनिन् के सर्वादन्द नराम्रो नाम हो र ? महर्षि सर्वानन्दजी ले भन्नु भयो आमा मैले सवै विद्वानहरूलाई शास्त्रार्थमा पराजित गरि सकेको छु त्यसैले मेरो नाम सर्वाजित र ाखिदिनुहोस् । आमाले भनिन् - एक विद्वान् मेरो गुरू महाराज (कविर्देव) कवीर प्रभुलाई पनि पराजित गरिदेउ, फेरि आउने वित्तिकै तिम्रो नाम सर्वाजित राख्ने छु । आमाको यो कुरा सुनेर पहिला त सर्वानन्द हास्यो । फेरि भन्यो कि आमा तपाई पनि कति सोझो । त्यो जुलाहा (धाणक) कवीर त अशिक्षित छ । उसलाई के पराजित गर्नु, अहिले गएँ, अहिले आएँ ।

महर्षि सर्वानन्द सवै शास्त्रहरूलाई एउटा गोरूको पिठ्युमा राखेर कविर्देव (कवीर परमेश्वर) को झुपडी पुग्यो । परमेश्वर कवीरजीको धर्म पुत्री कमाली पहिला कूपमा भेटिन्, फेरि प्रवेशद्वारमा आएर भनिन् - आउनुहोस्, महर्षिजी यहि हो परम पिता कवीरजीको घर श्री सर्वानन्दजीले कमालीद्वारा आफ्नो लोटा पानीले भर्न लगायो यतिसम्म कि एक थोपा पानी अझै राख्यो भने त्यो पानी पोखियोस् । अनि कमालीलाई भन्यो कि छोरी यो लोटा विस्तारै लगेर कवीरलाई देउ र उनले जे जवाफ दिन्छन मलाई आएर भन्नु । कमालीद्वार ा ल्याइएको लोटामा परमेश्वरजीले एउटा कपडा सिउने ठूलो सियो हाल्नु भयो, केहि पानी लोटाबाट तल झरेर भुइमा पऱ्यो र भन्नु भयो छोरी यो लोटा श्री सर्वानन्दजीलाई फर्काई दिनु । लोटा फर्काउन आएकी कमाली सित सर्वानन्दजीले सोध्नु भयो कि कवीरले के उत्तर दियो । कमालीले प्रभुबाट सियो हालेको वृतान्त सुनाइन् । अनि महर्षि सर्वानन्दजीले परम पूज्य कवीर परमेश्वर (कविर्देव) सित सोध्नु भयो कि तपाईले मेरो प्रश्नको के उत्तर दिनु

भयो ? प्रभु कवीरजीले सोध्नु भयो कि के प्रश्न थियो तपाईको ?

श्री सर्वानन्द महर्षिले भन्नु भयो - मैले सवै विद्वानलाई शास्त्रार्थमा पराजित गरि सकेको छु । मैले आफ्नी आमाज्यू सित प्रार्थना गरेको थिएँ कि मेरो नाम सर्वाजित र ाखिदिनुहोस् । मेरी आमाले तपाईलाई पराजित गरिसकेपछि मेरो नाम परिवर्तन गरिदिने भन्नु भएको छ । तपाई समक्ष पानीले पूर्णरूपेण लोटा भरेर पठाउनुको अर्थ हो कि म ज्ञानको यति भरिपूर्ण छु जस्तै लोटा जलले । यसमा अझै अलिकति पनि जल अटाउदैन् अर्थात् वाहिर नै आउने छ । अर्थात् मेरो सितज्ञान चर्चा गर्नाले कुनै लाभ हुने छैन । तपाईको ज्ञान मेर ो भित्र जान सक्दैन । ब्यर्थको गन्थन मन्थन हुन्छ । यसैले हार स्वीकार गरि लेखेर दिनुहोस् । यसैमा तपाईको भलाई छ ।

पूज्य कवीर परमेश्वर (कविर्देव) ले भन्नु भयो कि तपाईको जलले परिपूर्ण लोटामा फलामको सियो राख्नको मतलव छ कि मेरो ज्ञान (तत्त्वज्ञान) यति भारी (सत्य) छ कि जसरी लोटाको पानीलाई वाहिर निकालेर सियो तलसम्म गयो । यसरी मेरो तत्त्वज्ञान तपाईको असत्य ज्ञानलाई निकालेर तपाईको हृदयमा वास गराउनेछ ।

महर्षि सर्वानन्दले भन्नु भयो प्रश्न गर्नुहोस् एक चर्चित विद्वानलाई जोलहा (धाणक) को मोहल्लामा आएको देखेर छर छिमेकीका सोझा अशिक्षित जोलाहाहरू शास्त्रार्थ सुन्नको लागि एकत्रित भए ।

पूज्य कवीरदेवले प्रश्न गर्नुभयो :-

कौन ब्रह्म का पिता है, कौन विष्णु की माँ ।
शंकर का दादा कौन है, सर्वानन्द दे बताए ।।

को ब्रह्माको पिता, को विष्णुको आमा ।
शंकरके दाता को , सर्वानन्द देउ वताई ।।

उत्तर महर्षि सर्वानन्दजीको - श्री ब्रह्माजी रजगुण, श्री विष्णुजी सतगुण र श्री शिवजी तमगुण युक्त छन् । यी तीनवटै अजर, अमर अर्थात अविनाशी छन्, सर्वेश्वर - महेश्वर- मृत्युंजय छन् । यिनको आमा वुवा छैनन् । तपाई अज्ञानी हुनुहुन्छ, तपाईलाई शास्त्रको ज्ञान छैन् । यस्तै जथाभावी प्रश्न गर्नु हुन्छ । सवै उपस्थित स्रोताहरूले ताली वजाएर महर्षि सर्वानन्दको समर्थन गरे ।

पूज्य कवीर प्रभु (कविर्देव) जीले भन्नु भयो कि महर्षिजी तपाई श्रीमद्देवीभागवत पुराणको तेस्रो स्कंन्द र श्री शिव पुराणको छैठौंर सातौ रूद्र सांहिता अध्याय प्रभुलाई साक्षी राखेर गीताजीमाथी हात हालेर पढ्नुहोस् र अनुवाद सुनाउनुहोस् । महर्षि सर्वानन्दजीले पवित्र गीताजी माथी हात हालेर सपथ लिनु भयो कि सहि सहि सुनाउनेछु ।

प्रभु कवीर (कविर्देव) जीले भने पछि पवित्र पुराणहरूलाई ध्यान पूर्वक पढ्नु भयो । श्री शिव पुराण (गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित, अनुवादक श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार) पृष्ठ नं. १०० देखि १०३ सम्ममा लेखिएको छ कि सदा शिव अर्थात् कालरूपी ब्रह्मा र प्रकृती (दुर्गा) को संयोग (पति-पत्नी ब्यवहार) बाट सतगुण श्री विष्णुजी,

रजगुण श्री ब्रह्माजी तथा तमगुण श्री शिवजी को जन्म भयो । यिनै प्रकृति (दुर्गा) जो अष्टंगी कहलिन्छे त्रिदेव जननी तीनै ब्रह्मा, विष्णु र शिवजी की आमा भनिएकी छिन् ।

पवित्र श्रीमद्देवी पुराण (गीता प्रेस गोरखपुरबाट प्रकाशित, अनुवादक श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार तथा चिमनलाल गोस्वामी) तेस्रो स्कन्द पृष्ठ नं. ११४ देखि १२३ सम्म मा स्पष्ट वर्णन छ कि भगवान विष्णुजी भन्नुहुन्छ कि यो प्रकृति (दुर्गा) हामी तीनै कि जननी हुन् । मैले यसलाई त्यस वेला देखेको थिए । जव म सानो वालक थिएँ । आमाको स्तुती गर्दै श्री विष्णुजीले भन्नु भयो कि हे आमा म (विष्णु) ब्रह्मा र शिव त नाशवान हौ । हाम्रो अविर्भाव (जन्म) र तिरोभाव (मृत्यु) हुन्छ । हजुर प्रकृति देवी हुनुहुन्छ । भगवान शंकरले भन्नु भयो कि हे आमा यदि ब्रह्मा र विष्णु हजुरबाट उत्पन्न भएका हुन् भने म शंकर पनि हजुरबाट नै उत्पन्न भएको हुँ अर्थात् हजुर मेरी पनि आमा हुनुहन्छ ।

महर्षि सर्वानन्दजी पहिला सुनी सुनाइएका अधुरो शास्त्र विरूद्ध ज्ञान (लोक वेद)को आधारमा तीनवटै (ब्रह्मा, विष्णु र शंकर) लाई अविनाशी, अजन्मा भन्ने गर्थे । पुराणहरूलाई पढनु हुन्थ्यो तर पनि अज्ञानी नै थिए । किनकी ब्रह्मा (काल) पवित्र गीताजीमा भन्नु हुन्छ कि म सवै प्राणीहरूको (जो मेरो २१ ब्रह्माण्डहरूमा मेरो अधिन छन्) बुद्धि छ । जहिले पनि मन लाग्छ बुद्धि प्रदान गरिदिन्छु र जहिले मनलाग्छ अज्ञान भरि दिन्छु । त्यस वेला पूर्णपर मात्मा (कवीर) ले भने पछि काल ब्रह्माको दवाव हट्यो र सर्वानन्दजीलाई स्पष्ट ज्ञान हुन गयो । वास्तवमा यस्तै लेखेको रहेछ । तर मान हानीको भयले भन्यो कि मैले सवै पढिसकें, यस्तो कहि पनि लेखिएको छैन् । कविर्देव (कवीर परमेश्वर) सित भन्नु भयो तिमी झुटा हौ, तिमीलाई शास्त्र विषयमा के थाहा । म प्रति दिन पढछु । फेरि सर्वानन्दजीले धारा प्रवाह संस्कृत वोल्न थाल्नु भयो । वीस मिनटसम्म कण्ठस्थ गरेको कुनै वेदवाणी भन्दै जानु भयो, पुराण सुनाउनु भएन ।

सवै उपस्थित नादान श्रोतागण जसले संस्कृत बुझ्न पनि बुझ्दैनथे प्रभावित भएर सर्वानन्दजीको समर्थनमा वाह वाह महाज्ञानी भन्न थाले । भावार्थ छ कि परमेश्वर कवीरलाई पराजित गरिदीयो र महर्षि सर्वानन्दजीलाई विजय घोषित गरिदिए । परमपूज्य कवीर पर मेश्वर (कविर्देव) जीले भन्नु भयो कि सर्वानन्दजी तपाईले पवित्र गीताजीको सपथ लिनु भएको थियो त्यो पनि विर्सनु भयो । जव तपाई सामुन्ने लेखिएको शास्त्रहरूको सच्चाईलाई पनि मान्नु हुन्न भने म हारे र तपाई जीत्नु भयो ।

एक जमिनदारले छोरा कक्षा सातमा पढ्दथ्यो । उसले अलिकति अंग्रेजी भाषा पढेको थियो । एक दिन दुवै बाबु छोरा वैलगाडा लिएर खेतमा जाँदै थिए । अगाडीबाट एउटा अँग्रेज आइपुग्यो । उसले अँग्रेजी भाषामा बाटोको वारेमा उनी सित सोध्यो । बाबुले छोरालाई भन्यो - छोरा यो अँग्रेज आफुलाई अधिक शिक्षित देखाउन चाहन्छ । तिमी पनि त अँग्रेजी भाषा जान्दछौ । यसको घमण्ड तोडिदेउ । सुनाई देउ अंग्रेजी वोलेर । जमिन्दारको छोराले अंग्रेजी भाषामा विरामी विदाको लागी प्रार्थना पत्र पढेर पुरै सुनाई दियो । अंग्रेज त्यो नादान वालकको वेवकुफीमा भन्दै छु बाटो सम्वन्धमा र सुनाउछ विरामी प्रार्थना पत्र । टाउकोमा

हात राखी कार लिई गइ हाल) किसानले आफ्नो विजेता पुत्रको कमर सुमसुम्याएर भन्यो कि वाह छोरो तिमीले आज मेरो जीवन सफल वनाईदियौ । आज तैले अंग्रेजी भाषामा अंग्रेजलाई पराजित गरिदियौ । अनि छोरोले भन्यो- बुवा, माई वेस्ट फ्रेण्ड (मेरो खास दोस्त) नाउँको लेख पनि याद छ । त्यो सुनाई दिएको भए अंग्रेज कार छोडेर भाग्ने थियो । त्यसै प्रकारले कविर्देवजी सोध्नु हुन्छ एक थोक र सर्वानन्दजी जवाफ दिनुहुन्छ अर्को थोक । यसर ी शास्त्रार्थले अल्झाई राखेको छ।

यसरी परमपूज्य कवीर परमेश्वर (कविर्देव) ले भन्नु भयो कि सर्वानन्दजी तपाई जीत्नु भयो, मैले हारे । महर्षि सर्वानन्दजीले भन्नु भयो - लेखेर देउ, म कच्चा काम गर्दिन परमात्मा कवीर (कवीरर्देव) जीले भन्नु भयो कि यो कृपा पनि तपाई आफै गर्नुहोस् । जे लेख्नुछ लेख्नुहोस् म औंठाको छाप लगाई दिन्छु । महर्षि सर्वानन्दले लेख्नु भयो कि शास्त्रार्थमा सर्बानन्द विजयी भयो र कवीर साहेव पराजित भए र कवीर परमेश्वरसित उक्त लेखेको कागजमा औंठा छाप लगाउन लगायो । आफ्नी आमा कहाँ गएर भन्नु भयो कि आमा, लिनुहोस् तपाईको गुरूदेवजीलाई पराजीत गरेको प्रमाण भक्तमती शारदाजीले भनीन् कि पढेर सुनाउ । जव सर्वानन्दजीले पढनु भयो त्यसमा लेखिएको थियो शास्त्रार्थमा सर्वानन्द पराजीत र कवीर परमेश्वर (कविर्देव) विजयी भयो । आमाले भनिन् छोरा तिमी भन्दै थियौ कि म विजय भएको छु, तिमी त हारेर आएका रहेछौ महर्षि सर्वानन्दजीले भन्नु भयो । आमा म लगातार धेरै दिन देखि शास्त्रार्थमा ब्यस्त भएकोले निन्द्रा वश भएर लेख्नमा मबाट गल्ती भएको छ । फेरि जान्छु सही लेखेर ल्याउछु । माताजीले सर्त राख्नु भएको थियो कि विजय भएको कुनै लिखित प्रमाण दिन्छौ भने मान्छु, मौखिक होइन । महर्षि सर्वानन्दजी दोस्रो पटक गयो र भन्यो कि कवीरजी मेरो लेखाईमा केहि त्रुटी रहन गएको छ, फेरि लेख्नु पर्छ । साहेव कवीरजीले भन्नु भयो कि फेरि लेख्नुहोस् । सर्वानन्दजीले फेरि लेखेर औंठाको छाप लगाएर आमा भए ठाउँमा आउनु भयो । हेर्दै फेरि विपरित नै पाउनु भयो । भन्यो आमा फेरि म जान्छु । तेस्रो पटक लेखेर ल्याए । घरमामा प्रवेश गर्नुभन्दा अगाडी पढनु भयो, ठीक लेखिएको थियो । सर्वानन्दजीले त्यो लेखबाट दृष्टी हटाएनन् र हेर्दै घरमा प्रवेश गरेर भन्न थाले कि आमा अव सुनाउँ यति भनेर पढन थाल्नु भएको त उनको आखा अगाडी अक्षर वदलियो । तेस्रो पटक फेरि त्यही प्रमाण लेखियो जुन शास्त्रार्थमा सर्वानन्द पराजीत र कवीर र्देव साहेव विजयी भयो । सर्वानन्द वोल्न सकेन । अनि आमाले सोध्नु भयो- छोरा किन वोल्दैनौ ? पढेर सुनाउ के लेखिएको छ । आमालाई थाहा थियो कि नादान (अज्ञानी) छोर ा पहाड सित भिडन गईरहेको छ । आमाले सर्वानन्द सित भन्नु भयो छोरो परमेश्वर आउनुभएकोछ गएर खुट्टामा ढोग गरी आफ्नो गल्तीको क्षमा याचना गरिहाल र उपदेश लिएर आफ्नो जीवन सफल पार । सर्वानन्दजी आफ्नो आमाको चरण समातेर रून थाल्यो र भन्यो कि आमा उहाँ स्वयं प्रभु आउनु भएको छ । हजुर म सित हिँडनुहोस् मलाई लाज लाग्छ । सर्वानन्दजी कि आमा आफ्नो छोरालाई साथ लिएर प्रभु कवीरजी समक्ष गइन र सर्वानन्दजीलाई पनि कवीर परमेश्वरबाट उपदेश दिलाईन । अनि त्यस महर्षि भनाउदा

नादान (अज्ञानी) प्राणीको उद्धार पूर्णपरमात्माको शरणमा आउनाले भयो । पूर्णब्रह्मा कवीर पर मेश्वर (कविर्देव) ले भन्नु भयो । सर्वानन्द तपाईले अक्षर ज्ञानको आधारमा पनि शास्त्रहरूलाई जान्नु भएर किनकी मेरो शरणमा नआए ब्रह्मा काल कसैको बुद्धिलाई पूर्ण विकसित हुन दिदैन अव फेरि पढनु तिनै वेदहरू र पवित्र गीताजी वा पुराणहरूलाई अव तपाई ब्रह्माण्ड हुनु भयो । ब्रह्माण्ड सहि ब्रह्मा पहिचान विद्वान उही हो जसले पूर्णपरमात्मालाई जानेकोहोस् । फेरि आफ्नो कल्याण गराउने खालको होस् ।

विषेश ः- आजभन्दा ५५० वर्ष पूर्व यिनै पवित्र वेदहरू, पवित्र गीताजी, पवित्र पुर ाणहरूमा लेखिएको ज्ञान कवीर परमेश्वर (कविर्देव) जीले आफ्नो साधारण वाणीमा दिनु भएको थियो । त्यस वेला देखि आजसम्मका महर्षिहरूले ब्याकरण त्रुटीयुक्त भाषा भनेर पढ्न पनि आवश्यक ठानेनन् र भने कि कवीर त अज्ञानी छ, उसलाई अक्षर ज्ञान त छदै छैन् । उनलाई के थाहा संस्कृत भाषामा लेखिएका शास्त्रहरूको गूढको रहस्य । हामी विद्वान हौ । हामी जे भन्छौ सवै शास्त्रहरूमा लेखिएको छ । श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी र श्री शिवजीको कोहि आमा बुवा छैनन् । यिनीहरू त अजन्मा - अजर-अमर अविनाशी र सर्वेश्वर , महेश्वर, मृत्युंजय छन् । सवै सृष्टिका रचयिता र तिनै गुण युक्त छन् । आदि आदि ब्याख्या गरेर अहिलेसम्म भन्दै छन् । आज तिनै पवित्र शास्त्र आफुसित छन् जसमा तीनैवटा प्रभु (श्री ब्रह्माजी रजगुण, श्री विष्णुजी सतगुण, श्री शिवजी तमगुण) का आमा-बाबु स्पष्ट विवरण छ । त्यसवेला आफ्नो पूर्वजहरू अशिक्षित थिए र शिक्षित वर्गलाई शास्त्रको पूर्णज्ञान थिएन । फेरि पनि कवीर परमेश्वर (कविर्देव) द्वारा वताइएको सत्यज्ञानलाई जानीजानी झुठो भनि दिए । कि कवीर झुठो भन्दैछ । कुनै शास्त्रमा लेखिएको छैन कि श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी, र श्री शिवजीका कोहि आमा बुबा छन् । जवकी पवित्र पुराण साक्षी छन् कि श्री ब्रह्माजी, श्री विष्णुजी र श्री शिवजीको जन्म मृत्यु हुन्छ । यिनीहरू अविनाशी होइनन् । यी तीनै देवताकि आमा प्रकृती (दुर्गा) हुन् र पिता ज्योति निरंजन काल रूपी ब्रह्मा हुन् ।

आज सम्पूर्ण मानव समाज दाजु-भाइ, दिदी-बहिनी, वालक, युवा, वुजुर्ग, छोरा-छोर ी आदि सवै शिक्षित छन् । आज कसैले भ्रमित गर्न सक्दैन कि शास्त्रहरूमा यस्तो लेखिएको छैन । जस्तो कवीर परमेश्वर (कविर्देव) जीको अमृत वाणीमा लेखिएको छ ः-

अमृतवाणी पूज्य कवीर परमेश्वर (कविर्देव) कोः-

धर्मदास यह जग बौराना । कोइ न जाने पद निरवाना ।।
अब मैं तुमसे कहों चिताई । त्रियदेवन की उत्पति भाई ।।
ज्ञानी सुने सो हिरदै लगाई । मूर्ख सुने सो गभ्य ना पाई ।।
माँ अष्टंगी पिता निरंजन । वे जम दारूण वंशन अंजन ।।
पहिले कीन्ह निरंजन राई । पीछेसे माया उपजाई ।।
धर्मराय किन्हाँ भोग विलासा । मायाको रही तब आसा ।।
तीन पुत्र अष्टंगी जाये । ब्रह्म विष्णु शिव नाम धराये ।।
तीन देव विस्तार चलाये । इनमें यह जग धोखा खाये ।।

तीन लोक अपने सुत दीन्हा । सुत्र निरंजन बासा लीन्हा ।।
अलख निरंजन सुत्र ठिकाना । ब्रह्म विष्णु शिव भेद न जाना ।।
अलख निरंजन बडा बटपारा । तीन लोक जिव कीन्ह अहारा ।।
बह्म विष्णु शिव नहीं बचाये । सकल खाय पुन धूर उडाये ।।
तिनके सुत हैं तीनों देवा । आंधार जीव करत हैं सेवा ।।
तीनों देव और औतारा । ताको भजे सकल संसारा ।।
तीनों गुणका यह विस्तारा । धर्मदास मैं कहों पुकारा ।।
गुण तीनों की भक्ति में, भूल परो संसार ।
कहै कबीर निज नाम बिन, कैसे उतरें पार ।।

उपरोक्त अमृतवाणीमा परमेश्वर कवीर साहेवजी आफ्नो निजी सेवक श्री धर्मदास साहेवलाई भन्दै हुनुहुन्छ कि धर्मदास यो सवै संसार तत्त्वज्ञानको अभावले विचल्लीमा पर ेको छ । कसैलाई पूर्णमोक्ष मार्ग र पूर्णसृष्टि रचनाको ज्ञान छैन । यसैले म तपाईलाई मद्वार ा रचित सृष्टिको कथा सुनाउँछु । बुद्धिमान व्यक्तीले तुरून्त बुझ्ने छन् तर जो सवै प्रमाणहरू देखेर पनि मान्दैनन् ती नादान प्राणी काल प्रभावले प्रभावित छन्, ती भक्ति योग्य छैनन् । अव म भन्छु तीनटै भगवान (ब्रह्माजी, विष्णुजी, शिवजी) को उत्पति कसरी भयो ? यिनको आमा त अष्टांगी (दुर्गा) हुन् र पिता ज्योति निरंजन (ब्रह्मा काल) हुन् । पहिला ब्रह्माको उत्पति फुल (अण्डा) बाट भयो । फेरि दुर्गाको उत्पति भयो । दुर्गाको रूपमा आशक्त भएर काल (ब्रह्मा) ले गल्ती (छेड छाड) गऱ्यो । अनि दुर्गाले उसको पेटमा शर ण लिन पुगिन् । म त्यहाँ गएँ जहाँ ज्योति निरंजन काल थियो । अनि भवानी (दुर्गा) लाई ब्रह्माको पेटबाट निकालेर २१ ब्रह्माण्ड सहित १६ संख कोषको दुरीमा पठाई दिएँ । ज्योति निरंजनले प्रकृति देवी (दुर्गा) संग भोग विलास गऱ्यो यी दुवैको संयोगले तीनै गुणहरू (रजगुण श्री ब्रह्माजी, सतगुण श्री विष्णुजी, तमगुण श्री शिवजी) साधना गरी सर्व प्राणीहरू काल जालमा फसेका छन् । जवसम्म वास्तविक मंत्र पाउदैन तवसम्म पूर्णमोक्ष कसरी हुन सक्छ ?

"विचल्लीमा परेकालाई सतमार्ग"

"बहिनी ईशबंतीको दर्दनाक आत्म कथा"

म भगवती इशवंती देवी पत्नी भक्त सुरेश दास अहलावत पुत्र श्री प्रतापसिंह अहलावत, पाना गंजा, गाउँ डीघल जिल्ला झज्जरमा वस्छु । हे वन्दीछोड सतगुरू रामपालजी ! म र मेरो परिवार हजुरको चरण धुली छौं । हजुरले हामीलाई त्यो सुख प्रदान गर्नु भएको छ, जसको हामी आफ्नो जीवनमा कल्पना पनि गर्न सक्दैनथ्यौ । आज म आफ्नो आत्मवृतान्त यहाँ लेखिरहेको छु जसमा हजुरले हामी माथी कृपा बक्सिस दिनु भएको छ ।

यसैले कि हाम्रो दुख भरिएको कहानी पढेर हामी जस्तै दुखी परिवार पनि हजुरको आशिर्वादले कल्याण गराउन सकोस् । हाम्रो जीवन बिल्कुलै अंधकारमय थियो । यदी हजुरको चरणमा नआएको भए आज हामी जीवीत हुने थिएनौं ।

म असाध्यै रोगले पिडीत थिएँ । मेरो भाइ भापदौडा निवासी ओम प्रकाश छोरो श्री दयानन्द राठी जो हरियाणा पुलिसमा नोकरी गर्दै थियो, उ पनि यसै रोगले मेरेको थियो । म पनि त्यही स्टेजमा पुगी सकेको थिएँ । म यस्तो हालतमा थिएँ कि हातगोडा दुवै पक्षघात ग्रस्त जस्तै थिए । आवाज आउन समेत वन्द थियो । ठाउँ ठाउँमा डाक्टर र धामी झाक्रीहरूबाट देखाए तर निरासा नै हात लाग्यो । मेरो लोग्ने यति धेरै शराव पिउने गर्थे कि जव उनी घरमा आउथे त छोरा छोरीहरू डरले खाट मुनी लुकि बस्थे । घरका भाँडा कुँडाहरू रक्सि खानको लागि वेचिहाल्नु भयो र टाउकोमा ऋणको भारी वोक्नु पर्‍यो । छिमेकीहरू पनि दिक्क थिए । एक दिन त वहाँ नशाको हालतमा मलाई उठाएर डालाण पान्नेको कुवाँमा फ्याक्न जान लाग्नु भयो । महापाप ओपरी जीनले भन्यो कि कसैको केहि चल्ने छैन, म यस घरलाई वर्वाद गरेरै छाडछु । मेरो भाइहरूले मेरो लागि थुप्रै पैसा खर्च गर्नु भयो डाक्टर र धामीको चक्करमा तर मलाई कुनै फाईदा भएन । मेरो लोग्ने सराव (रक्सी) पिउनु हुन्थ्यो र केटा केटीहरू सानै थिए । ससुरालीमा कोही साहारा थिएन । मेरो भाइ सुखविर जो डि.टि.सी. मा ड्राइभर छ उसले परम पूज्य सतगुरू रामपालजी महाराज सित नाम उपदेश लिइराखेको छ । उसले भन्यो कि दिदीलाई संत रामपालजी महाराजबाट नाम उपदेश दिलाई दिन्छु । आखिर मर्नु त छदैछ, यो अन्तिम उपाय गरिहालौं । यसमा मेरो पिताजी दयानन्द राठीले भन्नु भयो कि के कोही नाम उपदेशले ठीक हुन्छ र ? त्यस पछि मेरो भाइले ती सवैलाई नाम उपदेशको महिमा वारेमा सम्झाउनु थाल्यो । त्यसपछि सवैले भने कि हेरि हालौं । यसरी भनेर मलाई संत रामपालजी महाराजको चरणमा पुर्‍याइयो । त्यसवेला सत्गुरू देव गाउँ पंजाव खोड दिल्लीमा सत्संग गरि रहनु भएको थियो । पुरै परिवार मलाई लिएर राती १० वजे महाराजजीको चरणमा पुगे । यो कुरा २५ दिसेम्वर १९९६ को हो ।

मेरो भाइले पूज्य रामपालजी महाराजलाई मेरो दुःख दायी कथा सुनायो । गुरूजीले राती १० वजे सत्संगमै नाम उपदेशको कृपा गर्नु भयो । त्यसभन्दा अगाडी मेरो वोली वन्द थियो, जिब्रो पनि चल्दैन थियो । जब २६ दिसेम्वरको विहान उठे त आफुलाई राम्रो हालतमा वोल्दै गरेको पाएँ र आफ्नो भाइलाई भने कि आज मलाई धरै वर्ष पछि महसुस हुदैछ कि म आफ्नै शरीरमा छु र मेरो शरीरबाट कुनै भार हटेको छ । मलाई वोल्दै देखेर मेरो भाइ छक्क पर्‍यो र भन्यो कि महाराज रामपालजी त साक्षात कवीर परमेश्वर आउनु भएको छ । म विडी खान्थे, त्यस दिन देखि छोड दिएँ । घर आए पछि मेरो पति भक्त सुरेशले भन्नु भयो तिमी के नाम लिएर आएकी हौ, म हेर्छु । तिम्रो नाममा कति शक्ति छ ? आफ्नी आमा सित भन्नु भयो कि यो कस्तो नाम लिएर आएकि छे जो केटा केटीहरू विहानी पख गुड मर्निङ्गको सट्टा सत साहेव भन्न थालेका छन् । भक्त सुरेश एक सालसम्म यस्तै रक्सि खादै रहे र घर मा झगडा गर्दै रहे ।

एक दिन उनी वन्दिछोड कवीर साहेव, गरिव दासजी साहेव र सत गुरूदेव संत रामपालजी महाराजको तस्वीरहरूलाई लिएर फुटाउनको लागि खडा हुनु भयो । अनि मैले हात जोडेर वन्दिछोड सित प्रार्थना गरे कि हजुरले नै यसको बुद्धिलाई कल्ट्रोलमा राख्न सक्नु हुन्छ । तव हे वन्दिछोड ! हजुरले उहाँलाई यस्तो चमत्कार देखाउनु भयो कि मेरो पति सुरेशले पूजा स्थलमा फोटो फर्काएर राख्नु भयो र दण्डवत प्रणाम गर्नुभयो । त्यस दिन देखि आजसम्म उहाँले रक्सि विडी आदि सवै कुरालाई त्याग गरि दिनु भयो । यि सवैको साक्षी पाना गंजा र डीघल गाउँ छन् । मलाई पुनर्जन्म भेटेको देखेर मेरो दुःखमा दुःखी मेरो भाइ राजेन्द्र सिंह राठी डि.एस.पि. (हरियाणा) र भाइ प्रेम प्रकाश राठी एडवाँकेट (दिल्ली) सहित पुरै परिवारले पनि नाम दान लिए । नाम उपदेश लिएपछि कवीर परमेश्वरले यस्ता यस्ता सुख दिनुभयो जसको कल्पनासम्म गर्न सक्तैन थिएँ । हाम्रो भैसीले साँप खाई हाल्यो । भैसीको साह्रै नराम्रो हालत भयो । डाक्टरलाई देखाउदा उनले भन्यो कि यसले कुनै विषालु कुरा खाएको छ र दश इन्जेक्सन लगाईदियो । भोलीपल्ट भैंसीको आँखाबाट निलो पानी वग्न थाल्यो, भैंसी अन्धो भयो र डाक्टरले पनि जवाफ दिइहाल्यो । राती स्वप्नमा सत गुरू रामपालजी महाराज आएर भैंसीको पिठिउमा हात राख्नुभयो । भोली विहान उठदा हामीले र हाम्रा छिमेकीले भैसिको मुखमा साँप देख्यौ र त्यसलाई निकाल्यौ । र भैसी स्वस्थ्य भएर पुरै दुध दिन थाल्यो । यस्ता यस्ता नजाने कति सुख हजुरले हामीलाई दिनु भएको छ । हीजोसम्म हामीसंग १० रूपैयाँ सम्म पनि थिएन तर आज उनै खेतमा धन उपज हुन्छ र कसै सित माग्न जरूरत हुँदैन । छिमेकीहरू भन्छन् कि तिम्रो गुरूजी नै तिम्रो लागि राम छ । अज्ञानीहरूद्वारा भाँडिएको सोझा-साझा समाजले के जानोस् हजुरको महीमा संत रामपालजी महाराजका विरोधीहरू मात्र हिलो छ्यापन जान्दछन् । जसलाई पर्छ उसैलाई थाहा छ कि हजुरबाट के कति उपकार हुन्छ । हामी हजुर सित यही प्रार्थना गर्दछौं । कि हामीलाई आफ्नो चरणमा लगाई राख्नु होला र हजारौं वर्षसम्म यस्तै दुःखीहरूको सहारा वनि रहनु होला । सतगुरू रामपालजी महाराज पूर्णपरमात्माको अवतार आउनु भएको छ ।

हजुरसित नाम उपदेश पाए पछि हाम्रो घरमा यस्ता यस्ता ठाउँमा सुख भयो जसको वर्णन गर्न सकिन्दैन । फेरि पनि वर्णन गर्ने कोशिश गर्दैछु । मैले हजुरसित सन् १९९७ मा नाम उपदेश लिएँ त्यसको डेढ वर्ष पछि एउटा घटना घट्यो जो यस प्रकार छ ।

एक दिन राती मैले यी सवै देखे कि म गाउँमा शमशान (मुर्दाघाट) सोध्दै छु कि त्यो कहाँ छ ? मलाई वताईयो र देखाइयो कि भोली तपाईले यहाँ आउनु छ । त्यो मुण्डान पानेको शमशान थियो । जव विहान भयो । मलाई हैजाले समात्यो । मलाई यति ज्यादा टाउको दुख्न थाल्यो कि टाउको फोडेर मरौं जस्तो भयो । मृत्युको सवै लक्षण पूरा भयो डाक्टरलाई वोलाईयो र उसले इन्जेक्सन लगायो । त्यसपछि डाक्टरले भन्यो कि यो त मरि सकेकी छे । त्यसपछि चार दुत देखे उनीहरूले दुवै तिरबाट मलाई समाते र भनेकी हामीलाई भगवानले पठाउनु भएको छ । तपाईको समय पुरा भएकोले तपाईलाई लिएर जानेछौ । मैले भने कि मेरो गुरूजीले लान दिनु हुने छैन । फेरि उनीहरूले भने तपाईको गुरूजीले के गर्नु

हुनेछ । तपाईको समय पुरा भईसकेको छ । हामी यस्तो गर्ने छौ कि तपाई आफ्नो हातले आफै मर्नु हुनेछ । त्यस पछि मेरो दुवै हातले मेरो घाँटी दवाए र प्राण आँखामा आयो । म कसैसंग वोल्न सकिन । वन्दिछोड भन्नु हुन्छ कि 'आ जम तेरे घटमे धैं तू राम कहि नहि पाएगा' यो स्थिती मेरो भयो । त्यस पछि कवीर साहेव कमलको फूलमाथी मेरो सामुन्ने प्रकट हुनु भयो । त्यस पछि मेरो भित्रबाट पूज्य सतगुरू रामपालजी महाराजको आवाज आयो कि यो केटीलाई तपाईहरू कसरी लिएर जानु हुन्छ । यसलाई हामी जान दिने छैनौं । यसलाई हामी जुन वेला चाहन्छौ त्यसवेला लिएर जानेछौ । यसको यदि गोडा काटी दिन्छौ भने हामी त्यो पनि जोड दिनेछौं । साथै गुरूले धेरै कुरा भन्नु भयो । जो सवै वर्णन हुन सक्दैन । त्यसपछि यमदुत भागेर गए । त्यसपछि गुरूजीले भन्नुभयो- छोरी, नडराउ, तेरो मृत्युलाई मैले हटाई दिएको छु । अव जुन वेला हामी चाहन्छौ साथ लिएर जानेछौ ।

हाम्रो एउटा भैसी जसको वच्चा दिने समय नजिक थियो एक दिन केही थाहा नपाउने भयो । डाक्टरलाई वोलाएर ल्याएछि उनले समयभन्दा अगाडी नै हात हालेर वच्चा झिक्यो । त्यस पछि भैसीले जेर (अम्रो) खसालेन । अलिकति जेर (अम्रो) जो वाहिर झण्डिएको थियो त्यसमा एउटा ईटा वाधे पछि त्यो जेर (अम्रो) चुँडियो । जसले भैसीको हातल नराम्ररी विग्रीयो । सवैले भन्ने थाले कि अव यो भैसी वाँच्दैन । हामी डराएर रात मै पाँचवटा डाक्टर कहाँ गए तर एउटा डाक्टर पनि आएन भन्थे कि यो केश हामीबाट ठीक हुन सक्दैन । अव परमात्माले मात्रै वचाउन सक्छ । त्यसपछि साह्रै दुखी भएर अब यो भैंसी पक्कै मर्छ । मैले भने भक्तजी आशा न तोडौ । हाम्रो वन्दिछोड सवै ठीक गर्नु हुनेछ । त्यसपछि वन्दीछोडको अगाडी दण्डवत प्रणाम गरे र प्रार्थना गरे । त्यसपछि विहान एउटा डाक्टर कहाँ गएँ । त्यो भैसीलाई देखेर भन्यो कि यो अव वाँच्दैन । यस्तै मेरो भैसीलाई पनि भएको थियो । ठूलो डाक्टरले भर पुर कोशिस गऱ्यो तर वाचेन । फेरि भन्यो कि पर मेश्वरको दयाले वाँचे पनि दुध दिने छैन । त्यसको सात दिन पछाडी भैसीको अष्डी (पाठेघर बाट अम्रो) बाट जेर निकाल्दै गुरूजीले देखीनु भयो । भोली पल्ट देखि भैसीले जेर (अम्र ो) निकाल्यो र स्वस्थ्य भयो । त्यही भैसी १५ किलो दुध दिन थाल्यो । यो हाम्रो वंदी छोड को कृपा हो । जवकि छिमेकमा चार पाँच वटा भैसी यसै रोगले मरिसकेको थिए ।

मेरो कान्छो छोरो नवनित १४ सालको छ । जव उ छ महिनाको थियो । त्यसै वेला देखि देखि उसलाई निमोनिया रोगले समात्यो र ५ सालसम्म यो रोगले उसलाई सतायो । मैले हर सम्भव प्रयास गरें र डाक्टरले पनि मनाही गरिदियो तर मैले हार मानिन् । एक दिन मैले उसलाई सतगुरू रामपालजी महाराज सित नाम दान दिलाए त्यसै दिन देखि मेर ो छोरो स्वास्थ्य भयो । मानौं उसलाई कुनै रोग नै थिएन । अहिले त्यो केटो आफ्नो उमेर को सवै केटाहरूभन्दा तगडा छ । यो सवै चमत्कार हाम्रो सत्गुरू रामपालजी महाराजको असिम कृपाले भएको हो ।

एक दिन पूर्णिमाको सत्संगको वेला वर्ष २००४ मा वर्षात् नभएको कारण हाम्रो

धानको बाली सुकी रहेको थियो । र नहर पनि आएर गई सकेको थियो । अव एक महिना पछि दोस्रो पटक नहर आउने वाला थियो । त्यहाँ ट्यूवेलबाट पानी लगाउने साधन थिएन, मात्र नहरमा आधारित थियो ।

तर पूर्णिमाको दिन जब हामी आश्रमबाट सत्संग समापन पछि खेत हेर्न गयौं त हाम्रो अढाई एकड धानवाली घुडासम्म पानीले भरेको थियो । यो कहिले सपनामा पनि नहुने काम हाम्रो सतगुरूदेवको कृपाले हुन गयो । सवै छिमेकि खेतवालाले अफसोच गऱ्यो कि यो नहर सिर्फ तिम्रै लागि तिम्रै गरूदेवजीले वोलाउनु भएको हो । सवै कृषकको खेतमा प्रति एकड मात्र १० मन धान भयो जवकी गुरूदेवको कृपाले मेरो खेतमा प्रति एकड ४० मन धान भयो ।

हामीलाई हाम्रो गुरूजीले अनकौ सुख दिनु भएको छ । म र मेरो परिवारको तर्फबाट सवै पाठकहरूलाई प्रार्थना छ कि तपाई चाडैं सतलोक आश्रममा आएर संत र ामपालजी महाराज सित सितैमा नाम प्राप्त गर्नुहोस् । मानव जीवन व्यर्थ नफाल्नुहोस् । कवीर परमेश्वर भन्नु हुन्छ ः -

कल करे सो आज कर, आज करे सो अव । पल में प्रलय होएगी, बहूर करोगे कव ।।

सत साहेव ! जय बन्दी छोड ! सतगुरू रामपाल जी महाराज महाराज कि जय !

"उजाडिएको परिवार बस्यो"

म भक्त रमेश पुत्र श्री उमेद सिंह, गाउँ पेटवाड, त हाँसी जिल्ला हिसारको वासी अहिले एम्पोलाईज कोलोनी, जेलको सामुन्ने जिन्दमा सपरिवार बस्दछु ।

नाम उपदेश लिनुभन्दा अगाडी हामी भूतको पूजा गर्दथ्यौ । हाम्रो गाउँमा वावा सरि याको मान्यता थियो । जहाँ हामी प्रत्येक महिना पूर्णिमाको दिन ज्योति वाल्न जान्थियौं । हामी शुक्रवारी, जन्माष्टमी, शिवरात्री आदि व्रत पनि गर्थियौ । पितृहरूको पिण्डदान र श्राद्ध पनि गर्ने गथ्यौं । फरि पनि हाम्रो घर पुर्णतया उजाड भएको थियो । जव म वाह्र वर्षको थिएँ तव मेरो बुवा परलोक जानु भयो । घरमा तीन सदस्य थियौ । तीनवटैमा सधैं लडाई झगडा सधैं भईरहन्थ्यो । तीनवटैलाई भुत प्रतले असाध्यै दुःख दिईरहन्थे । तीनवटै धेरै विर ामी रहन्थे । पहिला डाक्टरलाई देखाएँ तर आराम भएन, फेरि धामी झाक्रीकहाँ गएँ, कोहि भन्थे ५०००।- देउ पूरा ठीक गरिदिन्छु, कोही १००००।- देउ ठीक गरिदिन्छु ।

हामी पूर्णतया उजाड भईसकेका थियौं । मेरो सम्वन्धित आफन्त भक्त रघुविर सिंह, गाउँ कौथ कलां वालाले अनेकौं पटकभन्दा मेरी आमाले सन् १९९६ मा संत रामपालजी महार ाज सित नाम दान लिनु भयो । मेरी श्रीमतीलाई विवाहको ५ वर्ष भई सक्दा पनि कुनै संतान भई रहेको थिएन् । मेरी आमाको भनाईमा मेरी श्रीमतीले पनि संत रामपालजी महाराजसित नाम उपदेश लिइन । नाम दान लिदैं एक वर्ष भित्र मेरी श्रीमतीले एक छोराको जन्म दिइन् । भगवान देखिन् मेरो विश्वास उठिसकेको थियो । यसै कारण मैले नाम उपदेश दिइन र आफ्नी आमा र पत्नीलाई पनि संतजी कहाँ जान मनाही गर्दथे । मेरो छोरो जो १५ दिनको

थियो, विरामी पर्‍यो । डाक्टरहरूले भनी सके कि यो केटो भोलीसम्ममा मर्ने छ, यसलाई लैजाउ । साँझ पख एउटा भक्तले भन्यो कि बन्दीछोड सतगुरू रामपालजी महाराज आश्रम जीन्दमा आउनु भएको छ, उहाँ पूर्णसन्त हुनुहुन्छ र उहाँले नै यस वालकलाई ठीक गर्न सक्नुहुन्छ । हामी डाक्टर र धामी झाक्रि कहाँ जाँदा जाँदा थाकिसकेका थियौ । भगवान देखिन मेरो विश्वास उठीसकेको थियो । मैले त्यो भक्तलाई मनाहि गरिदिए । तर उनले फेरि दोस्रो पटक प्रार्थना गरे कि उहाँ स्वयं वन्दीछोड भगवान नै धर्तीमा आउनु भएको छ । यदि उहाँले दया गरि दिनु भयो । भने यो वालक ठीक हुनेछ । त्यो भक्तले अत्यन्त विश्वासका साथ भनेको कारण मैले आफ्नो आमालाई जाने स्वीकृती दीई हाले । मेरी आमाले वच्चालाई लिएर सतगुरू रामपालजीको चरणमा राखेर प्रार्थना गरिन् कि महाराजजी यो वालक मरि सकेको छ, अव हजुर नै यसलाई ठीक गर्न सक्नुहुन्छ । अनि वन्दिछोड सतगुरू रामपालजी महाराजले भन्नु भयो । कि कवीर परमेश्वरको दयाले यो वालक ठीक हुनेछ । भोली पल्ट जुन वच्चालाई मर्नु थियो त्यो ठीक हुन गयो । वोल बन्दिछोड सतगुरू रामपालजी महार ाज की जय ।

हाम्रो उजाड भएको घर वन्दीछोड सतगुरू रामपालजी महाराजको कृपाले पुनः वसी हाल्यो । यती चमत्कार देखेर पनि पाप कर्मको कारण मैले नाम उपदेश लिइन र पहिला जस्तै भूतहरूको पूजा गर्दै रहे हाम्रो घरमा वन्दिछोड गरिवदास जी महाराजको वाणीको पाठ संत रामपालजी महाराज गर्नुहुन्थ्यो र म वाहिर रक्सी पिउने गर्थे फेरि एक वर्ष पछाडी एक दिन मेरो घरमा पाठ भई रहेको थियो । तव साँझमा वन्दीछोड सतगुरू रामपालजी महार ाजले सत्संग गर्नुभयो । अनि मैले सत्संग सुने र नाम उपदेश पनि लिएँ । फेरि मेरो घर मा दुःख नामको चिज नै रहेन । मेरी आमाले कसैको भ्रममा परि नाम खण्डीत गरि दिनु भयो । केहि दिन पछि सन् २००० मा अकस्मात मेरी आमाको गोडा पोल्न थाल्यो । डाक्टर हरूलाई देखाएँ । उनीहरूले भने कि यसलाई ब्लड क्यान्सर भएको छ । दश पन्ध्र दिन पछि यो मर्ने छ । यदि पी. जी. आइ. चण्डीगढ लग्छौ भने त्यहाँ लाख रूपियाँ लगाएर बढिमा एक साल जिवित रहन सक्छे तर दर्द कम हुने छैन । वन्दिछोड सतगुरू रामपालीजी महार ाजले बताउनु भयो कि तपाई कि आमाले नाम खण्डित गरिदिएकी छिन् । जसरी विजुलीको विल नवुजाउदा कनेक्सन काटिन्छ र विद्युत्बाट हुने लाभ वन्द हुन जान्छ । त्यसलाई पुनः सुचारू गराउनु पर्दछ । मेरी आमाले आफ्नो गल्तीको क्षमा याचना गर्नु भयो । महाराजजीले पुन नाम दान दिनु भयो र टाउकोमा हात राख्नु भयो । हात राख्ने वित्तिकै खुट्टाको दुखाई र पोल्न बन्द भयो । फेरि अन्दाजी दुई वर्ष पछि जाडझूपडझूबाउनाले जाडबाट रगत आउन थाल्यो । डाक्टरले ओखती दियो र टांका पनि लगायो तर रगत आउन वन्द भएन । फेरि डाक्टरले विरामी जाच गरि वतायो कि यसलाई ब्लड क्यान्सर छ अव यो फुटी सकेको छ, ठीक हुन सक्तैन । यसलाई घर लग्नु रगत निस्कनाले दुई दिन पछि यो मर्ने छ । फेरि भोली पल्ट उसको पैखाना, पिसाववााट पनि रगत आउन थाल्यो । तव मैले सतगुरू र ामपालजी महाराजलाई फोनले वताए कि डाक्टरले भनेको छ कि तिम्रो आमा दुई दिनमा मर्ने

छिन् । अनि सतगुरू रामपालजी महाराजले भन्नुभयो कि बन्दिछोडले जे गर्नु हुनेछ ठीक गर्नु हुनेछ । फेरि भोली पल्ट दुई वजे रात्रीमा यमदुतहरू उसलाई लिन आए । मेरी आमाले भन्नु भयो तिम्रो पिताजी (उहाँ दश वर्ष अगाडी नै मर्नु भएको थियो) मलाई लिन आउनु भएको छ । यति भन्दै त्यो यमदुत मेरी आमा भित्र प्रवेश गऱ्यो र भन्न थाल्यो कि म यसलाई लिएर जानेछु । यसको समय पुरा भईसकेको छ । मलाई चिया खुवाउ । तव मैले चिया वसालेको थिएँ कि त्यो यमदुतले भन्न थाल्यो कि थाहा छैन तिम्रो घरमा कति ठूलो शक्ति आएको छ त्यसले मलाई कुट्दैछ म यहाँ अरू वस्न सक्दिन मलाई छिट्टै चिया खुवाइदेउ । म गई रहेको छु । भन्दै तात तातै चिया खायो र भन्यो कि तिम्रा घरमा पूर्णपर मात्मा खडा हुनुहुन्छ । म यसलाई लग्न सक्तिन भन्दै त्यो गइहाल्यो । एक मिनट पछाडी नै रगत आउन वन्द भयो । जिब्रो र दात जुन कालो भईसकेका थिए विल्कुल साफ भए र वन्दिछोड सतगुरू रामपालजी महाराजको कृपाले मेरी आमा पूर्णतया पहिले भन्दा अधिक स्वस्थ्य भईन । परमात्मा कवीर साहेवजीले मेरी आमाको आयु ५ वर्ष वढाई दिनु भयो । २४ जलाई २००५ मा सत्य भक्ति गर्दै सतलोक प्रस्थान गर्नु भयो । वोल बन्दिछोड सतगुरू रामपालजी महाराज की जय ।। (सतसाहेव)

"किडनी (गुर्दा) ठीक गर्नु र शैतानलाई इन्शान बनाउनु"

म भक्त जगदिश पुत्र श्री प्रभु राम गाउँ पंजाव खोड, दिल्ली ८१ (दिल्ली ट्रान्सपोर्ट कर्पोरेशन (डि.टि.सी) मा मेकैनिक हुँ । मलाई शरावले राक्षस वृतिको इन्शान होइन हैवान वनाई सकेको थियो । रक्सी खानु, कुखुरा खानु, सिगरेट खानु, हुक्का पिउनु ।

म नौकरीबाट साँझ लगभग ७ या ८ वजे आउँथिएँ । कहिलेकाही अधिक रक्सि खानाले घर आउनामा ९ या १० वज्दथ्यो । अधिक रक्सी खानाले वौलाहा झैं यता उती झुक्दै घरमा प्रवेश गर्दथे । आउने वित्तिकै स्वास्नी र छोराछोरीहरूलाई कुट्न थाल्थे । दिनहुँ घरमा कोलाहल मचेको हुन्थ्यो । जुन छोरा छोरीलाई मायाले अंगालो मार्नु पर्ने थियो ती वच्चाहरू मलाई देखेर डरले खाटमुनी लुक्थे । वच्चाहरू आफ्नो पिताको बाटो पर्खि र हन्छन् कि पिताजी आउनुहुन्छ र केहि मिठो खाने कुरा ल्याउनुहुन्छ । तर म खाने कुराको सट्टा रक्सीमा चुर भएर आँखा रातो पारी उनीहरूलाई कुट्न थाल्थे ।

अर्को तिर मेरी धर्मपत्नी सुमित्रा देवी पनि आफ्नो दःखी जीवनसंगै खतरनाक विमारी सित लडदै आफ्नो सास पुरा गर्दै थिइन् । उसको दुईटै किडनी (गुर्दा) खराव भै सकेका थिए । डाक्टरहरूले भनी सकेका थिए कि दवाइए खाँदै गर्नु तर ६ महिनाभन्दा वढि यो जीवित रहन सक्तैन ओल इन्डिया मेडिकल र डा. राम मनोहर लोहिया हाँस्पिटल दिल्लीबाट पनि यो रिपोर्ट प्राप्त भयो कि दुवै किडनी खराव भै सकेको छ र ६ महिना भन्दा

वढि जिवीत रहने छैन । छोरा छोरीहरूको आँखाबाट आसु वगीरहन्थ्यो । एक त पिताजी शरावी र अर्को आमा पनि ज्यान लिने रोगबाट पिडित, हामीलाई के हुने हो ? तीन छोरा र एक छोरी आफ्नी आमा सित अंगालो मारेर रून थाले र भन्न थाले कि हे भगवान ! हामी सवैलाई हाम्री आमासंगै आफु कहाँ बोलाउनु होला । यहाँ कस्को साहारामा वाँच्ने ?

परमात्माले ती वच्चाहरूको पनि पुकार सुन्नु भयो र हाम्रो शुभ कर्म उदय भयो कि हाम्रै छिमेकमा नै भक्तमति निहाली देवीले आफ्नो गुरूदेव संत रामपालजी महाराजको आज्ञा अनुसार ३०-३१-१ जनवरी १९९७ मा सतगुरू गरिवदासजी महाराजको अमृतवाणीको तीन दिने अखण्ड पाठ आफ्नै घरमा गराईन् । जसमा संत रामपालजी महाराजले ३१ दिसेम्वर १९९६ को राती ९ देखी ११ वजेसम्म सत्संग गर्नु भयो । मेरी धर्म पत्नी सुमित्रा देवी पनि छिमेकमा सत्संग सुन्न गइन । केहि समयपछि म (जगदिश) पनि आफ्नो नौकरीबाट घर आएँ । घर आए पछि केटा केटीबाट थाहा भयो कि उनकी आमा छिमेकमा श्रीमति निहाली देवीकोमा सत्संग सुन्न गएकि छे । यो सुनेर म साह्रै क्रोधित भए र मैले भने कि कहाँ पाखण्डीहरू कहाँ गएकी छे । म अहिले नै कुट्दै घर ल्याउछु । यो सोचेर म भक्तमति निहाली देवीको मा गएँ मैले रक्सि खाईराखेको थिएँ जव म निहाली माईकहाँ पुगें त्यस वखत संत रामपालजी महाराज सत्संग गर्दै हुनुहन्थ्यो । धेरै संख्यामा भक्तजनहरू सत्संग सुनिरहेको थिए । ती सवैलाई देखेर मैले केहि पनि भनिन र चुपचाप सवैको पछाडी वसिहाले । मैले सत्संग सुने सत्संगमा महाराजजी ले भन्नु भयो कि :-

शराब पीवैं कड कडवा पानी, सत्तर जन्म श्वान के जानी ।।

गरीब, सो नारी जारी करैं, सुरापान सो बार ।

एक चिलम हुक्का भरैं, डूबै काली धार ।।

कबीर, मानुष जन्म पाय कर, नहीं भजैं हरि नाम ।

जैसै कुआ जल बिना, खुदवाया किस काम ।।

महाराजजीले सत्संगमा भन्नु भयो कि जुन केटा-केटीलाई पिताजीले हृदय लगाउनु पर्ने हो, त्यस शरावी व्यक्तिलाई देखेर केटाकेटी खाट मुनी लुक्न जान्छन् । शरावी व्यक्ति आफै पनि दुःखी, धनहानी, समाजमा इज्जत समाप्त र परिवार तथा छिमेकी एवं रिस्तेदार हरू समेतलाई दुखित गरेर वद दुवा (कवोल) प्राप्त गर्छ । जस्तो शरावीकी श्रीमती र छोर ा छोरीलाई विपत्तिको शिकार त हुन्छन् हुन्छन् तर पत्निको आमा वुवा, भाई वहिनी आदि पनि दिन रात चिन्तित रहन्छन् । सवै पापको भार त्यस नादान शरावीको टाउकोमा पर्छ । मानिस जन्म प्रभुले भक्ति गरेर आत्म कल्याण गराउनलाई दिनु भएको छ, यसलाई रक्सी आदिमा नष्ट गर्नुहुदैन । जसरी बच्चा स्कुलमा शिक्षा ग्रहण गर्दैन, आवारा गर्दीमा घुमीर हन्छ । त्यो शिक्षाबाट वंचित रहन जान्छ । फेरि जिन्दगी भरि मजदुरी गरी जीवन निर्वाह गर्छ । फेरि उसलाई याद आउँछ कि यदि मैले आवार गर्दी नगरेको भए आज अन्य

सहपाठीहरू जस्तै ठूलो अफिसर हुने थिएँ । तर अव सोचेर केहि हुने होईन । यो त त्यसै वेला सोच्ने पर्ने थियो ।

कवीर साहेव भन्नुहन्छ कि-

अच्छे दिन पीछे गये, गुरू से किया न हेत ।
अब पछताबा क्या करे, जब चिडिया चुग गई खेत ।।

यसरी यदि मानिस जन्ममा जो प्राणी प्रभु भक्ति गर्दैन त्यो पशु पन्छीको योनी प्राप्त गर्छ जो ब्यक्ति शराव खान्छ त्यो रक्सीको नशामा खाना भरिएको थालमा लाती हान्छ । भक्ति नगर्नाले अनेक प्राणीहरूको योनीमा कष्ट उठाउँछ । कहिले कुकूर योनी धारण गर्छ । कुकुर रात भर सर्दीमा पनि गल्लीमा वस्छ । फेरि वर्षा र सर्दिमा रातमा महाकष्ट उठाउँछ । विहान भोकले विचलीत भएर कसैको भान्छा कोठा पस्ने कोशिश गर्छ । घरका मानिस उसलाई इट्टा वा ढुङ्गाले हिर्काउछ । कुकूर निकै वेरसम्म कराईरहन्छ । फेरि अन्य घरमा पस्छ । त्यहाँ थाहा छैन् उसलाई रोटी भेट्छ कि सोटी (डन्डा) यदि त्यहाँ पनि डन्डा नै भाग्यमा पायो भने त्यो सरावी जो अहिले कुकुर वनेको छ गाउँको वाहिर जान्छ । भोकले ब्याकुल भएर मानिसको मल (गूहू) खान्छ यदि त्यो नादान प्राणी जव मानिस शरीरमा थियो, सत्संगमा आउथ्यो, राम्रो विचार सुन्थ्यो वुराई त्यागेर आफ्नो कल्याण गराउथ्यो र वाल वच्चालाई राम्रो शिक्षा र प्रभु दिक्षा दिलाउथ्यो भने सदा खुशी हुन्थ्यो । रक्सीको नशा केहि समयसम्म रहन्छ । परमात्माको नाम भजनबाट हुने सुखको आनन्द सधै साथ रहन्छ ।

उपरोक्त सत्संग आदरणीय संत रामपालजी महाराजबाट सुनेर मेरो सराव छुमंतर भयो। आँखाबाट आँसु बग्न थाल्यो । घर गए तर नीद्रा आएन । १ जनवरी १९९७ को दिउसो १:३० वजे आफ्नी पत्नीकोलाई साथमा लिएर संत रामपालजी महाराजकहाँ गए र उहाँबाट आत्मकल्याण्को लागि उपदेश ग्रहण गरें । त्यसपछि आज (२००५) सम्म रक्सी, सुर्ति र माछा मासु छोएको पनि छैन । मेरी श्रीमतीले पनि सतगुरू रामपालजीबाट उपदेश लिइन । त्यसपछि उ पनि विल्कुल स्वास्थ्य छिन् । डाक्टरहरूले गरेको उपचारको कागजात र एक्सरे रिपोर्ट आज पनि हाम्रो घरमा छँदैछ, प्रत्येकलाई देखाउँछु ।

सवै सित मेरो प्रार्थना छ कि तपाई पनि प्रभुको चरणमा आउनुहोस् । परमेश्वरको संदेश वाहक संत रामपालजी महाराजलाई चिन्नुहोस् । सित्तैमा नाम प्राप्त गरी आफ्नो कल्याण गराउनुहोस् ।

-सत साहेव भक्त जगदिश

"भूत एवं रोगबाट पिडित परिवारलाई आबाद गर्नु"

भक्तमति अपलेश देवी पत्नी श्री रामेहर पुत्र श्री स्व. भोगेराम, गाउँ मिरच, तहसिल चरखी दादरी जिल्ला भिमानी (हरियाणा) ।

म अपलेश देवी आफ्नो दुःखी जीवनको एक झलक तपाईलाई बताउदै छु । म र मेरा छोरा छोरी राहुल र ज्योति छन् जो वितेका समयमा हाम्रो अति दयनिय हालतलाई याद गरि काम्न थाल्दछन् । जसको वर्णन गर्दा हृदय फाटेर आउँछ ।

७ दिसेम्वर १९९५ को रातमा वदमासहरूले मेरो पतिलाई डयुटीको समयमा ज्यानै जाने गरि मार दियो । तर पूर्णपरमात्मा कवीर साहेवले हाम्रो ध्यान राख्नु भयो र मेरो लोग्नेलाई जीवन दान दिनुभयो । जसले आज हामी स-परिवार सहित वन्दिछोड सतगुरू र ामपालजी महाराजको कृपाले पूर्णपरमात्माको चरणमा स्थान पायौ । हाम्रो परिवारमा मेरो लोग्नेले जव सफा कपडा लगाउनु हुन्थ्यो कमरको चारै तिर जहाँ कटुकको इजार बाँधिन्छ त्यस ठाउँको सफा कपडा रगतले रातो हुन जान्थियो, बच्चाहरूलाई पनि खोक्दा कफबाट रगत आउने गर्थ्यो र म पनि एक वर्ष देखि हर्टको विमारीले निकै दुखित थिए । यसको लागि वर्षौ देखि दवाई खाई रहन्थे । मेरो पतिदेव दिल्ली पुलिसमा काम गर्नु हुन्थ्यो । मेर ो जिउ भरिनै घाउ निस्की रहन्थ्यो । घरको दुखले गर्दा मेरो लोग्नेको दिमागी संतुलन पनि विग्रीसकेको थियो ।

हामीले यो दुःखलाई हटाउन सन् १९९५ देखि जुलाई २००० सम्म एक दर्जन भन्दा वढी लोभी लालची गुरूहरूको ढोका घचघच्यायौ र भारत वर्षमा तिर्थ स्थलहरू जस्तै यमुना, गंगा, हरिद्वार, ज्वालाजी, चामुण्डा, चिन्तपूरनी, नगरकोट, वालाजी, महेन्दीपुर, गुढगाव वाली माई एवं गोरव टिला राजस्थान आदि प्रत्येक स्थानमा छोरा छोरी समेत लिएर अनेक पटक चक्कर लगायौ । तर हामीलाई कुनै फाइदा भएन ।

यसरी हाम्रो पारिवारिक स्थिती यति खराव थियो कि हामी होली र दिपावली पनि कुनै मस्जिदमा वसेर बिताउन वाध्य थियौ । हामी धेरै खुसनसिव छौ कि हामीलाई संत र ामपालजी महाराज मार्फत् परम पूज्य कवीर परमेश्वरको शरण भट्यौ । अव कहाँ गयो त्यो कालको दुत र ती रोगहरू जसको इलाज आँल इण्डिया मेडिकल ईन्स्टीच्युट दिल्लीमा चल्दै थियो जो सतगुरू देव की चरण धुलीको सामुन्ने टिक्न पाएनन् ।

२५ फरवरी २००१ मा एक कालको पूजा गर्ने धामी झाक्री (सायाना) ले फोन गरेर सोध्यो कि अपलेश तिम्रो नाम हो ? मैले भने हो जी, तपाई आफ्नो नाउँ भन्नुहोस् । तव त्यो सायना(झांक्री) भन्छ कि यो वलवान को हो, तपाईको उ सित कस्तो सम्बन्ध छ ? मैले भने तपाईको हुनुहुन्छ र यी सवै कुरा किन सोध्न चाहनु हुन्छ ? अनि त्यो सयाना भन्छ कि छोरी, तिमी मेरे नाउँ न सोध म भन्न चाहन्न र म हांसीबाट वोलिर हेछु । यो वलवान र योसंग एक अन्य मानिस आएर मलाई ३७००।- रूपैयाँ तिमी माथि घाल घाल्न (जादु टुना गर्न) लाई दिएर गएको थियो । मैले तिम्रो फोन नं. पनि वलवान सित लिएको थिएँ । कि म उनलाई सोध्छु कि उसको दुर्गाती भयो कि भएन । म सित तिम्रो फोन नं. थिएन, वलवानले नै दिएको थियो । मैले यो नराम्रो काम रातीमा गरे तर जसरी म सुत्न लागे त मलाई सेतो कपडामा जुन गुरूको पूजा तिमी गर्छौ त्यो देखा पर्‍यो र भन्यो कि यसको परिणाम तिमी स्वयं भोग्ने छौ । यो परिवार सर्व शक्तिमान, सर्व कष्ट हरणकर्ता

परम पूज्य कवीर परमेश्वरको शरणमा छ । तपाईको के औकात ? यहाँको धर्मराज पनि अव यो परिवारलाई केहि पनि विगार गर्न सक्तैन ।

गरीव, जम जौडा जासै डरै, मिटे करम के लेख ।
अदली अदल कवीर है, कूल के सतगुरू एक ।।

परम पूज्य कवीर परमेश्वरजी सित जम (काल र कालको दुत) र मृत्यु पनि डर ाउँछन् । उनी पूर्णप्रभु हुन जो पाप कर्मको दण्डलाई पनि समाप्त गरि दिनु हुन्छ । त्यस पछि त्यो सयाना (धामी) ले भन्यो कि छोरी ! तिमीलाई यो भनिदिउँ कि तिमी जुन देव पुरूषोत्तमको पूजा गर्छौ, उनी धेरै प्रवल शक्तीवान छन् । म २५ वर्ष देखि यो घाल घाल्ने (जादु टुना गर्ने) काम गर्दैछु मैले कति परिवारलाई उजाडेको छु । मलाई नै थाहा छैन् तर आज पहिलो पटक म हार खाएको छु । छोरी, यो शक्तिलाई नछोडनु, होइन भने मार खानेछौ । तिम्रो विनाशको लागि वलवान अन्य घुम्दै छन् । मैले भने कि हामी पूर्णपरमात्माको पूजा गर्छौ, वलवान मेरो लोग्नेको ठूलो दाजु हुनुहुन्छ । हाम्रो जानी दुश्मन वन्नु भएको छ ।

हामी आज यति खुस नसिव छौ कि हाम्रो दिलमा कुनै कुरा वा कार्यको आवश्यकता हुन्छ भने तीनलाई हाम्रो सतगुरूदेव, सत कवीर साहेव पूरा गरि दिनु हुन्छ । आज गुरू गोविन्द दुवै खडा हामी कसका लागौ पाँउ, हामी वलिहारी सतगुरूदेव र ामपालजीको चरणम जसले परमेश्वर दियो मिलाय ।

हे दाजु भाइ दीदी वैनी हो । हामी सवै परिवार मिलेर यहाँहरूलाई सन्देश दिन चाहन्छौ कि यदि तपाईलाई सतलोकको बाटो पूर्णमोक्ष र सवै सुख प्राप्त गर्नुछ तथा सांसारि क दुःखबाट छुटकारा पाउनु छ भने वन्दिछोड सतगुरू रामपालजी महाराजबाट सतनाम प्राप्त गरिआफ्नो अनमोल जीवन सफल पार्नु होस् ।

।। सत साहिव ।।

भक्तमति अपलेश देवी

"भक्त सतीशको आत्मकथा"

म भक्त सतीस दास १९३ सेक्टर ७, आर.के. पुरम नई दिल्ली वासी हूँ । निम्न पंक्तिहरू हाम्रो जीवनमा चरितार्थ हुन्छ । वन्दिछोड सतगुरू रामपालजी महाराजको सत्संग दिसम्वर सन् १९९७ मा प्रीतमपुरा दिल्लीमा भएको थियो । हामी आफ्नो एक मित्रको भनाईमा सत्संग सुन्न गयौ । तर पारमरिक पूजाहरू छोडनु पर्छ भनि गुरूजीको भनाई सुने पछि सत्संग सुन्न मन लागेन । सतगुरूजी शास्त्रहरू पढ्दै हामीलाई संभाई रहनु भएको थियो । मैले सोचे । कि कितावहरू त हामी आफ्नै घरमा पढ्न सक्छौ । यसरी ज्योति निर ंजन (काल) ले मेरो भक्तिवाला चैनल बन्द गरि मेरो बुद्धि स्थिर गरि दियो ।
सतगुरू हामीलाई संभाउनु हुन्छ कि :-

गुरू विन किन्हु न पाया ज्ञान, ज्यों थोथा भूस छडे किसान ।
गुरू विन भरम न छुटे भाई , कोटी उपाय करो चतुराई ।।

यसरी हाम्रो बुद्धि स्थिर भई दिनाले हामी यता उताको कुरा गर्दै घर आई हाल्यौ । सन् १९९९ मा मेरी स्वास्नी मंजुलार्य ब्रेन ट्युमर (दिमागी कैंन्सर) हुन गयो । जसको जानकारी हामीलाई सफदरजंग हास्पिटलमा निरिक्षण र इलाजको वेला भयो । त्यसपछि मैले उसलाई पंत हस्पिटल र A.I.I.M.S. नयी दिल्ली र त्यस पछि अपोलो हस्पिटल नयी दिल्लीमा पनि डाक्टरहरूलाई देखाएँ । सवै डाक्टरहरूले तुरून्त अप्रेसनको सल्लाह दिदैं भने कि आँप्रेसनको वेला यसको एक हातमा पक्षघात हुन सक्छ । अपोलो हाँस्पिटलको डाक्टरले त रिर्पोट हेरे पछि यहाँसम्म भन्यो कि यसको दुवै आँखा अहिलेसम्म ठीक कसरी छ ? र त्यति खेर नै आई स्पेशलिस्ट (आँखा विशेषज्ञ) सित टेस्ट गराउनलाई भन्यो । मैले तुरून्त चेक गराएँ अनि आई स्पेशलिस्ट र न्युरो सर्जनले सल्लाह दियो कि प्रत्येक पन्ध्र दिन पछि यसको आँखाको जाँच गराउँदै रहनु, कुनै वेला आँखा खतम हुन जान्छ किन कि ब्रेन ट्युमर यस्तो ठाउँमा छ । मेरी श्रीमती र म दुवै गोडाले विकलांग हौ र हात र आँखा खतम हुने कुरा सुनेर सास माथिको माथि र तलको तल वस्यो । तर कुनै उपाय न देखेर अन्तमा पंत हस्पिटल नयी दिल्लीमा आँप्रेसन गराउने कुरा सोचे र डाक्टरको भनाईमा INMAS हाँस्पिटल तिमारपुर दिल्ली बाट M.R.I. गराएँ र अन्य सवै टेस्ट पनि गराएँ । मात्र आँप्रेसन को तारिख लिनु थियो । हामीलाई पूर्णपरमात्मा तत्त्वदर्शी संत रामपालजी महाराजले पहिला सुनाउनु भएको सत्संगका यि पंक्तिहरू याद आयो :-

जिन मिलते सुख उपजे, मिटें कोटि उपाध ।

भुवन चतुर्दश ढुढियो, परम सनेही साध ।।

र हाम्रो भक्ति चैनल परमेश्वरले अन गरि दिनु भयो र मनमा भावना जाग्यो कि आँप्रेसन भन्दा अगाडी नाम लिएर हेरी हालौं । फेरि आफ्नो मित्र सित प्रितमपुरा दिल्लीमा आएर ४ फरवरी २००१ मा पूर्णपरमात्मा तत्वदर्शी संत श्री रामपालजी महाराज सित नाम दान लिएँ । पहिला गर्ने सवै पूजाहरू छोडी दिएँ । सतगुरूजीले अखण्ड पाठ गराउने सल्लाह दिदैं भन्नु भयो कि परमेश्वरले चाहे भने आँप्रेसन गर्नु पर्दैन र सवै ठीक हुन्छ । हामीले सतगुरूको आज्ञा अनुसार घरमा तीन दिनको अखण्ड पाठ गरायौं । र त्यस पछि डाक्टर सित आँप्रेसनको समय लिनलाई पंत हास्पिटल नई दिल्ली गयौ । जो डाक्टर दोस्रो M.R.I. देखेर भन्न थाले कि अहिले आँप्रेसनको कुनै जरूरी छैन । तव सतगुरूको वाणी याद आयो कि -

सतगुरू दाता है कली माहि, प्राण उधारण उत्तरे सांइ ।

सतगुरूदाता दीन दयालं, जम किंकर के तोडे जालं ।।

अनि हामी सतगुरूलाई याद गरि निकै रोए कि हे परमेश्वर ! हामी हजुरको महिमालाई कसरी भनौं । यसरी पूर्णपरमेश्वर कवीर साहेवको अवतार तत्त्वदर्शी संत रामपालजी महाराजको कृपाले हाम्रो आँप्रेसन गराउने कुरा हट्यो । त्यस पछि हामीले एक पैसाको दवा खानु परेन र हाम्रो जीवन सुखमय वनेको छ ।

२० नवंवर २००४ को रातमा कालको झपेटाले गर्दा मेरी पत्नी मृतक जस्तो भई हाली । परमेश्वरले अमृत जल पिलाए पछि होश आयो । फेरि मैले उसलाई लिएर सतगुरू कहाँ आएँ । अनि सतगुरूजीले बताउनु भयो कि आज यसको मृत्यु हुने वाला थियो । कवीर परमेश्वरले यसको उमेर वढाई दिनु भएको छ र अव उसले भक्ति गर्नु छ ।

फेरि २२ नवंवर २००४ को मेरी श्रीमतिलाई सोनिपत सत्संगमा नै पक्षघात (पैर ालाईसिस) को अटैक पऱ्यो र त्यसले उसको हातको तागत समाप्त हुन थाल्यो र त्यसै समयमा सतगुरूजीको हात आफ्नो हातमा देखिन थाल्यो र करिव ५ मिनटसम्म देखियो । जव पक्षघात (पैरालाईसिस) को असर समाप्त हुन गयो । तव सतगुरूजीको हात अदृश्य भयो र आजसम्म त्यो विल्कुल ठीक छ ।

सतगुरू तत्त्वदर्शी संत रामपालजी महाराज जो परमेश्वर कवीरको जस्ताको त्यस्तै अवतार आउनु भएको छ ले सिद्ध गरि दिनु भयो कि -

गरिव, जम जौरा जासे डरे, मिटे करम के अंक ।
कागज कीरें दरगह दई, चौहद कोटी न चंप ।।

सतीश कुमार मेहरा
१८३ सेक्टर ७ , आर.के. पुरम.
नयी दिल्ली फोन २६१७३५५२

"भक्त राम स्वरूप दासको आत्म कथा"

बन्दिछोड कवीर सोहव की जय ।

म भक्त राम स्वरूप पुन मंगत राम गाउँ वडौली, जिल्ला अम्वालामा वस्छु । मैले १३ वर्ष देखि धन धन सतगुरूबाट नामलीइ राखेको थिएँ । ६ साल अगाडी देखिन मेरा हात खुट्टा काम गर्न छोडी सकेका थिएँ । कमर भन्दा तल मेरो शरीर मृत प्राय भई सकेको थियो । मेरा दुवै छोरा मलाई लिएर अम्वालीको सरकारी अस्पतालमा गएँ, फेरि प्राइभेट डाक्टरहरू सित देखाएँ । त्यसपछि मलाई दुई वर्षसम्म इलाजको लागि यताउता लगे पछि P.G.I. चण्डिगढ पनि लगे । त्यहाँ मलाई एक सालमा दुई पटक टेस्ट भयो । किनकि जुन मेसिनमा मेरो टेस्ट हुने थियो, त्यसमा मेरो नम्वर एक महिना पछाडी आउँथियो । उसको टेस्टीम (जाचँ) फिस ६ हजार रूपैयाँ थियो । त्यहाँ दुवै पटकको टेस्टबाट विरामीको कारण थाहा भएन । अनि दुवै पटक मेरो टाउकोको आँप्रेसन गराउनु पर्छ भनि सल्लाह दियो जसमा मेरो ज्यानको खतरा वतायो र पूर्णठिक हुने ग्यारेन्टि छैन भनि वतायो । त्यसपछि घरमा मानिसहरूले वावा रामदेवकोयोग आश्रममा पनि लिएर गए । त्यहाँ मेरो केहि दिनसम्म इलाज भयो । तर आराम नभएको कारण फेरि घर लिएर आए फेरि मलाई झाड फुक गर्नेहरू कहाँ पंजाव हरियाणा आदि ठाउँहरूमा लगियो । त्यहाँ पनि मेरो कुनै आराम भएन मैले सोची हाले कि अव जीवन नै थोरै दिनको लागि छ । जव म सवै तिरबाट निराश भएँ तव मलाई मेरी छोरी जसको विहे शाहपुर (अम्वाला) मा भएको थियो उसले मलाई त्यहाँ लगिन् । मेरो ज्वाई संजुले कुकू - भगतको वारेमा बताउनु भयो । जसले १५ अगस्त २००८ मा मलाई वरवाला आश्रममा सतगुरू वन्दिछोड रामपालजी महाराज कहाँ आए । १६ अगस्त २००८ मा मैले नाम दान लिएँ । त्यस पछि मलाई आराम हुन थाल्यो । गरूजीको कृपाले अव मैले आफ्नो खेतमा आफै ट्रेक्टर चलाएँ र आफ्नो पुरै जमिन विउ छर्ने काम आफै गरें । महाराजको आर्शिवादले मलाई दोवारा जीवन दान भटियो । महाराज वन्दिछोडले जुन कृपा गर्नु भयो त्यसलाई मेरो जिब्रोले वर्णन गर्न सक्दैन । गुरूजी हजुर मलाई जीवन दान

दिनको लागी सतलोकबाट पाल्नु भएको छ । हजुरमा मेरो कोटि कोटी दण्डवत प्रणाम छ ।

जय बन्दी छोड की ।

हजुको दास

भक्त रामस्वरूप दास

गाउँ वडौली जिल्ला- अम्वाला

"भक्त वहिद् खां को आत्म कथा"

बन्दिछोड कवीर साहेव कि जय ।।

वन्दिछोड सतगुरू रामपालजी महाराजको चरणमा कोटी कोटी दण्डवत प्रणाम । म वहिद खाँ पुत्र मुन्शी खाँ गाउँ र तहसिल मेहगाव जिल्ला भीण्ड (मध्यप्रदेश) को वासी छु । म ३ साल अत्याधिक विरामी थिएँ । मेरो दुवै किडनी खराव थिए । मैले दुई वर्ष ग्वालिएर मा ठूल ठूला M.B.B.S डाक्टरहरूबाट इलाज गराएँ तर कुनै राहत भएन । त्यस पछि ग्वालियरका डाक्टरहरूले मलाई दिल्ली आँल इन्डिया मेडिकलको लागि रेफर गरि दिए । त्यहाँ डाक्टरहरूले सवै जाच पछि वताए कि तीन वोतल रगत चाहियो । पहिला तपाईके रगत फिल्टर होला फेरि तपाईको परिवारको कुनै सदस्यको किडनी झिकेर तपाईलाई अप्रेसनद्धारा लगाईने छ । आँप्रेसन खर्च ४ लाख लाग्ने छ । म त्यति पैसा दिन म असमर्थ थिएँ । यसैले दिल्लीबाट आफ्नो घर फर्केर आएँ र असहाय भै मृत्युलाई पर्खन थाले । किन कि म खान -प्युन, हिडडुल गर्न , उठन वस्नमा असमर्थ भई सकेको थिएँ । फेरि कुनै ब्यक्तिबाट थाहा भयो कि हरियाणामा वरवाला जि. हिसारमा परमात्मा आउनु भएको छ जो असाध्य रोगलाई परमेश्वरको भक्तिबाट ठीक पार्नु हुन्छ । यो सुनेर २४-०७-०८ मा हजुर को चरणमा पुगेर नाम दान लिएँ । नाम दान लिए पछि मलाई आराम हुन सुरू भयो र विस्तारै महिना दिन भन्दा अगावै नै हजुरको दयाले विल्कूलै ठिक भएँ । प्रमाणको लागि मेर ो सवै टेस्टहरूको कागजात मसंग मौजुद छ । हे परम पिता परमेश्वर हजुर ले मलाई जुन जीवन प्रदान गर्नु भयो त्यसको एहसान म कहिले चुकाउन सक्दीन । मेरो प्यारो सतगुरू आफ्नो दास माथी यस्तै कृपा गरी आफ्नो चरणमा लगाई राख्नु होला ।

हजुरको दास

वहिद खाँ

६४७६२

सत साहेब

"लाटोलाई मीठो आवाज"

म राजेन्द्र दास महतो सुपुत्र श्री रामहित महतो, गाँउ माईस्थान वार्ड नं २, थाना घोडीवास जिल्ला-महोत्तरी, नेपाल निबासी हुँ ।

मेरो नाती संजय महतो तीन वर्ष उमेरको हुँदासम्म पनि वाक्य फुटेन । घर परिवारमा लाटो हुने भयो भन्ने सबैलाई पीर थियो । नाती लाटो नहोस् भनेर हामीले सबै प्रकारको देवी-देवता भाक्ने जाने जति पूजा-अर्चना गरेउँ । चिनेसम्मका बैद्य, झाँक्री पनि लगाएँउ । साना-ठूला डाक्टरहरूबाट ओखती पनि गराएउँ र प्रत्येक महिना यसको लागि ओखती ल्याउँथेउँ तर पनि उसलाई कुनै फाइदा भएन । देवी-देवता एवं सन्त-महन्तहरूबाट करिवन् हाम्रो विश्वास उठी सकेको थियो भन्दा पनि हुन्छ । म पनि निराश थिएँ, आफ्नो नातीको आवाज सुन्न सधैं लालायित रहन्थे । एक दिन आफ्नै गाँउ घोडीबास निवासी एक भक्तद्वारा ज्ञान गंगा पुस्तकको विषयमा थाहा पाएँ र सो पुस्तक किनेर लगें, करिब एक महिनासम्म पढें । त्यस पश्चात मलाई लाग्यो कि म पनि सतलोक आश्रम बरवाला जिल्ला हिसार (हरियाणा) गएर नामदान (उपदेश) लिन पाए आफ्नो नाती संजय बोल्न सक्ने हुन्थ्यो कि ? आशाका साथ तारिक २६-४-२०११ मा नेपाली भक्तहरू सँगसँगै मिलेर सतलोक आश्रम पुगें र तारिक १०-५-२०११ मा मैले सतगुरूबाट उपदेश लिएँ र मनमनै प्रार्थना गरेँ कि हे परमेश्वर ! हे जगतगुरू ! मेरो नाती संजय महतो जो लाटो छ त्यसलाई बाक्य दिएर बोल्नेसक्ने कृपा प्रदान गर्नुहोस् । तीन दिनसम्म समागममा भाग लिएर म नेपाल फर्किएँ । मलाई यस्तो लाग्यो कि यदि मेरो नाती आफूसँग लिएर आएको भए परमात्माको कृपाले सायद बोल्न थाल्थ्यो होला । पुनः केहि दिनपछि नेपालका भक्तहरूका साथ आफ्नो नातीलाई लिएर सतलोक आश्रम गएँ र दिनाङ्क १०-०६-२०११ मा नाती संजय महतोलाई नाम दान दिलाएँ । नामदानको ३८ घण्टा पछि मेरो नाती संजय परम पिता परमात्मा र सतगुरूजीको असीम कृपाले वाक्य फुट्यो र बोल्न थाल्यो । यो सुखद घटनाले मेरो खुशीको सीमा रहेन । मसित आएका सबै भक्तहरू पनि आश्चर्य चकित भएर परमात्मा प्रति आभार प्रकट गरेर भन्न थाले कि यस्तो कृपा त जगतगुरू तत्वदर्शी संत रामपालजी महाराजद्वारा मात्र संभव छ । तत्पश्चात म खुशी-खुशी आफ्नो घर नेपाल फर्किएँ ।

संजयको बुवा मेरो छोरो लालबाबू महतोले पनि परमात्माको हृदयदेखि नै आभार प्रकट गरे र भने कि म पनि सतलोक आश्रम गएर नाम दान लिन्छु र आफ्नो आँखाठीक होस् भनेर प्रार्थना गर्नेछु । लालबाबू महतो १५-१६ वर्षदेखि आँखामा चौबिसै घण्टा चश्मा रहन्थ्यो । चश्मा बिना उ अन्धोसरह हुन्थ्यो । चश्मा विना उ कुनै पनि दैनिक कार्य गर्न सक्दैनथ्यो । उ पनि नेपाली भक्तहरूका साथ लागेर १०-७-२०११ ई. मा भारतको सतलोक आश्रम बरवाला जान तयार भयो । १४-७-२०११ ई. कारातको २ बजे आश्रम पुग्यो । लालबाबू बताए- मैले १५-७-२०११ ई. को दिन सतगुरू रामपालजी महाराजबाट नामदान (उपदेश) लिएँ र अन्तर्मनले प्रार्थना गरें कि हे प्रभु ! मेरो आँखाको ज्योति पुनः फर्कियोस् र मैले चश्मा छोड्न पाउँ । यसै भावनाकासाथ मैले ३ दिनको सतसंग सुने र गुरूज्यूको दर्शन गरेर म आफ्नो देश नेपाल जानको लागि १८-७-२०११ ई. राती आश्रमबाट जींद रेल्वे स्टेशन गएँ र त्यहाँबाट दिल्ली आएँ । भोलिपल्ट विहान ७ बजे मानिसको ठूलो भीड (हुल) को कारण म प्लेटफर्ममा ओर्लदा मेरो चश्मा कानबाट भुईमा खस्यो । मानिसको हुल असाध्यै

भएकाले चश्मा फेला पार्न सकिन । म रून थालें र विचार गरें कि अब कसरी देख्न सकौंला र कसरी आफ्नो गाँउ पुगौंला । मलाई रोएको देखेर मेरा साथीहरूले सोध्दै थिए- लालबाबू, के भयो, किन रोईरहेको ? यतिकैमा मैले परमेश्वर कबीर साहेवको कृपाले सतगुरू र ामपालजी महाराजको प्रार्थना गरें कि मलाई यो विपदबाट बचाइ दिनुहोस् । अकस्मात मेर ा आँखाहरूले विना चश्मा छर्लङ्ग देख्न थालें । खुशीले म जोड्जोडले हाँस्न थालें र मलाई हाँसेको देखेर मेरो साथी भक्तहरूले भने कि अहिले भर्खरै रूँदै थियो फेरि तुरून्तै हाँस्न पो लाग्यो ? अनि मैले भनें कि अब म सतगुरूजीको दयाले बिनाचश्मा सुस्पष्ट देख्नसक्ने भएँ । मेरो खुशीको ठेगान नै रहेन र त्यस क्षणलाई म शब्दमा ब्यक्त गर्न सक्तिन । म खुशी हुँदै आफ्नो गाँउ माईस्थान आई पुगें । आफूमाथि भएको चमत्कारको कुरा सबैलाई बताएँ । साथमा पूर्णब्रह्म प्रभु पिताको गुणगान गर्न थालें । भक्तात्माहरू ! म माथि जुन चमत्कार भयो त्यसको पूरै विवरण यस पत्रमा उल्लेख गर्न सक्तिन किन कि-

कबीर, सात समुन्द की मसी करूं, लेखनी करूं बनराय ।
धरतीका कागज करूं, गुरू गुण लिखा न जाय ।।

सह साहेव !
तुच्छ शिष्य
लालबाबू पुत्र राजेन्द्रदास महतो
गाँउ माईस्थान, घोडीबास,
महोत्तरी, नेपाल
फोन नं. ००९७७-९८०७१४९०६७

“सतगुरू रामपालजी महाराजजीको कृपा”

म भक्त हरिगोविन्द गाउँ गा. वि. स. मिर्चैया वडा नं. ३ थाना चौक जिल्ला सिर हा, नेपाल निबासी हुँ । ममाथि प्रभुको अनुकम्पाले भएको चमत्कारका केहि शब्द ब्यक्त गर्ने कोशिश गर्दैछु ।

म वि. सं. २०६७ ज्येष्ठ २१ गते (तदानुसार ई. २०१०-६-७) आफ्नो आँपको बगैंचामा रूखबाट आँप टिपेर ओर्लदै थिएँ । करीब सात फिट अग्लो रूखको जुन हाँगामा म उभिएको थिएँ, एक्कासी त्यो हाँगा भाँच्चियो र जमीनमा पछारिएँ । हुनत खेतको जग्गा बलौटे थियो र म धेरै अग्लोबाट पनि खसेको त थिइनँ तर मेरो शरीर हलचल गर्न नसक्ने भयो । मलाई त्यहाँबाट स्थानीय हाड-जोर्नीका डाक्टर कहाँ लगियो । एक्सरे पछि थाहा भयो कि मेरा ढाडको (मेरूदण्ड) हाड भाँच्चिएको छ । डाक्टरले भने यस्तो केशमा तुरून्त पक्षघात (लकवा) हुन सक्छ तर आश्चर्य छ कि तिम्रो खुट्टाले भने काम गर्दैछ । मलाई रातारात एम्बुलेन्सद्वारा काठमाण्डौं पुऱ्याइयो । काठमाण्डौंको वीर अस्पतालमा मेरो कान्छो सालो डाक्टर थियो । उ सधैं सोध्ने गर्थ्यो कि खुट्टा चल्छ कि चल्दैन ? मेरो दुवै खुट्टा चल्दथे । काठमाण्डौं पुगे पछि पुनः एक्सरे गरियो । त्यहाँ पनि डाक्टरहरू आश्चर्यमा परेका थिए कि

मेरूदण्ड (रिढ) को हाड भाँचिए पनि दुवै खुट्टा कसरी चलिरहेका छन् । सामान्यतया ढाडको हाड भाँचिएपछि दुवै खुट्टामा पक्षघात (लकवा) हुन जान्छ । तर मेरा खुट्टा भने ठीक थिए । डाक्टरहरूलाई शंका भयो कि हाड मैं कुनै खराबी छ ? होइन भने यति कम उचाईबाट खस्दा ढाडको हाड नभाँचिनुपर्ने हो । यसैले मेरो हाडको विशेष जाँच गराइयो तर मेरो हाडमा कुनै खराबी भेटि्टएन । डाक्टरले तीन महिनासम्म (वेड रेस्ट) सुतीरहने सल्लाह दिए । मैले ओच्छयान मै खाना खानु, नुहाउनु र दिशापिसाव गर्नु पर्थ्यो । यस्तो स्थितिमा म आफूलाई घोर नरकमा परेको अनुभव गर्थे । मलाई फेरि एम्बुलेन्समा राखी घर ल्याइयो ।

मेरो परिवार सुखी थियो । म स्थानीय राजनीतिसँगै सानो तिनो व्यापार गर्दथें । मेरो हजुरबा धार्मिक प्रवृत्तिका मानिस हुनुहुन्थ्यो र सात बीघा जग्गा दान दिएर पैतृक गाउँ मनहर्वामा रामजानकी मन्दिर निर्माण समेत गराउनु भएको थियो । मेरो बुबा पनि वैष्णव थिए र पूजा पाठमा विश्वास गर्दथे । म पनि वैष्णव थिएँ तर राजनीतिमा लागेर केहि वर्षदेखि माछा मासु खान सुरू गरेको सकेको थिएँ जसमा पत्नीले पनि साथ दिन्थिन र मैले आफूलाई आनन्दित ठानेको थिएँ । मेरो आदरणीय ससुराजी (भक्त राम चरित्र ९८११६८४९६१, ९८०३७५६३५५) सन् २००८ अगस्तमा नै सतगुरू रामपालजी महाराजको शिष्य भै सक्नुभएको थियो । उनको प्रेरणाले नै मेरी पत्नीले पनि सतगुरूबाट नाम दान (उपदेश) लिइसकेकी थिइन तर मलाई त्यो मन परेको थिएन । अब मेरो घरमा कलह सुरू हुन लागेको थियो । घरमा स्थानीय पर्व, तीहार, देवी-देवताहरूको पूजा बन्द भई सकेको थियो । मलाई माछा मासु खानमा पनि अप्ठ्यारो महशुस हुन्थ्यो र विविध कारणले म रामपालजी महाराजको घोरविरोधी भएँ । मेरो ससुराज्यूले मलाई सी.डी हेर्न र भक्ति सौदागरको सन्देश पुस्तक पढ्ने सल्लाह दिनु भए पनि मलाई ठीक लाग्दैनथ्यो ।

प्रस्तुत घटना पछि म यो निष्कर्षमा पुगें कि मेरो यो दुर्गति मेरो ससुराजी र मेरी पत्नीको कारणबाट भएको हो किनकी मेरो घरमा गृह देवता र अन्य देवताहरूको पूजा बन्द भएको कारणले घटनाहरू भएका हुन् । म अलि उग्र स्वभावको भएकाले म ससुराजी तथा सतगुरू रामपालजीको सम्बन्धमा हाकाहकी नराम्रा कुराहरू बेल्न थालें ।

म जीवनदेखि निराश भई सकेको थिएँ । मलाई लाग्दथ्यो कि अब म जीवनमा कहिल्यै पनि हिँडडुल सक्दिन होला। मेरा तीन छोरा पढ्दै थिएँ । पत्नी पनि मेरै सेवामा लाग्नु परेको छ र पसल पनि बन्द छ । फेरि यो नरकमा जस्तो बाँच्नुभन्दा मर्नु निको ! मैले निराशावश विस्तारै खानेकुरा कम गर्न थालें । वास्तवमा केहि खाने चाहना नै मरी सकेको थियो । तर परमात्माको लीला अरू भोग्नु रहेछ मलाई ।

यसै बीच एक दिन मेरो ससुराजी आउनु भयो । उनले मेरी पत्नीलाई सम्झाउनु भयो कि कुनै किसिमले उनलाई भक्ति सौदागरको सन्देश पुस्तकको "भटकोंको मार्ग विषय" आफै सुन्ने बहाना बनाएर पढ्न लगाउ । उनले त्यस्तै गरिन् । "भट्कोंको मार्ग" विषय पढे पछि यस्तो लाग्यो कि यदि परमात्माको कृपा भयो भने म ठीक पनि हुन सक्छु । मेर

ो जीवनमा बाँच्ने आकांक्षा फर्केर आयो । मैले पूरै किताब पढें । मेरो ससुराजी जब गुरू दर्शनको लागि सतलोक आश्रम बरवाला जान लाग्नु भयो त आफ्नी छोरी (मेरी पत्नी) लाई फोन गर्नु भयो । तर म त धेरै अगाडि देखि नै ससुराजीसित फोनमा कुरा गर्न छोडीसकेको थिएँ । तर मैले आफै उनलाई फोन गरी भनें कि अब मलाई सबै कुरा थाहा भइसकेको छ, म गल्तीमा थिएँ, मलाई क्षमा गरि दिनुहोस् र पूज्य गुरूदेवसित पनि मेरो लागि क्षमा माग्नुहोला । म पनि वहाँको शरणमा जानेछु । वहाँ फर्केर आएपछि म यस्तै हालतमा सद्गुरूको दर्शनका लागि मलाई लैजाने भने । तर वहाँले ३ महिना भन्दा पहिला लैजान मनाही गर्नु भयो । पहिला म पलंगमा कोल्टो फेर्न पनि सक्दैन्थे तर अब म कोल्टो फेर्न सक्थे । तीन महिना पछि म उठेर बस्न थालें । दुईजनाको सहारा लिएर उभिन पनि सक्ने भए । तर मेरा दुवै खुट्टा सुन्निन थाले र पूरै शरीरमा असैह्य पीडा हुन्थ्यो । डाक्टरहरूले भने कि सुरूमा यस्तै हुन्छ, एक हप्ता जतिमा ठीक हुनसक्छ । स्थानीय डाक्टरले भने कि अब तिमी एक वर्षसम्म वेल्ट लगाई राख, ज्यादा हिड्डुल गर्न सक्दैनौ । कुनै किसिमको वजन उठाउन सक्तैनौं । मोटर साइकल त चलाउनै हुँदैन ।

मेरो ससुराजी मलाई बरवाला लैजानको लागि आउनु भयो तर सबैले नजाने सल्लाह दिए । काठमाण्डूको डाक्टर र स्थानीय डाक्टरहरूले पनि नजानका लागि निर्देशन दिंदै भने कि हड्डी अहिलेसम्म राम्ररी सेट भैसकेको छैन । बसको यात्रा जोखिमपूर्ण हुन्छ । यदि बाटोमा केहि भयो भने जिन्दगीभरी आफैँलाई माफ गर्न सक्तैनौ । तर मेरो ससुर ाजीले भन्नु भयो कि सतगुरूदेव भाँचिएकोलाई पनि जोड्नु हुन्छ भने यत्ति धेरै चिन्ता किन ? फेरि मलाई त लिएर आउनु भन्ने निर्देश पनि छ । दुईजनाको सहारा लिएर म बसमा चढें फेरि ट्रेन र बस हुँदै म बरवाला पुगें । बाटोमा कुनै समस्या परेन । सतलोक आश्रममा आएर मैले नाम दान प्राप्त गरैं । आश्रममा आएपछि पूज्य सतगुरू देवको प्रथम पटक दर्शन प्राप्त भयो र उनले आर्शिबाद दिने वित्तिकै पीडा समाप्त भयो । म रोएर आफूले गरेका कर्मको लागि क्षमा माग्न थालें । पूज्य गुरूदेवजीले भन्नुभयो कि मैले त तिमीलाई अगाडि नै क्षमा दिइसकेको छु, छोरा ! ठीक भई हाल्यौ, अब भक्ति गर । रातमा म आफै दीशा पिशाव गर्न ट्वाइलेट गएँ । जबकी बाटोमा आउँदा ट्रेनमा मैले उभिएरै ट्वाइलेट गरेको थिएँ भने म पेन्ट लाउन पनि सक्दिन थैं तर आश्रममा मेरो सुन्नीएका गोडाहरू ठीक भयो र म आफैं पेन्ट लगाउन सक्ने भएँ ।

आश्रमबाट प्रस्थानपूर्व मैले पूज्य गुरूदेव सित मोटरसाइकल चलाउन होला कि नहोला भनेर सोधनी गरैं । पूज्य गुरूदेवले भन्नुभयो कि जाउ बाबु ! गजबले चलाउ, अब तिमी सम्पूर्ण रूपले ठीक छउ । यहाँ आउँदा मेरी पत्नी पहिलादेखि नै गुरूनाम लिएर जप गर्दै थिइन् । गुरूदेवको अनुकम्पाले मेरो मृत्यु पनि टऱ्यो र पक्षघात पनि भएन । घर फर्केको पाचौँ दिनदेखि म मोटर साइकल चलाउन थालें । गाँउका सबै आश्चर्यचकित भए ।

अहिले सम्पूर्णरूपले स्वस्थ छु । ३५-४० किलो वजन उठाउँदा पनि कुनै समस्या

हुँदैन । अब मेरो पूरै परिवारले सद्गुरूबाट नाम उपदेश लिएर आनन्दित छ । पसल पनि पहिले भन्दा गजब चलेको छ । मेरो सुख देखेर मिर्चैया क्षेत्रको धेरै दुःखी ब्यक्तिहरू सद्गुरूदेवबाट नाम दान लिएर सुखी भइरहेका छन् । प्रेमी पाठकहरू ! सतगुरू रामपालजी महाराजलाई रामपालजी नठान्नु होला । वहाँ त साक्षात् पूर्णब्रह्म कबीर परमेश्वर नै हुनु हुन्छ । कबीर सागर कबीर वाणी पृष्ठ नं. १३६-१३७ मा वाणी लेखिएको छ कि :-

द्वादश पंथ काल फुरमाना । भूले जीव न जाए ठिकाना ।।

वारहवे पंथ प्रकट होवै वाणी । शब्द हमारे की निर्णय ठानी ।।

वारहे पंथ हम ही चली आवैं । सव पंथ मिटा एक ही पंथ चलावे ।।

अन्ततः प्रेमी पाठकहरू ! वर्तमानमा श्री सतलोक आश्रम, चण्डीगढ रोड बरवाला हिसारमा बन्दीछोड सतगुरू रामपालजी महाराजबाट सित्तैमा नाम दान प्राप्त गरी आफ्नो जीवनमा रहेका कष्टहरू समाप्त पार्नुहोस् । आनन्दमय जीवन बाँच्नुहोस् ।

सतगुरूदेवजीको जय !

विनित

भक्त हरि गोविन्द दास

मिर्चैया - ३, सिराहा, नेपाल

००९७७-०३३-५५०६७७

"जय होस् ! बन्दी छोडको"

म भक्त ब्रजकिशोर (विजय) सुपुत्र श्री विल्टू साह, गाउँ करून्याही जिल्ला सिराहा, गा. वि. स. कल्याणपुर, नेपाल निवासी हुँ । फरवरी २०११ मा ममाथि एउटा घटना भयो । बाबा रामदेवले बताए अनुरूप बबासीर (पायल्स) रोगको दवाई केरा र कपूर मिसाएर खाएको थिएँ, जसको रिएक्शनले म वेहोश भएँ । स्टार अस्पताल, सानेपा काठमाण्डू नेपालको इमर्जेन्सीमा भर्ना गराईयो । ६ घण्टा पश्चातमात्र मेरो होश आयो । त्यस अवस्थामा म अर्ध पागल झैं भट्भटाउँथैं। मलाई यस्तो लाग्दथ्यो कि अव म सायद बाँच्दिन । त्यसपछि मलाई निन्द्रा लाग्न छोड्यो, डर लाग्दथ्यो, कमजोर भएर सधैं मुटु कामिरहन्थ्यो किनकी मेरो जन्मजात नै हृदयमा प्वाल थियो । साना तिना घटनाले पनि मेरो हृदयको धड्कन बढी हाल्थ्यो । केहि दिन पछि कम्मरदेखि घाँटीसम्म पछाडिका हाडहरू जाम हुन पुगे र हड्डीहरूबाट मेसिनको पूर्जाहरूको जस्तो खटखट आवाज निस्कन थाल्यो । पूरै शरीर असन्तुलित हुन लाग्यो । म आफ्नो शारीरिक कष्टबाट निकै निराश हुन थालें । यस्तो कष्ट भोगेर बाँच्नुभन्दा मर्नु नै जाती जस्तो लाग्न थाल्यो । फेरि मैले कीर्तिपुर, काठमाण्डौंका आयुर्वेद डाक्टरसित उपचार गराउन थाले । योग अभ्यास एवं मेडिटेशन समेत गरें तर कुनै फाइदा भएन । त्यसपछि भारतको सिलिगुडीमा डा. च्यांग (न्यूरोलोजिष्ट) सँग उपचार गर

एँ, एम. आर. गराएँ तर पनि रोगको कुनै थाहा लागेन । त्यसपछि फेरि हाड-जोर्नी विशेषज्ञ डा. लखनलाल साह सित टिंचिंग अस्पताल, महाराजगंज, काठमाण्डौं, र डा. रामकेवल साह सँग नेपाल मेडिकल कलेज, जोरपाटी, काठमाण्डौंमा उपचार गराएँ । कुनैपनि डाक्टरले न त रोग पत्ता लगाए न त रोग निदान गर्न सके । म साह्रै हताष भएँ । एउटा प्रोजेक्टमा काम गर्दै थिएँ । त्यो पनि बिरामीका कारण छुट्यो, पैसा पनि मनग्गे खर्च भयो । म आर्थिक र मानसिक रूपमा पूरै विछिप्त भइसकेको थिएँ । झार-फुक गराएँ र देवी-देवता लाग्यो कि भनेर पनि देखाएँ तैपनि कुनै लाभ हात लागेन । त्यसैबेला पारिवारिक कलहले गर्दा सबै दाजु-भाइ छुट्टी-भिन्दो भए । चारै तिरबाट दुःखै दुःख आइलाग्यो । त्यसपछि मैले सोचेँ कि अब भगवान्ले नै यो रोग ठीक गर्न सक्छन्, डाक्टर वा झारफुक, ओखतीबाट ठीक हुनवाला छैन । मसंग एउटा श्रीमद्भगवत गीताको पुस्तक थियो । ओशोको पुस्तक पनि थियो । ती पुस्तकहरू अध्ययन गर्न थालेँ । मेरो दशा देखेर मेरो परिवार, मित्र, गाउँ समाजका सबै मानिसहरू धेरै दुःखित थिए । त्यसैबेला गाउँको एक भक्त ललन कर्णले ज्ञान गंगा किताबमा लेखिएको भगवानको अद्‌भूत चमत्कारहरूको कहानी सुनायो र केहि कुराहरू सम्झाउँदै ज्ञान गंगा पुस्तक पढ्नका लागि दियो । ज्ञान गंगा पुस्तक पूरै पढेपछि सबै कुराले मेरो हृदयलाई आशावादी बनाइ दियो । सतलोक आश्रम बरवाला हरियाणामा जनको लागि र पूज्य गुरूदेव सित नाम उपदेश लिनको लागि मेरो मन ब्याकुल भयो । फेरि म एक पटक काठमाण्डौं गएँ । त्यहाँको धार्मिक पुस्तक पसल रत्न पुस्तक भण्डार माइतीघरबाट ज्ञान गंगा पुस्तक रू. ५० मा खरिद गरें । फेरि दोस्रो पटक ज्ञान गंगा र श्रीमद्‌भगवत गीता सँगसँगै पढें अनि मलाई पक्का विश्वास भयो कि ज्ञान गंगामा लेखिएको सबै कुरा सत्य हुन् । स्वयं विश्वस्त भएँ शास्त्र अनुकूल साधनाबाट नै प्रभुको प्राप्ति हुन सक्छ । त्यो साधना प्रदान गर्ने औकात यस पृथ्वीमा मात्र पूज्य गुरूदेव संत रामपालजी महाराजलाई नै छ । अब मलाई पूरा विश्वास भयो कि कबीर साहेव नै भगवान हो, बाँकी सबै कालका साधनासम्म हुन् ।

त्यसपछि मैले योग, मेडिटेशन पनि गर्न छाडें । त्यहाँबाट म र भक्त ललन दास दुवैले सतलोक आश्रम बरवाला, हिसार, हरियाणामा फोन गर्‍यौं र यथासक्य छिटो पूज्य गुरूदेव रामपालजी महाराजबाट नाम उपदेश लिन प्रस्थान गर्‍यौ । म ६ मार्च, २०११ मा नाम उपदेश प्राप्त गरी पूर्ण विश्वासका साथ भक्ति गर्दैछु । नामदान लिएर भक्ति गर्नाले मेरो सम्पूर्ण दुःखकष्ट नाश हुन गयो र आज म पूर्णरूपेण स्वस्थ छु । म एम. ए. पास गरी नोकरीको लागि भौंतारीइ रहेको थिएँ । नाम दान लिए पछि गुरूजीको कृपाले मलाई गाउँकै कलेजमा सरकारी नोकरी पनि मिल्यो । यी सबै सतगुरू रामपालजी महाराजको असीम कृपाले भएको हो । अतः अन्य भक्ति मार्गमा लागेका भक्तजनसित अनुरोध छ कि परमेश्वर कबीर साहेवको भक्ति सद्‌गुरू रामपालजी महाराज सित नाम उपदेश लिएर गर्‍यो भने जन्म-मरण रूपी भंयकर रोगबाट मुक्ति प्राप्त हुन्छ र सांसारिक सुख सम्पति र दुःखको स्वतः नाश हुन जान्छ ।

जय बन्दीछोड की !

सत साहेब !
भक्त ब्रजकिशोर (विजय)
पुत्र-श्री विल्टु साह
गाउँ - करून्याही
जिल्ला - सिराहा
गा. वि. स. - कल्याणपुर, नेपाल ।